STEPHEN

KING

HOLLY

ARMADA

„Celor care îl iubesc pe King pentru romane precum *Misery,* unde teroarea ocolește caracterul supranatural, *Holly* le va potoli foamea. Scriitorul american ne arată din nou chipul exclusiv uman al răului absolut, ascuns uneori sub masca bunăvoinței, a obișnuitului sau chiar a excelenței. Înfiorător!"

MARIAN COMAN
redactor-șef Armada

ARMADA

STEPHEN KING

HOLLY

Traducere din limba engleză de
RUXANDRA TOMA

ARMADA

Redactor-șef: Marian COMAN
Coperta: Adnan VASILE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Antonela IVAN
Lector: Cătălina MIHAI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN
Holly / Stephen King ; trad. din lb. engleză: Ruxandra Toma. - București : Armada, 2023
ISBN 978-606-43-1671-4

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111

Stephen King
HOLLY
Copyright @ 2023 by Stephen King
All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof in any form whatsoever.

Copyright © NEMIRA, 2023
ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Tiparul a fost executat de Regia Autonomă Monitorul Oficial.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1671-4

În amintirea lui Chuck Verrill:
editor, agent și, mai presus de toate, prieten.
1951–2022
Îți mulțumesc, Chuck.

„Uneori, se mai întâmplă ca universul să-ți arunce o sfoară de care să te agăți."

Bill Hodges

17 OCTOMBRIE 2012

1

Este un oraș vechi și nu mai arată chiar atât de bine, cum nici lacul alături de care a fost construit nu mai atrage prin pitorescul lui, dar i-au rămas niște porțiuni încă destul de drăguțe. Probabil că aceia care locuiesc aici de multă vreme ar fi de acord că zona cea mai frumoasă este Sugar Heights, iar Ridge Road este cea mai frumoasă stradă care o străbate, coborând panta lină dintre Bell College of Arts and Sciences și Parcul Deerfield, aflat la vreo trei kilometri depărtare. În drumul său, Ridge Road trece pe lângă multe case aspectuoase, unele aparținând profesorilor, altele, unora dintre oamenii cu succes în profesiile practicate – medici, avocați, bancheri și, în vârful acestei piramide, directori de firme. Majoritatea acestor case au o arhitectură victoriană, sunt impecabil zugrăvite, au bovindouri și o mulțime de ornamente rafinate.

Parcul unde se termină Ridge Road nu este la fel de mare ca acela tolănit în inima Manhattanului, dar nici nu-i cu mult mai mic. Deerfield este mândria acestui oraș, iar municipalitatea a angajat un întreg pluton de grădinari care să aibă grijă de el și să-l facă să arate absolut superb. Sigur, ar trebui să vorbim și despre zona de vest a orașului, de lângă Red Bank Avenue – o zonă neîngrijită, botezată de localnici Hățișul, unde, după lăsarea întunericului, poți să dai

peste persoane care vând sau sunt în căutare de droguri și unde se mai întâmplă uneori să aibă loc și jafuri. Însă Hățișul nu ocupă decât trei acri din cei șapte sute patruzeci ai locului. Restul terenului este acoperit cu iarbă și flori și e plin de alei pe unde se plimbă îndrăgostiții și unde sunt bănci pe care stau vârstnicii ca să-și citească ziarele (astăzi, mai ales de pe dispozitive electronice) și femeile se adună la bârfe, câteodată făcând-o chiar în timp ce-și leagănă bebelușii în cărucioarele lor scumpe. Acolo sunt două iazuri. Uneori ai să vezi bărbați în toată firea, alături de băieți, plimbându-și bărcuțele teleghidate. Pe celălalt, ai să vezi cum plutesc lebedele și rațele de colo-colo. De asemenea, acolo este amenajat și un loc de joacă pentru copii. De fapt, poți găsi tot ce vrei în locul acela, mai puțin un șirand. Din când în când, consiliul local ia în discuție și această chestiune, dar punerea ei în practică este amânată de fiecare dată. Din cauza cheltuielilor prea mari, evident.

Această seară de octombrie este mai caldă decât în mod normal, dar o ploaie măruntă i-a ținut în casă pe toți împătimiții de jogging. Pe toți, cu excepția unuia singur. Acesta este Jorge Castro, angajat ca suplinitor la facultate, unde predă cursuri de creație literară și de literatură latino-americană. În pofida specializării lui, Jorge este născut și crescut în Statele Unite și îi place să le spună oamenilor că-i la fel de american ca plăcinta cu *manzana*[1].

În iulie, a împlinit patruzeci de ani și atunci și-a dat seama că nu se mai poate amăgi spunându-și că este același tânăr leu care avusese un succes efemer cu primul lui roman publicat. Când faci patruzeci de ani înseamnă că a venit momentul să nu-ți mai faci iluzii că ai mai fi ceva – orice – „tânăr". Dacă te amăgești în continuare – dacă nu te duce capul și ești în stare să subscrii unei asemenea idioțenii ca actualizarea sinelui, care zice că „patruzeci de ani înseamnă doar douăzeci și

[1] „Măr", în limba spaniolă, în original (n. tr.).

cinci în epoca noastră" –, o să te pomenești că o s-o iei la vale. La început, doar un pic, apoi un pic mai mult. Și, pe neașteptate, te trezești că ai și făcut cincizeci și îți atârnă burdihanul peste curea și ai dulăpiorul din baie plin cu pastile care îți reduc nivelul colesterolului. La douăzeci de ani, trupul tău este milos și îți iartă toate nebuniile. La patruzeci, iertarea este limitată – și asta, în cel mai fericit caz. Jorge Castro nu-și dorea să împlinească cincizeci de ani și să constate abia atunci că a ajuns unul dintre nenumăraţii americani leneși și mocofani.

Neapărat trebuie să începi să ai grijă de tine atunci când faci patruzeci de ani. Trebuie să-ți ții toate mecanismele în funcțiune pentru că nu le poți returna ca să-ți iei unele noi. Prin urmare, Jorge bea în fiecare dimineață suc de portocale (pentru potasiu), apoi mănâncă și niște fulgi de ovăz (pentru antioxidanți) și se atinge de carne roșie doar o dată pe săptămână. Dacă i se face foame, deschide o cutie cu sardele. Sunt bogate în Omega-3 (Și foarte gustoase!). Dimineața face niște exerciții simple și seara iese la jogging – fără să exagereze și fără să încerce să se dea mare, ci doar atât cât să-și aerisească plămânii bătrâni de patruzeci de ani și să-și ajute inima (de aceeași vârstă, desigur), să se grozăvească (puls în stare de repaus: 63 pe minut). Jorge își dorește să arate și să se simtă ca de patruzeci de ani abia atunci când va împlini cincizeci. Numai că soarta se amuză să facă farse pe seama amărâților de muritori. Jorge Castro nici măcar patruzeci și unu de ani nu va mai apuca.

2

Programul lui, de la care nu se abate nici măcar într-o seară ploioasă, este să alerge până în parc de la casa pe care o împarte cu Freddy (mă rog, este a lor atât timp cât îl vor mai ține să predea la facultate), casă situată la vreo șase sute de metri depărtare de locul

lui de muncă. Odată ajuns în parc, face câteva exerciții ca să-și mai întindă coloana, bea puțină apă minerală cu vitamine (pe care o ține în borsetă) și se întoarce acasă. Firește, tot într-o alergare ușoară. Ploaia asta este chiar revigorantă, plus că acum nu există alți oameni care să facă jogging sau să se plimbe sau să meargă cu bicicleta, obligându-l să facă slalom printre ei. Cei mai afurisiți sunt bicicliștii, care se cred stăpânii locului și, prin urmare, își închipuie că au tot dreptul să circule pe trotuare, nu pe carosabil, chiar dacă străzile sunt prevăzute cu piste pentru biciclete. În această seară, *el* este stăpânul locului. Nici măcar nu mai trebuie să-și salute vecinii ieșiți la aer pe terasele lor vechi, dar încă frumoase; ploaia i-a închis pe toți în case.

Cu o singură excepție: bătrâna poetă. Și-a pus un hanorac gros ca să-i țină de cald, deși afară sunt aproape cincisprezece grade la opt seara. Dar doamna este sensibilă la frig, pentru că a slăbit și nu are acum decât vreo patruzeci și opt de kilograme (doctorul ei o ceartă mereu pe tema asta). Însă umezeala o deranjează și mai mult decât frigul. Dar nu se dă dusă în casă, pentru că aceasta este seara în care va scrie o poezie – sigur, cu condiția să poată întredeschide ochii inspirației. Din vară n-a mai scris nimic și vrea să-și pună mintea la treabă ca nu cumva să-i ruginească. Trebuie să scrie ceva care să o *reprezinte,* așa cum spun câteodată studenții ei. Însă mult mai important este faptul că aceasta ar putea să fie o poezie *foarte* bună. Poate chiar una *necesară.*

Și trebuie neapărat să înceapă cu descrierea ceții încolăcite în jurul felinarelor de pe cealaltă parte a străzii, ceață care apoi va pluti mai departe până va ajunge la *marea taină* – cum îi plăcea ei să spună. Iar marea taină este esențialul. Ceața formează halouri care abia dacă se mișcă, halouri argintii, minunate. Numai că ea nu vrea să folosească cuvântul *halouri*, pentru că este cuvântul la care se așteaptă toată lumea, este cuvântul folosit doar de cei care se

mulțumesc cu puțin. Aproape un clișeu. Dar *argintii...* sau poate *argintul lor...*

Gândurile îi sar puțin de pe șine, doar atât cât să vadă un tânăr (la optzeci și nouă de ani, ți se pare foarte tânăr un bărbat de patruzeci) deplasându-se tropa-tropa pe celălalt trotuar. Îl știe: este scriitorul ăla care predă la facultate și care-l ridică în slăvi pe Gabriel García Márquez[1]. Din cauză că are părul ăla lung și negru și tuleiele alea de le zice „mustață", bătrânei poete îi aduce aminte de fermecătorul personaj din *Princess Bride*[2]: „Numele meu este Inigo Montoya. Mi-ai ucis tatăl. Pregătește-te să mori!" Poartă o canadiană galbenă, cu o dungă reflectorizantă pe spate și niște hamleți din ăia de alergare, ridicol de strâmți. Și fuge mâncând pământul, ar fi spus mama bătrânei poete. Sau cu iuțeala fulgerului.

Nu știe de ce, dar alergarea ritmică a tânărului o duce cu gândul la bătăile de clopot și se uită din nou la felinarele de pe cealaltă parte a străzii. Îi vine o idee: *Alergătorul nu aude clinchetul argintului de deasupra./ Sunt mute clopotele-acestea.*

Nu, nu-i bine, pentru că nu rimează, dar tot este un început. A reușit să întredeschidă ochii inspirației. Acum trebuie să intre în casă, să-și ia caietul și să se apuce de scris. Dar mai rămâne afară câteva clipe, privind la cercurile argintii care se rotesc în jurul felinarelor. *Halouri,* își zice ea. *Nu pot să folosesc cuvântul ăsta, dar exact așa arată, fir-ar ele să fie!*

Mai zărește o dată luciul galben al canadienei purtate de alergător, înainte să dispară în întuneric. Bătrâna poetă se ridică cu greu

---

[1] Gabriel García Márquez (1927–2014) – scriitor columbian, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1982, autor al romanului *Un veac de singurătate* (n. tr.).

[2] Roman al lui William Goldman (1931–2018) (n. tr.).

de pe scaun, se strâmbă când o săgetează durerea din șolduri, după care, cu pași șovăitori, de om foarte în vârstă, se duce înapoi în casă.

3

Jorge Castro accelerează puțin. Se simte revigorat, trage mai mult aer în plămâni, i-a crescut nivelul endorfinelor. Drept în fața lui este parcul, cu felinarele acelea de modă veche, care răspândesc o lumină galbenă și enigmatică. Vede parcarea micuță de lângă locul de joacă acum pustiu. În parcare nu mai este decât o dubiță cu ușa laterală deschisă. Pe acolo iese o rampă al cărei capăt exterior se sprijină pe asfaltul ud. Lângă ea se află un scaun cu rotile în care stă un bărbat în vârstă. O femeie – tot destul de vârstnică – stă în genunchi și pare că încearcă să repare ceva la scaunul ăla.

Jorge se oprește, se apleacă și se sprijină cu mâinile pe genunchi. Așteaptă să-și recapete suflul, timp în care se uită mai atent la dubiță. Plăcuța de înmatriculare din spate este colorată în albastru și alb și are desenat pe ea un scaun cu rotile, simbol pentru persoanele cu dizabilități locomotorii.

Femeia, care poartă o haină matlasată și are capul acoperit cu un batic, se uită la el. În primul moment, Jorge nu-și dă seama dacă o cunoaște – nu-i cine știe ce lumină în parcarea asta micuță.

— Bună ziua! Aveți probleme?

Femeia se ridică. Bătrânul din scaunul cu rotile îi face un semn anemic din mână. Bătrânul este îmbrăcat cu un pulover și are pe cap o șapcă din stofă.

— Ne-a murit bateria, răspunde femeia. Domnul Castro, da? Jorge?

Acum o recunoaște și el. O cheamă Emily Harris și este profesoară de literatură engleză... sau a fost; probabil că acum este deja la

pensie. Iar bărbatul este soțul ei, de asemenea profesor. Nu știa că Harris este invalid, pentru că nu-l prea vedea pe la facultate – lucrează la o altă catedră, într-o altă clădire – dar, parcă, ultima oară când s-a întâlnit cu el, bătrânul mergea pe propriile picioare. Pe femeie Jorge o vede destul de des la diferite reuniuni și evenimente culturale organizate de facultatea lui. Și are el impresia că nu-l prea înghite, mai cu seamă după ședința de catedră unde s-a luat în discuție problema atelierului de poezie, care a și fost desființat cu acea ocazie, în urma unor dezbateri cam înfierbântate.

— Da, eu sunt, zice el. Mi se pare că ați dori să ajungeți cât mai repede acasă, la căldură, și să scăpați de ploaie.

— Tare bine ar fi! spune domnul Harris.

Sau poate încă predă, și atunci ar trebui să i se zică „domnul profesor Harris". Puloverul de pe el este subțire și bătrânul domn cam tremură de frig.

— Crezi că poți să mă împingi în sus pe rampa aia, puștiule?

Tușește, își drege glasul. Soția lui, atât de distantă și de autoritară în ședințele de catedră, i se pare acum puțin cam tulburată și depășită de situație. Deznădăjduită. Jorge se întreabă de cât timp stau cei doi aici și de ce femeia nu a sunat pe nimeni ca să ceară ajutor. *Poate nu are telefon mobil,* își explică el. *Sau poate l-a uitat acasă. Bătrânii sunt cam uituci.* Deși nu-i chiar atât de bătrână. Jorge nu crede să aibă mai mult de șaptezeci și un pic de ani. Dar soțul ei din scaunul cu rotile pare mai în vârstă.

— Vă ajut eu. Ați dezactivat frâna?

— Da, sigur că da, spune Emily Harris, dându-se la o parte ca să-l lase pe Jorge să apuce mânerele scaunului și să-l întoarcă cu fața la rampă.

Jorge este nevoit să-l dea în spate cu vreo trei metri, pentru că scaunele astea motorizate sunt destul de grele. Și în niciun caz nu vrea să-l împingă doar până la jumătatea rampei, iar acolo să se

blocheze și să fie nevoit să-l dea jos și s-o ia de la capăt. Sau, Doamne ferește, să-l răstoarne și să-l trântească pe moș pe asfalt.

— Haide, domnule Harris! Ține-te bine, s-ar putea să te zgudui un pic.

Harris se apucă de barele rampei, iar Jorge observă abia acum cât de lat e în umeri bătrânul invalid. Parcă ar fi plin de mușchi pe sub puloverul ăla. Probabil că oamenii care nu-și mai pot folosi picioarele compensează într-un alt fel acest handicap. Jorge urcă rampa în viteză.

— Diii, Silver! strigă vesel domnul Harris.

Îi este foarte ușor să urce prima jumătate a rampei, dar apoi scaunul începe să-și piardă din inerție. Jorge se îndoaie de mijloc, se împinge cu spatele în el și îl urcă în dubiță. În timp ce își ajută astfel vecinii, îi trece prin minte un gând cam ciudat: plăcuțele de înmatriculare din statul lor sunt colorate în roșu și alb. Însă, cu toate că soții Harris locuiesc pe Ridge Road, la fel ca el (și o vede deseori pe Emily Harris trebăluind prin grădină), plăcuța de la mașina asta este colorată în *albastru* și alb, la fel ca la mașinile din statul de la vest de ei. Și mai este încă ceva ce nu se învârte rotund: nu-și amintește dacă a mai văzut vreodată dubița asta pe strada lor. În schimb, a văzut-o de multe ori pe Emily stând țeapănă la volanul unui Subaru mic și elegant, cu un autocolant cu Obama pe bara din spa...

Dar acum ajunge în capătul rampei și e îndoit de mijloc la aproape nouăzeci de grade, îl dor brațele de cât a împins, i s-au deformat chiar și adidașii. Și, colac peste pupăză, îl mai înțeapă și o gânganie în ceafă. Pare a fi una destul de mare, probabil o viespe, pentru că a început să-l ardă toată zona. Și acum are și un fel de reacție alergică. N-a mai avut așa ceva, dar există un început pentru toate și i se încețoșează brusc vederea și i se înmoaie brațele. Alunecă pe rampa udă și cade într-un genunchi.

Scaunul o s-o ia la vale și o să dea peste mine...

Nici vorbă de așa ceva. Rodney Harris apasă un buton, iar scaunul cu rotile intră în dubiță zumzăind mulțumit. Harris sare din el, îl ocolește – ia te uită ce sprinten e acum! – și se uită la bărbatul căzut în genunchi pe rampă. Lui Jorge i s-au lipit de frunte câteva șuvițe de păr, iar ploaia îi curge șiroaie pe obraji ca transpirația după un efort mare. Acum se prăbușește cu fața în jos.

— Bravo! exclamă în șoaptă Emily. Perfect!

— Ajută-mă! îi cere Rodney.

Soția lui, care și ea este încălțată cu adidași, îl apucă pe Jorge de glezne. Soțul ei îl apucă de brațe. Îl cară în dubiță. Rampa se retrage. Rodney (domnul profesor Harris) se așază pe scaunul din stânga. Emily se lasă în genunchi și leagă mâinile lui Jorge cu un colier din plastic, din acelea folosite pentru cabluri, deși probabil că nu ar fi nevoie de această măsură de precauție. Jorge doarme buștean (comparație cu care precis că bătrâna poetă nu ar fi de acord) și sforăie cam tare.

— În regulă!

Vocea lui Emily este stridentă din cauza entuziasmului.

— Am reușit, Roddy! L-am prins pe rahatul ăsta cu ochi!

— Nu vorbi urât, draga mea, spune Rodney, după care zâmbește. Dar, da, ai dreptate. L-am prins.

Pornește motorul dubiței, iese din parcarea micuță și începe să urce panta.

Bătrâna poetă ridică ochii din caietul cu o roabă mică și roșie desenată pe copertă, vede dubița trecând prin fața casei, apoi se întoarce la poezia ei.

Dubița oprește în fața casei de la numărul 93, de pe Ridge Road, locuință a soților Harris de aproape douăzeci și cinci de ani. Este proprietatea lor, nu a facultății. Se ridică una dintre cele două uși ale garajului; dubița intră în spațiul din stânga; ușa garajului se

închide; se așterne din nou liniștea peste Ridge Road. Ceața se rotește în jurul felinarelor.

Formând halouri.

4

Încetul cu încetul, Jorge își recapătă cunoștința. Îl doare îngrozitor de tare capul, are gura uscată, îi bolborosește stomacul. Nu știe cât a băut, dar probabil că foarte mult, din moment ce are mahmureala asta fioroasă. Dar unde anume a băut? La vreo petrecere de la facultate? La vreun atelier de creație, unde i-a venit proasta idee să tragă la măsea ca în studenție? Oare s-a îmbătat după ultima ceartă cu Freddy? Dar parcă nu. Ceva nu se leagă.

Deschide ochii, pregătindu-se sufletește pentru explozia de durere pe care o va declanșa lumina puternică a dimineții în bietul lui cap maltratat, însă lumina este slabă. Este blândă și nu îl face să sufere și mai tare. Stă întins pe ceva ce seamănă cu un topper sau cu o salteluță de yoga. Vede alături o găleată din plastic, de spălat pe jos, probabil cumpărată de la unul dintre magazinele din lanțul Walmart sau Dollar Tree. Știe motivul pentru care este găleata acolo și, dintr-odată, simte ce probabil simțeau și cățeii lui Pavlov când auzeau clopoțelul, pentru că doar ce se uită la găleata aia și imediat i se întoarce stomacul pe dos. Se ridică anevoie (dar cât poate el de repede) în genunchi și își vomită și mațele din el. Face o pauză, doar cât să tragă aer în piept de câteva ori, după care vomită din nou.

Acum parcă i se mai liniștește stomacul, numai că durerea de cap este atât de atroce, încât chiar crede că o să i se crape în două. Îi lăcrimează ochii, îi închide și așteaptă să-i mai treacă puțin migrena. Și chiar îi trece într-un final, numai că simte gust de vomă în gură și miros de rânced în nas. Fără să deschidă ochii, bâjbâie

prin jur după găleată și scuipă în ea până când i se pare că și-a curățat cât de cât gura.

Deschide ochii, ridică fruntea (cu foarte, foarte mare prudență) și vede niște gratii. Este închis într-o cușcă. Mare, dar tot cușcă. Dincolo de gratii este o cameră spațioasă și lungă. Probabil că becurile din tavan sunt conectate la un reostat, deoarece lumina este scăzută. Dar tot reușește să vadă pardoseala din beton, care i se pare atât de curată, încât nu l-ar deranja să mănânce de pe ea – bine, presupunând că ar putea să mai mănânce ceva acum. Jumătatea de cameră din fața cuștii este complet goală. În mijlocul ei este o scară. Cu o măturică cu coadă lungă sprijinită de trepte. Dincolo de scară se află un atelier de lucru, cu tot felul de unelte atârnate în cuie bătute în pereți și o masă cu un fierăstrău electric cu bandă. Jorge mai vede acolo și un fierăstrău circular – sculă tare bună și deloc ieftină. Câteva foarfeci de grădină de diferite mărimi. O mulțime de chei universale, înșirate meticulos în ordinea mărimii. Un șir de comutatoare cromate pe o masă de lucru de lângă o ușă care duce... undeva. Cam toate uneltele pe care le-ar strânge un bărbat căruia îi place să mestereasă prin casă, și toate par bine întreținute.

Nu se vede nici urmă de rumeguș sub masa cu fierăstrăul. În spatele ei este un aparat pe care nu l-a mai văzut niciodată Jorge: mare, galben și pătrățos, aproape de mărimea unei unități exterioare de aer condiționat. Își zice că precis asta trebuie să fie, pentru că observă și un tub de cauciuc în peretele lambrisat, însă nu a mai văzut niciodată ceva asemănător. Dacă are scris pe el și marca firmei producătoare, probabil că este pe partea pe care el nu o vede.

Se uită în cușca în care este prizonier și se sperie. Nu de sticlele cu apă îmbuteliată Dasani, de pe marginea unei lăzi vopsite în portocaliu – pe care probabil ar trebui s-o folosească în loc de masă. Nu, cel mai tare îl înspăimântă cutia albastră din plastic, amplasată în colț sub tavanul înclinat. Este o toaletă portabilă, din

acelea folosite de invalizi când încă se pot da jos din pat, dar nu mai sunt în stare să ajungă până la baie.

Deocamdată, Jorge nu se simte capabil să se ridice în picioare, așa că se târăște până acolo și dă capacul la o parte. Vede că apa din vas este albastră și simte un iz atât de înțepător de dezinfectant, încât începe din nou să-i lăcrimeze ochii. Pune capacul la loc și merge în genunchi înapoi la salteluță. Oricât de vraiște i-ar fi mințile acum, tot poate să priceapă semnificația vasului aceluia: cineva are intenția să-l țină aici mai multă vreme. A fost răpit. Însă nu de vreun cartel de droguri, ca în romanul său *Catalepsie*; și nu se află nici în Mexic sau în Columbia. Pare absurd, foarte absurd, dar a fost răpit de doi profesori în vârstă, unul dintre ei fiindu-i chiar coleg. Iar, dacă acesta este subsolul casei lor, înseamnă că nu este prea departe de propria lui casă, unde Freddy probabil că stă în living și citește și bea o cană cu...

Dar nu. Freddy nu mai este acasă acum. A plecat după ultima lor ceartă. S-a înfuriat, așa cum îi stă în fire, și a plecat pur și simplu.

Se uită mai atent la gratiile încrucișate. Sunt din oțel și foarte bine sudate. Probabil că au fost făcute chiar aici, în acest atelier – pentru că precis nu există vreun magazin de unde să le comanzi, vreun magazin care să se numească „Celule de pușcărie pentru toată lumea" sau ceva de genul ăsta. Însă par destul de zdravene. Pune mâinile pe una și încearcă s-o zgâlțâie. Nici nu se clintește.

Acum se uită la tavan și vede mai multe găuri mici făcute în panourile albe. Izolație fonică. Și mai vede ceva: un ochi de sticlă ațintit asupra lui. Jorge îl fixează și el cu privirea.

— Sunteți acolo? Ce vreți de la mine?

Nimic. Se gândește dacă n-ar fi bine să strige și să le ceară să-i dea drumul, dar la ce i-ar folosi? Oare închizi pe cineva într-o cușcă la subsolul casei (cu siguranță că-i subsolul) cu o găleată pentru vomă și o toaletă portabilă pentru alte treburi dacă ai de gând să dai fuga acolo la primul strigăt și să zici: *Scuze, scuze, am greșit*?

Îi vine să facă pipi – nu se mai poate ține nici măcar o secundă. Se apucă de gratii și se ridică în picioare. Alt fulger de durere prin cap, dar nu chiar la fel de rău ca atunci când s-a trezit. Se târăște până la toaleta portabilă, dă capacul la o parte și încearcă să facă. Nu poate, oricât de tare l-ar trece. Jorge este extrem de discret în legătură cu nevoile lui fiziologice – chiar și atunci când merge la câte un meci de baseball, evită toaletele publice. Plus că, acum, ochiul ăla de sticlă se holbează la el. Sigur, stă cu spatele, și asta îl ajută un pic, dar nu cine știe ce. Așa că se apucă să numere câte zile au mai rămas din luna în curs, apoi câte zile mai sunt până la Crăciun, dragul de *feliz navidad*, și chestia asta cu numărătoarea îi e de folos. Urinează aproape un minut, după care ia o sticlă cu apă. Își clătește gura și scuipă în apa cu dezinfectant, apoi bea restul.

Se întoarce la gratii și se uită la camera lungă: la jumătatea goală de lângă cușcă, la scară, la atelier. Privirea i se întoarce iar și iar asupra fierăstrăului cu bandă și a celui circular. Poate că un om închis într-o cușcă n-ar trebui să se uite la asemenea unelte, dar nu se poate abține. La fel cum nu se poate abține nici să-și imagineze scrâșnetul strident pe care l-ar scoate un asemenea fierăstrău atunci când mușcă din lemnul de pin sau cedru: *HIIIRRRRRRR!*

Își amintește că alerga prin ploaia măruntă. Își amintește că era și ceață. Își amintește de Emily și de soțul ei. Își amintește cum l-au atras într-o cursă și apoi i-au injectat ceva. După care s-a făcut beznă și, când s-a trezit, se afla aici.

Dar de ce? De ce să facă așa ceva?

— Vreți să stăm de vorbă? strigă el la ochiul din sticlă. Sunt la dispoziția voastră. Spuneți-mi doar ce vreți de la mine!

Nimic. În încăpere este o tăcere mormântală, întreruptă doar de pașii lui vlăguiți și de *cling-clingul* pe care îl face cu verigheta de pe deget când o lovește de gratii. Nu este verigheta lui; nu este căsătorit cu Freddy. Nu încă și poate nu se vor căsători niciodată, după

cum merge relația lor. Verigheta aceasta i-a aparținut tatălui lui Jorge. I-a scos-o de pe deget la câteva minute după ce papi a murit la spital. Și o poartă el de atunci încoace.

Oare de cât timp se află aici? Se uită la ceas, dar nu-l ajută cu nimic; este un ceas mecanic, din acelea pe care trebuie să le întorci – altă amintire de la tatăl său. Și s-a oprit la unu și un sfert. Habar n-are dacă-i vorba despre ora unu noaptea sau unu după prânz. Și nu mai ține minte când l-a întors ultima dată.

Soții Harris. Emily și Ronald. Sau Robert? Îi cunoaște, iar chestia asta nu-i de bine, nu?

Ar putea să nu fie de bine, își spune el.

Din moment ce nu are niciun rost să strige sau să urle într-o cameră izolată fonic – plus că efortul i-ar redeștepta durerea de cap, probabil mai cumplită decât înainte – se așază pe salteluță și așteaptă să se întâmple ceva. Așteaptă să coboare cineva și să-i explice ce naiba vor de la el.

5

Probabil că nu a trecut complet efectul tranchilizantului ăluia pe care i l-au injectat, pentru că Jorge adoarme din nou. Stă cu bărbia în piept și i se prelinge saliva printr-un colț al gurii. După ceva vreme, deși ceasul lui papi tot ora unu și un sfert o arată, se aude o ușă deschizându-se și cineva începe să coboare scara. Jorge deschide ochii, se uită în sus (alt junghi dureros, dar nu la fel ca înainte) și vede tenișii negri, șosete scurte, pantaloni cafenii și eleganți. După care vede și un șorț de bucătărie înflorat. Emily Harris. Cu o tavă în mâini.

Jorge se ridică în picioare.

— Ce se întâmplă?

Femeia nu-i răspunde, ci doar se apropie la vreo șaizeci de centimetri de cușcă și pune tava jos. Pe ea este un plic maro și umflat, înfipt în capacul unui pahar din plastic, ca acelea din care îți bei cafeaua când ai de făcut un drum mai lung cu mașina. Lângă el este o farfurie plină cu ceva foarte scârbos: o bucată de carne de un roșu mult prea închis, care plutește într-o zeamă și mai închisă la culoare. Lui Jorge îi vine din nou să vomite doar uitându-se la ea.

— Dacă tu chiar crezi că am să mănânc aia, Emily, să știi că te înșeli.

Ea nu-i răspunde, ci ia mătura și împinge cu ea tava pe pardoseala din beton. În partea de jos a cuștii este o fantă cu o ușiță orizontală prinsă în balamale (*deci s-au gândit la toate,* își spune Jorge). Paharul din plastic se lovește de fanta înaltă doar de vreo zece centimetri, se răstoarnă, iar apoi tava intră în cușcă. Ușița se închide și femeia trage mătura de acolo. Bucata aia de carne care înoată în balta de sânge întunecat pare să fie ficat crud. Emily Harris se îndreaptă de spate, pune mătura la locul ei, se întoarce... și îi zâmbește. De parcă ar fi amândoi la cine știe ce cocktail afurisit.

— N-am de gând să mănânc aia, repetă Jorge.

— Ba da, spune ea.

Și urcă scara. Jorge aude cum se închide o ușă, apoi aude și un pocnet, probabil făcut de zăvorul tras ca s-o încuie. Lui Jorge îi vine să dea la rațe doar când se uită la ficatul ăla crud, dar întinde mâna și ia plicul din pahar. Înăuntru e ceva ce se cheamă Ka'Chava. Eticheta dă de înțeles că pulberea dinăuntru te ajută să-ți faci „o băutură bogată în nutrienți care îți trezește pofta de aventură".

Numai că Jorge are impresia că, în ultima perioadă (cât o fi fost ea de lungă), a avut atâtea aventuri cât să-i ajungă pentru o viață, plus încă ceva pe deasupra. Pune pachețelul la loc și se așază din nou pe salteluță. Împinge tava într-o parte fără să se uite la ea. Închide ochii.

6

Moțăie, se trezește, adoarme la loc, apoi se trezește pe bune. I-a trecut aproape de tot durerea de cap și i s-a liniștit și stomacul. Întoarce ceasul lui papi și îl reglează să arate ora douăsprezece. La prânz. Sau poate la miez de noapte. Nu contează; măcar acum va fi în stare să țină socoteala timpului petrecut aici. Până la urmă va veni cineva – poate jumătatea masculină a acestei echipe de profesori trăsniți – și îi va spune *de ce* se află aici și ce anume trebuie să facă pentru a fi eliberat. Dar, oricum, explicațiile alea nu vor avea nicio logică, crede Jorge, pentru că-i clar că ăștia doi sunt duși rău de tot cu capul. *Mulți* profesori sunt duși cu capul; Jorge știe foarte bine asta, pentru că a predat în multe școli în cadrul programului care oferă posturi de suplinitor scriitorilor în devenire. Însă soții Harris duc conceptul de nebunie la un cu totul alt nivel.

În cele din urmă, își ia inima în dinți și pune mâna pe pachețelul cu Ka'Chava. Evident că în paharul ăla din plastic trebuie să amestece pulberea cu apa din ultima sticlă de Dasani. Paharul din plastic este de la una dintre benzinăriile Dillon's din Redlund, unde iau câteodată micul-dejun Jorge și Freddy. Din tot sufletul, își dorește să fie acum acolo. Sau să fie în bisericuța Ayers, ascultând predica teribil de plictisitoare a preotului Gallatin. Ba ar prefera să fie chiar și în cabinetul unui doctor, care-i va face un consult proctologic. Și-ar dori să fie oriunde altundeva, numai aici nu.

Normal că nu poate avea încredere în ce i-au dat sonații ăia de soți Harris, numai că i-a trecut greața și i s-a făcut foame. Întotdeauna înainte de jogging mănâncă te miri ce și mai deloc, păstrându-și mâncarea mai bogată caloric pentru atunci când se întoarce. Pachețelul este închis etanș, ceea ce ar însemna că pulberea dinăuntru este în regulă; însă Jorge îl întoarce pe toate părțile și îl studiază atent, căutând înțepături mici cât vârful de ac (ac *hipodermic)*,

înainte să-l deschidă și să-i verse conținutul în paharul din plastic. Adaugă apă, pune capacul și îl agită bine, așa cum scrie în indicații. Ia o gură, apoi bea zdravăn. Nu prea crede că licoarea asta ar fi făcută după o „rețetă din vechime", cum scrie pe etichetă. Dar are gust bun. De ciocolată. Sau de frappé, dacă frappéurile s-ar face din plante.

Termină de băut, după care se uită din nou la bucata aia crudă de ficat. Încearcă să împingă tava afară din cușcă prin fantă. Nu poate, pentru că fanta se mișcă doar spre înăuntru. Își vâră unghiile sub ea și o trage în sus. Acum reușește să dea afară tava.

— Alo! strigă Jorge la ochiul de sticlă care îi urmărește toate mișcările. Ce vreți? Hai să vorbim! Hai să rezolvăm împreună ce e de rezolvat!

Nimic.

7

Trec șase ore.

Acum bărbatul coboară scara până la el. Este în pijama și în papuci. Și, da, este lat în umeri, dar numai piele și os de la piept în jos, iar pijamaua aia – dintr-un material imprimat cu mașini de pompieri, așa cum doar copiii poartă – îi flutură în jurul corpului. Jorge Castro are senzația că trăiește într-un coșmar doar când se uită la moșul ăsta – oare chiar e adevărat?

— Ce vrei de la mine?

Harris nu îi răspunde și se uită la tava de pe pardoseala din beton. Tava pe care Jorge a reușit să o împingă afară din cușcă. Harris se uită la fantă, după care se uită din nou la tavă. Și încă de vreo două ori: tavă, fantă; fantă, tavă. Apoi ia mătura și o împinge înapoi înăuntru.

Jorge s-a săturat. Ridică fanta și împinge tava afară. Sângele de pe ea se varsă și stropește cracul pijamalei lui Harris. Acesta vrea să

o împingă înapoi, după care se răzgândește, spunându-și probabil că Jorge ar putea s-o țină tot așa la nesfârșit. Sprijină mătura de latura scării și se pregătește să urce. Doar umerii îi are lați ticălosul ăsta, în rest, e slab ca un țâr, dar un țâr destul de sprinten.

— Vino înapoi! îi cere Jorge. Hai să discutăm ca de la om la om!

Harris se uită la el, după care oftează prelung, exact ca un părinte răbdător, care are de suportat hachițele copilașului său.

— Poți să-ți iei singur tava când o să ți se facă foame, spune el. Mi se pare că am stabilit asta.

— I-am zis deja soției tale că n-o să mănânc ce-i acolo. Chestia aia e crudă, plus că a stat la temperatura camerei mai bine de...

Se uită la ceasul lui papi.

— ...de șase ore.

Dar profesorul țicnit urcă scara fără să-i mai răspundă. Închide ușa. Trage zăvorul. *Poc.*

8

Ceasul lui papi arată ora zece atunci când coboară Emily la subsol. Nu mai este îmbrăcată cu pantalonii cafenii și eleganți, ci cu un capot înflorat. Și ea este în papuci. *Oare să fie din nou noapte?* se întreabă Jorge. *Este posibil? Cât timp am dormit din cauza injecției?* Și parcă îl supără mai tare faptul că a pierdut noțiunea timpului decât bucata aia de carne sleită. Tare greu se obișnuiește omul cu așa ceva. Dar mai este un lucru cu care Jorge nu se poate obișnui.

Femeia se uită la tavă. Se uită la el. Zâmbește. Se întoarce să urce înapoi în casă.

— Hei! o strigă el. Emily!

Nu se uită la el, dar se oprește la piciorul scării, ca să asculte ce vrea să-i spună.

— Am nevoie de niște apă. Am băut o sticlă și pe cealaltă am folosit-o la shake-ul ăla. Să știi că a fost destul de bun.

— Nu-ți mai aduc apă până nu-ți mănânci cina, îl anunță ea și pleacă.

9

Și timpul trece. Patru ore. Îi este cumplit de sete. Nu că ar muri din cauza asta, dar evident că este deshidratat de la cât a vomitat, iar shake-ul ăla... parcă i-a rămas în gât. O sticlă cu apă i l-ar duce de acolo. Chiar o gură sau două.

Se uită la toaleta portabilă, dar nici prin cap nu-i trece să bea apa aia cu dezinfectant. *Apă în care m-am ușurat de două ori,* își zice el.

Ridică privirea la ochiul din sticlă.

— Hai să discutăm, da? Vă rog!

Ezită puțin, apoi adaugă:

— Vă implor!

Vocea îi scoate un fel de hârâit. Un hârâit *uscat.*

Niciun răspuns.

10

Mai trec două ore.

Acum nu se mai poate gândi decât la cât de îngrozitor de sete îi este. A citit tot felul de povești despre oameni care plutesc în derivă pe apele oceanului și care ajung în cele din urmă să bea din apa aceea de sub ei, cu toate că știu prea bine că este contaminată și că acesta este cel mai scurt drum spre anumite boli mintale. În fine, așa se zice și oricum nu contează, în situația lui, pentru că

oceanul cel mai apropiat se află la vreo mie cinci sute de kilometri depărtare. Iar aici, în locul acesta, nu există nicio altă apă în afară de otrava din toaleta portabilă.

În cele din urmă, Jorge se dă bătut. Își vâră degetele pe sub fantă, se sprijină într-un braț și îl întinde pe celălalt după tavă.

Nu o poate apuca bine din prima, pentru că marginea este udă de la zeama aia și îi alunecă de sub degete. Așa că, în loc să o tragă spre el, nu izbutește decât s-o împingă și mai departe pe pardoseala din beton. Se încordează și, într-un final glorios, o prinde cu vârfurile degetelor. Trage tava prin fantă.

Se uită lung la bucata de carne. Carne crudă și roșie, după care închide ochii și o ridică. Este moale și se îndoaie și îi atinge încheietura mâinii. Și este rece. Fără să deschidă ochii, mușcă din ea. I se urcă stomacul în gât.

Nu te gândi la asta! își ordonă el. *Mestecă și înghite!*

I se duce în jos ca o stridie crudă. Sau ca o ditamai flegma. Deschide ochii și se uită la obiectivul de deasupra. Nu-l vede prea bine, pentru că plânge.

— Acum sunteți mulțumiți?

Nimic. Adevărul este că nu a mușcat ca lumea din bucata aia de carne, mai degrabă a ciugulit un pic din ea. Că, uite, i-a mai rămas o grămadă.

— *De ce?* zbiară el. De ce să faceți așa ceva? Cu ce *scop*?

Nimic. Poate nu există niciun difuzor aici, însă Jorge nu crede asta. Crede că ei îl aud la fel de bine cum îl și văd; și, dacă îl aud, atunci i-ar putea răspunde.

— Nu pot, plânge el și mai tare. Aș mânca-o dacă aș putea, dar *nu pot*.

Însă uite că totuși poate. Puțin câte puțin, reușește să înghită tot ficatul ăla crud. Îi vine să vomite la început, dar apoi îi trece.

Ba nu, nu-i adevărat, își spune Jorge privind la gelatina roșie rămasă pe farfurie. *Nu mi-a trecut. M-am forțat să înghit.*

Ridică farfuria spre ochiul din sticlă. Nici acum nu se întâmplă nimic. Trec câteva momente și aude deschizându-se ușa care dă spre lumea de afară. Coboară femeia.

Are părul pus pe bigudiuri. Și s-a dat cu cremă de noapte pe față. Într-o mână ține o sticlă cu apă Dasani. O pune pe pardoseala din beton, mai departe de cușca lui Jorge, după care ia mătura.

— Bea și zeama din farfurie, îi cere ea.

— Te rog, șoptește Jorge. Te rog, nu mă obliga să fac asta. Încetează, te implor!

Doamna profesoară Emily Harris, de la Catedra de engleză – doamnă profesoară care probabil este acum la pensie și predă doar din când în când câte un curs sau seminar și participă la reuniunile organizate de catedră – nu spune nimic.

Pe Jorge îl convinge calmul din privirea ei. Îi amintește de versul ăla dintr-un blues vechi: *N-ajută la nimic nici lacrimile, nici rugămințile*[1].

Înclină farfuria și scurge în gură toată zeama aia vâscoasă. Cad câțiva stropi pe tricoul lui, dar restul sângelui îi alunecă pe gât. Este sărat și îi amplifică setea.

Îi arată farfuria pe care n-au mai rămas decât câteva pete roșii. Se așteaptă s-o audă poruncindu-i să le lingă și pe alea – să le ia cu vârful degetului și să le sugă așa cum sugi o acadea din cheaguri. Dar femeia nu-i mai cere nimic. Culcă sticla de apă pe beton, o rostogolește cu mătura până la fanta cuștii, o bagă înăuntru. Jorge o ia, o deschide și bea jumătate din doar câteva înghițituri.

Un adevărat extaz!

---

[1] „Wish You Would" – cântec compus și interpretat de Billy Boy Arnold (n. tr.).

Femeia pune mătura la locul ei de lângă scară și începe să urce treptele.

— Ce vreți de la mine? Spune-mi ce vreți și o s-o fac! Pe Dumnezeul meu mă jur!

Femeia se oprește doar o clipă, atât cât să rostească un singur cuvânt:

— *Maricón*[1].

După care urcă mai departe. Închide ușa. Trage zăvorul.

[1] „Homosexual", în limba spaniolă, în original; cuvânt folosit ca injurie mai ales în America Centrală (n. tr.).

22 IULIE 2021

1

Odată cu apariția pandemiei de Covid-19, aplicația Zoom a fost mult îmbunătățită. Când a început s-o folosească Holly – în februarie 2020 (doar șaptesprezece luni au trecut de atunci?) – se întrerupea conexiunea doar dacă te uitai cruciș la ecran. Uneori îți vedeai interlocutorii, alteori, nu; uneori imaginea revenea și dispărea imediat, și iar revenea, și iar dispărea cu o viteză care-ți dădea dureri de cap.

Holly Gibney este o cinefilă înrăită (deși n-a mai fost la cinematograf din primăvara trecută) și îi plac atât superproducțiile hollywoodiene, cât și filmele de artă. Unul dintre filmele ei preferate din anii optzeci este *Conan Barbarul*[1], iar replica după care se înnebunește de-a dreptul este rostită de un personaj secundar – un negustor ambulant – și se referă la Set și la adepții lui. „În urmă cu doi sau trei ani, nu era decât o oarecare sectă care venera șarpele. Acum dai peste tot de fanaticii ăștia."

[1] *Conan Barbarul* – film produs în 1982, în regia lui John Milius, după un scenariu scris de John Milius și de Oliver Stone, având la bază povestirile lui Robert E. Howard, cu Arnold Schwarzenegger și James Earl Jones în rolurile principale (n. tr.).

Cam așa stă treaba și cu Zoomul. În 2019 nu era decât o aplicație oarecare, abia apărută, care se lupta să supraviețuiască într-o lume plină de rivali precum FaceTime și GoToMeeting. Acum, datorită Covidului, Zoom este omniprezent, la fel cum erau și membrii sectei Marelui Șarpe Set. Și nu-i vorba doar de faptul că s-a perfecționat tehnologia. S-a îmbunătățit și calitatea. Imaginile de la înmormântarea la care asistă acum Holly sunt atât de clare și de detaliate, de parcă ar fi o scenă dintr-un serial TV. Evident că sunt prezentați în prim-plan toți cei care vorbesc despre decedat, dar sunt intercalate din când în când și imagini cu alți oameni care deplâng de acasă, din fața ecranului, moartea prietenului lor.

Însă nu apare nicio imagine cu Holly, pentru că și-a blocat camera video. Deși este mai bună și mai puternică decât a fost pe vremuri, a rămas la fel de discretă și reținută în manifestarea sentimentelor. Știe că este în regulă să fii trist la înmormântări, să plângi, să te sufoci de durere, dar nu vrea să fie văzută așa – mai cu seamă de asociatul și de prietenii ei. Nu vrea să i se vadă ochii înroșiți de lacrimi, părul ciufulit și nespălat și nici mâinile care-i tremură foarte tare atunci când își citește panegiricul scurt și sincer. Dar cel mai mult și mai mult nu vrea să fie văzută că fumează – după șaptesprezece luni de Covid, s-a apucat din nou.

Acum, la sfârșitul slujbei, pe ecranul ei apare un colaj de fotografii cu răposatul surprins în diferite ipostaze și în locuri diferite, iar din difuzor se aude vocea lui Frank Sinatra care cântă *Thanks for the Memory*. Holly nu mai suportă și apasă butonul de ieșire. Mai trage o dată din țigară și o stinge în scrumieră. Chiar atunci începe să sune telefonul.

Nu vrea să vorbească cu nimeni, dar vede pe ecran numele Barbarei Robinson, așa că trebuie să-i răspundă.

— Te-ai deconectat, spune Barbara. N-am mai văzut nici măcar ecranul negru cu numele tău pe el.

— Nu mi-a plăcut niciodată cântecul ăla. Și, oricum, se terminase.

— Dar ești bine, da?

— Da.

Deși... nu prea. Adevărul este că Holly nu-și dă seama cum se simte.

— Însă acum trebuie neapărat să...

Cu ce cuvânt ar putea s-o convingă? Ce cuvânt ar accepta acum Barbara? Ce cuvânt i-ar permite lui Holly să pună capăt acestei discuții înainte să izbucnească în hohote de plâns?

— Trebuie să reflectez.

— Am înțeles, zice Barbara. Dar să știi că ajung la tine cât ai bate din palme. Nu contează că-i lockdown.

De fapt, lockdownul este unul de fațadă, nu unul real, și o știu amândouă; guvernatorul statului lor este decis să protejeze libertățile individuale indiferent cât de mulți oameni s-ar îmbolnăvi sau ar muri ca să-i confirme convingerile. Slavă Domnului că majoritatea își iau măsuri de precauție.

— Nu-i nevoie.

— Bine. Știu că ți-e greu, Hols, e un moment trist pentru tine, dar fii tare. Ai trecut prin încercări și mai dificile.

Poate – de fapt, aproape sigur – Barbara se gândește la Chet Ondowsky, cel care a căzut în puțul ascensorului la sfârșitul anului trecut[1].

— Plus că vin curând și dozele *booster*. Mai întâi o să fie vaccinați oamenii cu imunitatea scăzută și cei peste șaizeci și cinci de ani, dar am auzit la școală că o să fie suficient pentru toată lumea până la începutul toamnei.

— Asta-i o veste bună, spune Holly.

---

[1] Vezi povestirea „Un strop de sânge" din volumul cu același titlu, Armada, 2022 (n. tr.).

— Și mai am un bonus: am scăpat și de Trump!

Care a lăsat în urmă o țară dezbinată, își spune Holly. Și cine poate să garanteze că nu va candida din nou în 2024? Își amintește de promisiunea lui Arnie din *Terminatorul*: „Mă voi întoarce!"

— Hols? Mai ești la telefon?

— Da. Mă gândeam la ceva.

Adevărul este că se gândește să-și aprindă o altă țigară. De când s-a reapucat de fumat, parcă nu s-ar mai opri.

— Bine. Te iubesc și înțeleg că vrei să fii lăsată în pace. Dar să știi că, dacă nu mă suni tu diseară sau mâine, am să te sun eu iarăși. Să nu spui că nu ți-am zis.

— Am înțeles, răspunde Holly și închide.

Întinde mâna după pachetul de țigări, ezită, îl împinge mai departe de ea, își lasă capul pe brațele încrucișate și începe să plângă. A plâns mult în ultimul timp. A vărsat lacrimi de bucurie după ce Biden a câștigat alegerile. A vărsat lacrimi de spaimă, ca reacție întârziată, după ce monstrul cu chip de om Chet Ondowsky s-a prăbușit în puțul liftului. A plâns în timpul și după terminarea revoltei de la Capitoliu – lacrimi de furie au fost acelea. Iar astăzi varsă lacrimi de durere, pentru că a pierdut pe cineva drag. Doar că sunt și lacrimi de ușurare. Iar asta-i ceva oribil, dar probabil și foarte omenesc.

În luna martie a anului 2020, Covidul a făcut ravagii prin aproape toate căminele pentru bătrâni din statul în care a crescut Holly și pe care nu reușește să se decidă să-l părăsească. Însă acest fapt nu a fost o problemă pentru unchiul ei, Henry, deoarece, la vremea respectivă, el încă locuia împreună cu mama lui Holly în cartierul Meadowbrook Estates. În perioada aceea, unchiul Henry deja nu mai era cu toate mințile la el, numai că Holly nu știuse asta. I se părea destul de normal atunci când se mai întâmpla să treacă pe acolo, iar Charlotte Gibney nu mărturisea nimănui îngrijorările

despre starea de sănătate a fratelui ei, probabil respectând una dintre legile nescrise care guvernează viața doamnelor cu educație aleasă: dacă nu vorbești despre ceva, dacă nu recunoști o anumită situație înseamnă că nici nu există. Holly presupune că acesta este motivul pentru care mama ei nu a avut Marea Discuție Serioasă cu ea, pe când avea treisprezece ani și începuseră să-i crească sânii.

Însă, în decembrie anul trecut, Charlotte nu a mai fost în stare să pretindă că „totul e bine și la vară cald", pentru că nu era deloc așa, pentru că avea mari probleme cu fratele ei plecat rău de tot cu sorcova. Cam în aceeași perioadă în care Holly începea să creadă că Chet Ondowsky ar fi putut să nu fie doar un simplu reporter de teren al unui oarecare post de televiziune, Charlotte i-a cerut fiicei ei și prietenului fiicei ei, Jerome, s-o ajute să-l transporte pe unchiul Henry la Căminul de Bătrâni din Rolling Hills. Asta s-a întâmplat în perioada în care au început să apară în Statele Unite primele cazuri ale așa-zisei variante Delta.

Un infirmier de la Căminul Rolling Hills a fost testat pozitiv pentru această tulpină nouă și mai contagioasă a Covidului. Infirmierul cu pricina refuzase să se vaccineze, pretextând că vaccinul ar conține bucăți de țesut fetal obținut în urma avorturilor – citise pe internet aiureala asta. L-au concediat, dar răul fusese deja făcut. Varianta Delta își făcea de cap prin Rolling Hills și, foarte curând, au fost afectați în diverse grade peste patruzeci dintre pacienții vârstnici. Vreo doisprezece au și murit. Nu și unchiul Henry. Acesta nici măcar nu s-a îmbolnăvit. Se vaccinase cu ambele doze – împotriva dorinței lui Charlotte, dar la insistențele lui Holly – și, cu toate că a ieșit pozitiv la test, n-a avut decât simptomele unui simplu guturai.

În schimb, a murit Charlotte.

Susținătoare înflăcărată a lui Trump – fapt pe care i-l *trâmbița*[1] fiicei sale cu orice ocazie – Charlotte a refuzat să se vaccineze și nici mască nu a purtat. (Cu excepția cazurilor când trebuia să se ducă la supermarketul Kroger sau la bancă, unde masca era obligatorie. Iar Charlotte avea una anume pe care și-o punea în aceste situații: era roșie și pe ea erau imprimate literele MAGA[2].)

Pe 4 iulie, Charlotte a luat parte la un miting antimască, desfășurat în capitala statului. Acolo a fluturat o pancartă pe care scria CORPUL MEU, ALEGEREA MEA (părere care însă nu o împiedica să se declare categoric împotriva avortului). Pe 7 iulie, și-a pierdut mirosul și a început să tușească. În data de 10, a fost internată la Mercy Hospital, situat la doar nouă străzi de Căminul de Bătrâni Rolling Hills, unde fratelui ei îi mergea foarte bine... sigur, din punct de vedere al sănătății fizice. Pe 15 iulie, Charlotte a fost conectată la un aparat de ventilație pulmonară.

În scurta perioadă în care boala aceasta nemiloasă a făcut ravagii în trupul lui Charlotte, Holly a vizitat-o doar prin intermediul aplicației Zoom. Până în ultima ei clipă de viață, Charlotte s-a încăpățânat să susțină că acel Coronavirus nu era decât o minciună și că ea făcuse doar o formă mai gravă de gripă. A murit în data de 20 iulie și, doar datorită lui Pete Huntley, asociatul lui Holly, care a tras niște sfori, cadavrul ei nu a fost depozitat în camionul frigorific, folosit acum drept anexă a morgii. Prin urmare, a putut fi dusă la firma de Pompe Funebre Crossman, care i-a organizat foarte repede înmormântarea prin Zoom. Într-un an și jumătate de pandemie, patronul firmei căpătase deja multă experiență în

---

[1] Joc de cuvinte în limba engleză: *trump* – „trâmbiță" (n. tr.).

[2] *Make America Great Again* – „Să facem America din nou măreață" – sloganul politic al lui Donald Trump (n. tr.).

punerea la punct până în cele mai mici detalii a acestor funeralii transmise online.

În sfârșit, Holly poate să plângă în voie. Se gândește să se uite la un film, dar parcă nu-i vine – ceea ce nu se prea întâmplă. Se gândește să se ducă să se întindă puțin, numai că a dormit foarte mult de la moartea lui Charlotte. Își spune că, probabil, în felul acesta încearcă mintea ei să facă față durerii. Nici de citit nu are chef. Nu crede că va putea să se concentreze.

Dispariția mamei sale i-a lăsat un mare gol în viață – despre asta e vorba. Au avut o relație complicată, care s-a înrăutățit și mai mult atunci când Holly a început să devină tot mai independentă. Și a reușit să o facă mai ales datorită lui Bill Hodges. A suferit mult la moartea lui Bill – în urma unui cancer pancreatic –, însă durerea de acum parcă este mai profundă, mai complexă, pentru că – hai să nu mai ocolim adevărul – Charlotte Gibney era o persoană sufocantă, ba chiar excela în domeniul acesta. Mai cu seamă cu fiica ei. Iar relația lor s-a răcit și mai tare atunci când Charlotte și-a declarat sprijinul necondiționat față de fostul președinte. În ultimii doi ani, Holly își vizitase doar de câteva ori mama, ultima vizită având loc de Crăciun, când Charlotte pregătise toate felurile de mâncare despre care credea că îi plac foarte mult fiicei sale, amintindu-i astfel de copilăria ei nefericită și singuratică.

Ține două telefoane pe birou, cel personal și cel de serviciu. Agenția de detectivi „Ce-am găsit al meu să fie" a avut mult de lucru în perioada pandemiei, cu toate că investigațiile au devenit mai complicate. Dar va fi închisă până pe data de 1 august, iar mesajul acesta în atenția eventualilor clienți este înregistrat atât pe telefonul ei, cât și pe cel al lui Pete Huntley. Holly s-a gândit dacă n-ar fi mai bine să adauge și „din cauza unui deces în familie", dar și-a zis că asta nu interesează pe nimeni. Își verifică telefonul de serviciu doar din reflex, pentru că acum ea funcționează pe pilot automat.

Și vede că a primit patru apeluri în cele patruzeci de minute în care a luat parte la înmormântarea mamei sale. Toate, de la același număr. Persoana cu pricina i-a lăsat și patru mesaje în mesageria vocală. Lui Holly îi trece prin minte să le șteargă fără să le asculte, pentru că n-are chef să se ocupe de vreun caz, așa cum n-are chef să se uite la un film sau să citească o carte. Însă nu o poate face, așa cum nu poate trece pe lângă vreun tablou puțin strâmb fără să-l îndrepte sau cum nu poate ieși dimineața din dormitor fără să-și facă patul.

Nu înseamnă că sunt obligată să sun dacă ascult mesajele, își spune ea și apasă tasta de redare a primului dintre ele. A fost înregistrat la ora 1:02 p.m., cam atunci când a început ultimul show al lui Charlotte Gibney.

„Alo, la telefon Penelope Dahl. Știu că agenția dumneavoastră este închisă, dar este vorba despre ceva foarte important. Este chiar o urgență. Sper să mă sunați cât mai curând posibil. Agenția dumneavoastră mi-a fost recomandată de doamna detectiv Isabelle Jaynes..."

Aici se încheie mesajul. Desigur că Holly o cunoaște pe Izzy Jaynes – a fost partenera lui Pete pe vremea când acesta încă lucra în poliție. Însă nu asta o surprinde la mesaj. Ce o surprinde – de fapt, o șochează de-a dreptul – este cât de bine seamănă la voce Penelope Dahl cu mama ei moartă. Și nu atât la voce, cât la anxietatea inconfundabilă din tonul ei. Charlotte era mereu îngrijorată dintr-un motiv sau altul și i-a transmis și fiicei sale această stare de permanentă frământare, ca pe un soi de virus. Un virus cum este Covidul.

Holly se decide să nu mai asculte și celelalte mesaje ale Anxioasei Penelope. Doamna va trebui să mai aștepte. Precis că Pete nu va mai face o vreme muncă de teren: a ieșit pozitiv la testul Covid cu o săptămână înainte de moartea lui Charlotte. Și-a făcut două doze de vaccin și nu se simte prea rău – zice că simptomele lui se potrivesc mai degrabă cu un guturai serios, nu cu o gripă –, dar este în carantină și va fi obligat să rămână o vreme la domiciliu.

Holly stă la fereastra livingului din apartamentul ei micuț și foarte ordonat. Se uită la strada de jos și își amintește de ultima masă luată împreună cu mama ei. *O adevărată cină de Crăciun, exact ca pe vremuri!* exclamase cu foarte mult entuziasm Charlotte, cu toate că nici măcar atunci nu-i dispăruse din ton anxietatea aceea exasperantă. Adevărata cină de Crăciun fusese compusă din friptură de curcan foarte uscată, piure de cartofi cu foarte multe cocoloașe și sparanghel foarte moale și scârbos. Și încă ceva... a, da! Vin Mogen David turnat în pahărele cât niște degetare, din care să guste după ce-și uraseră reciproc „Crăciun fericit". Cât de oribilă fusese masa aceea și cât de oribil este acum gândul că fusese ultima lor masă împreună! Oare măcar îi spusese *Te iubesc, mamă,* înainte să plece a doua zi? Holly crede că da, dar nu bagă mâna în foc. Ce-și amintește foarte limpede este ușurarea simțită atunci când a cotit pe prima stradă și nu a mai văzut în oglinda retrovizoare casa mamei sale.

2

Holly și-a lăsat pachetul de țigări pe biroul unde este calculatorul. Se întoarce să-l ia, scoate o țigară, o aprinde, aruncă o privire la telefonul de serviciu pus acum la încărcat, oftează și ascultă și al doilea mesaj al lui Penelope Dahl. Începe cu o critică.

„Nu aveți spațiu suficient pentru mesaje, doamnă Gibney. Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră sau cu domnul Huntley, sau cu amândoi, despre fiica mea, Bonnie. A dispărut acum trei săptămâni, pe 1 iulie. Poliția a făcut o anchetă foarte, *foarte* superficială. I-am zis și doamnei detectiv Jaynes că..."

Sfârșitul mesajului.

— I-a zis asta verde-n față lui Izzy, murmură Holly, suflând fumul pe nări.

Bărbații sunt adesea fermecați de părul roșcat al lui Izzy (cu siguranță că acum îi intensifică nuanța la coafor) și de ochii ei cenușii. Femeile nu prea pot s-o sufere. Însă este un detectiv foarte bun. Holly s-a gândit și a ajuns la concluzia că, în caz că Pete va ieși la pensie – așa cum tot amenință că va face –, va încerca s-o convingă pe Isabelle să iasă din poliție și să lucreze împreună cu ea în acest domeniu unde albul nu-i întotdeauna alb, iar negrul nu-i întotdeauna negru.

Nu mai ezită deloc și ascultă al treilea mesaj. Trebuie neapărat să știe cum se termină. Deși are o vagă idee. Foarte posibil ca Bonnie Dahl să fi fugit de acasă, iar mama ei nu poate accepta una ca asta. Aude din nou vocea lui Penelope Dahl.

„Bonnie lucrează ca asistent bibliotecar în campusul Bell. La Reynolds. S-a redeschis în iunie pentru cei înscriși la cursuri de vară, deși bineînțeles că masca este obligatorie înăuntru și cred că foarte curând o să fii obligat să-ți arăți la intrare și certificatul de vaccinare, cu toate că încă nu au..."

Se termină mesajul. *Vrei să treci la subiect, cucoană?* se rățoiește Holly la ea în gând și apasă tasta care redă ultimul mesaj. Acum Penelope vorbește mai repede și mai sacadat – de zici că-i rapperiță, nu altceva.

„Se duce cu bicicleta la serviciu. I-am spus de multe ori că-i prea periculos, dar mi-a zis că poartă casca, de parcă o amărâtă de *cască* ar putea s-o scape cu viață dacă s-ar răsturna sau dacă ar fi lovită de vreo mașină. S-a oprit la Jet Mart ca să-și ia un suc și aia a fost ultima dată când...

Penelope începe să plângă. Lui Holly îi este cumplit de greu să o asculte. Trage lung din țigară, apoi o stinge fără să se uite la ea.

„Ultima dată când a fost văzută. Vă rog, ajutați-mă..."

Se termină și ultimul mesaj.

În tot acest timp, Holly a stat în picioare, cu telefonul de serviciu în mână, ascultând ce se auzea la difuzor. Acum se așază și pune telefonul din nou la încărcat. De când s-a îmbolnăvit Charlotte – ba nu, de când și-a dat Holly seama că mama ei nu se va mai face bine –, acum este prima oară când își uită întrucâtva propria durere și se concentrează asupra acestor frânturi de mesaje. Și-ar dori să afle întreaga poveste. Sau măcar atât cât știe Anxioasa Penelope. Probabil că nici Pete nu știe nimic, dar se hotărăște să-l sune. Că, oricum, tot n-are de făcut altceva decât să-și aducă aminte de ultimele vizite online făcute mamei ei și de cât de înspăimântată părea privirea lui Charlotte atunci când a fost conectată la ventilator.

Peter îi răspunde imediat. Vorbește foarte răgușit.

— Bună, Holly! Condoleanțele mele!

— Îți mulțumesc.

— Ai vorbit foarte frumos. Scurt, dar cu mult sentiment. Îmi pare rău că nu...

Îl întrerupe un acces de tuse.

— ...că nu te-am văzut. Ce s-a întâmplat? Ți s-a stricat monitorul?

Holly i-ar putea răspunde că da, s-a stricat. Numai că are obiceiul de a spune mereu adevărul – sigur, cu excepția acelor situații foarte rare când simte că nu trebuie s-o facă.

— Nu s-a stricat nimic. Am închis camera video. Arăt ca dracu'. Tu cum te simți, Pete?

Îl aude cum hârâie când oftează.

— Nu prea rău, dar parcă ieri mi-a fost mai bine. Sper din suflet să n-o târâi la nesfârșit cu boala asta.

— Ți-ai sunat doctorul?

Pete scoate un hohot răgușit de râs.

— Mai degrabă aș încerca să-l sun pe papa Francisc, că poate el mi-ar răspunde. Știi tu câte cazuri noi au apărut ieri în orașul nostru? Trei mii patru sute. E o creștere exponențială.

Alt acces de tuse.

— Poate ar fi bine să te duci la spital?

— Deocamdată am să continui să beau suc de fructe și să iau Tylenol. Partea cea mai nasoală e că sunt în permanență îngrozitor de *obosit*. Fiecare drum la bucătărie mi se pare al naibii de lung și de greu. Când mă duc la baie, trebuie să stau pe closet și să fac pipi ca o fată. Să mă scuzi dacă ți se pare că-ți dau prea multe detalii.

Lui Holly așa i se pare, dar nu-i spune. Nu credea că trebuie să-și facă prea multe griji în privința lui Pete, pentru că, de obicei, persoanele vaccinate fac forme mult mai ușoare de Covid. Dar poate *trebuie* să-și facă.

— M-ai sunat doar ca să stăm la o șuetă, ori e vorba despre altceva?

— Nu vreau să te deranjez dacă...

— Ba, te rog, deranjează-mă. Ajută-mă să-mi pun mintea la contribuție și cu altceva, că m-am săturat să mă gândesc doar la mine. Te rog. *Tu* ești bine, sănătoasă? N-ai luat și tu virusul?

— Sunt bine. Te-a sunat o femeie pe care o cheamă...

— Penny Dahl. Da? Mi-a lăsat patru mesaje pe telefonul de serviciu.

— Și mie tot patru mi-a lăsat. N-ai sunat-o?

Deși Holly știe că nu a făcut-o. Dar mai știe și altceva: Anxioasa Penelope s-a uitat pe website-ul agenției „Ce-am găsit al meu să fie" sau poate pe pagina de Facebook și a găsit acolo numerele telefoanelor de serviciu ale celor doi asociați – unul bărbat și celălalt femeie. Anxioasa Penelope l-a sunat mai întâi pe bărbat, pentru că, atunci când ai o problemă, o „urgență", că așa i-a zis – nu ceri ajutorul iepei, cel puțin nu în primă fază. Îl suni pe armăsar. Iapa este

doar planul de rezervă. Holly s-a obișnuit să fie considerată iapa din grajdul agenției lor.

Aude din nou hârâitul acela alarmant, semn că Pete oftează iarăși.

— În caz c-ai uitat, Hols, îți zic eu că agenția e închisă. Plus că mă simt al naibii de rău acum și nici nu mi-a trecut prin cap că discuția cu o mămică singură, smiorcăită și istericuță m-ar putea face să mă simt mai bine. Și cred că nici tu nu te-ai simți mai bine, mai ales acum, când tocmai ce ți-ai pierdut mama. Mai ai răbdare până în august, că nu mai e mult până atunci. Asta-i părerea mea. Sfatul meu. Până atunci, mămicuța va fi primit un telefon de la fetița ei aflată cine știe pe unde – în Fort Wayne sau Phoenix, sau San Francisco.

Mai tușește puțin și adaugă:

— Sau poliția îi va fi descoperit cadavrul.

— Mi se pare că tu știi *ceva*, chiar dacă nu ai vorbit cu mama. S-a scris ceva în ziare despre dispariția fetei?

— O, da, un articol mare, că exact de asta le arde acum. Să scoată o ediție specială cu treaba asta, să scrie cu litere de-o șchioapă „Știre de ultimă oră" pe prima pagină. Au fost doar două rânduri la rubrica de fapte diverse între povestea cu un tip care a fost găsit în pielea goală și fără cunoștință pe Cumberland Avenue și o atenționare în legătură cu o vulpe turbată care a fost văzută în parcarea din City Center. Acum, în ziare, nu mai găsești decât articole despre Covid și dezbateri despre obligativitatea purtării măștii. Parc-ar fi niște tâmpiți care stau în ploaie și se contrazic dacă o să se ude sau nu.

Se întrerupe puțin, apoi adaugă cu jumătate de gură:

— Cucoana zicea în mesaj că Izzy i-a înregistrat plângerea, așa că am sunat-o.

Holly n-a prea avut motive să zâmbească în vara asta, dar acum parcă simte cum i se dezmorțesc puțin buzele. Se bucură să afle că nu doar ea pune slujba asta pe primul loc.

Și are impresia că Pete chiar o vede, deși nu comunică prin aplicația Zoom.

— Nu te ambala, bine? Oricum trebuia să o sun pe Iz, să văd ce face, cum se simte.

— Și?

— N-a făcut Covid. I-a dat papucii ultimului iubit și mi-a făcut capul țambal pe chestia asta. Am întrebat-o ce știe despre Bonnie Dahl. Zice că, pentru ei, este doar un caz de persoană dispărută și atât. Și au motive să creadă asta. Vecinii spun că fetița și cu maică-sa se certau mereu, câteodată se lăsa și cu bătăi. Plus că s-a găsit și un bilețel lipit de șaua de la bicicleta fetei. Numai că mamei i s-a părut că-i de rău bilețelul ăla, iar lui Izzy nu i s-a părut nicicum.

— Ce scria în el?

— O singură propoziție foarte scurtă. *M-am săturat.* Ceea ce ar putea să însemne ori că a plecat din oraș, ori...

— Ori că s-a sinucis. Ce spun prietenii ei sau colegii de la bibliotecă? În ce stare era?

— Habar n-am, răspunde Pete și începe din nou să tușească. N-am întrebat mai multe și ar trebui s-o lași și tu baltă, cel puțin deocamdată. Poate vom lucra la cazul ăsta cu începere de la 1 august. Sau poate se va afla totul până atunci.

— Una din două, spune Holly.

— Corect. Una din două.

— Unde s-a găsit bicicleta? Doamna Dahl zice că fata ei și-a luat un suc de la Jet Mart în seara dispariției. Acolo era?

Holly știe trei asemenea magazine în oraș, dar probabil că sunt mai multe.

— Îți repet că habar n-am alte detalii. Acum o să mă duc să mă întind puțin. Încă o dată, condoleanțele mele, Holly.

— Mulțumesc. Neapărat să te duci la doctor dacă n-ai să te simți mai bine. Promite-mi!

— Nu mă pisa la cap!

— Ba te pisez!

Alt zâmbet pe buzele ei.

— Mă pricep, nu? De la mama am învățat. Haide, promite-mi!

— Bine, îți promit.

Probabil că minte.

— Încă ceva.

— Ce? întreabă Holly.

Își imaginează că ar fi ceva în legătură cu cazul (da, deja se gândește la dispariția asta ca la un caz), dar nu, despre altceva e vorba.

— În vecii vecilor n-ai să reușești să mă convingi că rahatul ăsta cu Covidul s-a întâmplat pe cale naturală, adică a trecut la oameni de la lilieci sau de la pui de crocodili sau de la te miri ce alte lighioane vândute în piețele de animale vii din China. Nu știu dacă virusul a scăpat din vreun laborator de cercetare, unde era creat artificial, sau dacă a fost eliberat intenționat de acolo. Dar, cum zicea tata-mare, ce se petrece acum „nu-i treabă curată".

— Ești puțintel cam paranoic, Pete.

— Așa zici tu? Ascultă ce-ți zic eu acum: virusurile suferă mutații. Asta fac ei ca să supraviețuiască. Însă la fel de bine se pot transforma și într-o tulpină mai puțin periculoasă, nu neapărat într-una mortală. Asta s-a întâmplat și cu gripa aviară. Numai că ăsta se face din ce în ce mai rău. Oamenii cu două doze de vaccin fac varianta Delta – eu sunt un exemplu. Iar oamenii care nu se îmbolnăvesc serios de la Delta, cei care sunt asimptomatici, au o încărcătură virală de patru ori mai puternică decât cea inițială, ceea ce înseamnă că o pot transmite și mai ușor. Ție toate astea ți se par niște simple coincidențe?

— Greu de spus, zice Holly.

Adică dă răspunsul cuvenit atunci când ai de-a face cu cineva care a luat-o razna pe arătură. Iar într-acolo se îndreaptă acum Pete.

— Poate că Delta se va transforma în ceva mai slab.

— Păi, o să aflăm, nu? Atunci când va apărea următoarea variantă. Și va apărea, crede-mă. Între timp, uită de Penny Dahl și găsește-ți un film bun pe Netflix. Eu asta am de gând să fac.

— Cred că-i un sfat bun, Pete. Ai grijă de tine.

Și închide.

Nu vrea să se uite la niciun film pe Netflix (de fapt, este de părere că cele mai mult filme difuzate acolo – chiar și acelea care pretind că ar fi blockbustere – sunt incredibil de mediocre), dar acum stomacul ei a început să scâncească ușor, așa că se hotărăște să-i dea atenție. Și să mănânce ceva bun și ușor. Poate o supă de roșii și un sendviș cu brânză și pâine prăjită.

Probabil că Pete a citit pe internet toate aiurelile alea despre virusuri, dar nu poate să nege că sfatul lui de a lăsa baltă toată povestea cu Penelope „Penny" Dahl este unul foarte bun.

Își încălzește supa, își face sendvișul cu brânză și cu mult muștar, și cu un strop de condimente – așa cum îi place ei. Și nu o sună pe Penelope Dahl.

3

Mai bine zis, nu o sună până la ora șapte în aceeași seară. Nu-și poate scoate din minte biletul găsit pe bicicleta lui Bonnie Dahl: *M-am săturat.* De multe ori, s-a gândit și ea să lase un bilet asemănător și să fugă de acasă, numai că nu a făcut-o niciodată. Și au fost alte dăți când i-a trecut prin cap să renunțe la tot și la toate – să-și *facă felul,* cum ar fi spus Bill Hodges –, dar niciodată nu s-a gândit serios la asta.

Sau, mă rog... o dată sau de două ori.

Se duce în birou și o sună pe doamna Dahl. Femeia îi răspunde imediat. Este agitată și parcă cu sufletul la gură.

— Alo? Sunteți de la „Ce-am găsit al meu să fie"?

— Da. Numele meu este Holly Gibney. Cu ce vă pot ajuta, doamnă Dahl?

— Slavă Domnului că ați sunat! Mi-am închipuit că sunteți în concediu și dumneavoastră, și domnul Huntley.

Ce bine-ar fi fost, își zice Holly.

— Puteți trece mâine pe la biroul nostru, doamnă Dahl? Se află în...

— În Blocul Frederick, știu. Sigur că vin. Poliția nu m-a ajutat deloc. *Absolut* deloc. La ce oră?

— La nouă. Vă convine?

— Este perfect. Vă mulțumesc din tot sufletul. Fiica mea a fost văzută pentru ultima dată la 8:04 p.m., la data de 1 iulie. Există imagini cu ea pe camerele de supraveghere din magazinul unde...

— Vom discuta mâine despre toate astea, spune Holly. Însă mă tem că nu vă pot garanta nimic, doamnă Dahl. Asociatul meu este bolnav.

— Dumnezeule mare, nu-mi ziceți că are Covid!

— Ba da, dar o formă ușoară.

Cel puțin așa speră Holly.

— Deocamdată, aș dori să vă pun câteva întrebări. Spuneați în mesaj că Bonnie a fost văzută ultima oară la un Jet Mart. În oraș sunt mai multe astfel de magazine. Despre care dintre ele este vorba?

— Cel de lângă parc. De pe Red Bank Avenue. Cunoașteți zona?

— O cunosc.

Holly și-a pus benzină acolo o dată sau de două ori.

— Și tot acolo i s-a găsit bicicleta?

— Nu, mai încolo, dar tot pe Red Bank. E o clădire părăsită... mă rog, sunt multe clădiri părăsite pe latura aceea a parcului, dar asta a fost înainte un atelier de reparații auto sau așa ceva. Bicicleta era sprijinită pe cric, chiar în față.

— Nu a încercat nimeni s-o ascundă?

— Nu, nu, nici vorbă de așa ceva. Doamna detectiv cu care am discutat, doamna Jaynes, zicea că este posibil ca Bonnie să fi vrut să i se găsească bicicleta. Și mai zicea că stația de autobuz și gara sunt la doar un kilometru jumătate distanță de locul ăla, spre centru. Dar eu i-am spus că Bonnie nu și-ar abandona bicicleta ca să meargă după aia pe jos, de ce s-o facă? E la mintea *cocoșului.*

Începe să se înfierbânte și cuvintele ei capătă o cadență isterică pe care Holly o cunoaște prea bine. Dacă nu o oprește acum, va fi obligată s-o mai asculte încă o oră, dacă nu și mai mult.

— Vă întrerup, doamnă Dahl...

— Penny. Spuneți-mi Penny.

— În regulă, Penny. Vom discuta mâine despre toate astea. Prețul practicat de agenția noastră este de patru sute de dolari pe zi, pentru minimum trei zile, plus cheltuielile suplimentare. Pe care ți le voi detalia separat. Acceptăm carduri Master sau Visa și, de asemenea, primim și cecuri. Însă nu acceptăm carduri Amex[1], deoarece sunt...

De tot rahatul – îi vine să spună.

— ...deoarece este mai dificil procesul de încasare. Acum, că ți-am prezentat condițiile noastre, dorești să mergi mai departe?

— Da, categoric că asta vreau.

Fără pic de ezitare.

— Doamna aia detectiv, doamna Jaynes, m-a întrebat dacă Bonnie era deprimată. Știu la ce se gândea, normal că se gândea că

[1] American Express (n. tr.).

fata mea s-a sinucis, însă Bonnie este o fire veselă. Chiar și atunci când s-a despărțit de neghiobul ăla după care era topită, și-a revenit și a început să zâmbească iarăși după două sau trei săptămâni, sau poate o lună, dar...

— Discutăm mâine, repetă Holly. Și ai să-mi povestești tot. Etajul patru. Și te mai rog ceva, Penny.

— Da?

— Să porți mască. N95, dacă ai. Nu mai pot să te ajut dacă mă îmbolnăvesc.

— Sigur, am să port, categoric. Pot să vă tutuiesc?

Holly îi spune că nu are nimic împotrivă și reușește – în sfârșit! – să pună capăt convorbirii.

4

Hotărându-se totuși să asculte de sugestia lui Pete, Holly încearcă să se uite pe Netflix la un film care se numește *Blood Red Sky*[1], dar îl oprește în momentul în care încep scenele de groază. De-a lungul timpului, a urmărit toate aventurile înspăimântătoare ale lui Jason, Michael și Freddy[2], poate înșira titlurile tuturor filmelor în care Christopher Lee a jucat rolul contelui însetat de sânge[3], însă, după ce i-a cunoscut pe Brady Hartsfield[4] și pe Chet Ondowsky – mai cu seamă pe Ondowsky – are impresia că și-a cam pierdut apetența pentru filmele de groază.

---

[1] *Blood Red Sky* – film horror din 2021, în regia lui Peter Thowarth (n. tr.).

[2] Personaje din filmul horror *Halloween on Elm Street* (n. tr.).

[3] Actorul Christopher Lee (1922–2015) a interpretat rolul contelui Dracula în zece filme (n. tr.).

[4] Vezi seria „Bill Hodges" (n. tr.).

Se duce la fereastră și stă acolo privind la lumina tot mai palidă a zilei. Într-o mână are scrumiera, în cealaltă, țigara. Ce obicei păcătos! Este convinsă că își va dori să fumeze în timpul întâlnirii cu Penny Dahl, pentru că o stresează întotdeauna primele contacte cu noii clienți. Este un detectiv bun, a înțeles că acesta este talentul ei, *menirea* ei, dar, ori de câte ori este posibil, lasă primele întrevederi în seama lui Pete. Însă mâine nu mai poate face asta. Se gândește dacă n-ar fi bine să-l cheme pe Jerome Robinson să-i fie alături, dar tânărul a început să scrie o carte despre stră-străbunicul lui, mare figură a vremurilor în care trăise. Sigur, Jerome ar veni dacă l-ar ruga, dar nu vrea să-l întrerupă din lucru. A sosit vremea să strângă din dinți și să se descurce singură.

Și fumatul e interzis în clădire. O să fiu nevoită să ies pe alee după ce pleacă doamna Dahl.

Holly știe prea bine că așa gândesc și se comportă persoanele dependente: își rearanjează mobila din viețile lor ca să facă loc vicii-lor. Fumatul este un obicei păcătos și periculos... dar nu există nimic mai reconfortant pe lume decât tubulețele alea mici și letale din hârtie umplute cu tutun.

Dacă fata a luat trenul, trebuie să existe pe undeva o înregistrare scrisă, chiar dacă a plătit cash. La fel și dacă a plecat cu vreun autobuz de la Greyhound, Peter Pan, Magic Carpet sau Lux. Însă în apropiere mai există două firme dubioase specializate în transportul de ultim moment. Una știu că se cheamă Tri-State, dar cum o cheamă pe cealaltă?

Nu-și aduce aminte și nici nu vrea s-o caute pe internet în seara asta. În plus, de unde să știe că Bonnie Dahl a plecat cu autobuzul sau cu trenul? Dacă a făcut autostopul? Holly își amintește de filmul *S-a întâmplat într-o noapte*[1], în care personajul interpretat de

[1] *It Happened One Night* – film din 1934, în regia lui Frank Capra (n. tr.).

Claudette Colbert reușește să oprească o mașină pentru ea și pentru personajul lui Clark Gable ridicându-și fusta și prefăcându-se că-și aranjează ciorapul în portjartier. Lucrurile nu s-au schimbat prea mult de atunci... numai că Bonnie Dahl nu avea alături un bărbat puternic care să o protejeze. Sigur, asta, doar dacă nu cumva reluase relația cu fostul prieten de care vorbea mama ei.

N-are niciun rost să despice acum firul în patru. Va avea mâine destule fire de despicat. Măcar așa speră. Problema lui Penny Dahl o va ajuta să se gândească și la altceva în afară de moartea mamei sale – o moarte fără sens și provocată mai ales de opțiunile ei politice.

Trebuie să sper așa cum doar eu sunt în stare s-o fac, își spune ea, după care se duce în dormitor ca să-și pună pijamaua și să-și zică rugăciunea.

10 SEPTEMBRIE 2015

Cary Dressler este tânăr, fără obligații, nu arată rău, are o fire veselă și își face doar rareori griji în privința viitorului. Acum stă în mijlocul ierburilor din apropierea cinematografului în aer liber, pe un bolovan plin cu inițiale scrijelite și soarbe dintr-o cutie de cola în vreme ce se uită la filmul *Indiana Jones și căutătorii arcei pierdute*. În weekend, locul ăsta – cunoscut sub numele „Bolovanul cu Filme" – ar fi înțesat de puști care beau bere, fumează iarbă și se pipăie, dar azi e joi seara și este complet pustiu. Exact cum îi place lui.

Bolovanul cu Filme se află în partea de vest a Parcului Deerfield, aproape de zona căreia i se spune Hățișul, împânzită de copaci și de arbuști crescuți alandala. Din majoritatea locurilor, n-ai putea nici măcar să vezi Red Bank Avenue, darămite ecranul cinematografului Magic City Drive-In, însă aici, o potecă accidentată duce drept la stradă – probabil a fost săpată cu multă vreme în urmă de vreo revărsare de apă sau de vreo alunecare de teren.

Cinematograful Magic City abia dacă-și mai duce zilele, pentru că nimeni nu vrea să omoare gângănii și să asculte coloana sonoră a filmului la un aparat de radiorecepție, atâta timp cât există vreo trei cinematografe moderne în oraș, toate dotate cu

sisteme Dolby stereo și unul chiar cu ecran IMAX, care-i ultimul răcnet al tehnologiei. Dar n-ai voie să fumezi iarbă într-un asemenea cinematograf. La Bolovanul cu Filme poți să fumezi tot ce vrei. Iar Cary chiar asta vrea să facă, mai ales acum, după o tură de opt ore la sala de bowling „Dă cu bila". Evident că nu aude nimic, dar nici nu trebuie. În ultima vreme, la cinematograful în aer liber Magic City rulează doar filme vechi și foarte vechi, iar el a văzut *Căutătorii* de cel puțin zece ori. Știe pe de rost toate replicile și chiar acum murmură câteva, printre fumurile de marijuana.

— Șerpi! De ce trebuia să dau peste șerpi?

După *Căutătorii* va rula *Indiana Jones și ultima cruciadă*, film pe care Cary l-a văzut tot de foarte multe ori – nu de câte ori a văzut *Căutătorii,* dar de cel puțin patru ori. N-o să stea și la ăla. O să-și termine cola, o să se urce pe scuter (ascuns acum în tufele de la intrarea parcului, aproape de Bolovanul cu Filme) și o să se ducă acasă. Conducând cu foarte multă prudență.

Din țigara pe care o fumează n-a mai rămas aproape nimic. O stinge pe bolovan, între scrijeliturile care anunță că BD+GL și că MANDY O SUGE. Aruncă mucul, își verifică borseta, nu știe dacă să-și aleagă un „cui" mai subțire sau unul mai gros, îl alege pe cel subțire. Va fuma doar jumătate, va mânca și batonul de Kit Kat din borsetă, după care se va urca pe scuterul lui cam rablagit și se va duce acasă.

Dar nu pleacă imediat. Rămâne cu ochii la imaginile luminoase de pe ecranul aflat la vreo patru sute de metri de el și ajunge să fumeze aproape întreaga țigară. Aude în minte muzica compusă de John Williams și începe să cânte și el, dar mai în șoaptă, în caz că s-ar mai afla cineva prin apropiere. Chestie puțin probabilă la zece seara, într-o joi, dar nu imposibilă.

— *Dum-du-dum-duum, dum-dum-dum, dum-dum-DUUUM, dam-du-du-du-du...*

Cary se oprește brusc. Parcă a auzit o voce... nu-i așa? Ciulește urechile și ascultă. Nimic. Poate i s-a părut. În mod normal, drogurile nu-l iau de cap, ci doar îl amețesc foarte puțin, dar s-a mai întâmplat să...

Tocmai ce ajungea la concluzia că nu fusese nimic, când aude din nou vocea aia. Nu de foarte aproape, dar nici de departe.

— Bateria-i de vină, scumpo. Cred că s-a descărcat.

Cary are ochi foarte buni, plus că acum stă într-un loc de unde poate să vadă bine în jur, așa că își dă foarte repede seama de unde vine vocea aceea. Red Bank Avenue nu va avea niciodată șanse să câștige premiul pentru cea mai frumoasă stradă din oraș. Și asta, pentru că pe o latură are Hățișul, cu toate buruienile și tufele alea care se întind peste alei și trec prin gardul din fier forjat. De cealaltă parte, sunt niște magazii, câteva spații de depozitare, un atelier de reparații auto închis de multă vreme și vreo două terenuri virane. Pe unul dintre acestea fusese un părculeț amărât – chipurile „de distracții" –, care și-a strâns catrafusele și s-a cărat de acolo imediat după Ziua Muncii[1]. Pe celălalt, care se întinde în apropiere de un fost magazin de solduri, din care n-au mai rămas decât pereții, se află acum o dubiță, cu ușa laterală deschisă și cu o rampă ieșind pe acolo. Lângă rampă, este un scaun cu rotile, în care se află cineva.

— Nu pot să rămân toată noaptea aici, zice persoana de pe scaunul cu rotile.

Este o voce bătrână și șovăielnică, puțin iritată și speriată.

— Sună pe cineva să vină să ne ajute.

— Aș face-o, spune bărbatul care stă în picioare, numai că mi-a murit telefonul. Am uitat să-l încarc. Tu îl ai pe-al tău?

— L-am lăsat acasă. Ce ne facem?

Abia mai târziu își va da Cary seama – dar, din păcate, mult prea târziu ca să-i mai fie de vreun folos – că și femeia din scaunul cu

[1] Prima zi de luni din septembrie (n. tr.).

rotile, și bărbatul de lângă ea vorbesc cam prea tare. Nu foarte, nu țipă, dar vorbesc ca niște actori care vor ca vorbele lor să se audă până în ultimul rând al sălii de teatru. Abia mai târziu își va da Cary seama că *el* era publicul din sala aceea, pentru el își jucau cei doi mica lor dramă, pentru el cel de la Bolovanul cu Filme, cu țigara de marijuana pâlpâindu-i în mână aidoma unui far în noapte. Și tot prea târziu își va da Cary seama cât de des se oprește aici când se duce acasă de la sala de bowling, ca să fumeze niște iarbă și să se uite la filmul care rulează pe ecranul de peste alee.

Își spune că nu poate să stea cu mâinile în sân și să-l lase pe bătrân să plece de acolo, abandonând-o pe femeia din scaunul cu rotile. Cary este un om bun la suflet și îți sare bucuros în ajutor atunci când poate.

Coboară panta ținându-se bine de crengi ca să nu pice în fund. Trece pe lângă scuter și îl mângâie cu drag – ce căluț credincios! Ajunge la una dintre porțile care dau din parc direct în Red Bank Avenue, merge pe trotuar și ajunge vizavi de locul unde se află dubița. Apoi strigă:

— Aveți nevoie de ajutor?

Abia mai târziu, când va fi deja în cușcă, îi va trece prin cap să se întrebe de ce au ales să se oprească tocmai în locul ăla: pentru că n-are cum să-ți placă să te relaxezi lângă un fost magazin de solduri.

— Cine-i acolo? țipă bărbatul, pe un ton îngrijorat.

— Sunt Cary Dressler. Vă pot...

— Cary? Dumnezeule mare! Auzi, scumpo? E Cary!

Cary face un pas pe stradă și se uită mai bine spre bărbat.

— Biluță? Tu ești?

Bărbatul râde.

— Chiar eu. Uite care-i treaba, Cary: a murit bateria de la scaunul nevesti-mii. Presupun că n-ai atâta forță ca s-o împingi pe rampă până în dubiță. Ce zici?

— Zic c-o să mă descurc, răspunde Cary și traversează. Indy Jones vă salvează cât ai bate din palme.

Bătrâna începe și ea să râdă.

— Am văzut filmul ăla la cinematograful Bijou, acela vechi. Mii de mulțumiri, tinere! Ești salvatorul meu!

Roddy Harris îi explică acum soției sale de unde se cunoaște cu salvatorul. Cary pune mâinile pe mânerele scaunului și îl orientează cu fața la rampă. Biluță se dă mai la o parte ca să-i facă loc. Și își vâră mâna în buzunarul hainei din lână. Atât de ameţit este Cary de la marijuana fumată, că nici măcar nu simte înțepătura din ceafă.

23 IULIE 2021

1

Holly ajunge la parcarea de pe Fourth Street, la o jumătate de stradă de Blocul Frederick, și își folosește cartela de acces. Se ridică bariera și poate intra. Este 8:35 a.m., adică mai are aproape o jumătate de oră până la întâlnirea cu Penny Dahl. Numai că și doamna Dahl a ajuns aici mai devreme. Precis că al ei este acel Volvo care are lipite pe ambele laturi și pe portbagaj poze mărite cu o adolescentă. Pe geamul din spate, scrie (iar Holly își zice că aceasta s-ar putea să fie o încălcare a regulilor de circulație) cu majuscule: AȚI VĂZUT-O PE FIICA MEA? Și BONNIE RAE DAHL și SUNAȚI LA 216-555-0019.

Holly își parchează Priusul lângă mașina doamnei Dahl fără nicio problemă. Acum sunt o mulțime de spații libere în parcarea aceasta; în mod obișnuit, înainte de ora nouă n-ai mai fi avut unde să arunci un ac și, în față, ai fi dat cu ochii de anunțul NE CEREM SCUZE, NU MAI AVEM LOCURI. Însă asta se întâmpla înainte de pandemie. Acum, cei mai mulți oameni lucrează de acasă – sigur, cu condiția să mai aibă ce să lucreze. Și cu condiția să nu fie prea bolnavi.

O vreme, spitalele nu au mai fost supraaglomerate, dar a apărut varianta Delta, cu toate tertipurile ei și cu potențialul ei foarte

mare de transmitere. Și încă nu și-a atins punctul maxim, dar și-l va atinge curând. Probabil că, în luna august, bolnavii vor fi spitalizați din nou pe holuri și în cantine.

Din moment ce a ajuns oricum mai devreme și nu o vede pe nicăieri pe doamna Dahl, Holly își aprinde o țigară și dă o tură în jurul Volvoului ca să se uite mai bine la pozele alea.

Nu se aștepta ca Bonnie Dahl să fie atât de drăguță. Și atât de mare ca vârstă. I se pare că ar avea cam douăzeci și patru sau douăzeci și cinci de ani. Crede că părerea ei de dinainte s-a întemeiat pe faptul că fata se ducea cu bicicleta la Biblioteca Reynolds, unde lucra. Adică s-ar fi așteptat să fie mai tânără. Plus că tonul lui Penny Dahl îi amintea de tonul propriei mame.

Probabil și-a imaginat că Bonnie arată cam la fel cum arătase ea, la vârsta de nouăsprezece sau douăzeci de ani: trasă la față, așa cum era poeta Emily Dickinson, cu părul strâns în coc sau în coadă de cal, cu un zâmbet fals pe buze (lui Holly niciodată nu i-a plăcut să i se facă poze – nici acum nu-i place), haine alese anume nu doar ca s-o facă să nu iasă în evidență, ci ca s-o ajute să dispară cu totul.

Chipul acestei fete este luminos, zâmbetul îi este larg și vesel. Are părul blond și scurt, bretonul îi este zburlit și decolorat de soare. Fotografiile de pe laturile mașinii sunt niște portrete, dar, în cea de pe portbagaj, Bonnie e surprinsă pe bicicletă și este îmbrăcată cu un șort alb, despicat puțin pe coapse și cu un maiou cu bretele subțiri. Nu pare să se simtă deloc stingherită de ținuta ei.

Holly își termină țigara, se apleacă, o stinge de asfalt. Atinge capătul înnegrit ca să se asigure că nu mai arde, după care o pune în coșul de gunoi din afara porții.

Își bagă în gură o bomboană gumată, își pune masca și se îndreaptă spre blocul unde își are biroul.

2

Penny Dahl o așteaptă în holul de la intrare și poartă mască, așa cum a rugat-o. Însă, în ciuda acestui fapt, Holly remarcă asemănarea cu fiica ei. I se pare că ar avea în jur de șaizeci de ani. Și chiar ar arăta bine, dacă și-ar vopsi părul care acum are culoare de șobolan. *Dar este bine întreținut,* se grăbește Holly să adauge în gând. Încearcă mereu să fie amabilă. Hainele doamnei Dahl sunt curate, dar este limpede că nu și le-a ales cu atenție când s-a îmbrăcat. Holly nu se pricepe absolut deloc la modă, dar nici măcar ea nu ar asorta bluza aia cu pantalonii. De unde deduce că doamna Dahl este o femeie pe care acum n-o mai interesează deloc cum arată. Pe masca N95, solicitată de Holly, a scris cu tuș roșu aprins prenumele fiicei sale.

— Bună dimineața, doamnă Dahl! spune ea. Sunt Holly Gibney.

S-a ferit întotdeauna să dea mâna cu oamenii, dar acum se oferă să-și atingă cotul de cel al doamnei. Ceea ce se și întâmplă.

— Îți mulțumesc din tot sufletul că ai acceptat să mă primești. Îți mulțumesc foarte, foarte mult.

— Să urcăm în birou.

Holul este pustiu și nu sunt nevoite să aștepte ascensorul. Holly apasă butonul etajului patru. Și îi spune lui Penny:

— Anul trecut am avut niște probleme cu drăcia asta, dar acum merge bine.

3

În lipsa lui Pete și a Barbarei Robinson care s-o ajute (sau doar să-i fie prin preajmă), zona de recepție pare un bolnav aflat în moarte clinică. Holly pornește cafetiera.

— Am adus multe poze cu Bonnie, toate făcute în urmă cu un an sau doi. Mai am o grămadă, dar de când era mai mică și nu te interesează cum arăta atunci, nu? Ți le trimit pe telefon, dacă vrei, doar să-mi dai adresa de e-mail.

Vorbește sacadat și își atinge în permanență masca, de parcă ar vrea să se încredințeze că mai este la locul ei.

— Să știi că pot să mi-o dau jos. M-am vaccinat de două ori și mi-a ieșit negativ testul pentru Covid. Chiar aseară l-am făcut, acasă la mine.

— Ce-ar fi dacă ne-am păstra măștile în camera asta? O să ni le scoatem în biroul meu, când vom bea cafeaua. Cred că am și niște fursecuri, dacă nu cumva le-a mâncat Barbara pe toate. Barbara e o tânără care mă ajută câteodată.

— Nu, mulțumesc.

Oricum, Holly nici nu trebuie să caute fursecurile ca să-și dea seama că nu mai sunt. Barbara nu se poate abține când vede dulciurile alea cu vanilie și, de obicei, le mănâncă pe toate.

— Apropo, am văzut pe mașină fotografiile cu Bonnie. Este foarte drăguță.

Ochii lui Penny se încrețesc la colțuri, semn că zâmbește pe sub mască.

— Și mie mi se pare. Dar ce altceva să zic, doar sunt mama ei? Nu-i Miss America, dar a fost aleasă regina balului în liceu. Și nu i-a vărsat nimeni o găleată cu sânge în cap[1].

Râde puțin la gluma făcută, iar râsul îi este la fel de strident ca tonul în vorbire. Holly nu poate decât să spere că femeia nu va face chiar acum o criză de isterie. Au trecut deja trei săptămâni și ar trebui să fi depășit momentul – sau poate că nu. Holly nu și-a pierdut niciodată fiica, așa că nu are de unde să știe ce simți într-o asemenea

[1] Aluzie la romanul *Carrie* de Stephen King, Armada, 2021 (n. tr.).

situație. Dar știe ce a simțit la gândul că i-ar putea pierde pe Jerome și pe Barbara – aproape și-a ieșit din minți.

Holly își notează adresa de e-mail pe o bucățică de hârtie.

— Sunteți căsătorită, doamnă Dahl?

— Să știi că am să-ncep să țip dacă nu mă tutuiești.

— Bine, Penny, așa am să fac, este de acord Holly, văzând că femeia nu prea glumește.

— Sunt divorțată. Herbert și cu mine ne-am încheiat căsnicia în urmă cu trei ani. Principalele motive au fost divergențele de natură politică – el era cu totul și cu totul de partea lui Trump. Dar au fost și multe alte motive.

— Și Bonnie ce părere a avut?

— A făcut față situației ca un adult. În fond, chiar *era* adult. Douăzeci și unu de ani. Ca să nu mai spun că, prima oară când a venit Herbert acasă cu o șapcă cu MAGA, și-a bătut joc de el. Iar pe el l-a cam... hmm... l-a cam deranjat asta.

Altă relație distrusă de individul limbut și cu cravată roșie. Aici nu-i vorba de soartă și nici coincidență nu este.

S-a făcut cafeaua.

— Cum o bei, Penny? Sau, dacă vrei, pot să-ți fac un ceai. Sau cred că am pe undeva o sticlă cu apă minerală, dacă nu cumva Pete sau Barbara...

— Cafeaua-i foarte bună. Dar fără lapte, doar cu puțin zahăr.

— Am să ți-l dau ca să-ți pui singură cât vrei.

Holly toarnă cafeaua în două căni cu sigla „Ce-am găsit al meu să fie", pe care Peter se încăpățânase să le comande, spunând că ar fi o reclamă foarte bună pentru agenția lor. Și spune, fără să ridice ochii:

— Vreau să te întreb ceva foarte important de la bun început, Penny. Spune-mi, crezi că ar fi posibil ca fostul tău soț să fie cumva implicat în dispariția lui Bonnie?

Iarăși hohotele alea pițigăiate de râs – evident că din cauza stării de încordare nervoasă a femeii, nu pentru că ar fi fost amuzantă întrebarea ei.

— E în Alaska. S-a angajat pe un post de funcționar la o firmă de transport naval, la vreo șase luni după divorț. Și mai are și Covid. Idolul lui a refuzat să poarte mască, așa că nici Herb n-a purtat. Știi cum e, faci exact ce face Trump. De mă întrebi dacă eu cred că și-a răpit fata de douăzeci și patru de ani sau dacă a convins-o cumva să se mute la Juneau[1], răspunsul meu este nu. Zice că acum se simte puțin mai bine...

Cuvintele acestea îi amintesc lui Holly de Pete.

— ...dar, când am vorbit ultima oară cu el pe FaceTime, a tușit și a horcăit tot timpul.

Nu ai cum să nu sesizezi satisfacția din tonul lui Penny.

4

Își scot amândouă măștile după ce intră în biroul lui Holly. Scaunul pe care stă clienta nu se află chiar la doi metri distanță de ea, dar cam pe-acolo. Plus că se zice că mai binele este dușmanul binelui[2], își spune Holly. Își deschide iPad-ul și scrie: *Bonnie Rae Dahl* și *24 ani* și *dispărută în seara de 1 iulie*. Este un început.

— Spune-mi când a fost văzută ultima oară, haide să începem de acolo. Ai zis că s-a dus la un Jet Mart, da?

— Da, pe Red Bank Avenue. Bonnie locuiește într-un apartament din cartierul Lake View, știi unde e, da? Acolo unde au fost docurile alea vechi.

---

[1] Juneau – capitala statului Alaska (n. tr.).

[2] Aforism atribuit lui Voltaire (1694–1778), scriitor și filozof francez (n. tr.).

Holly dă din cap. Acolo s-au construit mai multe blocuri de locuințe și se mai construiesc și altele. Curând, n-o să mai poți vedea lacul decât dacă locuiești într-unul din ele.

— Jet Mart e la jumătatea drumului ei spre casă. La doi kilometri și jumătate de bibliotecă, la doi kilometri și jumătate de casă. Vânzătorul o cunoaște. A intrat în magazin pe data de 1 iulie, la 8:04 seara.

Oprirea obișnuită la Jet Mart, își notează Holly, fără să se uite la taste. Ține ochii ațintiți asupra lui Penny.

— Am imaginile surprinse de camera de supraveghere. Ți le trimit și pe astea, dar poate vrei să le vezi acum, da?

— Ai imaginile? De unde ai făcut rost de ele?

— Mi le-a dat doamna detectiv Jaynes.

— La cererea avocatului tău?

Penny pare nedumerită.

— N-am avocat. Am avut unul doar atunci când mi-am cumpărat casa din Upriver. Dar atâta tot. I le-am cerut doamnei detectiv și ea mi le-a dat.

Bravo, Izzy! o felicită Holly în gând.

— *Ar trebui* să-mi iau un avocat?

— Tu decizi, dar nu cred că ai nevoie de unul chiar acum. Haide să vedem imaginile!

Penny se ridică și vrea să ocolească masa de lucru ca să ajungă lângă ea.

— Nu, nu, nu, dă-mi-le mie.

Nu contează că femeia și-a făcut două doze de vaccin, nu contează că i-a ieșit negativ testul făcut acasă. Holly nu vrea cu niciun chip să stea atât de aproape de ea și să-i sufle în față. Și nu doar din cauza Covidului. Nici înainte de pandemie nu suporta să-i fie invadat spațiul personal de oameni străini, iar femeia aceasta încă este o străină pentru ea.

Penny deschide aplicația cu imaginile și îi întinde telefonul.
— Apasă tasta de redare.

5

Camera de supraveghere este instalată într-un colț al tavanului și este foarte înclinată, plus că nici imaginea nu-i deloc clară – se pare că n-a mai șters nimeni obiectivul de ceva vreme, dacă l-o fi șters cineva vreodată. Pe ecran, se văd: vitrina frigorifică de la intrare („Peștera cu bere" îi zic clienții), vânzătorul, ușa magazinului, parcarea mult prea mică și deplorabilă și o porțiune din Red Bank Avenue. În colțul din stânga jos, se poate citi ora – 8:04 p.m. În colțul din dreapta, se vede data: 1/7/21. Nu-i încă întuneric, dar – așa cum zice Bob Dylan[1] – nici mult nu mai are până se va face. La lumina înserării de vară, Holly reușește s-o vadă pe Bonnie ajungând cu bicicleta în fața magazinului, oprind, scoțându-și casca, scuturându-și părul – probabil ud de transpirație. Ultima săptămână din iunie și începutul de iulie au fost foarte calde. *Al dracului* de calde.

Tânăra își pune casca pe șaua bicicletei, dar nu-și dă jos rucsacul din spate și intră cu el în magazin. Poartă o pereche de pantaloni largi, de vară, de culoare cafenie, și un tricou pe care scrie „Bell College" în partea stângă, iar deasupra celor două cuvinte este imprimată emblema cu clopotnița[2] a facultății. Bineînțeles că imaginile nu au sonor. Holly urmărește filmulețul cu acea fascinație probabil simțită de orice om care s-ar uita la o persoană aflată într-un loc

[1] „Not Dark Yet", cântec lansat de Bob Dylan în 1997 (n. tr.).

[2] În limba engleză, *bell* – „clopot"; *bell tower* – „clopotniță" (n. tr.).

decent și bine luminat știind că, foarte curând, persoana respectivă se va topi în necunoscut.

Bonnie Rae se duce la vitrina frigorifică din spate și își ia o sticlă care pare a fi de cola sau de pepsi. Pe drumul spre casa de marcat, se oprește puțin la raftul cu chipsuri și cu dulciuri. Ia de pe el un pachet cu ceva. Poate o ruladă din ciocolată cu cremă marca Ho Ho, sau poate marca Yodel. Oricum nu contează, pentru că îl pune înapoi, iar Holly o aude în minte pe Charlotte Gibney zicând: *Trebuie să am grijă de siluetă.*

Se duce să plătească, schimbă câteva cuvinte cu vânzătorul (de vârstă mijlocie, cu început de chelie, latino-american). Probabil că vorbesc despre ceva nostim, pentru că râd amândoi. Bonnie își sprijină rucsacul pe tejghea, îi desface clapa și bagă sticla înăuntru. Rucsacul este destul de mare, așa că ar putea să intre în el și perechea de pantofi pe care-i poartă la serviciu, plus telefonul, plus una sau două cărți. Și-l pune la loc pe umeri și îi mai spune ceva vânzătorului. Acesta îi dă restul și face semn că totul este în regulă. Bonnie iese din magazin. Își pune casca. Se urcă pe bicicletă. Pleacă... nu se știe încotro.

Holly ridică ochii și vrea să-i înapoieze telefonul lui Penny. O vede că a început să plângă.

Nu știe cum să se descurce în situațiile de genul ăsta. Lângă mousepad este o cutie cu batiste din hârtie. O împinge spre Penny, ferindu-se să o privească, mușcându-și buza inferioară și dorindu-și din tot sufletul să poată fuma o țigară.

— Îmi pare rău. Știu cât de greu îți este.

Penny se uită la ea peste ghemotocul de șervețele ieșite din cutie.

— Chiar știi?

Tonul femeii este aproape agresiv.

Holly oftează.

— Nu, probabil că nu.

Tac amândouă câteva clipe. Holly se gândește să-i spună că și-a pierdut de curând mama, numai că nu-i același lucru. În fond, ea știe unde este acum Charlotte: în pământul din cimitirul Cedar Rest. Penny Dahl nu știe decât că fiica ei a dispărut și i-a lăsat un mare gol în viață.

— Mă interesează casca fiicei tale. A fost găsită odată cu bicicleta?

Penny rămâne cu gura căscată la ea.

— Nu, doar bicicleta s-a găsit. Doamna detectiv nu m-a întrebat niciodată asta și nici eu nu m-am gândit să-i spun.

Holly îi dă lui Penny notă de trecere, dar i-o scade puțin pe a lui Izzy Jaynes.

— Și rucsacul?

— Nici el nu s-a găsit, dar era de așteptat, nu? Ții rucsacul pe umeri și după ce te dai jos de pe bicicletă, și Bonnie l-a avut cu ea când s-a dus în magazin. Dar cu casca e mai greu, nu-i așa?

Holly nu îi răspunde, pentru că aceasta nu este o conversație oarecare, ci un interogatoriu. Va încerca să formuleze cu multă blândețe întrebările, dar tot un interogatoriu va fi.

— Dă-mi mai multe informații, Penny. Spune-mi absolut tot ce știi. Mai întâi, explică-mi ce anume face Bonnie la Biblioteca Reynolds și la ce oră a plecat în seara aceea de acolo.

6

La Biblioteca Reynolds din cadrul Bell College of Arts and Science lucrează patru asistenți de bibliotecar. În timpul verii, biblioteca se închide la ora șapte. Bibliotecarul-șef, Matt Conroy, rămâne câteodată până la închidere, însă nu și în seara respectivă. La cinci și ceva, Margaret Brenner, Edith Brookings, Lakeisha Stone și Bonnie Dahl i-au condus la ieșire pe ultimii vizitatori. Înainte să închidă, au făcut

turul bibliotecii ca să se asigure că nu a mai rămas vreo persoană care fie nu auzise semnalul de terminare a programului, fie nu-l băgase în seamă pentru că mai avea încă o pagină de citit sau câteva notițe de luat. Bonnie îi povestise mamei sale că uneori descopereau oameni dormind buștean în sala de lectură sau printre rafturi și, de câteva ori, chiar au dat peste cupluri în focul pasiunii. *I-am prins în flagrant al desfătării,* așa zicea ea. De asemenea, verificau și toaletele de la intrare și de la etajul al doilea. În seara aceea, nu au găsit pe nimeni.

Cele patru tinere au mai rămas puțin în vestiar și au flecărit despre planurile pentru weekend, după care au stins luminile și au încuiat toate ușile. Lakeisha a plecat cu mașina ei marca Smart. Bonnie s-a urcat pe bicicletă și a pornit spre micuțul ei apartament, unde n-a mai ajuns niciodată. Însă Penny nu se îngrijorase prea tare a doua zi de dimineață, când își sunase fiica și îi răspunsese robotul.

— Am vrut doar s-o întreb dacă nu vrea să treacă pe la mine vineri sau sâmbătă seară ca să ne uităm împreună la un film pe Netflix sau Hulu, spune Penny.

După care adaugă:

— Voiam să fac floricele de porumb.

— Doar atât?

Sigur, Holly nu se pricepe să descopere minciunile la fel de bine cum o făcea Bill Hodges, dar intuiește când cineva nu-i spune tot adevărul.

Penny se face roșie în obraji.

— Păi... ne cam certaserăm cu vreo câteva seri în urmă. Ne-am înfierbântat amândouă. Știi și tu cum e cu mamele și cu fetele. Ne împăcăm mereu când ne uităm la filme. Ne plac foarte mult și sunt atâtea de văzut, nu crezi?

— Ba da, zice Holly.

— Am presupus că vorbea cu altcineva și că o să mă sune după ce termină.

Dar nu a sunat-o. Penny a încercat din nou la zece, apoi la unsprezece, dar rezultatul a fost același: intra imediat robotul care-i cerea să lase un mesaj. Apoi a sunat-o pe Lakeisha Stone, cea mai bună prietenă a lui Bonnie de la bibliotecă, dorind s-o întrebe dacă Bonnie încă era supărată pe ea. Lakeisha i-a spus că nu știe. Bonnie nu venise la lucru în dimineața aceea. Abia atunci Penny a început să-și facă griji. Avea o cheie de la apartamentul fiicei sale, așa că s-a urcat în mașină și s-a dus acolo.

— La ce oră?

— Eram prea speriată și nu m-am uitat la ceas. Cred că pe la prânz. Nu mi-era teamă că ar fi făcut Covid sau mai știu eu ce – se protejează întotdeauna și a fost mereu foarte sănătoasă. Dar nu-mi ieșea din cap gândul că poate o fi avut un accident. Că poate o fi alunecat în cadă sau...

Holly dă din cap, deși își amintește imaginile de pe camera de supraveghere. Bonnie Rae nu purta mască în magazin și nici vânzătorul. Adică așa se proteja ea „întotdeauna".

— Nu era acasă și totul părea în regulă în apartament, așa că m-am speriat și mai tare și m-am dus la bibliotecă. Dar nu apăruse nici acolo și nici nu sunase ca să le spună că nu vine. Am dat telefon la poliție și am vrut să-i anunț dispariția, dar bărbatul care mi-a răspuns – după ce m-a lăsat să aștept vreo douăzeci de minute – mi-a zis că trebuie să treacă patruzeci și opt de ore în cazul unui minor adolescent sau șaptezeci și două în cazul unei persoane adulte. I-am spus că nu-mi răspundea la telefon, că mi se părea că îl are închis, însă nu a părut interesat de asta. Am cerut să vorbesc cu un detectiv și mi-a zis că toți aveau treabă.

La șase, în aceeași seară, când era acasă, Penny a primit un telefon de la prietena lui Bonnie, Lakeisha. Un tip cu o furgonetă venise la Reynolds și, în spate, avea o bicicletă Beaumont City cu zece viteze. Marca asta este dotată cu un coșuleț, iar de acesta, Bonnie

lipise un autocolant pe care scria ♥ **BIBLIOTECA REYNOLDS**. Tipul cu furgoneta, Marvin Brown îl chema, voia să știe dacă bicicleta aia aparținea cuiva care lucra acolo sau poate cuiva care frecventa foarte des biblioteca. Dacă nu, zicea el, probabil că ar fi mai bine s-o ducă la secția de poliție. Din cauza biletului lipit pe șa.

— Biletul pe care scria *M-am săturat,* spune Holly.

— Da, răspunde Penny, din nou cu ochii plini de lacrimi.

— Dar tu n-ai zice că fiica ta părea să aibă înclinații suicidare, nu?

— Doamne, ferește, sigur că nu! strigă Penny, tresărind puternic de parcă Holly i-ar fi tras o palmă.

I se prelinge o lacrimă pe obraz.

— *Doamne,* ferește! I-am spus același lucru și doamnei detectiv Jaynes!

— Continuă!

Tot personalul bibliotecii a recunoscut bicicleta. Matt Conroy, bibliotecarul-şef, a sunat la poliție. Lakeisha a sunat-o pe Penny.

— Atunci cred că am făcut o cădere nervoasă, spune Penny. Mi-au trecut prin fața ochilor toate scenele din filmele de groază cu nebunii ăia obsedați de câte o fată pe care o urmăresc tot timpul.

— Unde a găsit domnul Brown bicicleta?

— Pe Red Bank, la trei intersecții de Jet Mart. Vizavi de parc, este de vânzare un atelier de reparații auto. Domnul Brown are și el unul în cealaltă parte a orașului și cred că vrea să se extindă. Avea întâlnire acolo cu un agent imobiliar. Au examinat amândoi bicicleta.

Penny încearcă să-și dreagă glasul înăbușit de spaimă.

— Și nu le-a plăcut deloc ce scria în biletul de pe șa.

— Ai vorbit personal cu domnul Brown?

— Nu, doamna detectiv Jaynes a vorbit. Ea l-a sunat.

Deci nu l-a chemat la secție, scrie Holly, tot fără să-și ia ochii de la Penny, care își șterge din nou ochii. Își spune că Marvin Brown este prima persoană cu care trebuie să discute.

— Domnul Brown s-a sfătuit cu agentul imobiliar și domnul Brown a zis că de ce n-ar duce el bicicleta la bibliotecă în furgoneta lui și, după ce au inspectat amândoi locul – adică atelierul auto –, exact asta a făcut.

— Cine a ajuns primul acolo? Brown sau agentul?

— Nu știu. Nu mi s-a părut important.

Poate nici nu este, dar Holly intenționează să afle. Pentru că, uneori, ucigașii se prefac că „ar găsi" chiar ei cadavrele victimelor și, câteodată piromanii sună ei înșiși la pompieri. Chestia asta se pare că-i excită cumva.

— S-a mai aflat ceva de atunci încoace?

— Nimic, spune Penny, ștergându-se la ochi. Telefonul ei are mesageria vocală arhiplină, dar eu oricum mai sun din când în când. Doar ca să-i aud vocea...

Holly se emoționează foarte tare. Pete zice că, pe măsură ce va mai trece timpul, o să se obișnuiască cu suferințele clienților și mai zice că o să i se blindeze inima. Dar încă nu s-a întâmplat asta și speră să nu se întâmple niciodată. Poate că Pete are inima blindată împotriva suferințelor celorlalți oameni, la fel și Izzy Jaynes. Însă Bill nu a avut-o niciodată. Lui i-a păsat întotdeauna de ceilalți. Spunea că așa era el făcut.

— Dar spitalele? Presupun că au căutat-o acolo.

Penny râde. Dar este un râs amar.

— Asta l-am întrebat și eu pe polițistul care mi-a răspuns la telefon – ăla care mi-a zis că detectivii au treabă. L-am întrebat dacă va verifica el la spitale sau dacă trebuie s-o fac eu. Mi-a spus s-o fac eu. Adică, dacă fata ta a fugit de-acasă, e treaba ta s-o cauți. Mi-a fost clar că asta își imagina el: că fata mea a fugit de acasă.

Am sunat la Mercy Hospital, am sunat și la St Joe, am sunat la Kiner Memorial. Știi ce mi-au zis?

Holly este sigură că știe, dar o lasă pe Penny să spună.

— *Mi-au zis că nu știu.* Ei, cât de incompetenți sunt?

Femeia aceasta este foarte îndurerată și tulburată, așa că Holly nu are de gând să-i atragă atenția asupra faptului că ar fi trebuit să-și dea și singură seama care anume era motivul din spatele acestui răspuns. Însă Penny Dahl nu se mai gândește la nimic altceva decât la fiica ei dispărută. Iar toate spitalele – de aici și din întreaga țară – sunt sufocate de pacienți cu Covid – și nu doar doctorii și asistentele și infirmierele se luptă să facă față avalanșei de cazuri, ci absolut toți angajații. Pe prima pagină a ziarului de ieri a fost o poză cu un om de serviciu (cu mască, bineînțeles), care ducea un pacient în scaun cu rotile spre secția de Terapie Intensivă de la Mercy Hospital. Dacă n-ar fi existat computerele pe care să se țină evidența pacienților, niciun spital n-ar fi știut câți bolnavi are în grijă. Dar, și așa, în această epocă a digitalizării, probabil că informațiile nu reușesc să țină pasul cu puhoaiele de pacienți.

Când se va termina totul, își spune Holly, *nu va crede nimeni că exact așa a fost. Sau, dacă vor crede câțiva, tot nu vor putea să înțeleagă* cum *de a fost posibil.*

— Doamna detectiv Jaynes a mai luat legătura cu tine de atunci?

— De două ori în trei săptămâni, spune Penny pe un ton plin de ranchiună, iar Holly nu o condamnă pentru asta. O dată a venit la mine acasă și a stat numai zece minute. A doua oară doar m-a sunat. Avea fotografia lui Bonnie și mi-a zis că a pus-o pe NamUs, care-i o bază de date națională cu persoanele dispărute și pe NCMEC, care înseamnă...

— Centrul Național pentru Copiii Dispăruți și Exploatați, spune Holly.

Bună idee a avut Izzy, chiar dacă Bonnie Rae Dahl nu mai este copil. Polițiști postează adesea acolo fotografiile persoanelor dispărute, dacă acestea sunt tinere și de sex feminin. Pentru că cel mai des sunt răpite femeile tinere. Pe de altă parte, tot ele fug de acasă cel mai des.

Dar, își zice ea, *dacă o tânără de douăzeci și patru de ani se hotărăște să plece și să o ia de la capăt în altă parte, nu poți spune că a fugit de-acasă.*

Penny scoate un oftat frustrat.

— Niciun ajutor n-am primit din partea poliției. Niciunul. Și auzi ce-mi zice Jaynes – „Sigur, e posibil să fi fost răpită, dar biletul ăla sugerează că ea a vrut să plece și a făcut-o." Dar, de ce? *De ce?* Are o slujbă bună! Are șanse să fie promovată curând! E prietenă cu Lakeisha! Și a dat Dumnezeu să se despartă de neisprăvitul ăla de iubit!

— Cum îl cheamă pe neisprăvit?

— Tom Higgins, răspunde Penny strâmbând din nas. A lucrat la magazinul de pantofi din Airport Mall. Când a venit primul val de Covid, magazinul s-a închis. A vrut să se mute cu Bonnie ca să nu mai dea bani pe chirie, dar ea n-a fost de acord. Și s-au certat urât de tot. Atunci i-a zis Bon că gata, s-a terminat totul între ei. Și el a râs și i-a zis că nu poate să-l concedieze, că își dă el demisia. De parcă el ar fi inventat replica asta. Probabil chiar așa credea.

— Crezi că are vreun amestec în dispariția lui Bonnie?

— Nu.

Atâta tot răspunde Penny și își încrucișează brațele la piept ca și cum ar fi vrut să-i transmită că subiectul era închis pentru ea. Holly așteaptă, nu insistă – tehnică învățată de la Bill Hodges – și, în cele din urmă, Penny rupe tăcerea.

— Prostănacul ăla nici nasul nu era în stare să și-l sufle dacă nu se uita pe internet cum trebuie s-o facă. Și era *foarte* infantil. N-am

înțeles niciodată ce o fi văzut Bonnie la el. Am întrebat-o, dar n-a știut să-mi spună.

Holly, care nu scapă niciun episod din reality-show-ul *Bachelor in Paradise*, în care concurează numai tipi incredibil de bine, cam pricepe ce a văzut Bonnie la „prostănac". Dar nu vrea să spună și nici nu trebuie. Concluzia o trage Penny singură.

— Probabil că era grozav la pat, probabil putea să se țină chiar și o oră.

— Ai adresa lui?

Penny se uită în telefon.

— 2395, Eastland Avenue. Deși nu știu dacă mai locuiește acolo.

Holly își notează strada și numărul.

— Ai cumva și o fotografie cu biletul de pe bicicletă?

Da, Penny are și fotografia asta. Zice că a făcut-o Lakeisha atunci când a adus Marvin Brown bicicleta la bibliotecă. Holly o studiază cu atenție și nu-i place deloc ce vede. Litere de tipar, scrise cu multă migală: M-AM SĂTURAT.

— Este scrisul fiicei tale?

Penny oftează din nou. Acum parcă ar vrea să-i transmită că a ajuns la capătul puterilor.

— Poate că da, dar nu sunt sigură. Fata mea *nu* scrie de mână. Nu mai scrie de mână niciun tânăr în zilele noastre, sigur, în afara semnăturilor pe care nici nu poți să le citești – puștii ăștia de azi fac niște mâzgăleli înfiorătoare. Dar, atunci când se mai întâmplă să scrie, Bon nu folosește majuscule. Poate doar dacă acum a vrut să... nu știu...

— Să accentueze ceva?

— Da. Poate că da.

Și poate că Penny are dreptate, își zice Holly. Însă, dacă așa ar sta lucrurile, de ce nu ar fi scris cu litere și mai mari? Nu M-AM SĂTURAT,

ci M-AM SĂTURAT? De ce nu a pus și un semn de exclamare, sau chiar două? Nu, pe Holly n-o interesează deloc biletul ăsta. Încă nu-i sigură că nu l-a scris Bonnie, dar este aproape convinsă că nu ea a făcut-o.

— Am să te rog să-mi trimiți pe e-mail și poza cu biletul atunci când îmi trimiți fotografiile fetei tale, bine? Acum spune-mi câte ceva despre tine, Penny. Unde locuiești?

— Pe Renner Circle, la numărul 883. În Upriver.

Holly își notează și această adresă chiar sub notița *P și B s-au certat, P zice că s-au înfierbântat.*

— Și cu ce te ocupi?

— Sunt consultant de credite la sucursala NorBank de pe autostrada care duce la aeroport. Cel puțin, asta eram; și presupun că voi fi în continuare. NorBank și-a închis temporar trei din prăvălii – așa le zicem noi, „prăvălii" – și una dintre ele era a mea.

— Nu lucrezi de-acasă?

— Nu. Dar îmi iau leafa în continuare. Măcar atâta bucurie să am în tot.... în tot *haosul* ăsta. Bine că mi-am adus aminte, trebuie să-ți dau un cec.

Își deschide poșeta și începe să scotocească prin ea.

— Probabil mai ai și alte întrebări.

— O să am, dar, deocamdată, am aflat suficiente lucruri ca să mă pot apuca de treabă.

— Când ai să mă suni?

Penny acum completează cecul repede, cu multă siguranță, fără să se oprească la vreuna dintre rubrici. Și nu scrie cu litere de tipar, ci cu litere de mână, mici, rotunde și ordonate.

— Lasă-mă douăzeci și patru de ore, să văd ce fac.

— Dar să mă suni, da? Chiar și mai devreme, dacă afli ceva. La orice oră din zi sau din noapte.

— Încă ceva...

În mod normal, Holly se ferește să pună întrebări prea personale, mai ales atunci când este vorba despre un conflict, dar acum nu șovăie deloc. Trebuie neapărat să afle, ca să poată începe să desfacă nodul ăsta prea încâlcit.

— Povestește-mi despre cearta pe care ați avut-o. Atunci când v-ați înfierbântat amândouă.

Penny își încrucișează din nou brațele la piept, chiar mai strâns de această dată. Din propria-i experiență, Holly a devenit expertă în descifrarea limbajului defensiv al trupului.

— N-a fost mare lucru. O furtună într-un pahar cu apă.

Holly așteaptă.

— În fine, se hotărăște Penny să continue, de data asta poate că a fost ceva mai serios. A trântit ușa când a plecat. E o fată bună și nu-i stă în fire să facă așa ceva. Ne-am mai... ciondănit și înainte din cauza lui Tom, dar niciodată n-a trântit ușa. Plus că acum i-am vorbit urât. Am făcut-o „scârbă căpoasă". Of, cât de rău îmi pare! Cât îmi doresc să-mi pot retrage vorbele astea. Să-i pot spune acum: „OK, Bon, haide să nu mai vorbim despre asta." Dar nu știi niciodată ce-ți rezervă viitorul, nu?

— Despre ce a fost vorba?

— Era liber un post excelent la NorBank. Arhivare și inventariere. Colaționare. Relații cu publicul, i se asigura munca de acasă – ei, cât de bine sună treaba asta în situația în care ne aflăm cu toții? Am încercat s-o conving să depună o cerere de angajare, că se pricepe la calcule și e o persoană foarte sociabilă, dar n-a vrut în ruptul capului. I-am spus că ar primi o leafă incomparabil mai mare decât ce ia acum de la bibliotecă, i-am descris toate beneficiile, i-am zis că o să aibă un program de lucru foarte convenabil. Dar n-am reușit s-o fac să înțeleagă. Este cumplit de încăpățânată uneori.

Uite cine vorbește! exclamă Holly în gând, amintindu-și de certurile avute cu propria mamă, mai cu seamă după ce a început să

lucreze cu Bill Hodges. Plus câteva scandaluri mari după ce ea și Bill fuseseră cât pe ce să moară în timp ce urmăreau un doctor posedat – da, ăsta-i cuvântul, nu există altul – de Brady Hartsfield[1].

— I-am zis că, dacă ar lucra la bancă, și-ar putea permite să-și cumpere niște haine mai de Doamne-ajută, ca să nu se mai îmbrace ca o hipiotă. A râs de mine. Atunci am făcut-o „scârbă".

— V-ați mai certat și altădată așa? V-ați mai spus cuvinte grele?

— Nu. Niciodată.

Holly știe că femeia minte și că nu îl minte doar pe detectivul particular pe care și l-a angajat. Se minte pe sine însăși.

Holly își mai notează ceva, apoi se ridică și își pune masca.

— Ce-ai să faci mai întâi?

— Am s-o sun pe Izzy Jaynes. Cred că o să-mi spună tot ce a aflat. Ne cunoaștem de câțiva ani.

Și, înainte de Brown – bărbatul cu furgoneta –, va discuta cu Lakeisha Stone. Pentru că, dacă Lakeisha și Bonnie erau prietene bune – chiar foarte bune –, înseamnă că Lakeisha știe mai bine cum se înțelegeau mama cu fiica. Pentru Holly nu contează acum ușa trântită, pentru că nu dorește să pună semnul egalității între propria ei mamă și cea a lui Bonnie.

Nu-i despre tine cazul, i-a spus Bill odată. *Să nu faci niciodată greșeala de a-ți închipui că despre tine e vorba. Nu ajută niciodată și, de obicei, te încurcă și mai tare.*

---

[1] Vezi *Mort la datorie* de Stephen King, Nemira, 2018 (n. tr.).

22–25 NOIEMBRIE 2018

1

Lui Emily nu-i place tânăra.

Nu că l-ar fi plăcut pe Cary Dressler, iar de Castro, hispanicul ăla *maricon*, i-a fost de-a dreptul *silă*. Însă fata asta, această Ellen Craslow, nu seamănă cu niciunul dintre ei. Pentru că-i de alt sex? Nu, Emily nu crede că asta ar fi cauza.

Coboară scara la subsol, cu tava în mâini. Pe ea se află o farfurie cu aproximativ șapte sute de grame de ficat crud, care înoată în propria-i zeamă. Prețul de la Kroger: trei dolari, douăzeci și doi de cenți. Tare mult s-a scumpit carnea, ca să nu mai spună că au irosit degeaba ultima bucată. S-a dus jos la un moment dat și a văzut că mișunau pe ea tot felul de viermi și de muște. Nu înțelege cum de au pătruns – și atât de repede – în încăperea asta închisă ermetic. Au astupat chiar și spațiul de sub ușa care dă în bucătărie.

Fata stă în picioare în spatele gratiilor. Este înaltă, cu pielea de culoarea pudrei de cacao. Are părul curat și îngrijit, scurt și negru. Emily se uită la ea de la baza scării și mai că ar putea să jure că poartă o cască de baie. Se apropie puțin și observă că Ellen are buzele crăpate și îi sângerează din loc în loc. Însă nici nu plânge, nici nu-i cere îndurare. Nici vorbă de așa ceva. Cel puțin, deocamdată.

Em ia de pe tavă farfuria cu ficat și o pune jos, pe podeaua din beton. Se lasă într-un genunchi ca s-o facă, nu se apleacă din mijloc. Are o criză de sciatică, dar poate să suporte durerea asta. Însă va fi o cu totul altă situație când nervul sciatic o să înceapă să urle... când fiecare pas pe care-l va face va fi un supliciu. Ia mătura și împinge farfuria spre cușcă. Zeama aia roșie (sânge cu grăsime și cu cine știe ce altceva) dă pe dinafară. La fel cum a făcut și înainte, Ellen Craslow întinde piciorul și împiedică farfuria să intre prin fantă.

— Ți-am mai zis. Sunt vegană. Parcă nici nu mă auzi.

Lui Em îi vine s-o lovească cu coada măturii, dar se stăpânește. Și nu doar din cauză că fata ar putea să o apuce și să i-o smulgă din mână. Ci, mai ales, pentru că nu trebuie să reacționeze în niciun fel, nu trebuie să dea dovadă de nicio emoție. Fata asta e doar un animal în cușcă, la fel cum au fost Castro și Dressler. Este o vită, atâta tot. Și e un gest infantil să lovești vitele. La fel de infantil este și să te superi pe ele. Pe vite și pe toate celelalte animale trebuie să le dresezi.

Ellen a refuzat să bea și shake-ul cu proteine. Când s-a trezit, și-a băut ambele sticluțe cu apă din cușcă. Pe prima a băut-o imediat. A tras cât a putut de mult de a doua, dar acum s-au terminat amândouă. Em scoate alta din buzunarul șorțului.

— O să ți-o dau după ce ai să-ți mănânci carnea, Ellen. Trupului tău nu-i pasă dacă ești vegană sau nu. Trupul tău are nevoie de hrană.

Ridică sticla și i-o arată.

— Și are nevoie și de apă.

Ellen nu spune nimic, ci doar stă cu mâinile pe gratii și cu piciorul în fața farfuriei din dreptul fantei și se uită lung la Emily. Privirea asta a fetei este demoralizantă. Iar Em nu vrea să se simtă demoralizată, dar își spune că exact la fel s-ar simți și dacă ar fi la o grădină zoologică și s-ar uita în ochii unui tigru.

— O să-ți las aici mâncarea, da? Dacă am să văd că ai mâncat-o și ai băut și zeama, atunci am să-ți dau apa.

Niciun răspuns. Doamna profesoară (emerită) Emily Harris uită de comparația cu animalele și își dă seama că este supărată. Ba nu, este furioasă. Castro a mâncat; Dressler a mâncat; până la urmă va mânca și Ellen. Nu va avea încotro. Em se întoarce și pornește spre scară.

Fata zice:

— Îngrozitor, nu?

Em se uită uluită la ea.

— Când oamenii nu fac ce vrei tu. Îngrozitoare senzație, nu? Pentru tine, la tine mă refer.

Și fata asta chiar schițează un zâmbet!

Putoare ce ești! îi spune Emily în gând. Și adaugă (tot în gând) ceva ce nu și-ar permite niciodată să spună cu voce tare – cuvinte pe care le folosește doar atunci când își varsă năduful pe paginile jurnalului ei: *Putoare neagră și încăpățânată.*

Și zice acum cu glas tare (și cu blândețe):

— Este Ziua Recunoștinței, Ellen. Fii recunoscătoare și mănâncă.

— Adu-mi o salată, îi cere fata. Fără sos. Pe aia o s-o mănânc.

Ei, cât tupeu! își zice Em. *Parcă aș fi o slugă! Parcă aș fi camerista ei!*

Face un gest pe care îl va regreta mai târziu, pentru că dezvăluie prea mult din adevărata ei fire. Scoate sticla cu apă din buzunarul șorțului, o duce la buze și bea. Apoi varsă restul peste balustrada scării.

Fata nu spune nimic.

2

A trecut o zi.

Profesorul Rodney Harris (profesor de științe naturale, emerit) stă în fața cuștii și cugetă. Ellen Craslow se uită la el, foarte calmă.

Cel puțin, așa pare. I-au apărut și vreo două bășici pe buze și niște coșuri pe frunte, iar pielea ei frumoasă și netedă, de culoarea pudrei de cacao, a căpătat o tentă cenușie. Însă ochii ei – de un verde surprinzător – strălucesc din fundul orbitelor.

Roddy este un respectat biolog și nutriționist. Ca profesor, a fost uneori venerat, însă, cel mai adesea, temut de studenții lui. Doar bibliografia lucrărilor publicate de el ar umple peste zece pagini. Chiar și după ieșirea la pensie, continuă să schimbe opinii cu colegii săi în paginile diverselor publicații de specialitate. Nu i se pare deloc că ar fi semn de vanitate faptul că se consideră a fi cel mai bun dintre ei. Pentru că, după cum a spus odată un înțelept, *nu-i laudă de sine dacă e adevărat*[1].

Nu este supărat pe fata aceasta așa cum este Em (zice că nu e, dar sunt căsătoriți de mai bine de cincizeci de ani, așa că o cunoaște mai bine decât se cunoaște ea însăși), însă bineînțeles că purtarea lui Ellen îl nedumerește.Probabil că s-a simțit dezorientată când s-a trezit, la fel cum s-au simțit și ceilalți –, și asta, pentru că folosesc un tranchilizant foarte puternic ca să-și doboare victimele –, numai că *nu a părut* deloc așa. Dacă era buimacă și o durea capul – cu siguranță că așa a fost – nu s-a văitat în niciun fel. N-a strigat după ajutor, așa cum a făcut Cary Dressler aproape din prima clipă după ce s-a trezit (*probabil că durerea de cap i s-a intensificat și mai mult atunci,* își zice Roddy) și cum a făcut la un moment dat și Jorge Castro. Evident că a refuzat să mănânce și au trecut deja trei zile de când au adus-o aici și două zile de când și-a terminat apa pe care i-au dat-o.

Bucata de ficat adusă ieri de Em s-a înnegrit și a început să miroasă urât. Încă este comestibilă, dar nu pentru multă vreme. Dacă fata va mai aștepta câteva ore și abia apoi se va hotărî s-o

[1] Aforism atribuit lui Andrew Jackson (1767–1845), al șaptelea președinte al Statelor Unite (n. tr.).

mănânce, probabil că o va vomita pe toată, zădărnicindu-le tot efortul. Iar timpul trece.

— Draga mea, ai să mori de foame dacă nu mănânci, îi spune el acum.

Studenții lui din vremurile de demult nu l-au auzit niciodată vorbind pe un ton atât de blajin; pe când era profesor, Roddy avea obiceiul să vorbească foarte repede, pe un ton pătimaș și adesea chiar ascuțit. Atunci când ținea cursul despre minunățiile aparatului digestiv – membrana seroasă, pilorul, duodenul –, entuziasmul îl făcea aproape să țipe.

Ellen nu zice nimic.

— Corpul tău a început deja să se autodigere. Asta se vede clar pe fața ta, pe brațe, pe felul în care stai, ușor încovoiată...

Tot nimic. Îl privește drept în ochi. Încă nu i-a întrebat ce vor de la ea, ceea ce este la fel de derutant și (de ce să nu recunoască adevărul?) destul de îngrijorător. Îi cunoaște și știe că, dacă o vor elibera, ea se va duce direct la poliție, iar ei vor fi arestați pentru răpire (doar prima acuzație dintre multe altele), *ergo* nu o vor elibera. Însă nu a încercat să negocieze și nici nu i-a implorat să-i dea drumul, promițându-le marea cu sarea. Singura ei reacție a fost această grevă a foamei. A anunțat-o pe Em că ar mânca o salată, însă așa ceva este exclus. Indiferent dacă sunt stropite sau nu cu ulei, salatele nu au nicio legătură cu ritualul împărtășaniei. Carnea are. Ficatul are. Sângele – da, mai ales sângele – are.

— Ce ne facem noi cu tine, draga mea? a spus el pe un ton trist.

În momentul acesta, s-ar aștepta ca ostaticul – ostaticul *normal* – să spună ceva ridicol, de genul: dă-mi drumul și n-o să spun nimic nimănui. Însă fata aceasta, indiferent cât de flămândă și de însetată este, are suficientă minte și nu zice așa ceva.

Roddy împinge mai aproape de fantă farfuria cu ficatul crud.

— Mănâncă-l și ai să vezi că-ți recapeți imediat puterile. O să te simți extraordinar de bine.

Și încearcă să facă o glumă. Deși este o glumă proastă.

— O să te facem carnivoră cât ai bate din palme.

Nici acum nu primește vreun răspuns, așa că se îndreaptă spre scară.

Ellen spune:

— Știu ce-i ăla.

Roddy se întoarce. Fata arată către cutia mare și galbenă din celălalt capăt al atelierului.

— E un tocător de lemne. L-ai întors cu fața la perete ca să nu văd locul pe unde se încarcă, dar știu ce este. Unchiul meu a lucrat toată viața lui în pădurile din nord.

Rodney Harris credea că nu-l mai poate surprinde nimic la vârsta asta, numai că tânăra este plină de surprize. Absolut remarcabilă, aproape ca un cățel-minune care știe să numere.

— Așa o să scăpați de mine, nu? O să mă vârâți prin pâlnia aia și o să mă tocați și o să mă scoateți într-un sac și sacul ăla o să-l aruncați în lac.

Fostul profesor cască ochii la ea. Și gura o cască.

— De unde... de ce ai crede una ca asta?

— Pentru că e cel mai sigur loc. E un serial la televizor, *Dexter*, despre un criminal în serie care scapă de cadavre aruncându-le în Golful Mexic. Poate l-ai văzut.

Bineînțeles că l-au văzut amândoi.

Groaznic. Parcă i-ar citi gândurile. Parcă *le*-ar citi *lor* gândurile, pentru că, atunci când este vorba despre ostaticii lor – și despre împărtășanie –, el și soția lui gândesc la fel.

— Ai o barcă. Nu-i așa că ai o barcă, domnule profesor Harris?

Au făcut o mare greșeală cu fata asta. Este rezistentă, este dârză, este diferită de toți ceilalți. Nici măcar în o sută de ani de acum înainte nu ar mai reuși să dea peste alta asemenea ei.

Profesorul Harris urcă scara fără să mai spună nimic.

3

Em este în biroul ei. O încăpere nu prea mare, plină de jos și până în tavan cu atât de multe rafturi cu cărți, că abia dacă i-a mai rămas loc pentru măsuța de lucru. Unele dintre cărțile de pe masă au fost așezate în teancuri într-un colț ca să aibă unde să-și pună un biblioraft pe a cărui copertă scrie cu litere frumoase, de tipar: MOSTRE DE REDACTARE.

Într-o parte și în cealaltă a computerului sunt două fotografii înrămate. Una cu Roddy și Em pe vremea când erau foarte tineri – el, într-un costum de gală (închiriat, desigur), iar ea în tradiționala rochie albă de mireasă (cumpărată de părinți, bineînțeles). În cealaltă poză sunt tot Roddy și Em, dar mult mai în vârstă; el are pe cap un tricorn de amiral de pe vremuri, iar ea poartă o beretă de marinar, pusă șmecherește într-o parte pe buclele făcute la coafor. Stau în fața iahtului lor, *Mainship 34*, achiziționat de curând la mâna a doua, dar care a fost folosit destul de rar și cu multă grijă. Em ține într-o mână o sticlă de șampanie ieftină, sticlă pe care o va folosi ca să-și boteze ambarcațiunea cu numele *Marie Cather* – *Marie*, de la Marie Stopes[1]; și *Cather*, de la Willa Cather[2]. Căsnicia lor a fost și este un parteneriat.

Em se uită la ecranul computerului, unde se vede Ellen Craslow stând pe salteluța din cușcă – are picioarele încrucișate, capul în mâini și îi tremură umerii. Roddy se apleacă peste umărul lui Em ca să o vadă mai bine.

— A stat în picioare doar până ai plecat tu, după care s-a prăbușit, spune Em, pe un ton deloc lipsit de satisfacție.

---

[1] Marie Charlotte Carmichael Stopes (1880–1958) – scriitoare britanică, paleobotanistă, militantă pentru eugenie și drepturile femeilor (n. tr.).

[2] Willa Cather (1873–1947) – scriitoare din SUA, câștigătoare a Premiului Pulitzer în 1923 (n. tr.).

Fata ridică ochii și se uită drept în camera de supraveghere. A plâns, dar ochii îi par uscați. Asta nu-l surprinde pe Roddy. Este efectul deshidratării.

— Ai auzit tot? își întreabă el acum soția.

— Da. A intuit foarte multe, nu crezi?

— Nu-i vorba de intuiție, ci de logică. Plus că a recunoscut tocătorul atunci când l-a văzut. Niciunul dintre ceilalți n-a mai făcut asta. Ce ne facem acum, Emmie? Ai vreo idee? Te rog!

Emily Harris se gândește, fără să-și ia ochii de la fata din cușcă. Niciunuia nu îi este milă de Ellen. Nu-i înduioșează absolut deloc situația ei. Este doar o problemă care trebuie rezolvată. Roddy își spune că o problemă este ceva bun... mă rog, într-un fel. Nu prea au experiență, iar fiecare problemă rezolvată te ajută să-ți crești eficiența. Toți marii oameni de știință spun asta.

În cele din urmă, ea zice:

— Hai să așteptăm până mâine!

— Da, ai dreptate.

Se îndreaptă și răsfoiește într-o doară prin bibliorafțul cu lucrări. În acest semestru de primăvară, de foarte respectatul (aproape proverbialul) atelier de creație literară de la Bell se va ocupa scriitoarea Althea Gibson, autoare a două romane care au avut recenzii bune, dar s-au vândut prost. La fel ca alți scriitori angajați de facultate în trecut, și Gibson a fost extrem de încântată când Emily Harris s-a oferit să se ocupe ea de selectarea studenților care doreau să ia parte la acest atelier. Cu toate că primește o sumă derizorie pentru această muncă, lui Em îi place să o facă. Îi făcuse aceeași propunere și lui Jorge Castro, dar acesta a refuzat-o, preferând să citească singur teancurile de lucrări. De parcă ar fi fost sub demnitatea lui să-i facă Emily preselecția. De-a lungul timpului, Em a remarcat că foarte mulți poponari sunt cu nasul pe sus și își spune că probabil încearcă să

compenseze cumva orientările lor sexuale anormale. Plus... alergările alea de unul singur.

— Ai găsit ceva demn de atenție? o întreabă Roddy Harris.

— Ei, deocamdată, doar prostiile obișnuite, oftează Emily, masându-și partea de jos a spatelui care încă o doare destul de rău. Încep să cred că literatura o să ajungă o artă pierdută în vreo douăzeci de ani.

El se apleacă și o sărută pe părul alb.

— Nu te descuraja, scumpo!

4

Pe data de 24, în jurul prânzului, Em coboară la subsol și vede că s-au întors viermii și muștele. Se uită dezgustată și consternată la gângăniile care colcăie pe bucata aceea foarte bună de carne (mă rog, *a fost* foarte bună). Pur și simplu, n-au cum să ajungă aici atât de repede. N-au ce căuta aici!

Ia mătura și împinge farfuria cu ficatul spre fantă. Cu toate că Ellen pare epuizată, îi sângerează buzele crăpate, e pământie la față, tot reușește să o blocheze cu piciorul.

Em scoate o sticlă cu apă din buzunarul de la șorț și este încântată să vadă cum fata rămâne cu ochii ațintiți asupra ei. Iar atunci când încearcă – absolut zadarnic – să-și umezească cu limba buzele arse de sete... se simte și mai încântată.

— Haide, Ellen, ia farfuria! Dă la o parte insectele și mănâncă. După aceea îți voi da apa.

Preț de o clipă, i se pare că fata asta îndărătnică o să cedeze. Dar imediat aude același răspuns:

— Sunt vegană.

Ești o putoare, asta ești! Emily abia dacă reușește să se stăpânească și să nu-i arunce vorbele astea în față. Îngrozitor de

enervantă e tânăra asta, și ea nu mai are răbdare, pentru că nu se simte prea bine – a ținut-o trează toată noaptea afurisita aia de sciatică. *O putoare înfumurată și nerușinată! O putoare NEAGRĂ, asta ești!*

Se pune într-un genunchi – are grijă să-și țină spatele drept ca să n-o mai doară atât de tare – și ia farfuria de jos. Nu-și poate înăbuși un geamăt de scârbă când un vierme îi ajunge pe încheietura mâinii. Urcă scara cu farfuria în mână, fără să se mai uite înapoi.

Roddy stă la masa din bucătărie. Citește o monografie și ronțăie niște fructe uscate și alune dintr-un bol de sticlă. Ridică ochii, își scoate ochelarii și își freacă nasul.

— Nu?

— Nu.

— Bine. Vrei să-i duc eu ultima bucată? Îmi dau seama că te doare spatele.

— N-am nimic. Sunt în formă maximă.

Emily înclină farfuria. Ficatul alterat alunecă în chiuvetă cu un zgomot umed: *pleosc.* Vede alt vierme – acum pe antebraț. Îl strivește, ia o furculiță și îndeasă cu mișcări scurte și puternice bucata stricată de carne în dispozitivul de tocat resturile menajere.

— Liniștește-te! spune Roddy. *Fii calmă,* Em! Știi că suntem pregătiți pentru asta.

— Dacă n-o să mănânce, înseamnă să-i căutăm un înlocuitor! Și e prea curând!

— Vom fi foarte prudenți. Nu suport să te văd atât de nefericită. Și cred că s-ar putea să am o soluție.

Em se întoarce cu fața la el.

— Mă exasperează.

Draga mea, ăsta-i un cuvânt foarte blând, o contrazice Roddy în gând. *Ești de-a dreptul scoasă din minți și cred că fata și-a dat seama de asta. Poate își dă seama și că furia ta este singura răzbunare la care*

poate să spere. Firește că nu-i spune nimic, ci doar o privește lung cu ochii ăia de care ea s-a îndrăgostit din prima clipă. Și nu are cum să nu-i iubească și acum, după atât de mulți ani. Roddy se ridică de pe scaun, o ia pe după umeri și o sărută pe obraz.

— Sărmana mea Em. Îmi pare nespus de rău că te doare spatele și la fel de rău îmi pare că trebuie să aștepți.

Ea schițează surâsul acela de care *el* s-a îndrăgostit din prima clipă. Și nu are cum să nu-l iubească și acum, după atât de mulți ani. Iubește și ridurile acelea din ce în ce mai adânci de la coada ochilor și din colțurile gurii ei.

— O să reușim.

Emily pornește dispozitivul care toacă gunoiul. Acesta scoate un zgomot scrâșnit și înfometat, nu prea diferit de cel făcut de tocătorul de lemne din subsol. Em se duce la frigider și scoate o bucată proaspătă de ficat.

— Sigur nu vrei să i-o duc eu? o întreabă Roddy.

— Foarte sigur.

5

Odată ajunsă din nou la subsol, Emily pune pe podea farfuria cu ficat. În spatele ei așază o sticlă cu apă Dasani. Ellen Craslow se ridică de pe salteluță și blochează din nou fanta cu piciorul înainte ca Em să ia mătura. Și din nou îi spune:

— Sunt vegană.

— Cred că am stabilit deja asta, zice Em. Gândește-te bine ce vrei să faci. E ultima ta șansă.

Ellen se uită la ea. Privirea îi este tulburată. Ochii îi sunt adânciți în orbite... apoi zâmbește. Buzele i se crapă și îi sângerează. Vorbește calm, fără patimă.

— Nu mă minți, cucoană! N-am mai avut nicio șansă din momentul în care am ajuns aici.

6

Roddy este cel care coboară la subsol a doua zi. Și-a pus sacoul lui preferat, acela pe care îl purta întotdeauna la conferințe și la simpozioane, unde trebuia să participe la mese rotunde sau să țină prelegeri. Din imaginile camerei de supraveghere, a aflat că farfuria cu bucata de ficat tot în afara fantei se află, numai că nu în același loc. S-a uitat împreună cu Em și au văzut că fata s-a întins pe o parte, și-a scos mâna printre gratii și a încercat să ajungă la sticla cu apă. Evident că nu a putut.

Roddy are în mână farfuria cu salata solicitată. În mod normal, nu și-ar bate niciodată joc de un animal închis în cușcă. Numai că fata asta chiar că este extrem de enervantă. Și nu-i vorba doar despre calmul ei de nezdruncinat, ci despre faptul că-i face să-și piardă timpul.

— N-are sos. Nu am vrea să încălcăm principiile tale dietetice.

Pune jos farfuria cu salată și remarcă expresia de lăcomie pură de pe chipul fetei. Împinge farfuria cu mătura. Ar putea s-o lase să mănânce înainte să-i ia viața și astfel să-i curme toate suferințele. S-a gândit bine la varianta aceasta, dar nu o va face. Fata asta a supărat-o mult prea tare pe Emily.

Împinge farfuria în cușcă. Ellen o ia.

— Mulțu...

Și cască ochii văzându-l că bagă mâna în buzunarul sacoului.

Este un revolver de calibrul .38. Nu face prea mare zgomot, plus că subsolul este izolat fonic. O împușcă o dată în piept. Farfuria îi cade din mâini și se sparge. Roșiile cherry se rostogolesc în toate părțile. Înainte ca fata să se prăbușească, Roddy vâră mâna printre

gratii și o împușcă încă o dată, de data asta în cap – doar ca să fie convins că a omorât-o.

— Ce risipă! oftează el.

Plus că mai trebuie să curețe și toată mizeria aia.

23 IULIE 2021

1

După ce pleacă Penny, Holly scoate din sertar un pachețel cu șervețele antibacteriene și șterge bine atât latura mesei pe care femeia și-a sprijinit mâinile, cât și brațele scaunului pe care a stat. Probabil că exagerează cu precauția – și oricum nu poți dezinfecta chiar tot, ar fi chiar o prostie să încerci –, dar paza bună trece primejdia rea. Holly nu trebuie decât să se gândească la mama ei ca să fie convinsă de asta.

Iese din birou și se duce la toaleta pentru femei unde se spală bine pe mâini. Când se întoarce, își recitește notițele și face lista persoanelor cu care vrea să discute. Apoi stă pe scaun, cu spatele sprijinit comod de spătar și cu mâinile împreunate pe burtă. Se uită în tavan. Între sprâncene i-a apărut o cută pe care Barbara Robinson a botezat-o „ridul de cugetare adâncă". N-o interesează că nu s-a găsit rucsacul fetei; după cum zicea și Penny, probabil că încă îl avea la ea. Pe Holly o interesează casca de protecție a lui Bonnie Rae. Și bicicleta. Soarta lor i se pare *foarte* interesantă, din motive conexe, dar puțin diferite.

După vreo cinci minute, îi dispare de pe frunte „ridul de cugetare adâncă" și o sună pe Isabelle Jaynes.

— Bună, Izzy! Holly Gibney sunt. Sper că nu te superi că te-am sunat pe telefonul personal.

— Deloc. Condoleanțe, Holly! Am auzit de mama ta.

— De unde?

Că doar Izzy nu a luat parte la ceremonia de înmormântare desfășurată pe Zoom. Sau poate – și asta îi stătea în fire – a stat ascunsă.

— Mi-a spus Pete.

— Mulțumesc. A fost o pierdere grea. Și inutilă.

— Nu se vaccinase?

— Nu.

Probabil că Pete i-a zis și asta. Holly nu știe câte își spun unul altuia, dar este sigură că foarte multe. Dacă ai fost odată polițist, atunci, așa rămâi pe veci. Tot Bill a învățat-o asta.

— Pete ce mai face?

— Nu pare să se înzdrăvenească atât de repede cum speram eu.

— Îmi pare rău. Cu ce pot să-ți fiu de folos?

Holly îi spune că a fost angajată de Penelope Dahl ca să investigheze dispariția fiicei ei. Nu se aștepta ca Izzy să aibă impresia că se amesteca nepoftită într-o anchetă a poliției și așteptările nu i-au fost înșelate. De fapt, Izzy este chiar încântată și îi urează mult succes.

— Doamna Dahl nu crede că Bonnie a plecat din oraș, spune Holly, și respinge ideea sinuciderii. O respinge categoric. Tu ce părere ai?

— Îți zic, dar rămâne între noi, da? Nu spui nimănui?

— Sigur că nu!

— Am glumit, Hols. Câteodată, chiar uit că iei totul la propriu. Cred că fata ori a decis în ultima clipă să fugă de aici și să înceapă o nouă viață în altă parte... ori a fost răpită. Dacă-mi pui pistolul la tâmpla mea de pisicuță drăgălașă, aș zice că înclin în favoarea răpirii. Posibil urmată de viol, crimă și de înlăturarea cadavrului.

— Aoleu!

— Foarte bine zici. Am informat pe cine trebuia să informez și am adus cazul la cunoștința poliției statului nostru.

— Când spui că ai informat pe cine trebuia să informezi, te referi și la FBI?

— Am vorbit cu biroul special din Cincinnati. Nu vor face nicio anchetă, pentru că au treburi mult mai importante, dar măcar dispariția fetei este acum trecută în baza lor de date. Și vor ști ce să facă dacă dau de vreo urmă în anchetele lor care să aibă o cât de mică legătură cu fata asta. Însă aici, la noi în oraș, știi și tu foarte bine ce nebunie e. De parcă nu ne ajungea Covidul, acum avem și problema cu Maleek Dutton. În fine, în ultimele două săptămâni, s-a mai calmat un pic situația, adică nu mai sparge nimeni vitrinele și nu mai sunt mașini incendiate, dar... continuă să aibă efecte.

— A fost neplăcut.

A fost mai mult decât atât, mult mai mult, însă Dutton reprezintă un subiect sensibil și o poveste veche: tânăr afro-american, într-o mașină cu stopul din spate defect, este oprit în trafic și tras pe dreapta. Polițistul îi cere să-și țină ambele mâini pe volan, dar Dutton vrea să-și ia telefonul.

— A fost o *tâmpenie,* asta a fost. *Incalificabil,* așa a fost.

Vocea lui Izzy sună de parcă ar vorbi printre dinții încleștați.

— Fii atentă, nu m-ai auzit spunând asta.

— N-am auzit nimic.

— Jurații l-au achitat pe cretinul ăla belicos – nici asta nu ai auzit de la mine –, dar măcar a plecat din poliție. Și nu numai el a plecat. De când cu Covidul și cu necazurile din Lowtown, ne-au plecat un sfert din colegi. Și vor pleca și mai mulți dacă se apucă guvernatorul să instituie obligativitatea purtării măștii și a vaccinării pentru angajații municipali sau statali. Nu știu când a mai avut poliția atât de puțină vlagă.

Holly scoate un sunet care ar putea să indice empatie. Așa și este, însă empatia ei merge doar până la un punct. Tipul ăla a tras absolut fără niciun motiv, din pură răutate – a fost un gest nejustificat, nu contează ce-au spus jurații de la tribunal. Iar ea nu va fi niciodată în stare să înțeleagă de ce tocmai polițiștii – adică exact cei obișnuiți să-și pună mănuși înainte să le facă drogaților injecții cu Naloxone[1] – se opun vaccinării contra Covidului. Evident că nu toți refuză să se lase vaccinați, dar foarte mulți o fac. În orice caz, ea s-a deprins cu lamentările de genul ăsta. Și știe că Izzy Jaynes este, de fapt, un om foarte nefericit.

— Uite, Hols, îmi dau seama că doamna Dahl are impresia că am dezamăgit-o. Poate așa am și făcut. Probabil așa am și făcut. Însă vecinii zic că ele două se certau în permanență, iar orașul ăsta e cuprins de haos. Ce să faci mai întâi? Știi că i-au eliberat pe toți pușcăriașii din cauza Covidului? Știi că le-au dat drumul tuturor infractorilor și acum ăștia zburdă liberi pe străzi? Uneori îmi zic că-i mai bine că Bill n-a mai apucat să vadă asta.

Ba eu îmi doresc să fi apucat, își spune Holly. Îmi doresc să fi văzut tot ce se întâmplă. Durerea simțită la moartea mamei ei se adaugă durerii pierderii lui Bill.

Izzy oftează.

— În orice caz, mă bucur mult că te ocupi tu de ea, puștoaico. Îmi pare rău pentru ea, numai că-i o bătaie suplimentară de cap într-un cap care deja stă să explodeze. Să-mi zici dacă te pot ajuta cu ceva.

— Sigur că-ți zic.

Holly închide telefonul și se uită din nou în tavan. Stă așa câteva minute, după care își verifică telefonul ca să vadă dacă Penny i-a trimis și alte poze cu fata ei. Încă nu. Se lasă în genunchi.

---

[1] Medicament folosit pentru contracararea efectelor supradozajului cu opioide (n. tr.).

— Doamne, te rog, ajută-mă să fac tot ce pot eu pentru Penny Dahl și fiica ei. Dacă a răpit-o cineva pe fată, sper că mai este în viață și sper că voia Ta este ca eu să o găsesc. Îmi iau pastilele de Lexapro[1], ceea ce-i un lucru bun. M-am apucat din nou de fumat, ceea ce-i un lucru rău.

Se gândește la rugăciunea Sfântului Augustin și surâde cu buzele lipite de mâinile împreunate.

— Ajută-mă să încetez a mai păcătui... însă nu astăzi.

Acum, că a rezolvat și asta, deschide sertarul pentru Covid. Are acolo o cutie cu măști curate și o cutie cu șervețele dezinfectante. Ia o mască și pleacă să se ocupe de dispariția lui Bonnie Rae Dahl.

2

Douăzeci de minute mai târziu, Holly merge încet cu mașina pe Red Bank Avenue. Foarte aproape de Parcul Deerfield, trece pe lângă un fast-food Dairy Whip și pe lângă un grup de puști care se dau cu skateboardurile prin parcarea goală. Trece pe lângă un centru de depozitare John-Boy, în fața căruia se află un panou cu anunțul „Închirieri spații cu rate lunare sau anuale". Trece pe lângă o benzinărie Exxon, abandonată și cu pereții acoperiți cu graffiti. Mai este acolo și un magazin de solduri, de asemenea lăsat în paragină și cu geamurile acoperite cu scânduri.

Trece pe lângă un teren viran și năpădit de ierburi și ajunge la atelierul de reparații auto unde a fost descoperită bicicleta lui Bonnie. Este o clădire mai degrabă lungă, cu acoperișul deformat și cu pereții din tablă ondulată, foarte ruginită acum. Prin crăpăturile cimentului care acoperă micuța parcare din față au crescut buruieni, ba chiar și

[1] Medicament împotriva depresiei și a anxietății (n. tr.).

câteva fire de floarea-soarelui. Lui Holly nu i se pare că șandramaua asta ar merita să fie renovată, cu atât mai puțin cumpărată de cineva; dar se pare că Marvin Brown a fost de altă părere, pentru că în față este pus un anunț pe care scrie VÂNDUT. Pe panoul cu anunțul este poza unui tip cu un zâmbet larg pe fața ca o lună plină – George Rafferty, Expertul tău imobiliar. Holly oprește în fața ușilor tip rulou și își notează numele agentului și numărul lui de telefon.

Ține în torpedou o cutie cu mănuși din nitril, comandate special de Barbara Robinson pentru ziua ei de naștere. Mănușile sunt toate acoperite cu diferite emoticoane: zâmbilici, fețe triste, fețe care-ți trimit pupici și fețe furioase. Foarte nostime. Holly își pune o pereche, se dă jos din mașină, se duce în spate și deschide portbagajul. Deasupra trusei de scule, este un balonzaid frumos împăturit. Nu va avea nevoie de el, pentru că ziua este însorită și foarte caldă, dar vrea să-și încalțe galoșii din cauciuc roșu. Nu de Covid se teme ea atunci când stă în aer liber, ci de tufele crescute pe ambele laturi ale atelierului părăsit, pentru că este foarte sensibilă la iedera otrăvitoare. Plus că s-ar putea să fie și șerpi pe aici. Holly nu suportă șerpii. O sperie solzii lor. O sperie și mai tare ochii lor rotunzi și negri și amenințători. *Aoleu!*

Se oprește puțin ca să se uite vizavi, la Parcul Deerfield. Este un adevărat peisaj de vis, cu excepția acestei zone de la Red Bank Avenue. Pentru că, aici, copacii și arbuștii nu au mai fost îngrijiți de cine știe câtă vreme, iar vegetația trece prin gardul din fier forjat până pe trotuar, deranjându-i pe trecătorii ieșiți la plimbare. Holly vede un lucru interesant: un fel de pantă denivelată, ca o râpă îngustă, cu un bolovan mare în partea de sus. Chiar și de la distanța asta, se observă că este acoperit cu tot felul de inscripții, ceea ce înseamnă că probabil acolo se strâng tinerii ca să se distreze și poate chiar să fumeze iarbă. Holly își zice că, de pe bolovanul ăla, se vede foarte bine latura asta a străzii, inclusiv atelierul auto. Se întreabă dacă a fost acolo cineva în

seara în care Bonnie și-a abandonat bicicleta și își aduce aminte de puștii pe care i-a văzut prostindu-se în parcarea de lângă Dairy Whip.

Își pune galoșii, își vâră pantalonii în ei și merge de-a lungul clădirii, pe lângă cele trei uși rulante pentru mașini și pe lângă ușa de la birou. Nu se așteaptă să descopere nimic, dar nu știi niciodată de unde sare iepurele. Ajunge la colț și se întoarce, mergând și mai încet, cu ochii în jos. Nimic.

Ei, acum urmează partea mai grea, își spune ea. *Partea de tot rahatul.*

O ia de-a lungul laturii dinspre sud a clădirii. Merge la fel de încet, tot cu ochii în jos, făcându-și loc printre tufele crescute haotic. Pe acolo sunt o mulțime de mucuri de țigări, o cutie goală de trabucuri Tiparillo, o cutie ruginită de bere White Claw, o șosetă de sport antică și de demult. Ajunge în spatele atelierului și merge mai repede, pentru că cineva a aruncat niște ulei acolo (foarte, foarte urât din partea persoanei respective) și pentru că sunt mai puține tufe. Vede ceva alb și se repede să ia obiectul acela, însă se dovedește că nu-i decât o bujie crăpată.

Holly ajunge în cealaltă parte și începe din nou să-și croiască drum printre tufe. Frunzele unora dintre ele sunt cam roșii și par suspect de unsuroase, așa că se bucură și mai mult că s-a gândit să-și pună mănușile. Nu, casca de bicicletă nu-i nici aici. Holly își zice că probabil a fost aruncată peste gardul din sârmă din spatele atelierului, dar crede că tot ar putea s-o vadă, pentru că acolo este un alt teren viran.

Ceva sclipește printre frunzele alea dubios de unsuroase de lângă colțul din fața clădirii. Holly le dă la o parte – dar cu multă, foarte multă grijă, nu cumva vreuna dintre ele să-i atingă mâna deasupra mănușilor – și ia de acolo un cercel cu clips. Auriu și în formă de triunghi. Cu siguranță că nu-i din aur adevărat și a fost cumpărat (cu perechea lui, bineînțeles) dintr-un capriciu

oarecare de la unul dintre magazinele T.J. Maxx sau Icing Fashion, însă Holly se entuziasmează foarte tare. Există zile în care nu știe de ce a ales munca asta, dar sunt alte zile în care știe exact de ce a făcut-o. Iar ziua de azi face parte din a doua categorie. Va face o poză cercelului și i-o va trimite lui Penny Dahl ca să-i confirme că i-a aparținut lui Bonnie, dar știe deja care va fi răspunsul. Poate i-a căzut pur și simplu – cerceii cu clips au obiceiul ăsta –, dar poate i-a fost smuls din ureche sau i s-a desprins în urma unei lovituri. Poate într-o luptă cu un agresor.

Dar n-a venit cu bicicleta până aici, în spate, își spune Holly, și nici n-a ocolit atelierul cu ea. *Bicicleta a fost găsită în față. Va trebui să mi se confirme treaba asta, dar nu cred* că Brown și agentul imobiliar s-au chinuit să treacă printre toate tufele alea așa cum am făcut eu. În mintea ei, acesta este singurul scenariu logic.

Strânge în palmă cercelul până când simte că-i intră în piele colțurile lui și se hotărăște să se recompenseze cu o țigară. Își scoate mănușile decorate cu emoticoane și le pune într-un colț, pe podeaua mașinii. Apoi se sprijină de portiera din dreapta, unde speră să nu fie văzută de niciun om care se întâmplă să treacă pe stradă, și își aprinde țigara. Cât timp fumează, studiază cu atenție clădirea părăsită.

După ce-și termină țigara, o stinge de asfalt și pune chiștocul într-o cutie din tablă în care au fost niște dropsuri de tuse. Ține mereu cutia asta în poșetă și o folosește pe post de scrumieră portabilă. Își verifică mesajele din telefon. Penny i-a trimis fotografii cu fiica ei. Șaisprezece în total, printre care și una cu Bonnie pe bicicletă. Pe Holly, exact asta o interesează cel mai mult, dar se uită și la celelalte. Vede una în care Bonnie și un tânăr – cel mai probabil Tom Higgins, fostul iubit – stau cu frunțile aproape lipite una de cealaltă și râd în hohote. Sunt surprinși din profil. Holly mărește fotografia până ce pe tot ecranul telefonului nu se vede decât latura aceea a feței lui Bonnie.

Și chiar acolo, strălucitor și agățat de lobul urechii, este triunghiul auriu.

3

Holly n-a crezut că va fi vreodată în stare să vorbească cu dezinvoltură cu oameni necunoscuți – necum să-i mai și ia la întrebări. Însă îi trezește amintiri extrem de neplăcute gândul că va trebui să se prezinte și să intre în vorbă cu toți tinerii ăia mișto care pierd vremea în fața la Dairy Whip. Gândul acesta îi învie *traumele* trecutului, ca s-o spunem pe-aia dreaptă. În liceu, a fost în permanență hărțuită și luată la mișto de băieți ca aceștia de aici. Și nu doar de băieți, ci și de fete, care sunt capabile de mai multă cruzime, de mai mult venin. Însă Mike Sturdevant[1] a fost cel mai rău dintre toți. Mike Sturdevant a fost cel care i-a născocit porecla aia oribilă de „Bâlbeta", pentru că (după părerea lui) ea se bâlb-bâlb-*bâlbâia* întruna. Mama i-a dat voie să se mute la alt liceu – *Of, Holly, hai să mai facem o încercare!* Însă, în toți anii de coșmar care au urmat până când și-a terminat studiile, a trăit cu spaima că o va urmări mereu numele ăla, aidoma unui miros urât. Gibney Bâlbeta.

Și cum ar fi dacă se apucă să se bâlb-bâlb-bâlbâie chiar acum, în fața acestor băieți?

N-o s-o fac, se asigură Holly. *Aia era altă fată.*

Chiar dacă ar fi adevărat (deși ea știe că nu este, nu cu totul), puștii ăia ar vorbi mai liber cu un tânăr cam de aceeași vârstă. Holly se cunoaște mult prea bine ca să știe că, deși s-ar putea să aibă dreptate, la fel de posibil este și să încerce să-și explice în mod rațional reacția pe care își imaginează că ar avea-o ei. Așa că

[1] Vezi seria BILL HODGES (n. tr.).

îl sună pe Jerome Robinson. Bine măcar că nu-l ia de la lucru; are obiceiul să facă o pauză la prânz și nu mai este mult până atunci. Păi, unsprezece fără zece nu-i ca și cum ar fi ora douăsprezece?

— Hollyberry! exclamă el.

— De câte ori te-am rugat să nu-mi mai zici așa?

— Îți promit solemn că n-o s-o mai fac.

— Aiurea, spune ea.

Zâmbește auzindu-l că râde.

— Lucrezi? Lucrezi, da?

— M-am împotmolit, răspunde el. Trebuie să dau câteva telefoane ca să aflu niște informații. Ai nevoie de ajutor? Te rog, spune că da. Barbara tună și fulgeră pe hol și mă face să mă simt vinovat că nu am grijă de ea.

— Ce motive are să tune și să fulgere în miezul verii?

— Habar n-am și i se pune pata când o întreb ce are. Starea asta tâmpită o ține încă de iarna trecută. Mi se pare că discută cu cineva despre problema ei... cum s-o fi chemând... că nu știu. Am întrebat-o odată dacă-i un tip și mi-a zis să stau blând, că-i o doamnă. O doamnă în vârstă. Care-i treaba cu tine?

Holly îi povestește care-i treaba cu ea și îl întreabă dacă n-ar vrea să discute el cu băieții care se dau cu skateboardurile lângă Dairy Whip. Desigur, presupunând că băieții mai sunt acolo.

— Ajung într-un sfert de oră, zice Jerome.

— Sigur nu te deranjează?

— Foarte sigur. Și, Holly... îmi pare tare rău pentru mama ta. A fost o mare figură.

— Ăsta-i doar un mod de a o descrie, spune Holly.

Stă cu fundul pe betonul fierbinte, cu spatele sprijinit de roata mașinii, cu picioarele transpirate în galoșii cei roșii și-i vine să plângă. *Din nou.* Absurd, complet absurd.

— Ai vorbit foarte frumos la ceremonie.

— Mulțumesc, Jerome. Ești chiar sigur că poți...

— M-ai mai întrebat o dată și ți-am zis că da. Deci, Red Bank Avenue, vizavi de Hățiș, anunț imobiliar în față. Ne vedem în cincisprezece minute.

Holly închide telefonul, îl pune în geanta micuță de umăr și își șterge și aceste ultime lacrimi. De ce o doare atât de rău? De ce, din moment ce nici măcar nu ținea prea mult la mama ei și este îngrozitor de supărată pe ea pentru că a murit din cauza propriei ei iresponsabilități? Parcă trupa rock J. Geils avea un cântec în care se spunea că dragostea e naspa, nu-i așa? Mai are ceva timp la dispoziție (și are semnal la telefon), prin urmare, se hotărăște să intre pe internet ca să afle dacă așa este. Da, așa e. Apoi se decide să inspecteze zona.

4

De-o parte și de cealaltă a intrării boltite în Parcul Deerfield – cea mai apropiată intrare de bolovanul ăla mare – sunt puse două panouri: VĂ RUGĂM STRÂNGEȚI FECALELE ANIMALELOR DV. și RESPECTAȚI-VĂ PARCUL! NU ARUNCAȚI GUNOAIELE PE JOS! Holly urcă încet aleea, dând la o parte din fața ei crengile crescute prea jos și privind mereu spre stânga. Aproape de culme, vede o potecă bătătorită care duce printre grupurile de arbuști. Zona din jur este plină de chiștoace și de cutii de bere. Plus niște grămezi de cioburi, care probabil că fuseseră sticle de vin pe vremuri. *Că tot scria acolo să nu arunce gunoaiele pe jos,* își zice Holly.

Se așază pe piatra încălzită de soare. Nu s-a înșelat când a presupus că de aici va avea o vedere panoramică foarte bună asupra Red Bank Avenue; vede absolut tot: și benzinăria abandonată, și prăvălia

părăsită, și clădirea cu spații de depozitare, și magazinul Jet Mart – puțin mai sus –, și, vedeta zilei, atelierul de reparații auto, probabil deținut acum de Marvin Brown. Și mai vede încă ceva: ecranul mare și alb al unui cinematograf în aer liber. Își spune că, de aici, poți să te uiți seara gratis la filme. Da, fără bani, dar și fără sonor.

Încă stă acolo când Mustangul negru și cam rablagit al lui Jerome oprește lângă Priusul ei. Tânărul coboară și se uită în jur. Holly se urcă pe bolovan, își face palmele căuș în jurul gurii și strigă:

— *Jerome! Aici, sus!*

O vede și îi face cu mâna.

— *Cobor acum!*

Se grăbește. Jerome o așteaptă în fața intrării în parc și o strânge tare în brațe. Lui Holly i se pare că s-a făcut și mai înalt, și mai chipeș.

— Locul ăla unde erai se cheamă „Bolovanul cu Filme", spune el. E renumit în partea asta a orașului. Mai demult, când eram eu la liceu, puștii obișnuiau să urce până acolo în serile de vineri și sâmbătă și beau bere, fumau iarbă și se uitau la filmele care se dădeau la Magic City.

— După gunoaiele pe care le-am văzut acolo, zice Holly pe un ton dezaprobator, cred că se continuă tradiția. Dar în celelalte zile?

Pentru că Bonnie a dispărut într-o joi.

— Nu cred că rulează vreun film în timpul săptămânii. Ai putea să verifici, dar, de când cu Covidul ăsta, toate cinematografele sunt deschise doar în weekenduri.

Acum Holly își dă seama că mai este o problemă. Bonnie și-a luat sucul și a ieșit din Jet Mart la 8:07 și n-ar fi avut nevoie decât de câteva minute ca să ajungă la atelierul auto unde i s-a găsit bicicleta. Însă era 1 iulie și nu ar fi fost suficient de întuneric la ora aceea ca să înceapă proiecția unui film la un cinematograf în aer liber. Abia pe la nouă seara ar fi început, dacă nu cumva și mai târziu.

Deci de ce s-ar fi adunat puștii la Bolovanul cu Filme ca să se uite la un ecran gol?

— Parcă te-ai dezumflat un pic, observă Jerome.

— Un mic obstacol, nimic foarte important. Haide să vorbim cu băieții ăia, dacă mai dăm de ei.

5

Au plecat mulți dintre puștii cu skateboardurile, însă patru împătimiți ai acestui sport au rămas în jurul unei mese din lemn aflate în celălalt capăt al parcării de la Dairy Whip și se îndoapă cu burgeri și cartofi prăjiți. Holly ar vrea să rămână mai în spate, dar Jerome nu-i de acord. O apucă de cot și o ține lângă el.

— Era vorba că te duci tu la ei!

— Te ajut bucuros, dar trebuie să începi tu. O să-ți facă bine. Arată-le legitimația.

Băieții – lui Holly i se pare că au în jur de doisprezece, paisprezece ani – se uită la ei. Dar nu cu neîncredere, ci doar îi măsoară cu atenție din priviri. Unul dintre ei, probabil măscăriciul găștii, și-a vârât în fiecare nară câte o bucată de cartof prăjit.

— Bună! spune Holly. Numele meu este Holly Gibney. Sunt detectiv particular.

— Pe bune sau ne luați la mișto? întreabă unul dintre ei, cu ochii ațintiți asupra lui Jerome.

— Pe bune, frățică! zice Jerome.

Holly scotocește prin poșetă după portofel și aproape răstoarnă pe jos scrumiera portabilă. Le arată legitimația laminată, de detectiv particular. Toți puștii se apleacă să se uite mai bine la poza aia oribilă. Măscăriciul își scoate cartofii din nas și – spre groaza lui Holly (*câh!*) – îi mănâncă.

Purtătorul de cuvânt al grupului este un băiat roșcat și pistruiat, care și-a proptit skateboardul verde de banca de lângă masă.

— Mda, în fine, da' noi nu turnăm pe nimeni.

— Turnătorii sunt niște putori, spune măscăriciul.

Părul lui negru și lung până la umeri ar fi trebuit spălat deja de două săptămâni.

— Turnătorii o iau în gură, adaugă băiatul cu ochelari și cu păr doar în creștetul capului.

— Turnătorii ajung la morgă, zice și al patrulea, care are o acnee înfiorătoare.

Și-au făcut numărul, așa că acum se uită la Holly și o așteaptă să mai spună ceva. Ea simte că nu-i mai este teamă și se bucură. Sunt doar niște puști care abia au terminat gimnaziul (sau poate nu încă), nu niște răufăcători, indiferent cât de mari și tari se dau, folosind expresii învățate din toate clipurile alea cu muzică hip-hop.

— Mișto placă! îi spune Jerome liderului. Ce marcă e? Baker? Tony Hawk?

Liderul rânjește.

— Ți se pare c-aș fi vreun barosan, bobiță? E Metroller, da' mie mi-e bună.

Se uită la Holly.

— Zici că ești detectiv particular ca Veronica Mars[1]?

— Nu am parte de atât de multe aventuri ca ea, spune Holly.

Cu toate că a avut parte de câteva, oho, și încă cum.

— Și nu vreau să torni pe nimeni. Caut o femeie care a dispărut. I s-a găsit bicicleta cam la vreo patru sute de metri mai încolo...

Și întinde mâna în direcția respectivă.

---

[1] Personajul principal al unui serial american pentru adolescenți (n. tr).

— ...lângă o clădire părăsită, unde a fost un atelier de reparații auto. O recunoaște vreunul dintre voi? Pe ea sau bicicleta ei?

Le arată fotografia cu Bonnie pe bicicletă. Băieții își trec telefonul de la unul la altul.

— Parcă am văzut-o o dată sau de două ori, zice Păr-Lung.

Cel de lângă el dă din cap.

— Se fâțâia cu bicla pe Red Bank. Da' asta a fost mai de demult.

— Purta cască?

— Logic, tanti! spune Păr-Lung. Așa scrie la lege. Poți să te alegi cu amendă pe chestia asta.

— Cât a trecut de când ați văzut-o ultima oară? îi întreabă Jerome.

Păr-Lung și amicul lui cad pe gânduri. Apoi amicul răspunde:

— Nu vara asta. Poate astă-primăvară.

Jerome:

— Sunteți siguri?

— Destul de siguri, spune Păr-Lung. Mișto cuță tipa! Tre' să le bagi în seamă pe bucățelele astea bune. Așa scrie la lege.

Încep toți să râdă. Râde și Jerome.

— Credeți că a plecat de capu' ei, ori a răpit-o cineva? întreabă curios șeful grupului

— Nu știm, spune Holly, atingând pe furiș triunghiul auriu din buzunar.

— Hai, mă! exclamă puștiul cu ochelari și aproape ras în cap, dar cu smoc în creștet. Voi ziceți pe bune? Mda, e mișto, da' numai minoră nu-i. N-ați căuta-o dacă s-ar fi cărăbănit de-acasă.

— Mama ei este foarte îngrijorată, explică Holly.

Ei, uite, că treaba asta o înțeleg și ei.

— Mulțumim, le spune Jerome.

— Da, spune și Holly. Vă mulțumim foarte mult.

Vor să plece, dar roșcovanul cu pistrui – Liderul – îi oprește.

— Vreți să știți a cui mamă mai e foarte îngrijorată? A lu' Împuțitu'. Și-a ieșit din minți de grijă și polițaii nici n-o bagă-n seamă, că cică-i pilangioaică.

Holly se întoarce fulgerător cu fața la el.

— Cine este Împuțitul?

27 NOIEMBRIE 2018

Va fi o iarnă lungă în orașul acesta de lângă lac. O iarnă cu multă zăpadă, așa va fi. Însă, în această seară, temperatura este anormal de mare pentru sfârșit de noiembrie: peste optsprezece grade. De pe suprafața udă a Red Bank Avenue, se ridică valuri de ceață. La lumina felinarelor de pe stradă, se vede plafonul de nori aflat la o înălțime de mai puțin de treizeci de metri.

Este ora șapte fără un sfert, iar Peter „Împuțitul" Steinman se plimbă cu skateboardul lui marca Alameda pe trotuarul pustiu, dând agale dintr-un picior doar ca să nu se oprească. Vrea să ajungă la Dairy Whip. Și chiar vede în față firma prăvăliei, cu cornetul ăla uriaș cu înghețată moale, înconjurat de o aureolă de ceață fină. Se uită în direcția aia și nu observă dubița de lângă fosta benzinărie Exxon, între clădirea propriu-zisă și locul unde fuseseră pompele.

Odată ca niciodată, cu foarte mult timp în urmă (mă rog, n-au trecut decât trei ani de atunci, dar așa ți se pare când n-ai decât unsprezece ani), colegii și prietenii îi ziceau tânărului Steinman „Pete", nu „Împuțitul". Era un băiat cu un coeficient mediu de inteligență, dar înzestrat cu o imaginație foarte bogată. În ziua aceea de demult, pe când mergea el agale spre Școala Primară „Neil

Armstrong" (unde învăța în clasa a treia, cu doamna Stark), își imagina că era Jackie Chan și că se bătea cu o mulțime de dușmani într-o magazie părăsită și că își folosea toate tehnicile de kung-fu. Deja pusese la pământ vreo zece, dar uite că apăreau și mai mulți care se năpusteau asupra lui. Atât de prins era în această fantezie („Ha!" și „Iiiuu!" și „Iiiaa!"), că nici n-a observat mormanul extrem de mare de excremente lăsat pe trotuar de un câine extrem de mare – probabil un dog german, că prea mult rahat era acolo. A călcat drept în el și a intrat în Școala Primară „Neil Armstrong" puțind într-un mare fel. Doamna Stark l-a obligat să se descalțe de tenișii – unul dintre ei mânjit până la logoul mărcii Converse – și să-i lase în hol până la sfârșitul orelor de clasă. Odată ajuns acasă, mama l-a obligat să și-i cureță cu furtunul, după care i-a azvârlit în mașina de spălat. Au ieșit de acolo ca noi, însă era deja prea târziu. Din ziua aceea, și în toate zilele care vor urma, Pete Steinman va purta numele Împuțitul Steinman.

În seara aceasta, se duce în parcare, unde speră că o să-și găsească amicii făcând salturi și învârtindu-se cu plăcile de skateboard. Amicii cu pricina sunt, de fapt, doar doi: Richie Glenman (băiatul care are obiceiul de a-și îndesa cartofi prăjiți în nas și, uneori, chiar și în urechi) și Tommy Edison (roșcovan, pistruiat, liderul recunoscut al micuței lor găști). Oricum, doi amici înseamnă mai mult decât deloc. Numai că acum au rămas fără bani, se face târziu și se pregătesc să plece.

— Haide, mă, mai stați puțin! îi roagă Împuțitul.

— Nu pot, bobiță, zice Richie. Începe *SmackDown*[1] pe WWE. E marfă, nu vreau să-l pierd!

---

[1] *SmackDown* – program de lupte difuzat în serile de vineri pe postul de televiziune WWE (n. tr.).

— Teme, zice morocănos Tommy. Tre' să fac un referat la o carte.

Prin urmare, cei doi pleacă, ținându-și plăcile sub braț. Împuțitul se dă de vreo două ori cu skateboardul, încearcă o întoarcere cu salt și cade (bine măcar că nu mai sunt aici Richie și Tommy ca să-l vadă și să-l ia la mișto). Se uită la cotul julit și se hotărăște să se ducă acasă. Dacă mama lui e la etaj, atunci se va putea uita și el la *SmackDown* – evident, fără sonor, ca să n-o deranjeze de la rahaturile alea contabile pe care le face. Mama lui muncește foarte mult de când s-a lăsat de băut.

Dairy Whip este încă deschis și Împuțitul ar fi în stare să facă moarte de om ca să-și poată lua un cheeseburger. Din păcate, nu are decât cincizeci de cenți. Colac peste pupăză, în tura asta lucrează chiar Wanda cea Afurisită. Dacă o roagă să-i dea ceva pe cârâială – sau să-l lase măcar să ia un dolar jumate din borcanul cu bacșișuri – tipa o să-i râdă-n nas.

Așa că se întoarce pe Red Bank Avenue și, imediat ce iese din cercul de lumină cețoasă a felinarului din parcare – adică din locul unde Wanda cea Afurisită l-ar putea vedea ca să râdă de el –, începe iarăși să se lupte cu dușmanii. În seara aceasta, pentru că a ajuns deja la o vârstă mai matură, își imaginează că ar fi chiar John Wick[1]. Sigur că acum îi e mai greu să-și doboare dușmanii, că ține placa la subsuoară și nu are decât o mână cu care să dea toate loviturile alea fulgerătoare și nimicitoare. Însă el are abilități excepționale, abilități *supranaturale*, așa că...

— Tinere?

Este smuls cu brutalitate din fantezia sa și se pomenește că se uită la un moș care stă în afara senzorului de mișcare de la capătul parcării (evident că se află și în afara razei de acțiune a singurei

[1] John Wick – personaj din seria de filme cu același nume (n. tr.).

camere de supraveghere de la Dairy Whip). Moșul ăla stă cocârjat și sprijinit de un baston și are pe cap o pălărie din aia mișto, cu boruri largi, așa cum poartă personajele din vechile filme alb-negru cu spioni.

— Te-am speriat? Iartă-mă, dar am mare nevoie de ajutor. Soția mea e țintuită într-un scaun cu rotile, dar s-a descărcat bateria. Avem o mașină specială pentru persoanele cu dizabilități locomotorii, o mașină cu rampă, numai că eu nu sunt în stare să împing singur scaunul. Dacă ai fi amabil să ne ajuți...

Pentru că Împuțitul tocmai își imagina cum e să fii erou, este mai mult decât amabil. În nenumărate rânduri i s-a spus să nu vorbească cu necunoscuții, însă babalâcul ăsta nu pare în stare să dărâme nici măcar niște piese de domino, darămite să împingă un scaun cu rotile pe o rampă pentru schilozi.

— Unde e?

Moșul arată spre cealaltă parte a străzii, în diagonală față de locul în care se află ei. Prin ceața care se ridică, Împuțitul abia dacă reușește să deslușească forma unei dubițe parcate pe asfaltul din fața fostei benzinării Exxon. Lângă ea, e un scaun cu rotile în care parcă se vede cineva.

Roddy și cu Emily joacă cu schimbul rolul persoanei din scaunul rămas fără baterie. Iar acum ar fi fost rândul lui Roddy, dar pe Emily o doare atât de tare spatele – mai ales din cauza căpoasei ăleia de Craslow –, încât chiar că *are nevoie* de scaunul ăsta.

— Îți dau zece dolari dacă mă ajuți s-o urc pe rampă și s-o bag în mașină, îi promite moșul.

Împuțitul se gândește la burgerul pe care și-l dorea. Cu zece dolari, ar putea să-și ia și cartofi prăjiți, și un shake de ciocolată și tot i-ar mai rămâne bani de buzunar. Chiar mulți. Însă ar face Jackie Chan o faptă bună pentru bani?

— Nee, o fac pe gratis.

— Foarte frumos din partea ta.

Pășesc amândoi în noaptea încețoșată. Moșul se sprijină în baston. Traversează. Când ajung pe trotuarul din fața benzinăriei, bătrâna din scaunul cu rotile îi face Împuțitului un semn vlăguit din mână. Băiatul îi răspunde la salut și se întoarce cu fața la boșorog, care ține acum o mână în buzunarul de la palton.

— Mă gândeam...

— Da?

— Că poate aș accepta trei dolari pentru că o împing pe rampă. M-aș duce după aia la Whip ca să-mi iau un Burger Royale.

— Ți-e foame, da?

— Mi-e mereu foame.

Moșul zâmbește și îl bate pe umăr.

— Te înțeleg. Omul trebuie să-și astâmpere foamea.

23 IULIE 2021

1

— Sunteți siguri că în seara aceea a dispărut prietenul vostru? întreabă Holly.

Jerome le-a cumpărat băieților câte un milkshake și cei patru sorb acum din pahare, tolăniți pe iarba din zona de picnic.

— Destul de siguri, răspunde roșcovanul – Tommy Edison – pen'că a sunat-o maică-sa pe mama s-o întrebe dacă doarme la mine și nici n-a venit la școală a doua zi.

— Nee, intervine Richie Glenman.

Acesta este măscăriciul de serviciu al grupului, cel cu scârbosul năravde a-și vârî cartofi prăjiți în nas. Holly și-a notat toate numele băieților.

— A fost mai încolo. Cred că după o săptămână sau două.

— Eu am auzit că a fugit în Florida, la unchi-su, spune băiatul tuns cu creastă – adică Andy Vickers. Maică-sa e o...

Și se preface că duce o sticlă la gură, după care scoate câteva gâlgâieli.

— A și fost arestată o dată, că a condus beată.

Băiatul cu acnee clatină din cap. Numele lui este Ronnie Swidrowski. Are o înfățișare serioasă.

— N-a fugit de-acasă și nici în Florida nu s-a dus. A fost răpit.

Și adaugă pe un ton mai scăzut.

— Am auzit că l-a luat Slender Man[1].

Pe amicii lui îi umflă râsul. Richie Glenman îi trage un pumn în umăr.

— Nu există niciun Slender Man, bă, fraiere. E o legendă urbană, la fel ca Vrăjitoarea din Parc.

— Au! M-ai făcut să-mi vărs shake-ul!

Holly i se adresează lui Tommy Edison, pentru că i se pare cel mai isteț dintre cei patru.

— Tu chiar crezi că prietenul vostru, Peter, a dispărut în seara când l-ați văzut pentru ultima oară?

— Nu sută la sută, că a fost acu' aproape doi ani, da' eu așa zic. Plus că n-a mai venit la școală a doua zi.

— Ce mare chestie? A chiulit, spune Ronnie Swidrowski. Împuțitu' chiulea mereu. Că maică-sa e o...

— Nu, nu, mai încolo a fost, insistă Richie Glenman. Sunt sigur, pentru că am făcut pase cu el în parc după aia. Pe terenul de joacă.

Se tot contrazic pe tema asta și Swidrowski începe să le înșire toate raționamentele care duc la concluzia că Slender Man chiar există, plus că a auzit el că monstrul ăla a răpit mai demult și un profesor de la facultate. Însă Holly a aflat deja ce o interesează. Este aproape convinsă că dispariția lui Peter „Împuțitul" Steinman (presupunând, desigur, că a fost vorba despre o dispariție) nu are nicio legătură cu cea a lui Bonnie Dahl, dar intenționează să capete mai multe informații, pentru că, între Dairy Whip și atelierul de reparații auto, nu sunt decât vreo șase sute de metri. Tot destul de

[1] Personaj fictiv, apărut în 2009 pe un site horror, devenit foarte popular în rândul copiilor datorită jocului video „Minecraft" (n. tr.).

aproape este și Jet Mart, locul unde Bonnie a fost văzută pentru ultima oară.

Jerome se uită la ea, iar ea îi face semn din cap. Trebuie să plece.

— O zi bună, fraților! le urează el.

— La fel, și vouă! îi răspunde Tommy Edison.

Măscăriciul întinde spre ei un deget mânjit cu ketchup și zice:

— Veronica Mars și John Shaft[1]!

Iar îi pufnește râsul pe toți.

Nici nu ajung bine la mijlocul parcării, că Holly se oprește, stă o clipă pe gânduri și face drumul înapoi.

— Tommy, în seara în care tu și cu Richie v-ați întâlnit aici cu Pete, avea skateboardul la el, da?

— Mereu îl are, răspunde Tommy.

Intervine Richie:

— Și încă-l avea la el după o săptămână când ne-am dat pase. Amărâta aia de placă Alameda, cu o roată strâmbă.

— Da' de ce întrebi? vrea să știe Tommy.

— Din curiozitate, spune Holly.

Și chiar acesta este adevărul. Este foarte curioasă. Așa funcționează ea.

2

În vreme ce urcă panta înapoi la locul unde și-au lăsat mașinile, Holly scoate cercelul din buzunar și i-l arată lui Jerome.

— Uau! Al ei?

---

[1] John Shaft – detectiv particular, afro-american, personaj principal al unei serii de romane polițiste scrise de Ernest Tidyman și ecranizate cu începere din anul 1970 (n. tr.).

— Sunt aproape sigură.

— Și cum de nu l-au găsit polițiștii?

— Nu cred că l-au căutat, spune Holly.

— Înseamnă că meriți Premiul „Sherlock Holmes" pentru investigații.

— Mulțumesc frumos, Jerome.

— Care poveste despre Împuțitul ai crezut-o? Pe-a roșcovanului, ori pe-a fraierului?

Holly îi aruncă o privire mustrătoare.

— De ce nu-i zici Peter? Împuțitul e o poreclă oribilă.

Jerome nu cunoaște tot trecutul lui Holly (sora lui, Barbara, știe mai multe), dar își dă seama când deschide o rană veche – evident, fără să vrea.

— Peter. Bine, bine, așa o să-i zic. Doar Pete. Nu altfel. Deci ultima oară când l-au văzut a fost în seara aia în fața la Dairy Whip? Sau a făcut pase cu Cartofi-în-Nas o săptămână mai târziu?

— Dacă-ar fi să-mi dau cu presupusul, aș zice că Tommy are dreptate și că Richie încurcă zilele. În fond, au trecut doi ani și jumătate de atunci. Adică o veșnicie, când ești de vârsta lor.

Au ajuns la atelierul auto. Jerome spune:

— Lasă-mă să văd ce mai pot să aflu despre Steinman, bine?

— Păi, cum rămâne cu cartea?

— Ți-am zis, aștept niște informații. Mă bate la cap editorul. E vorba despre acel Chicago de acum aproape nouăzeci de ani. Iar asta înseamnă *mucho* documentare.

— Precis nu încerci să tragi de timp?

Jerome zâmbește. Are un zâmbet superb – *mucho* fermecător.

— S-ar putea să ai parțial dreptate, dar mi se pare mult mai interesant să caut copii decât câini pierduți.

Pentru că asta este treaba lui Jerome la agenția „Ce-am găsit al meu să fie" – câinii pierduți.

— Doar nu crezi că e vreo legătură între dispariția fetei și a lui Steiman?

— Vârste diferite, sexe diferite, dispariții la mai bine de doi ani distanță... Deci probabil că nu. Dar ce spun eu mereu despre probabilitate, Jerome?

— Că-i cuvântul preferat al leneșilor.

— Corect. Este...

Scoate un icnet și își duce mâna la piept.

— Ce-i?

— N-am purtat mască! Nici tu, nici eu! Nici măcar nu m-am gândit la asta! Și nici ei nu purtau!

— Păi, ești vaccinată, da? Cu două doze. La fel, și eu.

— Și chiar crezi că ne *ajută* la ceva?

— Probabil că nu, răspunde Jerome.

Își dă seama ce i-a ieșit pe gură și începe să râdă.

— Scuze. Năravul din fire n-are lecuire, cum se zice.

Holly zâmbește. Mare dreptate are. Exact ăsta-i motivul pentru care ar da orice ca să poată fuma o țigară.

3

Jerome îi promite că va sta el de vorbă cu părinții băiatului. Măcar să afle precis dacă Steinman a dispărut pe bune sau a fugit la unchiul lui din Florida, sau dacă s-a întâmplat altceva. În caz că mama lui chiar obișnuia să bea – așa cum sugera Andy Vickers –, poate că puștiul a fost dat în plasament unor asistenți maternali. După cum vede Jerome problema, nu are altceva de făcut decât să confirme că între Steinman și Dahl nu există absolut nicio legătură.

Holly promite că îl va plăti cu o sută de dolari pe zi, pe o perioadă de minimum două zile. Și că-i va acoperi cheltuielile

suplimentare. Este aproape convinsă că tânărul o va pune pe Barbara să caute online informațiile care-i interesează, dar știe că va împărți banii cu ea juma'-juma', așa că totul este în regulă.

— Tu ce-ai să faci? o întreabă Jerome.

— Cred că o să mă plimb puțin prin parc, îi răspunde ea. Și o să mă gândesc.

— Bravo! Tu ai talentul ăsta.

4

Holly găsește aleea care o ia la stânga și merge pe ea până ajunge la bolovanul de pe care se vede Red Bank Avenue. Se așază și își aprinde o țigară.

Se tot gândește la casca de bicicletă a lui Bonnie Dahl. Poate cercelul i-a căzut din ureche și l-a pierdut, dar casca nu putea să-i cadă și să nu observe. Dacă Bonnie s-a săturat de toate certurile cu mama ei și s-a hotărât, probabil pe neașteptate, să plece din oraș, de ce să-și abandoneze bicicleta și să-și ia casca cu ea? În plus, de ce să abandoneze o bicicletă scumpă și cu zece viteze într-un loc de unde ar fi putut s-o fure oricine? Printr-un simplu noroc, nu fusese furată... sigur, cu condiția ca Marvin Brown să fi spus adevărul, iar lui Holly i se pare că are suficiente motive să creadă că l-a spus.

Casca dispărută reprezintă cel mai convingător argument în favoarea teoriei că Bonnie Dahl a fost răpită. Holly își imaginează un scenariu în care tânăra încearcă să fugă de potențialul răpitor, dar nu reușește să ajungă decât până în spatele atelierului de reparații auto. Persoana respectivă pune mâna pe ea. Bonnie se luptă să scape. I se desprinde cercelul. E luată pe sus și vârâtă în mașina respectivei persoane (cu ochii minții, Holly vede o furgonetă fără geamuri), având casca încă pe cap. Poate răpitorul o lovește mai

tare și ea își pierde cunoștința, poate o leagă fedeleș, poate o omoară chiar acolo – fie dinadins, fie din greșeală. După care lasă pe șaua de la bicicletă biletul scris cu litere de tipar: *M-AM SĂTURAT.* Dacă fură cineva bicicleta – foarte bine. Dacă n-o fură nimeni, atunci se va presupune că fata a plecat din oraș – la fel de bine.

Holly se cam îndoiește că s-ar fi întâmplat exact așa (în caz că a fost vorba de o răpire – pentru că nici asta nu știe cu siguranță), dar este posibil; se lăsa întunericul, Red Bank Avenue nu este o stradă prea circulată, eventualului trecător i s-ar fi putut părea că lupta aceea foarte scurtă nu era decât o conversație mai aprinsă între doi îndrăgostiți sau chiar o îmbrățișare... sigur, și asta este posibil.

Cât despre cealaltă teorie, cea cu plecatul din oraș, cât de plauzibilă pare? Sigur, un adolescent ar putea să-și zică la un moment dat că nu mai poate suporta situația de acasă și să-și ia lumea în cap. Holly însăși a avut gândul ăsta pe când era la liceu. Dar o femeie de douăzeci și patru de ani, cu o slujbă despre care se spune că-i plăcea? Ce s-a întâmplat cu ultimul ei salariu? Încă se află în seiful din biroul șefului? Și cum să plece doar cu rucsacul și fără nicio valiză? Holly nu crede această ipoteză și este convinsă că nu o crede nici Isabelle Jaynes. Însă, dacă există cineva care să-i ofere mai multe detalii despre starea de spirit a lui Bonnie, cel mai probabil aceasta este prietena și colega ei de serviciu, Lakeisha Stone.

Holly își termină țigara, o stinge și apoi o pune în cutiuța mică din tablă, alături de ceilalți soldați uciși la datorie. E plin de chiștoace de jur împrejurul bolovanului, dar asta nu înseamnă că trebuie să-și aducă și ea propria contribuție la mizeria generală.

Își scoate telefonul din poșetă. Când a plecat de la birou, l-a pus pe modul „Nu deranja", așa că a pierdut două apeluri – ambele de la cineva care se numește David Emerson. Îi sună vag cunoscut numele acesta, parcă are legătură cu mama ei. Tipul i-a lăsat un mesaj vocal, dar nu-l ascultă acum, pentru că trebuie să-l

sune pe Jerome. Nu vrea să-i distragă atenția când este la volan, așa că îi spune doar câteva cuvinte.

— Dacă vorbești cu mama lui Peter Steinman și îți spune că băiatul chiar a dispărut, întreab-o dacă are skateboardul lui.

— S-a făcut. Altceva?

— Da. Stai cu ochii la drum.

Închide și ascultă mesajul.

„Bună ziua, doamnă Gibney. Sunt David Emerson. Vă rog să mă sunați cât de repede puteți. Este vorba despre averea mamei dumneavoastră."

O pauză, după care adaugă:

„Condoleanțele mele și mii de mulțumiri pentru vorbele pe care le-ați spus când a fost condusă pe ultimul drum."

Acum Holly își dă seama de ce i se părea cunoscut numele ăsta; îl pomenise mama ei într-una dintre conversațiile lor pe FaceTime, după ce fusese internată la Mercy Hospital. Înainte s-o conecteze la aparatul de ventilație, când încă mai putea să vorbească. Holly crede că doar un avocat ar folosi o expresie mai rafinată în loc de înmormântare. Cât despre proprietatea lui Charlotte... Holly nici măcar nu s-a gândit la asta.

Nu ar vrea să discute cu Emerson, pentru că măcar astăzi ar prefera să nu se gândească la nimic altceva decât la cazul dispariției lui Bonnie Dahl. Așa că își aprinde o altă țigară și îl sună, pentru că, încă din fragedă copilărie, mama i-a tot repetat dictonul ei preferat, de la care nu s-a abătut niciodată: *Mai întâi și mai întâi, trebuie să faci exact ce nu vrei să faci. Așa scapi de o grijă.* Și, aidoma multor sfaturi primite în copilărie, și acesta a rămas în mintea lui Holly, care îl pune mereu în aplicare... indiferent de situație.

Răspunde chiar Emerson, prin urmare Holly presupune că și el lucrează acum de acasă – așa cum o fac foarte mulți –, fără niciun

ajutor din partea armatei de angajați, pe care nici nu-i băga în seamă în perioada de dinainte de Covid.

— Bună ziua, domnule Emerson! Holly Gibney la telefon. M-ați sunat.

În fața ei se vede o mare porțiune din Red Bank Avenue, care o interesează puțintel mai mult decât avocatul ăsta.

— Vă mulțumesc pentru telefon și, încă o dată, condoleanțe pentru pierderea suferită.

Toate construcțiile de aici sunt abandonate, mai puțin clădirea cu spațiile alea de depozitare, își zice ea, *dar nici acolo nu pare că ar fi prea multă activitate. Pe latura asta a străzii, se întinde zona parcului care-i cel mai puțin umblată, pe unde cetățenii cinstiți se tem să treacă după lăsarea serii. Ce loc mai bun pentru o răpire?*

— Doamnă Gibney? Mai sunteți la telefon?

— Da, da, eu vă aud. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Emerson? Parcă spuneați ceva despre averea mamei mele, da? Nu cred că am avea prea multe de discutat pe tema asta.

În orice caz, nu după povestea cu Daniel Hailey, continuă ea în gând.

— M-am ocupat de afacerile unchiului dumneavoastră, Henry, înainte ca dânsul să iasă la pensie, așa că Charlotte m-a angajat să-i redactez testamentul și m-a numit executor. S-a întâmplat înainte ca doamna să înceapă să se simtă rău și testul pentru virus să-i iasă pozitiv. Nu este necesară citirea actului în fața întregii familii...

Care familie? se miră Holly. *Verișoara Janey a murit*[1]*, iar unchiul Henry trăiește ca o legumă la* Căminul de Bătrâni Rolling Hills, ceea ce înseamnă că doar eu am mai rămas.

— ... dumneavoastră.

— Îmi pare rău, îl întrerupe Holly. N-am auzit ce-ați spus.

---

[1] Vezi romanul *Mr. Mercedes* de Stephen King, Nemira, 2015 (n. tr.).

— Scuze. Am spus că, în afara câtorva obiecte nesemnificative pentru câțiva cunoscuți, mama dumneavoastră v-a lăsat dumneavoastră tot ce avea.

— Despre casă vorbiți, da?

Nu o încântă ideea, ba dimpotrivă. Cele mai multe dintre amintirile pe care le are din casa aceea (și din cea de dinaintea ei, din Cincinnati) sunt urâte și întunecate și triste, culminând cu cea de la ultima cină, când Charlotte a insistat ca fiica ei să poarte căciula de Moș Crăciun, așa cum făcea în copilărie. *Asta-i tradiția noastră!* exclamase ea încântată la culme, în timp ce tăia felii din friptura de curcan, uscată precum deșertul Sahara. Imaginați-vă doar cum arăta Holly Gibney, în vârstă de cincizeci și cinci de ani, cu o căciulă de Moș Crăciun îndesată pe cap.

— Da, despre casă și despre tot mobilierul din ea, plus ce mai este acolo. Presupun că veți dori să o vindeți, nu-i așa?

Normal că asta vrea și i-o spune. Biroul ei se află în centrul orașului. Și, chiar dacă n-ar fi aici, să locuiască în casa mamei ei din Meadowbrook Estates ar fi ca și cum ar locui în Casa Bântuită[1]. În tot acest timp, domnul avocat Emerson a continuat să vorbească – zice ceva despre chei –, iar ea trebuie să-l roage din nou s-o ia de la capăt.

— Spuneam că am cheile și că sper să convenim asupra unei zile când să puteți trece pe aici ca să vizitați casa și să vedeți ce doriți să vă păstrați și ce să vindeți.

Groaza lui Holly capătă proporții.

— Nu vreau să păstrez absolut nimic!

Emerson chicotește.

— Aceasta este o reacție firească imediat după moartea unei persoane dragi, dar trebuie neapărat să dați un tur al casei. În calitate de

[1] Aluzie la romanul horror scris de Shirley Jackson în 1959 și care a stat la baza mai multor filme și seriale (n. tr.).

executor testamentar al doamnei Gibney, mă tem că trebuie să insist asupra acestui lucru. În primul rând, pentru că trebuie să decideți ce anume vreți să reparați înainte de a scoate casa la vânzare. Și – asta v-o spun din experiența mea îndelungată – cred totuși că *veți descoperi* anumite obiecte pe care veți dori să le păstrați. Aveți timp mâine? Știu că este prea din scurt și că mâine este sâmbătă, dar, în asemenea situații, cu cât rezolvăm problemele mai curând, cu atât mai bine va fi. Credeți-mă.

Holly și-ar dori să amâne cât mai mult posibil acest moment... să se scuze, spunând că lucrează la un caz. Însă aude din nou vocea aspră a mamei ei: Ăsta-*i motiv serios, Holly, ori doar încerci* să te fofilezi?

Ca să răspundă, Holly trebuie mai întâi să se întrebe dacă dispariția lui Bonnie Dahl reprezintă un caz *presant,* un caz care *să necesite o rezolvare imediată, o cursă contracronometru,* cum s-a întâmplat atunci când Brady Hartsfield voia să arunce în aer Sala Mingo, în timpul unui concert rock[1]. Nu prea crede că seamănă. Bonnie a dispărut în urmă cu peste trei săptămâni. Se întâmplă câteodată ca persoanele răpite să fie găsite și salvate. Dar mai rar. Firește că Holly nu i-ar spune așa ceva lui Penny, dar, indiferent ce a pățit Bonnie Rae, răul a fost deja făcut.

— Cred că am să pot, spune ea și trage un ultim fum – foarte lung, monstruos de lung – din țigară. Sunteți amabil să trimiteți astăzi pe cineva să dezinfecteze casa? Probabil că vi se pare că sunt mult prea precaută, poate chiar paranoică, însă...

— Deloc, deloc. Încă nu înțelegem cum acționează acest virus, nu credeți? Îngrozitor, absolut îngrozitor. O să sun imediat la o companie cu care am mai lucrat. Sigur, în domeniul asigurărilor, nu altceva. Cred că o să reușesc să-i programez pentru ora nouă. Dacă da, doriți să ne vedem la ora unsprezece?

---

[1] Vezi romanul *Mr. Mercedes* (n. tr.).

Holly oftează și își stinge țigara.

— Îmi convine. Îmi închipui că dezinfecția va costa destul de mult. Mai ales în weekend.

Și din nou îl aude chicotind pe domnul avocat Emerson. Îi place sunetul ăsta, deloc strident și prefăcut, iar Holly bănuiește că tipul îl folosește deseori.

— Cred că vă veți permite. După cum știți, mama dumneavoastră a avut o situație materială foarte bună.

Holly nu amuțește de uimire, dar cu siguranță că este surprinsă. Șocul va veni puțin mai încolo.

— Holly? Doamnă Gibney? Mai sunteți la telefon?

— Mă tem că nu știu nimic despre asta, spune ea. Mama *a fost* destul de înstărită, dar pe vremuri. La fel și unchiul Henry. Apoi a apărut Daniel Hailey.

— Mă tem că nu știu cine este domnul.

— Nu v-a spus niciodată nimic despre Hailey? Despre consilierul financiar care se pretindea a fi „vrăjitorul investițiilor de pe Wall Street", care a sustras tot ce aveau mama și unchiul meu și a fugit într-una din insulele alea cu care nu avem tratate de extrădare? Vă dați seama că nu doar banii lor i-a furat, ci Dumnezeu știe ai cât de multor alți oameni, printre care mă număr și eu?

— Iertați-mă, doamnă Gibney, dar nu înțeleg.

— Serios?

Totuși, lui Holly i se pare oarecum normală nedumerirea avocatului. Charlotte Gibney era o adevărată maestră a omisiunilor atunci când era vorba despre adevărurile dezagreabile.

— *Au fost* bani, dar acum nu mai sunt.

Tăcere. Apoi:

— Hai s-o luăm de la început, da? Olivia Trelawney, verișoara dumneavoastră, a murit...

— Da.

Mai exact, se sinucisese. Iar Holly chiar a condus o perioadă Mercedesul mult mai vârstnicei ei verișoare, mașină cu care Brady Hartsfield intrase în mulțimea strânsă în fața Complexului Municipal, ucigând opt oameni și rănind câteva zeci. Pentru Holly, a fost un fel de terapie repararea Mercedesului, schimbarea culorii și folosirea lui. Terapie și, probabil, un gest de sfidare.

— I-a lăsat o sumă substanțială surorii ei, Janey. Janelle.

— Da. Și când Janelle a murit în mod cu totul neașteptat....

Mă rog, se poate spune și așa, își zice Holly. În realitate, Brady Hartsfield a aruncat-o în aer pe Janey, sperând *că îl va ucide pe Bill Hodges.*

— Cea mai mare parte a averii *ei* a fost moștenită de unchiul și de mama dumneavoastră, iar pentru dumneavoastră personal a fost înființat un fond fiduciar. Din partea lui Henry este plătită actuala lui... hm... locuință și va fi plătită atâta timp cât va trăi.

Acum parcă mintea lui Holly se luminează puțin. Numai că asta nu-i metafora bună. Parcă i se întunecă mintea.

— Și averea lui Henry vă va reveni dumneavoastră după decesul lui.

— Mama a fost bogată? Asta-mi spuneți?

— Chiar foarte bogată. N-ați știut?

Holly vede cum cad piesele de domino una după cealaltă. Soțul Oliviei Trelawney a câștigat o groază de bani. Olivia i-a moștenit. Olivia s-a sinucis. Janey a moștenit banii. Janey a murit în explozia provocată de Brady Hartsfield. Charlotte și Henry au moștenit banii ei, sau o mare parte din ei. Sigur, averea aceasta este acum mai mică, pentru că, din ea, s-au plătit impozitele și onorariile avocaților, dar tot a rămas o sumă frumușică. Mama lui Holly a investit banii ei și ai lui Henry la sfatul lui Daniel Hailey, de la compania Burdick, Hailey și Warren. Mai târziu, a investit și mare parte din fondurile lui Holly, cu acordul acesteia. Și Hailey le-a furat toți banii.

Așa îi spusese Charlotte fiicei ei, care fiică nu avusese niciun motiv să nu o creadă.

Holly își mai aprinde o țigară. A câta pe ziua de azi? A noua? Nu, a unsprezecea. Și abia s-a făcut ora prânzului. Își amintește cuvintele din testamentul lui Janey, care au făcut-o să plângă: Îi las verișoarei mele, Holly Gibney, 500.000 de dolari, depuși într-un cont, cu care își va putea împlini visurile.

— Doamnă Gibney? Holly? Mai sunteți la telefon?

— Da. Vă rog, am nevoie de un moment să-mi pun gândurile în ordine.

Însă are nevoie de mai multe momente, nu doar de unul.

— Vă sun eu imediat, spune ea și închide, fără să mai aștepte răspunsul bărbatului.

Oare verișoara Janey știa că Holly – tânăra timorată și singuratică – își dorea să scrie poezii? Holly nu-i mărturisise asta. Dar dacă aflase de la Charlotte? Sau de la Henry? În fond, ce contează? Poeziile lui Holly nu erau deloc bune, indiferent cu câtă disperare își dorea asta. În cele din urmă, a descoperit ceva la care chiar *se pricepea.* Datorită lui Bill Hodges, a avut un alt vis de împlinit. Unul mai bun. Un vis care a apărut mai târziu, dar mai bine mai târziu decât niciodată.

Din nou îi zornăie prin minte una dintre zicalele preferate ale mamei ei: *Ai cumva impresia că mă dau banii afară din casă?* După spusele lui Emerson, o dădeau. Nu de la bun început, ci mai încolo, după moartea lui Janey. Atunci, cum rămâne cu povestea aia că i-ar fi pierdut și pe ai ei, și pe ai lui Henry, și o foarte mare parte din contul lui Holly, din cauza nemernicului de Daniel Hailey? Holly îl caută repede pe Google, adăugând și numele celor doi parteneri: Burdick și Warren. Niciun rezultat.

Cum de-a fost în stare Charlotte să inventeze așa ceva, fără ca ea să-și dea seama că-i o minciună gogonată? Oare din cauză că, la

vremea respectivă, era copleșită de durere pentru că tocmai murise Bill Hodges, plus că era atât de entuziasmată de noua ei meserie de detectiv și ocupată să *rezolve cazul*? Oare din cauză că avea atâta încredere în mama ei? Da, da, da – la toate trei întrebările. Dar, chiar și așa...

— Am văzut niște foi cu antet, șoptește ea. De vreo două ori, am văzut și niște *rapoarte financiare anuale*. Înseamnă că a ajutat-o unchiul Henry să mă păcălească. Precis așa a fost.

Din păcate, din cauza demenței senile avansate, unchiul Henry nu mai este capabil să-i confirme bănuielile și să-i spună de ce au făcut-o.

Îl sună pe Emerson.

— Despre ce sumă vorbim, domnule Emerson?

Este o întrebare la care avocatul este obligat să răspundă, pentru că tot ce a avut Charlotte îi aparține ei acum.

— Dacă adun ce se află în contul bancar cu valoarea curentă a acțiunilor de portofoliu, spune David Emerson, aș spune că moșteniți puțin peste șase milioane de dolari. În cazul în care îi supraviețuiți lui Henry Sirois, unchiul dumneavoastră, atunci veți mai primi încă trei milioane.

— Și n-au pierdut niciodată banii ăștia? Nu le-au fost furați niciodată de un consilier financiar care primise procură din partea mamei și a unchiului meu?

— Nu. Nu înțeleg de ce credeți asta, dar...

Și Holly îi răspunde printr-un mârâit urât, complet diferit de obișnuitul ei ton blând:

— *Pentru că așa mi-a zis ea.*

2-14 DECEMBRIE 2018

1

Este perioada de dinaintea Crăciunului și locuitorii de pe Ridge Road își împodobesc casele într-o manieră discretă, dar de bun-gust. Fără Moși cu luminițe, fără reni montați pe acoperișuri și fără să-și instaleze pe peluză scena cu cei Trei Magi care privesc cu venerație la Pruncul Isus. Și nu există de-a lungul străzii absolut nicio casă decorată cu atât de multe beculețe încât să dea senzația de cazinou. Asemenea gafe poate ar fi permise în celelalte cartiere ale orașului, dar nu și în cazul vilelor elegante, în stil victorian, înșiruite între colegiu și Parcul Deerfield. Aici vezi doar lumânări electrice așezate la ferestre, tocuri de uși ornate cu ghirlande din brad și ilice și doar câteva peluze cu brazi micuți de Crăciun, plini cu beculețe mici și albe. Aceste instalații electrice sunt conectate la un dispozitiv care oprește automat luminițele la ora nouă seara, așa cum s-a stabilit printr-o decizie a Asociației de Cartier.

Însă nu există niciun ornament nici pe peluză și nici în fața casei de la numărul 93 de pe Ridge Road – casă tot în stil victorian, zugrăvită în alb și cafeniu. Și nu există așa ceva pentru că, în acest an, nici Roddy și nici Em Harris nu au avut suficientă energie ca să le monteze; nici măcar coronița pe ușă n-au pus-o și nici funda mare și roșie pe cutia poștală. Roddy este într-o formă un picuț mai bună

decât Em, dar artrita îi dă mereu de furcă atunci când se face frig, iar acum, când temperaturile au scăzut sub zero în majoritatea după-amiezilor, îi este groază ca nu cumva să alunece pe vreun petic de gheață. Că tare casante i s-au mai făcut oasele astea bătrâne!

Emily Harris nu se simte deloc bine. Acum are nevoie reală de scaunul cu rotile care, în mod obișnuit, face parte din recuzita folosită atunci când își pun în aplicare planul de răpire a diferitelor persoane. Sciatica o torturează fără încetare. Totuși, se întrezărește o luminiță la capătul tunelului. Alinarea durerii este acum aproape.

Casa lor are o sufragerie mare (toate casele cu arhitectură victoriană de pe Ridge Road au sufragerii mari), însă ei o folosesc pe a lor doar la ocazii speciale, atunci când au musafiri; și, trecând amândoi de optzeci de ani, ocaziile astea speciale sunt din ce în ce mai ocazionale. Pentru că nu sunt decât ei doi, preferă să mănânce în bucătărie. Emily crede că sufrageria va fi pusă la treabă dacă se vor hotărî să organizeze reuniunea tradițională de Crăciun cu studenții de la seminarul ținut de Roddy și cu cei de la atelierul de creație literară. Însă asta se va întâmpla numai și numai dacă amândoi se vor simți mai bine.

Și așa va fi, își spune ea. *Precis ne vom simți mai bine până săptămâna viitoare, dacă nu cumva chiar de mâine.*

Nu are deloc poftă de mâncare, durerea i-a răpit și bucuria asta. Însă mirosul care iese din cuptor îi trezește vag foamea. Minunată senzație! Foamea este un semn de sănătate. Mare păcat că fata aia, Craslow, a fost prea proastă ca să-și dea seama de asta. Puștiul Steinman n-a avut absolut nicio problemă. Imediat ce a reușit să treacă peste scârba de la început, a mâncat exact ca un... a mâncat exact ca un băiat în plin proces de creștere, pentru că asta și era.

Ungherul din bucătărie unde iau masa este, în mod normal, un loc foarte modest; însă Roddy a așternut cea mai bună țesătură de in pe măsuța rotundă de la care se vede curtea din spate. Și a adus acolo farfuriile din porțelan de Wedgwood, paharele Luxion și

tacâmurile din argint. Totul strălucește. Em nu-și dorește nimic altceva decât să se simtă mai bine ca să se poată bucura de masa aceasta.

Și-a pus rochia de gală. Sigur, s-a chinuit mult, dar a reușit să o îmbrace. Când intră Roddy cu carafa cu vin, vede că și el și-a pus cel mai bun costum din dotare. Dar observă cu tristețe că atârnă un pic pe el. Au slăbit amândoi. Dar își zice că e mai bine să slăbești decât să te îngrași. Nu trebuie să fi făcut medicina ca să știi că oamenii grași nu apucă să îmbătrânească decât foarte rar; în fond, nu trebuie decât să se uite la puținii colegi de aceiași vârstă care le-au mai rămas. Unii vor veni la petrecerea pe care o vor organiza de Crăciun, în seara de 23 decembrie. Evident, presupunând că se simt încă destul de bine ca să se dea jos din pat și să iasă din casă.

Roddy se apleacă și o sărută pe tâmplă.

— Cum te mai simți, iubirea mea?

— Binișor, îi răspunde ea și îl strânge de mână... dar foarte ușor, din cauza artritei.

— Vom servi imediat cina, o anunță el. Dar, până atunci, haide să ne delectăm cu vinul acesta!

Toarnă în pahare, cu grijă să nu verse pe alături. Jumătate de pahar pentru el; jumătate de pahar pentru ea. Le iau cu degetele lor noduroase care au fost tinere și subțiri pe vremuri, atunci când președinte era Richard Nixon. Le ating ușor unul de celălalt, iar cristalul scoate un clinchet absolut încântător.

— Pentru sănătatea noastră! spune el.

— Pentru sănătatea noastră! îl aprobă ea.

Li se întâlnesc privirile pe deasupra paharelor – el are ochii albaștri, ea îi are și mai albaștri – și beau. După prima înghițitură, Emily se cutremură, așa cum se întâmplă întotdeauna. Asta e din cauza gustului sărat care-i rămâne în gură în urma savorii pe care o are vinul Mondavi din 2012. Apoi bea și restul, bucurându-se de căldura care i se răspândește în obraji și în degetele de la mâini.

Ba chiar și în cele de la picioare! Dar și mai mult se bucură simțind valul de energie care o străbate – de fapt, o undă foarte slabă, la fel ca senzația ei de foame, însă de necontestat.

— Încă un strop?

— Mai avem?

— Mai mult decât suficient.

— Atunci, fie. Doar un pic.

El toarnă din nou. Beau amândoi. De această dată, Em abia dacă mai simte gustul sărat.

— Ți-e foame, iubito?

— Să știi că-mi este, spune ea. Puțin.

— Atunci, domnul bucătar-șef Rodney va servi imediat cina. Vezi să lași loc și pentru desert.

Îi face cu ochiul, iar ea nu se poate abține și râde. Năzdrăvan bătrân!

Combinația de broccoli cu morcovi este fierbinte. Cartofii (făcuți piure, mai ușor de mâncat cu dinți bătrâni) sunt ținuți la cald. Roddy topește niște unt într-o tigaie (folosește mereu prea mult, dar oricum nu mai sunt tineri și niciunul dintre ei n-o să moară din cauza asta), după care toarnă dintr-o farfurie ceapa mărunțită și o călește. Mirosul este divin, iar acum i s-a făcut și mai foame. În timp ce amestecă ceapa, ca s-o înmoaie și apoi s-o caramelizeze puțin, Roddy începe să cânte un cântec de demult, din tinerețea lor – „Pretty Little Angel Eyes"[1].

Em își amintește de petrecerile la care mergea în vremea liceului, unde toți băieții purtau sacouri și fetele erau îmbrăcate cu rochițe. Își amintește cum dansa *shake* pe melodiile lui Dee Dee Sharp[2], cum tropăia când trupa Dovells cânta „Bristol Stomp",

---

[1] Cântec din 1961, compus și interpretat de Curtis Lee (1939–2015) (n. tr.).

[2] Dee Dee Sharp – cântăreață de R&B (n. tr.).

cum se zbânțuia în stil „watusi" pe muzica trupei Cannibal & the Headhunters. Deși numele pe care și-l luaseră băieții ăia ar putea fi considerat *foarte* incorect politic în zilele de azi, își spune ea.

Roddy ia farfuriile și pune mâncarea în ele: legume, cartofi și, *la pièce de résistance*, friptura abia scoasă din cuptor și rumenită atât cât trebuie. Îi arată lui Em cum lucește în sucul propriu, acoperită vag de câteva ierburi aromatice (pe care doar Roddy știe cum să le combine), iar Em îl aplaudă.

El taie bucata de ficat în felii, pe care le decorează cu ceapa prăjită, și aduce farfuriile la masă. Lui Em i se face brusc o foame de lup. Încep amândoi să mănânce și nu vorbesc prea mult la început. Dar, după ce își umplu burțile și nu se mai grăbesc, se apucă să vorbească – așa cum fac adesea – despre zilele de altădată și despre prietenii lor de atunci care fie au murit, fie și-au văzut de viață pe alte meleaguri. Cu fiecare an care trece, lista aceasta devine și mai lungă.

— Mai vrei? o întreabă el.

Au mâncat o bucată destul de mare din ficatul la cuptor, dar a mai rămas destul.

— Nu cred că mai pot, răspunde ea. Zău, Rodney, chiar te-ai depășit, de data asta.

— Să-ți mai pun puțin vin, zice el și îi toarnă în pahar. Vom savura desertul mai târziu. Serialul ăla care-ți place ție începe la nouă.

— A, da. *Haunted Case Files,* spune ea.

— Ăla. Cât de tare te doare spatele, draga mea?

— Nu prea tare, dar, dacă nu te superi, cred că am să te las pe tine să strângi aici și să speli vasele. Aș vrea să citesc și restul lucrărilor.

— Nu mă supăr deloc. Tot bucătarul trebuie să facă și curățenie la locul de muncă, așa zicea bunicuța mea. Ai dat peste ceva demn de luat în seamă?

Emily strâmbă din nas.

— Am găsit vreo doi sau trei prozatori care nu scriu chiar cu picioarele, dar asta o spun doar de formă, pentru că nici ei nu mi se par talentați.

— Se simte din *tonul* tău, râde Roddy.

Emily îi trimite o sărutare din vârful degetelor și pleacă de la masă în scaunul cu rotile.

2

Mai târziu – după ce temporizatoarele de pe Ridge Road au stins toate luminițele de Crăciun – Em se uită captivată la episodul din această seară al serialului *Haunted Case Files*, episod în care detectivul cu puteri paranormale verifică un conac din New England, în care s-ar fi raportat prezența unor fantome. Conacul acela pare o versiune mult mai veche și dărăpănată a propriei case. Emily se simte puțin mai bine. Știe că este prea devreme pentru ca ficatul și vinul să-și fi făcut efectul... sau poate că nu? Parcă a mai lăsat-o spatele, iar durerile ascuțite din piciorul stâng nu mai sunt nici ele atât de intense.

În bucătărie s-a auzit zgomotul blenderului, dar acum s-a oprit. După un minut, în cameră intră Roddy cu o tavă pe care sunt două cupe cu sorbet rece. S-a schimbat – și-a pus pijamaua și papucii, și halatul din velur bleu pe care i l-a dăruit ea anul trecut, de Crăciun.

— Poftim! spune el, întinzându-i una dintre cupe și o linguriță cu coadă lungă. Ți-am promis desert, iată desertul!

Se așază pe fotoliul de lângă ea, întregind astfel imaginea unui cuplu considerat deseori la facultate a fi un exemplu – ba nu, un model demn de urmat – al iubirii capabile să dăinuie peste ani.

Em ridică paharul.

— Îți mulțumesc, scumpul meu.

— Mă bucur că îți place. Ce se mai întâmplă în film?

— Caută fantome.

— Trebuie să verifice unde-i temperatura *mai scăzută.*

Ea îi aruncă o privire admirativă.

— Omul de știință din tine nu se dezminte niciodată.

— Ai dreptate.

Se uită amândoi la serialul de la televizor și își mănâncă desertul, care este de fapt un amestec făcut din sorbet de zmeură și creierul mărunțit al lui Peter Steinman.

3

Mai sunt unsprezece zile până la Crăciun și Emily Harris se întoarce de la cutia poștală din fața casei cu numărul 93 de pe Ridge Road. Merge încet, dar se ține bine pe picioare. Urcă treptele terasei apăsându-se cu pumnul în partea stângă a zonei lombare, însă o face mai degrabă din obișnuință, decât de nevoie. Evident că vor reveni crizele de sciatică – știe lucrul acesta dintr-o îndelungată și amară experiență, dar acum n-o mai doare aproape deloc. Ajunge în prag și se uită cu un aer aprobator la funda roșie montată pe cutia poștală.

— O să pun mai târziu ghirlanda, spune Roddy.

Emily tresare și se uită în jur.

— Ce faci, stai la pândă după fete?

El surâde și îi arată că e în șosete.

— Un ucigaș silențios, ăsta sunt eu. Ce-ți mai face mijlocul, iubirea mea?

— Face destul de bine. Chiar foarte bine. Și artrita ta cum mai e?

Roddy întinde mâna și îndoaie degetele.

— Bravo ție, amice! îl felicită ea, încercând să imite vorbirea tărăgănată a australienilor, și chiar îi iese cât de cât.

La scurt timp după ce au ieșit amândoi la pensie, au făcut un voiaj până în îndepărtatul Oz[1], unde au închiriat o rulotă și au străbătut continentul de la Sidney și până la Perth. Da, *aia* călătorie vrednică de ținut minte!

— A fost bun, zice Roddy. Nu-i așa?

Emily nu trebuie să-l întrebe despre ce vorbește.

— Da, a fost.

Deși niciunul dintre ei nu știe cât vor dura efectele. A fost cel mai tânăr dintre toți, încă la pubertate. Sunt multe lucruri pe care nu le știu, deocamdată, dar Roddy spune că învață de fiecare dată câte ceva. De asemenea – de parcă ar mai fi nevoie să sublinieze asta –, pe primul loc se află supraviețuirea.

Em îl aprobă. Nu se vor mai duce niciodată până în Australia, probabil nici măcar la New York nu vor mai ajunge – cu toate că obișnuiau să meargă acolo o dată la doi ani să vadă spectacolele de pe Broadway. Însă viața merită trăită chiar și acum, chiar și așa, mai ales când nu-ți vine să mori de durere la fiecare pas.

— Ceva interesant în gazetă, dragule?

O ia cu brațul de după umerii ei foarte slabi.

— N-a mai apărut nimic după primul articol, cu toate că și acela a fost cam ca un anunț al unei dispariții oarecare. Și acolo au scris că era un copil care ori a fugit de-acasă, ori a fost răpit de cineva care a profitat de ocazie. Ce zici despre petrecerea de Crăciun, iubire? O ținem sau o anulăm?

Em se ridică pe vârfuri ca să-l sărute. Nu o mai doare nimic.

— O ținem.

---

[1] Abreviere pentru Australia (n. tr.).

23 IULIE 2021

1

Holly traversează Red Bank Avenue spre răposatul atelier auto, se urcă la volanul Priusului și trântește portiera. Mașina a stat în soare și înăuntru e mai cald decât într-o saună; dar, cu toate că îi țâșnește aproape instantaneu transpirația pe frunte și pe ceafă, Holly nu pornește motorul ca să poată da drumul la aerul condiționat. Pur și simplu stă acolo și se uită cu ochi goi prin parbriz, încercând să înțeleagă veștile abia aflate. *Aș spune că moșteniți puțin peste șase milioane de dolari,* a anunțat-o Emerson. Plus alte trei după moartea unchiului Henry.

Face eforturi ca să se imagineze milionară, dar nu-i iese. Nici pe departe. Nu-l vede în fața ochilor decât pe unchiul Pennybags, avatarul cu mustață și joben din jocul de Monopoly. Încearcă să se gândească la ce ar putea face cu toată această avere picată din cer. Să-și cumpere haine? Are destule. O mașină nouă? Priusul ei este foarte bun, plus că-i încă în garanție. Nu trebuie nici să contribuie la taxele de studii ale lui Jerome, pentru că au fost deja plătite. Dar ar putea să o ajute pe Barbara cu taxele astea. Să călătorească? A visat uneori să plece într-o croazieră... Dar acum? Cu Covidul ăsta care-și face de cap prin toată lumea...?

— Oooofff, nici vorbă! murmură ea.

Îi vine ideea să-și ia un alt apartament, numai că-i place foarte mult ăsta pe care îl are acum. Exact ca ursulețiii din povestea cu Bucle-Aurii, acolo se simte ea acasă. Să investească și mai mult în agenție? De ce ar face-o? Abia anul trecut a primit o ofertă de 250.000 de dolari din partea agenției Midwest Investigative Services, ca să se asocieze cu ei. I-a refuzat, bineînțeles cu acordul lui Peter. Sigur, o atrăgea oarecum gândul să se mute din Blocul Frederick, cu ascensorul lui cu probleme și cu portarul ăla indolent, însă locația este foarte bună (chiar în centru), iar chiria nu este deloc prea mare.

Nu că acum asta ar mai fi o problemă, își zice ea și scoate un hohot straniu și înăbușit de râs.

La un moment dat, își dă seama că se coace în mașină, așa că pornește motorul. Deschide geamurile până când începe să se simtă aerul condiționat și se uită la lista pe care și-a notat numele persoanelor cu care vrea să discute. Treaba asta o ajută să-și adune gândurile și să se concentreze asupra cazului, pentru că acesta este cel mai important lucru acum. Banii sunt deocamdată doar în faza de iluzie și cu niciun chip nu vrea să se gândească acum la implicațiile și mai bulversante ale bombei detonate de David Emerson. (Își amintește și azi cum a sunat-o mama ei plângând în hohote după ce un individ pe nume Daniel Hailey le-ar fi furat – chipurile – toți banii și ar fi fugit în vreo insulă din Caraibe – St. Croix St Thomas sau insula La-Dracu-n-Praznic.) Evident că se va gândi mai târziu la tot ce-a aflat de la avocat, va trebui s-o facă și oricum nu se va putea abține. Dar, în momentul de față, trebuie să dea de urma unei femei dispărute.

Însă o parte din ea nu se dă bătută și tot îi insinuează că ar evita să se gândească la acel adevăr dureros. Restul ei respinge ideea. Nu evită, ci *descoperă.* Cel puțin, asta încearcă să facă.

— *Cherchez la femme,* murmură Holly și își scoate telefonul.

Se gândește să-i dea un telefon lui Marvin Brown, cel care a dus bicicleta lui Bonnie la Biblioteca Reynolds, dar îi vine imediat o idee mai bună. În loc să-l sune pe Brown, îl sună pe George Rafferty, agentul imobiliar. Îi spune că a fost angajată de mama lui Bonnie Dahl ca să încerce să-i găsească fiica, după care îl roagă să-i povestească cum au găsit el și domnul Brown bicicleta fetei.

— O, Dumnezeule mare, sper că n-a pățit nimic! exclamă Rafferty. Și nu a luat deloc legătura cu mama sau tatăl ei?

— Și eu sper că n-a pățit nimic, spune Holly, fără să-i răspundă la întrebare. Cine a văzut primul bicicleta? Dumneavoastră sau domnul Brown?

— Eu. Întotdeauna ajung mai devreme la proprietățile de care mă ocup, ca să pot să le reevaluez. Mie, personal, mi se pare că ar cam trebui demolat atelierul ăla care a aparținut firmei „Reparații la Bill – auto și motoare mici". Dar încă îi funcționează platformele mobile, iar poziția...

— Da, domnule, poziția este foarte bună, îl minte Holly.

Nici vorbă să creadă așa ceva. Din 2010, când s-a deschis prelungirea autostrăzii, s-a redus în mod considerabil traficul pe Red Bank Avenue.

— Ați citit biletul lipit pe șaua de la bicicletă?

— Normal că da. „M-am săturat", așa scria. Dacă aș fi fost în locul părinților fetei, un mesaj ca ăsta m-ar fi speriat de moarte. Putea să însemne că a fugit de-acasă, dar putea să mai însemne și ceva mult mai îngrozitor. M-am sfătuit cu domnul Brown în privința bicicletei, ce să facem cu ea, că doar nu puteam s-o lăsăm acolo. Și, după ce am încuiat atelierul, domnul a urcat-o în furgonetă și a dus-o la biblioteca aia.

— Știa unde s-o ducă pentru că ați observat autocolantul de pe coșuleț.

— Corect. Era chiar o bicicletă drăguță. Nu mai țin minte marca, dar era drăguță. Cu mai multe viteze. Mare minune că n-a

furat-o nimeni. Să știți că zona aia din parc e mereu plină de puști. La zona care se cheamă Hățișul mă refer.

— Da, domnule, știu despre ce vorbiți.

— Și prăvălia aia unde se vinde înghețată? Aia de mai în jos? Și acolo-i plin de golănași din ăștia. Tot timpul. Joacă înăuntru tot felul de jocuri video și se dau cu placa afară. Sunteți de multă vreme detectiv particular?

Holly scrâșnește mereu din dinți când aude sintagma asta – „detectiv particular". Pentru că este mult mai mult decât *atât.*

— De destulă vreme, domnule. Ca să văd dacă am înțeles bine, vă mai întreb o dată: Dumneavoastră ați văzut primul bicicleta?

— Da, da, eu.

— Cam cu cât timp înainte să sosească și domnul Brown?

— Cu vreo cincisprezece minute, sau pe-acolo. Am obiceiul să ajung mai devreme la proprietățile pe care le am de arătat clienților, ca să verific dacă nu cumva au fost vandalizate și să văd dacă există ceva probleme netrecute în anunțul de vânzare. V-am mai spus asta?

— Da, domnule, mi-ați mai spus.

— Deci, credeți că o s-o găsiți? Aveți vreo pistă? Sunteți pe urmele ei?

Holly îl lămurește că este încă prea devreme ca să aibă vreo certitudine.

Iar Rafferty începe să-i spună că, dacă va dori vreodată să-și cumpere o proprietate, acum este momentul cel mai potrivit și el are un portofoliu larg de bunuri imobiliare, potrivite atât pentru sedii de firme, cât și pentru locuințe.

Holly îi întrerupe discursul, spunându-i că o sună altcineva și că trebuie neapărat să răspundă. De fapt, trebuie neapărat să dea *ea* un alt telefon – la Biblioteca Reynolds.

Mama m-a mințit. M-a mințit și unchiul Henry.

Alungă gândul și formează numărul.

2

— Biblioteca Reynolds. Edith Brookings la telefon.

— Bună ziua! Numele meu este Holly Gibney. Aș dori să vorbesc cu Lakeisha Stone, dacă se poate.

— Îmi pare rău, dar Lakeisha a plecat să-și petreacă weekendul cu niște prieteni. S-au dus în nord, în Upsala Village, ca să facă drumeții și să înoate. De ce n-am și eu norocul ăsta?

Edith Brookings râde.

— Poate vă pot ajuta *eu* cu ceva? Sau aș putea să preiau mesajul.

Întâmplarea face ca Holly să cunoască Upsala Village, un cătun izolat, cămin al unei comunități de amish. Se află la doar la vreo treizeci de kilometri distanță de casa mamei sale. Casă unde va trebui să se ducă mâine. Și atunci o s-o găsească pe Lakeisha și o să stea de vorbă cu ea. Chiar mâine după-amiază, presupunând că nu va dura prea mult să inventarieze tot ce se află acolo. Dacă nu, atunci duminică. Dar poate *va afla* câte ceva chiar acum de la duduia Brookings.

— Sunt detectiv particular, domnișoară Brookings. M-a angajat Penelope Dahl – Penny – să îi caut fiica.

— Ah! Serios?

Tonul îi este acum mai puțin formal și chiar mai tineresc.

— Sper din tot sufletul să o găsiți. Suntem foarte îngrijorate din cauza lui Bon!

— Aș putea să trec pe la bibliotecă și să discut puțin cu dumneavoastră? Nu va dura mult. Poate în pauza de prânz...

— O, dar veniți oricând! Chiar acum, dacă doriți. Nu suntem deloc ocupate. Au fost anulate cam toate cursurile de vară din cauza... știți și dumneavoastră... din cauza Coronavirusului.

— Excelent! spune Holly. Mulțumesc.

Când intră pe Red Bank Avenue, mai aruncă o privire la bolovanul uriaș de pe care poți vedea și strada, și ecranul cinematografului în aer liber, aflat la doi sau trei kilometri depărtare. Se întreabă dacă nu trecuse cumva pe acolo și Pete Steinman, zis și Împuțitul Steinman. Nu s-ar mira deloc să afle că așa a fost.

3

La Biblioteca Reynolds, Holly le găsește pe Edith Brookings („Vă rog să-mi ziceți Edie") și pe Margaret Brenner, o altă tânără despre care i-a pomenit Penny și care lucrează tot pe post de asistent bibliotecar. Edie lucrează la recepție, dar spune că se pot duce liniștite în sala de lectură, pentru că de acolo poate să vadă până în față, în caz că apare vreo persoană care are întrebări sau vrea să predea o carte.

— Dacă Matt Conroy ar fi la lucru, n-aș îndrăzni să fac așa ceva, spune Edie. Dar e plecat în concediu.

— Nebunul de Matt, o aprobă Margaret, schimonosindu-și bucățica de față vizibilă deasupra măștii.

Și amândouă tinerele chicotesc înfundat.

— Nu c-ar fi nebun pe bune, zice Edie, dar e o pacoste pe capul nostru. Vă rog doar să nu-i spuneți ce-am zis dacă o să vorbiți și cu el când se întoarce la serviciu.

— *Vă rugăăăm!* se smiorcăie în glumă Margaret.

Cele două fete se pun iarăși pe chicotit. *Mda, când pisica nu-i acasă, șoarecii joacă pe masă*, își zice Holly. Dar șoricuțele astea n-au deloc intenții rele; sunt doar două tinere drăgălașe, cărora li se întâmplă ceva interesant într-o zi de lucru, foarte plictisitoare până în acest moment. Din păcate, nu știu prea multe lucruri folositoare despre Bonnie Rae, cu excepția faptului că s-a despărțit de iubitul ei, Tom Higgins.

— Keisha știe mult mai multe, spune Margaret. Erau *nedespărțite.*

Evident că Holly are intenția să vorbească cu Lakeisha. Cere numărul ei de telefon, iar Edie i-l dă.

— A menționat vreodată Bonnie ceva despre intenția de a pleca din oraș? le întreabă Holly. Poate doar să facă vreo aluzie la un astfel de plan... să zică ceva de genul „ce bine ar fi dacă...“?

Cele două fete se uită una la alta. Margaret ridică din umeri și clatină din cap.

— Nu, nici mie nu mi-a zis nimic, răspunde Edie. Dar trebuie să înțelegeți că Bonnie nu este o persoană prea comunicativă. Este cumsecade, dar nu-și deschide sufletul în fața oricui.

— Și-l deschide în fața Keishei, spune Margaret.

— Da, doar în fața ei.

— Vreau să vă arăt ceva.

Holly scoate cercelul din buzunar, îl pune în palmă și îl arată celor două tinere. Nu mai este nevoie să le întrebe nimic, pentru că le vede pe amândouă cum cască ochii la el.

— E al lui Bonnie! exclamă Edie, atingându-l cu vârful degetului.

Holly nu se supără; de îndată ce a văzut cercelul, a știut că nu-i suficient de mare ca să poată preleva vreo amprentă de pe el, nici măcar amprentele lui Bonnie Rae.

— Unde l-ați găsit?

— În niște tufe din apropierea locului unde i-a fost găsită bicicleta. Dar nu înseamnă nimic. Este cu clips și putea foarte bine să-i fi căzut fără ca ea să observe.

— Neapărat să vorbiți cu Lakeisha, spune Margaret. Luni se întoarce.

— Așa voi face, o asigură Holly, deși nu crede că va trebui să aștepte până luni.

4

Parcarea bibliotecii este complet goală, așa că Holly n-a fost nevoită să-și caute un loc la umbră unde să-și lase mașina. Însă, în interiorul ei, tot cald este. Pornește aerul condiționat și o sună pe mama lui Bonnie. Penny nici măcar nu se obosește să o salute, ci se repede s-o întrebe dacă a aflat ceva. Tonul pe care vorbește femeia este deopotrivă nerăbdător și speriat. Holly își amintește de Volvoul ei acoperit cu fotografiile lui Bonnie Rae și chiar și-ar dori să aibă vești mai bune.

— O să-ți trimit poza unui cercel pe care l-am găsit în apropiere de locul unde a fost descoperită bicicleta fiicei tale. Am vorbit cu două colege de-ale ei, de la Reynolds, și amândouă mi-au confirmat că este al ei. Dar vreau să fiu sigură.

— Sigur, trimite-mi poza! Te rog!

— Imediat. Dar acum vreau să te întreb dacă știi ceva despre cardul de credit al lui Bonnie.

— Da, știu. Cam la o săptămână după ce a dispărut, m-am dus la ea acasă și am găsit ultimele două facturi ale plăților făcute cu cardul Visa. Doamna de la poliție mi-a sugerat să le caut. De fapt, nu are decât un card Visa. Mi-am închipuit că o să aflu ceva din alea două facturi... habar n-am ce... dar nu mi-a sărit nimic în ochi. O pereche de pantofi, două de jeanși – cumpărate de pe Amazon; ceva alimente, niște porții de mâncare de la DoorDash, o pizza de la Domino's...

— Dar telefonul? Și pentru el, tot cu Visa plătește?

— Da. E abonată la Verizon, la fel ca mine.

Cardul acela o interesează cel mai mult și mai mult pe Holly.

— Vă rog să-mi dați numărul cardului ei. Și data la care expiră. Și numărul telefonului mobil.

Penny îi promite că i le va trimite imediat. Holly fotografiază cercelul și îi trimite poza. După doar două minute, o sună Penny, plângând în hohote. Holly se străduiește s-o liniștească. În cele din urmă, Penny reușește să se controleze cât de cât, dar Holly își dă seama că femeia a apucat-o deja pe calea deznădejdii. O cale pe care ea însăși a mers destul de mult. Este posibil ca Bonnie Rae să mai fie în viață, dar șansele ca asta să se întâmple sunt din ce în ce mai puține.

Holly stă în mașină, cu mâinile în poală, cu bretonul zbârlit de aerul rece ieșit prin orificiul de ventilare din partea volanului. Trebuie să se gândească, dar primul lucru care-i vine în minte seamănă cu un început de banc: *O proaspătă milionară intră într-un bar și...*

Și ce? E un banc prost, fără nicio poantă. Care i se și potrivește întrucâtva. Alungă gândul acesta și se concentrează asupra cazului. De ce să-și fi lăsat Bonnie bicicleta pe una dintre cele mai pustii străduțe care dau în Red Bank Avenue? Răspuns: nu și-ar fi lăsat-o acolo. De ce să fi lăsat biletul, dar să-și fi luat casca? Răspuns: nu ar fi făcut asta.

— Lasă pistolul, ia cannoli, repetă ea în șoaptă o replică din filmul ei preferat cu gangsteri[1].

A răpit-o cineva? A sărit dintr-un tufiș și a înșfăcat-o? Dacă da, atunci...

Îl sună pe Marvin Brown, se prezintă, îi spune cu ce se ocupă și îi explică de cine a fost angajată, apoi îl întreabă despre bicicletă – părea avariată în vreun fel? Brown îi răspunde că arăta bine și că n-avea nici măcar o zgârietură. Îi mulțumește, închide telefonul și cade din nou pe gânduri.

Nu a sărit nimeni de nicăieri ca s-o dărâme pe Bonnie de pe bicicletă. Betonul din fața fostului atelier de reparații auto este crăpat

[1] *Nașul*, film din 1972 în regia lui Francis Ford Coppola (n. tr.).

rău de tot, are multe denivelări și probabil că nu va mai putea fi peticit. Marvin Brown va trebui să repaveze locul dacă are cu adevărat intenția să-și deschidă o afacere acolo. Dacă bicicleta s-ar fi răsturnat pe suprafața aia accidentată, aproape sigur că s-ar fi avariat cumva. Evident că va trebui să facă anumite verificări ca să se convingă de asta, dar, deocamdată, îl crede pe cuvânt pe Brown. În fond, tipul lucrează în domeniul vehiculelor și, dacă te gândești bine, bicicleta tot un vehicul este, corect?

Fiica unei femei mincinoase intră într-un bar. Ba nu – fiica unei femei mincinoase și hoață *intră într-un bar. Lasă pistolul, dar ia cannoli.*

— *Termină!* murmură Holly. Bicicleta arăta bine – la asta trebuie să te concentrezi acum. Dar de ce arăta bine bicicleta?

I se pare că răspunsul este la fel de limpede ca ochii albaștri pe care-i vede în oglinda retrovizoare. Pentru că Bonnie s-a oprit dinadins aici. S-a oprit și s-a dat jos de pe bicicletă. De ce să se oprească dacă intenționa să se îndrepte spre centru, către vreuna dintre stațiile alea de autobuz către nicăieri? Pentru că a văzut o persoană cunoscută? Pentru că a văzut pe cineva care avea nevoie de ajutor? Sau care se prefăcea că ar fi avut nevoie de ajutor?

Încă îl aude pe Bill Hodges vorbindu-i, la fel se întâmplă și acum. *N-ai să ajungi nicăieri dacă ai să tot continui cu presupunerile, Holly.*

Are dreptate, așa că se oprește... dar nu de tot. Starea perfectă în care a fost găsită bicicleta sugerează că Bonnie Rae s-a oprit de bunăvoie. Rămâne să afle dacă tânăra chiar a vrut să o abandoneze acolo sau dacă s-a oprit din alt motiv.

Și revine la problema care o frământă: de ce să-și ia casca dacă și-a abandonat bicicleta?

Aude notificarea telefonului. A primit un mesaj. Informațiile cerute despre cardul Visa și despre mobilul lui Bonnie. Holly nu mai are astâmpăr. Se dă jos din mașină, îl sună pe Pete Huntley

și începe să se plimbe în jurul parcării de la bibliotecă, încercând – pe cât posibil – să meargă pe la umbră. Soarele arde cumplit de tare – *aoleu,* ce mai arde!

Primele cuvinte pe care i le spune Peter sunt:

— Până la urmă, tot ai luat cazul ăla. Doamne, Holly, după ce mama ta abia a...

Începe să tușească.

— Pete? Pete? Te simți bine?

Pete se mai liniștește.

— Da, bine. Mă rog, nu chiar bine-bine, dar nici mai rău decât azi de dimineață. Mama ta abia a murit, Holly!

Da, și mi-a lăsat o avere, își zice Holly. *Un proaspăt milionar intră într-un bar și... și, după aia, se întâmplă ceva amuzant.*

— Îmi face bine să lucrez. Și mâine mă duc până la Meadowbrook Estates. Se pare că am moștenit o casă pe care nu mi-o doresc.

— Casa mamei tale, da? Bravo ție! Au crescut prețurile la imobiliare. Presupunând că vrei să scapi de ea.

— Vreau. Ești dispus s-o cumperi?

— Nu-ți face iluzii deșarte, Gibney.

— De unde știi că am acceptat cazul?

— Am primit un telefon de la un tânăr înalt, brunet și frumos.

La Jerome se referă Pete.

— M-a rugat să caut o adresă în locul lui, că îi era prea lene.

Pe Holly o cam irită comentariul acesta.

— Avem o aplicație specială pentru treaba asta și, din moment ce tot o plătim, cred că ar fi bine s-o și folosim din când în când. Plus că și *tu* ar trebui să faci ceva, Pete. Nu doar să tușești și să hârâi.

Ultima tură făcută prin parcare a adus-o înapoi la Prius. Se gândește la pachetul de țigări din torpedou, se gândește la tuse și hârâieli din gât și merge mai departe.

— Ce adresă voia?

— A unei tipe pe care o cheamă Vera Steinman. Locuiește într-una din casele alea standard de lângă cimitirul Cedar Rest. *Tu* ce vrei de la mine?

— Am informațiile despre cardul Visa și abonamentul telefonic Verizon pe care le deține Bonnie Dahl. Vreau să știu dacă a fost vreo activitate recentă în cazul vreunuia dintre ele.

— Pot să mă interesez. Am o sursă, dar să știi că nu-i tocmai legal. De fapt...

Pete se întrerupe. Apoi se aude un sunet ca de claxon – semn că Pete își suflă nasul.

— ...nu-i deloc legal. Ceea ce înseamnă că o să ne coste și ar fi riscant să specificăm chestia asta pe lista de cheltuieli pe care o vom prezenta doamnei Dahl.

— Nu cred că va fi nevoie să-ți folosești sursa aia, spune Holly. Sunt sigură că va verifica Izzy, dacă o rogi frumos.

Altă pauză, în care nu se aude decât hârâitul respirației lui Pete. Iar lui Holly nu-i place deloc ce aude.

— Zici tu c-o s-o facă?

— În fond, ea mi-a trimis cazul ăsta și, sincer, nu m-a mirat aproape deloc. Ai aflat cum e acum în poliție?

— Un haos. Adică...

— Știu ce vrei să spui.

— Sincer, Gibney, când văd ce fac și cum o duc polițiștii acum, mă bucur al dracu' de tare că am plecat de-acolo.

— Să-i mai spui lui Izzy că o s-o ținem la curent și o vom anunța atunci când vom afla ceva concret.

— Pe bune? O s-o anunțăm?

— Nu m-am decis încă, îi răspunde Holly pe un ton afectat.

— Și ce legătură e între Vera Steinman asta și fetița noastră?

— Probabil niciuna.

Ar putea să-i spună lui Pete că, la douăzeci și patru de ani, Bonnie Rae numai fetiță nu este, dar la ce bun? Pete este de modă veche. Odată chiar l-a auzit plângându-se lui Jerome din cauză că se renunțase la proba cu costumele de baie din concursul Miss America, plus că sinonimele lui preferate pentru „sâni" sunt ori *bidoane,* ori țâțoance.

— Trebuie să închid acum, Pete.

— Ai grijă, Holly! Dacă ai să iei și tu virusul ăsta, la cât te fâțâi acum pe-afară, să știi că o să stăm și mai mult cu agenția închisă.

— Am înțeles, Pete. O suni pe Izzy?

— O sun. Baftă, Hols! Zău că-mi pare foarte rău de moartea mamei tale.

Holly se îndreaptă agale spre Prius. Se gândește. Dar dacă pe Bonnie o pândea cineva care-i cunoștea obiceiurile zilnice? Oare iubitul i le știa? Poate. Aproape sigur. Ca să nu mai vorbim de bicicletă. Revine la ea iar și iar – la bicicleta lăsată la vedere, parcă rugându-se să fie furată. Dacă așa s-ar fi întâmplat, oare ar mai fi sâcâit-o atât de mult casca dispărută?

— Nu, murmură ea. Nu m-ar mai sâcâi deloc.

Se urcă în mașină, pornește din nou motorul și... zâmbește. Tocmai i-a venit o idee pentru poanta din bancul ei.

4-19 DECEMBRIE 2020

1

În data de 4 decembrie, domnul Hubert Crumley, rector al Bell College, anunță că vor fi întrerupte cursurile și vacanța de iarnă va începe mult mai devreme, din cauza răspândirii imposibil de controlat a Covidului prin campus. În data de 7 – când sunt comemorați toți cei care au pierit în atacul de la Pearl Harbor[1] – hotărăște că semestrul doi se va face doar online.

Roddy Harris este de-a dreptul oripilat la auzul acestei vești.

— Voi, oamenii de litere, n-aveți nicio treabă, îi spune el lui Emily. Literatura se scrie într-un mediu izolat încă din timpuri străvechi, dar noi unde să mai facem cercetări științifice, așa cum ne îndeamnă marele doctor Fauci? Că ne trebuie laboratoare pentru ele, nu le putem face acasă. Cum rămâne cu laboratoarele de biologie? Cu laboratoarele de chimie și de fizică? Cum rămâne cu *ele*? Știința doar în laboratoare se face!

— O să treacă și asta, scumpule, spune Em.

— Da, dar când? Și ce facem până atunci? Neapărat trebuie să vorbesc cu Hamish.

---

[1] 7 decembrie 1941 – ziua atacului japonez împotriva bazei americane de la Pearl Harbor (n. tr.).

Hamish Anders este șeful Catedrei de biologie, însă Em nu prea crede că protestele lui Roddy – pentru că, da, exact astea sunt: proteste, și vehemente pe deasupra – vor avea vreun efect. Și ea, și Roddy încă iau parte la activitățile desfășurate de catedrele lor, deși au un statut mai degrabă onorific. Emily înțelege situația și chiar o bucură sarcina de a citi lucrările celor care doresc să fie admiși la atelierul de creație literară, mai cu seamă acum, când nu-i mai stă în cale Jorge Castro. Munca aceasta îi ocupă timpul, îi pune mintea la lucru, plus că se mai întâmplă – rar, dar se întâmplă totuși – să descopere și câte o nestemată în tot noroiul ăla. Dar altceva o supără pe ea acum.

— N-o să mai facem nicio petrecere de Crăciun anul ăsta, spune Em. Și am făcut an de an, încă din 1992 – de aproape trei decenii. Mare păcat!

Roddy nici măcar nu s-a gândit la asta.

— Păi... teoretic, încă nu-i o carantină oficială, iubita mea. Deci este *posibil* să avem musafiri...

O vede cum își dă ochii peste cap.

— Măcar câțiva?

— Nu prea cred. Și, chiar dacă, prin absurd, ar veni... cum să mănânce aperitivele și să bea șampanie cu măștile peste gură?

Îi mai vine și altă idee.

— Și ce te faci cu cei de la *BellRinger*? Îți dai seama cât se vor amuza toți cretinii ăia antisistem, care se dau mari reporteri de teren!

BellRinger este ziarul facultății.

Emily ridică mâinile și îi arată cum ar fi titlul articolului de pe prima pagină.

— „Doi profi boșorogi se țin de chefuri în timp ce America arde cu febră!" Ei, cum ți se pare?

Pe Roddy îl umflă râsul. Râde și Emily. Iarna este crâncenă, mai cu seamă pentru încheieturile și oasele bătrâne, iar amândoi suferă de

durerile cu care s-au obișnuit deja. Însă, în rest, o duc destul de bine. Evident că vor reveni durerile alea cumplite, insuportabile – cei doi știu asta din experiență. Dar, până când o fi să fie, se simt puțintel mai bine datorită lui Peter Steinman.

Desigur că este important să aibă un plan bine conceput și au făcut deja o listă cu persoanele care ar putea să vină la petrecerea lor. Lui Roddy îi place să spună că Dumnezeu nu ne-ar fi dat creier dacă nu ar fi vrut să-l folosim. Nu că ar crede vreunul dintre ei în Dumnezeu sau în viața fericită care te așteaptă în rai, ceea ce reprezintă un motiv excelent pentru a încerca să și-o prelungească pe aceasta cât de mult posibil.

— De parcă situația n-ar fi îndeajuns de rea, acum nici petrecere de Crăciun nu mai facem! exclamă Roddy. Afurisită *boală*!

Emily îl îmbrățișează.

2

A trecut o săptămână. Emily se duce în garaj, unde Roddy aplică autocolantele emise de statul lor în 2021 pe plăcuțele de înmatriculare ale automobilului combi, marca Subaru. Alături este parcată dubița, cu plăcuțe de înmatriculare colorate în albastru și alb, din statul învecinat. Roddy îi mai pornește motorul din când în când ca să nu-i moară bateria, însă dubița este folosită doar la ocazii speciale. Plăcuțele de Wisconsin cu simbolul de dizabilitate locomotorie nu sunt furate, pentru că, de obicei, dispariția plăcuțelor de înmatriculare este adusă la cunoștința poliției. Roddy le-a fabricat singur în atelierul de la subsol și este absolut convins că nu există nicio deosebire între ele și cele originale.

— Ce cauți afară din casă fără palton? o întreabă Roddy.

— Mi-a venit o idee și ardeam de nerăbdare să ți-o împărtășesc, zice Em. Cred că-i bună, dar te las pe tine să hotărăști.

El o ascultă și îi mărturisește că nu este doar o idee bună, ci una excelentă. Genială, chiar. O strânge în brațe – poate puțin cam prea tare.

— Ușurel, voinicule! spune Em. Vezi să nu-mi trezești sciatica.

3

Până la urmă, petrecerea anuală de Crăciun a soților Harris se ține. Are loc în sâmbăta de dinaintea Crăciunului. De mulți ani n-au mai avut atât de mulți musafiri și absolut nimeni nu trebuie să poarte mască. Unii dintre oaspeți sosesc din alte state (unul chiar din Bangladesh), dar majoritatea locuiesc în apropiere. Vine și rectorul Crumley, vine și scriitorul angajat anul acesta la facultate, Henry Stratton. (Emily n-ar mărturisi niciodată cu voce tare, dar crede că este foarte bine ca postul acesta să mai fie ocupat câteodată și de bărbați albi și hetero.)

Bineînțeles că este o petrecere desfășurată prin aplicația Zoom, dar cu o notă aparte; iar exact acest detaliu l-a făcut pe Roddy să considere ideea lui Em nu doar excelentă, ci de-a dreptul genială. Evident că nu pot servi nici mâncare și nici băuturi oaspeților din Maine sau Colorado sau Bangladesh, dar indiscutabil că o pot face pentru cei din oraș – mai cu seamă pentru cei care locuiesc pe strada lor cu case în stil victorian, care se întinde de la colegiu și până la parc.

Folosesc website-urile catedrelor de Literatură engleză și de Științe naturale ca să posteze un anunț prin care spun că au nevoie pentru o singură seară de persoane care să-i ajute la treburi, explicând ce anume presupun acestea. Cu toate că suma oferită

este mică (soții Harris au o situație financiară bunicică, însă nu sunt bogați), primesc o mulțime de răspunsuri. Este ceva nou, de asta se înghesuie lumea, crede Emily. O mulțime de angajați din campus – ba chiar și câțiva asistenți de la facultate! – sunt de acord să joace rolurile lui Moș Crăciun și ale spiridușilor lui. În seara petrecerii se răspândesc prin zonă, cu bărbi de Moș la guri, cu căciuli de Moș pe cap. Ba unii își pun chiar și ghete negre și ochelari rotunzi așa cum are Moșul. Spiridușii lui sunt exact opusul colindătorilor și fiecare are câte o tavă cu aperitive, cu care se duc acasă la oaspeții din oraș ca să-i servească. Iar în loc de șampanie, câte un bax cu câte șase beri Iron City.

Petrecerea are un succes răsunător.

La insistențele lui Emily, un spiriduș al Moșului bate și la ușa casei de la numărul 93, Ridge Road, locuință a soților Harris. Roddy îi deschide. Este o fată. Roddy o invită înăuntru. Spiridușa asta este foarte drăgălașă, are o claie mare de păr blond, iar ochii căprui îi sclipesc veseli deasupra bărbii albe. Pantalonii roșii îi scot în evidență picioarele lungi, admirate pe furiș de Roddy (dar nu într-atât de „pe furiș" încât să nu observe și Em). Aceasta o conduce pe spiridușă în living, unde ambii soți Harris și-au deschis laptopurile – ar fi bine să transmitem totul prin Zoom, scumpa mea. Em ia tava cu aperitive. Roddy ia baxul cu bere.

Pe ecranele de la laptopuri se văd (și se aud) Henry Stratton cu iubita lui, care (cu toate că sunt puțintel cam amețiți) încearcă să cânte „Santa Claus Is Coming to Town" de acasă de la ei (fosta locuință – tot în stil victorian, desigur – a lui Jorge Castro și a „prietenului" său).

— N-am mai văzut un spiriduș așa de drăguț ca tine, spune Roddy.

— Ferește-te de el, e mare bandit! spune Emily.

Spiriduşa râde şi o asigură că-i va urma sfatul. Emily o conduce înapoi la uşă.

— Mai trebuie să te duci undeva?

— La două case, spune spiriduşa, arătând spre bicicleta de la capătul aleii.

De coşul din spate este legată cu cablu elastic o cutie frigorifică, în care probabil că se află încă două tăvi cu gustări (înfăşurate în folie alimentară, desigur) şi două baxuri cu bere.

— Mă bucur mult de tot că încă-i destul de cald şi pot să merg cu bicicleta. Doamnă profesoară, aţi avut o idee super!

— Îţi mulţumesc, draga mea. Eşti foarte amabilă.

Spiriduşa îi aruncă o privire sfioasă.

— Ştiţi... am făcut cu dumneavoastră cursul de Literatură americană veche, chiar în anul de dinainte să ieşiţi la pensie. Extraordinar curs!

— Mă bucur foarte mult că ţi-a plăcut.

— Iar anul ăsta m-am hotărât, în cele din urmă, să mă înscriu la atelier. Atelierul de creaţie, la el mă refer. Probabil că o să daţi şi peste lucrarea mea, dacă le citiţi pe toate pentru domnul Stratton...

— Le citesc, dar, dacă tu ţi-ai depus candidatura pentru semestrul care începe în toamna anului viitor, cred că nu se va mai ocupa domnul Stratton de atelier, ci vom angaja pe altcineva.

Şi adaugă în şoaptă, de parcă i-ar împărtăşi un secret de stat:

— L-am rugat pe Jim Shepard[1], deşi mă îndoiesc că va accepta.

— Ar fi nemaipomenit, dar probabil că eu n-am să mă calific. Nu scriu prea bine.

Em se preface că şi-ar astupa urechile.

— Nu mă interesează absolut deloc ce spun scriitorii despre scrierile lor. Contează doar ce spune scrierea despre scriitorul ei.

---

[1] Jim Shepard (n. 1956) – celebru romancier american (n. tr.).

— Aha! Mi se pare foarte corect. Ei, ar fi cazul să pornesc la drum. Petrecere frumoasă!

— Suntem convinși că așa va fi, spune Em. Cum te numești, draga mea?

— Bonnie, răspunde spiridușa. Bonnie Dahl.

— Mergi peste tot cu bicicleta?

— Da. Doar când e urât afară n-o iau. Am și mașină, dar mai mult îmi place bicicleta.

— Înseamnă că îți place și să faci gimnastică. Locuiești în apropiere?

— Am un apartament mic într-un bloc de lângă lac. Lucrez la Biblioteca Reynolds și mai fac și alte treburi – ocazional, ca acum – ori de câte ori pot.

— Dacă, în viitorul apropiat, ai să mai vrei să-ți cauți o slujbă ocazională, pe durată de doar câteva zile, s-ar putea să am ceva pentru tine, îi spune Emily, întrebându-se dacă reacția tinerei va conține din nou cuvintele *extraordinar* sau *super*.

— Pe bune? Ar fi extraordinar!

— Știi să folosești calculatorul? Mă gândesc că trebuie să știi, din moment ce lucrezi la bibliotecă. Eu nici nu pot să-l deschid pe al meu dacă nu mă ajută Roddy.

Și Emily spune minciuna asta gogonată pe un ton extrem de sincer și cu un surâs convingător pe buze.

— Nu știu să repar calculatoarele, dar știu să le folosesc!

— Vrei să-mi dai numărul tău de telefon, ca să-l am în caz de nevoie?

Bonnie i-l dă bucuroasă. Em l-ar putea introduce cât ai clipi din ochi în agenda de la iPhone-ul ei, dar acum se preface că ar fi total incompetentă în acest domeniu, așa că îl notează repede pe un șervețel din hârtie pe care este desenat un Moș Crăciun care dansează

și, după cum arată, evident beat mangă, alături de cuvintele *SĂRBĂTORI MERICITE!*

— Crăciun fericit, Bonnie! Poate ne mai vedem.

— Super! Crăciun fericit!

Pleacă pe alee. Emily închide ușa și se uită la Roddy.

— Frumușele picioare! spune el.

— Iar îți faci iluzii degeaba, perversule! zice ea.

Și izbucnesc amândoi în râs.

— Și nu-i doar o spiriduşă drăgălaşă, ci una care își dorește să ajungă scriitoare, mai spune Robby.

Em pufnește cu dispreț.

— Extraordinar! *Suuuper!* Nu prea cred că ar fi în stare să scrie din capul ei o singură propoziție, nici dacă ar amenința-o cineva cu pistolul. Dar pe noi nu mintea ei ne-ar interesa, nu?

— Haide, nu vorbi *așa*! exclamă Roddy și iar încep amândoi să râdă.

Și-au făcut deja o listă cu posibile victime pentru toamna următoare, iar această spiriduşă a lui Moș Crăciun ar fi un plus.

— Doar să nu fie și ea vegană, zice el. Nu ne mai trebuie *așa ceva.*

Emily îl sărută pe obraz. Adoră umorul sec al lui Roddy.

23 IULIE 2021

Vera Steinman locuiește pe Strada Platanilor, unde evident că nu crește niciun platan. Unde, de fapt, nu crește niciun pom... Sunt o mulțime pe domeniul foarte întins și foarte îngrijit din capătul străzii, dar ei se află dincolo de porțile și de zidurile din piatră ale cimitirului Cedar Rest. În cartierul acesta cu străzi fără pic de vegetație, dar care poartă nume de copaci, nu există decât căsuțe standard, căsuțe identice, aproape lipite unele de altele, care acum se coc în soarele după-amiezii.

Jerome oprește mașina lângă trotuar. Pe aleea crăpată este parcat un Chevrolet vechi de cel puțin zece ani, poate chiar de cincisprezece. Pragurile sunt ruginite și anvelopele sunt complet tocite. Pe autocolantul decolorat de pe bara din spate scrie CE-AR FACE SCOOBY ACUM? Jerome a sunat înainte să vină aici și a început să explice cum a dat peste numele lui Peter Steinman în timp ce se ocupa de un alt caz, dar doamna nu l-a mai lăsat să continue.

— Sigur că da, vino oricând, dacă vrei să discutăm despre Peter.

Vocea femeii era plăcută, aproape melodioasă. Jerome și-a zis că o asemenea voce ar avea o secretară cu salariu mare de la vreun cabinet de avocatură de top sau de la vreo mare companie de investiții

din centru. Însă acum își spune că această căsuță care se înalță pe peluza uscată nu are cum să intre în niciun top.

Își pune masca și sună la ușă. Aude pași. Ușa se deschide. Femeia din prag se potrivește perfect cu vocea aceea stilată de la telefon: bluză vernil, fustă verde-închis, dres (în ciuda canicule), păr castaniu-roșcat pieptănat pe spate. Singurul lucru care nu se potrivește cu imaginea rafinată este izul de gin al respirației. De fapt, e mai mult decât un iz, iar doamna are în mână un pahar pe jumătate plin.

— Ești domnul Robinson, îl anunță ea, de parcă Jerome ar fi uitat cum îl cheamă.

La lumina puternică a soarelui, tânărul își dă seama că frumusețea ei de femeie între două vârste se poate datora în mare parte puterii magice a fardurilor.

— Intră! Și poți să-ți scoți masca, dacă te-ai vaccinat. Eu am avut Covid și m-am făcut bine. Sunt plină de anticorpi acum.

— Mulțumesc.

Jerome intră în casă, își scoate masca și o pune în buzunarul de la spate al pantalonilor. Nu poate să sufere cârpa aia care-l împiedică să respire ca lumea. Livingul este curat, dar întunecos și simplu. Cu mobilă puțină, doar strictul necesar. Un singur tablou pe perete, cu un peisaj absolut banal. De undeva, se aude cum horcăie un aparat de aer condiționat.

— Stau cu obloanele lăsate pentru că aparatul ăla e pe ducă și nu-mi permit să-mi iau altul, îi explică femeia. Dorești ceva de băut, domnule Robinson? Niște gin cu apă tonică, așa cum beau eu?

— Poate doar niște apă tonică. Sau un pahar cu apă plată.

Femeia se duce la bucătărie. Jerome se așază pe un scaun pliant – dar o face cu foarte mare grijă, ca nu cumva să se rupă sub cele nouăzeci de kilograme ale lui. Scaunul protestează printr-un scârțâit prelung, dar rezistă. Jerome aude zornăit de cuburi de gheață. Vera Steinman se întoarce cu un pahar cu apă tonică și cu

propriul pahar pe care și l-a umplut la loc. Când o va suna pe Holly mai pe seară, îi va mărturisi că, în ciuda celor auzite de la puștiul ăla cu skateboardul, abia pe la finalul discuției și-a dat seama că femeia era mangă în toiul zilei. Iar finalul discuției a venit destul de brusc.

Vera Steinman se așază pe celălalt scaun din living – un scaun scund, cu fundul pătrățos –, își pune paharul pe măsuța de cafea, pe care se află câteva suporturi și mai multe reviste, își netezește fusta și și-o aranjează frumos peste genunchi, după care spune:

— Cu ce te pot ajuta, domnule Robinson? Pentru că îmi pari prea tânăr ca să cauți copii dispăruți.

— O femeie dispărută caut eu, de fapt, zice el.

Apoi îi expune pe scurt situația cu Bonnie Dahl – unde i-a fost găsită bicicleta, cum el și cu Holly („șefa mea") s-au dus până la Diary Whip ca să discute cu băieții care se dau acolo cu skateboardurile și cum numele lui Peter a apărut în acel context.

— Nu cred că dispariția lui Peter are vreo legătură cu a lui Bonnie Dahl, dar aș vrea să mă conving de asta. Și sunt curios.

Se gândește mai bine și folosește un alt cuvânt:

— Îngrijorat. Aveți vreo veste de la fiul dumneavoastră, doamnă Steinman?

— Niciuna, răspunde ea și soarbe (cam mult) din pahar. Poate ar fi bine să-mi cumpăr o placă de spiritism.

— Deci credeți că...

Însă Jerome nu se simte în stare să-și ducă fraza până la capăt.

— Că a murit? Da, asta cred. Pe timpul zilei, încă mă agăț de o fărâmă de speranță, dar noaptea... când nu pot să dorm...

Și ia o altă dușcă mare din paharul cu gin.

— ...când nici măcar mai multe sticle din astea nu mă *ajută* să dorm... atunci, da, știu că a murit.

Pe obraz i se prelinge o singură lacrimă, săpând un șanț prin stratul de fard și lăsând să se întrezărească tenul foarte palid de dedesubt. Se șterge la ochi cu dosul palmei și mai bea niște gin.

— Scuză-mă, te rog.

Se ridică și se duce în bucătărie. Merge perfect drept. Jerome aude clinchet de sticlă care se ciocnește de buza paharului. Femeia se întoarce și se așază la loc, având din nou grijă să-și aranjeze fusta ca să nu și-o șifoneze. Abia acum își dă Jerome seama: *Pentru mine s-a îmbrăcat așa de elegant. A renunțat la pijama și la capot și s-a îmbrăcat frumos pentru mine.* Normal că nu are de unde să știe că așa a fost, dar uite că știe.

În următoarele aproximativ douăzeci de minute, Vera Steinman vorbește încontinuu, întrerupându-se doar cât să mai soarbă din pahar sau să se ducă la bucătărie ca să și-l umple din nou. Nu se îndepărtează absolut deloc de la subiect. Nu se clatină absolut deloc și nici nu merge împleticit atunci când se duce sau se întoarce de la bucătărie.

Din cauza faptului că Peter a dispărut înainte de Covid și a actualului haos din poliția orașului, cazul lui a beneficiat de toată atenția. Însă concluzia a fost exact aceeași. David Porter – adică detectivul care s-a ocupat de cazul lui Peter – credea (sau pretindea că ar crede) că Peter a fugit de acasă.

O parte din raționamentul detectivului Porter se baza pe discuția avută cu Katya Graves, una dintre cele două îndrumătoare pe probleme de orientare școlară și sănătate de la Școala Primară Breck. Cam cu un an înaintea dispariției sale, Peter începuse să ia note din ce în ce mai mici, întârzia deseori la ore, câteodată nu venea deloc, plus că avuseseră loc câteva episoade de indisciplină, iar în urma unuia dintre acestea chiar a fost eliminat de la cursuri pe o perioadă de câteva zile și i s-a scăzut și nota de la purtare.

Graves a discutat cu băiatul după încheierea perioadei de eliminare de două zile și nu s-a lăsat învinsă de bâiguielile lui și nici

de faptul că evita cu îndârjire să o privească în ochi. Iar în cele din urmă a reușit să-l facă să se deschidă în fața ei. Mama lui bea mult prea mult. Nu-l deranja că prietenii îi ziceau „Împuțitul", dar îl apucau toate nebunelile atunci când făceau mișto de mama lui. Soțul o părăsise când el avea șapte ani. Mama lui și-a pierdut slujba când el avea zece ani. Nu suporta bancurile alea și nici pe ea nu o suporta câteodată. I-a spus doamnei Graves că i-a trecut deseori prin cap să facă autostopul până în Florida și să se ducă să stea la unchiul lui, care avea o casă în Orlando, în apropiere de Disney World.

— Nu a ajuns niciodată acolo, spune Vera, dar domnul detectiv Porter a crezut în continuare că a fugit de acasă. Cred că știi de ce a crezut asta.

Evident că Jerome știe.

— Pentru că nu i-au descoperit cadavrul.

— Așa este, îi confirmă femeia. Nici până în ziua de azi nu i l-au găsit. Și nu există nicio suferință mai cumplită decât speranța. Scuză-mă, te rog.

Se duce la bucătărie. Clinchet de sticlă pe buza paharului. Se întoarce. Merge foarte drept. Foșnet de fustă, fâșâit de dresuri din nailon. Se așază. Spate țeapăn, umeri trași înapoi. Poziție fără cusur. Vorbește foarte coerent. Îi spune lui Jerome că fotografia lui Peter se află printre mii de altele de pe site-ul Centrului pentru Copiii Dispăruți și Exploatați. Și pe site-ul FBI cu Persoane Răpite și Dispărute. Și pe site-ul organizației Rețeaua Globală a Copiilor Dispăruți". Și pe site-ul Fundației Polly Klass. Polly Klass fiind o fetiță de doisprezece ani, care a fost răpită de la o petrecere în pijamale și care a fost ucisă ulterior. Câteva luni bune după ce Vera a anunțat dispariția lui Peter, fotografia băiatului a apărut în fiecare dimineață pe ecranele tuturor sălilor de ședințe ale tuturor secțiilor de poliție din oraș.

— Evident că și pe mine m-au interogat, spune Vera.

Izul de gin s-a transformat acum în damf, într-un damf foarte puternic. Iar Jerome nu crede că-i iese doar din gură, ci din toți porii.

— În fond, părinții își omoară mereu copiii, nu? Mai des o fac tații vitregi și chiar tații biologici, dar se mai întâmplă să participe și mamele la treaba asta, nu? Uite ce a făcut Diane Downs[1]. Ai văzut filmul ăla despre ea? Rolul ei era jucat de Farah Fawcett[2]. Mi-au făcut testul poligraf și presupun că l-am trecut, că n-au mai vrut nimic de la mine.

Ridică din umeri.

— Le-am spus adevărul-adevărat, atâta tot. Că nu l-am omorât eu. Că a plecat într-o seară să se dea cu placa și nu s-a mai întors.

Îi povestește lui Jerome și despre întâlnirea cu Katya Graves după ce aceasta discutase cu Peter.

— Mi-a zis să trec pe la ea când pot, chestie care mi s-a părut destul de amuzantă, pentru că n-aveam niciun serviciu la momentul ăla, deci puteam să mă duc oricând. Ultimul meu loc de muncă l-am pierdut din cauză că am condus după ce am băut. Când nu aveam de lucru, Peter și cu mine ne descurcam din economii și cecurile lunare pe care le primesc de la fostul soț – pensia alimentară a copilului și cea de sprijin pentru mine. Sam nu poate să mă sufere, dar a fost înțelegător în privința plăților. Încă este. Știe că Peter a dispărut, dar tot trimite cecurile pentru el. Cred că din superstiție. Îl iubește pe Peter. Pe mine mă detesta. M-a și întrebat odată de ce beau atât de mult, nu cumva din cauza lui? I-am zis să nu se umfle în pene. Nu din cauza lui beau; și nici din cauza vreunei traume din

---

[1] Diane Downs – o mamă care și-a ucis fiica și a încercat să-și ucidă și ceilalți doi copii, în 1983, într-o localitate din statul Oregon (n. tr.).

[2] Farrah Fawcett (1947–2009) – actriță americană, nominalizată de mai multe ori la premiile Emmy și la Globul de Aur, care a ajuns în atenția publicului prin rolul din serialul *Îngerii lui Charlie* (n. tr.).

copilărie. De fapt, nu există niciun motiv. E o întrebare tâmpită asta, că de ce beau. Beau, deci exist. Scuză-mă.

Se întoarce în living – fără să se împleticească absolut deloc și netezindu-și fusta peste genunchii lipiți unul de celălalt când se așază – și îi spune lui Jerome că a aflat de la doamna Graves că prietenii lui Peter își băteau joc de el pentru că avea o mămică bețivă, care și-a pierdut slujba și a fost nevoită să-și petreacă o noapte la zdup.

— Mi-a fost foarte greu să aud așa ceva, continuă ea. Mi-am dat seama cât de mult am decăzut. Abia atunci mi-am dat seama. Nu știam cât de mult poate să decadă un om. Acum știu. Doamna Graves mi-a dat o listă cu locuri unde se întrunesc Alcoolicii Anonimi și am început să mă duc. Mi-am găsit de lucru la Imobiliare Fenimore. Și asta-i una dintre cele mai mari firme din oraș. Șeful de acolo este un fost alcoolic și angajează oameni care au pornit pe drumul abstinenței sau încearcă s-o facă. În acel ultim an viața a fost mai îngăduitoare cu mine, domnule Robinson. Peter a început să ia note mai mari. Nu ne-am mai certat.

Se întrerupe și apoi se corectează:

— Nu ne-am mai certat *atât de mult.* Că n-ai cum să nu te cerți *deloc* cu copilul tău.

— Nu trebuie să-mi spuneți tocmai mie asta, zice Jerome. Și eu am fost copil.

Femeia râde tare, dar fără pic de voioșie. Și hohotele acestea de râs ale ei îl fac pe Jerome să priceapă că tipa nu metabolizează prin cine știe ce vrăjitorie tot alcoolul ăla și că, da, dragi prieteni și invitați, este cât se poate de trotilată. Criță. Mangă. Dar nu pare deloc așa. De ce oare? Jerome presupune că datorită practicii îndelungate.

— De-aia este aiurea să se creadă că Peter a fugit de-acasă din cauză că eu beau. Am căpătat o medalie pentru abstinența pe un an doar cu trei săptămâni înainte de dispariția lui. Normal că n-o să mai capăt

acum și alta. M-am reapucat de băut la vreo șase săptămâni după ce nu s-a mai întors acasă. În alea șase săptămâni am tocit realmente covorul cu genunchii la cât m-am rugat la toți dumnezeii care există să mi-l aducă acasă pe Peter, viu și nevătămat.

Și scoate alt hohot de râs puternic și amar.

— Mai bine mă rugam să răsară soarele din vest, că poate așa aveam o șansă. Și, când am înțeles în sfârșit că nu se va mai întoarce niciodată, mi-am reînnodat prietenia cu băutura.

Jerome pur și simplu nu știe ce să zică.

— Este trecut pe lista persoanelor dispărute pentru că așa e mai simplu pentru poliție. Scapă de răspundere. Dar eu cred că și detectivul Porter știe că a murit, așa cum știu și eu. Din fericire pentru mine, chiar că *există* o putere divină.

Și ridică paharul.

— În ce seară a dispărut Peter, doamnă Steinman?

Femeia nu stă deloc pe gânduri. Jerome crede că data cu pricina i s-a întipărit în memorie.

— 27 noiembrie 2018. Nu au trecut chiar o mie de zile de atunci, dar nici mult nu mai e.

— Unul dintre puștii care se dau cu placa în față la Dairy Whip mi-a spus că ați sunat-o pe mama lui.

Vera Steinman dă din cap.

— Da. Am sunat-o pe Mary Edison, mama lui Tommy. Asta a fost pe la nouă seara, la o jumătate de oră după ce ar fi trebuit să ajungă acasă. Aveam numerele de telefon ale câtorva dintre părinții prietenilor lui. Te rog să mă crezi că am fost o mamă bună în tot acel an, domnule Robinson. O mamă conștiincioasă. Am încercat să mă revanșez pentru toți anii în care n-am fost prea bună. În seara aia, mi-am zis că poate Peter voia să doarmă la Tommy, dar a uitat să mă anunțe. Și mi s-a părut logic... mă rog, cât de cât... pentru că începea orele mai târziu a doua zi. Nu știu ce ședință aveau profesorii despre

măsurile care trebuiau luate în cazul vreunui incident de violență de orice fel. Așa mi-a spus Peter. *Foarte bine* îmi amintesc asta. Și când doamna Edison mi-a zis la telefon că Peter nu e la ei, am mai stat încă o oră, așteptându-l să ajungă ori acolo, ori acasă. Și sperând că totul este în regulă. M-am pus în genunchi și m-am rugat la Șeful cel Mare să-l trimită pe copilul meu la mine indiferent cu ce scuză prostească... dar să-l trimită... chiar și dacă i-ar fi puțit răsuflarea a bere, tot să mi-l trimită... doar ca să văd că-i în siguranță, lângă mine, pricepi ce vreau să spun?

Își șterge altă lacrimă cu dosul palmei. Lui Jerome nu-i pare rău că a venit să discute cu ea, dar îi este greu. Are impresia că până și mirosul durerii i-l simte, iar durerea ei miroase a gin.

— Când s-a făcut ora zece, am sunat la poliție.

— Fiul dumneavoastră avea telefon, doamnă Steinman?

— Sigur că da. Am încercat să-l sun înainte să-i telefonez lui Mary Edison. Era în camera lui. Îl lăsase acasă. Nu-l lua niciodată cu el când se ducea să se dea cu placa. Îi era frică nu cumva să cadă și să-l strice. Pentru că i-am spus eu că n-o să pot să-i iau altul dacă-l strică pe ăsta.

Acum Jerome își aduce aminte ce l-a rugat Holly să întrebe.

— Dar skateboardul? Știți ce s-a întâmplat cu el?

— Placa? E în camera lui.

Se ridică, se clatină puțin, își recapătă echilibrul.

— Vrei să-i vezi camera? O păstrez neatinsă. Parcă aș fi una din mamele alea nebune din filmele horror.

— Nu cred că sunteți nebună, spune Jerome.

Vera o ia înainte pe coridorul scurt. Într-o parte este spălătoria. Ușa este deschisă și se văd mormane de rufe aruncate alandala în fața mașinii de spălat. Jerome își zice că aceea este adevărata Vera, o femeie tulburată și cu mințile rătăcite și adesea pe jumătate beată. Poate chiar complet beată.

Vera îl vede că se uită la hainele de pe jos și închide repede ușa de la spălătorie.

Pe ușa de la camera lui Pete este lipit un autocolant mare pe care scrie SEDIUL LUI PETE STEINMAN. Dedesubt este un velociraptor din *Jurassic Park*, din al cărui bot imens și plin de colți iese o bulă în care scrie: **Nu intra, dacă nu vrei să te mănânc de viu.**

Vera deschide ușa și îi face semn cu mâna întinsă, exact ca o asistentă tinerică de la cine știe ce concurs televizat.

Jerome intră. Patul de o singură persoană este făcut foarte frumos – atât de întinsă și neșifonată este cuvertura, că ai putea să arunci o monedă pe ea și moneda ți-ar sări înapoi în mână. Pe peretele din spatele patului este un poster cu Rihanna într-o poziție destul de seducătoare; însă puștiul dispăruse la o vârstă când interesul față de sex nu apucase încă să-i eclipseze apetitul pentru lumea poveștilor... mai cu seamă, își spune Jerome, când puștiul respectiv fusese poreclit „Împuțitul" de către colegii lui de școală. De o parte și de cealaltă a ferestrei (care dă spre casa aproape identică de alături) sunt lipite postere ale filmelor *John Wick* și *Captain America*. Pe măsuța de toaletă este telefonul în încărcător și nava Șoimul Mileniului din *Războiul stelelor*, construită din piese Lego.

— Eu l-am ajutat s-o facă, zice Vera. Ne-am distrat pe cinste.

Abia acum sesizează Jerome o foarte vagă împleticeală în felul în care pronunță cuvintele: nu a spus *distrat pe cinste*, ci *dișstrat pe șinsste*. Și parcă se simte ușurat. Rezistența acestei femei la alcool i se pare... nici nu vrea să se gândească la cum i se pare. Placa albastră, marca Alameda, este proptită de perete în colțul din stânga măsuței de toaletă. Se observă folosința îndelungată, pentru că are suprafața zgâriată. Alături, pe podea, este casca de protecție.

Jerome arată spre ea.

— Îmi permiteți să...?

— Te rog!

Te oog!

Jerome ia placa, își trece palma peste suprafața din fibră de sticlă și o simte că-i ușor denivelată. Apoi o întoarce pe partea cealaltă. Una dintre roți pare puțin strâmbă. Și acolo sunt scrise cu markerul numele, adresa și numărul de telefon ale proprietarului – literele și cifrele sunt destul de estompate, dar încă perfect lizibile.

— Unde era? întreabă Jerome, dându-și imediat seama că știe răspunsul: pe asfaltul crăpat din fața atelierului auto, unde a fost găsită și bicicleta lui Bonnie Rae.

Numai că se înșală.

— În parc. Deerfield. Când i-au căutat... cadavrul, a găsit-o un polițist în niște tufe de lângă Red Bank Avenue. Cred că ăla-i locul în care l-a răpit cine l-a răpit ca să-i facă cine știe ce și după aia să-l omoare. Sau poate că a dat cineva cu mașina peste el, că era ceață în seara aia, și i-a luat cadavrul de acolo. Ca să-l îngroape undeva. Cineva ca mine... un bețiv ca mine. Sper doar... mă rog la Dumnezeu să nu fi suferit deloc. Scuză-mă.

Se duce la bucătărie. Tot cu spatele perfect drept, dar acum se clatină destul de serios pe picioare. Jerome se mai uită puțin la skateboard, după care îl pune la loc, în colțul lui. Nu mai este atât de convins că n-ar exista nicio legătură între dispariția puștiului Steinman și cea a tinerei Dahl. Sigur, poate că-i doar o simplă coincidență faptul că s-au aflat aproximativ în același loc, poate tot o coincidență este și că li s-au găsit placa și bicicleta. Dar nu mai poate nega acum asemănările dintre cele două cazuri.

Se întoarce în living. Vera Steinman iese din bucătărie cu paharul plin.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru...

Doar atât apucă Jerome să spună înainte ca Verei să i se înmoaie genunchii. Îi cade paharul din mână și se rostogolește pe covor, vărsând tot lichidul din el – lichid care miroase acum a gin simplu.

În liceu, Jerome a făcut atletism și a jucat fotbal și nu și-a pierdut încă reflexele. O prinde pe femeie de subsuori înainte să se prăbușească de tot și să dea cu capul de dușumea și să-și spargă și nasul și câțiva dinți. Se lasă moale în brațele lui. I s-a desfăcut părul și îi atârnă peste obraji. Scoate un fel de mârâit – poate vrea să-și cheme fiul, poate nu. Apoi o apucă convulsiile și se zvârcolește ca un șobolan în colții unui câine.

6 IANUARIE 2021

1

— De ajuns! îi spune Em lui Roddy. Închide-l!

— Dar, draga mea, asta este *istoria* reală! exclamă Roddy, Nu ești de acord, Bonnie?

Bonnie Rae a încremenit în pragul biroului micuț de la parter al lui Em, cu ochii holbați la ecranul televizorului și uitând complet de felicitările de la Crăciun, pe care le ține în mâini. Nu-și poate lua ochii de la mulțimile care încearcă să ia cu asalt Capitoliul și sparg ferestrele și escaladează zidurile. Unii dintre protestatari flutură steaguri confederate. Alții au drapelele Gadsden[1], galbene și cu șarpele cu clopoței în centru, sub care scrie NU MĂ CĂLCA ÎN PICIOARE. Dar mult mai mulți sunt cei care agită bannerele albastre ale lui Trump, mari cât cearșafurile de pat.

— Nu-mi pasă ce zici tu că ar fi. Mie mi se pare îngrozitor, închide-l!

Și, da, *este* îngrozitor ce se petrece acolo, Emily nu minte. Dar este și extrem de palpitant. Lui Emily, Trump i se pare un mare bădăran, dar i se pare și că ar fi un mare magician. A făcut el niște vrăji

[1] Drapelul Gadsden a fost folosit în timpul Revoluției Americane (1763–1791) (n. tr.).

pe care ea nu le poate pricepe (dar îi invidiază puterea aceasta din tot sufletul ei), a zis *abracadabra* de câteva ori și a reușit să-i transforme în adevărați revoluționari pe dolofanii și indiferenții din clasa de mijloc din America. Evident că indivizii aceștia o dezgustă din punct de vedere intelectual. Dar mai există și o altă latură a ei, una pe care și-o dezvăluie doar în paginile jurnalului intim, iar încercările ultimilor nouă ani au schimbat-o la o vârstă când așa ceva ar trebui să fie aproape imposibil. Firește că n-ar recunoaște-o, dar o fascinează tot acest sacrilegiu politic. Aceeași latură ascunsă a ei speră ca hoardele de oameni să intre cu forța în toate sălile și birourile din Capitoliu, să-i târască afară pe reprezentanții aleși ai ambelor partide și să-i spânzure. Să-i dea de mâncare la ciori. Că la ce altceva sunt buni?

— Închide-l, Rodney! Du-te sus și uită-te la televizorul de acolo, dacă ții neapărat.

— Cum zici tu, scumpa mea.

Roddy întinde mâna după telecomanda aflată pe măsuța de alături, dar îi alunecă dintre degete și cade chiar atunci când un reporter spune:

— La ce credeți că asistăm acum? La o revoltă sau la o insurecție? În acest moment, este greu să ne dăm seama.

Cu gesturi stângace și țepene, ia de pe jos telecomanda, dar o ține între muchiile palmelor, nu cu degetele. Se strâmbă un pic de durere, dar reușește să apese butonul care închide televizorul, întrerupând speculațiile reporterului. Pune telecomanda înapoi pe măsuță și se uită la Bonnie.

— Tu ce părere ai, drăguță? E revoltă sau e insurecție? Să fie cumva varianta din secolul douăzeci și unu a bătăliei de la Fort Sumter[1]?

---

[1] Bătălia de la Fort Sumter (1861) – luptă care a marcat începutul Războiului de Secesiune din America (n. tr.).

Tânăra clatină din cap.

— Nu știu ce e. Dar sunt convinsă că, dacă oamenii de culoare ar face așa ceva, poliția i-ar împușca pe loc.

— Da' de unde! exclamă Emily. Nici vorbă!

Roddy se ridică de pe canapea.

— Vrei să mai faci niște vrăji cu mâinile mele, așa cum doar tu știi? Că nu le place deloc frigul.

— În câteva minute. Vreau să-i arăt lui Bonnie cu ce doresc să mă ajute.

— Bine.

Rodney iese din încăpere și, nu peste prea mult timp, îl aud amândouă urcând scara fără să se oprească nici măcar o dată. N-are deloc artrită nici la genunchi și nici la șolduri. Nu încă.

— V-am făcut un fișier pe laptop, care se cheamă CRĂCIUN ȘI ANUL NOU, zice Bonnie. În el sunt toate numele și adresele persoanelor care v-au trimis felicitări dumneavoastră și domnului profesor Harris. Sunt foarte multe.

— Bravo! zice Emily. Uite ce ne-ar trebui acum... un fel de scrisorică, un text de răspuns pentru toți... nu știu cum i se spune acum...

Ba știe foarte bine cum i se spune și deja are lista completă în telefon. Ar putea s-o trimită în calculator cât ai clipi din ochi. Însă Bonnie nu trebuie să știe că se pricepe la treburi din astea. Bonnie trebuie să creadă despre ea că este o profă bătrână obișnuită: cu capul în nori, nu poate ține pasul cu vremurile și, în general, neajutorată atunci când este vorba despre orice altceva din afara domeniului ei. Și inofensivă, desigur. O profă ramolită, care nu și-ar dori în vecii vecilor ca insurgenții să-i spânzure de felinare pe aleșii Statelor Unite. Și nici pe persoanele de culoare (neam de *neamul* ei nu le-ar zice altfel decât „negrotei") și nici pe poponari. Care sunt din ce în ce mai mulți.

— Păi, dacă ați avea o companie, începe Bonnie s-o sfătuiască pe un ton foarte serios, cred că i s-ar spune „scrisoare tipizată". Eu i-aș zice *model*. Vă pot arăta cum să personalizați fiecare răspuns, ca să puteți include nu numai mulțumirile de rigoare – în caz că ați primit și un dar de la respectiva persoană – și urările pentru Noul An, ci și detalii specifice, detalii individuale referitoare la familiile lor, promovări, distincții și orice altceva.

— Minunat! exclamă Em. Ești un geniu!

Și își spune: *De parcă n-ar ști orice adolescent să facă treaba asta, atunci când nu este ocupat să se joace pe calculator sau nu postează pe WhatsApp poze cu penisul lui ca să i-l vadă și iubita.*

— Deloc, zice Bonnie. Este o chestie elementară.

Dar se îmbujorează de plăcere.

— Vă scriu eu la calculator modelul de răspuns dacă mi-l dictați.

— Excelentă idee! Dar lasă-mă puțin să mă gândesc cum anume să-l formulez. În timpul ăsta mă duc să văd cum pot să-l ajut pe Roddy.

— Îl dor rău mâinile de la artrită, nu?

— Ei, câteodată da, alteori îl mai lasă, răspunde Em.

Și îi zâmbește.

2

Roddy stă întins pe patul lor, cu mâinile noduroase pe piept. Lui Emily nu-i place să-l vadă în poziția asta; pentru că așa va sta în coșciug. Însă morții nu surâd cum îi surâde el acum. A rămas un *mare* seducător chiar și la vârsta asta. Emily închide ușa, se duce la măsuța de toaletă și scoate un borcan fără etichetă dintr-un sertar.

— Mă gândesc că ar trebui s-o tăiem de pe listă, îi spune Roddy când ea se așază pe marginea patului.

— Cunosc eu pe cineva care a fost toată viața fascinat de fetele cu sâni fermi și talie subțire, zice Em, desfăcând capacul borcanului. Ca să nu mai pomenesc de picioarele alea lungi.

În borcan este o substanță gălbuie, de consistența gelatinei. Răposatul Peter Steinman n-a avut prea multă grăsime, dar ei au adunat-o atât câtă a fost.

— Desigur că-i frumușică, spune Roddy pe un ton cam iritat, dar nu despre asta e vorba. Noi n-am folosit niciodată pe cineva cu care am avut o legătură mai strânsă. E prea riscant.

— Eu am fost colegă de catedră cu Jorge Castro, îi amintește ea. Și m-a *interogat* poliția.

Face ochii mari.

— Ca să nu mai spun că tu ai jucat bowling în echipa aia, „Generația de Aur"...

— Nu mai merge așa în zilele astea, spune el, ridicând mâinile. Iar poliția i-a interogat pe toți de la Catedra de engleză în legătură cu dispariția lui Castro. Că asta era procedura. Acum nu mai este același lucru. Fata asta vine la noi *acasă*.

Bineînțeles că așa este. Emily a sunat-o pe Bonnie pe 26 decembrie și i-a propus să o angajeze cu jumătate de normă, ca să-i instaleze anumite aplicații pe calculator, cu ajutorul cărora să-i fie mai ușor să corespondeze cu diferite persoane și ca să-i facă un tabel cu numele celor care au depus cereri de înscriere în atelierul de creație literară.

Acum Emily bagă un deget în substanța aceea gălbuie care, nu cu prea multă vreme în urmă, căptușea abdomenul lui Peter Steinman.

— Întinde-le, iubitule!

Roddy își întinde mâinile cu degetele ușor deformate și cu încheieturile umflate destul de mult.

— Ușurel, ușurel!

— O să te doară un pic, dar după aia ai să te simți foarte bine, spune ea.

Începe să-i ungă degetele cu grăsimea din borcan, insistând asupra încheieturilor. Roddy se strâmbă de câteva ori din cauza durerii, icnește și trage aer în piept scoțând un sâsâit ca de șarpe.

— Îndoaie-le! îi cere Em.

Strânge încet pumnul.

— E ceva mai bine.

— Bineînțeles că-i mai bine.

— Mai unge-mă puțin, te rog.

— Nu ne-a mai rămas prea multă, dragul meu.

— Puțin de tot!

Emily mai ia un strop pe vârful degetului, lăsând pe fundul borcanului o dâră curată și transparentă. Pune unsoarea în palma stângă a lui Roddy, care începe să-și frece cu ea degetele pe care acum și le poate îndoi aproape fără durere.

— Este angajată pe perioadă limitată, spune Emily, și a înțeles asta. Se va întoarce să lucreze la bibliotecă cu normă întreagă imediat ce se va încheia vacanța asta prelungită de Crăciun și va începe semestrul de primăvară. De asemenea, o voi încuraja să continue cu scrisul.

— Scrie bine?

— Încă n-am citit nimic, dar, judecând după subiectul ales, aș zice că nu.

— Iar subiectul este?

Em se apleacă și îi șoptește la ureche:

— Vampiri îndrăgostiți.

Pe Roddy îl pufnește râsul, deci i-a trecut durerea.

— Însă, pe parcursul discuției pe care am avut-o, am aflat foarte multe lucruri despre ea, numai lucruri bune pentru noi. S-a despărțit definitiv de iubitul ei și, cu toate că a fost ideea ei, încă suferă din cauza asta. Se tot întreabă dacă nu cumva are ea vreo problemă, vreun defect care o face incapabilă de o relație stabilă.

Roddy zâmbește cu dispreț.

— Mie mi-a spus... da, stă de vorbă și cu mine, nu te mai mira... mi-a spus că băiatul ăla, Tom, era prototipul ratatului. Mai bine că a scăpat de el, eu așa zic.

— Sunt convinsă că ai dreptate, dar acum discutăm despre ce simte ea și despre ce înseamnă pentru noi asta. De asemenea, eu aș descrie relația pe care o are cu mama ei ca fiind una destul de încordată. Deloc ceva neobișnuit, pentru că tinerele se ceartă mereu cu mamele lor, dar și aspectul acesta este în favoarea noastră. Știi ce mi-a spus? „Maică-mea e o scârbă obsedată de control, dar tot o iubesc." Ca să nu mai zic... masează-ți în continuare degetele, dragul meu... că bibliotecarului-șef de la Reynolds, un tip pe nume Conroy, i s-au aprins călcâiele după Bonnie a noastră. Și ea spune că individul are năravul s-o pipăie lasciv ori de câte ori prinde ocazia.

Roddy chicotește.

— De multă vreme n-ai mai folosit cuvântul ăsta.

— Dacă așteptăm până în octombrie sau noiembrie, cum facem de obicei, înseamnă încă nouă sau zece luni după ce fata nu va mai lucra pentru noi – după ce nu va mai fi angajata noastră *sezonieră, cu jumătate de normă.* Iar dacă vom fi interogați, și presupun că vom fi, vom spune adevărul-adevărat.

Iar acum, Emily se apucă să numere pe degete tot ce știu ei despre Bonnie – și are degetele la fel de subțiri și delicate ca pe vremea când purta fuste midi și șosete cu volănaș.

— Suferea din cauză că se despărțise de iubit. Simțea nevoia să scape de sub autoritatea mamei. Și, cireașa de pe tort, era hărțuită sexual la locul de muncă. Vezi cât de bune sunt toate lucrurile astea pentru noi? Vezi că îi pot justifica decizia de a lăsa totul baltă și a pleca din oraș?

— Mda, cred că da, spune Roddy. Când folosești argumentele astea, da.

— Și noi îi cunoaștem programul zilnic. Știm că merge la bibliotecă mereu pe același drum.

Se oprește puțin, apoi continuă pe un ton mai scăzut.

— Știu că-ți place să te uiți la sânii ei. Nu mă supăr.

— Tata obișnuia să spună că omul la regim tot mai are voie să citească lista de bucate. Deci, da, m-am uitat. Studenții mei – doar băieții – ar zice că are „niște balcoane foarte mișto".

— Lasă puțin la o parte considerațiile astea de natură estetică și gândește-te că doar sânii ăia conțin aproape patru procente din tot țesutul adipos, spune Emily, arătându-i borcanul aproape gol. Asta ar însemna multă unsoare pentru artrita ta, puișor. Ca să nu mai zic de sciatica mea.

Înșurubează capacul la loc.

— Am reușit să te conving?

El își flexează repede degetele de câteva ori. Pare să nu mai simtă nicio durere.

— Să zicem că mi-ai dat o temă de gândire.

— Bravo! Acum dă-mi și tu un pupic, pentru că trebuie să mă duc la parter și să mă prefac din nou că aș fi ignorantă în domeniul computerelor. Plus că tu vrei să te uiți la revolta aia de la televizor.

23 IULIE 2021

1

La șase și un sfert, Jerome o sună pe Holly de lângă casa doamnei Steinman și îi povestește prin ce a trecut. Îi spune că a trebuit să o ducă el însuși la spital pe Vera, pentru că toate ambulanțele de la Kiner Memorial, plus cele de la serviciul de urgențe se ocupau doar de cazurile de Covid. A cărat-o în brațe până la mașină, a îndesat-o pe scaunul din dreapta, i-a pus centura și a zbughit-o spre spital cât de repede a putut.

— Am deschis și geamul, că m-am gândit că o s-o mai trezească un pic aerul proaspăt. Habar n-am dacă a funcționat, că era încă destul de beată când am ajuns acolo... zic că era „beată" ca să nu zic altfel... Însă m-a ajutat să-mi aerisesc Mustangul. De două ori a vomitat pe drumul până acolo, dar într-o parte și pe jos. O să spăl locul ăla. Nasol e cu mirosul pe care nu știu cum o să-l mai scot din mochetă.

Îi mai spune lui Holly și că Vera a vomitat tot de două ori și când avea convulsii.

— Am întors-o pe o parte înainte să dea la rațe pentru a doua oară. Și bine am făcut, că așa i s-au curățat căile respiratorii, dar să știi că nu respira deloc la început. Și m-am speriat de m-am... aia pe mine... știi ce vreau să zic. I-am făcut respirație gură la gură. Poate că reîncepea să respire de una singură, dar mi-a fost teamă că nu.

— Probabil că i-ai salvat viața.

Jerome începe să râdă. Lui Holly i se pare cam șubred și neconvingător râsul lui.

— Nu știu dacă am salvat-o, dar știu că mi-am clătit gura de vreo cinci ori de atunci încoace și tot mai simt gustul ăla de vomă amestecată cu gin. Și, uite, încă o chestie: când am ajuns la ea acasă, mi-a zis că pot să-mi dau masca jos, pentru că ea avusese Covid și era plină de anticorpi. Sper din tot sufletul să nu mă fi mințit. Cred că nici măcar o doză dublă de Pfizer n-ar face față unui asemenea sărut pătimaș.

— Dar de ce te afli încă acolo? N-o ții la spital peste noapte?

— Vorbești la mișto? Nu există niciun pat liber. Pe nicăieri. Am văzut pe coridor un tip rănit rău de tot într-un accident de mașină. Plin de sânge. Nici el nu avea pat.

Și mama a murit în același fel într-un spital, își spune Holly. *Iar ea avea o groază de bani.*

— Măcar au ajutat-o *cumva*?

— I-au făcut spălături stomacale și, atunci când a reușit să spună cum o cheamă, m-au pus s-o duc acasă. Fără niciun fel de recomandări sau rețete... fără nimic. Doar „mersi că ați trecut pe la noi". Complet aiurea. E o nebunie ce se întâmplă. Parcă nu mai funcționează nimic. Pricepi ce vreau să zic?

Holly îi răspunde că pricepe. Foarte bine, chiar.

— Am dus-o în casă – a mers pe picioarele ei – și, după aia, în dormitor. Mi-a zis că se poate dezbrăca și singură și eu am crezut-o; dar, când m-am uitat înăuntru, sforăia pe pat, complet îmbrăcată. Mi-a umplut mașina de vomă, dar nu și-a murdărit absolut deloc hainele. Haine foarte drăguțe și elegante, de altfel. Cred că s-a îmbrăcat așa special pentru mine.

— Și eu cred. În fond, voiai să discutați despre fiul ei.

— Asistenta de la spital mi-a spus că au găsit și niște pastile pe jumătate digerate în chestia aia pe care au scos-o din ea. Nu știu dacă a încercat să se sinucidă, dar nici nu exclud varianta asta.

— I-ai salvat viața, repetă Holly.

Dar fără să mai spună acum și *probabil că.*

— De data asta. Dar data viitoare?

Holly nu știe ce să răspundă.

— Dacă ai fi văzut-o, Holly... înainte să... înainte de criza aia... era perfect coerentă, tot ce spunea avea sens. Cu toate că se îndopa cu gin de parcă ar fi aflat ea că va fi interzis de săptămâna viitoare. Aș fi putut să plec bine-mersi de acolo, spunându-mi că n-are nimic. Poate doar o oarece mahmureală mâine. Ei, cum de e posibil așa ceva?

— S-a obișnuit în timp cu alcoolul. Poate că toleranța ei este mai mare decât în mod normal. Spui că skateboardul lui Peter era în camera lui?

— Da. L-au căutat prin tot parcul... pe el, sau cadavrul lui... și unul dintre polițiști i-a găsit placa în tufe. N-am apucat s-o mai întreb și asta, dar sunt în stare să fac pariu cu tine pe orice vrei că exact în „Hățiș" au găsit-o. Adică în apropiere de locul unde a fost găsită bicicleta lui Bonnie Dahl. Cred că există o legătură între astea două cazuri, Holly. Pe bune că așa cred.

Când a sunat Jerome, Holly tocmai voia să-și pregătească niște sendvișuri cu carne de vită amestecată cu smântână de la Stouffer's – felul ei preferat de mâncare. Acum pune produsul congelat într-un vas cu apă care clocotește. Pe cutie, scrie că poți să ți-l faci și la microunde, ceea ce ar fi mai rapid, dar Holly nu procedează niciodată așa. Mama ei zicea mereu că orice fel de cuptor cu microunde distruge complet mâncarea și că nu trebuie folosit niciodată, iar Holly nu a uitat și face chiar și acum tot ce îi spunea ea, pentru că Charlotte a sădit multe asemenea idei fistichii în mintea singurului ei copil.

Portocalele sunt ca aurul pentru stomacul tău dacă le mănânci dimineața, dar îți cad greu ca plumbul dacă le mănânci seara. Dacă dormi pe partea stângă ai să-ți extenuezi inima. Doar târfele poartă jupoane.

— Holly? Ai auzit ce-am zis? Cred că există o legătură între cazurile astea....

— Am auzit. Trebuie să mă gândesc. A avut și puștiul o cască pentru când se dădea cu placa? Ar fi trebuit să-i întreb pe băieții ăia, dar nici nu mi-a trecut prin minte.

— Nu ți-a trecut prin minte, pentru că *nu purtau* așa ceva, spune Jerome. Nici Peter Steinman nu purta dacă se ducea să se întâlnească cu amicii lui în seara aia. L-ar fi înjurat și i-ar fi zis că-i „fetiță".

— Serios?

— Sută-n mie. Nu a purtat casca și nu și-a luat nici telefonul. Casca era la el în cameră, lângă placă. Cred că n-a purtat-o *niciodată*. Era ca scoasă din cutie. Fără nicio zgârietură.

Holly amestecă prin carnea de vită din oală.

— Și unchiul din Florida?

Nu mai așteaptă răspunsul lui Jerome și zice:

— Desigur că doamna Steinman l-a sunat.

— Și ea, și detectivul care s-a ocupat de caz – Porter îl cheamă. S-a străduit, Holly. S-a străduit să-și crească bine copilul, s-a străduit să o apuce și ea pe drumul cel bun. Un an de zile n-a mai băut. Și-a luat un alt serviciu. Este o tragedie fără margini, asta este. Tu crezi că ar trebui să mai rămân cu doamna Steinman? Că, în living, miroase destul de nasol și canapeaua nu mi se pare prea comodă. Dar o să stau cu ea dacă așa zici tu.

— Nu. Du-te acasă. Dar, înainte să pleci, cred că ar fi bine să vezi cum respiră și să te uiți în dulăpiorul cu medicamente. Dacă găsești somnifere sau analgezice sau antidepresive, ca Zoloft sau Prozac, ia-le pe toate și aruncă-le în closet. Bine ar fi să-i arunci acolo și băutura. Evident că asta-i doar o soluție provizorie.

Că își poate lua oricând alte rețete și alcool se vinde peste tot. Știi asta, da?

Jerome oftează.

— Da. Știu. Hols, dacă ai fi *văzut*-o cum era înainte de criza aia... mi s-a părut absolut în regulă. Sigur, era foarte abătută – perfect normal. Sigur, bea prea mult... dar m-am gândit că...

Și nu-și mai duce fraza până la capăt.

— Ai făcut tot ce ai putut. Și-a pierdut unicul copil și, în caz că nu se întâmplă vreo minune, nu-l va mai recăpăta niciodată. Ori va reuși să facă față situației – să se ducă din nou la întrunirile de la Alcoolicii Anonimi, să se lase de băut și să-și vadă de viață. Ori nu. E o mare tâmpenie proverbul ăla chinezesc care zice că devii răspunzător pentru viața cuiva dacă i-o salvezi. Știu că ți-e greu, dar ăsta este adevărul.

Se întrerupe puțin și se uită la apa în clocote fără să o vadă.

— Cel puțin, așa cum îl văd eu.

— Un singur lucru ar putea s-o ajute, spune Jerome.

— Care?

— Să se împace cu situația și să înțeleagă că s-a terminat.

Împăcarea cu situația este o aberație, o poveste de adormit copiii, își spune Holly... dar nu cu glas tare. Jerome este tânăr. Și încă are iluzii. De ce să i le spulbere ea?

2

Holly își mănâncă sendvișul cu carne de vită la măsuța din bucătărie. I se pare cina perfectă, pentru că nu are nimic de strâns și nici vase de spălat. Îi este milă de Jerome, înțelege prin ce trece. Și o compătimește pe mama lui Peter Steinman. Jerome a avut dreptate când a spus că femeia aceea trece printr-o tragedie fără margini.

Însă lui Holly nu-i prea vine să pună semnul egalității între cazul Dahl și cazul Steinman. Știe perfect ce-i în mintea lui Jerome – el se gândește că este vorba despre un criminal în serie, ca Ted Bundy, John Wayne Gacy sau Ucigașul Zodiac. Însă majoritatea asasinilor în serie nu au pic de imaginație, nu sunt capabili să treacă peste niște traume psihologice nerezolvate. Continuă să-și aleagă același tip de victime până în momentul în care sunt prinși. Așa-zisul Fiu al lui Sam a omorât mai multe femei cu păr negru și ondulat, poate tocmai din cauză că nu a putut să o ucidă pe Betty Broder, femeia care i-a dat naștere și l-a abandonat imediat după aceea.

Ori poate lui Berkowitz pur și simplu îi plăcea să vadă cum le explodează capetele, comentează acel Bill Hodges care trăiește în capul ei.

— Câââh! exclamă Holly.

Însă Bonnie Rae și Peter Steinman sunt prea diferiți unul de celălalt ca să fi căzut victime aceleiași persoane. Este convinsă de asta. Mă rog, aproape convinsă; este dispusă să admită că există coincidențe stranii între aceste două cazuri: zonele apropiate și mijloacele de transport abandonate – bicicleta și skateboardul.

Își amintește că trebuie s-o întrebe pe Penny despre hainele fiicei ei. Dacă lipsește vreuna? Dacă o fi ascuns pe undeva o valiză cu îmbrăcăminte, poate la prietena ei, Lakeisha? Holly își scoate agenda și își notează asta, nu cumva să uite. O să o sune mai pe seară pe tânăra de la bibliotecă și va încerca să stabilească o întrevedere cu ea în după-amiaza următoare, însă va păstra întrebările importante pentru întâlnirea față în față.

Își clătește farfuria și o pune în mașina de spălat vase – cea mai mică dintre cele produse de compania Magic Chef, perfectă pentru o doamnă singură, fără niciun bărbat în viața ei. Se așază din nou la masă și își aprinde o țigară. După părerea ei, nimic nu încheie mai bine o cinădecât o țigară. Plus că fumatul ajută și la raționamentul deductiv.

Nu că aș avea ceva de dedus, își spune ea. *Poate abia după ce o să mai fac niște săpături. Deocamdată, nu pot decât să merg pe supoziții.*

— Ceea ce-i cam riscant, își anunță ea bucătăria goală.

Sunet cristalin de clopoței – înseamnă că sună telefonul ei personal (cel de serviciu are sunetul de xilofon, caracteristic celularelor de la compania Apple) Se așteaptă să fie Jerome, care a uitat să-i mai povestească ceva despre întâlnirea cu Vera Steinman; însă este Pete Huntley.

— Ai avut dreptate apropo de Izzy. A fost foarte încântată să-mi dea toate informațiile despre cardul și telefonul tinerei Dahl. Cardul Visa nu a fost folosit. Și nici telefonul. Iz s-a interesat dacă nu cumva s-a petrecut vreo schimbare în ultimele zece zile. Niciuna. Ultima cumpărătură făcută cu cardul a fost pe 27 iunie, când și-a luat o pereche de jeanși de pe Amazon. Isabelle zice că, dacă încerci să o suni pe telefonul ăla, nici nu mai poți să lași vreun mesaj, că robotul îți zice că mesageria vocală e plină. Și nu se poate afla unde este acum.

— Înseamnă că cineva a scos cartela SIM – ori Bonnie, ori altă persoană.

— Probabil, pentru că nu este vorba despre neplată. Abonamentul telefonului a fost plătit pe 6 iulie, la cinci zile după dispariția fetei. *Toate* facturile ei au fost plătite pe 6. În mod normal, se plătesc în prima zi de luni a lunii, dar, în lunea aia, nu s-a lucrat, că era 4 Iulie, așa că...

— Prin NorBank i s-au plătit facturile?

— Da. De unde știi?

— Pentru că acolo lucrează mama ei. Sau lucra, înainte de închiderea unor sucursale. Zice că se vor redeschide curând și se așteaptă să fie angajată din nou. Ce sumă este în contul lui Bonnie Dahl?

— Isabelle nu știe, deci habar n-am. E nevoie de o hotărâre judecătorească pentru informațiile astea și Iz nu crede că ar avea

vreun sens toată bătaia de cap pe care o presupune o asemenea chestie. Și nici eu nu cred. Că nu asta-i important. Știi și tu că nu.

Da, Holly știe. Financiar vorbind, Bonnie Rae Dahl nu mai există. Urâtă expresie, în circumstanțele date.

— Parcă vorbești mai bine, Pete. Nu mai tușești atât de mult.

— *Mă simt* mai bine, da' Covidul ăsta-i al naibii de agresiv și de perfid. Dacă n-aș fi făcut dozele alea de vaccin, probabil acum eram în spital. Sau...

Nu mai continuă, evident amintindu-și de mama partenerei sale de afaceri, care nu făcuse niciun fel de vaccin.

— Culcă-te devreme! Și ai grijă să te hidratezi bine!

— Am să fac așa cum zici, doamnă asistentă.

Holly închide telefonul și își aprinde altă țigară. Se duce la fereastră și se uită afară. Mai sunt ore bune până să se întunece, dar soarele a apucat-o deja înspre apus, umplând-o de regrete și de tristețe – așa cum se întâmplă mereu. *Am mai îmbătrânit cu o zi, sunt cu încă o zi mai aproape de mormânt,* obișnuia să spună mama ei. Mama ei care acum *a ajuns* în mormânt.

— M-a furat, șoptește Holly. Mi-a furat contul fiduciar pe care l-am primit de la Janey. Nu pe tot, dar aproape. Propria mea mamă.

Își spune că acesta este trecutul. Își spune că Bonnie Rae Dahl poate este încă în viață.

Dar...

Niciun fel de activitate cu cardul Visa. Niciun telefon dat. Holly crede că doar un agent secret cu experiență – unul dintre personajele din romanele lui John le Carré[1], un om absolut banal în aparență – s-ar putea face nevăzut fără să lase nicio urmă, ar putea renunța la toate legăturile cu lumea modernă la fel de ușor cum șarpele își leapădă pielea. Dar o fată de douăzeci și patru de

[1] John le Carré (1931–2020) – autor britanic de romane de spionaj (n. tr.).

ani care lucrează la biblioteca unei facultăți? Nu. Nu că ar fi imposibil, dar nu.

Bonnie Rae Dahl a murit. Holly e sigură de asta.

3

Holly împărtășește credința complet eronată (și lipsită de vreun temei științific) că mișcarea fizică ar putea să compenseze toate stricăciunile pe care și le provoacă organismului de când s-a reapucat de fumat; așa că, după ce termină de vorbit cu Pete, pleacă să se plimbe pe jos în lumina târzie a zilei. După aproximativ trei kilometri, ajunge la capătul de sud al Parcului Deerfield. Terenul de joacă este plin de copii care se dau în leagăne și pe tobogane și stau agățați de bare cu capul în jos. Se uită lung, prea lung, la ei, dar fără să-și dea seama ce face. În secolul acesta, când există o vigilență atât de mare în privința gesturilor și a atitudinilor cu conotații sexuale, n-ar avea cum să scape ușor de aici dacă ar observa-o cineva. Însă Holly stă în loc, cu ochii la copii, dar fără să-i vadă; stă în loc, dar fără să se gândească în mod conștient la cazul cel nou; stă în loc, dar gândindu-se în mod subconștient numai la el. O roade senzația că scapă ceva din vedere, dar refuză să-și scotocească mintea. Indiferent despre ce ar fi vorba, până la urmă, tot se va lămuri.

Se întoarce acasă și o sună pe Lakeisha Stone. Femeia care îi răspunde are un ton exuberant și euforic (poate datorită vieții pe care o duce, poate din cauza unor anumite substanțe consumate). Holly aude muzică – parcă un cântec al lui Otis Redding[1] – și râsete. Plus niște răcnete din când în când. *Probabil că tot de la substanțele alea li se trage,* își spune ea.

[1] Otis Redding (1941–1967) – cantautor american de blues (n. tr.).

— Bună, bună, indiferent cine-ai fi! exclamă Lakeisha. Dacă vrei să-mi oferi vreo asigurare la mașină sau să mă înveți cum pot să-mi îmbunătățesc ratingul de credit...

— Nici una, nici alta.

Holly se prezintă, îi explică tinerei de ce a sunat și o întreabă dacă s-ar putea întâlni cu ea în după-amiaza următoare, mai spre seară. Spune că se va afla în apropiere de Upsala Village, cu niște probleme de familie. Este posibil?

O Lakeisha mai temperată îi zice acum că sigur că da, că acceptă să stea de vorbă cu ea. Stă cu niște prieteni în campingul de pe Route 27, ăla cu nume indian – poate Holly îl știe. Holly îi spune că nu-l știe, dar nu-i spune că, în perioada actuală, cuvântul „indian" este considerat, în cel mai bun caz, peiorativ și rasist, în cel mai rău.

— N-ați aflat nimic despre Bonnie? Nimic-nimic?

— Absolut nimic, spune Holly.

— Atunci, zău că nu știu cum vă pot fi eu de folos, doamnă Gibney.

— Îmi poți fi de folos chiar acum, răspunzându-mi la o singură întrebare. Crezi că a fugit de acasă, că a fugit din oraș?

— Doamne, ferește, nici vorbă!

Tinerei îi cam tremură vocea. Când reîncepe să vorbească, nu mai există nici urmă din exuberanța de mai devreme.

— Eu cred că a murit. Cred că un nenorocit bolnav la cap a violat-o și a omorât-o.

4

Și în această seară, înainte de culcare, Holly se așază în genunchi și se roagă, având mare grijă să-și menționeze toți prietenii și să spună cât de rău îi pare că s-a reapucat de fumat și că speră că Dumnezeu o va ajuta să renunțe curând la obiceiul ăsta rău

(curând, dar nu chiar acum). Îi mai spune lui Dumnezeu că nu vrea să se gândească la mama ei în noaptea asta – nu vrea deloc să se gândească la ce a făcut Charlotte și la motivul pentru care a făcut ce a făcut. Încheie rugându-l pe Dumnezeu să o ajute cât de mult posibil cu cazul tinerei dispărute, după care spune că speră din tot sufletul ca Bonnie Rae să fie încă în viață.

Se culcă și stă cu ochii deschiși în întuneric, întrebându-se care era chestia aia care nu-i dădea pace când a fost în parc. Pe măsură ce o cuprinde somnul, își aduce aminte despre ce era vorba: oare au mai dispărut și alte persoane în apropiere de Parcul Deerfield?

Își spune că merită să afle. Și adoarme.

8 FEBRUARIE 2021

Ianuarie a fost o lună extrem de rece, dar februarie vine cu temperaturi nefiresc de ridicate, de parcă ar vrea să se revanșeze pentru cele trei săptămâni de viscole și de ger. În această după-amiază de luni, când mercurul termometrelor a urcat până pe la treisprezece grade, Roddy Harris se hotărăște să își curețe Subaruul de crustele formate pe caroserie de sarea împrăștiată pe străzi. Dacă nu se ocupă mai repede de treaba asta, îi vor rugini curând și șasiul, și pragurile laterale. Em îi sugerează că ar fi mai bine să ducă mașina la spălătoria Drive & Shine de pe Autostrada Aeroportului, dar Roddy răspunde că preferă să stea puțin la aer, atâta vreme cât nu-i prea frig. Ea îl întreabă dacă nu îl deranjează artrita. El spune că nu, spune că se simte bine.

— *Acum* nu te deranjează, zice Em, dar sunt convinsă că o să te vaiți diseară și o să fii nevoit să te mulțumești doar cu gelul Bengay, pentru că n-a mai rămas aproape nimic din unsoarea aia bună. Și trebuie să păstrăm atâta câtă mai e pentru situații de urgență.

Adică dacă îmi înțepenește mie spatele sau ție, ceafa, la asta se referă Emily.

— O să-mi pun mănușile, o asigură el.

Em oftează. Roddy este un scump, este lumina ochilor ei, dar este și îngrozitor de încăpățânat și n-ai cum să-l faci să se răzgândească atunci când își pune ceva în cap.

El intră în garaj prin ușa din spate, ia furtunul și îl racordează la robinetul din zidul casei. Apoi se întoarce să scoată mașina. În peretele garajului sunt trei butoane. Unul deschide ușa pentru locul din stânga, unde este parcată dubița pe care o folosesc foarte rar. Unul deschide ușa din dreapta, unde se află automobilul Subaru. Iar al treilea buton le deschide pe amândouă. Roddy are prostul obicei de a-l apăsa mereu pe ăsta. *Pentru că-i în mijloc, nu sus și nici jos* – asta își spune el mereu când se ridică simultan ambele uși, în loc să se deschidă doar aceea care-i trebuie lui.

Urcă la volan și dă cu spatele până la locul unde îl așteaptă furtunul cu capul de pulverizare deja înșurubat. Abia așteaptă să se apuce de treabă. Îi place foarte mult cum jetul cu presiune spală cocoloașele de sare lipite de caroserie. Ia furtunul în mână și încremenește. La capătul aleii a apărut o persoană care se uită la el. O fată drăguță, într-un paltonaș roșu, cu căciulă și fular tricotate și tot roșii. Roșie este și masca pe care o poartă, roșii sunt și galoșii – de fapt, pe aceștia i-a primit în dar de Crăciun, pentru că a mărturisit de mai multe ori cât de mult îi plac cei purtați de prietena ei, Holly. Strânge la piept o mapă subțire.

— Domnul profesor Harris? îl întreabă ea.

— Da, eu sunt, răspunde Roddy. O secundă, domnișoară.

Deschide portiera de la Subaru. Telecomanda de la garaj este atașată de parasolar. Bine măcar că asta are două butoane, nu trei. Apasă unul dintre ele și ușa din stânga se închide, ascunzând dubița. Se îndoiește că fata a observat-o, pentru că se uită doar la el, dar paza bună trece primejdia rea.

Zâmbește și se apropie cu mâna întinsă. De când cu Covidul, fata aceasta preferă salutul cu atingerea coatelor, dar domnul poartă mănuși de lucru, ea poartă mănuși cu un singur deget (deși nu sunt

necesare într-o zi atât de caldă, cum nu este necesar nici fularul, dar ei i se pare că întregul ansamblu este foarte elegant, plus că roșul este în vogă), deci nu-i nicio problemă.

— Cu ce te pot ajuta în ziua asta frumoasă și caldă?

Barbara Robinson surâde.

— De fapt, speram să pot vorbi cu soția dumneavoastră. Aș vrea s-o întreb ceva.

Dacă este să se ia după mapa pe care o strânge fata la piept cu un aer atât de ocrotitor, Roddy bănuiește că este vorba despre ceva în legătură cu atelierul de creație. I-ar putea spune că i se pare cam prea tânără ca să poată intra în acest program – majoritatea scriitorilor aspiranți care participă la atelier au peste douăzeci de ani, ba chiar peste treizeci. I-ar mai putea spune și că, foarte probabil, la toamnă *nu va fi* niciun atelier de creație. Jim Shepard a refuzat să se ocupe de el și foarte puțini scriitori profesioniști și-au manifestat un vag interes față de programul acesta al facultății. Scriitorașul care se ocupă în prezent de el, Henry Stratton, a refuzat reînnoirea contractului. I-a spus lui Rosalyn Burkhart, șefa Catedrei de engleză, că i se pare complet absurdă ideea cu „învățământul la distanță" în cazul unui program intensiv de creație literară. În conformitate cu spusele lui Emily, care a aflat chiar din gura lui Rosalyn, Stratton a zis că ar fi ca și când ai face amor cu cineva, cu mănușile de box în mâini.

Dar să-i dea Em veștile astea proaste micuței și drăguței Scufițe-Roșii; el nu-i decât un umil prof de biologie (pe deasupra, și ieșit la pensie).

— Sunt sigur că se va bucura să stea de vorbă cu dumneata, domnișoară...

— Barbara mă numesc. Barbara Robinson.

— Îmi pare bine de cunoștință, Barbara! Du-te și sună la ușă. Este ea cam bătrâioară soțioara mea, dar încă are auzul foarte fin.

Barbara zâmbește.

— Vă mulțumesc.

Pornește spre casă, dar se oprește și se întoarce să-i mai spună ceva. Și acel ceva este:

— Ar trebui să vă spălați și dubița, domnule Harris. Și tata a avut una la fel când eram eu mică și i-a căzut toba de eșapament când era pe autostradă. Zicea că a corodat-o sarea de pe drumuri.

Deci a văzut-o, își spune Roddy. *Chiar că trebuie să fiu mai atent.*

— Mulțumesc pentru sfat.

Oare o să-și mai aducă aminte? Oare a văzut ceva ce nu trebuia să vadă? Roddy nu crede asta. Ce crede Roddy este că, pe micuța și drăguța Scufiță-Roșie – pe numele ei adevărat, Barbara Robinson – nu o interesează decât acele nestemate literare (nestemate neșlefuite încă) pe care le are în mapă. Nu o interesează decât să devină următoarea Toni Morrison sau următoarea Alice Walker[1]. Însă clar că va trebui să fie mult mai prudent pe viitor. Și totul, *doar din cauza afurisitului de buton care nu e la locul lui,* își zice el. *Tâmpit ăla care a conceput sistemul. Că eu încă nu mi-am pierdut ținerea de minte.*

Dă drumul la apă și îndreaptă furtunul spre latura mașinii. Sarea începe să se spele, lăsând vederii vopseaua verde și frumoasă de dedesubt. Abia aștepta să se ocupe de mașină... dar acum... parcă nu mai are cine știe ce chef. L-a deprimat fătuca aia drăgălașă și îmbrăcată în roșu.

Barbara îi face cu mâna, merge pe alee, ajunge la casă și sună la ușă. Se deschide ușa. În prag stă Emily, care nu pare nici măcar cu o zi mai bătrână de șaptezeci de ani. Poartă o rochie din mătase verde, iar părul îi este proaspăt coafat. A fost dimineață la coaforul Hair

[1] Scriitoare de origine afro-americană; Alice Walker a câștigat Premiul Pulitzer în 1982, iar Toni Morrison a câștigat Premiul Nobel pentru Literatură în 1993 (n. tr.).

Today, care ar fi trebuit să fie închis din cauza pandemiei, dar proprietara – Helen – face excepții pentru clientele vechi, care-i lasă bacșișuri mari și îi fac daruri de Crăciun.

— Da? Ce dorești?

— Să vorbesc cu dumneavoastră, dacă se poate. Despre...

Barbara încearcă să-și înghită nodul din gât.

— Despre creație literară.

Em aruncă o privire la mapă, după care schițează un surâs trist.

— Dacă este vorba despre atelierul de creație literară, să știi că nu se mai primesc înscrieri. Mă tem că nu se știe deocamdată dacă o să se mai țină. Din cauza acestui virus.

— Nu, nu despre asta e vorba.

Emily se uită lung la fata care i-a sunat la ușă: e drăguță, robustă, pare sănătoasă și – desigur – este foarte tânără. Se uită peste umărul ei și îl vede pe Roddy care se face că spală aleea, dar nu le scapă din ochi. *Să vezi ce ghețuș o să se facă acolo dacă o să scadă temperatura la noapte,* îi zice ea în gând. *Nu te-ai gândit bine.* După care se uită din nou la tânăra îmbrăcată în roșu.

— Cum te numești, draga mea?

— Barbara Robinson.

— Ei, Barbara, ce-ar fi să poftești înăuntru și să-mi spui despre ce este vorba.

Îi face loc. Barbara intră în casă. Em închide ușa. Robby continuă să spele mașinuța verde și cochetă.

24 IULIE 2021

1

Holly ajunge la Meadowbrook Estates cu patruzeci și cinci de minute mai devreme față de ora convenită cu domnul avocat Emerson. *Holly o să ajungă mult mai devreme și la propria ei înmormântare,* obișnuia să zică unchiul Henry. Probabil că la aceea va ajunge la fix – că n-o să aibă de ales –, dar, la înmormântarea mamei sale, transmisă online, a intrat pe Zoom cu cincisprezece minute înainte să înceapă, ceea ce îi cam dă dreptate unchiului Henry.

Nu se duce direct la casa moștenită, ci se oprește la colțul de pe Hancock Street, cu ochii la camioneta parcată pe aleea mamei sale. Este vopsită toată în roșu-aprins, cu excepția numelui companiei care este scris pe o latură cu litere galbene: CURĂȚENIE P.M. Deoarece deține o agenție de detectivi particulari și pentru că ea însăși se ocupă de rezolvarea cazurilor, adică este un fel de șefă a „copoilor" (nu folosește cuvinte argotice de genul *curcan, presor* sau *sticlete,* pentru că i se par urâte), Holly a mai văzut astfel de camionete. P.M înseamnă „Post-Mortem".

În cazul de față, angajații companiei nu vor trebui decât să dea cu aspiratorul și să șteargă cu dezinfectant toate suprafețele (nu cumva să uite de întrerupătoare, de mânerele pentru tras apa la

toalete; și nici de balamalele ușilor să nu uite). În situațiile cu morți violente și după ce criminaliștii și-au făcut treaba, vine echipa de la P.M. ca să curețe sângele și voma, să scoată din casă mobila deteriorată și, evident, să sterilizeze locul. Sterilizarea este deosebit de importantă mai ales atunci când este vorba de laboratoare de metamfetamină. Este posibil ca Holly să se mai fi întâlnit cu unul sau doi dintre membrii echipei de aici, dar nu vrea să stea de vorbă cu ei. Așa că deschide geamul mașinii, își aprinde o țigară și așteaptă.

La unsprezece fără douăzeci, doi angajați ai companiei de curățenie ies din casă, cu trusele mari atârnate de umeri. Au mănuși, haine de protecție și măști. Măști N95, nu din cele contra gazelor, așa cum trebuie să poarte uneori în cazul morților violente. Pentru că stăpâna acestei case a murit din cauze aparent naturale, plus că era internată în spital; deci aici este vorba doar de o curățare și o dezinfectare a spațiului, ca să nu mai rămână nici urmă de Covid, iar treaba asta e gata în doi timpi și trei mișcări. Tipii se uită unul la altul și dau din cap. Unul dintre ei lipește pe ușa din față un plic roșu, așa cum este și camioneta lor. Se urcă în cabină și pleacă. Instinctiv, Holly lasă capul în jos atunci când trec pe lângă ea.

Pune chiștocul țigării în scrumiera de drum (scrumieră spălată de dimineață, dar în care zac deja trei soldați căzuți la datorie), pornește motorul și se îndreaptă spre casa cu numărul 42, de pe Lily Court, casă cumpărată de mama ei în urmă cu șase ani. Ia plicul de pe ușă și îl deschide. Pe foile dinăuntru (doar două; mult mai multe ar fi fost doar în cazul unui asasinat sau al unei sinucideri) sunt descrise în amănunt toate lucrările făcute. Pe capătul de jos al ultimei foi scrie OBIECTE EVACUATE: 0. Holly crede ce scrie acolo, probabil că și David Emerson crede și ăsta-i motivul pentru care i-a angajat. P.M. funcționează de mulți ani, este o companie sigură, cu o reputație impecabilă în acest

domeniu de activitate deloc plăcută, dar absolut necesară... și, în fond, ce să fure de la mama ei? Zecile de bibelouri de porțelan, printre care Bucătărașul-mascotă de la fabrica de biscuiți Pillsbury și un Pinocchio cu priviri obscene, care o speria de moarte pe Holly în copilărie?

A dus o viață foarte modestă pentru o milionară, își spune Holly. Iar gândul acesta îi trezește niște sentimente care nu fac parte din spectrul ei emoțional. Să fie ranchiună? Da, și asta, dar mai mult furie și dezamăgire.

Își zice: *Fiica unei mincinoase intră într-un bar și își comandă un Mai Tai.*

Normal că un Mai Tai. În foarte rarele ocazii când își comandă ceva de băut, își alege numai și numai acest cocktail, pentru că o poartă cu gândul la palmieri, la ape turcoaz și la plaje cu nisip alb. În unele nopți (nu mereu, doar câteodată), înainte de a adormi, își imaginează un salvamar cu pielea de culoarea bronzului, îmbrăcat cu un șort foarte strâmt, care stă în turnulețul lui de pază de lângă ocean. O vede, îi zâmbește și urmează... ce trebuie să urmeze.

Holly are propria ei cheie, dar nu are și dorința de a intra în casă, ca să-l vadă din nou pe acel Pinocchio din porțelan, cu tichia tiroleză și cu zâmbetul lui nerușinat care pare a-i spune: Știu totul despre fantezia ta cu salvamarul, Holly. Știu cum îți înfigi unghiile în spatele lui atunci când...

— Când am orgasm... Ei, și ce? Ce contează? murmură ea, așezându-se pe o treaptă ca să-l aștepte pe avocat.

O aude pe mama ei răspunzându-i, cu aceeași mâhnire în glas ca de fiecare dată când fiica ei mediocră și stearsă și fără pic de farmec îi înșală așteptările: *Of, Holly!*

A venit momentul să deschidă ușa – dar nu ușa de la casă, ci ușa din mintea ei. Să se gândească la ce s-a întâmplat și *de ce* s-a întâmplat. Dar presupune că deja știe. În fond, este detectiv, nu?

2

A murit Elizabeth Wharton, mama Oliviei Trelawney și a lui Janelle „Janey" Patterson. Holly l-a cunoscut pe Bill Hodges la funeraliile bătrânei doamne. A însoțit-o acolo pe Janey și a fost foarte amabil. S-a purtat cu Holly – hai, să aud o exclamație de uimire! – așa cum te porți cu o persoană normală. Dar ea *nu* era o persoană normală atunci, nu este nici acum, dar este mult mai normală decât înainte. Datorită lui Bill.

Jeney a murit imediat după acea ceremonie funerară. Brady Hartsfield a aruncat în aer mașina în care se afla. Iar Holly – o femeie singuratică, de patruzeci și ceva de ani, fără niciun prieten și care locuia împreună cu mama ei – a ajutat la capturarea lui Brady... cu toate că, așa cum avea să se dovedească mai târziu, Brady nu-și încheiase încă socotelile cu ei. Nici cu Bill, nici cu Holly, nici cu Jerome și Barbara Robinson.

Bill a convins-o că poate fi independentă, că poate fi pe picioarele ei. Nu i-a spus-o în față. Nici nu a fost nevoie să o facă. Se subînțelegea din felul în care se purta cu ea. I-a dat o mulțime de sarcini, presupunând pur și simplu că le va duce la îndeplinire. Evident că lui Charlotte nu i-a plăcut asta. Nici pe *el* nu l-a plăcut. Însă Holly abia dacă a observat. În atâția ani, mustrările și dezaprobările mamei sale se transformaseră într-un zgomot de fond. Atunci când lucra împreună cu Bill, se simțea vie și deșteaptă și utilă. Lumea ei prindea iarăși culoare. După Brady, au avut alt caz de rezolvat, alt ticălos de prins. Pe acesta îl chema Morris Bellamy[1], care căuta o comoară îngropată și era gata să facă absolut orice ca să pună mâna pe ea.

Și apoi...

---

[1] Vezi romanul *Ce-am găsit al meu să fie* de Stephen King, Nemira, 2017 (n. tr.).

— S-a îmbolnăvit Bill, murmură Holly, aprinzându-și o altă țigară. Cancer pancreatic.

Chiar și acum, când au trecut deja cinci ani de atunci, tot o mai doare când își aduce aminte.

A urmat citirea unui alt testament, ocazie cu care Holly a aflat că Bill îi lăsase ei agenția de detectivi particulari. „Ce-am găsit al meu să fie". Nu avea prea mulți clienți. Abia fusese înființată. Se chinuia să rămână în picioare.

La fel mă chinuiam și eu, își spune Holly. *Pentru că nu voiam să cad și să-l dezamăgesc pe Bill.*

Cam în perioada aceea – nu mai ține minte cu exactitate, dar nu trecuse prea mult timp de când îl pierduse pe Bill – a primit un telefon de la Charlotte, care plângea în hohote și care i-a spus că nemernicul de Daniel Hailey își luase tălpășița din oraș și fugise în Caraibe cu toate milioanele pe care Janey i le lăsase ei și lui Henry. Și cu o foarte mare parte din contul fiduciar al lui Holly, pe care ea acceptase să îl pună la bătaie în urma insistențelor mamei sale.

A urmat un consiliu de familie, la care Charlotte a tot înșirat lucruri de genul *N-am absolut nicio scuză. N-am să mi-o iert niciodată.* Iar Henry îi tot repeta că este în regulă, că nu sunt chiar săraci lipiți pământului, că mai au din ce să trăiască. La fel și Holly, zicea el, deși poate ar trebui să se gândească să renunțe la apartament și să se întoarcă pe Lily Court ca să locuiască o vreme cu mămica ei. Cu alte cuvinte, să se instaleze în camera de oaspeți, pe care mama ei o amenajase în așa fel încât să semene cu camera ei din trecut. *Ca într-un muzeu al copilăriei,* își zice Holly acum.

Oare chiar spusese unchiul Henry atunci, referindu-se la bani, *cum au venit, așa s-au și dus?* Holly stă pe treapta casei și fumează și se gândește, dar nu-și mai amintește prea bine. Parcă da. Și ar fi fost foarte *firesc* să folosească expresia asta pentru că banii nu se

duseseră nicăieri în realitate. Nici ai lui, nici ai lui Charlotte, nici ai lui Holly.

Desigur că va trebui să-ți închizi afacerea, spusese Charlotte. *Asta* își amintește foarte bine. O, da, foarte bine. Pentru că, în fond, nu ăsta fusese tot scopul minciunii lor? Să o împiedice pe fiica ei – of, atât de fragilă, atât de neajutorată – să meargă înainte cu planul ei absurd de a conduce o agenție de detectivi particulari, idee pe care i-o vârâse în cap tocmai omul ăla din cauza căruia fusese cât pe ce să-și piardă viața.

— Și să mă readucă sub papucul ei, șoptește Holly acum și își strivește cu atâta forță țigara, că sar scântei de jar care îi ard dosul palmei.

3

Tocmai se gândește să-și aprindă alta, când apar Elaine (din casa vecină) și Danielle (din casa de vizavi), care vin să-i prezinte condoleanțe. Amândouă au participat la ceremonia funerară desfășurată online. Niciuna nu poartă mască și schimbă o privirea amuzată (genul ăla de privire care pare a spune *zău așa, Holly)* atunci când ea și-o ridică urgent pe a ei peste nas și gură. Elaine o întreabă dacă are de gând să scoată casa la vânzare. Holly răspunde că probabil că da. Danielle o întreabă dacă se gândește cumva să vândă bunurile din casă, de care nu mai are nevoie. Holly răspunde că probabil că nu. Deja a început să o doară capul.

Fix atunci apare Emerson într-un Chevrolet standard. În spatele lui oprește o Honda Civic, în care se află două femei. Și Emerson a venit mai devreme, dar doar cu vreo cinci minute, slavă Domnului. Danielle și Elaine pleacă spre casa lui Danielle, discutând între ele, bârfind și făcând schimb de lighioane din alea care se poate sau nu să le populeze aparatul respirator.

Femeile care coboară din Honda sunt cam de vârsta lui Holly. Emerson este un picuț mai în vârstă, cu părul alb, frumos pieptănat pe spate și cu doar câțiva zulufi în dreptul urechilor. Este înalt și foarte palid, cu cearcăne negre sub ochi, ceea ce-i dă de înțeles lui Holly că suferă ori de insomnie, ori are carență de fier. Are în mână o servietă foarte avocățească. Holly se simte ușurată să-i vadă că poartă toți măști de protecție din alea serioase – N95 –, nu niște bucățele de pânză subțire care nu-ți sunt de niciun folos; și se bucură când el nu-i întinde mâna, ci face gestul de salut cu cotul. Îi răspunde în același fel. Femeile o salută ridicând fiecare câte o mână.

— Mă bucur să te văd în sfârșit, Holly. Pot să-ți zic așa?

— Da, sigur că da.

— Eu sunt David. Aceasta este Rhoda Landry, iar cealaltă doamnă drăguță este Andrea Stark. Sunt angajatele mele. Rhoda este notar. Ai intrat în casă?

— Nu. Te-am așteptat.

N-am vrut să fiu singură cu Pinocchio și cu Bucătărașul de la Pillsbury, continuă ea în gând. O glumă, desigur – dar cu un sâmbure de adevăr, ca mai toate glumele.

— Foarte frumos din partea ta, spune el, deși Holly nu pricepe deloc de ce ar fi așa. Vrei să faci tu onorurile casei?

Holly scoate cheia – cheia primită de la mama ei, care i-a spus, pe un ton foarte solemn: *Să o păzești ca pe ochii din cap, să nu o pierzi cum ai pierdut cartea aia de la bibliotecă atunci când ai mers cu autobuzul.* Cartea cu pricina, *Ziua în care nu moare niciun porc*[1], a fost găsită chiar a doua zi de angajații biroului de obiecte pierdute de la compania de autobuze, însă Charlotte a continuat să-i amintească de întâmplarea aia și după trei ani. Și după aceea.

---

[1] *A Day No Pigs Would Die* – roman pentru tineret, scris de Robert Newton Peck și apărut în 1972 (n. tr).

Și când Holly avea șaisprezece, optsprezece, douăzeci și unu, *cincizeci și ceva* de ani, Charlotte a continuat să-i repete fără să se plictisească: *mai ții minte când ai pierdut în autobuz cartea aia de la bibliotecă?* Și imediat urma hohotul ăla de râs plin de dezamăgire care părea a-i spune: *Of, Holly!*

Imediat ce deschide ușa, o izbește mirosul de potpuriu. Șovăie o clipă, pentru că nimic nu-ți redește apă mai repede amintirile – fie ele rele sau bune – ca anumite miresme. Strânge din dinți, își îndreaptă umerii și intră.

— Ce căsuță drăguță! exclamă Rhoda Landry. Îmi place la nebunie stilul Cape Cod.

— Foarte confortabilă, adaugă Andrea Stark.

Holly habar nu are ce caută și tipa asta aici.

— Aș vrea să te uiți peste niște acte și trebuie să-mi și semnezi câteva, spune Emerson. Cel mai important este confirmarea faptului că ai luat cunoștință de moștenire. O copie va ajunge la IRS[1] și una la Instanța Succesorală a comitatului. Vrei să intrăm în bucătărie? Acolo discutam probleme de afaceri cu Charlotte.

Și se duc la bucătărie. Emerson deja a început să deschidă cataramele de la servietă; cele două însoțitoare ale lui se uită în jur și inventariază totul cu privirile curioase pe care le au femeile când intră într-o casă străină. Se uită și Holly și o aude pe mama sa de pretutindeni, din toate colțurile. Iar cuvintele cu care începe sunt mereu aceleași: *De câte ori ți-am spus.*

La chiuvetă: *De câte ori ți-am spus să nu mai pui paharul de suc în mașina de spălat vase dacă nu l-ai clătit mai întâi?*

La frigider: *De câte ori ți-am spus să închizi bine ușa?*

La bufet: *De câte ori ți-am spus să nu pui înăuntru mai mult de trei farfurii deodată ca să nu se ciobească?*

---

[1] Internal Revenue Service – Serviciul Federal de Administrare Fiscală (n. tr.).

La aragaz: *De câte ori ți-am spus să verifici de două ori dacă ai închis gazele înainte să ieși din bucătărie?*

Se așază toți în jurul mesei. Emerson îi întinde unul câte unul actele pe care trebuie să le semneze. Confirmarea faptului că a fost informată de existența moștenirii. Confirmarea faptului că a primit o copie a testamentului lui Charlotte Anne Gibney (pe care Emerson i-o dă acum). Confirmarea faptului că a fost informată de activele mamei sale, printre care se află și un portofoliu de acțiuni extrem de valoros, cele mai bune fiind acțiunile la companiile Tesla și Apple. Holly semnează un contract prin care îl împuternicește pe David Emerson să o reprezinte la ședința Instanței Succesorale. Rhoda Landry legalizează fiecare document cu parafa ei notarială, mare și veche. Iar Andrea Stark semnează în calitate de martor (aha, deci ăsta-i motivul pentru care a venit și ea).

După ce se termină acest ritual al semnăturilor, cele două femei îi prezintă lui Holly sincere și abia șoptite condoleanțe pentru pierderea mamei sale, după care pleacă. Emerson îi spune lui Holly că i-ar plăcea nespus de mult să o invite la masă, dar, din păcate, îl așteaptă un client. Holly îi răspunde că este în regulă. Nu vrea să ia masa cu Emerson; nu vrea decât să-l vadă cum iese pe ușă. A început s-o doară și mai tare capul și își dorește să fumeze o țigară. Ca s-o spunem pe-aia dreaptă, *moare* după o țigară.

— Ai avut ceva timp la dispoziție, da? Tot te mai gândești să vinzi casa?

— Da.

Și nu doar se gândește, ci vrea cu tot dinadinsul.

— Mobilată sau nu? La asta te-ai gândit?

— Mobilată.

— Totuși...

Și scoate din servietă un tenculeț de etichete roșii. Pe fiecare dintre ele scrie DE PĂSTRAT.

— Uită-te bine în jur și, dacă vezi ceva ce vrei să-ți oprești, pune eticheta asta. Trebuie doar să-i desprinzi folia de pe spate și se lipește. Uite, vezi?

— Da.

— Mă gândesc la bibelourile mamei tale din antreu, poate vrei să le păstrezi ca amintire...

Dar îi vede expresia.

— Sau poate nu, dar sigur trebuie să mai fie și alte lucruri. Precis mai sunt. Am mai avut multe astfel de cazuri și știu că se întâmplă des ca moștenitorii să renunțe la diverse obiecte, iar apoi să regrete că au făcut-o.

Da, așa crezi tu, îi zice Holly în gând. *Ești convins de asta, pentru că așa ești și tu – un om cu mania de a aduna cât mai multe bunuri materiale, iar oamenii de felul tău nu vor reuși să-i înțeleagă niciodată pe cei care renunță la ele și preferă un stil de viață minimalist. Facem parte din caste diferite, care pur și simplu nu reușesc să pice de acord. Cam cum sunt vaccioniștii și antivaccioniștii. Trumpiștii și antitrumpiștii.*

— Am înțeles.

Avocatul zâmbește, probabil crezând că a reușit s-o convingă.

— Încă ceva și terminăm.

Scoate din servietă un dosar subțire. Cu fotografii. Le întinde în fața ei, pe masă, exact ca un polițist care arată martorului poze cu diferiți infractori. Holly le privește uimită. Nu, nu la poze cu infractori se uită ea acum, ci la unele cu bijuterii aranjate frumos pe materiale închise la culoare. Cercei, inele, coliere, brățări, broșe, un șirag dublu de perle.

— Înainte să se interneze în spital, mama ta a insistat să le iau eu și să le pun la loc sigur, spune Emerson. Mi s-a părut puțin cam incorect, dar asta a fost dorința ei. Acum îți aparțin ție... mă rog,

îți vor aparține după ce se va stabili autenticitatea testamentului lui Charlotte.

Acum îi întinde o coală de hârtie.

— Asta-i lista cu toate bijuteriile.

Holly se uită la documentul respectiv. Este semnat de Charlotte, cosemnat de Emerson și de Andrea Stark – probabil că pe fișa postului ei scrie „Martor de profesie". Holly se mai uită la fotografii și pune degetul pe două dintre ele.

— Asta-i verigheta mamei mele și ăsta-i inelul de logodnă, pe care nici nu-l prea purta. Dar nu mai recunosc nimic altceva.

— Înseamnă că i-a plăcut să le colecționeze, spune Emerson.

Are un ton stânjenit, dar foarte puțin. Moartea are obiceiul să dezvăluie tot felul de secrete. Evident că știe asta. Doar este versat în asemenea treburi.

— Dar...

Holly se uită lung la el. Credea – spera – că este pregătită pentru această întâlnire, că este pregătită chiar să dea o ultimă raită prin casa mamei sale și să intre în camera de oaspeți, devenită muzeul copilăriei sale. Dar să afle *așa ceva?* Nu, nici vorbă.

— Sunt autentice sau false?

— Va trebui să le duci tu la un bijutier ca să le stabilească valoarea, îi zice Emerson.

Ezită puțin, după care adaugă ceva care încalcă un pic normele etice ale profesiunii sale:

— Dar Andrea este convinsă că nu sunt false.

Holly nu mai spune nimic. Se gândește că informația aceasta depășește orice fel de minciună. Poate depășește chiar și capacitatea ei de a-și ierta mama.

— Voi ține bijuteriile acestea în seiful de la birou până la citirea testamentului, dar asta trebuie să rămână la tine. Eu am o copie.

Se referă la listă. Pe ea sunt trecute vreo treizeci, treizeci și ceva de articole; și, dacă pietrele sunt adevărate, înseamnă că valoarea totală ar fi... Isuse, ar fi foarte mare! O sută de mii de dolari? Două sute de mii? *Cinci?*

Bill Hodges a învățat-o cum să-și educe mintea să deslușească anumite fapte și să nu se sperie atunci când acestea duc la concluzii neașteptate. Fapt: Se pare că Charlotte avea bijuterii foarte valoroase. Alt fapt: Holly nu și-a văzut niciodată mama purtând vreunul dintre giuvaierele respective; nici măcar nu știa de existența lor. Concluzie: La un moment dat, după ce a primit moștenirea lăsată de Janey și, probabil după ce a pretins că a pierdut toți banii, Charlotte a căpătat obsesia colecționării de bijuterii, aidoma unui pitic urâcios dintr-o poveste fantastică, un pitic zgârcit și rău, cu un adevărat tezaur ascuns în peștera lui.

Îl conduce pe Emerson la ușă. Acesta aruncă o privire la bibelourile din porțelan și zâmbește.

— Soția mea e înnebunită după așa ceva, spune el. Cred că are toate bibelourile din lume cu spiriduși și cu zâne din alea mici care stau pe ciuperci.

— Alege câteva să i le duci din partea mea, îl îndeamnă Holly.

Ia-le pe toate.

Emerson pare înfricoșat.

— Vai, nu se poate! Nu. Mulțumesc, dar nu pot.

— Măcar pe ăsta ia-l, îi zâmbește Holly, îndesându-i-l în mână pe nesuferitul ăla de Pinocchio. Sunt sigură că onorariul îți este acoperit printr-o clauză a testamentului...

— Bineînțeles...

— Dar ăsta este din partea mea. Ca să-ți mulțumesc pentru amabilitate și înțelegere.

— Dacă insiști...

— Insist, spune Holly.

Să scape de afurisitul ăla mic, cu nas lung și privire parșivă ar fi cel mai bun lucru care i s-a întâmplat de când a intrat în casa de pe Lily Court.

Holly închide ușa, se uită pe fereastră, îl vede pe Emerson îndreptându-se spre Chevrolet și își spune: *Minciuni. Atât de multe minciuni.*

Se întoarce în bucătărie și strânge toate copiile documentelor. Mișcându-se ca într-un vis – o proaspătă milionară intră într-un bar și etc. etc. – se duce la al doilea sertar din stânga chiuvetei, care încă este plin de pungi de plastic, folie de aluminiu, folie alimentară, cleme de la pungile de pâine (mama ei nu le arunca niciodată pe astea) și alte șnururi din plastic sau elastic. Scotocește printre ele până când găsește o clemă mare din plastic și prinde cu ea toate hârtiile. Apoi ia o cană pe care scrie NICĂIERI NU-I CA ACASĂ și se întoarce la masă. Mama nu i-a permis niciodată să fumeze în casă; Holly se ascundea în baia ei și fuma acolo, cu geamul larg deschis. Acum își aprinde o țigară. Are sentimente amestecate – și un rest de remușcări din trecut, și o oarecare satisfacție perversă.

Pe vremuri, a mai stat la o masă foarte asemănătoare cu aceasta, în casa părinților ei de pe Bond Street, din Cincinnati, ca să completeze cereri de înscriere la facultate: una la UCLA, alta la NYU, alta la Duke. Într-unul dintre aceste locuri visa ea să studieze și considera că merită până și ultimul penny din taxa de înscriere. Pentru că erau foarte departe de Liceul Walnut Hills, erau locuri unde nu i se spusese niciodată Bâlbeta. Locuri foarte departe și de mama ei, și de tatăl ei, și de unchiul Henry.

Evident că nu a fost acceptată la niciuna dintre universitățile acestea. Avea medii mediocre, iar notele luate la bacalaureat[1] au

[1] Scholastic Aptitude Test – echivalentul american al examenului de bacalaureat (n. tr.)

fost îngrozitor de mici – poate și din cauză că, în ziua examenului, a avut o migrenă de-a dreptul înfiorătoare, plus niște crampe menstruale absolut crâncene. Probabil și durerea de cap, și cea de burtă îi fuseseră provocate de stres. A fost acceptată doar la universitatea de stat, adică așa cum se aștepta toată lumea. Să fii acceptat acolo era ca și cum ți se confirma că ești cel mai neîndemânatic jucător de pe terenul de baseball. Dar nici măcar universitatea de stat nu s-a oferit să-i acorde vreo bursă.

Sper să-ți dai seama că tatăl tău și cu mine nu ne permitem în niciun caz să te ținem la facultate, iar dacă faci un împrumut pentru studii, o să ajungi să-l achiți complet abia după ce treci de patruzeci de ani, i-a spus Charlotte. Poate că era adevărat în vremurile acelea. Și, *chiar dacă pici la examene și te dau afară de la facultate, tot o să fii obligată să plătești creditul ăla.* Dându-i de înțeles, *desigur,* că va pica la examene; și că facultatea ar exercita o presiune mult prea mare asupra unei copile atât de fragile. Oare nu o găsise mai demult Charlotte pe Holly ghemuită în cada de la baie, pentru că nu voia să se ducă la școală? Și uite ce s-a întâmplat după ce a dat examenul de bacalaureat! A venit acasă, a făcut o criză de plâns și a stat trează jumătate de noapte ca să vomite!

În consecință, Holly a ajuns să lucreze la o firmă de imobiliare – Mitchell Fine Homes and Estates, se chema – și făcea cursuri la seral. Mai ales cursuri de informatică, deși a intrat pe furiș și la câteva de literatură engleză. Totul a mers destul de bine – sigur, se simțea nefericită deseori, însă ajunsese să se împace cu starea aceasta, așa cum te împaci cu ideea că ai un semn din naștere vizibil și dizgrațios sau un picior mai strâmb – până când Frank Mitchell Jr., fiul proprietarului, a început să-i facă probleme.

— Probleme, pe naiba! explică acum Holly bucătăriei goale. Mă hărțuia! Ca să mă dunga-dunga!

I-a povestit mamei sale o parte dintre necazurile pe care le avea la serviciu, iar Charlotte a sfătuit-o să nu le bage în seamă. I-a spus că așa sunt bărbații, gândesc cu puțulicile toată viața și nu ai cum să-i schimbi. Bineînțeles că nu-i deloc plăcut să trăiești alături de ei, dar asta-i viața; trebuie s-o iei așa cum este, și cu bune, și cu rele; strânge din dinți și vezi-ți de treaba ta; și așa mai departe.

Dar tata nu-i așa, a spus Holly atunci, iar mama ei a făcut un gest nepăsător din mână – adică *normal că nu e* și *n-ar îndrăzni* și *numai să încerce și vede el.* Cam multe lucruri de exprimat printr-un simplu gest al mâinii, dar uite că Charlotte reușise.

Ce nu i-a mărturisit Holly este că aproape îi cedase, aproape îi oferise ce voia libidinosului ăluia cu ochi bulbucați și mutră de pește și cu aere de stăpân pentru că era fiu de mare mahăr. *Nu te place nimeni,* i-a zis Mitchell Jr. *Ești prea distantă și nu faci treabă bună. Te-ar zbura imediat de-aici dacă n-aș fi eu. Deci ce zici de o mică recompensă, ei? Eu zic c-o să-ți placă după ce vezi cum e.*

Au intrat în biroul lui și juniorul a început s-o descheie la bluză. Primul nasture... al doilea... al treilea... și atunci ea i-a tras un pumn în nas, cu toată puterea i l-a tras și i-a zburat ochelarii și i-a spart buza. El a zbierat și a făcut-o „curvă proastă" și a amenințat-o c-o să pună să fie arestată pentru ultraj. Cu un curaj pe care nici nu bănuia că-l are și vorbind pe un ton rece și apăsat care n-avea niciun fel de legătură cu tonul ei obișnuit (atât de blând și de stins, că mulți îi cereau să repete ce tocmai spusese), i-a zis că, dacă avea tupeul să facă asta, atunci ea va declara polițiștilor că încercase să o violeze. Și expresia de pe chipul lui – o grimasă involuntară – i-a dat de înțeles că poliția i-ar da *ei* crezare, pentru că Frank Jr. mai avusese probleme și înainte. Probleme de acest fel. În orice caz, totul s-a terminat atunci. Pentru el s-a terminat. Dar nu și pentru Holly, care a venit într-o zi mai devreme la serviciu, i-a devastat biroul, după care s-a ascuns în locul ei de lucru și și-a culcat capul pe birou. S-ar fi ascuns sub el, dacă ar fi avut loc.

O lună într-un „centru de tratament", urmată de trei ani de psihoterapie (uite că, pentru *asta*, părinții au găsit bani). Ședințele acestea de psihoterapie au încetat odată cu moartea tatălui ei, dar Holly a continuat să ia diverse medicamente, care o ajutau să funcționeze cât de cât, cu toate că vedea lumea ca printr-o folie din celofan.

Strânge din dinți și vezi-ți de treaba ta – așa scria în Evanghelia după Charlotte Gibney.

4

Holly își stinge țigara la chiuvetă, clătește cana, o pune în scurgătorul de vase și urcă la etaj. Prima ușă pe dreapta este cea care dă în camera de oaspeți. Deși nu tocmai. În primul rând, tapetul de pe pereți nu este același; dar este la fel de sinistră ca aceea în care a stat la Cincinnati, pe vremea adolescenței. Poate că Charlotte și-a imaginat că fiica ei, instabilă atât din punct de vedere mintal, cât și emoțional, va ajunge la un moment dat să priceapă și singură că nu era menită să trăiască printre oameni care nu-i înțelegeau problemele. Holly intră, repetându-și: *Este o sală de muzeu. Ar trebui să fie și un afiș pe care să scrie SALĂ CU EXPONATELE UNEI NEFERICITE COPILE. TRISTIS PUELLA.*

Holly n-are nicio îndoială că mama ei a iubit-o foarte mult. Însă a iubi pe cineva nu înseamnă și a-l susține necondiționat. Se mai întâmplă ca dragostea prea mare să te lase fără niciun fel de sprijin.

Deasupra patului este un poster cu Madonna. Pe un perete e Prince, pe altul e Ralph Macchio în rolul din *Karate Kid.* Dacă s-ar uita la rafturile de sub micuța ei combină muzicală (pe care scrie *Ludio Ludius*), i-ar vedea acolo pe Bruce Springsteen, Van Halen, Wham!, Tina Turner și, desigur, Deep Purple. Toți, pe casete. Pe pat, este întinsă cuvertura ecosez pe care nu poate s-o sufere. Odată ca

niciodată, a fost o fată care a trăit printre toate lucrurile astea și care se uita pe fereastră la Bond Street și își asculta muzica preferată și își scria poeziile la mașina de scris portabilă, de culoare albastră, marca Olivetti. După mașina asta de scris a avut un PC Commodore, cu un ecran mititel.

Lasă ochii în jos și vede că ține în mână teancul de etichete roșii cu DE PĂSTRAT. Nici nu știe când le-a luat de pe masă.

— Mă bucur c-am venit, spune ea. Ce bine e acasă!

Se duce la coșul de gunoi acoperit cu un simbol din *Războiul stelelor (Bella Siderea* scrie pe poza aia micuță – i se pare ciudat că își aduce aminte cuvintele învățate la orele de latină) și aruncă etichetele. Apoi se așază pe pat, cu mâinile strânse între genunchi. O înconjoară prea multe amintiri. Întrebarea este una simplă: să le înfrunte sau să le dea uitării?

Să le înfrunte, desigur. Dar nu pentru că s-a schimbat și acum este alt om, un om mai bun, un om curajos, care s-a confruntat cu orori inimaginabile pentru alții. Să le înfrunte, pentru că nu are de ales.

5

După căderea nervoasă, după așa-zisul „centru de tratament", Holly a răspuns unui anunț publicat de o mică editură, care voia să angajeze o persoană care să se ocupe de indexurile unei serii de trei cărți – fiecare groasă cam cât un opritor de ușă – despre istoria locală, scrise de un profesor de la Universitatea Xavier. A avut emoții extrem de mari la începutul interviului de angajare (mai corect spus, era speriată de moarte), dar editorul, Jim Haggerty, părea să n-aibă deloc habar despre cum stă treaba cu indexurile, așa că Holly a putut să-i explice cum le-ar concepe ea. Și a făcut asta fără să se bâlbâie câtuși de puțin și fără să se încurce în propriile cuvinte, așa cum i se întâmpla

foarte des la liceu. I-a spus că, mai întâi și mai întâi, ar alcătui liste cu ce anume trebuie să intre în indexurile respective, după care ar crea un fișier pe computer, apoi ar pune cuvintele în ordine alfabetică și pe categorii. După aceea, fișierul ar trebui să ajungă la autor, care să-l verifice, să facă adnotările care i se par necesare și să i-l înapoieze pentru ultimele modificări.

— Din păcate, nu avem încă un computer, a spus atunci Haggerty, doar câteva mașini de scris electrice de la IBM. Dar cred că va trebui să ne luăm unul – că... nu-i așa?... computerele reprezintă viitorul.

— Am eu unul, i-a zis Holly.

S-a îndreptat în scaun și l-a privit drept în ochi. Atât de entuziasmată era de șansa care i se oferise, încât a uitat că se afla la un interviu de angajare, l-a uitat pe Frank J., a uitat că făcuse patru ani de liceu purtând porecla Bâlbeta.

— Și l-ai folosi ca să faci indexuri? a întrebat-o uluit Haggerty.

— Da. Hai să luăm, de exemplu, cuvântul *Erie.* Reprezintă o categorie, dar se poate referi la lac, la comitat sau la tribul de indigeni Erie. Sigur că, în ultimul caz, va trebui să existe o trimitere la documentul „Cat Nation" și la irochezi[1]. Ba chiar mai multe! Ar trebui să revăd întregul material ca să-mi fac o idee, dar înțelegeți cum merge treaba, da? Sau, stați, să luăm un cuvânt și mai interesant... Plymouth, da...

Atunci a oprit-o Haggerty și i-a spus că o angajează de probă. Și-a dat seama din prima că are de-a face cu o expertă în domeniul indexurilor, își spune Holly acum, stând pe marginea patului.

Prima ei slujbă, un fel de combinație între studiu și munca propriu-zisă – dacă se poate spune așa –, a dus la altele asemănătoare.

---

[1] *Cat Nation* – document din 1624, care atestă existența tribului Erie; irochezi – populație indigenă care trăia în regiunea lacurilor Erie, Huron și Ontario (n. tr.).

S-a mutat din casa de pe Bond Street. Și-a cumpărat prima mașină. Și-a luat un soft mai bun pentru computer și a mai făcut câteva cursuri de informatică. Își lua medicamentele. Când lucra, se simțea bine, îi mergea mintea și era conectată la realitate. Când nu lucra, avea din nou senzația că trăia într-o pungă din celofan. A ieșit la câteva întâlniri, dar aceste episoade au fost penibile și i-au lăsat un gust amar. Sărutul obligatoriu de noapte bună o făcea mult prea des să-și amintească de Frank Jr.

Când nu a mai găsit de lucru în domeniul indexurilor (dăduse faliment editura care scotea cărți de istorie mari cât opritoarele de uși), Holly s-a ocupat de transcrierea pe computer a fișelor medicale de la mai multe spitale locale. Pe lângă asta, făcea fișiere cu reclamațiile depuse la tribunalul din Cincinnati. Trebuia să se ducă și acasă, în vizitele obligatorii – tot mai dese după moartea tatălui său. Asculta răbdătoare văicărelile mamei, care se plângea de tot și de toate, de la bani și până la vecini și până la afurisiții de democrați care strică totul în țară. Uneori, în timpul acestor vizite, Holly își amintea o replică din *Nașul*: „Tocmai când credeam că am scăpat, m-au târât înapoi." De Crăciun, stătea pe canapea alături de mama ei și de unchiul Henry și se uitau toți la filmul *O viață minunată*[1], așa cum cere tradiția. Și tot pentru că o cerea tradiția, Holly purta căciula de Moș Crăciun.

6

Avenit vremea să plece de aici.

Holly se ridică, pornește spre ușă, aude vocea autoritară a mamei sale (*Lasă camera așa cum ai găsit-o – de câte ori să-ți spun?)* și se

[1] *It's A Wonderful Life* – film din 1946, în regia lui Frank Capra, cu James Stewart în rolul principal (n. tr.).

întoarce să netezească cuvertura ecosez. Pentru cine o face? Pentru o femeie moartă? Este una dintre situațiile acelea în care nu știi dacă să râzi sau să plângi, așa că Holly râde.

Încă o aud. O s-o aud toată viața?

Firește că răspunsul este DA. Nici măcar în ziua de azi nu linge de pe tel spuma de albușuri bătute cu zahăr *(poți să faci tetanos)*, se spală întotdeauna pe mâini după ce atinge bancnotele *(nici nu-ți poți imagina câți microbi colcăie pe o singură bancnotă de un dolar)*, nu mănâncă portocale seara și nu se așază pe colac în toaletele publice decât dacă trebuie neapărat – dar o face tremurând de spaimă.

Niciodată să nu vorbești cu necunoscuții, altă povață înțeleaptă a lui Charlotte Gibney. De care Holly a ascultat până când i-a cunoscut pe Bill Hodges și pe Jerome Robinson, când i s-a schimbat întreaga viață.

Vrea să coboare la parter, dar își aduce aminte de sfatul pe care i l-a dat lui Jerome în legătură cu Vera Steinman. Traversează holul și intră în camera mamei sale. Nu vrea să ia nimic de aici – nici fotografiile înrămate de pe perete, nici grămada de parfumuri de pe măsuța de toaletă, nici vreuna dintre rochiile sau perechile de pantofi din șifonier –, dar trebuie să scape de *anumite* lucruri. Pe care le va găsi în sertarul noptierei.

În drum spre pat, se oprește în fața peretelui cu fotografiile expuse ca niște tablouri într-o galerie de artă. Nu există printre ele niciuna cu defunctul, dar deloc regretatul soț al lui Charlotte și este doar una singură cu unchiul Henry. Toate celelalte sunt poze mamă–fiică. Două sunt cele care-i atrag atenția lui Holly. Într-una, are în jur de patru ani și este îmbrăcată cu o jachetică. În cealaltă, are nouă sau zece și poartă modelul de fustă care era ultimul răcnet al modei în vremea aceea: înfășurată în jurul trupului și prinsă într-o parte cu un ac de siguranță mare și auriu și cam prea bătător la ochi. Mai devreme, în camera ei, nu reușise să-și aducă aminte de ce detesta atât de tare cuvertura; dar acum, când se uită la pozele astea,

înțelege. Amândouă sunt făcute din țesături ecosez – și jacheța, și fustița. Avea bluze ecosez și (parcă) un pulover. Lui Charlotte îi plăceau la nebunie țesăturile ecosez; o îmbrăca pe Holly și exclama: „Scoțianca mea mititică!"

În ambele fotografii – în majoritatea tuturor fotografiilor –, Charlotte o ține cu brațul de după umeri. Un astfel de gest, un fel de îmbrățișare laterală, poate fi interpretat drept ocrotitor sau iubitor. Dar, văzându-l repetat în toate pozele alea, în care fetița mititică a lui Charlotte este înfățișată la diferite vârste, cuprinse între doi și șaisprezece ani, Holly crede că este posibil să exprime și altceva: o atitudine de proprietar.

Se duce la noptieră și trage primul sertar de sus. Vrea să arunce mai ales calmantele și toate analgezicele luate pe rețetă, dar va scoate totul de acolo, chiar și multivitaminele pentru femei peste șaizeci de ani. Nici vorbă să le arunce la closet și să tragă apa după ele, dar știe că există o farmacie Walgreens pe drumul spre autostradă și este convinsă că vor accepta să o scape de ele.

Astăzi și-a pus o pereche de pantaloni cu buzunare multe și mari; și foarte bine a făcut, pentru că nu va mai fi nevoie să coboare ca să ia un sac de gunoi din sertarul de la bucătărie. Începe să-și îndese în buzunare toate flacoanele de acolo, fără măcar să se uite la etichete... și încremenește. Sub toată farmacia aia a mamei sale, se află un teanc de carnețele pe care le ține foarte bine minte. Primul are un inorog pe copertă. Holly le scoate pe toate și începe să răsfoiască la întâmplare unul dintre ele. Sunt caietele cu poeziile ei. Niște aiureli înfiorătoare și insipide, dar venite din adâncul inimii.

Stau la umbra frunzelor și mă uit la norii care aleargă pe cer.
Mă gândesc la iubitul meu plecat de lângă mine.
Multe zile vor mai trece până când ne vom revedea.
Închid ochii și oftez.

Holly este singură în toată casa, dar asta n-o împiedică să se înroșească. Simte că i-au luat foc obrajii. A scris chestia asta cu foarte mulți ani în urmă. Este o *juvenilia*[1] dintr-o perioadă juvenilă a unei femei fără pic de talent. Însă mama ei nu numai că a păstrat toate carnețelele astea, dar le-a ținut aproape de ea – poate chiar, înainte să stingă lumina, citea poeziile alea oribile, care numai „poezii" nu se pot numi. Dar de ce să fi făcut asta?

— Pentru că mă iubea, șoptește Holly și acum dă frâu liber lacrimilor. Pentru că îi era dor de mine.

Măcar de-ar fi fost doar asta. Dacă n-ar fi fost și minciuna aia cu toate văicărelile și lamentările despre ce-i făcuse nenorocitul ăla de Daniel Hailey. Chiar aici fusese Holly – în bucătăria acestei case de pe Lily Court – și stătuse la masă cu mama și cu unchiul ei, care i-au explicat cum fuseseră trași pe sfoară. Tot aici și-au exprimat vehement regretele pentru nepriceperea și naivitatea lor. Și i-au arătat niște *documente cu antet* și niște *rapoarte financiare*. Probabil că Charlotte îi spusese lui Henry de ce anume ar avea nevoie ca s-o convingă pe Holly, iar Henry făcuse rost de toate hârtiile alea. Fusese de acord cu Charlotte și îi acceptase planul, așa cum făcea întotdeauna.

Holly își spune acum că, dacă ar fi participat și Bill la consiliul acela de familie, și-ar fi dat seama de minciună aproape din primul moment. *(Nu minciună, ci escrocherie,* se corectează ea în gând. *Să nu ne mai ferim atâta și să-i zicem pe nume.)* Însă Bill nu fusese acolo. Sigur, și Holly ar fi trebuit să-și dea seama, numai că nu avea experiența lui și, în ciuda faptului că amândoi vorbeau despre niște sume absolut ametitoare – *milioane* –, chiar nu-i păsase prea mult. Se gândea numai și numai la noua ei profesie de detectiv. Era obsedată de ea. Plus că era și distrusă de durere.

---

[1] „Operă de tinerețe", în limba latină, în original (n. tr.).

Dacă aș fi cercetat mai în amănunt ce făceau rudele mele, în loc să caut câini pierduți și oameni ieșiți pe cauțiune care uită să se mai prezinte la proces, poate că altfel ar fi stat lucrurile.

Și așa mai departe – putea să găsească o mulțime de scuze.

Însă ce să facă ea acum cu toate caietele astea, cu aceste vestigii jenante ale tinereții ei? Să le țină sau să le dea foc? O să ia decizia după ce fie va rezolva cazul lui Bonnie Rae Dahl, fie se va dovedi că n-a fost, de fapt, niciun caz, așa cum se întâmplă uneori. Dar, deocamdată...

Holly pune carnețelele la loc și închide bine sertarul. Înainte să iasă din cameră, se mai uită o dată la fotografiile de pe perete. Doar ea și mama ei, nici urmă de tată. În cele mai multe, mama o ține de după umeri. Să fie un gest de dragoste, de ocrotire, sau gestul polițistului care arestează un infractor? Poate toate trei.

7

La jumătatea scării, pe care o coboară puțin mai greu pentru că are buzunarele umflate cu flacoane pline cu medicamente, lui Holly îi vine o idee. Urcă repede înapoi în camera ei și smulge cuvertura ecosez de pe pat. O face ghemotoc și o ia la parter.

În living, este un șemineu decorativ, în care se află un buștean care nu are cum să ardă pentru că nu este un buștean adevărat. Șemineul ăsta ar trebui să funcționeze pe gaz, numai că nu a mai fost aprins de mulți ani. Holly întinde în el cuvertura, după care se duce în bucătărie ca să ia de sub chiuvetă un sac de gunoi. Îl desface pe drumul înapoi. Bagă în el toate bibelourile și duce sacul în living.

Banii nu au dispărut nicăieri. Măcar atât lucru bun a făcut mama ei. Până și contul ei fiduciar – partea din el pe care Holly a acceptat s-o pună la bătaie pentru „oportunitățile de investiții" – este la locul lui.

Este aproape convinsă că mama ei a cumpărat toate bijuteriile alea din partea ei de moștenire. Însă asta nu schimbă în niciun fel faptul că intenția mamei sale a fost eșecul agenției „Ce-am găsit al meu să fie". Nu schimbă cu nimic faptul că mama ei își dorea ca agenția să moară încă din fașă. Și atunci, Charlotte ar fi putut să-i spună: *Of, Holly! Vino să stai cu mine! Stai aici o vreme. Stai toată viața ta.*

I-a lăsat oare vreo scrisoare? Vreo explicație? Vreun bilet în care să se disculpe? Nu. Chiar dacă i-ar fi dat așa ceva lui Emerson, precis că avocatul i-ar fi spus și i-ar fi predat respectivul document. Și o doare asta, dar poate că cel mai mult și mai mult o doare că mama ei nu a simțit nevoia să se justifice. Pentru că era absolut convinsă că făcuse bine ce făcuse. La fel cum fusese convinsă că făcuse bine atunci când refuzase vaccinul antiCovid.

Holly începe să arunce bibelourile în șemineu, cu forță și cu ură. Unele nu se sparg, dar altele se fac țăndări. Se sparg toate care se izbesc de bușteanul care nu-i din lemn adevărat.

Numai că, pe Holly, chestia asta nu o bucură chiar atât de mult pe cât își imaginase. S-a simțit mai bine atunci când a fumat în bucătărie, loc unde fumatul fusese întotdeauna interzis. În cele din urmă, răstoarnă toate bibelourile pe cuvertură, adună cioburile sărite pe jos, le pune și pe ele acolo și strânge cuvertura. Aude din ea zăngănit de cioburi și măcar *asta* îi oferă o oarecare satisfacție amară. Ia bocceaua și o scoate afară, lângă casă, și o aruncă într-una dintre pubelele de acolo.

— Gata! spune ea, ștergându-și mâinile. *Gata!*

Intră înapoi în casă, dar nu mai are de gând să treacă iarăși prin toate încăperile. A văzut ce era de văzut și a făcut ce era de făcut. Nu consideră că este chit cu mama ei, nu vor fi niciodată; dar, aruncând bibelourile și cuvertura, măcar este mai aproape cu un pas de clipa când se va smulge de sub brațul acela autoritar care o strânge de umeri.

Din casa de la numărul 42, de pe Lily Court, nu-și mai dorește acum decât actele de pe masa din bucătărie. Se duce să le ia și adulmecă aerul de acolo. Miroase a fum de țigară – nu prea tare, dar miroase.

Bravo!

Ajunge cu amintirile, ajunge cu trecutul. Acesta este prezentul, iar ea are un caz de rezolvat, o fată de găsit.

— O proaspătă milionară se urcă în mașină și se duce la Upsala Village, spune Holly.

Și râde.

8 FEBRUARIE 2021

1

Emily se uită cu admirație la ținuta Barbarei: palton roșu, căciulă roșie, fular roșu. Și exclamă:

— Ce drăguță ești! Parcă ai fi un cadou de Crăciun!

Barbara își zice: *Ciudat! O femeie își poate permite să vorbească așa, dar nu și un bărbat.* Soțul doamnei profesoare Harris, de pildă. Sigur, a admirat-o îndelung, dar nu te poți alătura comunității *#MeToo* doar pentru asta. Ar însemna să-i acuzi pe toți bărbații care se uită la tine. Ca să nu mai spunem că domnul este în vârstă. Este inofensiv.

— Vă mulțumesc pentru că m-ați primit, doamnă profesoară. Nu vă rețin decât foarte puțin. Speram să mă puteți ajuta.

— O să vedem dacă pot. Sigur, în caz că nu este vorba despre programul de creație literară. Te rog, poftește în bucătărie, domnișoară Robinson. Tocmai îmi făceam un ceai. Dorești și tu o cană? Este făcut dintr-un amestec de plante inventat de mine.

Barbara bea numai cafea și bea multă, foarte multă, mai cu seamă atunci când lucrează la Proiectul Strict Secret – cum îi zice fratele ei, Jerome. Însă vrea să intre în grațiile acestei doamne în vârstă (dar cu privire foarte ageră), așa că răspunde că da, sigur că da.

Traversează un living frumos mobilat și intră într-o bucătărie cu toate dotările necesare. Aragazul este marca Wolf – Barbara își

dorește să aibă și ei unul ca ăsta acasă, unde va mai locui încă puțin, înainte să plece la facultate. A fost acceptată la Princeton. Pe ochiul din față al aragazului pufăie un ceainic.

Cât timp Barbara își dă jos fularul și se descheie la palton (chiar că este prea cald astăzi pentru fular și palton, dar la fel de *adevărat* este și că îi stă minunat în ținuta asta – o tânără foarte elegantă). Emily ia cu linguriță niște plante mărunțite dintr-un recipient din ceramică și îl pune în două strecurători micuțe. Barbara o privește fascinată, pentru că ea n-a băut niciodată altceva decât ceai la pliculeț.

Emily umple cănile și spune:

— Trebuie lăsat să se infuzeze un pic. În jur de un minut. Este tare.

Își sprijină de blat fundul firav și își încrucișează brațele sub pieptul aproape plat.

— Spune-mi, cu te pot ajuta?

— Știți... e vorba despre doamna Olivia Kingsbury. Știu că uneori discută cu poeții tineri și le dă sfaturi... cel puțin, așa făcea înainte...

— Poate o face și acum, spune Emily, deși mă cam îndoiesc. Este foarte bătrână. Ai zice că *eu* sunt bătrână – nu, draga mea, nu trebuie să te jenezi, la vârsta mea nu mai pot să neg adevărul. Dar sunt o tânără copilă în comparație cu Livvie. Mi se pare că mai are doar câțiva ani și împlinește o sută. Și este atât de slabă, că o răstoarnă chiar și cea mai slabă adiere de vânt... ce să mai zic de rafalele mai puternice...

Acum Em ia strecurătorile și pune o cană cu ceai în fața Barbarei.

— Haide, gustă-l! Dar scoate-ți paltonul înainte, zău așa. Și ia loc pe scaun.

Barbara lasă mapa pe masă, își dă jos paltonul și îl pune pe spătarul scaunului. Soarbe din ceai. E scârbos rău de tot la gust și are o nuanță roșiatică, amintindu-i de culoarea sângelui.

— Cum ți se pare? o întreabă Em, cu ochii strălucindu-i de bucurie că poate împărtăși cu ea binefacerile acelui ceai.

Apoi își trage și ea un scaun și se așază vizavi de Barbara.

— Foarte bun.

— Da. Așa este.

Emily nu soarbe, ci bea cu lăcomie din cană, deși ceaiul este încă foarte fierbinte. Barbara își spune că doamna aceasta precis are gâtul tăbăcit. *Poate așa se întâmplă când îmbătrânești. Îți amorțește gâtul. Probabil că și gustul ți-l pierzi.*

— Să înțeleg că ești o ucenică a muzelor Caliope și Erato[1].

— Mai puțin a lui Erato, spune Barbara, după care își ia inima în dinți și mai soarbe o dată din ceai. Deobicei, nu scriu poezii.

Emily râde încântată.

— Deci ești o fată cu educație clasică! Ceva extrem de rar în vremurile astea, dar incredibil de încântător!

— Nu-i cine știe ce, spune Barbara, rugându-se în gând să nu fie obligată să bea tot ceaiul din cana aia care pare fără fund. Pur și simplu, îmi place să citesc. Chestia e că îmi place foarte mult ce scrie Olivia Kingsbury. Opera ei m-a făcut să-mi doresc să scriu poezie. *Absolut convinsă... De la cap la coadă și de la coadă la cap... Stres cardiac...* De atâtea ori i-am citit cărțile, că le-am făcut ferfeniță.

Și nu este o metaforă. Volumul *Stres Cardiac* chiar s-a desfăcut din copertele ieftine făcute de editură și toate paginile s-au împrăștiat pe jos. A trebuit să cumpere unul nou pe care să-l returneze la biblioteca facultății.

— Scrie foarte frumos. A câștigat o mulțime de premii în tinerețe și a fost nominalizată la Premiul Național pentru Literatură nu prea demult. Parcă prin 2017.

---

[1] Caliope este muza genului epic și a elocinței în mitologia greacă, iar Erato este muza elegiei și a poeziei erotice (n. tr.).

Em știe prea bine că în 2017 a fost și își aduce aminte cât de mult s-a bucurat atunci că a câștigat Frank Bidart. Niciodată nu i-a plăcut cum scrie Olivia.

— Să știi că stă la câteva case de noi și... ia te uită cine mai intră în scenă!

Despre soțul ei, celălalt profesor Harris, este vorba.

— Mă duc să bag benzină în caleașca noastră curată. Vrei să-ți aduc ceva, iubire?

— Știi că doar pe tine te vreau, berbecuțul meu, îi răspunde ea.

Domnul profesor râde, îi trimite o sărutare din vârful degetelor și pleacă. Barbarei nu-i place ceaiul (de fapt, i-e scârbă de el), dar i se pare tare drăguț să vadă doi bătrâni care încă se iubesc atât de mult încât fac bancuri din astea adolescentine. Se întoarce cu fața la Emily.

— Nu îndrăznesc să mă duc și să-i bat la ușă. Abia dacă am avut curaj să vă deranjez pe dumneavoastră – chiar am vrut să mă întorc din drum.

— Mă bucur că n-ai făcut-o. Înfrumusețezi căsuța noastră modestă. Bea-ți ceaiul, domnișoară Robinson. Îmi dai voie să-ți spun pe numele mic?

— Da, desigur.

Barbara mai soarbe puțin ceai. Observă că Emily deja a dat gata jumătate de cană.

— Doamnă profesoară, problema este...

— Emily, te rog. Eu îți spun „Barbara" și tu îmi spui „Emily".

Barbara nu crede că ar fi în stare să-i spună pe numele mic acestei doamne în vârstă, cu privire ageră. Buzele doamnei profesor Harris zâmbesc și în ochi i s-a aprins o scânteie. Însă tânăra nu-i prea sigură că scânteia aia ar avea vreo legătură cu buna dispoziție. Mai degrabă cu un fel de *evaluare*.

— Am fost la Catedra de engleză de la Bell și am stat de vorbă cu doamna profesoară Burkhart – știți... șefa catedrei...

— Da, o cunosc destul de bine pe Roz, spune Emily pe un ton sec. Ne știm de vreo douăzeci de ani, poate chiar mai bine.

Barbara simte că îi iau foc obrajii.

— Sigur că da, bineînțeles. M-am dus la doamna profesoară sperând că mă poate recomanda doamnei Olivia Kingsbury și dânsa mi-a spus că ar trebui să vă rog pe dumneavoastră, pentru că sunteți prietenă cu doamna Kingsbury.

Poate Livvie crede că suntem prietene, își spune Emily, *dar asta ar fi o exagerare. Ar fi chiar o denaturare a adevărului.* Însă dă din cap, aprobând spusele șefei de catedră.

— Am avut mulți ani birouri alăturate și ne-am înțeles bine. Am exemplare cu dedicație ale tuturor cărților ei, iar ea le are pe ale mele, tot cu dedicație pe prima pagină.

Emily mai ia o înghițitură de ceai și apoi râde.

— *Ambele* mele cărți, ca să spun tot adevărul. A fost mult mai prolifică decât mine, deși parcă n-a mai publicat nimic în ultimul timp. Deci zici că ai nevoie de o recomandare? Mi se pare că vrei puțin mai mult. Vrei să-ți fie mentor, ceea ce este perfect de înțeles, din moment ce o *admiri* atât de tare, însă mă tem că s-ar putea să ai parte de o dezamăgire. Livvie încă are mintea ageră – cel puțin, așa mi se pare mie –, dar este foarte slăbită. Abia dacă se mai poate ține pe picioare.

Evident că asta nu explică de ce Olivia nu a luat parte la petrecerea lor de Crăciun, pentru că o putea face din fața calculatorului – că are calculator.

Însă Livvie (sau femeia angajată să aibă grijă de ea) nu a refuzat nici berea și nici gustările aduse la ușă de spiriduș. Deci ambele se simțeau destul de bine ca să poată bea și mânca. Tare urât din partea lui Livvie! Cum ar zice Roddy: *Mi-am notat-o în carnețel. Cu pixul negru, nu cu ăla albastru.*

— Nu vreau să-mi fie mentor, spune Barbara.

Reușește să mai soarbă o dată din cană fără să se strâmbe prea tare, apoi atinge mapa de pe masă, de parcă ar dori să se asigure că nu a pierdut-o.

— *Tot* ce vreau eu este să citească poeziile mele... doar câteva. Poate doar două, chiar și una singură. Vreau să știu...

Iar acum, Barbara se îngrozește, pentru că își dă seama că i s-au umplut ochii de lacrimi.

— *Trebuie* să știu dacă sunt bune de ceva sau dacă-mi pierd timpul aiurea.

Emily nu schițează niciun gest, ci doar se uită lung la Barbara. La tânăra care, acum, că a spus ce a avut de spus, nu mai este în stare să o privească drept în ochi, ci se uită în zeama aia grețoasă din cană. I-a mai rămas atât de multă! În cele din urmă, Emily spune:

— Dă-mi una.

— Una...?

Barbara nu pricepe deloc la ce se referă bătrâna doamnă.

— Una dintre poeziile tale.

Tonul lui Emily a devenit iritat, așa cum se întâmpla adesea pe vremea când lucra cu studenții și dădea peste câte un prostănac. Și erau mulți din ăștia, iar ea nu avea deloc răbdare cu ei. Întinde mâna cu vene proeminente și albastre.

— Dă-mi una care-ți place mai mult, dar să fie scurtă. De o pagină sau chiar mai puțin.

Barbara își deschide mapa cu mâini tremurânde din cauza emoțiilor. A adus cu ea douăsprezece poezii și toate sunt scurte. Imaginându-și că doamna Kingsbury *chiar* ar accepta să se uite peste ele (că speranța moare ultima, nu? – așa și-a zis ea), în niciun caz nu i-ar da o poezie ca „Ragtime, Rag Time"[1], care are aproape optsprezece pagini.

---

[1] Joc de cuvinte în limba engleză: *ragtime* – stil precursor al jazzului, de la începutul sec. al XX-lea; *rag time* (trad. aprox.) „timp pierdut" (n. tr.).

Barbara ar dori să spună ceva de complezență, de genul *chiar vreți?*, dar e de ajuns o singură privire la doamna profesoară Harris – mai ales la ochii ei strălucitori – ca să-și pună frână. Nu era o rugăminte, ci un ordin. Așa că Barbara răsfoiește printre poezii – și îndoaie câteva foi, pentru că mâinile încă nu i s-au oprit din tremurat – după care alege „Schimbarea chipurilor". Poezia aceasta este inspirată din experiența avută în urmă cu un an, din cauza căreia încă are coșmaruri.

— Acum am să te rog să mă scuzi un pic, spune doamna profesoară. Nu citesc nimic în prezența altora. Este nepoliticos și nu mă pot concentra cum trebuie. Mă întorc în cinci minute.

Vrea să iasă din bucătărie, cu poezia Barbarei în mână, dar se oprește la ușă și face un semn spre recipientul de lângă ceainic.

— Vezi că ai acolo niște fursecuri. Servește-te!

Când Barbara aude o ușă închizându-se în capătul opus al livingului, se duce la chiuvetă și aruncă aproape tot ceaiul. O singură gură își mai păstrează. Apoi scoate capacul de la cutia cu fursecuri, vede că înăuntru sunt doar pricomigdale și ia una. Emoțiile i s-au pus ca un nod în stomac, așa că nu-i este foame; însă nu este politicos să refuze. Cel puțin, așa speră ea. Toată această întrevedere i se pare foarte ciudată. Senzația că ceva nu se învârte rotund o are încă de dinainte să intre în casă, de atunci când *domnul* profesor Harris s-a repezit să închidă ușa stângă a garajului, de parcă nu ar fi vrut ca ea să vadă dubița dinăuntru.

Cât despre *doamna* profesoară Harris... Barbara nici nu se aștepta să o invite în casă. Își imagina că îi va explica problema, o va ruga să vorbească (desigur, dacă avea amabilitatea s-o facă) cu Olivia Kingsbury, după care va pleca de-acolo. Și uite că acum stă singură în bucătăria soților Harris, mănâncă o pricomigdală de care n-are niciun chef și își păstrează ultima gură de ceai ca să o bea atunci când va fi văzută. Bineînțeles că va mulțumi foarte

frumos pentru acest ceai „deosebit de delicios", exact așa cum a învățat-o mama ei.

Trec zece minute (nu cinci) până se întoarce Emily. Și nu o ține deloc pe jar pe Barbara; îi zice încă înainte să se așeze pe scaun:

— Foarte bună! Extraordinară, aș spune eu.

Barbara rămâne fără cuvinte.

— Ai pus foarte multă teamă și ură în doar nouăsprezece versuri. Te-ai inspirat din experiențele tale ca femeie de culoare ca să scrii poezia asta?

— Păi... eu...

Poezia respectivă nu are absolut nicio legătură cu culoarea pielii ei. Are legătură cu un monstru care-și zicea Chet Ondowsky. Arăta ca un om, însă nu era. Și ar fi ucis-o, dacă nu i-ar fi sărit în ajutor Holly și Jerome.

— Scuze, îmi retrag întrebarea, spune repede Emily. Poezia trebuie să ne transmită ceva, nu poetul, iar poezia ta vorbește foarte clar. Pur și simplu m-ai surprins. Ținând cont de vârsta ta, mă așteptam la ceva un pic mai imatur.

— Vai de mine! exclamă Barbara, exact așa cum ar fi făcut și mama ei. Vă mulțumesc!

Emily ocolește masa și pune foaia cu poezia pe mapa Barbarei. Stă foarte aproape de ea și tânăra îi simte mirosul – care aduce vag a scorțișoară și ei nu-i prea place. Dacă este un parfum, atunci bine ar face să încerce și o altă marcă. Numai că Barbara nu crede că-i parfum. Barbara crede că așa miroase *ea*.

— Nu-mi mulțumi deocamdată. Uite, versul ăsta nu merge.

Și i-l arată pe al patrulea.

— Nu-i doar prost scris, este și lipsit de originalitate. Se vede că nu te-ai *străduit* deloc. Și nu poți să-l elimini, pentru că poezia este și așa prea scurtă. Prin urmare, trebuie să-l refaci, să-l înlocuiești

cu unul mai bun. Știu că ești capabilă, mi-au demonstrat-o celelalte versuri.

— Bine, zice Barbara. Am să mă gândesc cum să-l schimb.

— Așa să faci. Neapărat. Iar la ultimul, ce-ai zice dacă ai înlocui cuvântul *așa* – din *Așa tivesc păsările cerul la asfințit* – cu *astfel?* Parcă sună mai bine.

Ia linguriţa de lângă cutia cu ceai și începe să dea din ea în sus și în jos, de parcă ar fi vrut să-i înjunghie poezia.

— Poeziile lungi au darul de a stârni sentimente profunde, dar o poezie scurtă trebuie doar să-ți *străpungă* sufletul și să-l mai *străpungă* o dată și și-a atins scopul! Gândește-te la Pound, Williams, Walcott[1]! De acord?

— Da, răspunde Barbara.

Probabil că ar fi fost de acord cu absolut orice în momentele astea – atât de *ciudat* e totul –, dar acum nu se preface. Nu știe cine este Walcott, dar o să-l caute (sau o s-o caute) pe internet.

— Bine.

Emily lasă linguriţa din mână și se așază pe scaun.

— Voi vorbi cu Livvie și îi voi spune că ai talent. Posibil să accepte să te primească, deoarece talentele – mai cu seamă tinerele talente – îi stârnesc interesul. Dacă va refuza, o va face doar din cauză că este mult prea suferindă acum ca să se mai poată ocupa de vreun discipol. Poți să-mi dai numărul tău de telefon și adresa de e-mail? I le voi transmite și i-aș trimite și o copie după poezia asta, dacă nu te superi. Fă acum schimbarea aceea mică de la ultimul vers – taie cuvântul și scrie-l deasupra pe celălalt. Nu-ți bate acum capul cu versul acela prost. Îi voi face o fotografie cu telefonul. În regulă?

— Da, sigur.

---

[1] Ezra Pound (1885–1972), William Carlos Williams (1883–1963), Derek Walcott (1930–2017) – personalități ale poeziei moderne (n. tr.).

Barbara taie *așa* și scrie *astfel.*

— Dacă nu te caută într-o săptămână sau două, o să te caut eu... Bineînțeles, dacă te interesează să-ți... dau eu niște sfaturi.

Nu folosește cuvântul *mentor,* dar Barbara este convinsă că asta ar fi vrut să spună atunci când a făcut pauza. Și nu i-a citit decât o singură poezie!

— Super! Vă mulțumesc foarte mult!

— Vrei să mai iei o pricomigdală ca s-o ronțăi pe drum? Cu ce ai venit până aici?

— Pe jos, răspunde Barbara. Merg mult pe jos. Îmi place să fac mișcare, mai ales în zile frumoase ca asta, plus că am timp să mă gândesc. Mă mai duc câteodată cu mașina la școală – anul trecut mi-am luat carnetul de conducere, dar nu foarte des. Dacă întârzii undeva, prefer să mă duc cu bicicleta.

— În cazul ăsta, insist să iei două.

Emily îi aduce cutia cu pricomigdale. Barbara soarbe ultima înghițitură din cană chiar atunci când Emily se întoarce cu fața din nou la ea.

— Vă mulțumesc, doamnă profe... Emily. Foarte bun ceai.

— Mă bucur că ți-a plăcut, spune Emily, cu același surâs neconvingător.

Barbarei i se pare că deslușește în el o vagă nuanță de viclenie.

— Eu îți mulțumesc pentru că mi-ai permis să-ți citesc poezia.

Barbara pleacă fără să se mai încheie la paltonul roșu, fără să-și mai înfășoare fularul roșu în jurul gâtului, fără să-și mai aranjeze pe cap căciulița tricotată din lână roșie, fără să-și scoată masca din buzunar.

Drăguță, își zice Emily. *O negruță drăguță.*

Deși cuvântul acesta (și multe altele) îi vine absolut spontan în minte, dacă l-ar rosti cu voce tare în aceste vremuri de un puritanism exacerbat, precis că s-ar alege cu reputația pătată pentru tot restul

zilelor ei. Însă își înțelege reacția și își găsește scuze, la fel cum și-a găsit și pentru anumite gânduri urâte față de (acum defuncta) Ellen Craslow. Emily Dingman Harris s-a născut și și-a trăit primii ani ai vieții într-o epocă în care singurele persoane de culoare pe care le vedeai în filmele de la cinematograf sau de la televizor erau cele care interpretau roluri de servitori; epocă în care anumite dulciuri și poezioare pe care le îngânai când săreai coarda conțineau cuvântul care începe cu litera *n;* epocă în care propria mamă era mândra posesoare a primei ediții dintr-un roman de Agatha Christie, cu un titlu atât de rasist, încât, mai târziu, a fost schimbat cu *Zece indieni mici* și, mai încolo, a fost rebotezat și i s-a spus Și din zece n-a mai rămas niciunul.

N-am nicio vină. Așa am fost crescută.

Fata asta chiar că este talentată. Necuviincios de talentată pentru vârsta ei. Fără a mai pune la socoteală că este și negruță.

2

Roddy se întoarce acasă de la treburile lui, iar Emily îl întreabă:

— Vrei să vezi ceva distractiv?

— Distracția este viața mea, scumpo, spune el.

— Aiurea, tu trăiești doar pentru știință și nutriție. Dar cred că asta *chiar* o să te amuze. Vino cu mine!

Intră amândoi în biroul mic al lui Emily. Aici s-a dus ea ca să citească poezia Barbarei, însă nu doar asta a făcut. Acum se apropie de monitorul camerelor de supraveghere, tastează parola și alege imaginile înregistrate de cea ascunsă în spatele unui panou de deasupra frigiderului. Bucătăria se vede de sus și într-un plan ușor înclinat. Emily dă înainte până în momentul în care ea iese din încăpere cu poezia în mână. Apoi apasă butonul de redare.

— Așteaptă până aude că închid ușa de la birou. Uită-te!

Barbara se ridică de la masă, privește în jur ca să se asigure că nu o vede nimeni, după care varsă ceaiul în chiuvetă. Ia o pricomigdală din cutie și se așază din nou pe scaunul ei. Roddy râde.

— Ai dreptate. E *tare* nostim!

— Dar deloc surprinzător. Eu mi-am pus în strecurătoare ceai proaspăt din partea de sus a cutiei. Ceaiul de la fund e acolo de nu mai știu câți ani. De șapte? De zece? Din el i-am dat fetei și cred că a fost îngrozitor de tare. S-o fi văzut când a luat prima înghițitură! Ha-ha-ha, a fost superb! Stai puțin! O să-ți placă și asta.

Dă iarăși înainte. În imaginile care se succed cu viteză, ea și cu fata discută despre poezie, după care Emily se duce să ia cutia cu pricomigdale. Fata ia cana cu ceai... și o ține în dreptul gurii.

— Uite! exclamă Emily. Vezi ce-a făcut?

— Te-a așteptat să te întorci din nou cu fața la ea ca s-o vezi că își termină ceaiul din cana pe care tu trebuia s-o crezi plină. Isteață fată!

— Șireată fată! spune Emily cu admirație.

— Dar de ce i-ai dat ceaiul ăla vechi? Că nu pricep.

Ea îi aruncă privirea aceea a ei care spune *nu pot să suport prostănacii,* numai că acum îi este îndulcită de foarte multă dragoste.

— Din curiozitate, dragul meu, din simplă curiozitate. Mă interesează natura omenească, la fel cum pe tine te interesează modul în care experimentele de biologie se pot aplica în nutriție, ca să ajute la prelungirea vieții. Este o fată descurcăreață și isteață și drăguță. Plus că...

Și acum atinge ușor fruntea brăzdată de riduri a lui Roddy.

— Are un creier bun. Un creier *talentat.*

— Doar nu te gândești s-o trecem pe listă?

— Înainte să mă gândesc serios la așa ceva, trebuie să aflu mult mai multe despre ea. Și mă bazez pe ajutorul amicului meu, spune ea, mângâindu-și computerul. Poate că nu o vom trece pe listă. Deși... la nevoie...

Și nu își mai duce gândul până la capăt.

24 IULIE 2021

1

Din cauza afurisitei de pandemii, sunt pline ambele parcări ale campingului Kanonsionni, atât cea pentru automobile, cât și cea pentru rulote. Și campingul pare ticsit de oameni. Holly mai merge încă patru sute de metri pe Old Route 17 și parchează pe marginea șoselei. O sună pe Lakeisha Stone, care îi spune că o așteaptă lângă prăvălia din camping, unde e umbră. Holly îi zice că a oprit mai încolo și că ajunge imediat, în cinci sau zece minute.

— Îmi pare rău că n-ați găsit niciun loc unde să parcați, își cere scuze Lakeisha. Am senzația că aproape jumătate din mașinile din parcare sunt ale noastre. Am venit în număr foarte mare anul ăsta. Cei mai mulți lucrăm la facultate sau am studiat acolo.

— Nicio problemă, spune Holly. Îmi face bine mișcarea în aer liber.

Perfect adevărat. I se pare că, indiferent ce ar face, tot nu-i în stare să scape de mirosul ăla de potpuriu care i-a rămas în nas... sau poate în minte, și de acolo nu poate să-l scoată. Speră din tot sufletul ca aerul proaspăt să-l elimine. Și poate va reuși să elimine și toate sentimentele alea urâte pe care nu vrea să le recunoască.

Se tot gândește la primele luni de după moartea lui Bill. În pofida obiecțiilor vehemente ale mamei sale (obiecții pe care și le

exprima numai prin urlete), Holly a băgat în agenția de detectivi „Ce-am găsit... " tot ce mai rămăsese din contul ei fiduciar. Mai ține minte și acum că se ruga la Dumnezeu să-i trimită clienți. Mai ține minte și acum că socotea suma totală a facturilor mai repede decât un jucător versat de blackjack, apoi plătea ce trebuia neapărat să fie plătit și amâna plățile care puteau fi amânate, chiar și atunci când facturile aveau pe ele ștampila roșie cu NOTIFICARE FINALĂ DE PLATĂ. Iar în tot acest timp, mama ei cumpăra bijuterii!

Abia acum își dă seama Holly că merge atât de repede, încât mai are puțin și se poate spune că aleargă. Se forțează să se oprească. Vede în față firma de la intrarea în camping, pe care este desenat un șef de trib amerindian, pe cap cu un coif înalt din pene roșii, albe și albastre, oferind celui care-i calcă pragul ceva care pare că ar fi o pipă a păcii. Holly se întreabă dacă oamenii ăia care au pus firma asta aici înțeleg cât de absurdă și de rasistă este. Precis că nu. Probabil că ei cred că un desen cu bătrânul Șef-de-Trib „Hai să pufăim din... pipa asta a păcii" reprezintă o modalitate de a-i cinsti pe amerindienii care au trăit odinioară pe malurile lacului Upsala și care acum sunt închiși în rezervații aflate la mulți kilometri distanță de locurile unde ei, pe vremuri, au vânat și au pescu...

— Încetează! se dojenește singură.

Holly se oprește, închide ochii și murmură o rugăciune. Este cea folosită îndeobște de alcoolicii care vor să se lase de băut, dar are efect și într-o mulțime de alte cazuri și îi ajută pe foarte mulți. O ajută și pe ea.

— Doamne, dă-mi puterea să accept lucrurile pe care nu le pot schimba.

Mama ei a murit. Au trecut și zilele când nu își putea achita datoriile. „Ce-am găsit al meu să fie" este o afacere solvabilă. Prezentul se rezumă doar la a afla ce s-a întâmplat cu Bonnie Rae Dahl.

Holly deschide ochii și pornește din nou. Aproape a ajuns.

2

Pentru că a lucrat o vreme la indexurile cărților de istorie, Holly știe că denumirea campingului – Kanonsionni – înseamnă „casă lungă", în limba vechilor irochezi; și chiar există așa ceva în centrul terenului. Jumătate din construcția aceea a fost transformată într-un magazin, iar cealaltă jumătate pare a fi destinată adunărilor. Partea aceasta este acum plină de fete și de băieți care cântă „The Night They Drove Old Dixie Down"[1], în timp ce dirijorul lor (dacă asta este tipul) îi acompaniază la o chitară electrică. Sigur, niciunul nu are vocea lui Joan Baez, dar cântă frumos și îți dau o stare de bine. În altă zonă a campingului, se desfășoară o partidă de softball. În alt loc, câțiva bărbați se joacă aruncând potcoave într-un țăruș; un zăngănit tulbură liniștea după-amiezii fierbinți și unul dintre bărbați strigă: *Am reușit să-l ating!* Mulți înoată sau doar se bălăcesc în lac. Alții intră și ies din magazin, mâncând tot felul de crănțănele și bând sucuri. Majoritatea poartă tricouri cu Marele Șef-de-trib – „Hai să pufăim din pipa păcii". Se văd și câțiva care poartă mască. Poartă și Holly, normal că poartă, dar se simte cuprinsă de fericire la vederea tuturor acestor oameni exuberanți, cu chipurile descoperite. Chiar dacă nu s-a terminat cu Covidul, uite că America își revine. Partea cu Covidul o îngrijorează, partea cu revenirea la viață a Americii o umple de speranță.

Ocolește casa cea lungă și ajunge în zona mai umbroasă. Acolo o așteaptă Lakeisha Stone, așezată pe banca de lângă o masă de picnic, a cărei suprafață din lemn este acoperită cu scrijelituri – inițiale și tot felul de declarații de dragoste. Tânăra poartă o bluză vernil, subțire și largă peste costumul de baie verde-închis. Lui Holly i se pare că este cam de aceeași vârstă cu Bonnie (poate cu

[1] Cântec lansat în 1969 de trupa rock The Band (n. tr.).

un an mai mare sau mai mică) și arată absolut senzațional – tânără, plină de viață și sexy. Holly presupune că la fel arăta și Bonnie. Și-ar dori să creadă că încă arată așa.

— Bună! zice ea. Tu ești Lakeisha, da? Eu sunt Holly Gibney.

— Vă rog, spuneți-mi Keisha, răspunde tânăra. V-am luat un suc Snapple. Varianta cu zahăr. Sper că nu vă deranjează.

— Splendid! spune Holly. Te-ai gândit bine.

Ia sticla, desface capacul și se așază lângă Keisha.

— Te superi dacă sunt indiscretă și te întreb dacă te-ai vaccinat?

— Doză dublă. Cu Pfizer.

— Eu, cu Moderna, zice Holly.

Mai nou, așa se salută oamenii în vremurile astea. Holly își scoate masca și rămâne câteva momente cu ea în mână.

— Mă simt aiurea să o port în aer liber, dar am avut de curând un deces în familie. Din cauza Covidului.

— Vai, îmi pare rău! O rudă apropiată?

— Mama, răspunde Holly, continuând în gând: *Care a cumpărat bijuterii pe care nu le-a purtat niciodată.*

— Îngrozitor! Era vaccinată?

— Nu credea în vaccin.

— Of, tare nasol! Cum faceți față?

— Știi cum se zice în serialele alea de la televizor – „e mai complicat", spune Holly vârându-și masca în buzunar. Încerc să mă concentrez doar asupra muncii, iar cazul la care lucrez acum este dispariția lui Bonnie Dahl. Deci trebuie să o găsesc, sau să aflu ce s-a întâmplat cu ea. Nu o să te reții prea mult, sunt convinsă că abia aștepți să te întorci la prietenii tăi.

— Nicio problemă. S-au dus să înoate sau să joace softball. Eu am două mâini stângi și nimeni nu mă vrea în echipă și deja am stat prea mult în apă pe ziua de azi. Nu trebuie să vă grăbiți.

Pe terenul de softball, izbucnesc urale. Keisha se uită în direcția aceea. Cineva îi face cu mâna. Ea îi răspunde și se întoarce cu fața la Holly.

— Suntem mai mulți care ne strângem de trei ani aici și abia așteptam să vin și anul ăsta. Dar a dispărut Bonnie și...

Ridică din umeri cu tristețe.

— ...și parcă nu mai am chef de nimic.

— Chiar crezi că este moartă?

Keisha oftează și se uită spre apă. Când întoarce capul, Holly vede că ochii căprui ai tinerei – superbi ochi – sunt plini de lacrimi.

— Ce altă explicație ar fi? Parcă a dispărut brusc de pe fața pământului. I-am sunat pe toți oamenii pe care-i știu, pe toți prietenii noștri. Firește că pe mine m-a sunat mama ei. N-am aflat nimic. Absolut nimic. Este cea mai bună prietenă a mea și a plecat așa... fără *niciun cuvânt*?

— Poliția o consideră persoană dispărută.

Desigur că nu la fel crede Izzy Jaynes. Și nici Pete Huntley.

— Normal, zice Keisha și ia o gură din sticla ei cu suc. Ați auzit despre Maleek Dutton, da?

Holly dă din cap.

— Ăsta-i un exemplu perfect al modului în care acționează apărătorii ordinii la noi în oraș. Puștiul ăla a fost omorât din cauză că avea un stop defect la mașină. Și era afro-american. Te-ai aștepta să dea dovadă de mai mult interes în cazul unei fete albe, dar nici vorbă.

Acesta este un teren minat pe care Holly nu vrea să intre.

— Îmi dai voie să înregistrez discuția noastră?

Să nu zici niciodată că-i interogatoriu, a sfătuit-o Bill Hodges. *Doar polițiștii interoghează. Noi stăm de vorbă.*

— Sigur că da, deși nu prea am ce să vă spun. Dispariția ei este un lucru foarte grav. Asta-i tot ce știu.

Holly crede că tânăra știe mai multe și, chiar dacă nu se așteaptă la cine știe ce revelație, ea continuă să spere, pentru că așa îi stă în fire. Și pentru că este curioasă. Pune telefonul pe masa zgâriată și deschide aplicația de înregistrare.

— Sunt angajată de mama lui Bonnie și aș dori să aflu cum se înțelegeau cele două.

Keisha deschide gura să-i răspundă. O închide repede la loc.

— Stai liniștită, Penny nu va afla absolut nimic din ce-mi spui. Îți dau cuvântul meu. Vreau doar să pun cap la cap niște informații.

— În regulă.

Acum, Keisha se uită din nou la luciul apei, se încruntă, oftează și se întoarce spre Holly.

— Nu se înțelegeau prea bine, mai ales din cauză că Penny voia să o controleze întotdeauna, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

Holly înțelege, chiar prea bine.

— Nimic din ce făcea Bonnie nu era pe placul mamei sale. Chiar îmi povestea că nu suporta să o ducă cu mașina, pentru că Penny o bătea mereu la cap spunându-i că nu-i bine pe unde a luat-o, că știe ea un drum mai scurt sau mai puțin aglomerat. Îi zicea mereu: „Depășește, hai, depășește, trebuie să treci pe banda stângă." Vă dați seama?

— Da.

— Și Bonnie mai zicea că Penny avea obiceiul să dea din picior, de parcă ar fi avut acolo o pedală invizibilă de frână, sau se crispa și începea să țipe dacă avea impresia că Bon se apropia prea mult de mașina din față. Tare enervantă femeie! Odată, Bonnie și-a făcut o șuviță roșie... foarte mișto îi stătea... dar asta a fost părerea *mea*... pentru că maică-sa i-a zis că arată ca o curvă. Și că, dacă-și va face vreodată un tatuaj... că vorbea despre asta...

Keisha își dă ochii peste cap. Holly începe să râdă. Nu se poate abține.

— Și se certau tot timpul în legătură cu slujba ei de la bibliotecă. Pentru că Penny voia ca fata ei să lucreze la aceeași bancă unde lucra *ea*. Zicea că acolo ar avea salariu mai mare și mai multe beneficii și că, în afară de ședințele la care ar fi trebuit să participe, nu era nevoie să poarte mască. Dar lui Bonnie îi plăcea la bibliotecă și, cum v-am mai spus, avem o gașcă tare mișto acolo. Suntem prietene bune. Cu excepția lui Matt Conroy – că nici nu face parte din gașcă și nici nu-i prieten cu noi. Este bibliotecar-șef și-i un tip cam afurisit și antipatic.

— Libidinos? întreabă Holly, amintindu-și ce-i spusese una dintre celelalte colege ale ei de la bibliotecă. Îi place să pipăie fetele?

— Cam da, dar anul ăsta se poartă un pic mai frumos, poate din cauza întâmplării cu asistentul ăla de la Catedra de sociologie. Probabil nu ați auzit de ea, că șefii ăia mari s-au ferit să facă tam-tam pe chestia asta, dar noi aflăm totul acolo, la bibliotecă. Este bârfa momentului. Tipul ăla a pipăit-o pe fund pe o absolventă și l-a văzut cineva și a fost dat afară. Cam de atunci s-a mai cuminţit Matt.

Se întrerupe, se gândește puțin și adaugă:

— Cu toate că tot profită de orice ocazie ca să ni se uite pe sub fuste. Nu că ar fi ceva neobișnuit, dar o face fără nicio jenă, porcu' naibii!

— Crezi că ar putea să aibă vreo legătură cu dispariția lui Bonnie?

Pe Keisha o pufnește râsul.

— Doamne, ferește, nici vorbă! Individul ăsta e slab ca un țâr, așa ar zice mama. Probabil că Bonnie e cu vreo cinșpe kile mai grea decât el. Dacă ar fi îndrăznit s-o pipăie pe *ea* pe fund, i-ar fi tras un cot în burtă de i-ar fi ieșit mațele pe gură sau l-ar fi făcut una cu peretele.

— A făcut judo sau vreo altă artă marțială?

— Nu, nimic de genul ăsta; dar a făcut niște cursuri de autoapărare. Le-am făcut împreună. Cursurile astea i-au dat iar apă la moară maică-sii. Că le face degeaba, că sunt bani aruncați pe fereastră. Nimic din ce făcea Bon nu era bine după gustul mamei ei. Iar atunci când doamna Dahl încerca s-o convingă să se angajeze la bancă, se lăsa cu țipete și urlete.

— Să înțeleg că nu puteau să se sufere?

Keisha se gândește un pic.

— Sigur, se poate spune și așa. Însă, pe de altă parte, se iubeau foarte mult. Are sens ce zic?

Holly se gândește la caietele ei vechi cu poezii din noptiera mamei sale și răspunde că da, are.

— Spune-mi, Keisha, tu crezi că Bonnie ar fi plecat din oraș doar ca să scape de mama ei? Să scape de toate pisălogelile și văicărelile alea neîncetate, de toate certurile?

— Aceeași întrebare mi-a pus-o și o doamnă de la poliție, spune Keisha. La telefon, că nu a venit la mine. M-a întrebat două sau trei chestii și după aia mi-a zis „mersi frumos, domnișoară Stone, ne-ai fost de un real ajutor". Tipic pentru polițiștii ăștia. Și acum, ca să vă răspund dumneavoastră: în niciun caz. Să știți că n-am vrut să vă fac să credeți că Bon și cu doamna Dahl se certau în permanență. Sigur, aveau neînțelegerile lor și mai țipau una la alta, dar niciodată nu se agresau și întotdeauna se împăcau. Cel puțin, așa știu eu. Parcă fiecare era pietricica din pantoful celeilalte – așa văd eu situația.

Holly este impresionată de metafora aceasta și se întreabă dacă nu cumva asta a reprezentat și Charlotte pentru ea: pietricica din pantof. Însă își aduce aminte de Daniel Hailey – escrocul fictiv – și își spune că a fost mult mai mult.

— Doamnă Gibney? Holly? Mai sunteți atentă la mine? zâmbește Keisha.

— Scuză-mă, mă gândeam la altceva. Ai idee dacă avea niște bani puși deoparte? Te întreb pentru că nu s-a depistat nicio activitate pe cardul ei.

— Bonnie? Nu. Depunea la bancă tot ce nu cheltuia și mi se pare că a făcut și niște investiții. Îi plăcea Bursa, dar nu mergea niciodată la risc.

— Avea haine la tine acasă? Haine care acum nu mai sunt acolo?

Keisha se uită la ea pe sub sprâncene.

— La ce anume vă referiți, de fapt?

În mod normal, Holly este o persoană extrem de timidă, numai că timiditatea îi dispare ca prin farmec atunci când are de rezolvat un caz.

— O să fiu sinceră cu tine. Te întreb dacă nu cumva o acoperi. Ești prietena ei cea mai bună și îmi dau seama că îi ești foarte devotată și că ții foarte mult la ea. Și cred că ai minți dacă ea ți-ar cere asta.

— Mă jigniți, doamnă, spune Keisha.

De când a început nebunia cu Covidul, Holly s-a ferit să atingă alți oameni. Însă acum pune mâna pe brațul tinerei fără să se gândească deloc la implicațiile gestului ei.

— În meseria mea, trebuie să pun câteodată și niște întrebări incomode. Am înțeles că relația dintre Penny și Bonnie este departe de a fi perfectă, dar femeia aceasta mă plătește ca să-i găsesc fiica. Aproape și-a pierdut mințile din cauza grijilor pe care și le face.

— Am înțeles, în regulă. Nu, Bonnie nu și-a ținut nimic la mine acasă. Nu, nu a avut nicio rezervă secretă de bani. Nu, Matt Conroy nu s-a dat la ea. Când Bonnie n-a mai apărut la serviciu, și el a întrebat pe toată lumea de ea – a vorbit cu cei de la personalul colegiului, cu agenții de pază din campus, cu câțiva clienți obișnuiți ai bibliotecii. Și-a făcut treaba, trebuie s-o recunosc. Cât despre biletul ăla despre care se spune că l-ar fi lăsat? Făcătură, o făcătură ordinară. Și să-și abandoneze bicicleta? O iubea la nebunie. A strâns

bani ca să și-o ia. Părerea mea este că a urmărit-o cineva, a pus mâna pe ea, a violat-o și a omorât-o.... Draga mea Bonnie....

Acum lacrimile îi curg șiroaie pe obraji și lasă capul în jos.

— Care-i treaba cu iubitul ei? Tom Higgins. Tu ce știi despre el?

Keisha ridică ochii și scoate un hohot urât de râs.

— *Fostul* iubit. Un pămpălău. Un ratat. Un drogat. Măcar în privința lui, mama lui Bonnie a avut dreptate. În niciun caz nu ar fi fost în stare să o răpească. Și nici acum nu pricep ce naiba a văzut Bon la el.

Apoi repetă cuvintele lui Penny:

— Probabil că era grozav la pat, că altă explicație eu nu am.

Pe Holly o obsedează ideea că *a urmărit-o cineva.* Pare din ce în ce mai plauzibil, iar asta ar însemna că nu a fost o crimă comisă sub impulsul momentului, ci una premeditată. Ergo, Holly trebuie să se uite din nou la imaginile înregistrate de camera de supraveghere de la Jet Mart și trebuie să fie extrem de atentă la toate detaliile. Însă o va face abia mâine, când va avea vederea și mintea odihnite. Ziua de azi a fost lungă și grea.

— Sunteți de mult timp detectiv particular?

— De câțiva ani, răspunde Holly.

— E o muncă interesantă?

— Da, eu așa cred. Sigur că sunt și perioade mai anoste.

— E periculoasă?

Holly își amintește de o anumită grotă din Texas[1]. Și de un monstru cu față de om care s-a prăbușit în puțul unui lift, cu un urlet din ce în ce mai stins.

— Nu prea des.

— Vă întreb toate astea pentru că mi se pare extrem de interesant că dumneavoastră sunteți femeie și v-ați ales profesia asta.

---

[1] Vezi romanul *Străinul* de Stephen King, Armada, 2019 (n. tr.).

Cum ați ajuns să fiți detectiv particular? Ați lucrat în poliție? Că nu păreți absolut deloc genul de polițistă.

Alt zăngănit dinspre locul unde se aruncă cu potcoave de cai, urmat de strigăte de bucurie. Acum, tinerii din sală cântă „La noapte", din *Poveste din cartierul de vest*. Glasurile lor tinere se înalță spre cerul senin.

— N-am fost niciodată polițistă, răspunde Holly. Cât despre felul în care m-am apucat de treaba asta... este o poveste la fel de complicată.

— Sper să reușiți să dezlegați cazul ăsta. O iubesc pe Bonnie ca pe o soră și sper să aflați ce s-a întâmplat cu ea. Pe de altă parte, sunt și supărată. Bonnie are o mamă cu dare de mână, care are o slujbă bună și comodă la o bancă. Și își permite să vă plătească. Știu că nu-i bine să fiu supărată, știu asta, dar așa mă simt.

Holly i-ar putea spune Keishei că Penny Dahl nu este tocmai o persoană bogată și că a fost trimisă în șomaj tehnic din cauza Covidului și, chiar dacă poate mai primește lunar niște bani de la NorBank, în niciun caz banii ăia nu reprezintă leafa ei întreagă. Ar putea să-i spună toate lucrurile astea, dar nu o face. În schimb, face ce știe ea să facă mai bine: stă cu ochii ațintiți la chipul tinerei. Iar ochii ei îi cer: *Spune-mi mai multe.* Iar Keisha se supune și, din cauza mâhnirii sau a supărării, sau a ambelor, o ia valul și nu mai e atentă la dicție și nici nu-și mai alege cuvintele potrivite pentru o discuție „cu o doamnă albă". Însă nu prea mult, doar un pic.

— Câți bani credeți că are mama lu' Maleek Dutton? Lucrează la spălătoria din centru, la Adams Laundry. Bărba-su a părăsit-o. Are două fete gemene care o să intre la gimnaziu și le trebuie țoale. Și rechizite. Băiatu' ăl mai mare lucrează la un service auto, la Midas Muffler, și o ajută și el cum poate. Și dup'aia îl pierde pe Maleek. L-au împușcat în cap și i-au împrăștiat creierii peste punguța în care avea un amărât de sendviș pe care să-l mănânce la prânz.

Ați uzit vorba aia despre cum jurații de la proces ar pune sub acuzare până și un sendviș cu șuncă, dacă i-ar ruga frumos procurorul? Da' pe polițaiu' ăla de l-a împușcat pe Maleek de ce nu l-au acuzat de nimic? Probabil că nu era sendviș cu șuncă, doar cu unt de arahide și magiun.

Nu, nu l-au acuzat, dar individul și-a *pierdut* slujba. Holly nu-i spune nici asta, pentru că nu ar mulțumi-o deloc pe Lakeisha Stone. Nici pe Holly nu o mulțumește. Și, spre meritul ei, nici Isabelle Jaynes n-a fost satisfăcută de acest rezultat. Ce face acum fostul polițist? Probabil s-a angajat la o firmă de pază sau poate a prins un post la vreun penitenciar de stat și păzește celulele, în loc să domicilieze în una dintre ele.

Keisha strânge pumnul și lovește ușor cu el în masa zgâriată.

— Nici măcar un proces civil n-a avut loc. Că n-au fost bani. *Black News Channel* a început să strângă donații, da' nici vorbă să le ajungă pentru un avocat bun. Vechea poveste.

— Prea veche, murmură Holly.

Keisha scutură din cap, de parcă ar vrea să-și limpezească gândurile.

— Cât despre Bonnie, să vă ajute Domnul s-o găsiți. Vă doresc tot binele din lume. Din toată inima mea. Găsiți-l pe ăla care a... aveți armă la dumneavoastră, doamnă Holly?

— Câteodată am. Când știu că voi avea nevoie.

Este pistolul lui Bill.

— Dar nu și astăzi.

— Dacă dați peste nenorocitu' ăla, vă rog eu să-l împușcați. Chiar în boașe să-l împușcați, scuzați vorba rușinoasă. Dar cum rămâne cu Maleek? Că *lui* n-o să-i facă nimeni dreptate. Și nici lui Ellen Craslow n-o să-i facă nimeni. De ce și-ar bate cineva capul? Că-s doar niște amărâți de negri.

Gândurile lui Holly se întorc în urmă, la momentul când se afla în parcarea de la Dairy Whip și stătea de vorbă cu puștii de acolo. Șeful grupului, Tommy Edison, era roșcat și avea pielea albă ca laptele, dar ce i-a spus el atunci și ce tocmai i-a spus acum Keisha parcă ar fi un cântec interpretat în canon.

Vreți să știți a cui mamă mai e foarte îngrijorată? A lu' Împuțitu'. Și-a ieșit din minți de grijă și poliții nici n-o bagă-n seamă, că cică-i pilangioaică.

Își aduce aminte cum a stat odată cu Bill Hodges pe treptele din fața căsuței lui. Și Bill i-a spus atunci: *Uneori se mai întâmplă ca universul să-ți arunce o sfoară de care să te agăți. Dacă da, atunci cațără-te pe ea. Vezi ce-i sus.*

— Spune-mi, Keisha, cine este Ellen Craslow?

3

Imediat ce se urcă în mașină, Holly își aprinde o țigară. Trage din ea (știți cum se zice, primul fum e cel mai bun), suflă pe geamul deschis și își scoate telefonul din buzunar. Deschide aplicația cu înregistrarea discuției cu Keisha și dă înainte până aproape de capăt, când a apărut numele lui Ellen Craslow. O ascultă de două ori. Poate că Jerome a avut dreptate, poate că este vorba despre un criminal în serie. Normal că n-o să tragă concluzii pripite, dar nici nu poate să nege că *există* un fel de tipar. Nu-i vorba despre gen, vârstă sau culoare a pielii. Este vorba despre locul unde s-au întâmplat toate. Parcul Deerfield, Bell College, poate ambele.

Ellen Craslow era angajată ca femeie de serviciu. Făcea curățenie și în clădirea unde se află Catedra de biologie și în cantina și în restaurantul de la subsol. Clopotnița se află în centrul complexului universitar – Memorial Union –, loc unde se adună studenții

atunci când nu au cursuri. Keisha și colegele ei de la bibliotecă tot acolo se duc în pauze și, uneori, la sfârșitul programului ca să bea câte o bere. Și este perfect logic să se ducă acolo, pentru că Biblioteca Reynolds se află alături, iar drumul este foarte scurt, mai ales în zilele de iarnă cu viscol și cu vânturi turbate care vin dinspre lac.

Keisha a zis că Ellen era deșteaptă, frumoasă, probabil lesbiană – chiar dacă nu avea nicio parteneră la momentul respectiv. Și a mai zis Keisha că a întrebat-o odată pe Ellen dacă nu ar vrea să se înscrie la facultate și Ellen i-a răspuns că n-o interesează.

— Mi-a spus că viața îi oferă toate cursurile de care ar avea nevoie, zice Keisha din înregistrarea de pe telefonul lui Holly. Țin foarte bine minte. Mi-a spus-o pe un ton de glumă, dar parcă totuși nu de glumă. Înțelegeți ce vreau să zic?

Holly a răspuns că înțelege foarte bine.

— Și mi-a mai spus că e fericită să locuiască în rulota ei micuță din parcul de la marginea orașului, din Lowtown. Mi-a spus că îi convine să stea acolo și că îi place slujba pe care o are. Mi-a spus că are tot ce și-ar putea dori o fată de la țară, venită aici tocmai din comitatul Bibb, Georgia.

Keisha s-a obișnuit să o vadă pe Ellen măturând în Clopotniță sau dând cu mopul în holul amfiteatrului Davison, sau cățărată pe o scară ca să schimbe niște becuri, sau punând hârtie în dispenserul de la toaleta pentru femei, sau spălând cu peria graffitiurile de pe pereți. Dacă era singură – i-a spus Keisha lui Holly –, se oprea întotdeauna să stea de vorbă cu Ellen, iar dacă erau toate – adică gașca de la bibliotecă – și dacă ea nu era prea ocupată, o includeau mereu în conversațiile lor. Nu că Ellen rămânea prea mult cu ele, dar se bucura să mai schimbe o vorbă sau să bea câteva guri de cafea – și își bea cafeaua numai în picioare, într-o poziție relaxată. Keisha și-a adus aminte că discutau în contradictoriu despre piesa *Cu ușile*

închise[1], pusă în scenă în amfiteatrul Davison de clubul de teatru al colegiului. Și atunci Ellen a spus, cu un foarte exagerat accent georgian; „Aha, ne *pricepem* al naibii de bine la tot rahatul ăla existențialist. Că așa-i viața noastră, fetele mele."

— Câți ani avea? își aude Holly vocea din înregistrare.

— În jur de... treizeci? Douăzeci și opt? Mai mare decât noi, dar nu cu mult mai mare. Se integra foarte bine în grup.

Și, într-o bună zi, n-a mai văzut-o pe nicăieri. După o săptămână, Keisha s-a gândit că poate Ellen și-a luat concediu.

— Dar nu m-am gândit prea mult la asta.

Tonul fetei pare stânjenit.

— Eram obișnuită să mă întâlnesc și să mai povestesc cu ea, dar nu mi s-a părut un capăt de țară când n-am mai văzut-o. Sper că înțelegeți ce vreau să zic.

— Erați doar simple cunoștințe, nu prietene.

— Da.

Acum tonul tinerei este ușurat.

Cam după o lună, Keisha l-a întrebat pe Freddy Warren, administratorul, dacă nu cumva a mutat-o de tot pe Ellen în clădirea Facultății de Biologie. Warren i-a răspuns că nu, că pur și simplu Ellen n-a mai venit într-o zi la serviciu. Și n-a mai venit nici în ziua următoare. N-a mai venit deloc. În pauza de prânz, Keisha și cu Edie Brookings au trecut pe la biroul de personal al campusului ca să afle dacă cineva de acolo știa unde plecase Ellen. Nu știa nimeni. Doamna cu care au stat de vorbă le-a rugat să-i ceară o adresă de corespondență, în caz că va lua legătura cu vreuna dintre ele. Pentru că Ellen nu-și ridicase ultimul salariu.

— Și ai mai făcut ceva? Te-ai interesat unde locuia?

---

[1] Piesă într-un act scrisă de Jean-Paul Sartre (n. tr.).

Urmează o pauză lungă, foarte lungă. După care Keisha spune foarte încet:

— Nu. Probabil m-am gândit că nu mai avea chef să mai stea încă o iarnă pe malul lacului. Sau că s-a întors acasă, în Georgia.

— Și când s-au întâmplat toate astea?

— Acum vreo trei ani. Ba nu, mai puțin. Era toamnă, cred că în preajma Zilei Recunoștinței, pentru că ultima dată când am văzut-o – sau una dintre ultimele dăți, că nu mai știu –, mesele de la cantina din Clopotniță erau împodobite cu curcani din hârtie.

Urmează altă pauză lungă. Apoi:

— Când spun că nu a căutat-o nimeni, probabil că mă refer și la mine. Nu-i așa?

Înregistrarea mai durează puțin – Holly i-a arătat Keishei poza cu cercelul, iar tânăra i-a confirmat și ea că i-a aparținut lui Bonnie –, dar nu mai urmează nimic important, așa că Holly oprește înregistrarea. Și-a fumat țigara până la filtru. O stinge în scrumiera portabilă și imediat se gândește să-și aprindă alta.

Keisha nu a făcut nicio legătură între Ellen Craslow și Bonnie Dahl, poate din cauză că disparițiile lor s-au petrecut la câțiva ani distanță. A făcut doar legătura între Ellen și Maleek Dutton, pentru că amândoi erau Negri[1]. Și se simțea stânjenită, de parcă povestind despre femeia care a dispărut brusc a făcut-o să-și dea seama că nici ea nu se deosebea prea mult de restul oamenilor cărora nu le pasă prea mult de un tânăr Negru tras pe dreapta de poliție și împușcat în cap.

Însă era totuși o mare diferență între tânărul împușcat în mașină și cunoștința de la colegiu care a dispărut fără urmă. Holly i-ar fi putut spune și lucrul ăsta Keishei, însă fusese mult prea împovărată de propriile gânduri – gânduri întunecate – ca să mai facă și

[1] Opțiunea de a scrie cu majusculă îi aparține autorului (n. red.).

altceva în afară de a-i mulțumi că a acceptat să stea de vorbă și de a o asigura că va lua legătura cu ea în eventualitatea în care va avea și alte întrebări sau dacă va rezolva cazul.

Probabil că există o explicație perfect logică pentru dispariția lui Ellen Craslow. Persoanele care se ocupă de curățenie sunt la mare căutare în zilele astea și poate că Ellen își găsise de lucru într-o zonă mai caldă, așa cum bănuia Keisha – în Phoenix sau L.A., sau San Diego. Ori poate că i se făcuse brusc dor de mama ei și de mâncarea de acasă. Numai că Ellen nu și-a luat ultimul salariu, iar Peter Steinman a dispărut cam în aceeași perioadă. Ellen locuia în Lowtown (*la periferie*), însă lucra în campus, adică la vreo trei kilometri de Dairy Whip. Ba chiar mai puțin, dacă o luai prin parc.

Și bicicleta lui Bonnie Rae Dahl a fost găsită în fața unui fost atelier auto, situat aproximativ între facultate și Whip.

Holly pornește mașina, întoarce cu foarte mare grijă, după care trece pe lângă campingul unde se distrează tinerii aflați în vacanță sub privirea îngăduitoare a Marelui Șef-de-trib „Hai să pufăim din pipa păcii".

4

Este lung drumul înapoi acasă, la apartamentul ei din oraș – prea lung după ziua de care a avut parte Holly. Casa de la numărul 42, Lily Court, este mai aproape, însă ea nu are niciun chef să-și petreacă noaptea în locuința răposatei sale mame, cu mirosul ăla de potpuriu în nas. Își ia o cameră la motelul Days Inn de lângă autostradă și se duce până la Kountry Kitchen, de unde își cumpără o friptură de pui. Evident că nu are schimburi la ea, așa că, după ce mănâncă în cameră, iese până la supermarketul Dollar General din apropiere și își cumpără

lenjerie nouă. Plus un tricou, mărime XL, cu un zâmbilici uriaș imprimat pe partea din față. În tricoul ăsta o să doarmă.

După ce se întoarce în camera de motel – deloc fițoasă, dar curată și confortabilă, iar aparatul de aer condiționat nu face prea mult zgomot –, o sună pe Barbara Robinson, deoarece are impresia că l-a bătut suficient la cap pe fratele ei în weekendul ăsta. Iar Barbara este aproape la fel de bună ca Holly însăși la verificarea informațiilor pe internet (Holly ar declara oricând că Jerome este mai bun decât oricare dintre ele). Pe lângă asta, chiar vrea să știe ce mai face tânăra. N-a văzut-o prea mult în vara asta, chiar dacă Barbara *a participat* la funeraliile online ale lui Charlotte.

— Bună, Hol! zice Barbara. Care-i treaba? Cum te mai simți acum, după toată povestea cu mama ta?

Întrebare foarte adecvată în situația dată, dar lui Holly i se pare că Barbara este un pic cu mintea dusă pe alte coclauri. Exact la fel vorbește și dacă încerci să discuți ceva cu ea în timp ce își citește unul dintre romanele alea fantastice ale ei, infernal de lungi.

— Sunt bine. Tu ce faci?

— Bine, bine.

— Ce zici? Ce părere ai despre chinurile lui Jerome?

— Despre ce? Ce a făcut?

Dar fără pic de interes în tonul Barbarei.

— A trebuit să ducă o femeie la spital. Îi punea câteva întrebări pentru cazul meu și ea a leșinat din cauza unei supradoze de alcool și, probabil, de pastile. Nu ți-a povestit?

— Nu l-am văzut.

Clar că nu-i atentă.

— Iar eu acum caut o femeie dispărută și am descoperit încă una despre care nu se mai știe nimic. Numele celei de-a doua femei este Ellen Craslow. Voiam să știu dacă nu te deranjează să sapi puțin și

să vezi ce poți afla despre ea. Aș face eu, dar conexiunea la internet de la motelul ăsta unde stau eu e de tot rahatul. A căzut deja de două ori.

O pauză lungă. Apoi:

— Sunt cam ocupată, Hols. Nu poate să te ajute Pete?

Holly este extrem de surprinsă. Acestei fete îi plăcea la nebunie să se joace de-a Nancy Drew[1], dar probabil că nu și în seara aceasta. Sau poate niciodată de acum încolo – dacă stai să te gândești la toate grozăviile pe care le-a avut de înfruntat anul trecut.

— Din cauza lui Ondowsky? La el te gândești? Să știi că nu seamănă absolut deloc.

Barbara începe să râdă, iar Holly se simte ușurată.

— Nu, Hol, am trecut de chestia aia. Mă rog... parțial. Chestia e că sunt foarte ocupată. Presată de timp. Cu pistolul la tâmplă, dacă vrei să știi adevărul.

— Este vorba despre proiectul ăla la care lucrezi? Mi-a spus Jerome de el.

— Da, despre el e vorba, răspunde Barbara, și o să-ți povestesc tot foarte curând. Poate chiar săptămâna viitoare. O să vă spun tot și ție, și lui Jerome, și părinților mei, și prietenilor. Pe cuvântul meu. Dar nu acum. Mi-e frică să nu cobesc.

— Ajunge. Am înțeles. O să vorbesc cu Pete. Măcar așa o să-i dau și altceva de făcut, că prea își ia temperatura la fiecare sfert de oră.

Barbara chicotește.

— Pe bune?

— Nu m-ar mira deloc.

— Și tu chiar ești bine acum, după... știi tu...

— Da, spune Holly pe un ton categoric. Sunt foarte bine. Acum te las să-ți vezi de treburile alea secrete ale tale. Nu vreau să vorbesc

---

[1] Nancy Drew – tânără detectivă, personaj fictiv care apare în mai multe cărți, filme polițiste și jocuri video (n. tr.).

ca mama ta, dar sper să aibă oarece legătură cu pregătirea pentru facultate, că nu a mai rămas mult timp până atunci.

— S-ar putea să aibă, zice Barbara ușor amuzată. Ascultă, Holls, dacă treaba cu tipa asta e chiar foarte importantă, aș putea să...

— Nu, nu, probabil n-o să ducă nicăieri.

— Nu te superi pe mine, nu?

— Niciodată, Barb. Niciodată nu pot să mă supăr pe tine.

Închide telefonul și se întreabă în ce anume constă proiectul acela special și secret al Barbarei. Holly bănuiește că are legătură cu scrisul, pentru că are de unde moșteni talentul ăsta. Jim Robinson, tatăl lui Jerome și al Barbarei, a lucrat zece ani ca reporter la ziarul *Plain Dealer* din Cleveland; Jerome scrie acum o carte despre străstrăbunicul lor, care a dus o viață foarte aventuroasă, așa că, de ce să nu scrie și ea ceva?

— Dacă pe tine te face fericită, murmură Holly. Și dacă te ajută să nu mai ai coșmaruri cu Chet Ondowsky...

Se trântește pe pat – ce moale e! – și îl sună pe Pete.

— Dacă te simți suficient de bine, să știi că aș cam avea nevoie de ajutorul tău.

Pete îi răspunde cu o voce mai clară și mai puțin răgușită.

— Și în foc aș sări pentru tine, Holly.

Evident că-i o hiperbolă și evident că ea știe asta, dar tot îi dă o stare de bine.

5

Înainte să închidă, Pete îi amintește că este weekend și că este posibil să nu afle ce vrea ea până luni, mai probabil până luni după-amiază. După părerea lui Holly, care lucrează nonstop, weekendurile nu sunt decât niște impedimente, pe care nu poate să le

sufere. A ratat câteva apeluri de la Penny și trei mesaje. Mesajele vocale au cam același conținut – *Unde ești? Ce se întâmplă?* O va suna și o va pune la curent, dar trebuie neapărat să fumeze o țigară înainte de asta.

Iese, își golește scrumiera portabilă într-un tomberon de lângă recepția motelului, după care stă și fumează lângă aparatul care face cuburi de gheață. În vremea adolescenței ei – că de atunci are obiceiul ăsta nesănătos –, se putea fuma absolut oriunde, chiar și în avion. Holly crede că interdicțiile de acum sunt extrem de bune. Te obligă să te gândești că ceea ce faci te ucide încetul cu încetul.

O sună pe Penny și îi dă raportul despre modul în care avansează investigația. Nu o minte, însă nu-i spune totul. Îi relatează discuția cu Keisha Stone, dar omite intenționat partea cu Ellen Craslow; și, cu toate că îi spune lui Penny că a stat de vorbă cu puștii de la Dairy Whip, nu menționează despre dispariția lui Peter „Împuțitul" Steinman. O va face, desigur, dacă va afla că există o legătură între Craslow și Steinman, însă nu înainte. Penny este și așa destul de disperată, fără să-i mai vâre ea în cap și ideea că ar putea să fie vorba despre un criminal în serie.

Holly se întoarce în cameră, se dezbracă, își pune tricoul cu zâmbiliciul (îi ajunge până la genunchi), se trântește pe pat și dă drumul la televizor. Reușește să găsească un film muzical vechi pe canalul TCM, se uită puțin la el, apoi închide aparatul. Se duce la baie, se spală foarte bine pe mâini, iar pe dinți se spală cu degetul, bombănind în gând și certându-se că a uitat să-și cumpere și o periuță de dinți atunci când s-a dus să-și ia lenjeria de corp și tricoul.

— Taci și rabdă! murmură ea.

Oare va dormi la noapte, după o zi atât de plină, sau se va gândi din nou la mama ei când va sta culcată pe pat, ascultând huruitul mașinilor pe autostradă – sunet care o face întotdeauna să se simtă cumplit de singură? Oricât de ciudat ar părea, crede totuși că va

reuși să adoarmă. Holly se cunoaște destul de bine ca să-și dea seama că nu va reuși niciodată să-și ierte complet mama și că minciunile lui Charlotte – *o proaspătă milionară intră într-un bar, întrebându-se cum de a fost în stare mama ei* să facă tot ce a făcut – o vor mai măcina încă multă vreme de acum încolo (mai ales povestea cu bijuteriile ascunse), dar există om pe lume care să-și fi încheiat complet toate socotelile cu alt om? Cu unul dintre părinții lui? Holly nu crede asta. Crede că povestea cu încheiatul socotelilor este un mit, dar măcar a avut astăzi parte de puțină răzbunare, când a fumat în bucătărie și a spart bibelourile alea afurisite.

Se lasă în genunchi, închide ochii și începe să se roage așa cum face mereu, mai întâi informându-l pe Dumnezeu că ea este Holly... de parcă Dumnezeu n-ar ști asta. Îi mulțumește că a ajutat-o să ajungă cu bine unde a trebuit să ajungă, îi mulțumește că are grijă de prietenii ei. Îl roagă să aibă grijă și de Penny Dahl. Și de Bonnie, și de Pete, și de Ellen, dacă mai sunt în via...

Îi vine brusc o idee și cască ochii.

Poate nu-i vorba despre aceeași zonă, sau nu *doar* despre zonă.

Se așază pe marginea patului, aprinde veioza și o sună pe Lakeisha Stone. Este sâmbătă seara și se așteaptă să-i răspundă mesageria vocală. Poate s-au dus toți să danseze în casa cea lungă sau – mai probabil – Keisha și prietenii ei au ieșit la un bar din apropiere. Se bucură foarte tare când tânăra îi răspunde.

— Bună! Holly sunt. Mai am o întrebare.

— Puneți-mi câte întrebări vreți, îi zice Keisha. Sunt în spălătoria campingului și mă holbez la un uscător plin cu prosoape care se rotește și se rotește și se tot rotește.

De ce spală rufele sâmbătă seara o fată așa drăguță ca tine? Altă întrebare pe care Holly nu i-o pune. În schimb, o întreabă:

— Știi cumva dacă Ellen Craslow avea mașină?

Se așteaptă să-i răspundă că nu știe sau nu mai ține minte, dar Keisha o surprinde.

— Nu, nu avea. Mi-aduc aminte că mi-a zis odată că a avut permis de conducere emis în statul Georgia, dar i-a expirat și că nu voia să aibă probleme dacă o oprea poliția în trafic. S-o oprească pentru că-i Neagră, adică. Așa cum a pățit Maleek Dutton. Voia să-și facă alt permis aici, dar a tot amânat. Zicea că-i mereu îngrozitor de aglomerat la biroul de permise. Așa că lua autobuzul. Vă ajută ce v-am spus?

— S-ar putea, răspunde Holly. Mulțumesc. Te las acum să te distrezi în continuare cu prosoapele...

— Ah, încă ceva! exclamă Keisha.

— Ce anume?

— Câteodată, dacă era frumos afară, renunța la autobuz și se ducea la sucursala NorBank din apropiere.

Holly se încruntă.

— Nu înțeleg ce...

— Acolo se închiriază biciclete, o lămurește Keisha. În fața băncii. Îți alegi una și plătești cu cardul.

6

Holly își termină rugăciunea, dar acum a spus-o mai mult mecanic. Pentru că se gândește la caz. Dacă o s-o țină ceva trează la noapte, atunci asta o să fie, nu Milioanele lui Charlotte. Cu ochii minții, vede Parcul Deerfield, cu Ridge Road pe o latură și Red Bank Avenue pe cealaltă. Se gândește la Clopotniță, la fostul atelier auto și la Dairy Whip. Își repetă: *zona, zona, zona.* Și își spune că niciunul dintre cei dispăruți nu a avut mașină.

Mă rog, Bonnie avea, dar nu mergea cu ea la serviciu. Mergea cu bicicleta. Și Ellen mergea cu bicicleta atunci când nu voia să ia autobuzul. Iar Pete Steinman avea un skateboard.

Stând culcată în întuneric, cu mâinile strânse pe burtă, Holly se întreabă ce înseamnă aceste două asemănări. S-a mai gândit la ele și înainte, însă doar cu titlu de ipoteză. Acum începe să i se pară totul din ce în ce mai plauzibil. Și oare doar aceste asemănări există? Doar cele despre care știe ea? Sau sunt mai multe?

12 FEBRUARIE 2021

1

Barbara stă în fața numărului 70 de pe Ridge Road. Este una dintre cele mai mici case dintre cele construite în stil victorian, de pe străduța în pantă lină. Temperatura a scăzut sub zero din ziua în care l-a văzut pe domnul profesor Harris spălând ceea ce el numea (cu destulă emfază) „caleașca" lui, așa că, astăzi, îmbrăcămintea ei roșie de iarnă – palton, fular, căciulă – reprezintă și o necesitate, nu numai o ținută elegantă și modernă. Din nou strânge la piept mapa cu poezii și este îngrozitor de speriată.

Femeia care locuiește în casa aceasta este idolul ei; după părerea Barbarei, este cea mai mare poetă americană a ultimilor șaizeci de ani. L-*a cunoscut* pe T.S. Eliot. A corespondat cu Ezra Pound când acesta era internat în spitalul de boli psihice St Elizabeths. În timp ce Barbara Robinson este doar o fată care nu a publicat niciodată nimic în afară de câteva articole insipide (și, evident, deloc originale) în gazeta școlii.

Ce caută aici? De unde atâta neobrăzare?

Lui Emily Harris i s-a părut chiar bună poezia pe care a citit-o – *Ai pus foarte multă teamă și ură în doar nouăsprezece versuri,* așa îi spusese. Ba chiar i-a sugerat câteva rectificări, care ei i s-au părut juste,

numai că nu Emily Harris scrisese *Invers* sau *Stres cardiac.* Emily Harris nu scrisese decât două cărți de critică literară, publicate de editura colegiului. Barbara știe asta, pentru că a căutat pe internet.

În această dimineață, după ce începuse să își spună că totul a fost în zadar, că nu trebuia să-și facă atâtea iluzii, a primit un e-mail chiar de la Olivia Kingsbury.

Ți-am citit poezia. Dacă îți permite programul, te aștept să mă vizitezi în ac*easta după-amiază, la ora 2 p.m. Dacă nu poți, te rog să îmi dai de știre la această adresă de e-mail. Îmi pare rău că te anunț în ultimul moment.* Și era semnat simplu: *Olivia.*

Barbara își repetă că a fost invitată aici și că asta trebuie să însemne *ceva.* Dar dacă o să se facă de râs? Dacă n-o să fie în stare nici măcar să deschidă gura și o să stea să se holbeze ca o idioată? Slavă Domnului că nu le-a spus părinților și nici lui Jerome unde se duce în după-amiaza asta. Slavă Domnului că n-a spus *nimă...*

Se deschide ușa casei de la numărul 70, Ridge Road, și în pragul ei apare o doamnă incredibil de bătrână, care se sprijină în două bastoane și este înfășurată într-o haină de blană care îi ajunge până la glezne.

— Ai încremenit acolo, domnișoară? Haide, intră, intră! Nu suport frigul.

Având brusc sentimentul că și-a ieșit din trup – și că stă într-o parte și își *analizează* toate reacțiile –, Barbara se apropie și urcă treptele terasei. Olivia Kingsbury îi întinde o mână firavă, aproape transparentă.

— Cu milă, domnișoară, cu milă. Să nu mă strângi.

Barbara atinge cu sfială degetele poetei, spunându-și ceva deopotrivă absurd de arogant și extrem de evident: *Ating celebritatea.*

Intră amândouă și traversează un coridor scurt, cu lambriuri din lemn. În acest timp, Olivia își mângâie haina enormă din blană.

— *Faux, faux*[1].

— Foo? repetă Barbara, dându-și seama că este ridicolă.

— Blană *faux*, spune Olivia. Cadou de la nepotul meu. Ajută-mă s-o dau jos, te rog.

Barbara ia haina de pe umerii bătrânei poete, o împăturește frumos și și-o pune pe braț. O ține strâns, nu cumva să-i alunece și să cadă pe jos.

Livingul este mic, mobilat cu scaune simple, cu spătare drepte, și cu o canapea așezată în fața unui televizor care are cel mai mare ecran din câte a văzut vreodată Barbara. Parcă nu se aștepta să dea peste un televizor în casa unei poete.

— Pune-o pe scaun, te rog, spune Olivia. Și paltonul tău, tot acolo să-l pui. O să le ia Marie, fata care mă mai ajută prin casă. Eu o mai strig și „Vineri", ca în romanul lui Defoe. Și uite ce coincidență: astăzi este vineri. Ia loc pe canapea, te rog. Eu stau pe scaun, pentru că îmi este mai ușor să mă ridic. Deci tu ești Barbara. Îmi pare bine să te cunosc. Ești vaccinată?

— Da. Cu Johnson & Johnson.

— Bravo! Eu, cu Moderna. Haide, ia loc, ia loc!

Cu aceeași senzație stranie că se privește din exterior, Barbara își dă jos paltonul, fularul și căciula și le pune pe scaunul înghițit aproape complet de blana aceea inimaginabil de mare. Nu pricepe deloc cum o femeie atât de micuță o poate purta fără să se prăbușească sub greutatea ei.

— Vă mulțumesc din tot sufletul că îmi acordați puțin din timpul dumneavoastră, doamnă Kingsbury. Sunt o mare admiratoare a operei dumneavoastră și...

Olivia ridică o mână.

---

[1] „Fals", „imitație", în limba franceză, în original (n. tr.).

— Fără declarații din acestea, te rog. Nu trebuie să te porți ca o fană înfocată, Barbara. În această încăpere, noi două suntem egale.

Imposibil, își zice Barbara, surâzând ușor. O asemenea idee i se pare de-a dreptul absurdă.

— Ba da, spune Olivia, de parcă i-ar fi citit gândul. *Ba da.* În această încăpere, putem avea o discuție productivă, sau nu. Dar, dacă începem să vorbim, trebuie neapărat să o facem de pe poziții egale. Așa că ai să mi te adresezi cu „Olivia". S-ar putea să-ți fie mai greu la început, dar te vei obișnui. Și poți să-ți scoți masca. Chiar dacă aș lua boala asta cumplită, în ciuda tuturor vaccinurile făcute, și aș muri, aș muri împăcată știind că am avut o viață foarte lungă și frumoasă.

Barbara se supune. Pe măsuța de lângă scaunul Oliviei este un buton. Ea îl apasă și se aude o sonerie care răsună în toată casa.

— Vom bea acum niște ceai și ne vom cunoaște mai bine.

Barbara simte că i se înmoaie picioarele doar la gândul că va fi obligată să bea iarăși ceai.

Apare o tânără îmbrăcată cu pantaloni cafenii și bluză de un alb orbitor. Aduce o tavă din argint pe care se află ceainicul, ceștile și o farfurie cu biscuiți Oreo.

— Marie Duchamp, ți-o prezint pe Barbara Robinson.

— Încântată de cunoștință, Barbara! spune Marie.

După care se adresează bătrânei poete:

— Încă nouăsprezece minute, Livvie. Apoi trebuie să dormi puțin.

Olivia scoate limba la ea. Marie îi întoarce complimentul. Atât de uluită este Barbara, că nu-și poate reține hohotele de râs. Iar când cele două femei încep să râdă împreună cu ea, îi dispare ca prin farmec aproape toată senzația aceea de imaterialitate. Și își spune că s-ar putea să iasă bine. Ba chiar va bea și puțin ceai. Bine măcar că sunt niște cești mici, nu cum erau stacanele alea fără fund de la soții Harris.

Marie le lasă singure și atunci Olivia îi spune:

— E șefa mea, dar e o șefă bună. Dacă n-ar fi fost ea, aș fi ajuns la casa de bătrâni. Nu mai am pe nimeni în afară de ea.

Barbara știe asta, pentru că a căutat pe internet rudele bătrânei poete. Olivia Kingsbury a avut doi copii, făcuți cu doi bărbați diferiți, și un nepot făcut de unul dintre copii. Iar ea a reușit să trăiască mai mult decât toți. Nepotul care i-a dăruit haina aia uriașă de blană a murit în urmă cu doi ani. Dacă Olivia apucă vara viitoare înseamnă că va avea o sută de ani.

— Ceai de mentă, spune Olivia. Am voie cofeină doar dimineața, dar atâta tot. Mai fac aritmie din când în când. Vrei să fii amabilă să-l torni tu, Barbara? Doar un strop de frișcă – e adevărată, nu zeama aia juma-juma – și un strop și mai mic de zahăr.

— Ca să se ducă pe gât medicamentul[1], îndrăznește să glumească Barbara.

— Da, în cel mai plăcut mod.

Barbara toarnă ceaiul în ambele cești și, la îndemnul Oliviei, se servește cu doi biscuiți Oreo. Ceaiul este bun. Nu are gust puternic și nu este deloc tulbure ca acela pregătit de doamna profesoară Harris, pe care ea l-a aruncat la chiuvetă. Ba chiar i se pare destul de savuros. Se gândește cum să-l descrie mai bine și îi vine în minte cuvântul însuflețit.

Își beau amândouă ceaiul și își mănâncă biscuiții. Olivia molfăie doi, fără să-și dea seama că s-a umplut de firimituri pe partea din față a rochiei. Îi pune Barbarei tot felul de întrebări: despre familie, despre școală, dacă face vreun sport (Barbara face atletism și tenis), dacă are vreun iubit (acum nu are). Însă nu vorbește deloc despre scris, iar Barbara are impresia că nici nu o va face și că a fost invitată

---

[1] Aluzie la cântecul „Make the medicine go down" din filmul pentru copii *Mary Poppins* (n. tr.).

astăzi aici doar ca să înviioreze monotonia unei alte după-amiezi în care bătrâna poetă nu are cu cine sta de vorbă, în afară de angajata sa. Sigur, Barbara se simte oarecum dezamăgită, însă nu atât de tare pe cât se aștepta. Olivia are mintea ageră, este spirituală la modul agreabil și trăiește în *prezent.* De exemplu, are televizorul ăla cu ecran imens. Și Barbara a fost realmente impresionată când a auzit-o folosind cuvântul *fană,* cu multă dezinvoltură – chestie la care în niciun caz nu s-ar fi așteptat din partea unei doamne atât de bătrâne.

Abia mai târziu, pe drumul spre casă și în ciuda emoțiilor care nu o părăsiseră încă, își va da seama că Olivia s-a tot învârtit în jurul motivului care a adus-o la ea, de parcă ar fi vrut să-l contureze mai bine și să-i deslușească dimensiunea. Încerca să aprecieze capacitatea intelectuală a Barbarei. O asculta cum vorbește. Într-o manieră blândă și plină de tact, tânăra a fost supusă unui tir de întrebări, ca la un interviu de angajare.

Marie se întoarce să strângă ceștile și toate celelalte. Olivia și Barbara îi mulțumesc frumos. După ce pleacă, Olivia o întreabă pe Barbara pe un ton curios și oarecum conspirativ:

— Spune-mi de ce scrii poezie. De ce vrei s-o faci? De unde ideea asta?

Barbara își pleacă ochii, apoi îi ridică și se uită drept la bătrâna poetă care stă pe scaun în fața ei. Bătrâna poetă al cărei chip este doar un craniu învelit în piele; bătrâna poetă care a uitat – sau căreia nu i-a păsat – de firimiturile de Oreo de pe corsajul rochiei; bătrâna poetă care este încălțată cu pantofi butucănoși, de babă și poartă ciorapi de compresie, de culoare roz. Însă această bătrână poetă are ochi extrem de strălucitori și de inteligenți și pare complet *ancorată în realitate.* Și are o privire incredibil de pătrunzătoare. Incredibil de feroce. Aproape sălbatică.

— Pentru că nu înțeleg lumea în care trăiesc. Abia dacă pot să o *percep*. Și mă enervează la culme câteodată. Mă scoate din minți. Zău că nu glumesc.

— În regulă. Dar ți se pare că lumea devine mai logică și mai puțin bezmetică atunci când scrii?

Barbara își amintește cum s-a schimbat chipul lui Ondowsky în ascensor și cum atunci s-a năruit tot ce credea ea că știe despre viața reală. Se gândește la stelele de la marginea universului, stele pe care nu le vede nimeni, dar care ard. Ard. Și începe să râdă.

— Nu! Mai *ilogică!* Mai *bezmetică!* Dar, atunci când scriu... se întâmplă ceva... nu știu... nu pot să explic...

— Ba eu cred că poți.

Poate. Puțin.

— Câteodată, când scriu un vers... sau mai multe... sau chiar o poezie întreagă... îmi spun: „Uite, mi-a ieșit." Și mă simt bine. Este ca atunci când te mănâncă rău de tot pielea din mijlocul spatelui și nu crezi că poți să ajungi până la locul ăla, dar poți, te răsucești și te încordezi și reușești să te scarpini acolo și, frate, senzația aia... senzația aia de *ușurare...*

Bătrâna poetă spune:

— Sigur, mare ușurare îți aduce dispariția mâncărimii, nu-i așa?

— Da! exclamă Barbara, puțin cam prea tare. *Da!* Sau e ca atunci când ai o infecție, un abces și trebuie... trebuie să...

— Trebuie să-l storci până iese tot puroiul, zice Olivia, făcând un semn cu degetul mare la fel ca un autostopist. Asta nu vă învață la liceu, nu? Bineînțeles că nu. Ideea că impulsul de a scrie nu este decât o modalitate de a scăpa de ce te otrăvește... sau un fel de purgație creativă... Nu. Nu vă predau așa ceva la școală. Nu au curajul ăsta. Este mult prea lumesc. Prea *vulgar.* Spune-mi un vers de-al tău care încă îți place. Care ți-a dat senzația că ai scăpat de mâncărimea de pe spate.

Barbara se gândește bine. I-au trecut emoțiile. A captivat-o complet această discuție.

— Îmi place unul din poezia pe care v-a trimis-o doamna profesoară Harris – *Așa tivesc păsările cerul la asfințit.* Știu că nu-i perfect, dar...

Olivia ridică o mână exact ca un agent de circulație.

— În poezia pe care am citit-o eu, scria *astfel,* nu *așa. Astfel tivesc păsările cerul la asfințit.*

Barbara este uluită. Olivia a reprodus versul fără ezitare sau greșeală, cu toate că nu are poezia în față.

— Da. Doamna profesoară Harris mi-a sugerat să înlocuiesc *așa* cu *astfel.* Am ascultat-o.

— Pentru că ți s-a părut că varianta ei ar fi mai bună?

Barbara deschide gura să spună că, da, așa a crezut. Dar o închide repede la loc. I se pare o întrebare-capcană. Dar sigur că se înșală, pentru că doamna aceasta nu pune asemenea întrebări (deși Emily Harris poate ar face-o). Însă s-ar putea să o supună unui fel de test.

— Așa mi s-a părut atunci, dar...

— Dar acum nu mai ești chiar atât de sigură. Știi de ce?

Barbara se gândește, apoi clatină din cap. Dacă a fost un test, îi este clar că nu l-a luat.

— Să fie cumva din cauză că varianta originală conține cuvinte care dau *ritm* poeziei? Să fie cumva din cauză că *așa tivesc păsările* sună lin și frumos, iar *astfel tivesc* sună ca o coardă dezacordată de pian?

— Dar nu-i decât un singur cuvânt...

— Fiecare cuvânt contează într-o poezie, nu? Și chiar în cazul versurilor albe, *mai cu seamă* în cazul versurilor albe, trebuie neapărat să existe ritm. Varianta ta este poezie. Cea a lui Emily este o proză nu prea reușită. Spune-mi, Barbara, s-a oferit cumva să-ți dea o mână de ajutor la scris?

— Cred că da, într-un fel. Mi-a spus că, dacă nu luați legătura cu mine, ar fi de acord să-mi dea dânsa niște sfaturi.

— Da. La asta mă gândeam și eu. Așa este Emily. O fire autoritară. Ar începe cu niște simple sugestii și, până să-ți dai seama ce se petrece, poeziile tale ar deveni poeziile *ei.* Colaborări, în cel mai fericit caz. Se pricepe bine la ce face acum, când verifică lucrările celor înscriși la atelierul de creație, cu toate că a ieșit la pensie. Dar, ca profesor, sau ca mentor, Emily seamănă cu unul dintre instructorii ăia auto care dau la o parte elevul și se urcă ei la volan. Așa îi este firea.

Barbara cade pe gânduri, își mușcă buzele, după care se hotărăște să riște o întrebare cam indiscretă.

— Nu vă este simpatică?

Acum a venit rândul bătrânei poete să cadă pe gânduri. În cele din urmă, îi răspunde:

— Avem o relație colegială.

Ăsta nu-i un răspuns, își zice Barbara. *Sau poate că este.*

— În urmă cu mulți, mulți ani, când predam cursuri de poezie la Bell, aveam birouri alăturate în clădirea unde se află Catedra de engleză. Câteodată mai lăsa ușa deschisă și o auzeam cum discută cu studenții. Nu ridica deloc tonul, dar aveam deseori impresia că îi... intimida mult prea tare, îi critica mult prea mult. Majoritatea adulților nu s-ar lăsa impresionați de o asemenea atitudine dictatorială, dar, cu studenții, lucrurile stau exact invers... mai ales cu aceia dornici să intre în grațiile cuiva. Ție ți-a plăcut Emily Harris?

— Mi s-a părut în regulă. A avut amabilitatea să stea de vorbă cu o fată care a dat năvală peste ea fără să se anunțe dinainte.

Însă Barbara se gândește la ceaiul acela, la gustul lui oribil.

— Aha! Și pe soțul ei l-ai cunoscut? Cealaltă jumătate a căsniciei lor ca din povești?

— În treacăt. Își spăla mașina. N-am stat de vorbă.

— Omul ăla e nebun, spune Olivia.

Dar nu pare supărată și nici nu pare că ar glumi. Este doar o afirmație seacă, la fel ca *este înnorat azi.*

— Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt; dar, înainte să iasă la pensie, toți colegii și studenții de la Biologie îi ziceau „Revoltatul Roddy, Nutriționistul cel Nebun". Înainte să iasă la pensie – deși poate și acum mai are acces în laborator, nu știu – a ținut vreme de câțiva ani un seminar de câte opt săptămâni care se chema „Carnea – esențială pentru viață". Denumirea asta mă făcea să mă gândesc mereu la personajul Renfield, din *Dracula*. Ai citit romanul? Nu? Renfield este cel mai bun personaj. Este închis într-o casă de nebuni, mănâncă muște și repetă la nesfârșit „sângele este viața!". Ce puii mei m-a apucat? Ia uite cum bat câmpii!

Auzind cum s-a exprimat bătrâna poetă, Barbara rămâne cu gura căscată.

— Ei, nu fi atât de șocată, Barbara! Nu poți să scrii bine dacă nu știi să vorbești urât și dacă nu ești în stare să scormonești în mocirlă. Ba chiar să ridici în slăvi mocirla aia uneori. Tot ce-ți spun eu acum – și nu o fac nici din invidie și nici din egoism – este că ai face foarte bine dacă i-ai evita pe profesorii Harris. Mai ales pe ea.

Se uită drept în ochii Barbarei.

— Te rog să-mi spui dacă mi-ai pus deja eticheta de babă pizmașă, care nu are altceva mai bun de făcut decât să-și bârfească o fostă colegă.

Barbara răspunde:

— Tot ce știu eu este că face un ceai *oribil*.

Olivia zâmbește.

— Atunci, ce zici dacă n-am mai vorbi despre asta? În mapa aia sunt poeziile tale?

— Câteva dintre ele. Cele mai scurte.

— Citește-mi-le!

— Sunteți sigură?

Barbara este speriată. Barbara este în al nouălea cer.

— Firește că sunt.

Îi tremură rău de tot mâinile când deschide mapa, însă Olivia nu observă; s-a așezat mai comod pe scaun și și-a închis ochii ăia pătrunzători. Barbara îi citește mai întâi poezia „Vedere dublă" Apoi îi citește poezia „Mijloc de decembrie". După care îi citește „Iarba în după-amiaza târzie":

> Se termină furtuna. Se întoarce soarele.
> Iar vântul spune – Când voi sufla eu,
> să poruncești milioanelor de umbre să murmure „Eternitate,
> eternitate".
>
> Așa să fie.

Termină de citit, iar bătrâna poetă deschide ochii și o strigă pe Marie. Are o voce surprinzător de puternică. Pe Barbara o cuprinde panica, imaginându-și că nu s-a ridicat la înălțimea așteptărilor și că va fi condusă afară de către femeia cu pantaloni cafenii.

— Da, bine, Livvie, te mai las încă douăzeci de minute, spune Marie.

Olivia nu o bagă în seamă. Se uită la Barbara.

— La tine la școală se pretinde prezența fizică la ore sau le faceți online acum?

— Deocamdată, online, răspunde Barbara.

Speră că n-o va buși plânsul înainte să iasă din casă. Și tocmai când credea că totul merge atât de bine...

— Când poți să vii? Mi-ar conveni să fie dimineața. Că atunci am mintea mai limpede... mă rog, cât de limpede mai pot s-o am la vârsta asta. Ce zici? Poți? Marie, adu-mi agenda!

Marie iese din cameră, iar Barbara reușește să-și recapete vocea.

— Nu am ore decât de la unsprezece în sus.

— Dacă ești o persoană matinală, mi se pare absolut perfect.

Numai persoană matinală nu este Barbara, dar își promite că se va schimba.

— Poți să vii la opt și să stai până la nouă? Sau nouă și jumătate?

Marie s-a întors deja cu agenda și acum spune:

— Până la nouă. E prea mult până la nouă și jumătate, Livvie.

Olivia nu mai scoate limba la ea, dar se strâmbă exact ca o fetiță obligată să-și mănânce porția de broccoli.

— Bine. De la opt la nouă. Lunea, marțea și vinerea. Zilele de miercuri mi le rezerv pentru blestemații ăia de doctori, iar joia vine nesimțita aia de duduiță cu care fac terapie fizică. N-am pomenit *scorpie* mai afurisită.

— Pot, răspunde Barbara. Sigur că pot.

— Lasă-mi poeziile cu care ai venit. Să aduci mai multe. Dacă ai cărți de-ale mele și vrei să ți le semnez, adu-le și pe ele data viitoare, ca să scăpăm de o grijă. Hai să te conduc!

Își ia bastoanele și începe anevoiosul proces al ridicării de pe scaun. Parcă te uiți la o macara de jucărie asamblată cu încetinitorul. Marie vrea s-o ajute. Bătrâna poetă îi face semn să nu se bage și e cât pe ce să cadă la loc pe scaun.

— Nu trebuie să vă..., începe să spună Barbara.

— Ba da, o contrazice Olivia, gâfâind de mama focului. Ba trebuie! Vino cu mine! Aruncă-mi blana aia pe umeri!

— *Faux, faux*, se pomenește Barbara că spune.

Clar, a luat-o gura pe dinainte. La fel se întâmplă și atunci când scrie: o ia mintea pe dinainte – deseori, cele mai bune versuri le creează spontan, fără să se gândească. Acum Olivia nu se mulțumește doar să chicotească și izbucnește în hohote de râs. Se îndreaptă încet amândouă spre holul scurt. Bătrâna poetă aproape nici nu se mai vede din haina uriașă de blană. Marie le urmărește cu atenție. *Probabil se pregătește să o adune de pe jos în caz că o să cadă, așa cum aduni cioburile unei vaze vechi din porțelan,* își spune Barbara.

Ajung la ușă și bătrâna poetă o apucă de încheietură cu una dintre mâinile ei firave, aproape transparente. Se apropie să-i spună ceva în șoaptă – și, da, îi cam miroase respirația.

— Te-a întrebat Emily dacă poeziile tale sunt inspirate din „Experiența Neagră", că așa îi place ei să-i zică?

— Păi..., a spus ceva în sensul ăsta.

— Dar poezia pe care am primit-o eu și cele pe care mi le-ai citit acum nu au nicio legătură cu faptul că tu ești Neagră, nu?

— Nu.

O strânge și mai tare. De unde atâta putere în mâna aceea plăpândă?

— Acum am să te întreb ceva, domnișoară, și nu care cumva să mă minți. Nici să nu îndrăznești. Dă-mi cuvântul tău!

— Pe cuvântul meu!

Bătrâna poetă se apropie și mai mult și se uită drept în ochii tineri ai Barbarei. Îi șoptește:

— Înțelegi că ai talent?

Uluită la culme, Barbara se întreabă: *Cum să-și dea seama de asta, după doar trei sau patru poezii?*

Dar îi răspunde:

— Da, înțeleg.

2

Pornește spre casă. Este complet buimăcită și nu se gândește decât la ultimele cuvinte ale Oliviei: „Talentul este ceva foarte fragil. Să nu-l încredințezi niciodată pe al tău acelor oameni care ar putea să-l spargă." Nu i-a spus la care oameni făcea aluzie, însă nici nu este nevoie. Barbara și-a atins scopul și nu crede că va mai bate vreodată la ușa familiei Harris.

25 IULIE 2021

1

Holly intră în agenție și vede că nu mai este nimic înăuntru. Nu au dispărut doar biroul și scaunele, ci și computerul, televizorul și mocheta. Mama ei stă la fereastră și privește afară, exact așa cum face Holly atunci când – iar asta este expresia lui Charlotte – își pune mintea *la contribuție.* Charlotte se întoarce cu fața la ea. Are ochii înfundați în orbite, iar chipul îi este galben-murdar spre pământiu. Arată la fel ca ultima oară când a vorbit Holly cu ea, atunci când era internată în spital, cu foarte puțină vreme înainte de a intra în comă.

— Acum poți să vii acasă, îi spune Charlotte.

2

Holly deschide ochii și, în primul moment, nu-și dă seama unde se află. Știe doar că se simte nespus de ușurată că nu este vorba de agenția pustie. Se uită în jur și, imediat, lumea – lumea cea reală – își recapătă conturul. Este o cameră de la primul etaj al motelului Days Inn, situat la jumătatea drumului spre oraș. Mama ei este moartă. Iar primul gând care-i vine în minte este acesta: *Sunt în siguranță.*

Se duce la baie ca să-și facă nevoile, după care rămâne pe toaletă încă puțin, cu fața îngropată în mâini. Ce om îngrozitor trebuie să fie pentru că pune semnul egal între propria-i siguranță și moartea mamei sale. Da, Charlotte a mințit, și a mințit mult. Dar asta nu o face să se simtă mai bine.

Holly face duș și se îmbracă cu lenjeria curată. În tot acest timp, mama ei cea moartă îi spune că orice articol nou de îmbrăcăminte trebuie spălat înainte de purtare. *Of, Holly – de câte ori ți-am spus că nu ai de unde să știi cine a pus mâna pe lucrul ăla?*

Cineva i-a strecurat pe sub ușă două bucăți de hârtie. Una reprezintă factura pentru cazarea din noaptea trecută. Cealaltă este un anunț: SERVIM MICUL-DEJUN LA BUFETUL MOTELULUI. Acolo scrie că, dacă persoana din camera respectivă este vaccinată, atunci îi este permis să savureze preparatele de la micul-dejun „la ospitalierul nostru bufet". Dacă nu, clientul nostru este rugat să își ia tava și să mănânce în cameră.

Holly nu se prea dă în vânt după asemenea mic-dejunuri, dar îi este foarte foame; și, pentru că s-a vaccinat, mănâncă în sala de mese, unde nu se mai află decât un bărbat supraponderal care se holbează încontinuu în ecranul telefonului, foarte concentrat și foarte posomorât. Holly nu se atinge de omletă (la orice motel din lume, ouăle servite la micul-dejun sunt ori aproape crude, ori arse) și își ia o singură clătită de consistența cauciucului, un castronaș din carton cu cereale și o cană cu o cafea mizerabilă. Ia croasantul dulce împachetat în folie din celofan și îl mănâncă lângă aparatul care face cuburi de gheață, imediat după ce-și fumează prima țigară pe ziua asta. În fața băncii de vizavi este un panou pe care sunt afișate ora și temperatura – nici măcar nu a trecut de șapte dimineața și sunt deja douăzeci și patru de grade. Mama ei este moartă și o să fie caniculă.

Holly se întoarce în cameră, încearcă să priceapă cum funcționează cafetiera – da, a băut o cană, dar nu îi ajunge, mai cu seamă

după coșmarul de azi-noapte – și își deschide iPadul. Găsește imaginile de la Jet Mart și se uită la ele. Păcat că obiectivul camerei de supraveghere este în halul ăla de murdar. De ce nu s-a gândit nimeni să-l curețe? Se duce în baie, închide ușa, stinge lumina, se așază pe capacul closetului și se uită din nou la înregistrare, ținând iPadul la aproape opt centimetri distanță de ochi.

Iese din baie, își toarnă niște cafea – nu la fel de proastă ca aia de la micul-dejun al motelului, dar nici prea bună – și o bea stând în picioare. Se întoarce în baie, închide ușa, stinge lumina și urmărește înregistrarea pentru a treia oară.

Seara de 1 iulie, ora 8:04 – adică acum trei săptămâni și un pic. Uite-o pe Bonnie, care pedalează pe Red Bank Avenue, venind din direcția colegiului de pe colină. Își scoate casca. Își scutură părul. Pune casca pe șaua bicicletei, bicicletă care va fi găsită mai încolo pe drum, într-un loc de unde ar fi putut s-o fure oricine. Bonnie intră în magazin...

Acum Holly dă puțin înapoi înregistrarea. Casca, părul și... *stop-cadru.* Holly observă o sclipire aurie chiar înainte ca părul lui Bonnie să revină la loc. Mărește imaginea cu vârfurile degetelor și nu mai are nicio îndoială: este un cercel triunghiular, la fel ca acela pe care l-a găsit în tufe.

— E moartă, biata fată! șoptește Holly. Doamne, Dumnezeule, e moartă!

Pornește din nou înregistrarea. Bonnie își ia sucul din vitrina frigorifică, inspectează rafturile cu chipsuri și dulciuri, vrea să-și ia o ruladă de ciocolată de la Ho Ho, se răzgândește, se duce la casă. Vânzătorul face o glumă și râd amândoi. Holly își spune: *Se cunosc, înseamnă că e clientă veche.* Trebuie neapărat să discute cu vânzătorul acela. Chiar astăzi, dacă se poate.

Bonnie își bagă în rucsac sticla cu suc. Îi mai spune ceva vânzătorului. Acesta îi face semn că totul este în regulă. Bonnie iese din magazin.

Își pune casca. Se urcă pe bicicletă. Începe să pedaleze, întoarce capul și îi mai face o dată cu mâna vânzătorului. Vânzătorul îi face și el cu mâna. Și gata. În partea de jos a ecranului este trecută ora 8:09.

Holly se ridică, întinde mâna să aprindă lumina, nu o aprinde, se așază repede la loc pe capacul toaletei. Dă din nou drumul la înregistrare, dar acum nu se mai uită nici la Bonnie și nici la vânzător. Îi pare rău că nu montaseră puțin mai jos camera de supraveghere, dar știe că scopul acesteia era să surprindă hoții, nu să monitorizeze traficul de pe Red Bank Avenue. Bine măcar că nu se vede panta ascendentă a drumului, ci doar mașinile care trec în direcția fostului atelier auto, unde a fost găsită bicicleta. Holly nu le poate deslușI decât jumătatea de jos, pentru că restul le este acoperit de firma magazinului.

Cel care a răpit-o pe Bonnie – că acum Holly nu mai are nici urmă de îndoială că despre o *răpire* a fost vorba – ar fi putut să o aștepte deja în zona atelierului auto. Dar la fel de posibil este să o fi urmărit până la magazin, după care a luat-o înainte ca să ajungă la jumătatea drumului, în locul unde ea avea obiceiul să se oprească.

Dacă așa a făcut înseamnă că voia să staționeze cât mai puțin timp în vreme ce o aștepta, își spune Holly. *Nu risca atât de mult să fie observat și să dea naștere la suspiciuni.*

Este o zi de lucru. Este ora opt seara. Prelungirea autostrăzii a preluat cea mai mare parte a traficului. *Din cauza asta,* își spune Holly, *au dat faliment atât de multe afaceri de pe porțiunea asta din Red Bank, inclusiv benzinăria, magazinul de solduri și atelierul auto.*

Numără doar cincisprezece automobile care trec pe lângă magazin, plus două autocamionete și o dubiță. Holly dă înapoi înregistrarea și o pornește iarăși – însă acum o oprește când trece dubița. Bonnie a încremenit în fața rafturilor cu chipsuri și dulciuri. Vânzătorul a încremenit în timp ce pune pachetele cu țigări în vitrina din spatele tejghelei.

Și din nou Holly apropie ecranul telefonului de ochi și dă cu vârfurile degetelor pe el ca să lărgească imaginea. Al naibii obiectiv murdar! A naibii firmă de deasupra intrării în magazin! Nu poate să distingă decât mâna stângă a șoferului pe volan – și este o mână albă. De parcă descoperirea asta ar ajuta la ceva! Nu ajută la nimic! Micșorează imaginea până la dimensiunea normală. Dubița este ori alb-murdar, ori albastru-deschis. Pe latura din dreapta este o dungă, care continuă până în spate. O dungă albastru-închis. Holly se întreabă dacă Pete sau Jerome i-ar putea spune ce marcă este dubița asta. Nu prea crede. Dar, dacă ai de gând să răpești o tânără, atunci fix de o dubiță ca asta ai nevoie. Offf, măcar de i-ar putea vedea plăcuța de înmatriculare!

Holly le trimite înregistrarea lui Pete și Jerome, întrebându-i dacă pot identifica marca sau măcar să îi spună ce cred ei că ar putea să fie. În dimineața asta, funcționează mai bine conexiunea la internet; prin urmare, înainte să elibereze camera, Holly intră pe site-ul poliției locale, pe care sunt trecute numele persoanelor dispărute și tastează anul 2018. În orașul acesta de pe malul lacului locuiesc aproape patru sute de mii de oameni, așa că nu se miră deloc atunci când pe listă apar peste o sută de nume. Printre acestea se află și numele lui Peter Steinman. Însă nu și al lui Ellen Craslow, poate din cauză că nu i-a anunțat nimeni dispariția; Keisha a presupus că a renunțat la slujba de la colegiu și că s-a întors în Georgia. Lângă cinci nume de dispăruți sunt notate datele la care au fost găsiți, alături de cuvântul DECEDAT.

3

Pe drumul înapoi spre oraș, pe Holly o macină gândul la lenjeria luată de la supermarketul Dollar General – nouă, dar nespălată – și își dă seama că mama ei nu este deloc moartă și că nu va muri până

nu-și va da duhul și ea însăși, adică ea, Holly. Iese de pe autostradă pe la Ridgeland, oprește la un semafor și își verifică notițele de pe iPad, după care se îndreaptă spre Eastland Avenue, care nu este prea departe de Bell. I se pare extrem de interesant faptul că dispariția lui Bonnie o aduce iar și iar în zona campusului.

În partea dreaptă sunt înșiruite casele alea făloase, construite în stil victorian, care coboară spre parc. Pe partea aceasta sunt mai multe case, majoritatea cu trei etaje, unde studenții își închiriază camere pe perioada studiilor. Unele dintre ele sunt bine întreținute, dar cele mai multe sunt în paragină, cu zugrăveala scorojită și curțile neîngrijite. În unele din acele curți poți să vezi cutii de bere goale; iar într-una este chiar și un balon în formă de om, înalt de vreo șase metri, care se ploconește și se leagănă și flutură din brațele roșii. Holly presupune că a fost șterpelit de la o reprezentanță auto.

Trece printr-o zonă comercială întinsă pe doar două străduțe, probabil destinată mai ales studenților: trei librării, vreo două tutungerii unde se vând diverse accesorii pentru fumatul anumitor droguri (una dintre ele chiar se numește „Grateful Dead"[1]), o mulțime de birturi cu pizza, burgeri și taco și cel puțin șapte baruri. Este o zi caniculară de duminică, dar nu s-a făcut încă ora prânzului, așa că majoritatea localurilor sunt închise, iar pe străduțe se văd foarte puțini pietoni. După prăvălii, cârciumi și bărulețe, sunt și mai multe case. Pe peluza clădirii de la numărul 2395, Eastland Avenue, nu este niciun balon uriaș în formă de om; dar sunt cel puțin douăzeci de flamingi din lemn înfipți în iarba pârjolită de soare. Unul poartă o beretă, legată cu o bucată de panglică; altul are capul acoperit aproape complet cu o pălărie de cowboy; al treilea este proptit într-o poziție nenaturală și afectată, ca și cum ar vrea să-i întâmpine pe eventualii musafiri.

---

[1] Trupă americană de rock, înființată în 1965, ai cărei membri erau consumatori de droguri (n. tr.).

Umor studențesc, își zice Holly și oprește mașina în față.

Este o casă cu doar două niveluri, dar cu o suprafață mare, prea mare, de parcă tipul care a construit-o ar fi fost cuprins de cine știe ce frenezie creatoare și nu se mai putea opri. Pe alee sunt cinci mașini, înghesuite una în alta, bară la bară, portieră la portieră. A șasea n-a mai avut loc decât pe iarba care lui Holly îi pare prea vlăguită, prea cu un picior în groapă ca să mai poată protesta în vreun fel.

Un tânăr stă pe treapta din beton de la intrare, cu capul în jos și fumând ceva ce este ori o țigară normală, ori una cu marijuana. Când Holly se dă jos din mașină, tânărul ridică privirea – ochi albaștri, barbă neagră, păr lung. Apoi lasă din nou capul în jos. Holly își croiește drum printre flamingii, pe care probabil un tânăr – sau mai mulți tineri – i-a considerat culmea satirei Iuvenale[1].

— Bună! Numele meu este Holly Gibney și mă întrebam dacă...

— Dacă ești vreo mormonă sau vreo adventistă, pleacă de-aici!

— Nu sunt. Nu cumva tu ești Tom Higgins?

Tânărul se uită la ea. Ochii lui albaștri sunt brăzdați cu vinișoare roșii.

— Nu. Nu sunt. Pleacă de-aici. Am cea mai nasoală mahmureală din câte există.

Face un semn leșinat spre casa din spate.

— Dorm toți. Mangă ne-am făcut aseară.

— Febra de sâmbătă seara urmată de mahmureala de duminică dimineața[2], glumește Holly, cu o îndrăzneală care nu-i prea stă în fire.

---

[1] Iuvenal – poet latin, din sec. I–II d.H., care a scris *Satirele*, o critică aspră a moravurilor din acea vreme (n. tr.).

[2] Aluzie la *Saturday Night Fever* (film muzical din 1977, cu John Travolta în rolul principal) și „Sunday Morning Coming Down" (cântec din 1969, compus de Kris Kristofferson) (n. tr.).

Tânărul bărbos râde, după care tresare puțin – probabil din cauza durerii cumplite de cap.

— Că bine zici, cosașule![1]

— N-ai vrea să bei o cafea? Am văzut o cafenea Starbucks la capătul străzii.

— Ar fi bună, dar nu mă simt în stare să merg până acolo.

— Te duc eu cu mașina.

— Și tot matale îmi cumperi cafeaua, Dolly?

— Holly mă cheamă. Și, da, ți-o cumpăr eu.

4

În mod normal, Holly ar fi fost cam speriată să se afle în mașină alături de un străin masiv, bărbos și mahmur, dar tânărul acesta – pe nume Randy Holsten – i se pare la fel de periculos ca Pee-wee Herman[2], cel puțin în starea în care se află acum. El deschide geamul Priusului lui Holly și scoate capul în adierea fierbinte, exact așa cum face un câine flocos, disperat să adulmece toate mirosurile de afară. Holly se bucură. Dacă tânărului îi vine să vomite, nu o va face în mașina ei. Iar gândul ăsta îi amintește de pățania lui Jerome când a dus-o pe Vera Steinman la spital.

În cafenea nu e prea multă lume. Câțiva clienți par și ei destul de mahmuri, deși nu chiar în halul în care este tânărul domn Holsten. Holly îi ia o cafea dublă – neagră și fără zahăr –, iar ei își ia un espresso. Se așază pe scaunele de afară, la umbra (deloc satisfăcătoare) copertinei de acolo. Holly își lasă masca până sub

[1] Replică din serialul de televiziune *Kung fu,* din anii 1970, cu David Carradine în rolul principal (n. red.).

[2] Pee-wee Herman – personaj comic din mai multe sitcomuri din anii 1980, creat și interpretat de Paul Reubens (n. tr.).

bărbie. Cafeaua este tare, este foarte bună și o scapă de gustul ăla blestemat al fierturii băute de dimineață la motel. Când tânărul domn Holsten începe să dea semne că și-a mai revenit cât de cât, ea îl întreabă dacă și Tom Higgins își doarme somnul beției în Casa cu Flamingii.

— Ne, ne, ne. S-a dus în paradisul banilor pierduți. Așa știu eu. Billy și cu Hinata s-au dus la L.A., da' Tom nu a mers cu ei. Chestie care nu mă miră deloc.

Holly nu pricepe.

— Paradisul banilor pierduți?

— Așa zicem noi la Las Vegas, surioară. E argou, te-ai prins? Ăla-i orașul pentru cei de teapa lu' musiu Higgins.

— Și când a plecat acolo?

— În iunie. Parcă pe la jumatea lunii. Și fără să-și achite partea din chirie. Crede-mă când îți zic, treaba asta nu ne-a mirat deloc.

Holly își amintește de caracterizarea scurtă și aspră făcută de Keisha lui Tom Higgins: *Un pămpălău. Un ratat. Un drogat.*

— Sigur la jumătatea lui iunie? Și ceilalți doi au plecat odată cu el?

— Mda. A fost imediat după nouășpe[1], când am fost la cheful ăla super din cartier. Au plecat toți trei cu Mustangu' lu' Billy. Tom cel Mare și Tare e genul ăla care te pupă în fund până când nu mai are nevoie de tine. Eu zic că le-a venit mintea la cap și au scăpat de el. Că tot a venit vorba despre pupincuriști, îmi mai iei o cafeluță, doamnă dragă?

— Ți-o plătesc eu, dar te duci tu să ți-o iei. Și ia-mi și mie încă una.

— Tot un espresso?

— Da, te rog frumos.

Când tânărul se întoarce cu cafelele, Holly îl întreabă:

— Mi se pare mie sau nu-l prea plăceai pe Tom?

---

[1] 19 iunie 1865 – eliberarea sclavilor de origine afro-americană (n. tr.).

— Mi-a plăcut la început. Are un farmec al lui – vreau să zic că fata cu care ieșea nu era *deloc* de nasu' lui. Numai că farmecul ăsta dispare cât ai bate din palme. Cum dispare și poleiala de pe un inel ieftin.

— Ce metaforă frumoasă! Ți-e mai bine, nu?

— Un pic, murmură Holsten, clătinând ușor... foarte ușor din cap. Mă jur că n-am să mai beau atâta!

Până sâmbăta viitoare, îl completează Holly în gând.

— Da' care-i chestia? Ce treabă ai cu Tom?

Holly îi spune întreaga poveste, dar fără să pomenească de Peter Steiman sau Ellen Craslow. Randy Holsten este fascinat – mai că-i soarbe cuvintele. Holly se uită foarte atentă la el, pentru că vrea să vadă cât de repede îi va trece roșeața din ochi. Cu cât înaintează în vârstă, cu atât mai mult o uimește cât de rezistenți pot fi tinerii.

— Mda, Bonnie. Parcă așa o chema. A dispărut, da?

— Da. O cunoști?

— Am văzut-o o dată. La un chef. Poate și de vreo două ori înainte. Cred că cheful ăla a fost de Revelion. Belea! Craci până-n gât!

Și Holsten dă din mână, ca și cum l-ar fi ars.

— A adus-o Tom, dar ne-a fost clar că stilul nostru de distracție nu era pe *placul* ei, dacă te prinzi ce vreau să zic.

— Nu i-au plăcut flamingii?

— Pe ăștia i-am pus mai încoace. Eu n-am mai văzut-o pe tipă de la paranghelia aia. I-a dat papucii lui Tom, știi asta? Am vorbit nițel cu ea atunci. Tâmpenii din alea, pe care le dai din gură la băute – da' am eu impresia că atunci s-au despărțit. Ori poate erau pe cale. Eu eram în bucătărie. Acolo ne-am conversat. Poate că mândra a venit acolo ca să scape de nebunia din cameră. Sau poate

ca să scape de Tom. Că el era în living și probabil că se gândea de unde să-și mai facă rost de niște prafuri.

— Și ce ți-a zis?

— Nu mai știu. Eram cam pilit la ora aia. Da' să nu-ți închipui că i-a făcut el ceva. Că Tom nu-i genul belicos. Mai degrabă e genul „dă și mie cincizeci de parai până vinerea viitoare".

— Ești sigur că nu s-a mai întors aici din iunie? îl întreabă Holly, repetând ce i-a spus și Keishei. Vreau doar să pun cap la cap niște informații.

— Eu nu l-am văzut. Nu cred că a mai venit. Cum ziceam, Vegasul parcă-i făcut fix pentru unii ca el.

— Ai numărul lui de telefon?

Tânărul i-l dă și Holly și-l notează, cu toate că este pe punctul de a-l scoate pe Tom Higgins de pe lista ei cu posibili suspecți. Nu că s-ar fi aflat printre primii. Nu că ea ar fi avut vreo listă.

— Dacă-l suni, să știi că o să-ți răspundă robotul ăla care repetă numărul și-ți zice să lași un mesaj.

— Deci își monitorizează apelurile.

— Așa fac ăștia ca Tom. Cred că datorează o gălăgie de bani. Nu doar restanța la chirie.

— Ce sumă?

— Păi, partea lui pe două luni. Iunie și iulie. Cinci sute de dolari.

Holly scoate din poșetă o carte de vizită și i-o întinde.

— Te rog să mă suni dacă îți mai aduci aminte de ceva, poate ceva ce a spus Bonnie când ați stat de vorbă la petrecere.

— Frate, nu știu ce să zic. Eram cam împușcat în aripă. Nu mai știu decât că arăta al naibii de bine. Cum am mai spus: era mult prea mișto pentru Tom.

— Am înțeles, dar ia cartea de vizită pentru orice eventualitate.

— Bine.

Tânărul vâră cartonașul în buzunarul de la spate al jeanșilor. Holly presupune că acolo va și rămâne până și-i va spăla și cartea ei de vizită se va face fărâme. Randy Holsten îi zâmbește. Și are un zâmbet fermecător.

— Cred că Tom începuse s-o enerveze. Prin urmare, tipa i-a dat papucii.

Holly îl duce cu mașina înapoi la casa mare unde locuia. Holsten nu mai ține capul scos pe geam, semn că și-a mai revenit. Îi mulțumește pentru cafea, iar ea îl roagă din nou să o sune dacă-și mai aduce aminte de ceva – însă o face mecanic, pentru că își dă seama că nu prea sunt șanse ca așa ceva să se întâmple. Este sigură că a scos tot ce se putea scoate de la el – adică doar un număr de telefon, care probabil nu-i va fi de niciun folos.

Cu toate acestea, când ajunge în zona comercială de pe Eastland Avenue, oprește într-un loc liber de parcare – sunt foarte multe aici – și sună la numărul lui Tom Higgins. Las Vegasul este cu două ore în urmă, dar asta nu înseamnă că ar fi *prea* devreme acolo. După un singur țârâit, aude vocea de robot, cu privire la care a avertizat-o Holsten. Holly se prezintă, spune că Bonnie Dahl a dispărut și îl roagă să o sune (i se adresează cu „domnule Higgins"). După care se duce acasă, face duș și își aruncă în mașina de spălat lenjeria cumpărată de la Dollar General.

5

Cât timp mașina își face treaba, Holly intră pe Twitter și caută numele Craslow. Nu se așteaptă la o listă lungă, pentru că nu-i un nume prea obișnuit – cel puțin, ea nu l-a mai auzit niciodată. Și primește doar vreo douăsprezece rezultate. Două dintre fotografiile de profil sunt ale unor persoane Negre – un bărbat și o femeie.

Două sunt ale unor persoane albe, ambele femei. În celelalte opt sunt ori niște siluete albe, ori niște avataruri personalizate.

În profesia ei de acum, Holly trebuie să intre zilnic și pe Facebook, și pe Instagram, și pe Twitter. Dar nu, nu Bill a învățat-o asta, pentru că Bill era de modă veche. Ar putea să-și folosească una dintre identitățile ei false de pe rețelele de socializare și să trimită un mesaj pe Twitter celor douăsprezece persoane care poartă numele Craslow. Mesaj foarte simplu și clar – ceva de genul: *Caut informații despre Ellen Craslow, originară din comitatul Bibb, Georgia. Vă rog răspundeți dacă o cunoașteți.* Chiar dacă nu are cont pe Twitter acea Ellen Craslow despre care speră ea să afle ceva, este posibil ca una dintre cele douăsprezece persoane să fie rudă cu ea și să îi transmită mesajul. Floare la ureche, nicio problemă, a mai făcut-o atunci când căuta persoane dispărute (în general, oameni eliberați pe cauțiune) și câței pierduți. Nu are absolut niciun motiv să nu o facă și acum, însă ezită și se încruntă privind cu atenție la lista de nume de pe monitor.

De ce stă la îndoială?

Habar n-are, pentru că, teoretic, n-ar fi niciun motiv care s-o împiedice. Dar, dacă îi spune ei instinctul că nu trebuie s-o facă, atunci nu o face și gata. Se hotărăște să se gândească mai bine care ar trebui să fie următoarea mișcare. Și o poate face în timp ce se duce până la Jet Mart, unde vrea să stea de vorbă cu vânzătorul care a fost de serviciu în seara dispariției lui Bonnie.

Tocmai când pornește mașina, îi sună telefonul. Își spune că o caută ori Penny – care vrea neapărat să fie pusă la curent cu investigația –, ori Tom Higgins – care o sună din Las Vegas, presupunând că se află în realitate acolo. Însă este Jerome, care vorbește pe un ton extrem de surescitat.

— Tu crezi că a răpit-o cineva și a băgat-o în dubița aia, da, Holly?

— Cred că este posibil. Ce ai aflat?

— Am intrat pe mai multe site-uri cu mărci de mașini și cred că s-ar putea să fie o Toyota Sienna. Eu așa *zic*. Obiectivul de la camera aia de supraveghere era al naibii de murdar și...

— Înțeleg ce vrei să spui.

— ...și nu vedeai decât partea de jos. Dar clar că nu-i un Chevy Express. Crede-mă, că știu ce vorbesc. Ar putea să fie un Ford, dar, dacă aș fi la un concurs gen „Știi și câștigi", aș jura că era o dubă Sienna.

— Am înțeles. Mulțumesc.

Nu că i-ar fi de cine știe ce ajutor.

— Numai că era o chestie aiurea la duba aia.

— Da? Ce anume?

— Nu știu. M-am uitat la înregistrare de mai mult de zece ori și tot nu-mi dau seama ce era.

— Dunga? Aia albastră de jos?

— Nu, nu aia, că multe dube au dungi din astea. Altceva.

— Neapărat să-mi zici în caz că te lămurești.

— Nasol că nu vedem plăcuța de înmatriculare.

— Da, așa este, spune Holly.

— Holly?

— Da, te aud.

Acum se îndreaptă spre ascensor.

— Eu tot cred că-i un criminal în serie. Pe bune că așa cred.

6

Telefonul sună din nou tocmai când vrea să plece. Pe ecran scrie NUMĂR NECUNOSCUT. Oprește mașina și răspunde. Este convinsă că domnul Număr Necunoscut este Tom cel Mare și Tare.

— Alo? La telefon Holly Gibney. Cu cine vorbesc?

— Tom Higgins.

Din fundal, se aud păcăneli și piuieli electronice și clinchete de clopoței. Zgomote de cazinou. Așa dispare orice îndoială referitoare la locul unde se află Tom Higgins – evident că este în Las Vegas.

— Explică-mi cum adică a dispărut Bonnie. Ce-ai vrut să zici?

— Așteaptă o secundă, cât parchez.

Holly oprește într-un loc liber. Nu vorbește niciodată la telefon în timp ce conduce, decât dacă nu are încotro; și crede că toți cei care fac altfel sunt niște idioți. Și nu-i doar ilegal, dar este și foarte periculos.

— Unde s-a dus?

Lui Holly îi trece prin cap să-l întrebe ce anume nu înțelege din cuvântul *dispărut.* Nu o face, evident că nu o face. În schimb, îi spune că mama lui Bonnie a angajat-o și îi relatează ce a aflat până acum. Adică nu prea multe. Urmează o tăcere lungă. Nu îl întreabă dacă mai e la telefon, pentru că se aude larma de păcăneli și piuieli și clopoței.

În cele din urmă, Higgins spune:

— Îhî.

Asta-i tot ce ai de zis, măi, băiete?

— Știi cumva unde s-ar fi putut duce, domnule Higgins?

— Nu. I-am dat papucii iarna trecută. Pen' că îmi cerea – da' fără s-o zică pe bune, știi și tu cum fac femeile – să avem o relație stabilă, pe termen lung. Și eu deja îmi făceam planuri să vin la Vegas.

Eu am auzit că ea ți-a dat papucii, îl contrazice Holly în gând.

— Ți se pare posibil să fi plecat fără să spună nimănui?

— Păi, din ce mi-ai zis, am înțeles că a spus la toată lumea, răspunde Tom. A lăsat biletul ăla, nu?

— Da, sigur, însă chiar să lase totul baltă și să plece așa, din senin? Să-și abandoneze bicicleta pe stradă? Atât de impulsivă era?

— Câteodată...

Răspunsul acesta prudent îi dă de înțeles lui Holly că tipul spune ce crede că ar dori ea să audă.

— Și fără să-și ia nicio haină? Fără să-și folosească niciun card bancar și nici telefonul în ultimele trei săptămâni?

— Și ce? Probabil s-o fi săturat de mă-sa. Nu putea s-o sufere.

Keisha nu era de această părere. Conform spuselor ei, se certau foarte des, dar se iubeau foarte mult. În fond, Penny și-a lipit pe mașină fotografii cu fiica sa.

— Probabil n-a anunțat pe nimeni ce are de gând, pentru că maică-sa ar fi trimis după ea poliția călare. Sau pe cineva ca tine. Că voia s-o țină legată de ea și să-i distrugă viața.

Holly se hotărăște să schimbe subiectul.

— Îți place în Las Vegas, domnule Higgins?

— Da, e super.

Prudența din tonul lui este înlocuită de entuziasm.

— Cel mai tare oraș dintre toate.

— Mi se pare că ești într-un cazinou.

— Da. Binion's. Deocamdată, servesc la mese, dar o să avansez repede. Și bacșișurile sunt fabuloase. Apropo de asta, să știi că mi se termină pauza. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, doamnă Gibney. Ți-aș ura baftă, ți-aș ura s-o găsești pe Bonnie, dar lucrezi pentru Scârba-Scârbelor, așa că nu pot. Scuze.

— Încă ceva, te rog.

— Da' repede. Că boul ăla de șef îmi face semne disperate.

— Am stat de vorbă cu Randy Holsten. Datorezi cinci sute de dolari la chirie. Așteaptă să îți achiți partea.

Tom râde:

— Poate să aștepte mult și bine.

— Eu nu am să aștept, domnule, spune Holly. Știu unde lucrezi. Îi pot solicita avocatului meu să sune la conducerea cazinoului și să ceară să ți se rețină din leafă suma respectivă.

Habar n-are dacă poate face așa ceva, dar îi place la nebunie cum sună. Întotdeauna, cele mai bune idei îi vin în timp ce vorbește la telefon. Și tot atunci este și foarte categorică.

De această dată nu mai sesizează niciun strop de entuziasm sau de prudență în vocea tânărului. Acum Tom Higgins pare extrem de ofensat.

— De ce ai face așa ceva? Că doar nu lucrezi pentru Randy!

— Pentru că, îi răspunde Holly, pe tonul afectat pe care-l folosea cu Jerome mai demult, nu mi se pare deloc că ai fi un om bun. Din foarte multe motive.

Câteva secunde de tăcere, în care se aud doar păcănelile și piuielile. Apoi:

— Să mă pupi undeva, viperă ce ești!

— La revedere, domnule Higgins! O zi frumoasă îți doresc!

7

Holly traversează orașul ca să ajungă la magazinul Jet Mart de pe Red Bank Avenue. Are un sentiment ciudat de mulțumire, de ușurare. *O viperă intră într-un bar și își comandă un Mai Tai.*

Starea aceasta bună nu-i este umbrită nici măcar de vestea că vânzătorul cu care vrea să discute nu este de serviciu. Ar fi trebuit oricum să se aștepte la asta; dacă tipul cu pricina o cunoaște pe Bonnie înseamnă că lucrează de destul de multă vreme acolo și, prin urmare, nu-i deloc surprinzător că este liber duminica. Așa că acum discută cu vânzătorul de astăzi – un tânăr cu albeață la un ochi, sărmanul de el.

— Ăla e Emilio, îi spune tânărul. Emilio Herrera. Lucrează mâine, de la trei după-masă până la unșpe. Că la unșpe se închide dugheana.

— Mulțumesc frumos.

Holly se gândește dacă n-ar fi bine să meargă în campus și să pună niște întrebări despre Ellen Craslow persoanelor pe care le-ar întâlni în sălile din Clopotniță sau în cele din clădirea unde se află Catedra de biologie. Dar ce rost ar avea? Nu-i doar duminică și nu-i doar miezul verii, ci este o duminică în miezul verii și în plină pandemie de *Covid*. Probabil că Bell College doarme somnul morții, la fel ca Abraham Lincoln. Mai bine să se ducă acasă, să se relaxeze și să se gândească. Să încerce să înțeleagă de ce a ezitat atunci când ar fi trebuit să ia legătura cu persoanele de pe Twitter care poartă numele Craslow. Să își dea seama dacă dubița din imaginile de pe camera de supraveghere ar avea vreo importanță. Pentru că, uneori, un trabuc nu-i decât o țigară, iar o dubiță nu-i decât o dubiță. Să accepte și ipoteza că este posibil să fi dat peste un criminal în serie.

Îi sună telefonul. Pe ecran scrie „Pete Huntley". Nu răspunde. Ajunge în garajul blocului ei, își aprinde o țigară și îl sună înapoi.

— Habar n-am ce marcă de dubă este, zice el, dar are ceva ciudat.

— Numai că nu-ți dai seama ce anume.

— Da. De unde știi?

— Pentru că la fel a spus și Jerome. De ce nu discuți cu el? Poate că, împreună, o să descoperiți despre ce e vorba.

8

Holly nu poate să doarmă. Stă culcată pe spate, cu mâinile strânse pe piept, cu ochii deschiși în întuneric. Se gândește la bicicleta lui Bonnie, care mai că se ruga să fie furată de cineva. Se gândește la Peter Steinman, căruia amicii îi ziceau „Împuțitul".

Și skateboardul a fost abandonat, dar cineva i l-a înapoiat mamei sale. Oare mama lui Bonnie a primit bicicleta fiicei ei? Normal că da. Se gândește la Keisha, care i-a spus că Bonnie și Penny nu puteau să se sufere, dar se iubeau foarte mult. Și se gândește la Ellen Craslow. *Acest* gând o împiedică să adoarmă.

Se dă jos din pat, se duce la birou, deschide calculatorul, intră pe Twitter. Folosindu-și una dintre identitățile false – LaurenBacallFan, identitatea ei preferată –, trimite mesaje tuturor celor douăsprezece persoane care poartă numele Craslow, întrebând dacă nu cumva știu ceva despre o anume Ellen Craslow, originară din comitatul Bibb, Georgia. Atașează întrebarea la ultimele postări ale persoanelor respective. Sigur, s-a zis cu confidențialitatea. Și ce dacă? Oricum, niciunul dintre cei doisprezece n-are mai mult de zece urmăritori. Termină și se întoarce în pat. Dar tot nu reușește să adoarmă, pentru că acum o frământă gândul că a greșit, că nu trebuia să trimită mesajul ăla. Dar de ce? Greșit ar fi fost să nu-l trimită. Nu-i așa?

Ba așa e.

Adoarme într-un final. Și își visează mama.

15 FEBRUARIE 2021–27 MARTIE 2021

1

Barbara și Olivia Kingsbury încep să se vadă de trei ori pe săptămână. Ceaiul le este servit întotdeauna de Marie Duchamp, care pare să aibă o rezervă interminabilă de cămăși albe și de pantaloni cafenii. Le aduce mereu și biscuiți. Câteodată cu ghimbir, câteodată cu unt, câteodată cu ciocolată; dar, de obicei, biscuiți Oreo. Pentru că Oliviei Kingsbury îi plac la nebunie biscuiții Oreo. La ora nouă, în fiecare dimineață, Marie apare în pragul ușii de la living și le spune că trebuie să încheie. Barbara își pune geanta pe umeri și pleacă la școală. Urmează cursurile online, dar are voie să o facă de la bibliotecă, unde sunt mai puține lucruri care să-i distragă atenția și se poate concentra mai bine.

Pe la jumătatea lui martie, deja o sărută pe Olivia pe obraz înainte de plecare.

Părinții Barbarei știu că lucrează la un proiect și presupun că lucrează la școală. Jerome presupune că o face în alt loc, dar nu vrea să-și bage nasul în treburile ei. De câteva ori, Barbara simte nevoia să le dezvăluie totul despre întâlnirile ei cu bătrâna poetă Olivia Kingsbury. Însă o împiedică proiectul (foarte) special la care lucrează *Jerome,* cartea pe care o scrie despre stră-străbunicul lor, carte ce va fi publicată. Nu vrea ca fratele ei mai mare să-și imagineze că ea îl imită sau că

încearcă să se scalde în lumina succesului său. Plus că ea scrie *poezie*. Adică ceva ce ei i se pare cam neserios și cam fru-fru în comparație cu lucrarea lui – atât de serioasă și de bine documentată – despre gangsterii Negri din Chicago în perioada Marii Crize Economice[1]. Ca să nu mai spună că-i treaba ei *personală*. Secretă, așa cum secret este și jurnalul pe care l-a ținut în adolescență și pe care l-a recitit la șaptesprezece ani (mă rog, l-a citit până i s-a pus pata) și apoi l-a ars într-o zi când a fost singură acasă.

La fiecare întâlnire cu bătrâna poetă – la fiecare *seminar* –, vine cu câte o poezie nouă. Așa vrea Olivia. Insistă, chiar. Dacă Barbara îi spune că nu i se par bune unele dintre poeziile noi, sau că nu le-a *terminat* încă, bătrâna poetă face un semn nepăsător din mână. Și zice că nu contează. Și mai zice că lucrul cel mai important este să fie în permanență deschisă față de lumea din jur și cuvintele vor veni de la sine.

— Dacă nu o faci, continuă ea, ai să te închizi în tine. Și ai să te usuci.

Citesc alte poezii cu glas tare... de fapt, Barbara face asta. Olivia este cea care alege poeziile, dar se scuză spunând că trebuie să-și cruțe puținul care i-a mai rămas din vocea de altădată. Citesc din Dickey, Roethke, Plath, Moore, Bishop, Karr, Eliot – ba chiar și din Ogden Nash[2]. Într-o zi, o roagă pe Barbara să citească poezia

---

[1] 1929–1937 (n. tr.).

[2] James Dickey (1923–1997) – poet și romancier american; Theodore Roethke (1908–1963) – poet american, câștigător al Premiului Pulitzer pentru poezie în 1954; Sylvia Plath (1932–1963) – poetă și prozatoare americană; Daniel Moore (1940–2016) – poet și eseist american; Elizabeth Bishop (1911–1979) – poetă americană, câștigătoare a Premiului Pulitzer pentru poezie în 1956; Mary Karr (n. 1955) – poetă și eseistă americană; Odgen Nash (1902–1971) – poet american (n. tr.).

„Congo", scrisă de Vachel Lindsay[1]. După ce termină de citit, bătrâna poetă o întreabă pe tânăra ei discipolă dacă i s-a părut că poezia respectivă ar avea o oarece tentă rasistă.

— Sigur că da, râde Barbara. Și nu doar o tentă. Toată poezia e înfiorător de rasistă. Păi, cum? „Buci grase și negre într-o cramă"? Cred că glumiți, nu?

— Deci, nu-ți place.

— Ba *mor* după ea.

Și râde din nou în hohote – acum și de surprindere.

— De ce?

— Din cauza ritmului. Parcă tropăie în cadență! Tiribumba-bumba-*buum!* E ca un cântec care nu-ți mai iese din minte. Care te obsedează, te necăjește, pe care-l auzi neîncetat. Și de care nu poți să scapi.

— Și tu crezi că poezia trece dincolo de rasă?

— Da, cred!

— Trece și dincolo de rasism?

Barbara cade pe gânduri. Mereu trebuie să se gândească bine la ce spune în această cameră unde primește ceai și biscuiți. Însă ce face ea acum o stimulează, aproape o înflăcărează. Parcă niciodată nu s-a simțit mai vie decât acum, în prezența acestei doamne bătrâne și foarte zbârcite, dar cu ochi pătrunzători și aprigi.

— Nu.

— Aha!

— Dar, dacă ar fi să scriu eu o poezie la fel ca asta despre Maleek Dutton, cu siguranță că aș face-o. Numai că „bumba-bum" ar simboliza zgomotul împușcăturilor. Maleek e puștiul ăla care...

---

[1] Nicholas Vachel Lindsay (1879–1931) – poet american; „Congo" – poezie publicată în 1914 și purtând subtitlul „Un studiu asupra rasei negre" (n. tr.).

— Știu cine e, spune Olivia, făcând un gest spre televizorul uriaș. Și de ce nu încerci să o scrii?

— Pentru că nu mă simt pregătită, răspunde Barbara.

2

Olivia citește poeziile scrise de Barbara și o roagă pe Marie să le copieze. La următoarea vizită a Barbarei – nu chiar la fiecare, ci din când în când –, îi spune ce schimbare ar trebui făcută sau care anume cuvânt ar trebui înlocuit. Folosește mereu aceleași două expresii: fie „nu erai prezentă atunci când ai scris asta", fie „ai fost cititorul, nu scriitorul". Odată, îi zice Barbarei că are voie să fie cuprinsă de admirație față de ceea ce scrie doar o singură dată: în timpul procesului de creație. „Iar după aceea, draga mea Barbara, trebuie să fii neîndurătoare cu tine însăți."

Când nu vorbesc despre poezii și poeți, Olivia o îndeamnă pe Barbara să-i spună mai multe lucruri despre viața ei. Iar tânăra îi povestește că face parte dintr-o familie situată în zona de vârf a clasei mijlocii și că uneori se simte stânjenită din cauză că are atât de multe avantaje, iar alteori îi este rușine și se înfurie când oamenii se prefac că nu o văd. Și nu-i vorba că doar își imaginează că asta se întâmplă din cauza culorii pielii ei, ci știe că așa este. La fel cum știe că, atunci când intră în vreun magazin, toți cei care lucrează acolo stau cu ochii pe ea ca nu cumva să șterpelească ceva. Îi place muzica rap și cea hip-hop, dar expresia *negruța mea* o face să se simtă foarte prost. Știe că n-ar trebui, ba chiar îi place trupa lui YG[1], dar așa se simte. E de

[1] Prescurtare de la Young Gangsta – rapper american (n. tr.).

părere că pe albi ar trebui să-i facă să se simtă prost aceste cuvinte, nu pe ea. Dar asta-i situația și n-are ce-i face.

— Spune asta. Exprimă ce simți.

— Nu știu cum.

— Caută o soluție. Caută imaginile potrivite. Nu în idei, ci în lucruri – dar în lucrurile simple și adevărate. Le vei descoperi când îți vei pune de acord ochii cu inima și cu mintea.

Barbara Robinson este tânără, abia a împlinit vârsta de la care are drept de vot; însă a avut deja parte de niște întâmplări de-a dreptul îngrozitoare. A traversat o scurtă perioadă când se gândea să se sinucidă. Iar povestea de la Crăciunul trecut, din ascensor, cu Chet Ondowsky, a fost mai rea decât toate; i-a schilodit concepția asupra realității. Și-ar dori să-i împărtășească Oliviei toate astea, chiar dacă știe că sunt prea absurde ca să poată fi crezute de cineva; însă, ori de câte ori vrea să abordeze subiectul – având sentimentul că se aruncă în fața unui camion care circulă cu viteză, că asta-i metafora care îi vine în minte atunci –, bătrâna poetă ridică mâna exact ca un agent de circulație și clatină din cap. Îi permite să vorbească despre Holly, dar când Barbara încearcă să-i spună cum Holly a salvat-o atunci când Sala Mingo urma să fie aruncată în aer în timpul unui concert rock, mâna bătrânei poete se ridică din nou. *Oprește-te!*

— Nu facem psihiatrie, îi zice Olivia. Nu facem psihoterapie. *Poezie* facem noi aici, draga mea. Talentul exista în tine încă de dinainte să ți se întâmple toate grozăviile astea. Este înnăscut, la fel ca în cazul fratelui tău. Numai că talentul de unul singur este ca un cal nărăvaș, neîncălecat vreodată. Străbate în goana mare fiecare experiență care ți-a marcat existența și de care nu te-ai eliberat încă – fiecare *traumă* peste care nu ai putut încă să treci, dacă vrei. Fiecare conflict. Fiecare mister. Fiecare loc ascuns și întunecat al firii tale, care nu ți se pare doar urâcios, ci de-a dreptul vrednic de ură.

Ridică mâna și strânge pumnul. Barbara își dă seama că trebuie s-o doară cam tare gestul ăsta, dar uite-o că îl face, ba chiar își împlântă unghiile în pielea fărâmicioasă a palmei.

— Păstrează-l, continuă bătrâna poetă. Păstrează-l cât de mult poți. Este lucrul tău cel mai de preț. După ce îl vei epuiza, va trebui să te bizui doar pe amintirea extazului pe care l-ai simțit atunci. Dar, cât timp îl mai ai, ține-l bine. Și folosește-l.

Însă nu îi spune dacă poeziile aduse de Barbara i se par bune sau proaste. Nu i-o spune chiar *atunci.*

3

De obicei, Barbara vorbește cel mai mult. Însă uneori Olivia inversează rolurile și se lasă pradă propriilor amintiri, cu un fel de veselie combinată cu tristețe. Îi povestește Barbarei despre cum erau cenaclurile literare în anii '50 și '60, perioadă pe care ea o numește „lumea dispărută". Îi povestește despre scriitorii pe care i-a întâlnit, despre scriitorii pe care i-a cunoscut bine, despre scriitorii pe care i-a iubit, despre scriitorii (printre care se află cel puțin un romancier câștigător al Premiului Pulitzer) cu care s-a culcat. Vorbește despre suferința provocată de moartea unicului ei nepot și mărturisește că acesta este singurul lucru despre care nu se simte în stare să scrie. „Parcă aș avea o piatră în gât", zice ea. Mai vorbește și despre îndelungata ei carieră în învățământ, în cea mai mare parte desfășurată „pe deal" – adică la Bell.

Într-o zi din martie, când Olivia vorbește despre perioada de șase săptămâni în care poeta Sharon Olds i-a fost colegă – și despre cât de minunat a fost atunci, Barbara o întreabă ceva în legătură cu atelierul de poezie.

— Nu era un atelier de proză și poezie? Ca în Iowa?

— Exact ca în Iowa, îi dă dreptate Olivia, strâmbând din gură și înmulțindu-și incredibil de mult ridurile din jur, de parcă ar fi gustat ceva scârbos.

— Nu erau destui candidați și, din cauza asta, s-a desființat?

— Ba erau mulți candidați. Desigur, nu la fel de mulți ca pentru atelierul de proză și ieșea mereu în pierdere. Dar se compensa cu profitul scos de cel de proză.

Acum i se adâncesc și mai tare ridurile din jurul gurii.

— Emily Harris a propus să fie desființat. A spus că, în felul acesta, nu numai că am atrage mai mulți scriitori importanți care să se ocupe de el, dar am și contribui în mod considerabil la creșterea bugetului care revine Catedrei de engleză. Evident că au fost obiecții, dar propunerea lui Emily a avut câștig de cauză. Și am impresia că deja ieșise la pensie la vremea respectivă.

— Mare păcat!

— Așa este. M-am împotrivit și am adus argumente în favoarea atelierului de poezie de la Bell, am spus că este important, că ajută la descoperirea tinerelor talente în acest domeniu, iar Jorge – tare mult mi-a *plăcut* omul ăla – a zis că este responsabilitatea noastră să-l păstrăm. „Să continuăm tradiția", a spus el. Și vorbele lui au făcut-o pe Emily să zâmbească. Avea ea un zâmbet anume pentru ocazii de felul acesta. Foarte subțire, fără să-i dezvelească dinții, dar tăios ca o lamă de cuțit. Și ea i-a zis: „Dragul meu Jorge, responsabilitatea noastră nu se rezumă doar la câțiva tineri cu pretenții de poeți." Nu că i-ar fi fost drag Jorge, nu, nici vorbă. Nu putea să-l sufere și îmi închipui cât de încântată s-a simțit atunci când a dispărut. Probabil că a deranjat-o și prezența lui la ședința aceea.

Olivia face o pauză, după care adaugă:

— De fapt, Jorge a venit acolo la invitația mea.

— Cine era Jorge? Un profesor?

— Jorge Castro era scriitorul care s-a ocupat de atelierul de creație în anul universitar 2010–2011 și o parte din 2012. Până când a dispărut, așa cum am spus.

— Cel care a scris romanul *Orașul uitat*? Îl avem pe lista de lecturi pentru vacanța de vară.

Dar nu are intenția să-l citească, pentru că va termina liceul în iunie.

— Da. Bun roman. Sunt bune toate cele trei romane pe care le-a scris, dar probabil acesta este cel mai bun. Jorge era un susținător înflăcărat al virtuților poeziei, însă nu a avut drept de vot atunci. Pentru că nu făcea parte din corpul profesoral.

— Și cum adică „a dispărut"?

— Este o poveste ciudată și tristă și destul de greu de înțeles. Plus că nu are nicio legătură cu ce trebuie să discutăm noi... nici nu știu dacă Jorge a scris vreodată și poezie... dar, dacă vrei să știi, am să ți-o spun.

— Vă rog.

Chiar atunci apare Marie, care le spune că trebuie să pună punct întâlnirii din ziua aceasta. Bătrâna poetă face gestul ei obișnuit cu mâna ridicată.

— Te rog eu, mai lasă-ne încă cinci minute.

Și apoi îi spune Barbarei povestea straniei dispariții a lui Jorge Castro, petrecută în luna octombrie a anului 2012.

4

În ultima sâmbătă a lunii martie, Barbara stă ghemuită pe canapeaua din living și citește *Orașul uitat,* romanul scris de Jorge Castro. Îi sună telefonul. Răspunde. Este Olivia Kingsbury, care îi spune:

— Cred că-ți datorez scuze, Barbara. Posibil să fi făcut o greșeală destul de gravă. Tu vei hotărî asta. Poți să vii acum până la mine?

26 IULIE 2021

1

Holly se trezește în zorii zilei. Mănâncă fulgi de ovăz cu fructe, după care își deschide computerul și intră pe Twitter. A primit un singur răspuns la întrebarea ei. Elmer Craslow (fan al echipei de fotbal Eagles, fan al lui Trump și originar din Nyack, New York) spune că n-a auzit în viața lui de Ellen Craslow, din comitatul Bibb, Georgia. Holly nu este prea dezamăgită. Mai are încă unsprezece șanse să afle ceva. Numai în baseball ieși de pe teren dacă ai ratat de trei ori.

În timp ce își pune adidașii ca să iasă la plimbarea de dimineață – pentru că atunci îi vin cele mai bune idei –, îi sună telefonul. Este Jerome, care pare foarte entuziasmat. Cu un glas puțin cam înăbușit de masca pe care o poartă, o anunță că se află într-un Uber și că se duce la aeroport. Pleacă la New York.

Holly se sperie:

— Cu *avionul*?

— Păi, cam asta-i metoda cea mai obișnuită de a parcurge mai mult de o mie șase sute de kilometri, spune el și începe să râdă. Liniștește-te, Hollyberry, am la mine certificatul de vaccinare și o să port masca tot timpul zborului. Cred că ți-ai dat seama că și acum o port.

— De ce te duci la New York?

Dar bineînțeles că știe răspunsul.

— Pentru cartea ta!

— M-a sunat editorul aseară. Mi-a zis că ar putea să-mi trimită contractul, dar poate mai bine mă duc eu acolo și îl semnez chiar astăzi, iar el o să-mi dea un cec pentru o sută de mii de dolari! Spune că nu așa se procedează în mod obișnuit, dar a primit undă verde să facă o excepție cu mine. Ei, tu ce părere ai de nebunia asta?

— Că-i și o nebunie, și o minune, atâta timp cât nu te îmbolnăvești.

— Statisticile spun că New Yorkul e mai sigur decât orașul nostru, Hols. N-o să ajung acolo până la masa de prânz – și asta-i nasol, pentru că prânzul cu editorul e un fel de tradiție în lumea cărților –, dar mi-a zis că o să mergem diseară la un burger și o bere. O să fie și agenta mea acolo – nu ne-am întâlnit până acum decât pe Zoom. Editorul mi-a spus că, pe vremurile bune, ne-ar fi dus la Four Seasons, numai că, acum, doar la barul Blarney Stone poate să ne ducă. Pe mine nu mă deranjează deloc chestia asta.

De atâta emoție, Jerome a început să bată câmpii, dar pe Holly nu o deranjează. Însă o deranjează (foarte tare) gândul că tânărul va călători într-un avion, unde aerul este recirculat și absolut oricine poate avea Covid. Dar se și bucură să-l știe atât de fericit. *Un drum neplanificat la New York în plină vară a Covidului,* își spune ea. *Ce bine-i să fii tânăr, iar astăzi, ce bine e să fii Jerome!*

— Distrează-te, dar, orice faci, ai grijă să nu pierzi cecul.

— De el o să se ocupe agenta, îi răspunde tânărul. Uau, super! Aproape am ajuns la terminal, Hollyberry.

— Călătorie plăcută și, când te duci la barul ăla, vezi să te așezi...

— Da, mami. Mai am să-ți spun ceva. Am scos la imprimantă o hartă cu Parcul Deerfield și împrejurimile lui. Am făcut semne cu roșu pe locurile unde au fost văzuți ultima oară Bonnie și Peter Steinman.

Nu avem nicio astfel de informație despre Ellen Craslow, dar știm că lucra în campus, așa că am însemnat clădirile de acolo. Ți-o dă Barbara dacă o vrei. Am lăsat-o pe birou.

— Știu toate locurile alea, răspunde Holly, cu oarece asprime în ton.

Și imediat își aduce aminte cum zicea unchiul Henry: *Nu m-am născut ieri.*

— Da, dar ți se face pielea de găină când le vezi pe hartă atât de aproape unele de altele. Ar trebui să afli dacă mai sunt și altele. Gata, am ajuns. Trebuie să cobor.

— Când te întorci?

— Habar n-am. Poate stau vreo două-trei zile, poate mă întorc chiar mâine.

— Dacă-ți trece prin cap să vezi vreun spectacol pe Broadway, să știi că sunt închise toate...

— Tre' să fug acum, Hollyberry.

Și închide.

— Nu pot să sufăr când îmi zici așa, bombăne Holly.

Dar zâmbește. Pentru că nu-i adevărat, iar Jerome știe asta.

2

În timpul plimbării de dimineață, aude din nou soneria telefonului.

— Cine-i tăticul tău care te iubește? vrea să știe Pete Huntley.

— În niciun caz tu, Pete. Dar pari foarte binedispus. Și deloc bolnav.

— Am renăscut din cenușa Covidului și sunt un om nou, spune el.

Dar strică totul printr-un acces de tuse.

— În fine, aproximativ renăscut și aproximativ nou. Ți-am găsit gagica, Holly.

Holly se oprește brusc din mers.

— Ai găsit-o pe Ellen Craslow?

— Nu, nu pe ea în persoană, dar i-am găsit ultima adresă cunoscută. Și poza, pe care ți-o trimit acum. Am sunat la biroul de personal de la Bell imediat ce au deschis. Spune, nu-i așa că ești mândră de mine?

— Foarte mândră. Care-i adresa?

— Bulevardul MLK – 11114. E în Lowtown, dar aproape de capăt.

— Mulțumesc, Pete.

— N-ai de ce să-mi mulțumești, asta-i fișa postului meu.

Și o întreabă acum pe un ton serios:

— Tu chiar crezi că-i o legătură între ei, nu? Între Dahl și Craslow și puștiul ăla după care s-a dus Jerome?

— Cred că *s-ar putea* să fie.

— N-o să vorbești cu Isabelle despre asta, nu?

— Încă nu.

— Bravo! Vezi mai întâi dacă așa este sau nu, Hol. O să te ajut și eu cum pot de aici. Că încă sunt în carantină, ce să fac...

— Bine.

— O să fiu Mycroft Holmes, fratele mai mare, iar tu o să fii Sherlock, da? Cum te mai simți acum, după povestea cu mama ta?

— Un pic mai bine, spune Holly și închide.

Nici cinci secunde nu trec și aude clinchetul unui mesaj de la Pete. Așteaptă să ajungă înapoi acasă, ca să se poată uita la fotografia primită de pe iPad, pentru că vrea un ecran mai mare, ca să o vadă mai bine. Pete i-a trimis poza lui Ellen Craslow de pe legitimația de la Bell, legitimație încă valabilă – va expira abia în octombrie. În fotografie este chipul unei femei de culoare, cu păr negru.

Nu zâmbește, dar nici nu se încruntă, ci doar se uită în obiectiv cu o expresie indiferentă. E drăguță. Lui Holly i se pare că ar avea între douăzeci și opt și maximum treizeci și doi. Cam așa i-a spus și Keisha. Sub numele de pe legitimație scrie: BELL COLLEGE ARTS & SCIENCES – PERSONAL DE SERVICIU.

— Unde ești, Ellen? murmură Holly.

Deși, de fapt, vrea să o întrebe: *Cine te-a răpit?*

3

După o jumătate de oră, merge încet pe bulevardul Martin Luther King, cu Priusul ei. A lăsat în urmă toate magazinele, bisericile, barurile, dughenele și birturile. Pete i-a spus că adresa este aproape de capătul cartierului Lowtown. La fel de aproape este și de capătul orașului; peste câteva sute de metri, bulevardul MLK va deveni Route 27. În față se văd deja câmpuri cu vaci scoase la păscut, plus vreo două silozuri. Chiar dacă GPS-ul susține că merge pe drumul cel bun, Holly începe să-și spună că poate Pete i-a dat o adresă greșită. Dar imediat ajunge la parcul de rulote Elm Grove. Este înconjurat de un gard din uluci. Rulotele sunt bine întreținute. Sunt vopsite în culori pastel și fiecare are în față câte un petic de iarbă. Cu multe răzoare de flori. Printre rulote, șerpuiește o cărăruie asfaltată. GPS-ul o anunță că a ajuns la destinație.

La capătul acestei alei, sunt o mulțime de cutii poștale, cu numere de la 11104 la 11126. Holly intră încet cu Priusul în parcul de rulote și pune brusc frână când doi copii în chiloți de baie – un copil alb și unul Negru – îi taie calea alergând după o minge de plajă. Nici măcar o privire nu au aruncat în direcția mașinii. Holly își ia piciorul de pe pedala de frână, vrea să pornească, dar apasă din nou pedala când vede un cățel gălbui care zburdă în urma băieților.

În fața unei rulote de culoarea cerului senin, cu o poză a lui Barack Obama lipită pe ușa dublă, o femeie cu pălărie de soare a ieșit în ziua aceasta din ce în ce mai toridă ca să își ude florile.

În mijlocul parcului cu rulote, se află o clădire verde pe a cărei ușă scrie BIROU ADMINISTRAȚIE. Alături, este o altă clădire, tot verde, pe a cărei ușă scrie SPĂLĂTORIE. Acolo se duce acum o femeie cu batic pe cap și în mână cu un coș din plastic cu rufe. Holly oprește mașina, își pune masca și intră în clădirea cu biroul. Aici este un ghișeu cu o plăcuță pe care scrie: STELLA LACEY – ADMINISTRATOR. În spatele lui, o doamnă corpolentă joacă Solitaire la computer. O vede pe Holly și îi zice:

— Dacă vrei un loc liber, să știi că n-ai nimerit bine. N-avem niciunul. Scuze.

— Mulțumesc, dar nu asta caut. Numele meu este Holly Gibney, sunt detectiv particular și încerc să găsesc o femeie.

Când aude cuvintele *detectiv particular,* Stella Lacey își pierde tot interesul pentru jocul de pe calculator și holbează ochii la Holly.

— Serios? Pe cine? Ce-a făcut?

— Din câte știu eu, nu a făcut nimic. O recunoașteți?

Și îi arată poza din telefon. Stella Lacey îi ia telefonul din mână și îl ține aproape de ochi.

— Sigur. Asta-i Ellen Caslow!

— C*r*aslow, o corectează Holly. Aș dori să știu dacă vă amintiți cu exactitate data la care a plecat de aici.

— Da' ce-ți pasă?

— Aș vrea să știu unde a plecat. Știți că lucra la colegiu, da? La Bell?

— Știu colegiul ăsta, zice Stella Lacey, pe un ton puțintel cam ofensat – subînțelesul fiind *ce, crezi că-s bătută-n cap?* Mi se pare că era femeie de serviciu.

— Îngrijitoare, da. Doamnă Lacey, nu doresc decât să mă asigur că nu a pățit nimic.

Dispare dintr-odată tot aerul ăla ofensat – dacă asta a fost, sau doar i s-a părut lui Holly – al doamnei corpolente.

— Bine, am priceput. Știi în care rulotă stătea?

— Adresa pe care o am eu este 11114.

— Aha, da, e una dintre alea din spatele spălătoriei, lângă piscina gonflabilă pentru ăia mici. Stai nițel să verific.

Și gata cu jocul de Solitaire. În locul lui, pe ecran apare un tabel. Stella Lacey caută în el, se uită cu atenție, își pune ochelarii și începe din nou să caute.

— Uite. Ellen Craslow. Închiria rulota pe câte șase luni. Ultima plată e pentru perioada iulie–decembrie 2018. Asta-i tot.

Se întoarce cu fața la Holly și își șterge ochelarii.

— Acum îmi aduc aminte. Phil – ăsta-i bărbatul meu – n-a vrut să închirieze rulota aia până la sfârșitul lui ianuarie 2019, pentru că tipa era o chiriașă bună. Nu țipa, nu se certa, nu dădea muzica tare, nu venea poliția la ea la două dimineața. Chiriași din ăștia ne plac nouă și *doar* lor le închiriem pe termen lung.

— Sunt convinsă.

— Să știi, doamnă Gibney, că sunt oameni care stau aici de multă vreme. Păi, uite, domnul și doamna Cullen locuiesc la noi de vreo douăzeci de ani. Ne plac bătrânii, zău că ne plac – adică și lui Phil, și mie. Ellen n-avea decât vreo douăzeci și ceva de ani, dar ne-a zis că-i o fire liniștită, așa că ne-am încercat norocul cu ea. Și n-am făcut rău.

Clatină din cap și continuă:

— Dar uite că am pierdut banii pe o lună, cât timp a stat goală rulota aia. Eu cred că lui Phil îi cam plăcea de ea, nu că ar fi avut vreo șansă nici măcar dacă ar fi fost un tinerel de treizeci de ani, nu un babalâc de șaizeci. După părerea mea, tipa joacă pentru echipa ailaltă, dacă te prinzi ce vreau să zic.

— Mă prind.

Plus că aceeași părere o avea și Keisha.

— Și chiar a dispărut? Adică nu doar de aici?

Holly dă din cap.

— Nu mai știe nimeni nimic de ea, de la Ziua Recunoștinței din 2018.

— Și abia acum o caută cineva? Da' de ce mă mir? Că doar așa se întâmplă când e vorba de oamenii Negri.

— Problema este că nu a dat-o nimeni dispărută, spune Holly. Poate nici nu este. Poate s-a întors acasă, în Georgia, că de acolo era. Eu încerc să dau de urma unor rude de-ale ei, dar sunt abia la început.

— Păi, ce să zic? Baftă multă! Apropo, să știi că nu-i nevoie să stai cu masca aia. Corona nu-i decât o minciună gogonată.

— Știți cumva ce s-a întâmplat cu lucrurile lui Ellen?

— Acum, că mă gândesc mai bine, chiar că nu știu. Normal că rulotele noastre sunt mobilate, dar probabil că a avut și ea niște lucrușoare personale, nu?

— Cam așa ar fi trebuit.

— Păi, săptămâna asta, Phil e la Akron[1]. La o expoziție de rulote. Da' să știi, doamnă Gibby, că mi-ar fi zis dacă Ellen și-ar fi lăsat mai multe lucruri aici. Numai că se mai întâmplă câteodată și câte cineva se apucă să le fure... Sau se întâmplă să le găsim noi și atunci le ducem la biserica baptistă sau le donăm unei organizații de caritate. Sigur, dacă nu sunt deteriorate.

— Cât timp a stat aici Ellen Craslow?

Stella Lacey își pune din nou ochelarii și caută alt tabel în calculator.

— A venit la noi în martie 2016. Asta înseamnă doi ani jumate, nu? Păi, da, cred că a avut și lucruri personale. Vrei să-l sun pe Phil? Deși sunt sigură că mi-ar fi zis.

---

[1] Akron – oraș din statul Ohio (n. tr.).

— Vă rog, spune Holly. Credeți că sunt niște vecini care să-și aducă aminte de ea? Niște chiriași de-ai dumneavoastră care să stea lângă rulota 11114?

Stella Lacey cade pe gânduri.

— Ar fi madam McGuire, de la 11110. Nu-i chiar lângă ea, ci dincolo de piscina aia gonflabilă. Mi se pare că Ellen și Imani McGuire se aveau foarte bine. Își spălau rufele împreună, chestii de genul ăsta. Și muierile dau mereu din gură la spălătorie. Probabil că-i acasă acum. Bărba-su încă lucrează cu juma de normă la serviciul de ridicări auto, da' Imani a ieșit la pensie – să nu mă întrebi de unde, că nu știu. Știu doar că lucra undeva în oraș. Acum nu face altceva decât să tricoteze și să se uite la televizor. N-am mai văzut pe nimeni care să tricoteze atât de repede ca bătrânica asta. Și se duce la târgurile meșteșugărești sau în alte locuri ca astea și vinde ce face. Mda, s-ar putea să știe unde a plecat Ellen.

Nu și dacă Ellen a fost răpită în apropiere de Parcul Deerfield, își zice Holly. *E mult prea departe.* Dar va sta de vorbă cu Imani McGuire. Holly îl admiră foarte mult pe Harry Bosch, detectivul din romanele lui Michael Connelly, și ține mereu cont de regula lui numărul unu: „Mișcă-ți fundul și apucă-te să bați la toate ușile."

— O să vorbesc cu Phil, să văd dacă el știe ce s-a întâmplat cu lucrurile ei. Sunt destul de sigură că rulota era goală când am închiriat-o iarăși, în februarie 2019 – evident, în afară de dotările obișnuite. Ai putea să te duci să vorbești cu soții Jones, ăștia locuiesc acum acolo, numai că sunt amândoi la muncă. Și nici nu cred că ar ști ceva. De unde să știe? Că doar Ellen era plecată de ceva vreme când s-au mutat ei.

Clatină cu tristețe din cap.

— Zici că de doi ani nu mai știe nimeni nimic de ea? Mare păcat! Să te-ntorci, doamnă Gibsy. Uite, acu' pun mâna pe telefon și-l sun pe Phil.

— Mulțumesc.

— Și sfatul meu e să arunci masca aia. Corona nu-i decât o scuză ca să se vândă mai multe perne magice la teleshopping.

4

Imani McGuire este o femeie înaltă și slabă; părul ei foarte creț este atât de alb, încât creștetul îi seamănă cu puful de păpădie. Locuiește într-o rulotă dublă, vopsită într-un galben-aprins. Pe podeaua din zona de living, este întins un covor din pânză, absolut superb, cu cercuri concentrice verzi și cafenii. Pereții – făcuți dintr-un material care ar trebui să arate ca lemnul, dar nici vorbă de așa ceva – sunt acoperiți cu fotografii ale soților McGuire în diferite etape ale vieții lor. La loc de cinste este pusă poza de la nuntă. Mirele este îmbrăcat în uniforma albă a marinei. Mireasa – aici având părul la fel de creț, însă foarte negru, nu alb – seamănă izbitor de mult cu Angela Davis[1]. Imani este dispusă să vorbească, dar, înainte de asta, are o întrebare: ·

— Ești vaccinată?

— Sunt.

— Doză dublă?

— Da. Moderna.

— Poți să-ți scoți masca. Eu mi-am făcut a doua doză în aprilie.

Holly și-o scoate și și-o pune în buzunar. Pe covor, sunt așezate două fotolii de la La-Z-Boy[2], cu fața la un televizor al cărui ecran nu este cu mult mai mare decât cel al iPadului Pro al lui Holly.

---

[1] Angela Yvonne Davis – militantă pentru drepturile populației afro-americane, membră a Partidului Comunist din SUA (n. tr.).

[2] La-Z-Boy, Inc. – producător de mobilier, cu sediul în Michigan (n. tr.).

Peste brațul vătuit al unui fotoliu este pus un pulover pe jumătate terminat, de aceeași culoare ca vopseaua de pe exteriorul rulotei. Sub el, este un coș plin cu gheme de lână galbenă.

Imani își ia andrelele și jumătatea de pulover și și le pune pe genunchi. La televizor, Drew Carey, gazda emisiunii-concurs *Prețul corect,* răcnește cât îl țin bojocii, ridicând în slăvi calitățile premiilor puse în joc. Imani ia telecomanda și închide televizorul.

— Îmi pare rău că vă deranjez.

— Nu trebuie să-ți pară, îmi place să am cu cine să stau de vorbă, spune Imani, plus că deja au învârtit de roată. Aia-i cea mai bună parte. După ea, vine runda cu prezentarea produselor pentru licitație și neam de neamul meu n-o să priceapă vreodată de ce un boșorog gras, care trăiește din ajutor social, și-ar dori să aibă două motociclete și un echipament de camping. Pe pariu că ăștia care câștigă își vând după aia premiile. Eu precis așa aș face.

Deja dă din andrele într-un ritm amețitor, iar puloverul crește și tot crește chiar sub ochii lui Holly.

— O să fie foarte elegant.

— Al naibii de bine e să tricotezi într-o zi când ar trebui să fie douăzeci și ceva de grade; dar o să vină și vremea aia rece... sau așa era înainte, că acum au dat atât de tare peste cap toată clima, că, de la an la an, nici nu mai știi când e vară și când e iarnă. Însă, dacă o să ningă la un moment dat și dacă o să înghețe lacul, sper să-mi cumpere cineva puloverul ăsta la târgul organizat de biserică. Mai am și alte flanele puse deoparte pentru atunci; plus mai multe fulare și perechi de mănuși. Iau bănișori frumoși pe lucrurile astea, mai mulți decât face Yardley, bărbatu-meu. Dar tot zic că-i bine că se ocupă de ridicările alea de mașini, că așa nu-mi mai stă pe cap toată ziulica... ce-i drept, nici eu nu mai stau pe capul lui. Și uite așa împăcăm și capra, și varza. Ascultă la mine ce-ți zic eu, fetițo, cincizeci și doi de ani alături de un singur om înseamnă un

timp al naibii de lung. Și nu-i deloc doar lapte și miere. Haide, spune acum, ce pot să fac pentru tine?

Holly îi povestește de unde o cunoaște Keisha pe Ellen Craslow și cum Ellen a dispărut pur și simplu într-o zi.

— Le-am întrebat de ea pe celelalte persoane de pe Twitter care poartă același nume, dar numai una mi-a răspuns, un bărbat. Și nu mi-a fost de niciun folos.

— Dacă mă gândesc la ce știu eu despre ea, cred că nici ceilalți n-o să-ți fie. Dacă a plecat, în niciun caz nu s-a întors în Traverse, Georgia. Ăla-i ultimul loc din lume unde s-ar duce. Ellen e o scumpă, doamnă Gibney...

— Spuneți-mi Holly, vă rog.

Imani dă din cap.

— O scumpete de fată, isteață foc și *puternică*. O să-și găsească ea calea cea bună.

— Spuneți că nu s-ar întoarce în locurile natale, unde presupun că mai are niște rude. De ce să nu se ducă acolo?

— Da, sigur că neamurile ei acolo sunt, numai că nu mai vor să știe nimic de ea și nici ea de ele. N-ai să găsești nimic pe Facebook despre asta.

— Ce s-a întâmplat?

Mult timp – sau poate așa i se pare lui Holly –, în rulotă nu se mai aude decât țăcănitul andrelelor lui Imani, care se uită încruntată la puloverul cel galben ca un canar. Apoi ridică privirea.

— Mai întâi să-mi zici dacă și un detectiv particular e obligat să respecte principiul confidențialității? Ca un avocat, sau un preot, sau un doctor?

Holly își dă seama că este un test, nu o simplă întrebare. Și i se pare că Imani știe asta. Nu că ar conta. Sinceritatea este cea mai bună politică – așa se spune și chiar așa și este.

— Am anumite drepturi, dar nu la fel de multe ca avocații sau preoții. În anumite situații, sunt obligată să vorbesc despre câte un caz cu poliția sau cu procuratura. Însă nu se aplică și acum.

Holly o privește în ochi pe bătrână și o asigură:

— Nimeni nu va afla ce-mi spuneți, doamnă McGuire.

— Poți să-mi zici Immi.

— Bine, surâde Holly.

Are un zâmbet frumos. Jerome o ceartă pentru că nu și-l folosește destul de des.

— O să te cred pe cuvânt, Holly. Și fac asta pentru că mi-a păsat de fata aia. Și mi-a părut tare rău că avea atâtea necazuri. Vreau doar să știi că nu-mi place să bârfesc și nici nu-i vorbesc pe oameni pe la spate.

— Am înțeles, zice Holly. Îmi dai voie să-mi deschid telefonul și să înregistrez ce spui?

— Nu, nu-ți dau voie.

Și andrelele fac în continuare *clic-clic-clic.*

— Nu cred că ți-aș zice toate astea dacă ai fi bărbat. Nici măcar lui Yard – ăsta-i omul meu, ți-am zis, da? – nu i-am spus. Dar noi două suntem femei și înțelegem mai multe decât bărbații, nu-i așa?

— Așa este.

— În regulă. Ellen – i s-a spus întotdeauna așa, niciodată n-a fost alintată cu „Ellie" – a căzut în dizgrația familiei încă de când avea doișpe sau treișpe ani, când a renunțat să mai mănânce carne sau orice produse din carne procesată. De când a devenit vegetariană. Stai, că n-am zis bine. De când a devenit *vegană.* Familia ei era una din alea foarte intransigente, care făcea parte din Biserica Nereformată a doctrinei Eu Știu Mai Bine Ce Trebuie Să Faci. Și, atunci când a refuzat să mai mănânce carne, i-au împuiat capul cu citate din Biblie. Ba chiar au dus-o și la preot ca s-o povățuiască.

Și Imani folosește un ton batjocoritor când rostește cuvântul *povățuiască.*

— Și eu am ținut cu dinții de Biblie și m-am conformat întocmai învățăturilor ei și știu foarte bine că poți găsi în Scriptură câte ceva care să îți dea dreptate, iar neamurile lui Ellen au găsit o grămadă. Scrie în Biblie, în Capitolul 14 din Epistola către Romani că „slab este acela care mănâncă doar verdețuri". Scrie și în Deuteronom că Domnul i-a făgăduit omului că se va hrăni cu carne. În epistolele către corinteni – „Mâncați tot ce se vinde în piața de carne". Serios? Probabil că familia ei e cu totul de acord cu piața aia din Wuhan de unde a venit peste noi nenorocita asta de boală. Și, după aia, când Ellen avea paișpe ani, au prins-o cu o altă fată.

— Aoleu! exclamă Holly.

— Chiar așa: „Aoleu!". A fugit de-acasă, dar au prins-o și au adus-o înapoi. Rudele ei. Știi de ce?

— Pentru că ea era crucea pe care trebuiau s-o poarte, spune Holly, amintindu-și de nenumăratele împrejurări când propria-i mamă îi spusese ceva asemănător, începând întotdeauna cu un suspin și cu un *Of, Holly.*

— Deci știi cum e.

— Știu, răspunde Holly.

Ceva din tonul ei deschide ușa către restul poveștii, pe care Imani poate că nu i-ar fi spus-o.

— A fost violată când avea optsprezece ani. Nemernicii purtau măști din alea de schi, dar unul era bâlbâit și ea l-a recunoscut. Mergeau la aceeași biserică. Cânta în corul de acolo. Ellen spunea că avea voce frumoasă și nu se bâlbâia deloc atunci când cânta. Scuză-mă puțin.

Se întrerupe și își șterge ochiul stâng cu dosul mâinii. După care andrelele își reiau cursa. Pe Holly aproape o hipnotizează felul în care se răsfrânge lumina soarelui pe luciul lor.

— Știi despre ce vorbeau întruna ticăloșii ăia? Despre carne! Că o să-i dea să mănânce carne și nu-i așa că-i place, nu-i așa că-i bună?

Nu-i așa că n-avea cum să capete ceva atât de bun de la vreo *fată*? Mi-a povestit că unul dintre ei a încercat să-și vâre daravela în gura ei și i-a zis să nu se rușineze, să guste niște cărniță, iar ea i-a spus că o să rămână fără sculă dacă face așa ceva. Și atunci băiatul ăla a pocnit-o zdravăn în cap și biata Ellen a fost aproape leșinată cât timp a durat toată afacerea. Ia spune, ce crezi tu că a ieșit din toată tărășenia asta?

Holly nu crede, Holly știe.

— A rămas însărcinată.

— Sigur că da. S-a dus la o clinică de planificare familială și și-a rezolvat problema. Când au aflat ai ei – nu se știe cum au aflat, că ea nu le-a spus –, au anunțat-o că nu mai face parte din familie. Au *excomunicat*-o. Taică-su i-a zis că-i o criminală, că nu se deosebește absolut deloc de Cain din Geneză și a izgonit-o de acasă, spunându-i să se ducă acolo unde s-a dus și Cain, la răsărit de Eden. Numai că orășelul Traverse din statul Georgia nu reprezenta Edenul pentru Ellen, ba chiar dimpotrivă. Și nici nu s-a dus spre răsărit. S-a dus în nord. A muncit din greu vreo zece ani în diferite locuri și, până la urmă, a ajuns aici și s-a angajat femeie de serviciu la facultate.

Holly tace și se uită la mișcările andrelelor. Își spune că, în comparație cu Ellen Craslow, ea nu a dus-o chiar atât de rău. Mike Sturdevant i-a pus porecla Bâlbeta, dar nu a violat-o.

— Îți dai seama că nu mi-a povestit toate astea într-o singură zi. Azi îmi zicea ceva, mâine sau poimâine, altceva. Numai ultima parte, aia cu violul și avortul. Pe aia mi-a spus-o toată, nu pe bucăți. Și fără să ridice deloc ochii la mine – numai în jos se uita. I-a tremurat vocea o dată sau de două ori, dar nu a plâns. Eram singure în spălătorie – ai văzut unde e, da? Lângă administrație. După ce a terminat, i-am ridicat ușor bărbia cu degetul și i-am zis: „Uită-te la mine, fata mea" - și ea s-a uitat. Și eu i-am spus: „Dumnezeu ne cere câteodată să plătim în avans în viața asta, iar tu ai plătit un preț

foarte mare. De acum înainte, ai să duci o viaţă bună. O viaţă binecuvântată." *Atunci* a început să plângă. Uite, ia un şerveţel.

Holly nici nu şi-a dat seama că a început şi ea să plângă. Acum îşi şterge ochii.

— Sper din tot sufletul să fi avut dreptate în privinţa asta, continuă Imani. Sper să-i fie bine acolo unde este acum. Dar nu ştiu ce să cred. Nu-i stătea în fire să plece aşa, pe nepusă masă....

Clatină cu amărăciune din cap.

— Pur şi simplu nu ştiu. A venit o femeie să-i ia lucrurile – haine, laptop, un televizor micuţ, bibelourile în formă de păsărele şi alte nimicuri din astea... – şi femeia aia a zis că Ellen s-a întors în Georgia, numai că mie nu mi-a venit s-o cred. Sigur, putea să fi plecat în *sud*, dar asta nu însemna neapărat că s-a întors *acasă*, pentru că sunt mult mai multe localităţi în Georgia, nu doar rahatul ăla de oraşel în care s-a născut – scuză-mă pentru vorba păcătoasă. Parcă femeia aia a zis ceva şi despre Atlanta.

— Despre ce femeie vorbiţi? o întreabă Holly, cu toate instinctele în alertă.

— Nu mai ţin minte cum o chema – parcă Dickens sau Dixon, sau aşa ceva – dar mi s-a părut cumsecade, în banca ei.

Se uită atentă la Holly şi o nelinişteşte expresia de pe chipul ei.

— De ce să nu mi se pară aşa? Când am văzut-o că tot intră şi iese din rulotă, m-am dus până acolo să o întreb ce caută şi mi s-a părut destul de amabilă. Mi-a spus că o ştie pe Ellen de la Bell şi că avea cheile. Am recunoscut lăbuţa de iepure pe care o ţinea Ellen atârnată de breloc – zicea că-i poartă noroc.

— Şi această femeie avea o dubiţă? Cu o dungă albastră pe partea de jos a laturii?

Holly este sigură că răspunsul va fi afirmativ, însă are parte de o mare dezamăgire.

— Nu, o mașină combi mai mică. Nu știu ce marcă, dar precis că știe Yard, că de mașini sechestrate se ocupă. Și a fost și el de față atunci. A ieșit în pragul ușii când m-am dus eu până la rulota lui Ellen, că voia să fie sigur că n-o să am vreo problemă cu necunoscuta aia. Am greșit cu ceva?

— Nu, spune Holly și nu o minte.

Imani nu avea de unde să știe. De fapt, nici măcar Holly nu-i deocamdată convinsă că mult prea ghinionista Ellen Craslow a dat de vreun alt necaz.

— Când a venit femeia aceasta?

— Păi... stai să mă gândesc puțin, că a trecut mult timp de atunci. Mi se pare că a fost după Ziua Recunoștinței, dar înainte de Crăciun. Știu precis că tocmai ce căzuse prima ninsoare serioasă. Dar probabil că asta nu ți-e de niciun ajutor.

— Și cum arăta?

— Bătrână, răspunde Imani. Poate cu vreo zece ani mai bătrână decât mine, și eu am trecut de șaptezeci. Și albă.

— Ați recunoaște-o dacă ați mai vedea-o?

— Poate, spune Imani, dar tonul ei dă de înțeles că nu-i deloc sigură.

Holly îi oferă o carte de vizită cu logoul agenției „Ce-am găsit al meu să fie" și o roagă să-l pună pe soțul ei să o sune dacă își amintește ce marcă era automobilul acela combi.

— Mi-a fost milă de ea, mai spune Imani, și am ajutat-o să care laptopul și niște haine. Mi s-a părut că are dureri, sărmana bătrână. Mi-a zis că n-o doare nimic, dar eu știu cum arată omul care suferă de sciatică.

27 MARTIE 2021

1

Când Barbara ajunge la vila victoriană de pe Ridge Road a bătrânei poete, are obrajii roșii și gâfâie tare, pentru că a parcurs cu bicicleta cât a putut ea de repede drumul de trei kilometri până aici. Intră și o vede pe Marie Duchamp așezată pe canapea lângă Olivia. Marie pare îngrijorată. Olivia pare abătută. Probabil că Barbara pare descumpănită pentru că așa se și simte. Nu poate să-și imagineze de ce anume ar crede Olivia că trebuie să-i ceară scuze.

Prima care vorbește este Marie:

— Eu am încurajat-o, eu am dus plicul la FedEx. Așa că, dacă vrei să dai vina pe cineva, pe mine trebuie să te superi.

— Prostii! intervine Olivia. Eu am greșit. Pur și simplu n-am știut... îmi imaginam că o să te bucuri... dar, oricum aș lua-o, tot n-am avut niciun drept să fac ce-am făcut fără să-ți cer voie. A fost un gest realmente inadmisibil.

— Nu înțeleg, spune Barbara, descheindu-se la haină. Ce anume ați făcut?

Cele două femei – una sănătoasă și în floarea vârstei, cealaltă stafidită (deși frumoasă pe vremuri) și ajunsă în pragul vârstei de o sută de ani – se uită una la alta, după care se uită amândouă la Barbara.

— Premiul Penley.

Și, din nou, buzele Oliviei tremură și se strâmbă și se zbârcesc, amintindu-i și acum tinerei de poșetele de pe vremuri, în formă de punguțe cu șireturi.

— Habar n-am ce-i ăsta, murmură ea, acum total derutată.

— Numele întreg este Premiul Penley pentru Tinerii Poeți. Este sponsorizat de editurile din New York, cunoscute sub numele de „Grupul celor Cinci"[1]. Nu mă mir că n-ai auzit de el, pentru că pe tine nu te-a învățat nimeni cum să scrii și nimeni nu te-a sfătuit să citești revistele literare. Și, în fond, de ce s-o faci? Că doar poezia nu-ți aduce bani și nici nu există cerere prea mare pentru asemenea creații. Dar majoritatea studenților de la Secția de literatură au auzit de premiul ăsta, la fel cum au auzit și despre Premiul „Voci Tinere" sau de Premiul „Tinerii Lei"[2]. Te poți înscrie pentru Penley în fiecare an, pe 1 martie. Se primesc mii de lucrări și li se răspunde foarte repede. Probabil din cauză că marea majoritate sunt scrieri din alea siropoase.

Abia acum înțelege Barbara despre ce este vorba.

— Ce-ați făcut? Le-ați trimis poezii de-ale mele?

Din nou Marie și Olivia se uită una la alta. Sigur, Barbara este foarte tânără, dar știe deja să recunoască o privire vinovată.

— Câte?

— Șapte, răspunde Olivia. Dintre cele scurte. În regulament, se stipulează că nu ai voie să trimiți decât maximum două mii de cuvinte. Iar eu am fost atât de impresionată de felul în care scrii... de furia din versurile tale... de spaima din ele... că...

Și parcă nu mai știe cum să continue.

Maria o ia de mână și repetă:

— Eu am încurajat-o.

---

[1] Big Five – grup de cinci edituri din New York, cu cea mai mare influență în domeniu: Hachette, Macmillan, Penguin, HarperCollins, Random House, Simon & Schuster (n. tr.).

[2] „New Voices Award", „Young Lions Fiction Award" (n. tr.).

Barbara își dă seama că ambele femei se așteaptă să o vadă foarte supărată. Dar nu este. Poate doar puțin șocată. Și-a ascuns poeziile nu pentru că i-ar fi rușine sau că s-ar teme că lumea ar râde de ea (mă rog... de fapt se teme un pic de asta), ci le-a ținut doar pentru ea pentru că se gândește că, dacă le-ar arăta și altcuiva, nu doar Oliviei, nu ar mai simți această presiune de a continua să scrie. Și mai este ceva – mai bine zis, „cineva". Jerome. Ea scrie poezii (pe cele mai multe le-a scris în jurnalul personal) încă de la vârsta de doisprezece ani, cu mult timp înainte ca el să se apuce de scris.

Însă s-a schimbat ceva în ultimii doi sau trei ani. A avut sentimentul că a făcut un fel de salt înainte (un salt mare și de neînțeles, un salt straniu), dar nu pe calea talentului, ci pe calea ambiției. Și își aduce aminte de un film documentar despre Bob Dylan. Acolo apărea un alt folkist din Greenwich Village al anilor '60, care zicea: „Bob nu era decât un alt chitarist care încerca să cânte la fel ca Woody Guthrie[1]. Și, peste noapte, a devenit marele Bob Dylan."

Exact așa a pățit și ea. Poate de la episodul cu Brady Hartsfield i se trage, dar nu crede că doar despre asta ar fi vorba. Crede sincer că i s-a activat la un moment dat un fel de circuit din creier, aflat în stare latentă până la momentul respectiv. În tot acest timp, cele două femei se uită speriate la ea – ca două eleve de gimnaziu prinse fumând în toaleta școlii. I se pare absurd și nu poate să priceapă de ce.

— Olivia. Marie. Două colege de clasă și-au făcut selfie-uri în pielea goală – presupun ca să le trimită iubiților lor –, dar pozele alea au ajuns pe internet. Chestia *asta* e rușinoasă. Dar ce ați făcut voi? Nu prea. V-au scris și v-au anunțat că am fost respinsă? Despre asta-i vorba? Pot să văd și eu scrisoarea?

Din nou cele două se uită una la alta. Și Olivia spune:

---

[1] Woody Guthrie (1912–1967) – cantautor american, personalitate a muzicii folk (n. tr.).

— Comisia Penley întocmește o listă lungă cu finaliști. Cifrele diferă de la an la an, dar lista este întotdeauna *foarte* lungă. Câteodată sunt șaizeci de nume pe ea, alteori optzeci, iar anul acesta sunt nouăzeci și cinci. Mi se pare ridicol să fie atât de multe, dar... apare și numele tău acolo. Scrisoarea este la Marie.

Pe măsuța de lângă Marie se află o singură foaie de hârtie. Femeia i-o dă Barbarei. Este o hârtie elegantă, mai groasă și puțin mai grea decât hârtia normală. În partea de sus are un timbru sec cu un condei și o călimară. Destinatară este Barbara Robinson, prin bunăvoința lui Marie Duchamp, Ridge Road nr. 70.

— Mă mir că nu te-ai supărat, spune Olivia. Dar firește că mă bucur. A fost un abuz din partea mea. Câteodată chiar am impresia că am ajuns să gândesc cu fundul.

Acum intervine Marie:

— Dar eu am...

— Ai încurajat-o, am înțeles, murmură Barbara. Poate *a fost* un abuz, dar să nu uitați că eu am dat buzna aici cu poeziile mele. Și ce-am făcut eu a fost un abuz.

Nu chiar așa s-au desfășurat lucrurile, dar ea oricum nu prea mai este atentă la ce spune, pentru că se uită la scrisoare.

Acolo scrie că membrii Comitetului pentru decernarea Premiului Penley au plăcerea să o anunțe pe dra Barbara Robinson, Ridge Road nr. 70, că a fost pusă pe lista lungă a Premiului Penley și, dacă dorește să meargă mai departe, să aibă amabilitatea de a trimite mai multe poezii, dar care să nu depășească cinci mii de cuvinte *în total*, până la data de 15 aprilie. Totodată, este rugată să nu trimită „poeme epice". Mai există un paragraf (puțin cam prea elogios) despre foștii câștigători ai premiului. Barbara recunoaște trei dintre numele înșirate acolo. Ba nu, patru. A citit câteva poezii scrise de acele persoane. Scrisoarea se încheie cu felicitări „pentru excelentele dumneavoastră realizări".

Pune scrisoarea pe măsuță.

— În ce constă premiul?

— Douăzeci și cinci de mii de dolari, răspunde Olivia. Adică mai mult decât câștigă într-o viață întreagă mulți poeți buni de pe urma scrierilor lor. Însă nu ăsta-i cel mai important lucru. Se va publica o colecție cu poeziile scrise de câștigător și nu se va publica la vreo editură de care n-a auzit nimeni, ci la una din cele cinci edituri mari care sponsorizează concursul. Iar anul acesta este rândul editurii Random House. Cartea publicată atrage întotdeauna atenția opiniei publice. Câștigătorul de anul trecut a apărut la televizor, în emisiunea lui Oprah Winfrey.

— Aș avea vreo șansă să...

Dar Barbara nu mai continuă. I se pare o nebunie doar să-și imagineze că ar fi posibil așa ceva.

— Foarte puțin probabil, răspunde Olivia. Dar, dacă ajungi pe lista scurtă, vei fi luată în considerație. Sunt șanse ca poeziile tale să fie publicate de o editură mică. Singura întrebare este dacă vrei sau nu să mergi mai departe. Știu că ai suficiente poezii pe care le poți trimite acum și, dacă vei scrie în continuare la fel de bine, sunt sigură că vei avea destule pentru o carte.

Bineînțeles că vrea să meargă mai departe, mai cu seamă acum, când niște oameni complet necunoscuți i-au citit câteva poezii și le-au considerat suficient de bune; întrebarea este cum să procedeze în continuare.

— Să știți că v-aș fi dat voie să mă înscrieți în concurs. Dacă m-ați fi întrebat înainte, normal că v-aș fi dat voie. Orice fată are voie să viseze, că parcă așa zice în cântecul ăla.

Obrajii Oliviei capătă o culoare vag trandafirie. Barbara n-ar fi crezut că mai există suficient sânge prin vasele mult prea bătrânei poete ca să i se mai poată urca în obraji, dar uite că s-a înșelat.

— Am făcut o mare greșeală, repetă ea. Am rugat-o pe Marie să mă lase să scriu pe plic numele ei, pentru că al meu ar fi fost

recunoscut și nu voiam să se creadă că-ți pun vreo pilă sau ceva... Mi-am imaginat că o să te alegi doar cu câteva vorbe frumoase de încurajare. Doar la atâta speram.

Vorbele de încurajare mi le-ai fi arătat, îi răspunde Barbara – însă doar în gând. *Și după aia ai fi ajuns în aceeași situație jenantă, pentru că ai trimis altora poeziile mele fără să-mi ceri voie... numai că atunci nu ai fi avut scrisoarea asta extraordinară cu care să te mândrești.*

Zâmbește.

— Nu v-ați gândit prea bine, nu?

— Nu, spune Marie. Am vrut doar să... pentru că poeziile tale...

— Să înțeleg că le-ai citit și tu?

Bujorii din obrajii lui Marie sunt mult mai aprinși decât cei ai Oliviei.

— Pe toate. Sunt superbe.

— Deși mai ai încă foarte mult de lucru, se grăbește să adauge Olivia.

Barbara recitește scrisoarea, acum cu mai multă atenție. Surprinderea de mai devreme este înlocuită de o altă emoție. Nu-și dă seama din primul moment ce anume este. Apoi o recunoaște: așa te simți când ești fericit la culme.

— Ar trebui să le trimitem celelalte poezii, spune ea acum. Să țintim la premiul cel mare, dacă tot am ajuns până aici. O să mă ajutați să le aleg, da, Olivia?

Bătrâna poetă zâmbește ușurată. Barbara nu știe de unde le-a venit celor două ideea că ea ar fi vreo divă. Dar i se pare destul de mișto că așa cred.

— Mi-ar face foarte multă plăcere, îi răspunde Olivia. Mi se pare că piesa principală este poezia „Schimbarea chipurilor", pentru că îți stârnește spaimă și te face să te simți dezrădăcinat. Mai multe poezii de-ale tale au același laitmotiv, acea punere la

îndoială a identității și a realității. Poeziile astea mi se par mie că ar avea cel mai puternic mesaj.

— Dar, deocamdată, ăsta este secretul nostru. Doar al nostru. Din cauza fratelui meu. El ar trebui să fie scriitorul din familia noastră și sunt destul de sigură că i se va publica lucrarea despre stră-străbunicul nostru. V-am povestit despre ea, da?

— Da, îi răspunde Olivia.

— Și, dacă i se publică și dacă ia bani frumoși pe ea – că așa zice agenta literară pe care și-a găsit-o –, abia atunci o să pot să le spun și eu despre asta. Sigur, doar cu condiția să ajung pe lista scurtă. Dacă nu, nu trebuie să afle ce-am făcut. Bine?

— Dar chiar ar fi invidios? o întreabă Marie. Că tu scrii *poezie* și el nu?

— Sigur că nu, răspunde Barbara, fără să stea nici măcar o clipă pe gânduri. Jerome n-are pic de invidie în el. Nici nu știe ce-i aia. S-ar bucura pentru mine. Numai că a muncit din greu la cartea asta și nu cred că el își găsește cuvintele la fel de ușor cum mi le găsesc eu câteodată și nu vreau să-i umbresc momentul de glorie. Îl iubesc prea mult ca să-i fac așa ceva.

Ia scrisoarea și i-o întinde lui Marie.

— Asta rămâne la voi. Dar mă bucur că ați făcut ce ați făcut.

— Ai un suflet nobil, spune Olivia. Poeții sunt generoși doar atunci când scriu, prea puțin în viața de zi cu zi. Auzi, Marie? Ce zici dacă am bea o cutie de bere toate trei? Să sărbătorim faptul că am rămas prietene?

— Excelentă idee! spune Marie, ridicându-se de pe scaun. Însă ăsta e un alt secret pe care să-l păstrăm.

Și face un semn din cap spre Olivia.

— Față de doctorul ei.

Și pleacă la bucătărie. Barbara spune:

— Dumneavoastră aveți un suflet nobil, Olivia. Mă bucur nespus că îmi sunteți prietenă și îndrumătoare.

— Îți mulțumesc. Precis am făcut și ceva bun în viața asta, dacă pronia cerească mi-a adus acum cea mai talentată discipolă.

Este rândul Barbarei să se îmbujoreze, dar de fericire, nu de rușine.

— Spune-mi, ce citești acum? o întreabă Olivia. Că a început școala.

— Mi-ați sugerat să citesc poeții generației *Beat*[1], așa că asta citesc. Am găsit la librăria facultății o antologie cu poeziile lor. Ginsberg, Snyder, Corso, Ed Dorn... mor după Ed Dorn... Lawrence Ferlinghetti... mai trăiește încă?

— A murit cam acum o lună. Era mai bătrân decât mine. Dacă ești de acord, aș vrea să citești și niște proză. Ar putea să te ajute. Să începi cu James Dickey. Știu că i-ai citit poeziile, dar a scris și un roman, care-i celebru, *Eliberarea*[2]...

— Am văzut filmul. E cu niște tipi care merg în canoe pe un râu.

— Da, dar nu-l citi pe acela. Citește *Către marea albă*. Este o carte mai puțin cunoscută, dar mie mi se pare mai bună. Mai potrivită pentru obiectivele tale. Și vreau să mai citești cel puțin un roman scris de Cormac McCarthy, *Căluții mei, căluți frumoși* sau *Suttree*. Ai să le citești?

— Da.

Deși îi cam pare rău să renunțe la poeții generației *Beat*, la versurile lor pline de inocență și de cinism.

— De fapt, chiar m-am apucat de citit și proză. Cartea despre care mi-ați vorbit, *Orașul uitat,* de Jorge Castro. Îmi place.

Marie se întoarce cu o tavă pe care se află trei pahare și o cutie mare cu bere.

---

[1] Mișcare social-culturală, inițiată de un grup de tineri scriitori americani din anii 1950–1960, ca ripostă la cultura dominantă în acea perioadă (n. tr.).

[2] Romanul de debut al lui James Dickey, apărut în 1970 (n. tr.).

— Îmi închipui că Jorge a plecat totuşi în America de Sud, zice Olivia. Tot vorbea despre cum o să se întoarcă el la origini într-o bună zi, ceea ce-i o absurditate fără margini, că originile lui sunt aici, nu acolo. Sigur, vorbea spaniola ca un nativ, numai că s-a născut şi a crescut în Arizona, în Peoria. Mi se pare că-i era ruşine din cauza asta. Ţi-am spus că l-am văzut chiar înainte să dispară? Alerga. Numai seara târziu alerga, făcea drumul până în parc şi înapoi. Chiar şi pe ploaie, iar atunci ploua destul de tare. Probabil că se gândea deja să plece. Că eu nu l-am mai văzut de atunci, însă ţin minte seara aia pentru că scriam o poezie care s-a dovedit a fi bună.

Oftează cu tristeţe şi continuă:

— Freddy Martin – aşa îl cheamă pe partenerul lui – a fost absolut distrus. A plecat la scurt timp după aceea. Probabil să-l caute pe Jorge, eu aşa cred. Pentru că Jorge era iubirea vieţii lui. Şi s-a întors cu inima zdrobită de durere şi nu şi-a mai revenit. A mai stat aici încă vreo şase luni, după care a plecat din nou. Mare dreptate avea Vrăjitoarea cea Rea din Vest[1] când zicea: „Ce lume, ce lume!"

— Ajunge cu atâta tristeţe, intervine Marie, care toarnă berea în pahare. Hai să bem pentru momentele fericite şi pentru marile noastre speranţe!

— Doar pentru momentele fericite să bem, spune Olivia. Să nu amestecăm şi viitorul. Singura persoană mai nefericită decât scriitorul care nu-şi vede împlinite speranţele este tocmai acela ale cărui visuri devin realitate.

Barbara începe să râdă.

— O să vă cred pe cuvânt.

Ciocnesc paharele şi beau.

---

[1] Personaj din romanul *Vrăjitorul din Oz*, scris de L. Frank Baum şi publicat prima oară în anul 1900 (n. tr.).

26 IULIE 2021

1

La trei și un sfert, Holly intră cu Priusul în parcarea minusculă de la Jet Mart și vede că este de serviciu vânzătorul cu care vrea să vorbească. Bravo! Mai stă puțin în mașină, doar cât să găsească ceva pe iPad, după care coboară. Sub copertină și în stânga ușii de la intrarea în magazin, este pus un avizier, care te întâmpină cu BINE AI VENIT ÎN CARTIERUL UNDE EXISTĂ UN JET MART! Este plin cu anunțuri: apartamente de închiriat, automobile și mașini de spălat și console de jocuri de vânzare, o poză cu un câine pierdut (*L-A VĂZUT CINEVA? ÎL IUBIM NESPUS DE MULT PE REXY AL NOSTRU!)* și cu două pisici care au fugit de acasă. Și încă o fotografie – aceasta, cu o fată dispărută: Bonnie Rae Dahl. Evident că Holly știe cine a pus poza asta pe panou și aude din nou cuvintele Keishei Stone: *Nu puteau să se sufere, dar se iubeau foarte mult.*

Intră. Magazinul este gol, nu sunt decât ea și vânzătorul înăuntru – pe vânzător îl cheamă Emilio Herrera. Pare cam de vârsta lui Pete, poate un picuț mai tânăr. Spune că o ajută cu dragă inimă. Are o față rotundă și un zâmbet angelic, absolut fermecător. Da, Bonnie era o clientă veche. Foarte simpatică. Și lui tare rău i-a părut când a auzit că a dispărut. Și să dea Dumnezeu să ia legătura cât mai curând cu mămicuța și cu prietenii ei.

— Venea cam în toate serile pe la opt, spune Herrera. Câteodată mai devreme, câteodată niţel mai târziu. Şi mereu zâmbea şi mereu avea câte o vorbă bună pentru mine, chiar dacă doar *ce mai faci* sau *ce zici de meciul ăla tare de baschet* sau *ce mai face soţia.* Ştiţi dumneavoastră câţi oameni fac asta?

— Îmi dau seama că nu sunt prea mulţi, spune Holly.

Ea însăşi nu este în stare să flecărească aşa cu oameni pe care nu-i cunoaşte; se rezumă de obicei doar la *vă rog* şi *mulţumesc* şi *o zi bună vă doresc.* Charlotte obişnuia să spună că *Holly nu-i deloc sociabilă, e sălbatică* – şi, în momentele acelea, strâmba din buze cu dezgust, de parcă ar fi vrut să se scuze: *Aşa* e firea ei, n-am *ce-i face.*

— Aveţi dreptate, nu prea mulţi, zice Herrera. Dar nu şi fata asta. Întotdeauna foarte prietenoasă, întotdeauna găsea o vorbă bună de spus. Îşi lua sucul ăla dietetic şi, câteodată, îşi mai lua şi câte-un dulce din raftul ăla de colo. Îi plăceau prăjiturelele alea, Ho Ho şi Ring Ding. Da', de cele mai multe ori, nici nu se uita la ele. Păi, normal, că tinerele ţin la siluetă, după cum probabil că ştiţi şi dumneavoastră.

— Vi s-a părut ceva puţin mai ieşit din comun în seara aceea, domnule Herrera? Indiferent ce. Poate era cineva afară care se uita la ea? Poate dintr-un loc unde să nu fie surprins de camera de supraveghere?

— Eu n-am văzut, răspunde Herrera, după ce se gândeşte puţin, ca să-i facă plăcere lui Holly. Şi cred că aş fi văzut dacă ar fi fost cineva afară. Magazinele de cartier ca al nostru, mai ales cele de pe străduţele mai dosnice, aşa cum e şi Red Bank Avenue, sunt printre primele ţinte ale hoţilor. Deşi încă n-am păţit aşa ceva. A avut Dumnezeu grijă de noi.

Şi îşi face repede o cruce.

— Dar stau cu ochii în patru. La cine vine, la cine pleacă, la cine pierde vremea aiurea prin jur. Şi n-am văzut pe nimeni în seara aia când spuneţi că a fost aici fata pe care o căutaţi. Sau nu-mi aduc

aminte să fi văzut. Fata și-a luat sucul, și l-a băgat în rucsac, și-a pus casca și a plecat.

Holly își deschide iPadul și îi arată ce a descărcat înainte să intre în magazin. O poză cu o Toyota Sienna din 2020.

— Vă amintiți să fi observat vreo dubiță ca asta? În seara aceea sau în oricare altă seară? Ar fi trebuit să aibă și o dungă albastră pe o latură, în partea de jos.

Herrera se uită cu atenție la fotografie, după care îi înapoiază iPadul.

— Am văzut multe dubițe ca asta, dar nu-mi aduc aminte să fi văzut vreuna și în seara aia. Știți că a trecut aproape o lună de atunci, da?

— Da, am înțeles. Să vă arăt și altceva. Poate acum vă veți aminti.

Îi pune imaginile înregistrate de camera de supraveghere în seara de 1 iulie și apasă butonul „stop" atunci când se vede dubița în fundal. Herrera se uită bine și exclamă:

— Aoleu, ar trebui să curăț obiectivul de la camera aia!

Adică vrei să încui grajdul după ce ți s-a furat calul, comentează ironic Holly – însă doar în gând, în niciun caz nu ar spune așa ceva cu voce tare.

— Sigur nu vă amintiți să fi văzut o dubiță ca asta, poate chiar în alte seri?

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu-mi aduc aminte. Dubele de genul ăsta sunt destul de frecvente.

Exact la răspunsul ăsta se aștepta și Holly.

— Vă mulțumesc, domnule Herrera.

— Îmi pare rău că n-am putut să vă ajut mai mult.

— Dar băiatul ăsta? L-ați mai văzut? Îl recunoașteți?

I-l arată pe Peter Steinman. Este o fotografie cu formația în care cânta el la școală, fotografie pe care a găsit-o online (în zilele astea, găsești tot ce vrei și ce nu vrei pe internet). Holly a mărit poza ca să se vadă mai bine chipul lui Peter, care stă în spate, cu două cinele în

mâini. Plus că fotografia aceasta este mult mai clară decât imaginile înregistrate de camera de supraveghere.

— Se dădea cu skateboardul pe aici.

Herrera se uită puțin la poză, dar ridică repede ochii când în magazin intră o femeie de vârstă mijlocie. O salută spunându-i pe nume. Îl salută la fel și ea. Apoi vânzătorul îi dă lui Holly iPadul.

— Mi se pare vag cunoscut, dar atâta tot. Tot timpul trec pe aici puștii ăștia cu plăcile. Își iau bomboane sau chipsuri și după aia se urcă pe skateboardurile lor și coboară panta până la Whip. Știți unde-i Dairy Whip?

— Știu, răspunde Holly. Și băiatul acesta a dispărut. Din noiembrie 2018.

— Eiii, doar nu credeți că avem în cartierul nostru vreun ticălos care răpește și omoară oameni? Unul ca John Wayne Gacy? Nu se poate așa ceva!

— Probabil că nu. Probabil că nu există nicio legătură între băiatul ăsta și Bonnie Dahl.

Cu toate că îi vine din ce în ce mai greu să creadă asta.

— Mai sunt cumva și alți clienți obișnuiți de-ai dumneavoastră care au încetat brusc să mai vină pe aici?

Clienta – numele ei este Cora – ar dori să-și plătească produsele cumpărate: șase cutii cu bere Iron City și o franzelă feliată de la Wonder Bread.

— Nu, răspunde Herrera.

Dar nu se mai uită la Holly, pentru că ea nu cumpără nimic. Iar Cora cumpără.

Holly pricepe aluzia, însă, înainte de plecare, îi dă lui Emilio Herrera una dintre cărțile ei de vizită.

— Aveți aici numărul meu de telefon. Și vă rog să mă sunați dacă vă mai amintiți ceva, un detaliu oricât de mic, care m-ar putea ajuta să dau de urma lui Bonnie. Bine?

— Sigur, spune Herrera și bagă în buzunar cartonașul. Scuze că te-am lăsat să aștepți, Cora. Ce zici de povestea asta cu Covidul?

Înainte să iasă din magazin, Holly își cumpără o doză de Fanta. Nu că ar avea poftă să bea așa ceva, dar i se pare un gest de politețe.

2

Imediat ce ajunge acasă, Holly intră pe Twitter. Vede că a primit încă un răspuns, acesta venind din partea lui Franklin Craslow (creștin, mândru de calitatea sa de membru al NRA[1], mândru de deviza lui: „Sudul va renaște"[2]). Mesajul este scurt. *Ellen și-a omorât copilul și va arde în iad pentru asta. Lasă-ne în pace!*

Lasă-NE, adică se referă la tot clanul Craslow din comitatul Bibb.

O sună pe Penny Dahl. Nu că și-ar dori neapărat să vorbească cu ea, dar a venit vremea să îi spună ce crede acum, să-i spună că este foarte posibil ca Bonnie să fi fost răpită. Poate de cineva care conducea o dubiță și care o aștepta lângă atelierul „Reparații la Bill – auto și motoare mici". Poate acel cineva era un cunoscut. Holly încearcă să accentueze cât de mult posibil cuvântul *poate* din propoziția *poate acel cineva era un cunoscut.*

Se așteaptă s-o audă pe femeie plângând în hohote, dar nici vorbă de așa ceva. Cel puțin, deocamdată. În fond, exact de asta s-a temut Penny Dahl. Acum o întreabă pe Holly dacă există vreo șansă ca Bonnie să mai fie în viață.

---

[1] National Rifle Association of America – asociație care militează pentru dreptul tuturor cetățenilor de a deține arme de foc (n. tr.).

[2] „South Is Gonna Rise Again" – deviză a celor 11 state confederate ale Americii, care susțineau sclavia și care au fost învinse în Războiul Civil din anii 1861-1865 (n. tr.).

— Întotdeauna există o șansă, răspunde Holly.

— Un jeg de om a răpit-o.

Pe Holly o surprinde termenul dur, însă doar la început. Se aștepta la lacrimi, dar are parte de furie. Reacția lui Penny o face să se gândească la o ursoaică rămasă fără unul dintre pui.

— Găsește-l! Găsește-l pe jegul ăla care mi-a luat fata! Nu contează cât costă. Fac eu rost de bani. Ai înțeles?

Holly crede că lacrimile vor curge mai târziu, atunci când Penny va fi avut timp să înțeleagă toate consecințele pe care le presupune vestea pe care i-a dat-o acum. Pentru că una este să ții închisă în tine cea mai mare spaimă pe care o poate avea o mamă pe lumea asta, și cu totul altceva este să o auzi pusă în cuvinte.

— O să-mi dau toată silința.

Așa răspunde mereu.

— Găsește-l! repetă Penny și închide brusc telefonul fără să mai spună niciun alt cuvânt.

Holly se duce la fereastră și își aprinde o țigară. Încearcă să își dea seama ce anume ar trebui să facă în continuare și ajunge la concluzia (o concluzie care nu-i face deloc plăcere) că nu mai are ce. Știe că au dispărut trei persoane și simte cumva că există o legătură între disparițiile lor, dar, în ciuda anumitor similitudini, nu are nici cea mai mică dovadă în acest sens. A ajuns într-un punct mort. Și își dorește ca universul să-i arunce acum un pai de care să se agațe.

3

În seara aceleiași zile, o sună Jerome din New York. Este nebun de fericire – în fond, de ce nu ar fi? „Prânzul" cu editorul a decurs foarte bine și i s-a înmânat cecul. Agenta va depune banii în contul lui (mai puțin cele cincisprezece procente care îi revin ei prin contract), dar

chestia este că l-a ținut în mână și că a pipăit toate cifrele alea scrise în relief pe el.

— Sunt bogat, Hollyberry! Putred de *bogat*!

Nu ești singurul, îi răspunde ea în gând. Și apoi, cu glas tare:

— Nu cumva ești și beat?

— Nu!

Vai, ce tare l-a jignit!

— N-am băut decât două beri!

— Bravo! Ești băiat cuminte. Deși cred că, măcar cu ocazia asta, ai avea dreptul să te îmbeți.

Se întrerupe, se gândește mai bine și îi atrage atenția:

— Atâta timp cât nu ți se face rău și nu te apuci să vomiți pe 5th Avenue.

— Barul Blarney Stone e pe 8th, Hols. Lângă Madison Square Garden.

Holly, care nu a fost niciodată la New York și nici nu vrea să ajungă acolo vreodată, spune că i se pare o informație interesantă.

Apoi, repetând fără să știe aproape aceleași cuvinte rostite de sora lui (într-o cu totul altă discuție), Jerome îi zice că nu banii ăia mulți îl dau pe spate:

— O să-mi publice cartea! Pricepi? O simplă lucrare pentru facultate pe care am transformat-o într-o carte și uite că acum o să fie publicată!

— Extraordinar, Jerome! Mă bucur nespus de mult pentru tine.

Își dorește ca prietenul ei – care pe vremuri i-a salvat viața și a salvat-o și pe a lui Bill când au fost surprinși de un viscol infernal[1] - să rămână pentru totdeauna la fel de fericit ca acum. Dar știe că nu

[1] Vezi romanul *Mort la datorie* (n. tr.).

așa se întâmplă în viața reală. Și poate că este mai bine, altminteri, fericirea nu ar mai avea nicio valoare.

— Cum merge cazul? Ai mai avansat? Ai mai aflat ceva?

Holly îl pune la curent. Cele mai multe lucruri au legătură cu Ellen Craslow, dar nu uită să îl anunțe că Tom Higgins nu mai este suspect. După ce o ascultă până la sfârșit, Jerome zice:

— O sută de parai aș da doar ca să aflu cine e femeia aia în vârstă. Cea care a luat lucrurile din rulota lui Ellen Craslow. Tu nu?

— Ba da, zâmbește Holly.

Își spune că Jerome și-ar permite să ofere și o mie, nu doar o sută, acum, că a dat un așa noroc peste el. De fapt, și ea și-ar permite. Pentru că ea este o *dives puella* – o fată bogată, exact ca aceea din cântecul trupei Hall & Oates[1], care-i plăcea ei atât de mult pe vremuri.

— Mie mi se pare extrem de interesant că în parcul ăla de rulote locuiesc numai Negri. Nu zic că mă miră, pentru că se află în capătul dinspre vest al Lowtownului. Numai că femeia aia în vârstă era albă.

— Ce urmează să faci?

— Habar n-am, recunoaște Holly. Dar tu?

— Păi, eu o să mai rămân puțin în New York. Cel puțin până joi. Editorul meu... măi, ce mult îmi place să spun asta! – vrea să mai discutăm despre niște chestii, despre niște modificări pe care să le fac în manuscris. Plus că mai vrea să stabilim cât mai repede cum dorim să arate supracoperta. Și mai zice că șeful de la departamentul de PR vrea să vorbească cu mine despre un posibil turneu de promovare a cărții. Un *turneu*! Îți vine să crezi?

— Îmi vine, îi răspunde Holly. Și mă bucur nespus de mult pentru tine.

---

[1] Hall & Oates – duo pop-rock din anii 1970 (n. tr.).

— Vrei să-ți zic ceva? Despre Barb?

— Normal că vreau.

— Sunt aproape convins că și ea scrie. Și mi se pare că o face foarte bine. Așa cred eu. Cât de tare ar fi să ajungem scriitori amândoi?

— Știi că au mai fost și alte cazuri din astea, da? Deloc multe, dar au fost. Uite, surorile Brontë, spune Holly. Erau trei: Charlotte, Emily și Anne. Și toate trei au fost scriitoare. Mi-a plăcut la nebunie *Jane Eyre.*

Adevărul este că, lui Holly, pe vremea nefericitei sale adolescențe, cel mai mult și mai mult i-a plăcut *La răscruce de vânturi.*

— Nu știi ce ar putea să scrie?

— Aș zice că poezii. Așa cred eu. Că doar poezii citește încă din clasa a X-a. Auzi, Holly, acum aș vrea să ies să mă plimb. Am impresia că o să mă îndrăgostesc de orașul ăsta. În primul rând pentru că mi se pare că-i pasă, că s-a prins care-i treaba – au înființat centre de vaccinare aproape la fiecare colț de stradă.

— Bine, dar ai grijă să nu te jefuiască cineva. Ține-ți portofelul în buzunarul din față, nu în ăla de la spate. Și sună-ți părinții.

— I-am sunat.

— Și pe Barbara? Cu ea ai vorbit?

— O să vorbesc. Dacă nu cumva e prea ocupată cu proiectul ăla secret și catadicsește să-mi răspundă. Te iubesc, Holly.

Nu este prima oară când îi spune că o iubește, dar ei îi vine să plângă de fiecare dată când îl aude.

— Și eu te iubesc, Jerome. Bucură-te de restul acestei zile extrem de importante pentru tine.

Și închide. Își aprinde o țigară și se duce la fereastră.

Își pune mintea la contribuție.

Degeaba.

4

Pe la nouă fără un sfert, Roddy Harris se întoarce acasă de la sala de bowling „Dă cu bila". Se duce acolo în zilele de luni. El și cu Emily se îngrijesc foarte bine (adesea folosind niște metode care ar fi condamnate cu asprime de această societate bătută în cap), dar, pe măsură ce se apropie de nouăzeci de ani, șoldurile – atât de zdravene pe vremuri – au început să i se șubrezească. Și au trecut deja patru ani de când a aruncat pentru ultima oară bila pe pista din lemn dur. Dar încă se duce la sala de bowling, pentru că îi place să facă galerie echipei sale. Generația de Aur joacă în liga celor trecuți de 65 de ani. Au murit mulți dintre foștii lui coechipieri și au mai rămas doar câțiva, printre care și Hugh Clippard, care a fost profesor de sociologie. Hugh are acum în jur de optzeci de ani, a făcut o groază de bani din investiții la Bursă și încă poate să arunce cu efect bila aia. Păcat că o aruncă mereu pe pista de alături.

Emily aude ușa de la intrare închizându-se și iese din birou. Roddy o sărută pe obraz și o întreabă ce face.

— Deloc bine. Cred că avem o mică problemă, dragul meu. Știi că urmăresc postările și mesajele de pe Twitter ale unor persoane.

— Ale Verei Steinman, spune el. Și, evident, ale doamnei Dahl.

— Din când în când mai verific și ce au scris cei care se numesc Craslow. Nu scriu prea multe și nu se discută niciodată despre Ellen. Nu întreabă nimeni de ea. Mai bine zis, nu a întrebat nimeni. Până ieri.

— Ellen Craslow, clatină supărat din cap Roddy. Nesimțita aia! Nesimțita aia...

Nu găsește imediat cuvântul care-i trebuie. Apoi:

— Nesimțita aia încăpățânată!

— Ai dreptate, chiar așa era. Și cineva care își zice LaurenBacallFan cere informații despre ea pe Twitter.

— După aproape trei *ani*? De ce tocmai acum?

— Sunt convinsă că această LaurenBacallFan conduce o agenție de detectivi particulari. Numele ei real este Holly Gibney, agenția se cheamă „Ce-am găsit al meu să fie" și Penelope Dahl a angajat-o să-i găsească fiica.

Roddy se uită foarte atent acum la ea. Este cu aproape douăzeci de centimetri mai înalt decât Emily, însă ea îi este egală ca inteligență, poate îl și întrece în anumite privințe. Este... și din nou îi scapă cuvântul, dar reușește să-l prindă, așa cum face întotdeauna. *Aproape* întotdeauna.

Emily este *vicleană*.

— Cum ai aflat asta?

— Doamna Dahl este foarte guralivă pe rețelele sociale.

— Gureșa Penny, murmură el. Am făcut o greșeală cu fata aia, cu Bonnie. O greșeală mai mare decât cu afurisitul ăla de mexican, și știu că ne putem găsi tot felul de scuze pentru treaba cu el, pentru că...

— Pentru că a fost primul. Știu. Haide în bucătărie! A mai rămas jumătate de sticlă cu vin roșu de la cină.

— Știi că vinul îmi dă aciditate dacă îl beau înainte de culcare.

Dar se ia după Emily.

— Doar un strop.

Scoate sticla din frigider și toarnă în pahare – un strop pentru el, mai mulți pentru ea. Se așază față în față.

— Probabil că Bonnie *a fost* o greșeală, recunoaște ea. Însă canicula mi-a provocat criza aia urâtă de sciatică... iar migrenele...

— Știu, spune Robby, întinzându-se peste masă și strângând-o ușor de mână. Blestematele alea de migrene care o necăjesc pe iubita mea.

— Și tu aveai probleme. Am observat cum te chinuiai să-ți găsești cuvintele. Și bietele tale mâini, cum mai tremurau... trebuia s-o facem.

— Acum îmi este bine. Nu-mi mai tremură mâinile. Și mi-a trecut și orice fel... orice fel de *năclăială a minții*... am capul limpede acum.

Este doar o jumătate de adevăr. Da, nu-i mai tremură mâinile (mă rog, se mai întâmplă să-i tremure câteodată, dar foarte-foarte puțin și doar atunci când este extrem de obosit), însă și acum îi scapă anumite cuvinte.

Toți oamenii au câte un lapsus din când în când, obișnuiește el să-și spună în acele momente. *Tu însuți ai făcut cercetări pe tema asta. Este vorba doar despre un circuit prea încărcat, despre o afazie trecătoare, ceva foarte asemănător cu o crampă musculară care te doare ca naiba și după aia îți trece. E absolut ridicolă ideea că ar putea să fie un început de alzheimer.*

— În orice caz, ce-am făcut e bun făcut. Dacă vor exista repercusiuni, ne vom ocupa de ele la momentul respectiv. Vestea bună este că eu nu cred că va trebui s-o facem. Sigur, tipa asta – Gibney – a avut niște succese remarcabile... nu te uita așa la mine, firește că am căutat-o pe internet... dar pe vremea aceea lucra cu un partener, fost polițist, iar el a murit acum câțiva ani. De atunci, caută câini pierduți, pușcăriași ieșiți pe cauțiune și colaborează cu câteva firme de asigurări, pentru care investighează situațiile în care s-au produs anumite accidente. Dar nu cu firme importante, cu unele *mici.*

Roddy soarbe din vin.

— Mi se pare totuși că e destul de isteață dacă a aflat de dispariția lui Ellen Craslow.

Emily oftează.

— Ai dreptate. Dar două dispariții, la aproape trei ani distanță una de cealaltă, nu constituie un tipar. Cu toate astea, după cum zici și tu mereu – omul înțelept își face iarna car și vara sanie.

Oare chiar așa *zice* el mereu? Parcă da, parcă așa zicea pe vremuri. Și mai avea o vorbă: *Niciun obstacol nu trebuie să te oprească din drum* – așa obișnuia să spună tatăl lui, care avea Packardul ăla superb, albastru precum cerul senin de vară...

— Roddy!

Tonul tăios al lui Emily îl readuce brusc în prezent.

— Ai început să delirezi!

— Da?

— Ia dă-mi paharul!

Pune mâna pe păhărelul din fața lui și varsă stropul de vin în chiuvetă. Apoi scoate din congelator un alt pahar – și acesta foarte mic, folosit îndeobște pentru servirea înghețatei –, în care este o substanță tulbure și cenușie.

Pune deasupra niște frișcă dintr-un tub și îi dă paharul lui Robby, împreună cu o linguriță cu coadă lungă.

— Mănâncă.

— Nu vrei și tu? o întreabă el... dar deja îi lasă gura apă.

— Nu. Mănâncă tu tot. Ai nevoie.

Emily se așază pe scaunul de vizavi, iar el începe să mănânce lacom amestecul de creier tocat cu înghețată de vanilie. Emily îl urmărește cu atenție. Asta o să-l ajute să-și revină. *Trebuie* să-l ajute să-și revină. Pentru că ea îl iubește. Și pentru că are nevoie de el.

— Ascultă-mă bine, scumpul meu. Femeia asta o s-o caute pe Bonnie, n-o s-o găsească, o să-și încaseze onorariul și cu asta, basta! Dacă *ni s-ar părea* că reprezintă o problemă pentru noi – șansă de una la o sută ca așa ceva să se întâmple, dacă nu chiar de una la o mie –, avantajul nostru este că nu-i căsătorită și nu pare a fi în vreo relație. Eu așa am înțeles din ce am citit despre ea. Mama i-a murit la începutul acestei luni. Singura rudă care-i mai trăiește este unchiul ei, care stă într-un cămin de bătrâni și are și

alzheimer. Are un partener de afaceri, dar deocamdată este *hors de combat*,[1] din cauza Covidului.

Roddy mănâncă și mai repede și își șterge picăturile de salivă care îi curg de-a lungul unui rid de lângă gură. I se pare că deja vede mai clar și că înțelege mult mai clar ce spune Emily.

— Și ai găsit toate informațiile astea doar pe Twitter?

Emily zâmbește.

— Acolo și în alte câteva locuri. Știu eu niște șmecherii. E la fel ca în serialul ăla la care ne uităm noi, *Manifest*[2]. Știi că toate personajele spun întruna că „totul se leagă". Sigur că-i un serial prost, numai că *asta* nu-i deloc o prostie. Ce vreau eu să-ți zic, iubire, este un lucru foarte simplu. Vorbim despre o femeie care nu are pe nimeni în viața ei. O femeie care ar trebui să fie în permanență deprimată, iar acum și foarte îndurerată din cauză că și-a pierdut mama. Tu crezi că ar pune cineva la îndoială gestul unei asemenea femei dacă ea s-ar sinucide aruncându-se în lac și lăsând pe computer câteva rânduri prin care își explică fapta?

— S-ar putea s-o facă partenerul ei de afaceri.

— Sau tocmai el ar fi acela care ar înțelege-o cel mai bine. Nu spun că se va ajunge până acolo, dar...

— Trebuie să ne facem iarna car și vara sanie.

— Exact!

Aproape a terminat tot amestecul de înghețată cu creier tocat și evident că a fost mai mult decât suficient pentru el.

— Dă-mi-l mie!

Emily mănâncă tot ce a mai rămas în pahar.

---

[1] „Scos din luptă", în limba franceză, în original (n. tr.).

[2] Serial fantastic, a cărui difuzare a început în 2018 (n. tr.).

5

Când sună telefonul, Barbara Robinson este în camera ei, în pijama, și citește la lumina caldă a veiozei de pe noptieră. Cartea pe care o citește se numește *Catalepsie* și este scrisă de Jorge Castro. Nu îi place la fel de mult ca *Orașul uitat*, iar titlul pare a fi dinadins unul respingător – un fel de declarație a scriitorului că ar fi „literat" – totuși, este destul de bună. Ca să nu mai spună că nici titlul pe care și-ar dori să-l aibă cartea sa de poezii – *Schimbarea chipurilor* – nu-i chiar *Poeme pentru toți, fie ei tineri sau bătrâni*.

Este Jerome, care o sună din New York. Aici este ora unsprezece și un sfert, adică trebuie să fie deja mâine acolo unde este el.

— Bună, frate! E foarte târziu și tu nu dormi și nici nu ești la vreun chef, că n-aud nimic. Poate ai ajuns la o petrecere de muți.

— Nu. Sunt la hotel, în camera mea. Sunt prea agitat ca să dorm. Te-am trezit?

— Nu, îi răspunde Barbara, ridicându-se în capul oaselor și punându-și încă o pernă la spate. Mai citeam puțin.

— Vreo poezie de-aia siropoasă, scrisă de Sylvia Plath sau de Anne Sexton?

Clar că face mișto de ea.

— Un roman. Tipul care l-a scris a și lucrat o vreme aici, pe deal.

Pe deal însemnând la Bell.

— Tu ce faci?

Jerome îi spune tot ce le-a spus deja și părinților lor și lui Holly. I se bulucesc cuvintele la gură de atâta exuberanță. Barbara se bucură pentru el și i-o mărturisește. Se minunează când aude de suta de mii de dolari și scoate un strigăt de bucurie când aude de posibilul turneu de promovare.

— Ia-mă și pe mine! O să fiu asistenta ta, servitoarea ta, cățelușa ta, orice vrei tu să fiu!

— Nu insista, că s-ar putea să accept. Care mai e viața ta, Barbella?

Îi vine să-i spună totul, dar se reține. Asta este ziua de glorie a lui Jerome.

— Barb? Mai ești la telefon?

— Da. Nimic deosebit, tot alea.

— Nu te cred. Pui tu ceva la cale. Care-i marele secret? Haide, nu mai umbla cu gogoși!

— O să-ți spun curând, îi promite ea. Pe bune. Acum zi-mi ce face Holly. Că n-am prea avut timp s-o ascult zilele trecute când m-a sunat. Și îmi pare rău.

Dar nu prea rău. Că are și un eseu de scris, unul important. Însă nu a lucrat prea mult la el. Prea mult? Nici măcar nu l-a început.

Jerome îi povestește tot ce a mai aflat Holly, terminând cu informațiile despre Ellen Craslow. Barbara zice câte un *aha* și câte un *uau* și câte un îhî exact acolo unde se cuvine să le zică – însă adevărul este că îl ascultă pe Jerome doar cu o jumătate de ureche. Gândurile i-au zburat iarăși la afurisitul ăla de eseu, pe care trebuie să-l trimită până la sfârșitul lunii. Și i s-a făcut somn. Și nici nu vrea să facă vreo legătură între disparițiile despre care îi vorbește Jerome și cea despre care i-a spus Olivia Kingsley, cu toate că romanul lui Jorge Castro este acum deschis, pe cuvertura ei.

Jerome o aude cum cască și îi spune:

— Te las acum. Dar să știi că mă bucur să vorbesc cu tine atunci când ești atentă la ce-ți zic.

— Sunt întotdeauna atentă la ce-mi zici, fratele meu drag.

— Nu încerca să mă abureşti, că nu ține, râde el și închide.

Barbara pune pe noptieră cartea lui Jorge Castro, neștiind că acesta face parte dintr-un cenaclu foarte restrâns și extrem de ghinionist. După care stinge veioza.

6

În aceeași noapte, Holly visează că se află în fosta ei cameră.

După tapetul de pe perete, își dă seama că este camera din casa de pe Bond Street, Cincinnati. Dar aduce și cu sala de muzeu pe care și-a imaginat-o ea. Pretutindeni sunt plăcuțe care identifică obiectele devenite exponate. LUDIO LUDIUS – lângă combina muzicală, BELLA SIDEREA - lângă coșul de gunoi, CUBILE TRISTIS PUELLA – pe pat.

Deoarece mintea omului are deosebitul talent de a face tot felul de conexiuni, care mai de care mai neașteptate, Holly se trezește din somn gândindu-se la tatăl ei. Nu o face deseori. De ce ar face-o? A murit foarte, foarte demult și, nici măcar atunci când se afla acasă, nu era altceva decât o fantomă. Și rareori se întâmpla să fie acolo, pentru că Howard Gibney era reprezentant comercial al firmei Ray Garton Farm Machinery, Inc., așa că era mai tot timpul pe drum, ca să vândă combine, secerători și tractoare, toate vopsite într-un roșu-aprins, de parcă compania Ray Garton ar fi vrut să se asigure că nimeni nu confunda utilajele ei agricole cu cele de la John Deere, firma rivală. Iar atunci când era acasă, Charlotte avea grijă nu cumva să uite cine a avut grijă de căminul lor în tot timpul cât el a lipsit – și expresia pe care o folosea întotdeauna era: *Eu n-am lăsat focul să se stingă.*

O fi fost tatăl lui Holly un expert al vânzărilor în Midwest, dar, acasă, în familia lui, era un mototol, la fel ca Mr. Milquetoast din benzile desenate de pe vremuri.

Holly se dă jos din pat și se duce la birou. Hârtiile care să-i ateste realizările din această nouă viață – una pe care și-a construit-o singură – se află ori la agenția „Ce-am găsit..." din Blocul Frederick, de pe Fourth Street, ori acasă, unde se întâmplă să mai lucreze. Dar ține alte documente și în sertarul de jos al biroului. Nu sunt multe,

iar majoritatea îi readuc aminte întâmplări care o fac să simtă deopotrivă și nostalgie, și multe păreri de rău.

Aici se află placheta câștigată când a luat premiul al doilea la un concurs de vorbit în public, la care au participat elevi de la mai multe școli primare. (Asta s-a întâmplat în copilărie și încă avea destulă încredere în sine ca să poată vorbi cu îndrăzneală în fața unor grupuri mari de oameni.) A recitat o poezie a lui Robert Frost[1], „Zidul de reparat". Iar Charlotte, după ce a felicitat-o, i-a spus că ar fi putut să câștige premiul întâi dacă nu s-ar fi poticnit la câteva cuvinte pe la mijlocul poeziei.

Mai este acolo și o fotografie cu ea și tatăl ei când colindau de Halloween. Ea are șase ani și poartă un costum de fantomă, confecționat de el. El este îmbrăcat la patru ace. Holly își aduce acum vag aminte că mama ei, care o ducea la colindat cu forța (uneori chiar târând-o din ușă în ușă), a avut gripă în acel an. În poza din mâna ei, Howard Gibney zâmbește. Lui Holly i se pare că și ea zâmbește, deși este greu să-ți dai seama, pentru că are cearșaful ăla pus pe cap.

— Da, zâmbeam, șoptește Holly. Pentru că tata nu mă obliga să merg unde nu voiam, nu mă târa după el ca să se poată întoarce cât mai repede acasă ca să se uite la televizor.

Și nici n-o pisa la cap nu cumva să uite să zică frumos „mulțumesc" la fiecare casă, pentru că știa că așa va face. Și așa făcea. Întotdeauna.

Dar nu placheta asta o caută Holly acum, nici fotografia și nici florile presate sau necrologul tatălui ei – decupat cu grijă din ziar și păstrat ca amintire. Caută cartea poștală. Au fost mai multe înainte – cel puțin vreo zece-douăsprezece – și presupune că toate celelalte s-au pierdut. După ce a aflat de minciuna mamei sale în privința moștenirii, i-a venit o idee mai puțin plăcută. Și anume că mama ei

[1] Robert Frost (1874-1963) – poet american căruia i-au fost decernate patru premii Pulitzer (n. tr.).

i-a furat toate aceste amintiri despre un om pe care Holly abia dacă și-l mai aduce aminte. Era un bărbat sub papucul nevestei (atunci când se afla acasă – adică deloc prea des), dar care era în stare să se poarte frumos și să își facă fetița să râdă în acele foarte rare momente când erau doar ei doi.

În liceu, tatăl ei a studiat limba latină și a câștigat și el un premiu – premiul întâi, nu al doilea – pentru un eseu de două pagini scris în acea limbă moartă. Titlul era „Quid Est Veritas – Ce este adevărul?" În ciuda protestelor îndârjite, aproape stridente ale lui Charlotte, Holly a făcut și ea doi ani de latină la liceu, pentru că atât dura cursul în perioada aceea. Nu a strălucit cum strălucise tatăl ei în anii de dinainte de a se apuca de vândut utilaje agricole, dar a avut o medie destul de mare și mai ține minte suficient din ce a învățat atunci ca să știe că *tristis puella* înseamnă „copilă tristă", iar *bella sidera* înseamnă „războiul stelelor".

Ce își spune ea acum – ce îi este foarte limpede acum – este că a vrut să studieze latina ca să poată comunica într-un fel cu tatăl ei. Și el i-a răspuns, nu? I-a trimis toate vederile acelea din orașe ca Omaha și Tusla și Rapid City.

Chiar dacă este în pijama, Holly se lasă în genunchi în fața sertarului de jos și începe să scotocească printre puținele vestigii rămase din trecutul ei de *tristis puella*, zicându-și că a dispărut și ultima vedere, dar nu pentru că i-ar fi furat-o mama ei (care deja îl șterse cu totul pe Howard Gibney din propria-i viață), ci pentru că ea a pierdut-o din neatenție, probabil atunci când s-a mutat aici.

Dar uite că o găsește – înțepenită în spatele sertarului. Pe partea din față este o fotografie cu Parcul Național Gateway Arch, din St Louis. Mesajul de pe spate, cu siguranță scris cu un pix cu logoul companiei Ray Garton Farm Machinery, este în limba latină. Pe toate ilustratele pe care i le trimitea îi scria numai în latină. Și era sarcina – și plăcerea – ei să le traducă. Acum îl citește pe acesta.

Cara Holly! Deliciam meam amo. Lude cum matre tua. Mox domi ero. Pater tuus.

Era marea lui realizare, ceva ce-l făcea să se simtă mai mândru decât atunci când reușea să vândă un tractor nou pe o sută șaptezeci de mii de dolari. Ba chiar îi spusese odată că era singurul vânzător de utilaje agricole din Statele Unite care să cunoască limba latină. Din păcate, atunci l-a auzit și Charlotte, care a început să râdă de el. „Doar tu ești în stare să te lauzi că vorbești o limbă moartă", i-a zis ea.

Howard a zâmbit și nu i-a răspuns.

Holly ia vederea, se urcă înapoi în pat și o recitește la lumina veiozei. Își aduce aminte cum a descifrat mesajul cu dicționarul latin–englez alături. Și acum murmură traducerea: „Dragă Holly! O iubesc pe fetița mea. Să te distrezi cu mama ta. Mă întorc curând acasă. Tatăl tău."

Fără să-și dea seama ce face, Holly sărută ilustrata. Ștampila poștei este prea estompată ca să mai poată citi data, dar crede că a fost trimisă nu cu mult timp înainte ca tatăl ei să facă un infarct și să moară într-o cameră de motel de la marginea orașului Davenport, Iowa. Își amintește și acum cât s-a *văicărit* Charlotte din cauză că trebuia să plătească prea mult pentru transportul cadavrului cu trenul până acasă.

Holly lasă ilustrata pe noptieră, promițându-și că o va pune înapoi în sertar mâine-dimineață. *Exponate,* își repetă ea. *Exponate de muzeu.*

O întristează gândul că are atât de puține amintiri de la tatăl ei și este pe bună dreptate supărată când își dă seama că umbra mamei l-a acoperit aproape complet. Oare Charlotte chiar i-*a furat* celelalte ilustrate la fel cum i-a furat și moștenirea? Doar asta i-a scăpat, poate pentru că o variantă mai tânără și mult mai timidă a lui Holly a folosit-o drept semn de carte sau a pus-o în ghiozdanul (din stofă ecosez, desigur) de care nu se despărțea deloc pe vremea aia? Nu va ști

niciodată. Oare tatăl ei călătorea atât de mult pentru că nu voia să stea cu soția lui? Nu va afla niciodată nici răspunsul la întrebarea asta. Dar ce știe – și știe sigur – este că era mereu bucuros să se întoarcă acasă, la *cara Holly*.

Și mai știe că, împreună, au dat puțină viață unei limbi moarte. Era taina lor.

Holly stinge veioza. Adoarme.

O visează pe Charlotte în camera ei din copilărie.

— Ține minte a cui ești, spune Charlotte.

Iese și zăvorăște ușa.

19 MAI 2021

1

Barbara intră grăbită în spitalul Kiner Memorial; singurul motiv pentru care nu aleargă este că a aflat de la Marie că nu-i nicio urgență, ci un simplu control medical de rutină. Se duce la recepție și întreabă la ce etaj este secția de oncologie. Doamna de acolo o îndrumă spre ascensoarele din aripa vestică. Barbara iese din lift într-un hol atrăgător, cu tablouri atrăgătoare pe pereți (apusuri de soare, pajiști verzi, insule tropicale) și cu muzică atrăgătoare care se aude în surdină din difuzoarele de lângă tavan. Aici sunt destul de mulți oameni care așteaptă să primească vești bune și temându-se că aceste așteptări le vor fi înșelate. Toți poartă măști. Marie citește o ediție broșată a unui roman de John Sandford. I-a ținut și ei un loc lângă ea.

— De ce nu mi-ai *spus*?

Aceasta este prima întrebare pe care i-o pune Barbara.

— Pentru că ți-ai fi făcut griji degeaba când nu ar fi trebuit să-ți faci, răspunde Marie.

Este foarte calmă. Ca de obicei, poartă pantaloni cafenii și cămașă albă; este fardată discret, dar cu multă măiestrie; nu are niciun fir de păr nelalocul lui.

— Doar pentru poeziile tale a vrut Olivia să-ți faci griji.

— Pentru *ea* îmi fac griji!

În zadar încearcă Barbara să nu ridice tonul, că tot se uită câțiva oameni la ea.

— Olivia are cancer, spune Marie. Ea îi zice, deloc surprinzător, „cancer-de-cur". Îl are de foarte mult timp. Domnul doctor Brown, oncologul ei, spune că este un tip de cancer cu care mori, nu *de care* mori. La vârsta ei, boala nu face decât să înainteze foarte încet. Numai că a înaintat cam repede în ultimii doi ani.

— Adică tumora e malignă? șoptește Barbara.

— O, da! spune Marie, la fel de calmă. Însă nu a făcut încă metastaze și s-ar putea nici să nu facă. Înainte, Olivia venea la control de două ori pe an, ca să afle dacă a mai crescut sau nu. Anul ăsta a venit deja de trei ori. Nu știu de câte ori va mai veni la anul, presupunând că-l mai apucă. Ea însăși obișnuiește să spună că i-a expirat perioada de garanție de foarte mult timp. Te-am chemat astăzi aici pentru că vrea să-ți spună ceva. Ai chiulit? Mai aveai ore?

Barbara se face că nici nu aude întrebarea. Este în ultimul an de liceu, are numai note maxime și crede că are dreptul să-și ia o zi liberă atunci când are ea chef.

— Care-i problema?

— O să-ți spună ea.

— Are legătură cu Premiul Penley?

Marie nu-i răspunde, își ia romanul și se apucă din nou de citit. Barbara nu și-a adus nicio carte. Așa că își scoate telefonul, intră pe Instagram, se uită la câteva postări banale, își verifică e-mailurile, după care îl pune la loc. După zece minute, o vede pe Olivia ieșind pe ușile batante, în spatele cărora se află un aparat despre care Barbara nu vrea să afle absolut nimic. Olivia se sprijină în ambele bastoane. Poșeta mică îi atârnă de umărul aproape descărnat. Un infirmier o conduce, sprijinind-o de braț.

Ajunge lângă Barbara și Marie, îi mulțumește pentru ajutor infirmierului, după care se prăbușește pe un scaun, oftând de ușurare și strâmbându-se din cauza efortului.

— Și uite cum am supraviețuit din nou josniciei de a fi fost vârâtă într-o mașinărie care face un zgomot de-ți sparge timpanele, ca să mi se examineze găoaza, le anunță ea.

Și continuă:

— Oricum e rău că bătrânețea te obligă să renunți la multe, dar e și mai rău când te obligă să suporți tot felul de ofense, care mai de care mai scârbavnice.

Apoi se adresează doar Barbarei:

— Presupun că ți-a spus Marie despre cancerul meu și despre motivul pentru care nu am vrut să-ți zicem până acum.

— Da, dar aș fi vrut să-mi fi spus mai devreme, răspunde Barbara.

Olivia îi lasă Barbarei impresia că ar fi obosită (moartă de oboseală – așa i se pare), dar tot e curioasă.

— De ce?

Barbara nu știe ce să-i răspundă. Bătrâna poetă o să împlinească o sută de ani la toamnă, iar undeva, în spatele acelor uși, s-ar putea afla niște copilași fără păr pe cap din cauza tratamentelor, copilași care nu vor mai apuca vârsta de zece ani. Și atunci? Chiar, de ce?

— Tu ai zbierat vreodată, Barbara? Știi să zbieri?

Deasupra măștii imprimate cu simbolul păcii în roșu, alb și albastru, ochii Oliviei sunt la fel de pătrunzători.

— Poftim?!

— Ai zbierat tu vreodată? Ai scos vreodată un zbieret din ăla în care să-ți pui toată forța din tine, un zbieret în urma căruia să nu mai fii în stare să vorbești?

Barbara se gândește la tot trecutul ei cu Brady Hartsfield, Morris Bellamy și Chet Ondowsky. Mai ales cu Ondowsky.

— Da.

— Ei bine, aici nu trebuie să zbieri. Aici nu ai voie să zbieri, dar poate o s-o faci mai târziu. Aici trebuie să păstrezi liniștea. Sigur, aș fi putut să aștept până ne întorceam acasă și abia atunci să o rog pe Marie să te sune. Dar, cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât mai puțin îmi pot controla impulsurile. Plus că nu știam cât va dura RMN-ul. Așa că am rugat-o pe Marie să te cheme aici.

Își dă jos poșeta de pe umăr și se căznește să o deschidă. Scoate din ea un plic pe care este un logo cu un condei și o călimară. Barbara îl recunoaște imediat. După ce a primit telefonul de la Marie, nu ar fi crezut că inima poate să-i bată mai repede, dar uite că se poate.

— Mi-am permis să-l deschid, ca să-ți dau eu veștile proaste, dar cu mai multă blândețe. Firește, dacă veștile erau proaste. Numai că nu sunt. Pe lista scurtă pentru finala Premiului Penley sunt cincisprezece poeți sub vârsta de treizeci de ani. Tu ești unul dintre ei.

Barbara își vede mâna cum se întinde și ia plicul. Își vede mâna deschizându-l și scoțând hârtia groasă și împăturită dinăuntru. Vede același logo în partea de sus a scrisorii care începe cu *Comitetul pentru acordarea Premiului Penley are plăcerea de a vă anunța că...*

Și i se umplu ochii de lacrimi. Și nu mai vede nimic.

2

Se întorc cu mașina lui Marie la casa de pe Ridge Road. Barbara stă pe bancheta din spate. De la aparatul de radio, pus pe postul Sirius XM, se aud doar melodii din anii '40. Olivia fredonează la câteva dintre ele. Barbara își spune că, pe vremea când acele cântece erau hituri, Olivia purta mocasini și avea tunsoare stil paj. Pe tot

parcursul drumului, Barbara citește și recitește scrisoarea, încercând să se convingă că nu se înșală.

Când ajung acasă, Barbara și Marie o ajută pe Olivia să coboare din mașină și apoi să urce treptele până la ușă – proces foarte anevoios, însoțit de câteva pârțuri cam sonore.

— Mi-a dat motorul niște rateuri, se scuză Olivia, pe un ton deloc rușinat. Se curăță eșapamentul.

Ajung în hol și închid ușa. Acum, Olivia, sprijinindu-se în ambele bastoane, se uită la Barbara și îi spune.

— Zbiară acum, dacă simți nevoia. Aș face-o eu, dar nu mă mai țin plămânii.

Deci... Barbara încă se află în cursa pentru Premiul Penley și încă are șanse ca poeziile ei să fie publicate de editura Random House. Își spune acum că ar fi nemaipomenit și că ar folosi banii ca să-și plătească taxele de la facultate. Însă nu asta o interesează cel mai mult acum. Olivia a asigurat-o că poeziile ei oricum vor fi citite, chiar dacă nu va câștiga premiul ăsta. Sigur, nu de foarte mulți, dar precis de aceia care simt la fel ca ea.

Trage aer în piept și zbiară. Dar nu de groază, ci de bucurie.

— Bravo! îi zâmbește Olivia. Mai poți încă o dată?

Poate. Marie o ia de după umeri și zbiară amândouă de fericire.

— Excelent! spune Olivia. Ca să știi, te anunț că am lucrat și cu alți doi tineri care au intrat pe lista lungă de la Penley. Dar tu, tu, Barbara Robinson, ești prima care ai ajuns pe lista scurtă și ești de departe cea mai tânără. Dar să nu ne ambalăm acum, vă rog. Mai avem multe hopuri de trecut și sunt hopuri mari. Nu uita că, pe lângă tine, mai sunt pe lista aia încă paisprezece tineri și tinere cu foarte mare talent, la fel de dedicați ca tine.

— Acum trebuie să te odihnești, Olivia, spune Marie.

— O să mă odihnesc. Dar avem ceva de vorbit înainte de asta.

27 IULIE 2021

1

La ora unsprezece fără un sfert dimineața, universul îi aruncă lui Holly un pai.

Este la birou, unde completează o factură pentru o companie de asigurări. Ori de câte ori se întâmplă să vadă la televizor cine știe ce reclamă nostimă pentru câte o firmă de felul ăsta – rățoiul din reclama companiei Aflac; doamna Flo, de la corporația Progressive; Doug și al său emu de la Liberty –, Holly amuțește sonorul. Reclamele sunt foarte amuzante. Dar nu și companiile pe care le promovează. Le ajuți să scape de cei care vor să le escrocheze, le ajuți să rămână cu un sfert de milion în teșcherea, dar tot trebuie să le atragi atenția de două, de trei, câteodată chiar de patru ori, că trebuie să-ți plătească onorariul. Când completează asemenea facturi, își amintește adesea de un vers dintr-un vechi cântec folk: „Tu scoate-mă din belea și eu o să-ți zic doar mulțam."

Telefonul sună tocmai când termină ultimul rând de completat al afurisitului de formular lung de trei pagini.

— Agenția „Ce-am găsit al meu să fie". Holly Gibney la telefon, cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua, doamnă Gibney! Sunt Emilio Herrera. De la Jet Mart? Am vorbit ieri.

— Da, așa este.

Holly uită cu totul de factură și își îndreaptă brusc umerii.

— M-ați întrebat dacă s-a mai întâmplat ca vreun alt client să nu mai fi apărut pe la magazin.

— Și v-ați adus aminte de cineva, domnule Herrera?

— Păi, cred că da. Aseară, înainte să mă culc, voiam să mă uit la televizor până își făcea efectul melatonina și am tot schimbat canalele și am dat pe AMC peste *Marele Lebowski*[1]. Nu cred c-ați văzut filmul ăsta.

— Ba l-am văzut, spune Holly.

De trei ori chiar.

— În orice caz, treaba e că m-a făcut să-mi aduc aminte de tipul ăla de la sala de bowling. Trecea mereu pe la magazin. Își lua tot felul de snackuri și sucuri și, din când în când, niște foiță de țigări, din aia de la Rizla. Simpatic puști – habar n-am câți ani avea, dar mie mi se părea foarte tânăr, că eu mai am nițel și fac șaizeci de ani. Dar vă zic eu că poza lui ar trebui pusă în dicționar, lângă cuvântul *drogat.*

— Cum se numea?

— Nu mai țin minte. Cory, parcă? Sau Cameron? Au trecut cinci ani de atunci, poate chiar mai mulți.

— Și cum arăta?

— Slăbuț. Cu păr blond și lung. Și-l ținea prins la spate, probabil din cauză că mergea cu motoreta. Nu o motocicletă din aia serioasă și nici scuter. Era un fel de bicicletă cu motor. Astea din ziua de azi sunt electrice, dar a lui mergea pe benzină.

— Le știu.

---

[1] Comedie polițistă din 1998, în regia lui Joel Coen (n. tr.).

— Și făcea al naibii de mult *zgomot*. Nu știu dacă avea motorul ceva sau dacă așa trebuie să facă motoretele astea, dar făcea un zgomot... *pârr-pârr-pâââârrr*, cam așa ceva. Și era toată acoperită cu autocolante, cu trăsnăi de genul SĂ DĂM CU NUCLEARA ÎN POPONARI și FAC TOT CE-MI ZIC VOCILE DIN CAPUL MEU. Și abțibilduri cu trupa Grateful Dead. Era fan înfocat al lor, se vedea de la o poștă. Venea pe la magazin cam în fiecare seară, de luni până vineri, dar numai când era vreme mai caldă, din aprilie până în octombrie. Câteodată venea și în noiembrie. Și vorbeam despre filme. Își lua mereu aceleași lucruri. Două sau trei batoane de ciocolată și o cutie de P-Co. Din când în când, și niște foițe pentru țigări.

— Ce este P-Co?

— Cola fabricată în Peru – PeruCola. Seamănă cu aia de la Jolt. O mai țineți minte?

Evident că da. O bună perioadă din anii '80, Holly n-a băut nimic altceva decât Jolt – atât de mult îi plăcea.

— Deviza lor era „zahăr cât încape și de două ori mai multă cofeină".

— Da, așa ziceau ăia de la Jolt. Ei bine, ăia de la P-Co puneau tot zahăr cât încape, dar de nouă ori mai multă cofeină. Cred că tipul se ducea la Bolovanul cu Filme să se uite la filmele de la Magic City – zicea că se vede foarte bine tot ecranul de acolo, de sus...

— Am fost și eu acolo și așa este.

Holly s-a entuziasmat deja. Întoarce pe dos ultima foaie a formularului care-i dă dureri de cap și notează: *Cory sau Cameron, motoretă cu autocolante caraghioase.*

— Mai zicea că se duce acolo doar în timpul săptămânii, că în weekenduri sunt prea mulți puști care fac tot felul de aiureli, se pipăie, se hârjonesc, chestii de-astea. Simpatic tânăr și la locul lui, dar îi plăceau drogurile. V-am zis asta?

— Mi-ați zis, dar nu face nimic. Spuneți mai departe.

Acum își notează *Bolovanul cu Filme* și *RED BANK AVENUE!*

— Așa că eu l-am întrebat la ce se duce acolo ca să vadă filme, când nu aude nimic; și el mi-a zis – tare mult mi-a plăcut asta –, deci mi-a zis: „Nu contează, că știu dialogurile pe de rost." Și cred că nu mințea, că acolo se dau doar filme vechi. Chiar și *eu* știu dialogurile de la unele dintre ele.

— Serios?

Bineînțeles. Holly însăși știe pe de rost părți lungi din cel puțin șaizeci de filme. Poate chiar o sută.

— Da. De pildă: „O să ai nevoie de o barcă mai mare."[1] Sau: „Tu ocupă-te de viață sau o să se ocupe moartea de tine."[2]

— „Tu nu poți să faci față adevărului"[3], spune Holly, incapabilă să se abțină.

— Da, asta-i o replică celebră. Să vă mai zic ceva, doamnă Gibney. În meseria mea, clientul are întotdeauna dreptate. Doar dacă nu-i vreun minor care vrea să-și ia țigări sau bere. Însă asta nu mă împiedică să am și eu părerile personale, nu?

— Sigur că nu.

— Și părerea mea despre tânărul ăla e că se droga. Cu mai multe. Cred că se ducea acolo sus, fuma niște iarbă sau ce avea ca să se simtă bine, după care vâra în el o cutie de P-Co, ca să se simtă și mai bine. Nu mă mir deloc că nu se mai face marca aia de vreo doi sau trei ani. Am încercat și eu odată să beau o doză și m-a luat cu *tremurici*. Oricum, treaba e că tipul ăsta era client obișnuit la noi. Mereu punctual. Ieșea din tură, venea până aici cu motoreta aia

---

[1] Replică din filmul *Fălci* din 1975, în regia lui Steven Spielberg (n. tr.).

[2] Replică din filmul *Închisoarea îngerilor* din 1994, în regia lui Frank Darabont, după nuvela cu același titlu a lui Stephen King, apărută în volumul *Anotimpuri diferite,* Armada, 2021 (n. tr.).

[3] Replică din filmul *Oameni de onoare* din 1992, în regia lui Rob Reiner (n. tr.).

de-ți spărgea timpanele, își cumpăra ciocolățelele și cola, câteodată și foiță de țigări, schimba câteva vorbe cu noi și pleca.

— Când anume a încetat să mai vină?

— Nu știu precis. Lucrez de prea mult timp la magazinul ăsta. Clienții vin și pleacă. Dar știu că a fost cam în campania lui Trump pentru alegerile prezidențiale. Țin minte asta pentru că făceam mișto de el. Dar uite că, până la urmă, el a făcut mișto de noi.

Se întrerupe – probabil ca să se gândească mai bine la ce a spus.

— Dar, dacă l-ați votat, să știți că am glumit.

Ai glumit pe naiba, îi zice Holly în gând.

— Am votat-o pe Hillary Clinton. Parcă spuneați că lucra la o sală de bowling.

— Așa am spus. La sala „Dă cu bila". Purta un tricou cu logoul ei.

2

Mai vorbesc puțin, însă Herrera nu-și mai amintește nimic important. Totuși, lui Holly nu i-ar fi greu să afle numele tipului de la sala de bowling. Dar are grijă să nu se înflăcăreze prea tare, pentru că s-ar putea să nu aibă nicio legătură cu cazul ei. Cu toate acestea... același magazin, aceeași stradă, nicio mașină, cam aceeași oră la care a dispărut și Bonnie Rae. Plus Bolovanul cu Filme, locul unde s-a dus Holly însăși, după ce a găsit cercelul lui Bonnie.

Deschide iPadul și vede că sala de bowling „Dă cu bila" se deschide la ora 11. Precis că angajații de acolo știu numele tânărului. Se îndreaptă către ușă, dar îi vine altă idee. Imani McGuire nu i-a permis să înregistreze discuția lor, dar Holly a rezumat ideile principale pe telefonul ei, imediat după aceea. Deschide acum fișierul cu înregistrarea, dar, chiar atunci când vrea să apese tasta de redare, își amintește numele soțului lui Imani.

Caută numărul de telefon al companiei municipale care se ocupă cu ridicarea mașinilor, sună și întreabă dacă poate vorbi cu domnul Yardley McGuire.

— La telefon.

— Numele meu este Holly Gibney, domnule McGuire. Am vorbit cu soția dumneavoastră ieri...

— Despre Ellen, zice el. Mi-a spus Immi că i-a plăcut să discute cu dumneavoastră. Nu cumva ați găsit-o deja pe Ellen, nu?

— Nu, dar este posibil să fi dat de altă persoană care a dispărut cu câțiva ani înainte. Poate nu există nicio legătură, dar poate că există. Persoana despre care am aflat avea o motoretă acoperită cu autocolante. Pe unul dintre ele scria „să dăm cu nucleara în poponari". Altul se pare că era un simbol al trupei Grateful....

— Da, sigur, știu motoreta aia, spune Yard McGuire. A stat la noi cel puțin un an, dacă nu și mai mult. Până la urmă a luat-o Jerry Holt, un coleg, ca să i-o dea băiatului lui mijlociu, care-i făcea capul țambal că voia neapărat să aibă și el una. Dar mai întâi a pus-o la punct, pentru că...

— Pentru că făcea foarte mult zgomot. *Pârr-pârr-pâââârrrr.*

Yard începe să râdă.

— Da, cam așa ceva.

— Unde ați găsit-o? Vi s-a părut că fusese abandonată?

— Habar n-am. S-ar putea să știe Jerry. Auziți, doamnă Gibney, să știți de la mine că Jer n-a furat-o, da? Nu mai avea plăcuță de înmatriculare și, chiar dacă ar fi avut, nimeni nu s-a gândit s-o verifice. Că era o amărâtă de rablă.

Holly primește numărul de telefon al lui Jerry Holt, îi mulțumește domnului McGuire și îl roagă să o salute pe Imani din partea ei. După care îl sună imediat pe Holt. După trei apeluri, îi intră mesageria vocală, ea lasă un mesaj și îl roagă să o sune. Apoi începe să se plimbe prin birou, trecându-și degetele prin păr de atâtea ori,

că îl face să arate exact ca o căpiță de fân după o vijelie. Chiar și fără să știe numele tânărului care lucra la sala de bowling, este acum nouăzeci la sută convinsă că el este o altă victimă a individului căruia i-a dat deja numele de „Prădătorul de pe Red Bank". Imposibil ca prădătorul acesta să fie o doamnă albă și bătrână și cu sciatică. Dar dacă doamna albă și bătrână și cu sciatică îl acoperea pe adevăratul vinovat? Dacă îi ștergea urmele? Dacă era vorba despre propriul ei fiu? Dumnezeu e martor că s-au mai întâmplat astfel de lucruri. Chiar de curând, Holly a citit o nuvelă despre o crimă comisă cu scopul de a spăla rușinea unei familii, în care o femeie în vârstă și-a ținut de picioare nora pentru ca fiul dezonorat să o poată decapita. Familia care ucide împreună rămâne împreună[1] – cum zice titlul unui film.

Îi trece prin cap să-l sune pe Pete. Se gândește chiar s-o sune și pe Isabelle Jaynes, la secția de poliție. Dar știe că n-o s-o facă. Pentru că vrea să rezolve singură cazul ăsta.

3

Parcarea sălii de bowling „Dă cu bila" este mare, dar sunt foarte puține mașini acolo. Holly oprește și, tocmai când vrea să deschidă portiera și să coboare, îi sună telefonul. Este Jerry Holt.

— Sigur, mi-aduc aminte de bicla aia cu motor. Când am văzut că a trecut un an – ba nu, mai bine de șaișpe luni – și n-a venit nimeni după ea, am luat-o eu și i-am dat-o lui fiu-miu. O revendică cineva?

— Nu, nimic de genul ăsta. Voiam doar să...

[1] Aluzie la serialul de televiziune *The Family That Slays Together Stays Together*, din 2012 (n. tr.).

— Bine, pentru că Greg al meu a stricat-o când a sărit într-o groapă cu nisip de lângă casă. Ca să nu mai zic că tembelul și-a rupt și mâna. Nu mai am liniște cu nevastă-mea de atunci încoace.

— Aș vrea doar să aflu unde a fost găsită. Știți cumva?

— Da, știu, spune Holt. Că scria pe foaia de lucru. În Parcul Deerfield. În zona aia cu multe bălării de-i zice „Hățișul".

— Chiar lângă Red Bank Avenue, spune Holly.

Dar mai mult vorbește cu sine decât cu Jerry Holt.

— Acolo. A găsit-o un îngrijitor al parcului.

4

Pe ușile sălii de bowling sunt două anunțuri. Pe unul scrie DESCHIS. Pe celălalt scrie N-AI MASCĂ? NICIO PROBLEMĂ! Holly își pune masca și intră. Holul este decorat cu zeci de fotografii de grup, cu copii. Deasupra lor scrie COPIII JOACĂ BOWLING CA SĂ SE MENȚINĂ SĂNĂTOȘI! Holly știe alte activități mult mai sănătoase – înotul, atletismul, voleiul –, dar își zice că nici bowlingul n-are cum să strice.

Înăuntru sunt douăzeci de piste, dintre care doar trei sunt folosite acum. Zgomotul puținelor bile rostogolite pe ele este puternic. Dar și mai puternic este cel făcut de popicele dărâmate – seamănă cumva cu zgomotul dintr-o scenă de film, în care un personaj secundar taie firul roșu al unui dispozitiv exploziv, în loc să-l taie pe cel albastru.

La bar este un tânăr deșirat și cu păr lung, îmbrăcat cu un tricou cu dungi portocalii, pe care scrie „Dă cu bila". Tocmai ce-l servește pe unul dintre jucători cu o bere. Preț de o fracțiune de secundă, Holly nu știe ce să creadă, pentru că are impresia că l-a găsit pe Cory-sau-Cameron – teafăr, nevătămat și *ne*dispărut.

Dar tânărul se întoarce cu fața și ea îi observă ecusonul de pe tricou – îl cheamă DARREN.

— Doriți o pereche de pantofi de bowling? Ce măsură?

— Nu, mulțumesc. Numele meu este Holly Gibney. Sunt detectiv particular.

Tânărul holbează ochii la ea.

— Fugi de-*aici*!

Holly consideră că exclamația lui este una de respect și de surprindere, nu o invitație să plece. Prin urmare, continuă:

— Aș dori să aflu câteva informații despre cineva care a lucrat aici în urmă cu niște ani. Un tânăr. Probabil că numele lui era...

— N-am cum să vă ajut. Eu am venit aici abia în iunie. Să fac niște bănuți pe perioada verii. Cu Althea Haverty trebuie să vorbiți. A ei e sala. O găsiți în birou.

Și îi indică direcția.

În timp ce Holly merge într-acolo, se aude o altă explozie a popicelor dărâmate, urmată de un chiot de bucurie scos de o femeie. Bate la ușă. Cineva dinăuntru zbiară:

— Ce e?

Holly consideră că i s-a spus să intre și deschide ușa. Ar fi deschis-o chiar dacă persoana dinăuntru ar fi zbierat *cară-te!* Pentru că are un caz de rezolvat și, în asemenea situații, îi dispare toată timiditatea care o caracterizează.

Althea Haverty este o femeie masivă.

Stă în spatele unui birou încărcat cu hârtii și dosare și are o atitudine aproape budistă. Într-o mână, ține mai multe documente. În față, are un laptop deschis. Expresia ursuză de pe chipul ei o convinge pe Holly că documentele acelea sunt niște facturi.

— Care-i problema? Iar s-a stricat scula care pune la loc popicele pe pista unșpe? I-am zis lui Darren s-o închidă până vine Brock să repare drăcia aia. Pe legea mea, puștiul ăsta are muci în cap!

— N-am venit ca să joc bowling.

Acum, că a clarificat lucrurile, Holly se prezintă și îi explică femeii ce anume dorește de la ea. Althea o ascultă și pune hârtiile pe birou.

— Despre Cary Dressler e vorba. Cel mai bun angajat pe care l-am avut aici de când fiu-meu s-a mutat în California. Știa să se poarte cu clienții și se pricepea cum să-i oprească din băut pe unii, fără să-i supere. Și la planificare? Un adevărat as, nu altceva! Da, se droga, dar nu se droghează toți tinerii acum? Și asta nu l-a împiedicat niciodată să-și facă foarte bine treaba. N-a întârziat niciodată, nu m-a sunat niciodată să-mi spună că nu se simte bine și nu vine la lucru. Până când, într-o bună zi, n-a mai apărut la sală. Și n-am știut nimic de el. Pe el îl cauți dumneata, da?

— Da.

Pe Bonnie Dahl ar trebui s-o caute Holly, pentru că mama acesteia a angajat-o. Dar acum îi caută pe toți. Pe toți cei care au dispărut.

— Clar că nu ai lui te plătesc, știu asta și fără să fiu detectiv.

Althea își duce acum mâinile la ceafă și se întinde, scoțându-și în afară pieptul realmente colosal, care acoperă jumătate din suprafața biroului.

— De ce credeți asta?

— Pentru că a venit la noi dintr-un amărât de orășel din Minnesota. Zicea că tac-su vitreg îl bătea mereu. Și că maică-sa se făcea că nu vede. Până la urmă, s-a săturat să mai îndure viața de acolo și și-a luat picioarele la spinare. Mi-a povestit toate astea pe un ton cât se poate de normal. Fără sentimentalisme, fără „of" și fără „vai". Avea o atitudine pozitivă, bravo lui! Băiatului ăstuia nu-i păsa decât de filme și de slujba de aici. Probabil că și de droguri, dar mie nu-mi place să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Plus că nu

folosea decât iarbă – așa știu eu. Dumneata crezi că a pățit ceva? Ceva rău?

— Cred că este posibil. Mă puteți ajuta să-mi dau seama cu exactitate când anume a dispărut? Am discutat cu vânzătorul de la un Jet Mart pe unde trecea Cary în drum spre casă... probabil stătea undeva cu chirie... dar vânzătorul n-a știut să-mi spună decât că nu l-a mai văzut din perioada primei campanii electorale a lui Trump.

— Dracu' să-i ia pe nemernicii ăia de democrați care i-au furat al doilea mandat! Scuze de vorba urâtă. Ia stai puțin, stai puțin!

Deschide sertarul de sus al biroului și se apucă să cotrobăie prin el.

— Nici nu vreau să mă gândesc că ar fi putut să pățească ceva. Parcă afacerea nu mai merge atât de bine fără el.

Și cotrobăie și tot cotrobăie și mai cotrobăie puțin.

— Adică nu era destul că păcătosul ăsta de Covid mi-a omorât o groază de jucători – ar fi absurd să nu-mi omoare și afacerea –, dar, de când nu mai e Cary aici, chiar de înainte să apară Covidul, e o harababură teribilă și planificările cu echipele și partidele s-au dat cu totul peste cap. Pentru că el se pricepea atât de bine să... da, cred că l-am găsit.

Bagă în laptop un stick USB, își pune ochelarii, caută și caută, clatină din cap, mai caută puțin. Holly are nevoie de multă stăpânire de sine ca să nu se ducă lângă ea și să descopere singură ce anume vrea să găsească femeia.

Althea se uită cu atenție la ecran. Imaginea se reflectă în lentilele ochelarilor și așa reușește să o vadă și Holly. Parcă este un tabel. Althea spune:

— Am găsit. Cary a început să lucreze la mine în 2012. Încă nu era major, deci nu putea să servească băuturi alcoolice, dar eu tot l-am angajat. Și bine am făcut. Ultima leafă și-a încasat-o pe

4 septembrie 2015. Adică acum aproape șase ani? Cum mai zboară timpul, nu-i așa? După aia nu l-am mai văzut.

Își smulge ochelarii de la ochi și se uită la Holly.

— A trebuit să-l înlocuiască bărbatu-meu, Alfie. Asta, înainte să facă infarctul.

— Aveți cumva o fotografie a lui Cary?

— Hai cu mine la Bowlaroo.

Acest Bowlaroo este, de fapt, un bar micuț în care o femeie care abia se mișcă și care poartă mască (chestie care o bucură pe Holly) servește doi jucători de bowling cu burgeri și cu bere. Pe pereții acoperiți cu faianță sunt alte fotografii înrămate. Câteva, cu niște bărbați surâzători, care își arată foile cu scorul obținut. Deasupra lor scrie CLUBUL CELOR 300! În celelalte poze sunt alți jucători de bowling în tricourile echipelor lor.

— Uită-te la locul ăsta! se lamentează Althea, gesticulând în direcția separeurilor goale, a meselor neocupate și a scaunelor stinghere de la bar. Afacerea asta era prosperă pe vremuri, doamnă Holly. Dacă mai merge așa, o să dau *faliment*. Din cauza unei minciuni ordinare, din cauza unei gripe fabricate! Dacă n-ar fi furat alegerile ticăloșii ăia de democrați... gata, am ajuns. Asta-i poza cu Cary.

S-a oprit în fața unei fotografii în care sunt șapte bărbați mai în vârstă – patru au părul alb, trei n-au păr deloc – și un tânăr cu păr blond, legat la spate. Tânărul și unul dintre bărbații în vârstă țin ridicat un trofeu deasupra capetelor. Dedesubt scrie: GENERAȚIA DE AUR – CAMPIOANĂ DE IARNĂ 2014–2015.

— Pot să fac o poză? întreabă Holly, deja ridicându-și telefonul.

— Sigur că da.

Și Holly o face.

— Mai apare și în altele. Uită-te la asta!

În fotografia pe care i-o indică Althea, Cary stă lângă șase femei surâzătoare, dintre care două lasă impresia că îl mănâncă din priviri

pe tânărul domn Dressler. Pe tricourile lor scrie că sunt Vrăjitoarele Sexy, campioane în Divizia Doamnelor – 2014.

— Voiau să-și zică Scorpiile Sexy, dar Alfie al meu a pus piciorul în prag și nu le-a permis. Uitați-l aici pe el, cu una dintre echipele din Liga Băutorilor de Bere. Trofeul câștigat a fost o ladă cu bere Bud.

Holly continuă să facă poze cu telefonul.

— Cary intra în orice echipă care nu avea suficienți jucători – nu conta dacă erau bărbați sau femei. Dar cu condiția să fie în timpul turei lui. Lucra de la unșpe dimineața – că la ora aia deschidem – până la șapte seara. Era îndrăgit de toată lumea și știa foarte bine să joace – avea o medie de 200 de popice doborâte pe partidă – dar se retrăgea când venea titularul. Se acomoda excelent în orice echipă, dar cel mai mult îi plăcea să joace cu tipii ăștia, pentru că la ei o făcea cel mai des.

I-a arătat din nou fotografia cu Generația de Aur.

— Pentru că partidele lor aveau loc după-amiaza. Chiar și înainte de afurisitul ăsta de Covid, aia era o perioadă cam moartă la noi. Moșii își permiteau să joace la ora aia pentru că erau la pensie, dar eu cred sincer că și Cary avea o legătură cu asta. Poate chiar una foarte strânsă.

— De ce?

— Pentru că, după ce Cary n-a mai venit să lucreze aici, moșii au început să joace seara, în serile de luni mai bine zis. Am avut un loc liber acolo și l-au vrut ei.

— Este posibil ca acest tânăr – Cary – să fi discutat cu vreunul dintre domnii aceștia despre planurile lui de viitor? Să spună cuiva că și-ar dori să renunțe la slujba asta și, poate, să plece din oraș?

— Cred că da. E posibil orice.

— Și dânșii încă mai vin la sală? Domnii ăștia din fotografie?

— Unii da, dar vreo doi, sau poate trei, nu mai vin.

Althea pune degetul pe poză, indicându-i lui Holly un bătrân cu păr alb, care ține în mână o bilă marmorată, de culoare roșie, care pare făcută de comandă.

— Roddy Harris mai vine câteodată, dar nu mai poate să joace. Doar stă și se uită. Zice că l-au lăsat șoldurile și că are artrită la mâini. Ăsta de aici a murit... Ăsta parcă a făcut un accident cerebral... Dar ăsta încă joacă.

Și i-l arată pe bărbatul care ține trofeul împreună cu Cary.

— De fapt, ăsta-i chiar căpitanul echipei. A fost și pe vremea lui Cary, este și acum. Hugh Clippard îl cheamă. Am adresa lui, dacă vreți să vorbiți și cu el. Am adresele tuturor jucătorilor, în caz că se întâmplă să câștige ceva. Sau dacă au vreo reclamație.

— Primiți des reclamații?

— Domniță, habar n-ai dumneata câte. Competiția se încinge rău de tot, mai ales în campionatele de iarnă. Mi-aduc aminte că o partidă dintre Vrăjitoare și Invadatorii Pistelor s-a terminat cu o bătaie. Și-au împărțit pumni și s-au zgâriat și s-au tras de păr și s-a vărsat bere peste tot. Ce mizerie! Și totul a pornit de la unul care a călcat cu vârful piciorului peste linia de la care se aruncă bila. Cary a reușit să-i despartă. Și la asta se pricepea. Of, Doamne, cât de mult îmi lipsește!

— *Chiar* aș dori adresa domnului Clippard. Și numărul de telefon, dacă îl aveți.

— Îl am.

Holly merge după Althea Haverty înapoi în birou. Holly nu crede nicio clipă că tânărul Cary Dressler le-ar fi putut destăinui moșilor din Generația de Aur că avea intenția să plece din oraș, pentru că nu-și închipuie că ar fi avut o asemenea intenție. I-au fost schimbate orice intenții sau planuri de viitor ar fi avut; poate chiar pentru totdeauna. Dar, dacă o bătrână a luat toate obiectele personale ale lui Ellen din rulotă, este posibil ca unul dintre

bătrânii de aici s-o cunoască. Poate chiar să fie rudă cu ea – rudă de sânge sau prin alianță. Pentru că Prădătorul de pe Red Bank Avenue nu-și alege victimele la întâmplare, sau nu doar la întâmplare. Prădătorul știa că Ellen nu mai avea pe nimeni. Știa și că nici Cary nu mai avea pe nimeni. Poate știa și că mama lui Peter Steinman era alcoolică. Și mai știa și că Bonnie tocmai ce se despărțise de iubitul ei și că nu mai ținea legătura cu tatăl ei, și că relația cu mama ei era una extrem de încordată. Cu alte cuvinte, Prădătorul avea informații. Prădătorul își alegea țintele.

Holly este acum mai puternică decât înainte – mai așezată, mai stabilă din punct de vedere emoțional, mai puțin predispusă la autoculpabilizare –, dar încă suferă din cauza lipsei de stimă de sine și din cauza nesiguranței. Acestea sunt defecte de caracter, dar culmea este că tocmai ele o ajută să fie un detectiv bun. Își dă foarte bine seama că ar putea să fie complet greșite toate presupunerile ei referitoare la acest caz, numai că instinctul o asigură că are dreptate. Nu vrea să știe dacă tânărul Cary i-a mărturisit vreunuia dintre moșnegii ăia ceva despre planurile lui de a pleca din oraș; dar vrea neapărat să afle dacă vreunul dintre membrii echipei Generația de Aur cunoștea sau chiar era însurat cu o doamnă cu sciatică. Puțin probabil, dar, așa cum îi zicea Muskie lui Dawg, ajutorul de șerif din serialul ăla vechi de desene animate: „Posibil, foarte posibil."

— Poftim! spune Althea și îi întinde lui Holly o foaie de hârtie.

Holly o împăturește și o vâră într-unul dintre buzunarele cu clapă de la pantaloni.

— Mai aveți ceva să-mi spuneți despre Cary, doamnă Haverty?

Althea a luat din nou teancul de facturi. Acum le pune înapoi pe birou și oftează.

— Doar că mi-e dor de el. Sunt convinsă că și celor din Generația de Aur le este – acelora din echipă care au fost aici pe vremea lui. Și Vrăjitoarelor le e dor de el. Le e dor până și puștilor ălora care veneau

în excursie cu clasa o dată pe lună. Mai ales fetelor. Da, se droga, dar eu mai cred că, pe oriunde o fi el acum, e convins că aiureala asta cu gripa este ceva real, la fel ca dumneata, doamnă Holly – nu, nu, nu, n-am de gând să mă cert cu dumneata pe chestia asta, că doar trăim amândouă în America și avem dreptul să credem ce vrem să credem... Spun doar că era un angajat foarte bun și ăștia sunt deja o specie pe cale de dispariție. Darren, de pildă. Nu face decât să piardă vremea pe-aici. Ar fi în stare să planifice un campionat de bowling? Nici cu pistolul la tâmplă!

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, spune Holly și vrea să-și atingă cotul de al femeii în semn de salut.

Althea pare amuzată.

— Domniță, nu te supăra pe mine, dar eu nu fac chestia asta.

Mama mea a murit de gripa asta fabricată, cucoană credulă ce ești! se enervează Holly – însă doar în gând.

Dar îi zâmbește femeii și îi spune cu glas tare:

— Nu mă supăr.

5

Holly traversează încet holul, ascultând zgomotele făcute de bilele rostogolite pe pistă și de popicele dărâmate. Tocmai ce vrea să deschidă ușa de la intrare, pregătindu-se sufletește pentru valul de umiditate și de căldură care o va izbi drept în față, când se oprește brusc și face ochii mari.

Dumnezeule! își spune ea uimită. *Pe bune?*

19 MAI 2021

1

Marie și Barbara beau cafea. Din cauza episoadelor de aritmie din ultimii câțiva ani, Olivia bea ceai fără cofeină și rece. După ce se așază toate comod în living, Olivia îi spune Barbarei ce pași mai sunt de urmat în legătură cu Premiul Penley. Vorbește cu poticneli, mai multe decât de obicei. Pe Barbara o îngrijorează asta, dar bătrâna poetă nu se bâlbâie, nu bolborosește cuvintele, iar ce spune ea acum este la fel de clar și la obiect ca întotdeauna.

— O lungesc la nesfârșit, de parcă ar fi unul dintre concursurile alea de la televizor, cum e *Dansez pentru tine*, nu un concurs de poezie de care nu-i pasă nimănui. Pe la mijlocul lui iunie, lista scurtă va fi redusă la una și mai scurtă, cu doar zece nume. La jumătatea lui iulie, vor anunța cei cinci finaliști. Apoi, spre marea ușurare a candidaților, câștigătorul va fi anunțat – ai crede că se va face cu surle și trâmbițe, dar te-ai înșela amarnic – cam după o lună și ceva.

— Adică în *august*?

— Așa cum ți-am zis, trag de timp. Bine măcar că nu ți se va mai cere să trimiți și alte poezii. Ăsta-i un lucru bun pentru tine. Te rog să mă corectezi dacă greșesc, dar mi se pare că ai cam rămas în pană de idei. Ultimele două poezii pe care mi le-ai arătat mi s-au părut puțin cam forțate – te rog, iartă-mă că-mi permit să-ți spun asta.

— Probabil că așa au și fost.

Barbara este convinsă că așa au fost. Are sentimentul că s-a opintit din greu să scrie versurile acelea, nu i-au mai venit de la sine, ca înainte.

— Îți este îngăduit să mai trimiți câteva – cei care au organizat concursul ar trebui să nu folosească termenul ăsta prea vag. Dar eu te sfătuiesc să nu o faci. În fond, le-ai trimis cele mai bune creații ale tale. Corect?

— Da.

— Trebuie să te culci, Olivia, intervine Marie. Ești epuizată. Ți se citește oboseala pe chip și ți se aude în voce.

Olivia i se pare în permanență epuizată Barbarei – dar nu și ochii, pentru că ochii bătrânei poete par a arunca flăcări întotdeauna. Însă tânăra crede că Marie știe mai bine și vede semnele. E și normal, doar a făcut școala de asistente și are grijă de Olivia de aproape opt ani.

Fără să se uite absolut deloc la infirmiera sa, Olivia ridică o mână. Nu mai are aproape deloc linii pe palmă. *Parcă ar fi palmă de bebeluș,* își zice Barbara.

— Dacă vei ajunge printre cei cinci finaliști, ți se va cere să-ți mărturisești în scris crezul poetic. Adică să scrii un eseu despre ce înseamnă poezia pentru tine. Ai văzut asta pe website-ul lor, da?

Da, Barbara a văzut, dar a trecut repede peste toate informațiile, pentru că nu s-a așteptat niciodată să ajungă atât de departe. Însă acum, când o aude pe bătrâna poetă pomenind de website-ul concursului, îi vine o idee care ar fi trebuit să-i vină mai demult.

— Acolo sunt trecuți toți cei cincisprezece finaliști?

— Nu știu, dar cred că da. Marie?

Marie și-a scos deja telefonul, iar site-ul Premiului Penley se află printre cele salvate acolo. Nu durează decât câteva secunde până răspunde la întrebarea Barbarei.

— Da. Toți sunt aici.

— La naiba! bombăne Barbara.

— Te încăpățânezi și acum să ții secretul ăsta? o întreabă Marie. Pentru că oricum este o realizare extraordinar de mare că ai reușit să ajungi până aici, Barb.

— Păi, cam așa *voiam.* Măcar până își semnează Jerome contractul. Dar acum cred că m-am dat de gol, nu?

Olivia scoate un sforăit zgomotos – așa râde ea.

— Fii serioasă, fata mea. Pe site-ul de la Premiul Penley nu-s de găsit știri demne de *New York Times* sau de CNN. Îmi închipui că singurii care intră pe el sunt doar finaliștii. Plus niște prieteni și niște rude. Poate și vreun profesor sau doi. Restul lumii habar n-are. Și nici nu-i pasă. Dacă îți imaginezi că literatura ar fi un oraș, atunci, cei care citesc și scriu poezie sunt rudele sărace ale celor din centru – rudele sărace care trăiesc în cocioabele de la mahala. Cred că secretul tău este în siguranță. Acum, îmi permiți să revin la eseul despre care vorbeam?

Se întinde ca să-și pună paharul cu ceai pe măsuță. Nu reușește să ajungă până acolo și aproape îi cade din mână. Îl prinde Marie, care stă mereu cu ochii în patru.

— Sigur, vă rog, spune Barbara. După aia, poate ar fi bine să vă întindeți puțin.

Marie îi mulțumește din priviri.

— O mărturisire a crezului poetic, asta va trebui să scrii. Dar nu mai lungă de cinci sute de cuvinte. Posibil să nu te mai afli în competiție atunci când se vor anunța finaliștii, deci nu va mai

trebui să scrii de ce faci ce faci. Însă nu ți-ar strica să te gândești la asta. O să te gândești?

— Da.

Cu toate că, dacă va fi cazul și va avea șansa asta extraordinară, Barbara habar nu are ce va scrie. Atât de multe i-a spus Olivia despre arta poetică, atât de mult au vorbit ele două și atât de multe informații au intrat în mintea ei și atât de fericită este că a aflat că, da, este important ce face și că, da, este o treabă serioasă! Simplul *da* care i s-a spus a însemnat incredibil de mult. Dar care anume ar putea să fie cele mai importante lucruri pe care să le treacă într-un eseu de doar două sau trei pagini, când absolut totul i se pare important? Chiar esențial?

— O să mă ajutați să-l scriu, da?

— Nici vorbă! exclamă surprinsă Olivia. Tot ce spui despre creațiile tale trebuie să vină din sufletul și din capul tău. Ai înțeles?

— Păi...

— Niciun „păi". Ce ai în suflet. Ce ai în minte. Am încheiat discuția asta. Spune-mi acum, mai citești și proză? Poate *Către marea albă?*

— Ajunge, Olivia! spune Marie. Te rog!

Și iarăși bătrâna poetă ridică mâna.

— Am citit-o. Acum m-am apucat de *Meridianul sângelui,* al lui Cormac McCarthy.

— Vai de mine! asta-i o carte sinistră. O carte de groază. Dar vizionară.

— Citesc și *Catalepsie.* Cartea scrisă de profesorul Castro, care a predat aici.

Olivia chicotește puțin.

— Nu era profesor, dar era un foarte bun pedagog. Ți-am zis că era homosexual?

— Mi se pare că da.

Olivia se întinde după paharul cu ceai. Îl ia Marie și i-l pune în mână, privind-o cu tristețe. S-ar părea că a renunțat să o mai convingă pe Olivia că trebuie să se ducă la culcare. Bătrâna poetă s-a înflăcărat și vorbește din nou repede și clar.

— Se vedea de la o poștă că așa era. Acum zece ani, lumea era mult mai puțin tolerantă față de homosexualitate, dar majoritatea oamenilor de la Bell – printre care cel puțin vreo doi care abia acum și-au recunoscut propria orientare sexuală – l-au acceptat așa cum era și nu râdeau de pantofii lui albi, de cămășile galbene și înzorzonate și de beretele lui nostime. Ne plăcea sarcasmul lui, foarte asemănător cu al lui Oscar Wilde. Asta era armura pe care o purta ca să-și ascundă firea blândă și plăcută. Jorge era un om foarte bun. Însă a existat cel puțin o persoană care nu putea să-l sufere. Ba cred că-i era chiar silă de el. Dacă ea ar fi fost șefă de catedră în locul lui Rosalyn Burkhard, precis că ar fi găsit un pretext ca să-l dea afară cu șuturi în fund.

— Emily Harris?

Olivia schițează un zâmbet acru și strâmb, care nu o caracterizează.

— Chiar ea. Nu cred că-i plac absolut deloc oamenii care nu sunt albi, acesta fiind unul dintre motivele pentru care n-am vrut s-o las să se ocupe ea de tine, chiar dacă eu am o vârstă aproape matusalemică. Și știu *precis* că nu-i înghite pe cei care sunt, după cum zice ea, „cu garda inversă". Ajută-mă să mă scol de pe scaun, Marie. Vezi că s-ar putea să mă pârțâi din nou. Slavă Domnului că nu-mi prea put bășinile, la vârsta asta.

Maria o ajută să se ridice. Olivia are la îndemână și cele două bastoane, dar Barbara nu crede că ar putea să meargă fără ajutorul lui Marie, după ce a stat atât de mult timp așezată pe scaun.

— Gândește-te la eseul ăla, Barbara! Sper din suflet să fii unul dintre cei cinci norocoși cărora li se va cere să-l scrie.

— O să-mi pun mintea la contribuție.

Așa spune câteodată prietena ei, Holly.

La jumătatea drumului spre scară, Olivia se oprește și se întoarce cu fața la ea. Nu mai aruncă flăcări din priviri. Acum, ochii îi sunt ușor încețoșați, pentru că s-a întors în trecut, așa cum face din ce în ce mai des în primăvara aceasta.

— Mi-aduc aminte de ședința de catedră în care s-a discutat viitorul atelierului de poezie, când Jorge a luat cuvântul și a pledat – cu foarte multă elocință – în favoarea păstrării lui. Parcă a fost ieri, așa de bine îmi amintesc totul. Parcă o și văd pe Emily zâmbind și dând din cap în timp ce el vorbea, ca și cum ar fi vrut să spună „exact, bravo, bine punctat". Numai că *ochii* ei nu zâmbeau. De atunci își pusese în minte să facă în așa fel încât să iasă cum voia ea. Este o femeie extrem de hotărâtă. Mai ții minte petrecerea pe care a dat-o de Crăciunul trecut, Marie?

Marie își dă ochii peste cap.

— Așa ceva nu se uită.

— Ce s-a întâmplat? vrea să știe Barbara.

— Olivia..., începe Marie.

— Of, nu mă mai pisălogi atâta, femeie! Durează doar un minut și e o poveste tare bună. Uite, draga mea, cum a fost: în fiecare an, soții Harris organizează o petrecere cu câteva zile înainte de Crăciun. Că așa cere *tradiția,* zic ei. Dau petrecerile astea încă de pe vremea lu' tata Noe. Anul trecut, colegiul s-a închis din cauza pandemiei de Covid și ni se părea normal să nu se mai respecte nici această „impresionantă tradiție". Crezi tu că Emily Harris a permis așa ceva?

— Probabil că nu, răspunde Barbara.

— Ai ghicit. Soții Harris au organizat o petrecere *online*, la care eu și cu Marie am refuzat să luăm parte. Dar petrecerea de pe Zoom n-a fost îndeajuns pentru Emily a noastră. A angajat

un grup de tineri, pe care i-a pus să se îmbrace în costume de Moș Crăciun și de spiriduși și i-a trimis să ducă coșuri cu bunătăți tuturor invitaților care se aflau în oraș. Am primit și noi un coș din ăla, cu toate că nu am vrut să intrăm pe Zoom cu toată lumea. Nu-i așa că am primit, Marie? Niște beri și niște fursecuri, cam așa ceva?

— Ba da, ni le-a adus o tânără blondă și drăguță. Acum, pentru numele lui Dumnezeu...

— Da, șefa, bine.

Cu ajutorul lui Marie, bătrâna poetă reușește să ajungă până la scară, unde se așază – în zgomot de pârțuri – pe scaunul electric care o va duce la etaj.

— La ședința aia despre atelierul de poezie, în cele câteva minute când se părea că Jorge va avea câștig de cauză... lui Emily nu i s-a șters zâmbetul de pe buze, dar se uita la el...

Și Olivia scoate un hohot de râs răgușit și fără strop de veselie în el.

— ...se uita la el de parcă ar fi vrut să-l omoare.

27 IULIE 2021

1

COPIII JOACĂ BOWLING CA SĂ SE MENȚINĂ SĂNĂTOȘI, scrie deasupra fotografiilor cu școlari care au jucat bowling în sala aceasta înainte ca pandemia să pună capăt unor asemenea activități. Holly se uită bine în jur ca să se asigure că nu o vede nimeni. Darren – tânărul angajat acum în locul lui Cary Dressler – stă sprijinit într-o rână lângă dozatoarele de bere, cu ochii ațintiți la ecranul telefonului. Althea Haverty este în birou. Lui Holly îi este teamă ca nu cumva să fie prea bine lipită de perete poza pe care vrea s-o ia, dar nu, nici vorbă. Poza e agățată într-un cuișor. Acum se teme ca nu cumva să nu fie nimic scris pe spatele ei, dar uite că sunt câteva cuvinte, scrise chiar foarte clar: *Elevele de pe 5th Street, mai 2015.*

Holly agață fotografia la loc, după care – pentru că așa e Holly – o îndreaptă cu multă atenție. În ea sunt douăsprezece fete în șorturi de culoare mov – echipamentul de educație fizică al școlii gimnaziale de pe 5th Street, pe care Holly îl cunoaște. Fetele sunt așezate pe trei rânduri, câte patru pe fiecare. Stau picior peste picior pe scaune, în fața uneia dintre piste. În rândul din mijloc, se distinge o foarte surâzătoare Barbara Robinson, cu claia aia de pieptănătură afro, cum purta la vremea respectivă. Holly nu crede că se înșală

când își spune că Barbara trebuie să fi avut doisprezece ani și să fi fost în clasa a VI-a când a fost făcută fotografia. Cary Dressler nu apare în poza asta, nu apare în nicio poză cu copiii care joacă bowling ca să se mențină sănătoși. Dar ar fi trebuit să fie acolo când veneau copiii, dacă începea lucrul la ora unsprezece, când se deschidea sala „Dă cu bila".

Holly iese și se duce la mașină. Abia dacă mai simte căldura și – culmea! – nici măcar nu tânjește după o țigară. Se urcă în Prius, dă drumul la aerul condiționat și caută în telefon fotografia cu Generația de Aur, cea în care Hugh Clippard – căpitanul echipei – și Cary țin ridicat trofeul. O trimite Barbarei, însoțită de întrebarea: Îl mai ții minte pe tipul cel tânăr?

Acum, că a rezolvat problema, începe să-i sune în cap clopoțelul nicotinei. Își aprinde o țigară, își pune scrumiera portabilă alături și pornește la drum. A venit vremea să bată la niște uși. Începând cu cea a lui Hugh Clippard.

2

Sunt frumoase casele în stil victorian de pe elegantul Ridge Road, dar și mai frumoase sunt cele de pe Laurel Close, din inima cartierului Sugar Heights. Sigur, cu condiția ca „frumos" să nu însemne doar „scump" pentru cel care le admiră, ci *al naibii* de scump. Lui Holly nici că-i pasă. Din punctul ei de vedere, totul este super dacă îi funcționează electrocasnicele din apartament și dacă nu se prelinge apa în casă pe lângă ferestre atunci când plouă. Mare bătaie de cap ar fi să aibă angajat un grădinar (sau mai mulți), un grădinar exact ca acesta pe care-l vede acum în fața vilei în care locuiește familia Clippard – o casă în stil Tudor, în față cu un

gazon ca o catifea imensă și verde. Holly oprește lângă bordură. Grădinarul își vede mai departe de treaba lui – tunde iarba.

Holly își spune: *O proaspătă milionară oprește mașina și se uită la un bărbat care tunde iarba familiei Clippard.*

Își ia telefonul și formează numărul lui Hugh Clippard. Se așteaptă să fie nevoită să-i lase un mesaj, dar bărbatul răspunde și o ascultă în vreme ce-i explică pe scurt de ce o interesează persoana lui Cary Dressler.

— Ce tânăr excepțional! exclamă Clippard când ea termină de vorbit.

După cum avea să afle Holly, domnul Hugh Clippard este genul de persoană care mai mult exclamă în loc să vorbească pe un ton cât de cât normal.

— Vă spun cu tot dragul tot ce știu despre el. Hai, intrați prin spate! Sunt cu soția la piscină.

Holly intră cu mașina pe alee și îl salută pe grădinar. Acesta îi face cu mâna și continuă să taie iarba. Sau s-o tundă. Nici în ruptul capului Holly nu înțelege ce mai are de tăiat la iarba aia. I se pare că peluza deja arată ca o masă de biliard abia șterșă de praf și lustruită. Își ia iPadul – pentru că are ecranul mai mare și Clippard va vedea mai bine pozele pe care vrea să i le arate – și ocolește casa. Se oprește doar o secundă, cât să se uite pe o fereastră dincolo de care se vede o sufragerie cu o masă atât de mare, că ar încăpea la ea și o echipă de fotbal (sau de bowling).

Hugh Clippard și soția stau întinși pe șezlonguri identice, sub o umbrelă mare și albastră. Piscina, de aceeași nuanță cu umbrela, nu are dimensiuni de bazin olimpic, dar nici nu arată ca una pentru copii. Clippard e încălțat cu sandale și poartă un șort roșu și strâmt. Dă cu ochii de ea și se ridică repede. Are abdomenul plat și i se văd mușchii lucrați la sală. Părul alb și lung este ud și lipit de cap. În primul moment, Holly crede că are în jur de șaptezeci de ani.

Când el se apropie ca să dea mâna cu ea, își dă seama că este mult mai în vârstă, dar într-o formă extraordinară – ăsta-i motivul pentru care încă poate să joace în echipa Generația de Aur.

El zâmbește când îi surprinde ezitarea de a-i atinge mâna, dezvelind două rânduri de dinți albi și perfecți, care probabil că au costat o avere.

— Suntem amândoi vaccinați, doamnă Gibney; și intenționăm să ne facem și doza booster imediat ce va fi aprobată de CDC[1]. Să înțeleg că și dumneavoastră sunteți vaccinată?

— Da, sunt, răspunde Holly.

Îi strânge mâna și își dă jos masca.

— V-o prezint pe Midge, soția mea.

Femeia de pe șezlong este cu cel puțin douăzeci de ani mai tânără decât Clippard, dar nu arată nici pe departe la fel de bine ca el. Sub costumul întreg de baie i se ghicește burtica nu prea mică. Acum își dă jos ochelarii de soare, gesticulează într-o doară din ei spre Holly, după care se întoarce la cartea pe care o citește și al cărei titlu spune multe (poate chiar *prea multe)* despre conținut: *Arta subtilă a nepăsării*[2]. Cu alte cuvinte, „Cum să faci să te doară fix în pix de tot și de toate".

— Să mergem în bucătărie, o invită Clippard. *Murim de cald* aici. Ai nevoie de ceva, Midge?

Singurul răspuns al femeii este un alt gest indiferent din mână. Dar acum fără să-și ridice ochii la soțul ei. Clar că o doare fix în pix.

Bucătăria – din spatele ușilor glisante din sticlă – arată așa cum și-a imaginat Holly. Frigiderul este Sub-Zero, adică ultimul răcnet al tehnologiei. Ceasul de pe peretele din spatele blatului de granit

---

[1] Centre for Disease Control and Prevention – Centrul pentru Prevenirea și Controlul Bolilor din SUA (n. tr.).

[2] *The Subtle Art of Not Giving a F*ck* – carte de dezvoltare personală, scrisă de Mark Manson și apărută în 2016 (n. tr.).

este marca Perigold. Clippard toarnă ceai de la gheață în două pahare și o roagă pe Holly să-i explice cu lux de amănunte motivul pentru care a venit la el. Holly îi spune tot, pomenind despre Bonnie, despre legătura dintre cazuri (magazinul Jet Mart), dar punând accentul pe dispariția lui Cary.

— V-a destăinuit ceva despre planurile lui de viitor? V-a spus ce avea gând să facă? Vă pun aceste întrebări pentru că am aflat de la doamna Haverty că îi plăcea cel mai mult să joace în echipa dumneavoastră.

Holly nu se așteaptă să-i fie de vreun folos răspunsul lui. Poate va afla ceva – nu trebuie să-ți pierzi niciodată speranța și toate alea-alea –, dar s-a uitat bine la Midge Clippard și și-a dat seama că nu ea este bătrâna despre care i-a spus Imani McGuire că a văzut-o luând lucrurile din rulota lui Ellen Craslow.

— Cary! exclamă Clippard, clătinând din cap. Era un băiat al naibii de bun. Credeți-mă pe cuvânt. Ca să nu mai zic că știa să dea cu bila!

Și ridică un deget în nasul lui Holly, de parcă ar vrea să-i atragă atenția.

— Dar nu profita niciodată de priceperea asta. Se plia mereu pe felul în care jucau cei din echipele adverse.

— Cât de des se întâmpla să înlocuiască vreun jucător?

— Cam prea des! răspunde Clippard cu un chicotit la fel de sonor ca exclamația lui de dinainte. Că doar nu degeaba ni se zice Generația de Aur! Mereu aveam pe câte unul cu dureri de șale sau de genunchi, cu gâtul țeapăn sau cu vreun alt necaz din ăsta pe care ți-l aduce bătrânețea. Și atunci îl chemam pe Cary și îl întâmpinam cu aplauze dacă avea timp și putea să joace cu noi. Că nu avea timp chiar de fiecare dată. Îl plăceam pe el și el ne plăcea pe noi. Vreți să vă zic un secret?

— Îmi plac secretele.

Acesta este purul adevăr.

Hugh Clippard începe să vorbească mai încet, dar până și șoaptele lui sună ca niște exclamații.

— Unii dintre noi ne luam iarbă de la el! Nu avea întotdeauna marfă de calitate. „Bilă Mică" nici nu voia să se atingă de ea, dar cei mai mulți nu refuzam să tragem câteva fumuri dintr-o țigară sau o pipă cu marijuana. Știți că atunci treaba asta nu era legală.

— Cine este „Bilă Mică"?

— Roddy Harris. Îi ziceam așa pentru că juca cu o bilă de doar patru kile jumate. Majoritatea foloseam bilele alea de șase kile.

— Domnul Harris e alergic la marijuana?

— Nu, doar *nebun*! strigă Clippard și izbucnește în hohote de râs. Altminteri, un tip cumsecade și jucător destul de bun, dar dus rău de tot cu pluta! Îi mai ziceam și „Domnul-cu-carnea"! Pe lângă Roddy, tipul ăla care a inventat dieta Atkins[1] pare un vegetarian convins! Roddy pretinde că produsele din carne regenerează celulele creierului, în vreme ce anumite produse vegetale, printre care și canabisul, le distrug.

Clippard se întinde, iar mușchii abdomenului îi ies și mai mult în relief. Dar Holly observă acum pielea lăsată și zbârcită de la subrațele lui. Într-adevăr, își spune ea, *nu există răzbunare mai cruntă decât cea a timpului.*

— Doamne, câte amintiri am din vremea aia! Nu mai sunt printre noi mulți dintre cei cu care jucam! Când am intrat în echipa Generația de Aur, eram profesor la Bell, locuiam într-un apartament din centru și mă mai ocupam și cu tranzacțiile la Bursă. Acum lucrez cu normă întreagă în domeniul investițiilor și, după cum puteți vedea, îmi merge foarte bine!

---

[1] Robert Atkins (1930–2003) – medic american care a inventat în 1970 o dietă pe bază de proteine și grăsimi, cu nivel scăzut de carbohidrați (n. tr.).

Și face un gest larg cu mâna în jur – spre bucătăria cu electrocasnicele foarte scumpe, spre piscina din curte, poate chiar și spre mai tânăra lui soție. Care nu mai este chiar atât de tânără încât să fie considerată „soție-trofeu", iar Holly este nevoită să-l admire pentru că nu și-a luat de nevastă o „păpușică Barbie", cum obișnuiesc să facă bărbații în vârstă și cu mulți bani.

— Trump e un cretin și mă bucur că a pierdut, *realmente* încântat – așa sunt. Habar n-avea cu ce se mănâncă politica. Dar a fost bun pentru piețele de capital. Mai doriți niște ceai?

— Nu, mulțumesc. Mai am puțin. Este bun, foarte tonifiant.

— Și, ca să vă răspund la întrebare, doamnă Gibney, nu, nu-mi aduc aminte să-mi fi spus Cary ceva vreodată despre intenția lui de a pleca din oraș sau de a-și găsi altă slujbă. Sigur, se poate să fi uitat eu că mi-a spus, pentru că au trecut șapte... ba nu... chiar nouă ani de atunci, însă mie tânărul ăla mi s-a părut foarte mulțumit cu viața lui de atunci. Era nebun după filme și după motoreta lui gălăgioasă. Ziceți că a găsit-o cineva în Parcul Deerfield?

— Da.

— Nu se poate! Nu-mi vine să cred că ar fi putut să renunțe la ea! Era blazonul lui!

— Îmi permiteți să vă arăt o fotografie? Cu siguranță că ați mai văzut-o – este atârnată pe peretele din Bowlaroo.

Pune poza pe ecranul iPadului. Clippard se apleacă să o vadă mai bine.

— Da, campionatul de iarnă, spune el. Ce timpuri frumoase! N-am mai câștigat de atunci, doar anul trecut a fost cât pe ce s-o facem.

— Îi recunoașteți pe cei din fotografie? Și mai aveți cumva adresele lor? Și numerele de telefon?

— Un test de memorie! zbiară entuziasmat Clippard. Hai să văd dacă-l trec!

— Îmi dați voie să vă înregistrez răspunsurile pe telefon?

— Sigur că da! Deci ăsta-s eu. Și ăsta-i Roddy Harris, zis și „Bilă Mică" și „Domnul-cu-carnea". Locuiește cu nevastă-sa pe strada aia cu case în stil victorian, Ridge Road. Și Roddy era profesor, la Catedra de biologie, iar nevastă-sa – nu mai știu cum o cheamă – era la Catedra de engleză.

Atinge cu vârful degetului chipul bărbatului de alături de ei.

— Ben Richardson a murit de inimă, acum doi ani.

— Era căsătorit? Soția lui se mai află în oraș?

Clippard îi aruncă o privire mai ciudată.

— Ben era deja divorțat când a început să joace cu noi. Divorțat de *multă* vreme. Zău, doamnă Gibney, chiar credeți că vreunul dintre noi a avut ceva de-a face cu dispariția lui Cary?

— Nu, nu, nimic de genul ăsta, îl asigură Holly. Sper doar că unul dintre ei ar putea să-mi spună unde a plecat Cary.

— Aha, m-am prins! Să continuăm! Cheliosul ăsta lat în umeri este Avram Welch. Stă într-unul dintre blocurile alea de lângă lac. Nevasta i-a murit acum câțiva ani, ca să știți. El încă joacă.

Trece la următorul, alt bărbat cu chelie.

— Jim Hicks. Îl strigam „Sos Picant". S-a mutat în Racine, împreună cu soția. Cum mă descurc până acum?

— Excelent! exclamă Holly.

Probabil că e molipsitor obiceiul ăsta.

Midge apare în pragul bucătăriei.

— Ce faceți, copilași? Vă distrați?

— Normal că da! răcnește Clippard, care fie nu a sesizat nuanța subtilă de sarcasm din tonul soției sale, fie a preferat să n-o ia în seamă.

Doamna Clippard își toarnă niște ceai rece în pahar, după care se ridică pe vârfuri ca să ia dintr-un dulap o sticlă cu o băutură alcoolică de culoare aurie. Holly observă că dulapul acela este ticsit

cu sticle cu tărie. Doamna își toarnă destul de mult peste ceai, după care le arată sticla și ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— De ce nu? strigă din nou Clippard. Lui Dumnezeu nu-i plac lașii!

Midge îi toarnă puțin peste ceai. Alcoolul se duce la fund.

— Și dumneavoastră, doamnă Gibley? Un strop de whisky o să vă înviorеze ceaiul.

— Vă mulțumesc, dar nu, zice Holly. Sunt cu mașina.

— Ce cetățean corect sunteți! spune Midge. Pa-pa, copilași!

Și pleacă. Clippard se uită după ea cu o privire care ar putea să exprime un soi de aversiune modică. Sau nu. Apoi se întoarce spre Holly.

— Dumneavoastră jucați bowling, doamnă Gibney? o întreabă el, accentuându-i ușor numele de parcă ar vrea să-și corecteze soția *in absentia*.

— Nu, nu joc, recunoaște Holly.

— Să vă spun eu atunci cum se joacă. În mod normal, echipele sunt formate doar din câte patru membri și așa jucăm și noi în finale. Dar, în timpul sezonului, jucăm și cu câte cinci sau șase oameni în echipă, cu condiția ca tot atâția să fie și în echipa adversă. Pentru că, în liga celor trecuți de 65 de ani, mereu se întâmplă să fie câte unul pe lista celor cu dizabilități. Câteodată, chiar doi sau trei. Adică...

— Știu ce înseamnă lista aceea, spune Holly, fără să-i atragă atenția că acum se numește „lista persoanelor inapte de joc".

Dintr-odată, nu-și mai dorește nimic altceva decât să plece de acolo. I se pare că Hugh Clippard a intrat într-o stare de oarecare frenezie. Nu crede că ar fi drogat, dar așa se comportă. Mușchii ăia de pe abdomen... fesele mici și ferme din șortul roșu... bronzul... și pielea aia lăsată și zbârcită de la subsuori...

— Aici cine este?

— Ernie Coggins. Locuiește în cartierul Upriver, cu nevasta. Încă joacă împreună cu noi în serile de luni, însă doar dacă vine infirmiera să aibă grijă de ea. Biata femeie are hernie de disc lombară degenerativă. E țintuită în scaunul cu rotile. Dar Ernie e în formă. Se îngrijește bine.

Acum Holly înțelege ce anume o deranjează, pentru că este același lucru care îl deranjează și pe Clippard. Majoritatea bărbaților din fotografie sunt acum din ce în ce mai șubrezi și mai bolnavi – dar, în fond, este ceva normal, din moment ce media lor de vârstă este în jur de optzeci de ani. Normal ca instalația să se uzeze, dar uite că Hugh Clippard nu vrea să accepte așa ceva. Este în stare de negare.

— În poza asta nu-i și Desmond Clark – probabil că nu era la sală când a fost făcută. Și Des a murit; și nevastă-sa. Au căzut cu avionul în Florida. La Boca Raton. Era un avion ultraușor, cu doar două locuri. Des îl pilota. Și, de prost ce-a fost, a încercat să aterizeze pe ceață. N-a nimerit pista.

Nici urmă de vreo exclamație acum; Clippard vorbește aproape monoton. Ia o duș mare din ceaiul îndoit cu whisky și spune:

— Mă gândesc să mă las.

În primul moment, Holly crede că este vorba despre băutură. Dar își dă seama că se înșală.

— Să ieșiți din echipă?

— Da. Și ce mult îmi plăcea numele nostru pe vremuri – „Generația de Aur"! Dar, acum, numele ăsta mă scoate din sărite. Singurii din poza asta care încă jucăm suntem eu, Avram și Ernie Coggins. Mai trece pe acolo și „Bilă Mică", însă doar ca să se uite la noi. Nu mai e deloc ca înainte.

— Nimic nu mai este ca înainte, șoptește Holly.

— Nu? Nu, sigur că nu. Dar așa ar trebui să fie. Și ar putea să fie dacă oamenii ar avea mai multă grijă de ei înșiși.

Se uită lung la fotografie. Holly se uită lung la el și vede acum că până și pe mușchii lucrați la sală au început să se vadă zbârcituri.

— Cine este ultimul?

— Vic Anderson. „Vic cel Iscusit", așa îi ziceam noi. A făcut un accident vascular cerebral. E pe undeva la țară, într-un cămin pentru bătrâni.

— Nu cumva la Rolling Hills?

— Ba da, așa se cheamă.

Sigur, nu poate să fie decât o coincidență faptul că unul dintre bătrânii de la sala de bowling se află în același cămin ca unchiul Henry. Și Holly se simte ușurată, pentru că a avut o cu totul altă senzație atunci când a văzut în holul de la intrarea sălii „Dă cu bila" o poză în care apărea și Barbara Robinson... atunci i s-a părut... cumva... că ar fi fost mâna destinului.

— S-a mutat și soția lui în zona aia, ca să-l poată vizita mai des. Nu, serios, doamnă Gibney, chiar nu doriți un strop de întăritor din ăsta? N-o să știm decât noi doi.

— Chiar nu, spune Holly și oprește aplicația de înregistrare. Vă mulțumesc foarte mult, domnule Clippard.

El tot la ecranul iPadului se uită. Pare aproape hipnotizat.

— Până acum nici nu mi-am dat seama cât de puțini am mai rămas.

Holly închide aplicația cu fotografii. Clippard ridică ochii la ea. Are o privire năucită, de parcă n-ar ști prea bine unde se află.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

— Cu foarte multă plăcere. Dacă o să dați de Cary, rugați-l să treacă pe la mine. Sau măcar dați-i adresa mea de e-mail. V-o scriu imediat.

— Și numerele de telefon ale celor care mai sunt în viață?

— Sigur că da.

Rupe o foaie dintr-un carnețel pe care scrie O NOTIȚĂ DIN BUCĂTĂRIA LUI MIDGE, ia un pix dintr-o cană plină cu asemenea unelte de scris, își deschide agenda din telefon și începe să noteze tot ce i-a cerut ea. Holly observă că îi tremură ușor mâna. Ia apoi hârtia, o împăturește și o bagă în buzunar. Metafora *crunta răzbunare a timpului îi revine în minte.* Holly n-are absolut nimic contra bătrânilor, ba dimpotrivă; însă îi dă o stare de neliniște felul în care Clippard a ales să se comporte la o vârstă atât de înaintată.

Pe scurt, abia așteaptă să plece naibii de aici.

3

În Sugar Heights nu există decât un singur complex comercial (dar, vai cât de luxos!). Holly oprește în parcare, deschide portiera, își aprinde o țigară și o fumează stând cu coatele pe genunchi și cu picioarele pe asfalt. În Prius a început să miroasă a țigări și nici măcar odorizantul de mașină nu poate alunga putoarea asta. Ce obicei prost, dar și cât de necesar!

Doar acum, își spune ea și își amintește din nou de ruga Sfântului Augustin, care îl implora pe Dumnezeu să-l ajute să nu mai păcătuiască... dar nu astăzi.

Holly își verifică mesajele din telefon, curioasă să vadă dacă i-a răspuns Barbara la întrebarea trimisă împreună cu fotografia lui Cary Dressler alături de jucătorii Generației de Aur. Nu, nu i-a răspuns. Holly se uită la ceas și vede că nu este decât două și un sfert. I-a mai rămas mult timp din zi și nu are deloc de gând să-l irosească. Deci ce urmează?

O să-și miște fundul și o să se apuce să bată la toate ușile, desigur.

În anul 2015, erau opt jucători în Generația de Aur, cu tot cu Desmond Clark – cel care nu apare în poză. Pe trei dintre ei nu mai

este nevoie să-i caute. Ba patru, dacă-l pune la socoteală și pe Hugh Clippard. Pare capabil să-i pună la pământ și pe Bonnie, și pe puștiul cu placa de skateboard, dar Holly nu este atât de sigură că ar fi putut s-o imobilizeze și pe Ellen.

Însă, pentru moment, îl scoate din ecuație, la fel cum îi scoate și pe cei doi care au murit, și pe Jim Hicks (care s-a mutat în Racine, Wisconsin... cu toate că ar trebui să verifice dacă lucrurile stau chiar așa).

Înseamnă că nu au mai rămas decât Roddy Harris, Avram Welch și Ernie Coggins. Sigur, mai trăiește și Victor Anderson, însă Holly nu prea crede că victima unui atac cerebral ar fi în stare să iasă pe furiș din Căminul de Bătrâni Rolling Hills ca să răpească oameni.

Știe prea bine că este puțin probabil ca *vreunul* dintre jucătorii echipei Generația de Aur să fie Prădătorul de pe Red Bank, dar este din ce în ce mai convinsă că toate acele presupuse răpiri – Dressler, Craslow, Steinman și Bonnie Rae Dahl – au fost premeditate, nu comise la întâmplare. Prădătorul le cunoștea programul zilnic, iar programul zilnic al fiecăruia dintre ei ducea în (sau pe lângă) Parcul Deerfield.

Jucătorii de bowling îl știau pe Cary. N-ar trebui să pomenească de alte dispariții până nu va avea senzația – Bill Hodges i-ar fi zis *presentiment* – că întrebările pe care le pune despre Cary alarmează pe cineva. Sau îl fac să devină defensiv. Poate chiar să aibă o expresie vinovată.

Știe la ce schimbări comportamentale să fie atentă, că doar a absolvit „școala lui Bill". Mai bine să-i țină pe Ellen, Pete și Bonnie drept atuuri.

Deocamdată, cel puțin.

Însă nu-i trece absolut deloc prin minte că Penny Dahl a șters-o din lista ei de contacte de pe Facebook, Instagram și Twitter.

4

În vreme ce Holly fumează în parcarea de la luxosul mall din Sugar Heights, Barbara Robinson se uită în gol. Și-a dezactivat toate notificările de pe computer și telefon și acum nu mai poate primi mesaje și nu mai poate fi sunată decât de părinții ei și de Jerome. Cerculețele astea roșii de lângă mesaje sunt mult prea tentante ca să nu le bage în seamă. Eseul pentru Premiul Penley – condiție absolut necesară pentru intrarea în finală – trebuie să fie gata până la sfârșitul lunii și nu mai sunt decât patru zile până atunci. De fapt, doar trei; vrea să ducă încă de vineri plicul cu eseul la poștă și să se asigure că i s-au pus toate ștampilele și timbrele. Ar fi de-a dreptul culmea să fie eliminată tocmai acum, din cauza unui amănunt fără nicio legătură cu concursul. Așa că se apucă de lucru.

Poezia este importantă pentru mine deoarece

Oribil. Sună exact ca introducerea unei analize literare de gimnaziu. Șterge.

Poezia contează pentru mine pentru că

Și mai rău. Șterge.

Motivul pentru care eu iubesc poezia este

Șterge, șterge, șterge!

Barbara închide computerul, stă o vreme privind în gol, apoi se ridică de la birou și își scoate repede blugii. Își pune o pereche de pantaloni scurți și un tricou fără mâneci, își prinde neglijent părul la spate și iese să alerge.

Afară este prea cald pentru jogging – probabil peste treizeci și cinci de grade –, însă nu știe ce altceva ar putea să facă acum. Aleargă până la capătul străzii și înapoi... și este o stradă destul de lungă. Când ajunge din nou în fața casei unde va mai locui împreună cu părinții doar până când se va duce la facultate și va începe o viață nouă, este transpirată și abia își trage sufletul. Cu toate astea, mai face o dată turul străzii. Doamna Caltrop, care și-a pus o pălărie imensă de soare și a ieșit să-și ude florile, se uită la ea ca la o nebună. Poate chiar este.

Când stătea în fața computerului, uitându-se la ecranul alb și la pâlpâitul cursorului, care parcă își bătea joc de ea, s-a simțit îngrozitor de frustrată și – de ce să n-o recunoască – speriată. Pentru că Olivia a refuzat să o ajute. Pentru că mintea ei era la fel de goală ca ecranul. Dar acum, după ce a alergat atât de mult prin arșiță și transpirația i-a udat aproape complet tricoul și i se prelinge pe lângă urechi aidoma unor lacrimi stranii, își dă seama ce se afla dincolo de spaimă și de frustrare. Furia. Are senzația că o ia cineva la mișto. Că o pune să sară prin cercuri ca un câine de circ.

Ajunge acasă – deocamdată este singură, pentru că mama și tata sunt la serviciu –, urcă scara câte două trepte o dată, dezbrăcându-se și aruncându-și hainele pe jos în drumul către baie, apoi intră în duș și dă drumul doar la apa rece. Scoate un țipăt și se strânge în brațe. Își ridică fața încinsă în jetul rece și țipă din nou. Se simte bine când țipă – a învățat asta în urmă cu două luni, când a țipat împreună cu Marie Duchamp. Așa că mai țipă o dată.

Iese de la duș dârdâind de frig și cu toată pielea de găină. Dar se simte mai bine. Are mintea *mai limpede*. Se șterge bine, până îi lucește tot corpul. Apoi își adună hainele de pe jos și se duce în camera ei. Aruncă hainele pe pat, se duce în pielea goală la birou, întinde mâna ca să-și deschidă computerul, dar imediat își zice: *Nu. Nu-i bine.*

Ia unul dintre caietele de școală de pe raftul de lângă birou, îl deschide, trece de notițele despre Henric al VII-lea și Războiul Rozelor și ajunge la o pagină goală. O rupe neglijent, observă că nu este dreaptă și se bucură. Își amintește ce i-a spus Olivia într-o dimineață. I-a zis că expresia ar veni de la un scriitor spaniol, care se numește Juan Ramón Jiménez[1], însă ea – Olivia – a auzit-o prima oară de la Jorge Castro. Și Jorge susținea că ar fi temelia tuturor scrierilor sale de până atunci și a tuturor celor pe care spera să le mai scrie pe viitor: *Dacă ți se dă o coală liniată, scrie de-a curmezișul.*

Exact așa face și Barbara acum: își scrie eseul de-a latul liniilor albastre ale foii de caiet dictando. Regulamentul concursului Penley impune ca lucrarea să *nu depășească 500 de cuvinte.* Eseul pe care-l are Barbara în minte este mult mai scurt. Și uite că, la urma urmei, Olivia tot o ajută prin ce i-a spus într-una dintre discuțiile lor din diminețile care i-au schimbat viața. Poate i-au schimbat-o chiar mai mult decât o va face vreodată facultatea. *Scriu poezie pentru că, fără ea, sunt ca un cal nărăvaș, neîncălecat vreodată.* Se oprește o clipă, apoi adaugă: *Și mi se pare o inepție* să mi se ceară să scriu un eseu despre poezie după ce v-am trimis atât de multe. Poeziile mele sunt eseul meu.

Împăturește de două ori foaia de hârtie zdrențuită la margini și o bagă în plicul pe care a lipit deja timbrele și a scris adresa. Se îmbracă în grabă, coboară scara în goana mare, iese, uită să închidă ușa. O ia la fugă în josul străzii. Degeaba a făcut dușul rece, că transpiră din nou. Dar nu-i pasă. Trebuie neapărat să facă asta înainte să se răzgândească. Și ar fi o greșeală să se răzgândească, pentru că este foarte corect ce a scris.

---

[1] Juan Ramón Jiménez (1881–1956) – poet și eseist spaniol, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în 1956 (n. tr.).

În colț, este o cutie poștală. Aruncă în ea plicul cu eseul, după care se apleacă, cu mâinile proptite pe genunchi și gâfâind.

Nu-mi pasă dacă pierd sau câștig. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă.

Sigur, poate că mai târziu va regreta ce a scris. Însă nu și acum. Pentru că, acum, când stă îndoită de mijloc lângă cutia poștală, cu părul ud atârnându-i în ochi, știe că acesta este adevărul.

Știe că doar creația contează.

Nimic altceva. Nici premiile. Nici cărțile publicate. Nici banii și nici faima.

Doar creația.

1 IULIE 2021

1

8:03 p.m.

Bonnie Rae Dahl merge cu bicicleta pe Red Bank Avenue și ajunge la Jet Mart.

8:04 p.m.

Se dă jos de pe bicicletă, își scoate casca și își scutură capul ca să-și aranjeze părul. Își pune casca pe șaua de la bicicletă și intră în magazin.

— Bună, Emilio! îl salută ea pe vânzător și îi zâmbește.

— Bună! îi răspunde acesta, zâmbindu-i la rândul lui.

Bonnie trece pe lângă vitrina frigorifică de la intrare („Peștera cu Bere") și ajunge la cea din spate unde sunt sucurile. Ia o sticlă de Pepsi fără zahăr. Se întoarce, se oprește la raionul de dulciuri – Twinkie, Ho Ho, Yodel, Little Debbie. Își alege o ruladă de ciocolată de la Ho Ho. Se mai gândește puțin. Emilio pune pachetele de țigări în vitrina din spatele tejghelei. O dubiță trece pe lângă magazin și coboară panta colinei.

8:05 p.m.

Dubița este condusă de Roddy Harris. În buzunarul sacoului sport, are seringa cu valium. Emily s-a așezat deja în scaunul cu rotile și este pregătită pentru ce va urma... iar în seara aceasta

chiar că trebuie să le iasă planul. I-au revenit crizele de sciatică și sunt mult mai dureroase decât înainte. Roddy oprește pe asfaltul crăpat din fața atelierului care se chema înainte „Reparații la Bill – auto și motoare mici". Ușa laterală a dubiței este orientată spre atelierul părăsit.

— Imediat apare și spiridușul lui Moș Crăciun, spune el.

— Grăbește-te odată! se răstește Emily la el. Nu vreau s-o pierdem. *Mor* de durere!

Își întoarce scaunul cu rotile până ajunge cu fața la ușă. Roddy apasă un buton și ușa se deschide. Rampa se lasă în jos. Emily coboară pe ea până pe asfalt. Roddy pornește luminile de avarie, apoi coboară și el. Nu-și pot permite s-o piardă pe Bonnie. Emily se simte foarte rău și nici Roddy nu este într-o formă prea bună. Îl dor șoldurile și i-au înțepenit articulațiile degetelor, însă cea mai gravă problemă a lui este mintea. Nu se mai poate concentra. Dar refuză să creadă că ar fi un început de alzheimer, deși până și lui îi este clar că a devenit din ce în ce mai confuz. Un extract proaspăt de creier o să-l repare. Iar restul o s-o repare pe Em. Mai ales ficatul spiridușei lui Moș Crăciun – acesta este Sfântul Graal, taina împărtășaniei. Însă nu trebuie să irosească nicio bucată de carne. Și asta nu-i doar deviza lui, este mantra lui.

8:06 p.m.

Bonnie a pus pachetul de Ho Ho înapoi pe raft, dar nu fără părere de rău. Se apropie de tejghea, cu portofelul în mână. Îl poartă în buzunarul de la spatele pantalonilor, așa cum fac bărbații.

— Nu vrei să-ți iei totuși rulada aia de ciocolată? o întreabă Emilio, în timp ce înregistrează sucul la casa de marcat. Arăți foarte bine, n-are ce să-ți strice.

— Piei, Satană! Corpul este templul meu.

— Dacă zici tu..., zâmbește Emilio. La Jet Mart – la ăsta, cel puțin – clientul are întotdeauna dreptate.

Încep amândoi să râdă. Bonnie vâră restul în buzunar, își dă jos rucsacul de pe un umăr și bagă în el sticla cu suc. Vrea să-l bea în timp ce se va uita la un episod din *Ozark* pe Netflix. Trage la loc fermoarul și își pune rucsacul înapoi pe umăr.

— Noapte bună, Emilio!

Vânzătorul îi urează același lucru.

8:07 p.m.

Bonnie își pune casca, se urcă pe bicicletă și își aranjează una dintre curelele rucsacului. Nu prea departe de ea, la poalele colinei, vizavi de locul din parc cunoscut sub numele de Hățișul, Emily își conduce scaunul cu rotile până în spatele dubiței. Asfaltul este crăpat și denivelat. De fiecare dată când scaunul cu rotile se poticnește și se clatină, ea simte o explozie de durere în zona lombară. Strânge din buze ca să nu strige, dar nu își poate înăbuși gemetele.

— Oprește-o!

Ordinul este în parte șoptit, în parte mârâit.

— Să nu dai greș, Roddy, te implor să nu dai greș!

Roddy n-are intenția să dea greș. Dacă Bonnie nu se va opri la semnul lui, o va dărâma de pe bicicletă atunci când va trece pe lângă el. Sigur, cu condiția să nu-l lase șoldurile tocmai atunci. Ce n-ar da să aibă iarăși cincizeci de ani. Ba chiar șaizeci!

Se întoarce să se uite la Em și vede ceva ce nu-i place. Încă este aprins ledul de la scaun și luminează asfaltul. Greu de crezut că i-ar fi murit bateria dacă încă îi mai funcționează becul ăla mic! Și fata se apropie de ei. Acum coboară în viteză panta.

— Stinge becul ăla! șoptește el. Stinge odată afurisita aia de lumină, Emily!

Ea o stinge – chiar în ultimul moment. Pentru că apare fata, spiridușa lor de Crăciun.

Roddy coboară de pe trotuar și începe să dea din mâini.

— Poți să ne ajuți, te rugăm? Avem nevoie de ajutor!

Bonnie trece ca o săgeată pe lângă el. Roddy nici nu are timp să-și mai pregătească mișcarea aia de karate cu care voia s-o răstoarne la pământ. Doar stă cu ochii după stopul roșu din spatele bicicletei și vede cum se pierde în depărtare. Mai vede și cum li s-a năruit tot planul. Dar uite că fata frânează, răsucește bicicleta și se întoarce. Roddy nu știe dacă au convins-o mișcările și strigătele lui disperate, luminile de avarie ale dubiței sau dorința ei de a fi o bună samariteană. Sau poate toate astea la un loc. Important este că se întoarce și că el poate să răsufle ușurat.

Bonnie pedalează încet la început, dând dovadă de prudență. Însă nu s-a întunecat complet, așa că reușește să-și dea seama cine încerca să o oprească.

— Domnule profesor Harris? Ce s-a întâmplat? Ce-ați pățit?

— Em. Are o criză foarte gravă de sciatică și i s-a terminat bateria de la scaunul cu rotile. Ai putea să mă ajuți s-o urc în mașină? Rampa este în cealaltă parte. Vreau s-o duc acasă cât mai repede.

— Bonnie? se aude vocea vlăguită a lui Emily. Bonnie Dahl, tu ești?

— Eu. Dumnezeule, îmi pare atât de rău, Emily!

Bonnie se dă jos de pe bicicletă și îi pune cricul ca s-o proptească în loc. Apoi aleargă la Emily și se apleacă asupra ei.

— Ce s-a întâmplat? De ce ați oprit tocmai *aici*?

Trece o mașină. Mașina încetinește. Lui Roddy îi stă inima în loc. Mașina accelerează.

Emily nu și-a pregătit niciun răspuns pentru întrebarea lui Bonnie, așa că geme din nou.

— Trebuie s-o împingem până în cealaltă parte, repetă Roddy. Poți să mă ajuți?

Face un gest de parcă ar vrea să pună mâna pe unul dintre mânerele din spate, dar Bonnie îl dă la o parte și le apucă ea pe amândouă. Întoarce scaunul și îl împinge spre dubiță. Emily scâncește la fiecare zguduitură. Roddy ocolește rampa, ajunge la portiera deschisă din dreptul volanului, se apleacă și stinge luminile de avarie. Măcar din cauza lor să nu ne mai facem griji, își spune el.

— Să sun pe cineva? întreabă Bonnie. Am telefonul în...

— Urcă-mă în mașină, icnește Emily. O să mă simt mai bine când ajung acasă și iau un analgezic.

Bonnie așază scaunul cu fața la rampă și inspiră profund. Ar vrea să-l tragă mai în spate ca să aibă loc să-și ia avânt, dar asfaltul este mult prea denivelat aici. *Trebuie să împing foarte tare din prima,* își spune ea. *Pot s-o fac. Sunt destul de puternică.*

— Să te ajut? o întreabă Roddy, ducându-se în spatele ei și nu alături, lângă mânerele scaunului.

Are deja mâna băgată în buzunar. Scoate fără probleme capacul seringii hipodermice; a făcut-o de multe ori înainte – atât în nenumăratele repetiții, cât și în cele patru ocazii reale. Datorită dubiței, așezate de-a curmezișul, nimeni de pe stradă nu poate vedea ce se petrece aici și nu are absolut niciun motiv să creadă că nu va merge totul foarte bine. Încă puțin și se termină.

— Nu, nu, mă descurc și singură. Dați-vă la o parte.

Bonnie se apleacă exact ca un alergător la start, apucă bine mânerele îmbrăcate în cauciuc și împinge. Pe la jumătatea rampei, tocmai când își zice că nu va putea să ajungă până sus, repornește motorul scaunului. Și se reaprinde și ledul. În aceeași clipă simte în ceafă o înțepătură ca de viespe.

Scaunul cu Emily intră în dubiță. Roddy se așteaptă ca Bonnie să-și piardă cunoștința, la fel ca toți ceilalți dinaintea ei. Este foarte îndreptățit să se aștepte la asta, pentru că tocmai ce a

injectat 15 miligrame de valium la mai puțin de cinci centimetri de creierul mic al spiriduşei. Dar nici vorbă de aşa ceva. Tânăra se îndreaptă de mijloc şi se întoarce cu faţa la el. Preţ de o clipă, Roddy crede că doza a fost cumva diluată, că poate nici măcar nu a fost valium, ci doar apă. Însă îi vede ochii şi îşi dă seama că nu este adevărat. Un mult mai tânăr şi mult mai zdravăn Roddy Harris – student la vremea respectivă – a lucrat două veri într-un abator din Texas. Iar acolo a început să-şi dezvolte teoria despre calităţile aproape magice ale cărnii. Şi atunci a aflat că se mai întâmpla câteodată să nu fie complet încărcată arma folosită ca să omoare vacile sau să fie uşor descentrată. În asemenea situaţii, vacile aveau exact privirea pe care o are acum Bonnie Dahl: împăienjenită, nesigură, uluită la culme.

— Ce... ce-aţi făcut? Ce...

— De ce nu leşină odată? ţipă Emily prin uşa deschisă.

— Nu mai striga, spune el. O s-o facă.

Însă Bonnie Dahl nici vorbă să-şi piardă cunoştinţa. Acum se împleteceşte spre spatele dubiţei. Ţine braţele întinse ca să nu-şi piardă echilibrul. Probabil că vrea să ajungă la stradă. Roddy încearcă s-o prindă. Ea îl îmbrânceşte cu o forţă surprinzător de mare pentru starea în care ar trebui să se afle. El se clatină, face câţiva paşi înapoi, se împiedică de o protuberanţă din asfalt şi cade în fund. Şoldurile lui scot un urlet dureros de puternic. Îi clănţăne dinţii, îşi muşcă limba. Simte gust de sânge. Oricât ar părea de surprinzător, chiar şi în acest moment de cumpănă, tot mai poate să se bucure de gustul acelui sânge, cu toate că ştie că este al lui şi, prin urmare, ineficient. *Orice fel* de sânge fără carne este ineficient.

— Ne scapă! zbiară Emily.

Nespus de mult îşi iubeşte Roddy soţia, însă în clipa asta o şi urăşte din toată fiinţa lui. Dacă ar fi fost nişte oameni în cealaltă parte a Red Bank Avenue, în loc de tufişurile alea neîngrijite,

precis că acum s-ar fi repezit deja spre ei să vadă de unde vine toată gălăgia asta.

Reușește să se ridice în picioare. Bonnie s-a îndepărtat deja de dubiță și de Red Bank Avenue. Acum se poticnește prin fața fostului atelier auto, ținându-se cu o mână de ușa lui ruginită ca să nu cadă. Merge ca un om beat, dar merge. Reușește să ajungă la capătul clădirii și abia atunci el o prinde din urmă și o apucă cu mâna de gât ca să o tragă înapoi. Bonnie încă încearcă să se lupte cu el și dă din cap în toate direcțiile. Îi cade casca și se izbește de umărul lui Roddy. I se desprinde și un cercel și se rostogolește pe jos. Dar Roddy are prea multă treabă ca să-l observe; e ocupat până peste cap, cum se zice. Energia ei este de-a dreptul remarcabilă. Iar el arde de nerăbdare să-i simtă gustul.

Gâfâie amarnic și are senzația că inima i-a sărit din piept, i-a trecut prin gât și îi bate în cap. Dar tot o târăște înapoi la dubiță.

— Haide! o roagă el. Haide, micuță spiriduș, haide, haide, ha...

Bonnie încă are putere să se zbată. Bonnie îl lovește cu cotul în obraz, chiar sub ochi. Roddy vede stele – și nu doar verzi, ci de toate culorile. Este cât pe ce s-o scape, dar – slavă Domnului, slavă Domnului – chiar atunci fetei i se înmoaie picioarele și leșină. Roddy o întreabă pe Emily:

— Poți să mă ajuți puțin?

Emily se ridică puțin din scaun, se strâmbă de durere, se prăbușește la loc.

— Nu. Dacă îmi înțepenește spatele de tot, n-am să fac altceva decât să te încurc. Va trebui s-o aduci singur până aici. Îmi pare rău.

Mie îmi pare și mai rău, își zice Roddy. Dar, ce să facă? Alternativa ar fi arestarea, articolele furioase în ziare, procesul, știrile de ultimă oră și, la final, închisoarea. O apucă pe Bonnie de subsuori și o târăște spre rampă încercând să ignore protestele șalelor lui nemulțumite și amenințările șoldurilor care-i spun că nu vor

să-l mai ajute. Îl încurcă și rucsacul fetei. I-l dă jos de pe umeri. I se pare că ar cântări pe puțin zece kilograme. I-l întinde lui Emily, care reușește să îl ia și îl ține pe genunchi.

— Deschide-l, gâfâie Roddy. Vezi dacă are telefonul acolo. Trebuie să-l...

Nu mai continuă, pentru că își dă seama că trebuie să-și cruțe forțele pentru treaba pe care o are de făcut. Plus că Emily știe foarte bine ce urmează. Cel mai important lucru acum este să plece de aici cât mai repede; și, cu puțin noroc, vor reuși. *Chiar că meritǎm puțin noroc după ghinionul de adineauri,* își spune el. Și nici nu-i trece prin cap că Bonnie a avut parte de un ghinion mult mai mare în seara asta.

Em deschide rucsacul tinerei, găsește telefonul, scoate cartela SIM și o distruge.

Roddy o târăște pe Bonnie pe rampă până în dubiță. Emily își dă scaunul înapoi ca să îi facă loc. A început să scotocească prin rucsac. Roddy și-ar dori să facă o pauză cât să-și tragă sufletul. Dar nu se poate. Stau deja de multă vreme în locul ăsta. De mult prea multă vreme. O împinge pe Bonnie cu piciorul ca să poată închide ușa. Probabil ar fi durut-o dacă ar fi fost conștientă, însă nu este.

— Biletul! Biletul!

Acesta se află în buzunarul scaunului din dreapta, pus într-o folie din plastic. Emily l-a scris, încercând să imite cât mai bine caligrafia lui Bonnie, după cele câteva însemnări făcute de tânără în scurta perioadă cât a lucrat pentru ei. Nu este o copie perfectă, dar nici nu trebuie, pentru că scrisul de mână al omului nu este mereu identic. Și nu sunt decât câteva cuvinte: *M-am săturat.* Probabil că biletul nu va mai conta dacă va fura cineva bicicleta; deși... dacă hoțul va fi prins... Roddy îl fixează pe șaua de la bicicletă, după care îl șterge bine cu mâneca de la sacou, în caz că amprentele i-ar fi

rămas pe bucata de hârtie (pe internet părerile sunt împărțite în privința asta).

Nu mai are aer și aproape horcăie când se așază la volan. Apasă butonul care retrage rampa și închide ușa. Are impresia că o să-i sară inima din piept, atât de tare îi bate. Dacă face un infarct tocmai acum, oare o să fie în stare Emily să conducă dubița înapoi, până la casa lor de la numărul 93, Ridge Road, și să o bage în garaj? Și chiar dacă o să poată, ce o să facă cu fata leșinată din spate?

Va trebui s-o omoare, își spune el. Și, chiar în halul în care este acum – când îl doare fiecare centimetru din corp, când i-a luat-o inima la goană, când îi bubuie capul – tot îl apucă regretele când se gândește la toată carnea aia irosită.

8:18 p.m.

27 IULIE 2021

1

— Ia uitați-vă la ăștia! o îndeamnă Avram Welch. Poartă bermude de culoare kaki (are și Holly câteva perechi la fel) și îi arată genunchii. Pe fiecare se vede câte o cicatrice în formă de „S".

— Înlocuire de rotulă la amândoi. Pe 31 august 2015. N-am cum să uit vreodată ziua aia. Cary încă era la sală pe la jumătatea lunii, când m-am dus eu ultima oară acolo – m-am dus doar ca să mă uit, că nici vorbă nu mai putea să fie de dat cu bila, atât de tare mă dureau genunchii. Și nu l-am mai văzut când m-am dus după aia, după operație și recuperare. Vă este de folos ce v-am zis?

— Sigur că da, răspunde Holly, cu toate că nu-și dă încă seama dacă o ajută la ceva. Și cam când v-ați dus din nou la sală?

— Țin minte și data asta. 17 noiembrie. La prima rundă din campionatul echipelor peste 65 de ani. Tot nu eram în stare să joc, dar m-am dus ca să-mi susțin echipa, Generația de Aur.

— Aveți o memorie excelentă.

Se află în livingul apartamentului lui Welch, situat la etajul al doilea al unui bloc din cartierul Sunrise Bay, de lângă lac. Încăperea este înțesată cu sticle în care sunt machete de corăbii.

Welch i-a mărturisit că îi place să le construiască, acesta este hobbyul lui de acum.

Însă la loc de cinste se află fotografia înrămată a unei femei surâzătoare, de patruzeci și ceva de ani. Este îmbrăcată cu o rochie frumoasă, din mătase, și poartă pe părul castaniu un șal din dantelă, ca și cum abia ce s-ar fi întors de la biserică.

Acum Welch tocmai această fotografie i-o arată.

— N-am cum să uit. A doua zi Mary a fost diagnosticată cu cancer pulmonar. A murit un an mai târziu. Și vreți să știți ceva? N-a fumat niciodată.

Ori de câte ori aude că un nefumător a murit de cancer pulmonar, Holly se simte cumva mai puțin vinovată în legătură cu prostul ei obicei. Probabil că reacția asta dovedește că are un caracter urât, își zice ea.

— Îmi pare foarte rău.

Welch este un bărbat scund, cu burtă mare și picioare subțiri. Acum oftează și îi spune:

— Nu la fel de rău cât îmi pare mie, doamnă Gibney, vă asigur de asta. A fost iubirea vieții mele. Sigur, am avut și neînțelegeri, cum se întâmplă în toate căsniciile, dar știți și dumneavoastră ce ne învață Biblia: „Să n-apună soarele peste mânia voastră."[1] Și nu ne-am dus niciodată supărați la culcare.

— Althea mi-a spus că tuturor vă era drag Cary. Tuturor celor din echipa Generația de Aur.

— *Toată lumea* îl iubea pe Cary, nu doar noi. Parcă era un Tribble. Nu cred că știți ce înseamnă asta, dar...

— Ba știu. Îmi place foarte mult *Star Trek*.

— Aha, bine. Deci știți cât de simpatice erau animăluțele alea extraterestre cărora le ziceau „Tribble". *Imposibil* să nu-ți placă de

---

[1] Epistola către Efeseni, Capitolul 4, traducere de Dumitru Cornilescu (n. tr.).

Cary. Era ca un ucenic pe o navetă spațială, dar întotdeauna amabil și întotdeauna vesel. Probabil că or fi avut și drogurile o contribuție la felul ăsta al lui de-a fi. *Fuma*, dar nu țigări normale. Iarbă fuma.

— Mi se pare că și unii dintre colegii dumneavoastră de echipă obișnuiau să fumeze iarbă de la el, îndrăznește să-i amintească Holly.

Welch râde.

— Păi, cum să nu fumăm și noi? Mi-aduc aminte și acum de serile când ieșeam în spatele sălii și poșteam câteva jointuri și ne tripam și râdeam ca tâmpiții. Toți, în afară de Roddy. Adică Bilă Mică. Nu-l deranja că noi ne drogam, că doar nu era de la poliție; ba, de multe ori, chiar venea să stea cu noi. Numai că el nu fuma așa ceva. Nu credea că i-ar face bine. Așa... și fumam... și după aia intram înapoi în sală și... vreți să vă spun ce urma?

— Vreau.

— Marijuana aia ne făcea să fim *mult mai buni.* Mai ales pe Hughie-Marele Eunuc. Când se droga, nu mai trimitea bila pe de-alături, ci o expedia fix în popice. *Buuuum!* Dar nu și Roddy. Fără magia fumului ăluia, profu nostru rămânea același jucător mediocru dintotdeauna. Ei, să nu te umfle râsul pe chestia asta?

— Absolut!

Holly pleacă din Sunrise Bay cu o singură informație: și Avram Welch este un Tribble. Dacă s-ar dovedi că el este Prădătorul de pe Red Bank, atunci chiar că s-ar alege praful de toate convingerile ei, dobândite atât în plan intelectual, cât și intuitiv.

Acum urmează să se ducă la Rodney Harris, profesor la pensie, jucător mediocru de bowling, zis și Bilă Mică și Domnul-cu-carnea.

2

Când sună telefonul, Barbara citește o poezie a lui Randall Jarrell, intitulată „Moartea artileristului"[1], uluită la culme de groaza transmisă de cinci dintre versurile ei. Doar trei persoane o mai pot suna acum și, din moment ce mama și tatăl ei sunt acasă, la parter, răspunde fără să se mai uite la numele afișat pe ecran:

— Salut, J, ce mai zici?

— Zic că rămân la New York în weekend. Dar nu în oraș. Agenta mea m-a invitat în Montauk. Ce părere ai? Cât de tare e chestia asta?

— Nu știu ce să spun. Mie mi se pare că nu trebuie să amesteci sexul cu afacerile.

Jerome râde. Parcă niciodată nu și-a mai auzit fratele râzând atât de des ca în ultimele lor convorbiri telefonice și se bucură nespus să-l știe fericit.

— Stai liniștită, surioară! Mara e sărită bine de cincizeci de ani. Și căsătorită. Și cu copii și nepoți. Mulți dintre ei o să fie acolo. Ți-am mai spus asta, dar erai cu capul în nori. Măcar numele ei de familie îl mai ții minte?

Barbara recunoaște că nu, deși este convinsă că Jerome l-a menționat de câteva ori.

— Roberts. Ce *naiba* ai?

Nu-i răspunde imediat, ci doar se uită la tavanul pe care strălucesc stele fosforescente. I le-a lipit Jerome când ea avea nouă ani.

— Dacă îți spun, îmi promiți să nu te superi pe mine? Mama și tata nu știu încă, dar cred că trebuie să le zic și lor.

---

[1] „The Death of the Ball Turret Gunner" – poezie scrisă de Randall Jarrell (1914–1965) (n. tr.).

— Poți să-mi zici orice, surioară, și n-am să mă supăr. Mă supăr doar dacă mă anunți că ești însărcinată.

Tonul lui este glumeț și nu prea.

Acum este rândul Barbarei să râdă.

— Nu sunt însărcinată, dar se poate spune că aștept ceva... dar în niciun caz un copil.

Și îi povestește tot, începând din ziua când a bătut la ușa lui Emily Harris pentru că îi era mult prea teamă să o abordeze de una singură pe Olivia Kingsbury. Îi spune cum se desfășurau orele de pregătire cu bătrâna poetă și cum Olivia a trimis poeziile ei comisiei de decernare a Premiului Penley fără să o anunțe dinainte și că încă se află în competiție.

Termină de vorbit și se așteaptă la o reacție plină de invidie. Sau la niște cuvinte de laudă rostite pe un ton mai rece. Dar se înșală amarnic, iar acum îi este rușine că a gândit așa și că nu i-a spus totul de la bun început. Dar poate este mai bine că nu i-a spus încă de atunci, pentru că o umple de o bucurie fără margini reacția de acum a lui Jerome – un amestec haotic de bolboroseli și întrebări și exclamații de fericire și felicitări care parcă nu se mai termină.

— Deci *asta* e! Cu asta te-ai ocupat! Dumnezeule mare, Barb! Ce păcat că nu-s acasă, că te-aș fi strâns în brațe de te-ar fi luat cu leșin!

— Nasol, mai bine că nu ești aici, spune ea, ștergându-se la ochi.

Atât de intensă este senzația de ușurare care a cuprins-o, că simte că ar putea să plutească până la steluțele luminoase din tavan. Și își tot repetă în gând cât de bun la suflet este fratele ei, cât de altruist. Oare a uitat asta, ori a avut mintea atât de plină de propriile probleme încât pur și simplu nu s-a mai gândit?

— Și eseul? O să-i dea pe spate?

— Da, răspunde Barbara.

Și își zice: *Poate chiar și mai rău. O să-l citească și o să-l arunce la gunoi.*

— Super! Super!

— Mai spune-mi o dată cum e treaba cu tipa aia al cărei fiu a dispărut. Acum o să fiu atentă. O să casc bine urechile. N-am făcut-o înainte.

Și Jerome îi povestește tot, dar nu numai detaliile legate de Vera Steinman, ci recapitulează întregul caz. Încheie spunându-i că este posibil ca Holly să fi dat, absolut din întâmplare, peste un asasin în serie care acționează pe latura dinspre Parcul Deerfield a Red Bank Avenue. Sau în jurul campusului Bell. Sau în ambele locuri.

— Și m-am mai prins de o chestie, continuă el. Mă sâcâia al naibii de tare și abia de curând mi-am dat seama ce este. Era ca o imagine din aia cu pete de cerneală la care te tot holbezi ca să-ți dai seama cu cine ar putea să semene, știi despre ce vorbesc, da? Și brusc vezi că-i fața lui Isus sau a lui Dave Chapelle – tipul ăla care joacă în comedii.

— Despre ce vorbești?

Jerome îi spune. Mai stau puțin de vorbă, după care Barbara zice că vrea să le spună și părinților despre Premiul Penley.

— Sigur, bravo! Dar, mai întâi, vreau să faci ceva pentru mine, îi zice el. Du-te la parter, în fostul birou al tatei, unde am lucrat eu la carte, și ia stickul ăla portocaliu de memorie. E chiar lângă tastatură. Bine?

— Sigur.

— Conectează-l și trimite-mi folderul care se cheamă PIX. P-I-X. Mara crede că editura va dori să pună și niște fotografii în carte, plus că le-ar putea folosi și la promovare.

— În turneul tău de promovare.

— Da, numai că, dacă nu se termină mai repede cu pacostea asta de Covid, turneul ăsta o să fie unul virtual, pe Zoom și pe Skype.

— Te ajut cu tot dragul, J.

— Acolo e și o poză cu Teatrul Biograph, cu afișul filmului *Manhattan Melodrama*[1] deasupra intrării. Acolo a fost împușcat și ucis John Dillinger[2]. Mara crede că poza asta o să fie extraordinar de bună pentru copertă. Și încă ceva, Barbara...

— Ce?

— Mă bucur nespus de mult pentru tine, surioară. Te iubesc.

Barbara îi răspunde că și ea se bucură pentru el și că și ea îl iubește. Închide telefonul. Începe să plângă. Nu știe dacă a mai fost vreodată atât de fericită. Olivia i-a spus că, de cele mai multe ori, poeții fericiți scriu prost. Numai că, acum, Barbarei nu-i pasă absolut deloc.

[1] Film polițist din 1934, în regia lui W.S. Van Dyke (n. tr.).

[2] John Dillinger (1903–1934) – gangster american din perioada Marii Crize Economice (n. tr.).

2 IULIE 2021

1

Bonnie se trezește însetată și cu o durere moderată de cap, fără niciunul dintre simptomele de mahmureală simțite la trezire de Jorge Castro și de Cary Dressler. Lor, Roddy le injectase soluție de ketamină, dar a trecut la valium pentru Ellen și Pete. Dar nu din cauza stării lor fioros de proaste de a doua zi, pentru că nu avea nicio problemă cu asta, dar analizele postmortem pe care le-a făcut au arătat o deteriorare incipientă a structurii celulare din torace și din ganglionii limfatici, atât la Castro, cât și la Dressler. Slavă Domnului că ficatul nu le fusese încă afectat, deoarece acesta este centrul regenerării; dar tot îl îngrijora problema cu ganglionii limfatici. Posibil ca leziunea celulară de acolo să ducă la contaminarea grăsimii, cu care el se unge pe mâinile bolnave de artrită, iar Emily pe fesa stângă și pe piciorul stâng, ca să-și aline durerile provocate de nervul sciatic.

Creierul recoltat are multe întrebuințări, la fel și alte organe precum inima și rinichii. Însă ficatul are cea mai mare importanță, pentru că doar consumul ficatului de om te ajută să-ți păstrezi vitalitatea și să-ți prelungești viața. Dar asta, doar după ce ficatul victimei a fost complet stimulat, iar această stimulare nu o poate face decât ficatul de vițel. Sigur că ficatul de om ar putea să producă un efect și mai

mare, însă asta ar însemna să răpească de fiecare dată câte doi oameni – unul să-și doneze ficatul, iar celălalt să îl mănânce înainte de a fi sacrificat. Și soții Harris au ajuns la concluzia că ar fi mult prea periculos. Este foarte bun și ficatul de vițel, deoarece, la nivel celular, acesta se aseamănă cu ficatul omului. De fapt, ficatul de porc ar fi cel mai bun, pentru că aproape nici nu se poate deosebi ADN-ul, însă porcii sunt mai predispuși la infecțiile provocate de prioni[1]. Riscul este neglijabil, dar nici Rodney și nici Emily nu vor să moară din cauza prionilor care le sfredelesc valoroasele lor creiere.

Bonnie habar nu are de toate astea. Tot ce știe ea acum este că-i e foarte sete și că o doare capul. Și mai știe un lucru: este închisă undeva. Într-o cușcă din capătul unui subsol. Îi vine greu să creadă că s-ar afla în beciul elegantei case în stil victorian care aparține profesorilor Harris. Dar îi este și mai greu să nu creadă asta. Subsolul este unul mare, cu tuburi de neon în tavan – care acum aruncă doar o lumină slabă și galbenă. Pe podeaua de ciment din fața cuștii nu este absolut nimic. Mai încolo se vede o scară și, dincolo de ea, este un fel de atelier, plin cu mai multe unelte ale căror denumiri nu le cunoaște, deși i se pare destul de evident că sunt niște scule electrice de tăiat și șlefuit și cam așa ceva. Cel mai mare obiect de acolo, aflat în capătul atelierului, este o cutie metalică, din care iese un tub care intră apoi în peretele de lângă o ușă mică. Presupune că este o unitate de climatizare și ventilație.

Bonnie se ridică în șezut și începe să-și maseze tâmplele, ca să-i mai treacă durerea de cap. Ceva cade pe covorașul de yoga pe care a zăcut până acum. Este unul dintre cerceii ei. Pe celălalt nu-l mai are – probabil i-a căzut în timp ce se lupta cu profesorul Harris. Pentru că *a fost* o luptă. Își amintește ca prin ceață, dar tot mai ține

---

[1] Prion – formă aberantă a unei proteine celulare normale, fără acid nucleic, care provoacă encefalopatii cu evoluție lentă (n. tr.).

minte cum s-a împleticit prin fața unei clădiri părăsite, încercând să rămână lucidă cât mai mult timp posibil, ca să poată scăpa de acolo. Însă profesorul a prins-o și a tras-o înapoi.

Se uită la micuțul triunghi auriu – normal că nu este făcut din aur adevărat, dar tot e destul de drăguț – și îl ascunde sub salteluță. În primul rând, pentru că n-ai ce face cu un singur cercel decât dacă ești ori pirat, ori un homo care vrea să arate cât mai bine când se duce la un bar frecventat de persoanele singure în căutare de parteneri. Iar în al doilea rând, îl ascunde pentru că cele trei colțuri sunt ascuțite. Și s-ar putea să-i fie de folos la un moment dat.

Într-un colț al cuștii, este o toaletă portabilă și ea știe ce înseamnă asta, așa cum au știut înaintea ei și Jorge Castro, Cary Dressler și Ellen Craslow (poate nu și Împuțitul Steinman). Înseamnă că cineva intenționează s-o țină închisă aici o vreme. Încă îi este greu să creadă că acel cineva este domnul profesor Rodney Harrys, biolog și nutriționist, actualmente pensionar. Mai ușor îi este să creadă că Emily este complicea lui... sau, mai probabil, el este complicele ei. Pentru că Emily este masculul alfa în relația lor și, în ciuda faptului că s-a străduit să aibă o atitudine colegială față de Bonnie, ba chiar prietenoasă, tânăra nu a avut niciodată încredere completă în ea. Nu a lucrat mult timp pentru cei doi foști profesori, dar a încercat întotdeauna să facă totul cât mai bine, pentru că i se părea că Emily este o femeie pe care nu trebuie s-o superi.

Bonnie se uită cu atenție la gratiile cuștii – par făcute de un amator, dar sunt extrem de zdravene. Vede și o tastatură mică – o vede mai bine doar dacă se lipește cu obrazul de gratii – dar este îmbrăcată într-o folie de plastic și nu poate să o scoată sau măcar s-o mai desfacă puțin. Și chiar dacă ar putea, de unde să știe codul? Mai multe șanse ar avea să câștige la loto.

La fel ca foștii locuitori ai acestei cuști, observă și Bonnie obiectivul camerei de supraveghere îndreptat spre ea. Însă, spre

deosebire de predecesorii ei, nu se apucă să țipe și să înjure în direcția aceea. Este o tânără inteligentă și știe că va veni cineva la un moment dat. Cel mai probabil unul dintre cei doi soți Harris. Dar oare își vor cere scuze, vor încerca să-i explice că nu a fost decât o greșeală îngrozitoare? Asta nu-i deloc probabil.

Bonnie este foarte speriată.

Lângă partea din spate a cuștii, se află o cutie portocalie cu două sticle de apă Artesia. Jorge Castro și Cary Dressler au primit Dasani, dar Emily a insistat să treacă la Artesia, pentru că brandul Dasani este deținut de compania Coca-Cola, care (asta-i părerea ei) secătuiește rezervele de apă ale lumii. În vreme ce Artesia este un brand deținut de o companie locală, iar ei dau dovadă de corectitudine politică, în felul lor.

Bonnie deschide una dintre sticle, bea jumătate din apă, pune capacul la loc. Se duce la toaleta portabilă, îi saltă capacul și își lasă pantalonii în jos. N-are cum să se ascundă de camera aia de supraveghere, așa că nu poate decât să-și aplece capul și să-și acopere fața, la fel cum făcea în copilărie după cine știe ce năzbâtie, când își spunea că, dacă nu-i vede ea pe *ceilalți*, nici ceilalți nu o pot vedea pe *ea*. Termină, mai bea puțină apă, se așază pe salteluță.

Acum, că și-a potolit setea, se simte de-a dreptul odihnită – ceea ce este foarte ciudat în împrejurările date, dar adevărat. Nu merge până într-acolo încât să spună că ar fi și revigorată, dar se simte odihnită. Încearcă să priceapă de ce au răpit-o, dar nu-i iese deloc. Cel mai evident motiv ar fi sexul, numai că ei sunt *bătrâni*. Prea bătrâni? Poate că nu și, dacă s-au decis să facă sex la vârsta asta, atunci neapărat trebuie să fie ceva pervers. Ceva care nu se va termina bine.

Sau să fie vorba despre un fel de experiment? Unul care să necesite un cobai uman? A auzit vorbindu-se prin campus că Rodney Harris e cam scrântit la cap – doar sunt arhicunoscute prelegerile lui furibunde despre cum carnea reprezintă însăși esența nutriției.

Dar chiar în halul ăsta de nebun să fie? Ca oamenii ăia de știință din filmele de groază? Dacă da, înseamnă că laboratorul lui este altundeva. Pentru că ea vede doar un fel de atelier improvizat, unde un bătrân pensionar și-ar putea pierde vremea încercând să facă niște rafturi pentru cărți sau niște căsuțe pentru păsărele.

Acum, Bonnie se gândește la cine și-ar putea da seama că a dispărut. Evident că prima care-i vine în minte este mama ei, dar Penny nu-și va imagina chiar imediat că s-a întâmplat ceva rău; pentru că tocmai acum trec printr-una dintre perioadele alea mai reci, când nu mai comunică atât de mult. Tom Higgins, fostul ei iubit? Nici pomeneală, că doar s-au despărțit deja de câteva luni, iar ea a auzit că a plecat din oraș. Poate Keisha, numai că acum abia dacă mai calcă cineva în bibliotecă, din cauza vacanței de vară și a Covidului. Așa că și-ar putea închipui că Bonnie și-a luat niște zile libere. Și chiar ar avea de unde să-și ia. Sau poate Keisha se va gândi că Bonnie s-a decis să lase baltă totul și să plece din oraș? Pentru că a vorbit de multe ori despre visul ei se a se duce în Vest – cât încă este în floarea tinereții? Poate la San Francisco sau la Carmel-by-the-Sea. Numai că ăsta nu a fost decât un vis cu ochii deschiși, iar Keisha precis știe asta.

Nu-i așa că știe?

Se deschide ușa din capătul scării. Bonnie se apropie de gratiile cuștii. Coboară Rodney Harris. Foarte încet, treaptă cu treaptă, de parcă i-ar fi teamă nu cumva să se spargă. În mod obișnuit, prima care coboară cu tava este Emily, însă, astăzi, durerea de sciatică este atât de crâncenă, încât s-a decis să stea în pat, cu perna electrică înfășurată în jurul șalelor. Din păcate, nu o va ajuta prea mult; este doar un leac băbesc, atâta tot. Oricum, mai rele sunt analgezicele, care îți distrug încontinuu sinapsele neuronale.

Roddy a decongelat și a fiert înăbușit aproape tot ce a mai rămas din Peter Steinman și i-a pregătit un fel de terci cu bucăți de inimă și plămân, presărat cu făină de oase. S-ar putea să o ajute, dar nu prea

mult. Carnea de om congelată și apoi decongelată nu pare a avea cine știe ce efect. Acum, Emily are mare nevoie de ficat proaspăt și cel al puștiului Steinman s-a terminat de mult timp. Proviziile se termină întotdeauna, iar starea de bine obținută din consumul cărnii de la victimele lor nu mai durează la fel de mult ca înainte. Evident că nu i-a spus toate astea lui Emily, dar este sigur că știe. Draga lui soție nu-i deloc proastă, chiar dacă nu este om de știință.

Se oprește la o distanță prudentă de cușcă, se lasă într-un genunchi și pune tava pe podea. Când se ridică (strâmbându-se de durere, pentru că-l dor toate în dimineața asta), Bonnie observă că are o vânătaie pe obrazul drept. S-a întins în sus până la ochi și în jos până aproape de maxilar. Bonnie a fost mereu o fată calmă și, în general, viața a ferit-o de emoții prea puternice. Până acum, ar fi crezut că doar mama ei poate să o scoată din sărite, însă vânătaia aia o face să se simtă cuprinsă atât de furie, cât și de o bucurie primitivă.

Ți-am tras-o, nu? exclamă ea în gând. *Ți-am tras-o bine de tot.*

— De ce? îl întreabă ea acum.

Roddy nu-i răspunde. I-a spus Emily că aceasta este cea mai bună atitudine și are perfectă dreptate. Doar nu te apuci să vorbești cu vițeaua din țarc și în niciun caz nu ai de ce să te conversezi cu ea. De ce s-o faci? Vițeaua este un aliment și atâta tot.

— Ce rău v-am făcut eu vreodată, domnule profesor Harris?

Niciunul, îi răspunde el în minte, în timp ce se întoarce să ia mătura cu coadă lungă de lângă scară.

Bonnie se uită la tava de pe jos. Acolo e un pahar din plastic, cu un plic maro în el – posibil vreun soi de mic-dejun instant. Alături, este o bucată de carne crudă.

— Ăla-i ficat?

Tot niciun răspuns.

Mătura este una mare, din cele folosite de oamenii de serviciu. Profesorul împinge cu ea tava în cuşcă printr-o fantă din partea de jos.

— Îmi place ficatul, spune Bonnie, dar numai cu ceapă prăjită. Şi îl mănânc gătit, nu crud.

Roddy nu spune nici acum nimic, doar se întoarce la scară şi sprijină mătura de ea. Vrea să urce înapoi.

— Domnule profesor?

Se întoarce să se uite la ea, ridicând din ambele sprâncene.

— Nasoală vânătaie ai acolo, sub ochi.

Roddy îşi atinge obrazul şi din nou se strâmbă de durere. Iar Bonnie se bucură.

— Ştii ceva? Îmi pare rău că nu ţi-am zburat capul ăla dement de pe umeri.

Obrazul fără vânătaie se face roşu ca focul. Profesorul Harris pare că ar vrea să-i răspundă, dar se abţine. Urcă scara, apoi se aude uşa închizându-se. Ba nu, nu se închide: se trânteşte. Şi Bonnie se bucură.

Scoate plicul din paharul din plastic. Este cu praf Ka'Chava. A auzit de el, dar nu l-a gustat niciodată. Înseamnă că acum a venit vremea să afle cum este. Pentru că, în ciuda celor întâmplate, îi este foame. Absurd, dar adevărat. Rupe plicul, toarnă conţinutul în pahar şi pune apă din cealaltă sticlă. Amestecă lichidul cu degetul, bombănindu-l pe prostul ăla bătrân care nu s-a gândit să-i dea o linguriţă. Ia o gură şi i se pare destul de bun.

Bonnie bea jumătate de pahar, apoi îl pune pe capacul închis al toaletei portabile. Se apropie de gratii. Nebun sau nu, proful ăla e obsedat de curăţenie. Pe podeaua din ciment nu se vede absolut nicio pată. Cheile universale sunt agăţate în cuie şi înşirate în ordine descrescătoare. La fel şi şurubelniţele. Şi fierăstraiele. Mai vede acolo şi cleşti... şi dălţi... şi role cu bandă adezivă... şi...

Bonnie își duce repede mâna la gură. Fusese speriată înainte, dar acum este cu adevărat îngrozită. Abia acum înțelege deplin situația în care se află: a fost prinsă și închisă ca un șobolan în cușcă și, dacă nu se întâmplă o minune, nu va scăpa vie de aici.

Pentru că, pe panoul de lângă rolele cu bandă adezivă și atârnate aidoma unor trofee, sunt casca și rucsacul ei.

27 IULIE 2021

1

Holly merge cu mașina pe Ridge Road, ajunge la o zonă de parcare cu limită de timp, deschide geamul și își aprinde o țigară. Apoi sună acasă la familia Harris. Îi răspunde un bărbat. Holly îi spune cum se numește, cu ce se ocupă și îl întreabă dacă poate trece pe acolo ca să îi pună câteva întrebări.

— În ce *pivniță*?

— Poftim?

— V-am întrebat în ce privință, domnișoară...?

Holly își repetă numele și spune că o interesează Cary Dressler.

— Lucrez la un caz în care a apărut și numele domnului Dressler. Am trecut pe la sala de bowling unde a lucrat...

— La „Dă cu bila", da, știu, o întrerupe bărbatul pe un ton iritat.

— Da. Încerc să-l găsesc. Este vorba de mai multe furturi de mașini. Sper să înțelegeți că nu pot intra în detalii, dar aș dori să discut cu el. Am văzut o fotografie cu echipa dumneavoastră de bowling, în care apărea și domnul Dressler. Așa m-am gândit că poate știți cumva încotro s-a dus. Am vorbit deja cu domnul Clippard și cu domnul Welch și, din moment ce mă aflu în apropiere, aș...

— Dressler fura mașini?

— Credeți-mă că nu pot intra în detalii, domnule Harris. *Sunteți* domnul Harris, da?

— Domnul *profesor* Harris. Puteți să veniți, dar să nu vă imaginați că o să stați mult. Nu l-am mai văzut pe tânărul Dressler de mulți ani și sunt foarte ocupat acum.

— Vă mulțu...

Dar Harris deja i-a închis.

2

Roddy lasă jos telefonul și se întoarce cu fața la Emily. Nu o mai supără atât de tare sciatica și nu mai are nevoie de scaunul cu rotile, dar încă se mai sprijină în baston și nu a avut putere să se pieptene. Lui Roddy îi trece prin minte un gând foarte urât: *Seamănă cu vrăjitoarele alea bătrâne din basme.*

— Vine, o anunță el. Dar nu despre tânăra Dahl vrea să ne întrebe. Dressler o interesează. Așa *zice.*

— Nu crezi că spune adevărul, nu?

— Nu neapărat, dar ar avea sens. Susține că investighează o serie de *faruri* de mașini.

Se întrerupe și se corectează.

— *Furturi,* furturi de mașini. Nu-i deloc exclus. Cred că detectivii particulari lucrează la mai multe cazuri în același timp. Altminteri, n-ar fi profitabil.

Oare ăsta-i cuvântul? Parcă da.

— Adică se ocupă de două cazuri separate, dar în fiecare fiind implicată câte o victimă de-a noastră? Ar fi o coincidență prea mare, nu crezi?

— Se mai întâmplă. Și de ce s-o fi dus cazul cu Bonnie Dahl pe *Gibson* tocmai la sala mea de bowling? Că spiriduşa nu juca aşa ceva.

— *Gibney* o cheamă. Holly Gibney. Poate ar fi mai bine să discut eu cu ea atunci când o să vină.

Roddy clatină din cap.

— Tu nu l-ai cunoscut pe Dressler. Eu, da. Cu mine vrea să vorbească și o să mă descurc.

— Crezi? murmură ea, măsurându-l din priviri. Ai spus *pivniță* în loc de *privință*. Ai... nu știu cum să-ți zic, iubirea mea, dar...

— Am încurcat cuvintele. Uite, am zis-o eu pentru tine. Crezi că nu mi-am dat seama? Ba mi-am dat și o să țin seama de asta și te rog să mă ierți.

O mângâie pe obraz.

Emily îl prinde de mână și îi zâmbește.

— O să stau pe scară și o să vă ascult.

— Știu că așa ai să faci. Te iubesc, brioșa mea.

— Și eu te iubesc, îi răspunde ea și își începe drumul anevoios spre scară. Ar fi urcat mult mai încet și ar fi gemut mai mult de durere, însă în ruptul capului nu vrea să i se instaleze scaunul electric pentru urcatul scărilor, așa cum are zgripțuroaica aia din capătul străzii. Lui Em nici nu-i vine să creadă că Olivia e încă vie. Trăiește și i-a furat și fata aia, care avea ceva calități.

Mai ales că e de culoare. O *negresă*.

Tare mult îi place lui Emily cuvântul ăsta.

3

Holly urcă treptele de la casa soților Harris și sună la ușă. Îi deschide un bărbat înalt și slab, în blugi largi, un tricou polo cu logoul

Bell pe piept și cu mocasini în picioare. Ochii îi sunt strălucitori și inteligenți, dar au început să se afunde în orbite. Are părul alb, dar mult mai rar decât al lui Hugh Clippard; chiar i se observă pielea capului printre șuvițele îngrijit pieptănate. Iar pe un obraz, i se vede urma unei vânătăi mai vechi.

— Doamnă Gibney! o întâmpină el. Poftiți în living! Și vă puteți scoate masca. N-avem aici niciun fel de *Clover*. Presupunând că ar exista așa ceva, deși mie nu-mi prea vine să cred.

— Sunteți vaccinat?

Rodney Harris se încruntă la ea.

— Soția mea și cu mine respectăm toate recomandările de sănătate publică.

Pe Holly nu o mulțumește acest răspuns, prin urmare îi spune că se simte mai bine dacă rămâne cu masca. Îi pare rău că nu și-a pus una dintre perechile de mănuși de unică folosință, dar nu vrea să le scoată acum din buzunar. Își dă seama că Harris este pornit pe tema Covidului și nu vrea să-i dea apă la moară.

— Cum doriți.

O conduce pe Holly într-o încăpere mare, cu lambriuri din lemn și cu aplice în pereți. Draperiile trase împiedică soarele arzător al după-amiezii să intre. Se aud șoaptele blânde ale aerului condiționat. Și se mai aude o muzică clasică în surdină.

— O să fiu o gazdă nepoliticoasă și n-o să vă invit să luați loc, spune Harris. Scriu o replică foarte detaliată la un articol destul de stupid și fără o prea mare bază științifică apărut în *The Quarterly Journal of Nutrition* și nu vreau să-mi pierd șirul argumentelor. În plus, soția mea are o migrenă, așa că vă rog să nu vorbiți tare.

— Îmi pare rău că doamna nu se simte bine, zice Holly, care nu vorbește tare nici măcar atunci când este supărată.

— Și am auzul foarte bun, să știți.

Asta e adevărat, își spune Emily. Se află în camera de oaspeți și îi urmărește pe laptop. În spatele bibelourilor de pe polița căminului, este ascunsă o cameră de supraveghere de mărimea unei cești de ceai. Neliniștea ei cea mai mare este ca nu cumva Roddy să se trădeze în vreun fel. În cea mai mare parte a zilei, este la fel de ager la minte ca în tinerețe; însă, mai spre seară, începe să uite și să pronunțe greșit cuvintele. Știe că acestea sunt simptome comune în stadiul incipient de alzheimer sau de demență senilă, totuși refuză să creadă că asta i se întâmplă bărbatului pe care încă îl iubește nespus de mult. Dar sămânța îndoielii i-a încolțit în minte. Doamne ferește să crească mai mult.

Holly îi spune profesorului Harris povestea cu furtul de mașini – pe care a mai șlefuit-o pe drumul până aici. Aidoma fetiței din cartea lui Saki[1], poveștile inventate sunt specialitatea ei. Ar fi trebuit s-o folosească și cu Clippard și Welch, dar i-a venit prea târziu ideea. Cu siguranță că o va folosi când va sta de vorbă cu Ernie Coggins, pentru că acesta o interesează cel mai mult: încă joacă bowling și soția lui este în viață. Probabil că doamna Coggins nu suferă de sciatică, dar nu se știe, nu se știe...

4

Barbara coboară la parter și intră în fostul birou al tatălui lor. Acum, pe birou este computerul lui Jerome, cu vrafuri de hârtii de ambele părți. Probabil că teancul mai mare din dreapta este manuscrisul cărții. Se așază și îl frunzărește până la ultima pagină: 359. *Jerome a scris tot ce-i aici,* se minunează ea și se gândește la volumul

[1] „Storyteller" – povestire a lui Hector Hugh Munro (1870–1916), scriitor scoțian, care a folosit pseudonimul Saki (n. tr.).

ei de poezii, care nu va avea decât o sută zece pagini (poate nici atâtea) cu foarte multe spații albe... sigur, cu condiția să i se publice. Olivia o asigură că așa va fi, dar Barbarei încă-i vine greu să creadă. Nu sunt poezii despre „experiența Neagră", ci despre învingerea spaimelor. *Deși câteodată nici nu-i prea mare diferență,* își spune ea cu un hohot mic de râs.

Stickul portocaliu de memorie este exact acolo unde i-a spus Jerome că o să fie. Deschide computerul, introduce parola lui Jerome (#shizzle#) și așteaptă să se încarce.

Conectează unitatea de memorie. În ea sunt ciorne ale cărții, numerotate cu 1, 2 și 3. Și niște corespondență. Și un fișier care se cheamă PIX. Barbara îl deschide și se uită la câteva dintre fotografiile cu celebrul lor stră-străbunic, întotdeauna pus la patru ace și întotdeauna cu melonul puțin înclinat spre dreapta. *Clar că voia să sugereze ceva,* își spune ea. Mai sunt acolo și poze dintr-un club de noapte numai pentru Negri, în care clienții – și aceștia foarte eleganți – dansează pe muzica de jazz interpretată de orchestra de acolo. Găsește fotografia cu Teatrul Biograph, apoi găsește o altă poză în care este chiar John Dillinger, întins pe o lespede la morgă. Câââh – cum ar zice Holly. Barbara închide fișierul PIX, îl atașează la e-mailul adresat fratelui ei și îl expediază.

În stânga computerului este un morman de însemnări. Pe cea de deasupra scrie *Tel Mara desp promov.* Cele de dedesubt par să fie pline cu informații despre Chicago, Indianapolis și Detroit în anii 1930, împreună cu multe notițe din alte cărți despre orașele respective în perioada Prohibiției și a Marii Crize. *Sper doar să nu exagerezi, J,* murmură Barbara.

Sub toate foile alea, este o hartă printată cu Parcul Deerfield și cu zonele din jur. Barbara se uită mai bine la ea. Nu are nicio legătură cu cartea lui Jerome, ci cu cazul la care lucrează Holly acum. Pe

hartă sunt trei puncte roșii, iar sub fiecare dintre ele sunt câteva cuvinte scrise de Jerome.

Bonnie D, 1 iulie 2021 – pe latura dinspre est a parcului, vizavi de partea neîngrijită, cunoscută sub numele de Hățișul.

Punctul roșu pentru *Ellen C, noiembrie 2018* este pus pe Memorial Union al campusului Bell, unde se află Clopotnița. Barbara se duce câteodată acolo cu prietenele ei, ca să mănânce câte un burger, după ce trec pe la Biblioteca Reynolds. Pentru că sunt doar eleve de liceu, nu se bucură de privilegiile studenților, dar sala de lectură este plăcută, iar cea cu calculatoare este nemaipomenită.

Ultimul punct roșu este pentru *Peter S, sf. noiembrie 2018.* Barbara cunoaște locul acela: este Dairy Whip, considerat déclassé de liceeni, dar preferat de puștani.

Aș fi putut să fiu eu în locul unuia dintre ei, își spune ea. *M-a salvat Dumnezeu.*

Și-a terminat treaba aici. Închide computerul, se ridică de pe scaun și vrea să plece. Dar se așază la loc și se mai uită o dată la harta scoasă la imprimantă. Pe birou este o cană mare de cafea, plină cu pixuri și carioci. Ia o cariocă roșie, folosită probabil și de Jerome când a făcut semnele pe hartă. Și face un alt punct – acesta pe Ridge Road, chiar vizavi de casa Oliviei Kingsbury. *Pentru că acolo l-a văzut ea când lucra la poezia despre care zice că ar fi fost ultima ei creație bună.*

Și scrie dedesubt: *Jorge Castro, octombrie 2012.* Totuși, în timp ce notează, i se pare aiurea ce face.

Poate Castro și-a zis „La naiba cu cretinii ăștia de la Catedra de engleză!" și a plecat pur și simplu. Poate a mai zis și „La naiba cu Emily Harris și la naiba cu homofobia ei pe care nu-i în stare să și-o ascundă!".

Însă acum, că l-a adăugat și pe Castro pe hartă, Barbara observă ceva ce i se pare interesant și alarmant deopotrivă. Punctele roșii

parcă formează un cerc în jurul parcului. Sigur că Bonnie a dispărut puțin mai devreme decât ceilalți (chit că în ani diferiți) – adică vara, nu toamna. Însă n-a văzut Barbara undeva – poate în *Mindhunter,* serialul ăla de pe Netflix – că psihopații ucigași au tendința de a aștepta din ce în ce mai puțin între crimele lor? La fel ca dependenții de droguri, care se injectează din ce în ce mai des?

Ellen C. și Peter S. nu corespund tiparului; au dispărut unul după celălalt. Poate din cauză că ucigașul nu a primit ce-și dorea de la primul dintre ei? Din cauză că prima lui victimă nu i-a potolit setea de sânge?

Te sperii singură, își zice Barbara. *Ai început să vezi peste tot doar monștri – monștri ca Chet Ondowsky.*

Și totuși, poate că ar face bine să-i dea lui Holly informația despre Jorge Castro. Pune mâna pe telefon și chiar atunci acesta începe să sune. Este Marie Duchamp. Olivia a făcut fibrilație atrială și a fost dusă la spitalul Kiner Memorial. Acum, situația este gravă. Barbara nu se mai gândește s-o sune pe Holly, ci se repede să-i spună mamei că are nevoie de mașină. Tanya o întreabă de ce îi trebuie și Barbara îi răspunde că o prietenă de-ale ei a fost internată în spital și că o să-i explice mai târziu. Tot atunci îi va da și niște vești bune, dar și ele trebuie să mai aștepte.

— E vorba despre o bursă? Ai primit o bursă?

— Nu, e altceva.

— Bine, scumpa mea, zice Tanya. Fii atentă cum conduci!

Asta este mantra ei.

5

Holly îl întreabă pe Roddy Harris dacă știe cumva unde s-ar fi putut duce Cary Dressler. I-a spus ceva despre intenția lui de a pleca din

oraș? I s-a părut uneori (acesta este un amănunt pe care l-a adăugat acum) că ar fi avut sume mari de bani?

— Nu am aflat decât că era dependent de droguri, îi dezvăluie ea. De obicei, hoții au năravul ăsta.

— Mie mi s-a părut un tip destul de simpatic, spune Harris.

Se uită în gol și se încruntă ușor. Este imaginea unui om care încearcă din răsputeri să-și aducă aminte ceva care ar putea să-i fie de folos.

— Nu l-am cunoscut prea bine, dar știu că se droga. Însă zicea că doar cu *cannabis sativa*, însă poate că mai lua și altele...?

Sprâncenele lui ridicate parcă o invită pe Holly să-i dezvăluie mai multe. Însă ea îi zâmbește și atât.

— Este un fapt cunoscut că acest stupefiant, numit *cannabis,* reprezintă poarta de intrare pentru substanțele mai puternice, continuă el, pe un ton superior.

— Nu întotdeauna, dar *dă dependență* și afectează dezvoltarea cognitivă. De asemenea, mai provoacă și anumite modificări ale hipotalamusului, adică tocmai al lobului temp*orar* al studiului și al memoriei. Este un lucru bine știut.

La etaj, Emily se cutremură. *Lobul temporal, dragul meu... vezi că te ia valul! Abține-te, te implor!*

Dar Gibney nu pare să-și dea seama, iar Roddy pare s-o fi auzit pe Em.

— Scuzați prelegerea, doamnă *Gibson.* Voi înceta acum să vă mai vorbesc despre pasiunea mea.

Holly schițează un zâmbet politicos. Bagă mâna în buzunar și își atinge mânușile, dorindu-și din nou să și le poată pune. Nu vrea ca profesorul Harris să creadă că ea ar fi și mai paranoică decât

Howard Hughes[1], însă nu poate alunga spaima că tot ce atinge ar putea fi infectat cu Covid-19, mai ales cu Delta – noua lui variantă. Harris continuă să vorbească.

— Unii dintre colegii mei de echipă se mai duceau cu Dressler în spatele sălii ca să „tragă un cui", cum spun ei. Erau și niște cucoane care mergeau cu ei.

— Vrăjitoarele Sexy?

Ridul dintre sprâncenele lui Harris se adâncește.

— Da, ele. Și altele. Ai fi zis că îl *plăceau*. Însă, așa cum parcă v-am mai spus, eu nu l-am cunoscut prea bine. Mi se părea un tânăr amabil și, uneori, lua locul câte unui războinic rănit în luptă – ca să zic așa –, dar am fost doar simple cunoștințe. N-am știut nimic despre situația lui financiară și mă tem că n-am nici cea mai vagă idee unde ar fi putut să plece.

Gata, iubitule, termină! încearcă să-i transmită Emily. *Condu-o la ușă!*

Iar Roddy parcă o aude. O ia pe Holly de braț și îi spune:

— Mă tem acum că trebuie să mă întorc la treabă.

— Vă înțeleg perfect, zice Holly. Oricum, nu aveam prea mari speranțe să aflu ceva în plus.

Scoate o carte de vizită din geantă și i-o întinde, având mare grijă nu cumva să-i atingă degetele.

— Vă rog totuși să mă sunați dacă se întâmplă să vă mai amintiți ceva.

Ies amândoi, iar Emily afișează pe ecran imaginile camerei de supraveghere din holul casei. Acum, Roddy o întreabă pe Holly:

— Îmi puteți spune și mie ce intenționați să faceți în continuare?

---

[1] Howard Hughes (1905–1976) – aviator, industriaș, producător și regizor de film, care suferea de tulburare obsesiv-compulsivă (n. tr.).

Nu, Roddy! exclamă gândul lui Emily. *Nu face asta! Calci pe teren minat.*

Dar femeia aceea – care îi pare mult prea inofensivă lui Emily ca să-și facă cine știe ce *griji* din cauza ei – îi spune lui Roddy că nu poate să discute detaliile cazului și îi oferă cotul în semn de salut. Cu un zâmbet strâmb, care dă de înțeles că nu poate să sufere oamenii proști, Roddy îi atinge cotul cu al lui.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Harris.

— Nicio problemă, doamnă... cum spuneați că vă numiți?

— Gibney.

— Zi frumoasă în continuare, doamnă Gibney! Succes!

6

De cum aude ușa închizându-se în spatele ei, Holly bagă mâna adânc în buzunar după flaconul cu dezinfectant care se află sub mănușile din nitril pe care regretă că nu le-a purtat. A greșit când a uitat de mască atunci când a discutat cu puștii de la Dairy Whip, dar măcar atunci se aflau în aer liber; discuția cu Rodney Harris a avut loc într-o cameră, în care aerul condiționat ar fi putut să propage peste tot virusul care îi omorâse mama, ar fi putut să i-l vâre în nas și, de acolo, în plămânii deja otrăviți cu fum.

Ești absurdă și ipohondră, își spune ea, dar vocea din minte aparține mamei ei, care a murit tocmai din cauza blestematului ăstuia de virus.

În sfârșit, găsește flaconul mic cu dezinfectant și îl scoate din buzunar. Își toarnă destul de multișor în palmă și începe să-și frece bine mâinile, gândindu-se că mirosul puternic de alcool (care o îngrozea în copilărie, pentru că prevestea o injecție) reprezintă

acum pentru ea mireasma liniștii sufletești și a unei stări de oarecare siguranță.

Emily o urmărește din spatele ferestrei de la etaj. Zâmbește. Din cauza durerii permanente de mijloc, nu o mai amuză prea multe acum. Dar scena cu șoricica aia băgăcioasă, care-și freacă mâinile ca o nebună? Ei, da, asta este de tot *râsul.*

3 IULIE 2021

1

Cel mai recent „oaspete" al soților Harris nu mănâncă ficatul crud și încearcă să-și raționalizeze apa rămasă. Însă, până la urmă, se termină ambele sticle. Bonnie își vâră degetul în paharul din plastic și ia de pe fundul lui ultimele resturi de Ka'Chava, numai că îi face și mai multă sete. Plus că îi e și foame.

Încearcă să-și aducă aminte ce a mâncat ultima oară. Parcă un sendviș cu ton și ou, nu? Cumpărat de la bufetul din Clopotniță și mâncat afară, pe bancă. Ar da orice să aibă acum sendvișul ăla și, mai ales, sticla de Pepsi pe care și-a luat-o de la Jet Mart. Ar da-o pe gât dintr-o singură suflare. Numai că aici nu există nicio sticlă de Pepsi și niciun telefon. Aici nu mai sunt decât casca și rucsacul ei (care pare gol), atârnate pe perete, lângă unelte.

Ficatul crud începe să i se pară tentant chiar și după ce a stat la temperatura camerei Dumnezeu știe câte ore. Așa că ridică fanta din partea de jos a cuștii și scoate tava afară, împingând-o bine de tot ca să nu mai poată ajunge la ea. *Piei, Satană!* își spune ea, înghițind în sec. Aude hârâitul uscat din gât și se gândește că ficatul încă trebuie să fie plin de zeamă. Își imaginează cum i s-ar prelinge pe pereții gâtului, cum i l-ar răcori. Nu reușește să-i zdruncine fantezia nici măcar gândul că sarea i-ar spori setea. Se întoarce la covorașul

de yoga și se culcă pe el, dar rămâne cu ochii ațintiți la bucata de ficat de pe tavă. Ațipește după un timp, dar somnul îi este superficial și bântuit de coșmaruri.

Rodney Harris se întoarce la un moment dat și Bonnie se trezește. Bătrânul poartă o pijama dintr-un material imprimat cu mașini de pompieri, plus un halat și papuci. Bonnie trage concluzia greșită că ar fi seară. Mai presupune și că a trecut o zi de când au drogat-o și au răpit-o. Cea mai lungă și mai îngrozitoare zi din toată viața ei, pe de-o parte, pentru că nu înțelege ce mama naibii se întâmplă, dar, mai cu seamă, pentru că, în ultimele douăzeci și patru de ore, n-a băut decât două sticluțe de apă și un pahar de Ka'Chava.

— Aș vrea să beau niște apă, spune ea, încercând să nu vorbească prea răgușit. Vă rog frumos.

El ia mătura și împinge tava înapoi în cușcă.

— Mănâncă ficatul. Apoi o să-ți dau și apă.

— Dar e crud și a stat afară o zi întreagă! Și o noapte... așa cred. E a treia? Nu-i așa că a treia?

Nu-i răspunde, dar scoate din buzunar o sticlă cu apă Artesia și i-o arată. Bonnie n-ar vrea să-i ofere satisfacția de a o vedea cum își linge buzele, dar nu se poate stăpâni. După o zi întreagă la temperatura camerei, bucata aia de ficat îi dă senzația că se topește.

— Mănâncă-l! Pe tot! După aceea o să-ți dau apa.

Bonnie își dă seama că a avut dreptate, cel puțin parțial. Nu este vorba despre sex, dar este vorba despre un experiment bizar. A auzit vorbindu-se pe holurile colegiului despre ciudățeniile profesorului Harris și despre faptul că pare puțin cam sărit de pe fix atunci când vine vorba despre „echilibrul nutrițional perfect"; dar nu a dat atenție bârfelor, pentru că așa sunt studenții: mereu au câte ceva de criticat la un profesor sau la altul – ba că proful ăsta-i excentric, ba că proful ăla suferă de tulburare

obsesiv-compulsivă, ba că altul se scobește în nas, după cum se poate observa într-un filmuleț amuzant de pe TikTok. Acum îi pare rău că nu a ascultat mai bine tot ce se spunea. Pentru că profesorul Harris nu-i doar un pic sărit de pe fix, ci este nebun de-a binelea. Ultimul lucru pentru care ar trebui să-și facă griji este bucata aia de ficat *tartar*. Trebuie neapărat să scape de aici. Trebuie să evadeze. Iar asta înseamnă că trebuie să fie isteață și să nu se lase cuprinsă de panică. Pentru că este în joc chiar viața ei.

Acum reușește să se controleze și nu își mai linge buzele. Se așază într-un genunchi și împinge tava înapoi afară.

— Aduceți-mi o bucată proaspătă și am să mănânc. Dar *numai cu* apă. Ca să pot să înghit.

El pare ofensat.

— Te asigur că ficatul ăsta nu este... nu este...

Mișcă în gol din gură, chinuindu-se să găsească cuvântul.

— Nu este *septic*. De fapt, la fel ca multe alte bucăți de carne, ficatul de vițel consumat la temperatura camerei este *cel mai bun*. N-ai auzit niciodată de friptura din carne maturată?

— Dar a căpătat o culoare *cenușie*!

— Ești recalcitrantă, domnișoară Dahl. Și nu ești în poziția de a emite pretenții.

Bonnie se apucă cu mâinile de cap de parcă ar încerca-o o durere cumplită. Și chiar o încearcă, din cauza foamei și a setei. Și a fricii.

— Încerc doar să ajung la un compromis. Presupun că aveți un motiv pentru care faceți asta...

— Bineînțeles că *am*! strigă el acum.

— ...și sunt de acord să fac ce doriți, dar *nu voi mânca bucata asta*. Nu!

Harris se întoarce și urcă scara cu pași apăsați, oprindu-se o singură dată ca să se uite la ea.

Bonnie își înghite nodul din gât și aude același sunet sec de mai devreme. *Parcă aș fi un greier, așa îmi sună vocea,* își zice ea. *Un greier care moare de sete.*

2

Emily este în bucătărie. E trasă la față din cauza durerii și își arată vârsta. De fapt, pare chiar mai bătrână decât în realitate. Roddy este șocat. Nu-i vine să creadă că au ajuns aici după tot ce au făcut ca să țină senectutea la distanță! Nu-i corect să dispară atât de repede efectele produse de mâncarea lor specială, încărcată cu nutrienți extrem de eficienți pentru prelungirea duratei de viață. Între Castro și Dressler au trecut trei ani și tot trei (cu aproximație), între Dressler și puștiul Steinman. Acum o au pe Bonnie Dahl și nu-i vorba că perioada a fost mai scurtă de trei ani, dar simptomele bătrâneții (el le spune „simptome") și-au făcut simțită prezența de mai multe luni.

— Îl mănâncă?

— Nu. Spune că o să mănânce dacă-i dau o bucată proaspătă. Avem una în frigider, că am crezut că ar fi bine să avem una de rezervă la îndemână după tot ce s-a întâmplat cu fata aia, *Chaslum...*

— Craslow! Craslow o chema! îl corectează Em pe un ton iritat și cicălitor, care nu o caracterizează absolut deloc... cel puțin atunci când sunt doar ei doi singuri și pe ea nu o doare nimic. Dă-i-o pe aia! Nu mai suport durerea asta!

— Mai ai puțină răbdare, încearcă el să o liniștească. Vreau să fie și mai însetată. Doar setea le supune mai bine pe vite.

Își aduce aminte de ceva și se înveselește brusc.

— Ba chiar e posibil să mănânce bucata aia veche. A împins-o iarăşi afară din cuşcă, dar am văzut că a lăsat-o la îndemână de data asta.

În tot acest timp, Emily a stat în picioare, dar acum se aşază pe scaun, strâmbându-se şi gemând de durere. I se văd tendoanele încordate ale gâtului.

— Bine. Dacă aşa zici tu.

Ezită puţin, apoi îl întreabă:

— Dieta asta a noastră chiar e bună la ceva, Roddy? Nu ne-am imaginat totul? Nu-i doar un fel de terapie psihosomatică? Una care ne ajută minţile, dar nu şi trupurile?

— E psihosomatică atunci când îţi dispar migrenele?

— Nu... adică nu cred că...

— Şi durerile de sciatică! Şi artrita... artrita ta şi a mea! Tu crezi că mie îmi place asta?

Ridică mâinile. Încheieturile degetelor sunt umflate şi nu le poate îndrepta decât foarte puţin şi cu mult efort.

— Tu crezi că îmi place să bâjbâi după cuvinte pe care le ştiu foarte bine? Sau să intru în birou şi să-mi dau seama că habar n-am *de ce* m-am dus acolo? Ai văzut rezultatele cu ochii tăi!

— Efectele durau mai mult înainte, şopteşte Emily. Asta-i tot ce spun. Dacă o să mănânce în seara asta ficatul... ori bucata de jos, ori cea din frigider... înseamnă că mâine...?

Roddy ştie că mai bine ar fi să aştepte patruzeci şi opt de ore, iar nouăzeci şi şase ar fi perioada ideală înainte de recoltare, dar Bonnie Dahl este tânără, iar stimularea ficatului ei ar trebui să se petreacă destul de repede, activând tot mai mult nutrienţii esenţiali din toate părţile corpului cu fiecare bătaie a inimii ei sănătoase. Au aflat toate astea de la puştiul Steinman.

Dar, mai important decât toate astea, este că nu suportă să-şi vadă soţia suferind.

— Mâine-seară, spune el. Cu condiția să mănânce.

— Doar cu condiția asta, îl aprobă Emily.

Se gândește la putoarea aia încăpățânată. La putoarea aia încăpățânată și *vegană*.

După atât de mulți ani petrecuți împreună, Roddy îi poate citi gândurile.

— Nu seamănă deloc cu fata Neagră. A acceptat oarecum să mănânce dacă o să-i dau apă...

— Oarecum, oftează Em.

Dar Roddy parcă nu o aude. Se uită în gol într-un fel care o îngrijorează din ce în ce mai mult. Parcă s-a deconectat cumva de la realitatea înconjurătoare. În cele din urmă, spune:

— Dar trebuie să fiu foarte prudent. Nu a pus prea multe întrebări. De fapt, abia dacă a pus una sau două. La fel cum a făcut *Chaslow*. Nu m-a implorat să-i dau drumul, nu a țipat. Nici *Chaslow* n-a făcut asta. Nu trebuie să facem nicio greșeală.

— N-o să facem, spune Emily, apucându-l de mână. Mă bazez pe tine. Și *Craslow* o chema.

El îi zâmbește.

— Inimioară, nu vom sărbători anul ăsta ziua de 4 Iulie, dar, pe șase...

Și zâmbetul i se lățește.

— Pe șase, vom avea un adevărat ospăț.

3

În aceeași seară și după ce a ajutat-o pe Emily să ajungă la etaj, Roddy coboară din nou la subsol. Acum Emily este în pat și va sta acolo trează și suferind durerile alea îngrozitoare în cea mai mare parte a nopții, izbutind să adoarmă doar o oră sau două. Cel mult.

În cel mai bun caz. Încearcă să se convingă singur că toate întrebările ei despre mâncarea sfântă nu au fost provocate de raţiune, ci de chinurile prin care trece. Însă tot îl deranjează.

A pus deja pe o farfurie bucata de ficat rămasă în frigider, pentru că a văzut pe înregistrările camerei de supraveghere că Bonnie Dahl s-a încăpăţânat să nu se atingă de prima. Şi-ar dori să aibă mai mult timp la dispoziţie – şi ca să permită stimularea nutrienţilor ei, şi pentru că nu-i deloc bine să cedezi în faţa pretenţiilor unei persoane pe care o ţii în captivitate. Numai că Emily nu mai poate aştepta prea mult. Foarte curând, o să înceapă să-l bată la cap ca să o ducă la un doctor care să-i prescrie analgezice, iar asta ar fi moarte curată.

Pune jos farfuria şi îi cere fetei să împingă afară paharul din plastic. Dahl o face fără să-l întrebe de ce. Mda, seamănă cam prea mult pentru gustul lui cu femeia *Chesley*. I se pare foarte circumspectă şi asta nu-i place. Şi nu are încredere în ea.

Scoate sticla de apă din buzunarul halatului şi toarnă puţin – foarte puţin – în pahar. Apoi ia mătura şi începe să-l împingă în cuşcă. Trebuie să aibă mare grijă nu cumva să-l răstoarne. În niciun caz nu vrea ca totul să se transforme într-o scenă de comedie bufă. Fata ridică fanta şi întinde mâna.

— Dă-mi-l mie, domnule profesor!

El este cât pe ce s-o facă – ce altă dovadă mai clară că nu gândeşte limpede? Dar îşi revine şi scoate un chicotit înfundat.

— Nu prea cred.

Când paharul ajunge suficient de aproape, fata îl înşfacă şi bea toată apa din el. Din doar două înghiţituri.

— Mănâncă ficatul şi îţi voi da şi restul. Dacă refuzi, n-o să mă mai vezi până mâine-seară.

Deşartă ameninţare, dar Dahl nu ştie asta.

— Îmi promiţi că-mi dai toată sticla?

— Îți dau cuvântul meu. Cu condiția să nu vomiți. Și, chiar dacă vomiți în toaleta aia portabilă după ce plec eu, să știi că o să te vadă Emily. Și atunci, o să avem probleme.

— Eu am deja probleme, domnule profesor. Nu crezi?

Fata asta îl neliniștește din ce în ce mai tare. Îl și sperie un pic. Absurd, sigur că da, însă așa este. În loc să-i răspundă, ia mătura și împinge ficatul în cușcă. Dahl nu mai ezită. Îl ia, își înfige dinții în carnea crudă și rupe o bucățică. Începe să o mestece.

Roddy Harris se uită fascinat la stropii mici de sânge de pe buza ei inferioară. Pe 5 iulie, va da buzele astea prin făină integrală și le va prăji într-o tigăiță, poate cu ceva ceapă și niște ciuperci. Buzele sunt o sursă excelentă de colagen, iar buzele acestei fete vor face minuni cu genunchii și coatele lui, ba chiar și cu falca aia care a început să-i trosnească. Până la urmă și oricât de tare îl neliniștește acum, fata asta tot le va folosi la ceva. Pentru că le va dona o parte din tinerețea ei.

O vede că mai mușcă o dată, mestecă, înghite.

— Nu-i prea rău, spune. Are un gust mai puternic decât ficatul sote. Mai intens, parcă. Îți place să te uiți la mine cum mănânc, nenorocitule?

Roddy nu spune nimic, dar răspunsul ar fi afirmativ.

— N-ai să-mi dai drumul de-aici, nu-i așa? N-are niciun sens să-ți promit că nu voi spune nimănui nimic și că am buzele pecetluite și tot restul, nu?

Roddy s-a pregătit pentru întrebarea asta. Cască ochii, de parcă ar fi extrem de surprins de cuvintele ei.

— Dar bineînțeles că ai să pleci de aici. Acesta este un proiect de cercetare finanțat de guvern. Vom face anumite teste și evident că *va trebui* să semnezi un acord de confidențialitate; dar, după aceea...

Este întrerupt de hohotele ei de râs, deopotrivă amuzate și isterice.

— Nu mai spune? Crezi că s-a întâlnit hoțul cu prostul? Vezi doar să nu uiți să-mi dai apa când termin de mâncat porcăria asta.

Bine că măcar acum îi tremură vocea și i s-au udat ochii de lacrimi. Roddy se simte ușurat.

— Să te ții de cuvânt!

27 IULIE 2021

1

Holly se întoarce în parcarea cu limită de timp și fumează o țigară cu portiera deschisă și cu picioarele pe asfalt. Își dă seama că este complet anormală, din moment ce își ia absolut toate măsurile de precauție împotriva Covidului după care își umple plămânii cu porcăria asta cancerigenă.

Trebuie să mă las de fumat, își zice ea. *Neapărat trebuie să mă las. Dar nu astăzi.*

Probabil că pista cu echipa Generația de Aur nu va duce nicăieri. Nu-și mai amintește acum de ce a crezut că va afla ceva. Oare din cauză că și Cary Dressler se ducea în mod regulat la același Jet Mart la care se ducea Bonnie? Da, și Dressler a dispărut și și-a abandonat motoreta, însă este posibil să fie doar niște simple coincidențe. În niciun caz nu i se pare că Roddy Harris ar putea fi considerat un candidat verosimil pentru rolul Prădătorului de pe Red Bank Avenue (presupunând că ar exista o asemenea persoană). Și nu știe dacă, pe lângă migrene, soția lui Harris mai suferă și de sciatică – poate ar reuși să afle, dar nu i se pare o prioritate. Însă este limpede că domnul Harris are și el anumite probleme. *Pivniță* în loc de *privință, Clover* în loc de *Covid, lob temporar* în loc de *temporal,* plus că îi uita mereu numele. Și a mai fost ceva: de vreo două ori s-a întrerupt în mijlocul propoziției și s-a încruntat și s-a

uitat în gol. Sigur, asta nu însemnă neapărat că se află în stadiul incipient al bolii Alzheimer, dar are vârsta potrivită pentru așa ceva. Și...

— Tot așa a început și unchiul Henry, murmură ea.

Însă, de vreme ce s-a apucat să-i ia la întrebări pe cei din echipa Generația de Aur, ar face bine să-și ducă treaba până la capăt. Stinge țigara în scrumiera portabilă și pornește către autostradă. Ernie Coggins locuiește în Upriver, adică la doar câteva zeci de kilometri distanță. Va ajunge repede. Însă are o problemă: s-a gândit la unchiul Henry și acum nu și-l mai poate scoate din minte. Când l-a vizitat ultima oară? Parcă în primăvara asta, nu-i așa? Așa e. Mama a bătut-o la cap să se ducă – a făcut-o să se simtă *vinovată* că nu se ducea mai des pe la el. Iar asta s-a întâmplat în aprilie, înainte ca Charlotte să se îmbolnăvească.

Holly ajunge la ieșirea de pe autostradă care duce în Upriver, încetinește, apoi se răzgândește și continuă să meargă spre nord, spre Covington, unde se află atât casa mamei sale, cât și Căminul pentru Bătrâni Rolling Hills, unde își duce acum viața unchiul Henry (dacă se mai poate numi „viață" starea în care se află el). Tot acolo se află un alt membru al echipei Generația de Aur, așa că poate împușca doi iepuri dintr-un singur foc. Foarte posibil ca nici Victor Anderson să nu fie mai *compos mentis*[1] decât unchiul ei; Hugh Clippard i-a spus că Anderson a suferit un accident vascular cerebral și, dacă l-au internat aici pe termen lung, probabil că nu mai există nicio speranță că își va reveni. Holly l-ar putea tăia liniștită de pe listă și ar putea să discute cu Ernie Coggins abia mâine, când va fi odihnită.

În plus, condusul pe autostradă îi aduce o stare de liniște și atunci se poate întâmpla să-i vină tot felul de idei.

---

[1] „În deplinătatea facultăților mintale", în limba latină, în original (n. tr.).

Însă, deocamdată, i se pare că umblă după potcoave de cai morți.

Ecranul telefonului i se luminează de trei ori în timpul drumului de patru ore până la motelul Days Inn, unde a stat și cu trei zile în urmă. Dar ea nu răspunde, chiar dacă are Bluetooth în mașină. Un apel este de la Jerome. Altul, de la Pete Huntley. Al treilea este de la Penny Dahl, care precis vrea să o întrebe ce a mai aflat. Și merită să știe.

2

La momentul sosirii în Covington, stomacul îi protestează de zor. Oprește la Burger King și, când îi vine rândul, dă comanda fără pic de ezitare. La fiecare dintre francizele de fast-food are produse preferate.

La Burger King, își comandă întotdeauna o porție de Big Fish, o prăjitură cu ciocolată și caramel și o Cola. Se duce să plătească, bagă mâna în buzunarul stâng după una dintre mănușile de acolo, dar nu găsește decât flaconașul cu dezinfectant. Ia repede un șervețel de pe tejghea și îl folosește ca să întindă banii și să primească restul. Fata de la ghișeu se uită cu milă la ea. Holly își găsește acum mânușa în buzunarul din dreapta și și-o pune chiar înainte de a ajunge la al doilea ghișeu de unde își ia mâncarea.

Habar n-are unde a dispărut mânușa din buzunarul stâng și nici n-o interesează. Barbara Robinson i-a dăruit o cutie plină, pe care o ține în portbagaj.

Își ia o cameră la motel și o umflă râsul când își dă seama că nici acum n-are haine de schimb la ea. Sigur, s-ar putea duce iarăși la Dollar General, dar nu mai vrea. Își spune că n-o să se prăbușească Bursa dacă ea o să poarte aceeași pereche de chiloți două zile la

rând. Și n-are niciun rost să se ducă în seara asta la căminul de bătrâni, pentru că programul de vizită se încheie la șapte seara.

Mănâncă în tihnă, savurându-și sendvișul cu pește, savurându-și și mai mult prăjitura cu caramel. Își zice că nu există nimic mai bun decât caloriile goale[1], mai ales în momentele alea când nu știi ce să mai înțelegi și habar n-ai ce ar trebui să faci în continuare.

Ei, nici așa. Știi foarte bine ce trebuie să faci, se contrazice ea și o sună pe Penny Dahl, care o întreabă dacă a mai aflat ceva nou.

— Chiar nu știu, răspunde Holly.

Unchiul Henry ar fi adăugat „Dumnezeu mi-e martor".

— Nu există așa ceva. Ori ai aflat, ori n-ai aflat!

Holly nu vrea să-i spună lui Penny că ar fi posibil ca fiica ei să fi fost cea mai recentă victimă a unui criminal în serie. Deși s-ar putea să ajungă și la asta, iar Holly este ferm convinsă că *așa va fi.* Dar nu are niciun rost să o rănească și mai tare pe femeia aceasta care deja suferă prea mult.

— Am să-ți dau un raport complet, dar mai am nevoie de încă douăzeci și patru de ore. De acord?

— Nu, *nu sunt deloc de acord!* Am dreptul să știu orice ai aflat. Că de-aia *te plătesc*!

Holly spune:

— Să reformulez, Penny. Crezi că vei fi în stare *să faci față* situației?

— Ar trebui să te concediez, mârâie Penny.

— Este dreptul tău, zice Holly, dar tot de douăzeci și patru de ore aș avea nevoie și pentru întocmirea unui raport final asupra cazului. Pentru că urmăresc mai multe piste.

— Piste care ne vor da răspunsul pe care îl căutăm?

— Nu sunt sigură.

---

[1] Calorii goale – calorii bogate în zahăr, grăsimi sau alcool (n. tr.).

Ar dori să spună ceva care să-i dea speranță lui Penny, dar nu poate.

Tăcere. Apoi Penny zice:

— Am să aștept până mâine-seară la ora nouă. Dacă nu ai să-mi spui nimic până atunci, *am să te concediez.*

— Mi se pare corect. Problema este că încă nu mi-am...

Sistematizat toate informațiile – asta vrea Holly să spună. Dar nu mai apucă, pentru că Penny închide telefonul.

3

Acum, Holly îl sună pe Jerome. El n-o lasă să spună nimic și o întreabă dacă a vorbit cu Barbara.

— Nu. De ce?

— Are niște veşti nemaipomenite, dar o las pe ea să ți le dea. Nu-ți spun decât atât: și ea scrie, iar acum este în cursa pentru un premiu literar, care ar putea să-i aducă o gălăgie de bani. Două'cinci de miișoare.

— Faci mișto de mine?

— Chiar deloc. Și să nu le zici părinților noștri. Nu știu dacă ea a apucat să-i anunțe. Dar nu de asta te-am sunat. Mi-am dat seama ce mă deranja la dubița aia. Știi care, da? Aia din imaginile camerei de la magazin?

— Ce anume?

— Are caroseria prea înaltă. Nu ca la un *monster truck*, dar e cu cel puțin jumătate de metru mai înaltă decât ar trebui să fie. Am căutat pe net și singurele dube de genul ăsta sunt cele construite special pentru persoanele cu dizabilități locomotorii. Au șasiul mai înalt ca să se poată pune rampa pentru scaunul cu rotile.

4

Holly iese să fumeze lângă aparatul care face cuburi de gheață și îl sună pe Pete. Acesta a ajuns la aceeași concluzie ca Jerome în privința dubiței, numai că el îi zice „camionetă de schilozi". Holly se strâmbă când îl aude, îi mulțumește pentru informație și îl întreabă cum se mai simte. El îi răspunde că este la fel ca tipul din cântecul ăla al trupei Chicago – din zi în zi tot mai puternic. Holly crede că Pete încearcă să se convingă singur de asta.

Își stinge țigara și se așază pe trepte ca să se gândească la caz. Mâine-seară îi poate spune lui Penny ceva aproximativ concret: pare din ce în ce mai probabil ca Penny să fi fost răpită de cineva care se prefăcea a fi o persoană cu dizabilități locomotorii. Poate toți ceilalți au fost răpiți de aceeași persoană. Poate că persoana aceea nici nu se prefăcea? Holly își amintește acum cuvintele lui Imani: *Mi s-a părut că are dureri, sărmana bătrână. Mi-a zis că n-o doare nimic, dar eu știu cum arată omul care suferă de sciatică.*

Acum îi pare rău că nu a văzut-o pe Emily Harris. Ar trebui să se intereseze la facultate, poate află ceva despre starea ei de sănătate. Și, mâine, neapărat o să se uite foarte bine la soția lui Ernie Coggins.

Se întoarce în cameră, se întinde pe pat și îi dă telefon Barbarei. Îi răspunde mesageria vocală. Holly îi transmite că o roagă să o sune până la zece și jumătate, pentru că după ora aia își va închide telefonul, își va spune rugăciunea și se va culca. Apoi îl sună pe Jerome.

— Nu pot să dau de Barbara și mor de curiozitate. Povestește-mi tu.

— Holly, ea trebuie să-ți spună...

— Te rog frumos? Te rog mult de tot?

— Bine, dar numai dacă îmi promiți că o să te prefaci foarte surprinsă când o să vorbești cu Barb.

— Promit.

Așa că Jerome îi povestește lui Holly că sora lui scrie poezii pe ascuns de multă vreme și că a făcut cunoștință cu Olivia Kingsbury.

— Olivia Kingsbury?! exclamă Holly ridicându-se brusc în capul oaselor. Ei, nu mă-nnebuni!

— Să înțeleg că o cunoști, da?

— Nu personal, dar este una dintre cele mai mari poete din America! Sincer, mă mir că Barbara a îndrăznit să o abordeze, dar bravo ei!

— Barbara a fost mereu o fată curajoasă.

— În adolescență, când îmi imaginam că aș avea și eu talent la treaba asta, am citit toate poeziile doamnei Kingsbury! Nu știam că mai trăiește!

— Cică ar avea aproape o sută de ani, așa zice Barb. În orice caz, chestia este că doamna asta a citit ce a scris Barb și a fost de acord să o îndrume. Nu știu cât timp a durat asta, dar rezultatul a fost că a înscris-o pe Barbara în concursul pentru premiul ăsta, Penworth... sau cum se cheamă...

— Premiul *Penley*, spune Holly.

Este teribil de impresionată și încântată de prietena ei, care a reușit să ajungă atât de departe fără să spună absolut nimic nimănui.

— Da, da, cam așa ceva. Și stai liniștită, Hollyberry, nu te deranja să mă întrebi ce-am mai făcut *eu* în ultimul timp. Ce gânduri am cu suta de mii de dolari. Ca să nu mai zic de weekendul pe opulență pe care o să-l petrec în Montauk. Sigur că nu te interesează nimic despre petrecerea aia unde s-ar putea să vină și Spielberg sau despre alte chestii din astea insignifiante.

Normal că Holly vrea să știe totul, în cele mai mici amănunte, așa că mai vorbesc încă o jumătate de oră. Jerome îi povestește despre prânzul întârziat de la Blarney Stone, despre cecul cu avansul, despre discuțiile referitoare la lansarea cărții și planurile de promovare, plus despre posibilitatea unui interviu acordat publicației

The American Historical Review, perspectivă care îl entuziasmează și îl îngrozește în egală măsură.

După ce epuizează „Minunatele aventuri ale lui Jerome la New York" (așa le zice chiar el), o roagă să-l pună la curent cu ce a mai aflat despre persoanele dispărute. Holly îi spune tot și încheie mărturisindu-i că are impresia că pista cu echipa de bowling nu va duce nicăieri. Jerome nu este de acord.

— Mie mi se pare o pistă foarte valabilă, Hol. Acolo a lucrat Dressler. Și cineva l-a *luat în vizor*. Cred că la fel s-a întâmplat cu toți ceilalți. Ba nu, nu cred, sunt sigur.

— Poate, spune Holly, dar îmi vine greu să-mi imaginez că un moșneag pasionat de bowling ar fi putut să facă asta. Mâine mă duc să vorbesc... să încerc să vorbesc cu unul care a suferit un accident vascular cerebral. Părerea mea este că unul dintre ei încearcă să acopere o rudă sau un prieten mai tânăr. Să-l acopere sau să-l delege să facă toate astea în locul lui.

Adevărul este că încă speră să aibă dreptate. Are la dispoziție mai puțin de o zi până când va trebui să-i dea raportul clientei sale și vrea neapărat să aibă ceva concret să-i spună lui Penny. Însă nu ăsta-i lucrul cel mai important. Vrea neapărat să aibă ceva concret pentru ea însăși.

5

În timp ce Holly vorbește cu Jerome, Barbara Robinson stă împreună cu Marie Duchamp în sala de așteptare a spitalului Kiner Memorial. Așteaptă să afle dacă medicii au reușit să-i restabilească Oliviei ritmul cardiac. De asemenea, așteaptă să afle (deși niciuna dintre ele nu recunoaște) dacă bătrâna poetă este încă în viață.

Barbara sună acasă și îi răspunde tatăl ei. Îi zice lui Jim că este la spital, în așteptarea unor vești despre o prietenă în vârstă. O prietenă foarte în vârstă, care se numește Olivia Kingsbury. Asta este o veste proastă, dar are și vești bune. Îi spune să-l sune pe Jerome și el îi va explica despre ce este vorba, pentru că, acum, ea și asistenta Oliviei îl așteaptă pe doctorul care le va spune cum se simte bătrâna doamnă.

— Tu ești bine, scumpo? o întreabă Jim.

Răspunsul este nu, dar ea îi zice că da. Tata o întreabă când vine acasă. Ea spune că nu știe, repetă că totul este în regulă, își ia la revedere și închide. Ca să-i treacă timpul mai repede, se apucă să-și verifice mesajele vocale. Îl găsește pe cel de la Holly, dar nu vrea să vorbească acum cu prietena ei. Nici cu tata nu ar fi vrut să vorbească. Încearcă să-și canalizeze toată energia spre Olivia, ca s-o țină în viață. Normal că asta-i o tâmpenie, dar... poți să știi? Evident că Hamlet avea dreptate, pentru că există mai multe lucruri în cer și pe pământ decât își imaginează majoritatea oamenilor. Barbara însăși a fost martoră la unele dintre ele.

A primit și un SMS de la Holly, la care răspunde cu doar patru cuvinte. Tocmai atunci apare doctorul Oliviei. Expresia de pe chipul lui le dă de înțeles Barbarei și lui Marie că veștile sunt proaste.

6

În timp ce Barbara citește SMS-ul lui Holly și îi trimite răspunsul foarte scurt, Emily Harris stă la fereastra dormitorului și se uită la Ridge Road. Când intră Roddy, ea se întoarce, traversează camera (agale, dar mult mai sigură pe picioare și șchiopătând foarte puțin) și îl îmbrățișează.

— Cineva pare să se simtă mai bine, spune Roddy.

Ea zâmbește.

— Din ce în ce mai bine, dragul meu. Din ce în ce mai bine. Deloc simpatică detectiva, nu? Cu masca aia și cu sclifoselile și întrebările ei indiscrete?

— Nu, deloc simpatică.

— Însă trebuie să fim atenți la ea. Înclin să-ți dau dreptate când spui că este posibil să se ocupe de două cazuri separate, pentru doi clienți diferiți. Unul interesat de dispariția lui Dressler și celălalt interesat de Dahl. Dar parcă tot îmi vine greu să cred asta. Dacă a venit la noi și ca să afle ceva despre Bonnie Dahl, dar fără să ne-o spună, înseamnă că bănuiește ceva.

Se apropie amândoi de fereastră și se uită afară, la strada peste care s-a lăsat seara. Rodney Harris își spune că, dacă se va afla ce au făcut – ce încă *fac* –, vor fi stigmatizați. Li se va pune eticheta de nebuni și vor fi duși la balamuc. Iar atunci i-ar fi distrusă reputația academică, clădită cu trudă de-a lungul atâtor decenii.

Emily, care este de departe jumătatea mai practică din relația lor, încă se gândește la Bonnie Dahl. O mai deranjează ceva, dar preferă să nu se gândească la asta.

— Ce ar putea să descopere Gibney? Nu prea multe. Poate chiar nimic. Bonnie Dahl m-a ajutat cu niște lucrări de secretariat după Crăciun, însă o perioadă foarte scurtă. Și am plătit-o cu bani lichizi. Tocmai acesta a fost pretextul pentru care am rugat-o să nu spună nimănui nimic. I-am atras atenția că era un venit nedeclarat.

— A venit la noi și înainte de Crăciun, zice Roddy. Era costumată în... în... ai văzut-o și tu.

— Costumată în spiriduș, da. Ne-a ajutat la petrecere. Dar atunci au venit cel puțin alți doisprezece spiriduși și pe toți i-am plătit cu bani lichizi și le-am interzis să posteze ceva despre asta pe rețelele sociale.

Roddy pufnește cu dispreț.

— Mai bine ai interzice vântului să bată. Poate el o să te asculte.

Em îi dă dreptate, deoarece tinerii postează absolut orice, inclusiv fotografii cu părțile lor intime. Dar știe că Bonnie Dahl nu a postat absolut nimic despre faptul că a fost angajată pe post de spiriduș al lui Moș Crăciun. Nici pe Facebook, nici pe Instagram, nici pe Twitter. Emily a verificat peste tot. Și mai este ceva.

— I-am promis că o voi angaja curând pe post de secretară și nu voia să piardă slujba asta.

— Dar poate i-a spus mamei ei.

Acum este rândul lui Emily să pufnească.

— În niciun caz. Zicea că mama e o femeie autoritară, care se amestecă mereu în treburile ei. Iar iubitul, fostul iubit, plecase din oraș și nu mai ținea legătura cu el. Detectiva nu știe nimic despre relația – *scurta* relație – pe care am avut-o noi cu fata asta. Cel puțin, astăzi nu părea să știe. Ai văzut ce teamă îi era îi era să te atingă? Ce fricoasă!

Emily începe să râdă, dar imediat se strâmbă de durere și duce mâinile la șale.

— Ce-ar fi să te mai ung cu puțină cremă proaspătă acolo unde te doare, iubirea mea? o întreabă Rodney.

Ea îi zâmbește cu recunoștință.

— Ar fi minunat. Și, Roddy? Mai ai Numărul Doi?

— Da.

— Ține-l la tine. Pentru orice eventualitate. Să nu uiți!

Pentru că uită atât de multe în ultimul timp.

— O să-l țin și n-o să uit. Tu mai ai Numărul Unu?

— Da, răspunde Emily și îl sărută. Acum ajută-mă să-mi scot cămașa de noapte.

7

Bill Hodges i-a spus odată lui Holly că fiecare caz este ca un ou.

Asta s-a întâmplat nu cu mult înainte de moartea lui, când suferea de dureri înfiorătoare și făcea un tratament medicamentos agresiv. De felul lui, Bill era un om rațional și practic – mai presus de orice altceva, un polițist foarte bun. Dar atunci când era sub influența morfinei, avea tendința să vorbească în metafore. Holly stătea lângă el și îl asculta cu mare atenție. Voia să afle cât mai multe de la el. Voia să afle absolut tot.

— Majoritatea cazurilor sunt la fel de fragile ca ouăle crude. De ce? Pentru că majoritatea criminalilor sunt tâmpiți. Când vor să facă un rău, până și cei mai deștepți oameni se transformă în tâmpiți. Altminteri, n-ar face răul ăla. Deci trebuie să te porți cu fiecare caz așa cum te porți cu un ou crud. Îl spargi, îl bați, îl pui într-o tigaie cu niște unt. După care îți pregătești o omletă.

Holly este în camera de la motelul Days Inn și se așază în genunchi lângă pat ca să își spună rugăciunea. În momentul acesta, începe să se spargă coaja oului și să iasă la iveală conținutul.

4 IULIE 2021

1

Rodney Harris este bucătarul din familie, ceea ce este un avantaj, pentru că Emily are încă dureri mari de sciatică. Când el a rugat-o să-și evalueze durerea pe o scară de la unu la zece, ea i-a spus că acum s-a oprit la doisprezece. Și se vede cât de tare suferă: are ochii înfundați în orbite, pielea pergamentoasă întinsă prea tare peste pomeți a căpătat un luciu sinistru. El îi spune să încerce să mai reziste puțin, pentru că actuala lor victimă și-a mâncat toată bucata de ficat cu o seară în urmă și nu a vomitat-o. O asigură că alinarea va veni curând.

În seara aceasta, maestrul bucătar Harris pregătește faimoasele lui cotlete de miel, cu unt aromat cu usturoi. Garnitura o va face din fasole verde cu bucățele de bacon. Mirosul este îmbietor, iar el este convins că îl simte și fata din subsol, pentru că a lăsat ușa deschisă și a pus un ventilator pe blatul bucătăriei care să sufle în direcția aceea aroma cărnii prăjite în tigaie. Se duce la frigider, de unde scoate sticla de Pepsi fără zahăr – ultima cumpărătură făcută de Bonnie în viața ei pe acest pământ. Este rece și bună. Coboară încet scara cu ea într-o mână, cu cealaltă ținându-se bine de balustradă. Nu-l dor șoldurile chiar atât de tare cât e durerea lui Emily provocată de sciatică, dar tot îl dor. Plus că parcă

nici simțul echilibrului nu mai este ca pe vremuri. Crede că asta ar fi din cauza unei ușoare atrofii a urechii medii. Care îi va trece curând.

Bonnie Dahl stă lângă gratiile cuștii. Părul ei blond este încâlcit și nu mai are strălucirea dinainte. Este trasă la față și foarte palidă.

— Unde ai fost? croncăne fata, de parcă *ea* ar fi stăpâna și *el* servitorul. Am stat aici toată ziua!

Roddy este de părere că vorbele ei sunt absurde – unde altundeva să fi stat toată ziua? Dar îi zâmbește cu blândețe.

— Am fost ocupat. Am avut de scris un răspuns la un articol stupid.

Întotdeauna scrie răspunsuri la articole stupide și întotdeauna are impresia că strigă în pustiu. Însă ce poți să faci? Trebuie să insiști în continuare. Oricum, nu crede că pe Bonnie Dahl o interesează prea mult acum problemele *lui.* Ceea ce este de înțeles. Dumnezeu știe când a mâncat ea ultima oară înainte de ficatul ăla. Acum îi este și foame, și îngrozitor de sete. I-ar putea spune că toate aceste necazuri se vor sfârși curând, dar probabil că nu ar reuși s-o consoleze astfel.

— Cina este aproape gata. Nu-ți mai dau ficat, dar...

— E miel, spune ea. Se simte până aici mirosul și îmi vine să mă urc pe pereți. Cred că exact asta *vrei.* Dacă tot ți-ai pus în cap să mă omori, de ce n-o faci acum, în loc să mă torturezi atât?

— Vai, dar n-am nici cea mai mică intenție să te torturez.

Perfect adevărat. Nu-i pasă deloc dacă fata se simte bine sau nu. Pentru numele lui Dumnezeu, despre o *vacă de carne* vorbim aici!

— Uite ce ți-am adus. O să-ți astâmpere setea, o să-ți curețe gura și apoi o să-ți aduc ceva mult mai gustos decât ficatul crud.

Fix pe naiba o să-i aducă. Bonnie Dahl trebuie să moară cu stomacul gol și cu ficatul detoxifiat. Pune pe podea sticla cu Pepsi și o împinge ușurel cu mătura până la fanta de la baza cuștii. Fata

se apleacă, o înhață și se uită la ea cu un fel de lăcomie amestecată cu neîncredere.

— Are capacul original, așa cum ai cumpărat-o, o asigură Roddy. N-am umblat la el. Verifică-l. Ți-aș fi adus ceva cu zahăr – ca să-ți dea mai multă energie –, numai că nu ținem în casă băuturi din astea.

Bonnie rupe sigiliul și desface capacul. Începe să bea cu sete și cu poftă. Nu observă punctul de adeziv care acoperă găurica foarte mică pe unde a intrat acul de la seringa hipodermică. Și se oprește din băut abia după ce a înghițit jumătate din lichidul din sticlă. Se uită la el.

— Are un gust ciudat.

— Bea tot. După aceea, o să-ți aduc niște cotlete de miel și niște fasole ver...

Fata aruncă sticla printre gratii. Îl ratează la milimetru. Chiar și pe jumătate plină, sticla i-ar fi făcut lui Roddy o vânătaie la fel de urâtă ca aceea pe care i-a făcut-o Bonnie când s-a zbătut în mâinile lui.

— Ce-a fost înăuntru? Ce mi-ai dat?

El nu-i răspunde. Fata nu a mâncat decât bucata de ficat de ieri și astăzi n-a băut nimic toată ziua. Cu toate că nu i-a injectat-o, soluția de valium (o doză mare) își face imediat efectul. I se înmoaie genunchii doar după trei minute – trei minute în care a turuit niște obscenități nemaiauzite până acum de Roddy. Se apucă de gratii cu toată puterea care i-a mai rămas. I se văd mușchii încordându-se pe sub haine.

— De ce?

Atât mai reușește Bonnie Dahl să îngaime.

— *De ce?*

— Pentru că îmi iubesc soția, spune Roddy.

Și adaugă imediat:

— Și, evident, pentru că mă iubesc și pe mine. Mă iubesc și vreau neapărat să mă simt bine. Vise plăcute, Bonnie!

Fata se lasă moale pe podeaua cuștii. Așa i se pare lui. Dar ar face bine să se poarte cu multă prudență: pentru că este tânără, iar el este bătrân.

O să mai aștepte puțin.

2

Emily este în dormitorul lor de la etaj, ghemuită pe pat cu un picior – acela cu nervul sciatic inflamat – strâns la piept. Pe celălalt îl ține întins. Este singura poziție în care mai poate să stea fără să o doară atât de tare.

— S-a terminat, spune Roddy.

— Ești convins? Trebuie să fii convins!

El scoate din buzunar seringa hipodermică.

— Vreau să-i mai injectez o doză. Paza bună trece primejdia rea.

— Dar să n-o strici! strigă Emily, întinzând mâna spre el. Nu care cumva să strici carnea. Să nu-i distrugi *ficatul*! De ficatul ei am nevoie, Roddy! Am nevoie de el!

— Știu, spun el. Rezistă încă un pic, iubirea mea. Nu mai durează mult.

3

Când coboară la subsol, Roddy aude niște sforăieli vlăguite. Par a nu fi scoase de cineva care se preface că doarme. Dar tot trebuie să dea dovadă de prudență. Vâră coada măturii prin fantă și o împunge pe tânără. Nicio reacție. O mai împunge o dată, mai tare. Tot nimic. Se apleacă. Într-o mână are seringa, iar pe cealaltă și-o bagă prin fantă. O prinde pe fată de degete și îi trage

brațul afară. Ea îl apucă de încheietură... dar fără forță. Apoi i se înmoaie degetele.

Nu trebuie să risc deloc cu ea, își spune el și vâră acul în încheietura fetei. Îi injectează jumătate din conținutul seringii. Apoi așteaptă.

După cinci minute, introduce codul care deschide ușa cuștii, imaginându-și că fata ar trebui să fie cumva rudă cu Femeia Fantastică dacă ar mai reuși să se lupte cu el după doza aia dublă de sedativ. Păcat că Emily nu mai poate să stea lângă el cu pistolul în mână. Însă draga de ea nu mai este acum capabilă să coboare până la subsol. Ce bine ar fi fost să aibă un lift! Însă nu și-au pus niciodată problema asta. Cum ar fi putut să explice cușca din capăt muncitorilor care-l instalau? Sau dulgherului?

Însă nu-i nicio problemă. Bonnie Dahl nu este rudă cu Femeia Fantastică; și acum e dusă de pe lumea asta. Roddy o apucă de brațe și se căznește s-o târască până la ușița din spatele raftului cu unelte. În camera alăturată, un sac din plastic cu o capacitate de o sută optzeci de litri atârnă flasc de capătul tubului ejector de la tocătorul de lemne. În centrul încăperii, este o masă de operații. Sunt și alte unelte aici, dar sunt instrumente chirurgicale și ustensile de laborator.

Ultima parte a acestei operațiuni – operațiunea de dinaintea operației, cum obișnuiește să zică Roddy – este cea mai dificilă: trebuie să o pună pe masă pe tânăra fără cunoștință. Cum-necum, reușește să ridice cele aproape șaizeci și cinci de kilograme. Îi pârâie spatele, îi răcnesc șoldurile. Preț de o clipă – înspăimântătoare, demoralizantă clipă – crede că o s-o scape. Dar se gândește la Em, care zace în patul lor, cu un picior strâns la piept, cu chipul desfigurat de durerile insuportabile. Și atunci face un ultim efort și izbutește s-o rostogolească pe masă pe Bonnie Dahl, care aproape cade pe partea cealaltă. Își bate universul joc de el sau ce? O apucă repede de păr cu o mână, de coapsă, cu cealaltă și o trage înapoi. Tânăra scoate

un geamăt înăbușit și gutural și parcă spune *mami.* Roddy se gândește la toți care și-au strigat mamele atunci când le-a venit sorocul, chiar dacă mama respectivului nu era una prea bună. Puștiul Steinman a strigat-o pe a lui. Dar puștiul Steinman a fost sacrificat doar pentru că ei nu au știut dinainte cât de exagerat de devotată era Ellen Craslow dietei ei vegane și absolut ridicole.

Gâfâind tare și sperând că nu va face un stop cardiac, Roddy stă puțin ca să-și tragă sufletul. *Ar fi trebuit să ne punem un scripete aici,* își zice el. Sigur că așa ar fi trebuit să facă, dar nici meseriașilor care l-ar fi instalat nu ar fi putut să le explice prezența cuștii mari de dincolo, așa cum n-ar fi reușit să o explice nici acelora care le-ar fi instalat liftul. Când i se mai domolesc bătăile inimii, o leagă pe Bonnie de mâini și de glezne. Apoi scoate recipientele în care îi va pune organele, ia un bisturiu și începe să-i taie hainele.

27 IULIE 2021

1

Holly își spune rugăciunea și a ajuns în punctul când îi mărturisește lui Dumnezeu cât de dor îi este de Bill Hodges. Chiar atunci, universul îi mai aruncă un pai.

Începe să-i sune telefonul. Se uită pe ecran, vede un număr necunoscut și vrea să respingă apelul, spunându-și că este cine știe ce tip din India care vrea să-i propună să-și prelungească garanția auto sau are cine știe ce ofertă pentru un tratament infailibil împotriva Covidului. Numai că ea este ocupată – *lucrează* la un caz. Totuși răspunde, pregătindu-se să închidă imediat ce va începe reclama pentru produsul propus.

— Alo? Holly? Holly Gibney?

— Da, eu sunt. Cine este la telefon?

— Randy?

Tonul este interogativ, de parcă n-ar mai știi cum îl cheamă.

— Randy Holsten? M-ai întrebat ce mai știu de Tom? Și de Bonnie, iubita lui?

— Da, așa este.

— Mi-ai zis să te sun dacă-mi mai aduc aminte de ceva. Mai știi?

Holly nu crede că Randy este chiar beat-beat, dar are impresia că a luat ceva la bord.

— Mai știu. Și ți-ai adus?

— Ce să-mi aduc?

Răbdare, își spune ea.

— Ți-ai adus aminte de ceva, Randy?

— Da, da' probabil că nu înseamnă nimic. Eram la cheful ăla, da? De Revelion. Și eram cam pilit...

— Mi-ai spus toate astea.

— Și m-am dus la bucătărie, că acolo se ținea berea, și tipa aia – Bonnie – a venit și ea și am stat nițel la taclale. Nu cred că și ea era beată, da' clar că nici prea trează nu era, că prea mergea din perete-n perete, dacă te prinzi ce vreau să zic. Cel mai mult am vorbit eu. Că așa fac mereu când sunt cam trotilat. Și ea a ascultat. Cred că a venit la bucătărie ca să scape de Tom. Și pe-asta ți-am zis-o?

— Da.

— Da' a zis o chestie de care mi-am adus aminte. Nu atunci, când am vorbit noi la Starbucks, ci după aia. N-am vrut să te sun, da' mi-am zis că poate se merită.

— Despre ce e vorba?

— Am întrebat-o ce-a făcut în vacanța de Crăciun și ea mi-a zis că s-a costumat în spiriduș. Și eu zic atunci: „Ceee?" Și ea zice: „Am fost spiriduța Moșului". Nu-i așa că nu înseamnă nimic?

Holly își amintește o replică din *Imperiul contraatacă.*

— Absolut orice înseamnă ceva, așa să știi.

Pe Randy îl apucă râsul.

— Yoda! Extraordinar! Ești tare, Holly! Auzi, dacă o să vrei vreodată să ieși la un burger și o bere...

Holly îi mulțumește pentru invitație și îi spune că se va gândi la asta. Apoi pune punct discuției încercând să nu îl supere că nu se întinde la vorbă. Își termină rugăciunea pe pilot automat.

O spiriduşă. I-a spus că s-a costumat într-o spiriduşă a lui Moş Crăciun. Probabil că nu-i ceva important. Dar, după cum ar spune Yoda, *tot este ceva interesant.*

Poate ştie Penny despre ce vorbea Bonnie. Însă Holly nu vrea să mai stea de vorbă cu doamna Dahl până nu va fi obligată să o facă. Ce vrea ea acum, că i-a trecut tot somnul, este o ţigară. Se îmbracă şi coboară la aparatul de făcut cuburi de gheaţă. Îi vine o idee pe drumul până acolo. După ce îşi aprinde ţigara, caută în agenda telefonului numărul Lakeishei Stone şi o sună.

— Dacă iar mă pui să donez la biserică...

— Nu te pun să faci nimic, Keisha. Holly Gibney la telefon. Pot să te întreb ceva?

— Bineînţeles, dacă răspunsul meu v-ar ajuta s-o găsiţi pe Bonnie. N-aţi găsit-o, nu?

Holly, care este din ce în ce mai sigură că Bonnie nu mai este în viaţă, îi răspunde:

— Încă nu. Uite ce vreau să te întreb: ţi-a spus vreodată că s-a costumat... ştiu că o să ţi se pară aiurea, dar asta este... într-un spiriduş al lui Moş Crăciun?

Keisha începe să râdă.

— Dar nu-i deloc aiurea. Chiar *a fost.* În fine, s-a îmbrăcat fix ca Moşul şi şi-a pus şi barbă albă şi căciulă roşie. Nu cred că spiriduşii lui se îmbracă aşa. Dar *a avut* cizmuliţe din alea de spiriduş, drăguţe şi verzi şi cu vârful ascuţit şi curbat. Cică i-ar fi găsit la un magazin de second-hand. Dar de ce mă întrebaţi?

— A lucrat la mall? Pe perioada sărbătorilor de iarnă?

— Nu, s-a costumat aşa pentru o petrecere de Crăciun. Din cauza Covidului, petrecerea s-a ţinut pe Zoom, dar spiriduşii – nu ştiu câţi au mai fost în afară de Bonnie, poate încă vreo zece sau doisprezece – s-au dus acasă la invitaţi cu gustări şi baxuri cu bere.

Poate și cu niște șampanie, nu știu. Era o chestie mai stilată, cu niște persoane de la Bell.

Holly simte că o ia cu fierbințeală pe șira spinării. Nici acum nu a aflat nimic cert, dar rareori i s-a mai întâmplat să aibă un presentiment atât de puternic.

— Știi cumva cine a organizat petrecerea aceea?

— Niște profesori în vârstă, la pensie acum. El a predat biologia, iar ea, literatura engleză. Soții Harris.

2

Holly își mai aprinde o țigară și începe să se plimbe prin parcarea motelului Days Inn. Nici nu mai stinge prima țigară în scrumiera portabilă, atât de dusă pe gânduri este. O aruncă pur și simplu pe jos și o strivește sub talpă, apoi continuă să meargă, încruntată și cu capul aplecat. Nu mai reușește să țină pasul cu toate supozițiile care i se bulucesc în minte și trebuie să-și repete mereu că nu sunt decât niște *simple* supoziții, atâta tot. Bill compara cazurile cu ouăle. Mai vorbea și despre „sindromul Fordului albastru"[1]. Adică, de îndată ce îți cumperi un Ford albastru, începi să vezi pretutindeni doar Forduri albastre.

Simple supoziții, își spune ea iar și iar, în timp ce își mai aprinde o țigară. *Nu fapte, ci simple supoziții.* Sigur că da.

Și totuși...

Cary Dressler a lucrat la sala de bowling „Dă cu bila"; Roddy Harris – zis și Bilă Mică – juca bowling la sala „Dă cu bila". Plus că, uneori, Cary juca în echipă cu Roddy. Bonnie Dahl a lucrat pentru soții Harris în perioada Crăciunului, cu toate

[1] Vezi nuvela „Un strop de sânge" (n. tr.).

că – pune-ți frână, fato! – a fost angajată pentru o singură seară. Cât despre Ellen Craslow...

O sună din nou pe Keisha.

— Tot eu sunt. Scuze, poate te pregăteai de culcare.

Keisha râde.

— Nici vorbă de așa ceva. Mie îmi place să citesc noaptea, când e liniște în casă. Care-i treaba?

— Știi cumva dacă Bonnie a mai avut și vreo altă legătură cu soții Harris? După povestea aia de la Crăciun?

— Da, chiar a avut. A mai lucrat puțin pentru doamna profesoară pe la începutul anului. A scris scrisori de mulțumire în numele ei și i-a organizat lista de contacte din agenda electronică. Rahaturi de genul ăsta. A învățat-o și niște chestii la calculator, deși avea impresia că doamna profesoară se pricepe la asta mult mai bine decât susține.

Acum, Keisha șovăie puțin.

— Zicea că poate îi cam căzuse cu tronc bătrânei doamne, dacă înțelegeți ce vreau să spun... Dar de ce mă întrebați asta?

— Încerc să stabilesc cu cine a intrat în contact și ce anume a făcut de la sfârșitul lui 2020 și până în ziua dispariției, răspunde Holly.

Adevărat, dar nu prea.

— Îmi dai voie să te mai întreb ceva? Nu despre Bonnie, ci despre cealaltă femeie despre care mi-ai povestit – Ellen Craslow?

— Sigur că da.

— Ziceai că stăteați de vorbă cu ea pe holurile Clopotniței. Dar parcă ziceai că lucra și în clădirea Catedrei de biologie?

— Ba da. E chiar lângă Memorial Union. Are vreo importanță?

— Probabil că nu.

Dar poate are. Posibil ca Rodney Harris să-și fi păstrat biroul din clădirea aceea. Profesorii de facultate nu ies niciodată cu adevărat la

pensie, nu-i așa? Și chiar dacă nu mai are acum niciun birou al lui acolo, poate a avut unul la momentul dispariției lui Ellen.

3

Holly a rămas fără țigări, dar este un supermarket chiar lângă motel. Pornește într-acolo pe alee și chiar atunci i se luminează din nou ecranul telefonului. O caută Tanya Robinson. Holly îi răspunde și se așază pe o bancă din fața magazinului. S-a depus roua și i se udă pantalonii. În mod normal, treaba asta ar necăji-o foarte tare, pentru că nu are altă pereche la ea. Dar acum, abia dacă observă.

— Am vrut să-ți povestesc despre Barbara, spune Tanya.

Holly se sperie.

— A pățit ceva?

— Nu, totul e foarte bine. Ți-a dat ea vestea cea mare? M-am gândit că n-a apucat s-o facă, pentru că a avut prea multe treburi astăzi. De asta te-am sunat.

Holly ezită puțin, dar, dacă Tanya știe deja, probabil că nu ar fi o greșeală să spună că a aflat și ea.

— Nu mi-a dat-o ea, ci Jerome. Extraordinară veste! Premiul Penley e mare lucru în lumea poeziei.

Tanya începe să râdă.

— Uite cum ne-am făcut cu *doi* scriitori în familie! Nici nu-mi vine să cred. Străbunicul meu nici nu știa să citească. Cât despre străbunicul lui Jim... știi și tu cine era.

Sigur că Holly știe. Alton Robinson, faimosul gangster din Chicago, despre care este vorba în cartea lui Jerome, carte care va fi publicată curând.

— Barbara s-a tot dus acasă la o poetă din oraș, Olivia Kingsbury...

— Știu cine este.

Nu se apucă să-i explice Tanyei că Olivia Kingsbury este mult mai mult decât o „poetă din oraș".

— Mi-a zis Jerome că a pregătit-o pe Barbara.

— De câteva luni bune, dar eu abia astăzi am aflat. Probabil că se temea să nu zică lumea că încearcă să-și imite fratele și din cauza asta n-a spus nimic. Absurd, absolut absurd! Dar asta-i Barbara noastră! În orice caz, au devenit foarte apropiate, iar astăzi, doamna Kingsbury a trebuit să fie internată în spital. A făcut fibrilație atrială. Știi ce-i aia?

— Da. Mare păcat, dar așa se mai întâmplă la vârsta asta. Olivia Kingsbury are aproape o sută de ani.

— Au reușit s-o stabilizeze, dar sărmana bătrână are și cancer – de ani de zile știe de el, așa spune Barbara. Numai că acum i s-a extins la plămâni și la creier. Mi-a mai zis ceva, dar plângea foarte tare și n-am prea înțeles.

— Îmi pare teribil de rău!

— M-a rugat să-i sun toți prietenii. Se întoarce acum acasă la doamna Kingsbury, împreună cu asistenta ei, care-i la fel de distrusă ca Barbie a noastră. O să rămână acolo la noapte și mi se pare că mâine o s-o aducă și pe bătrână de la spital. Pentru că le-a spus că nu vrea să moară acolo și sunt perfect de acord cu ea.

— Mi se pare o atitudine foarte matură din partea Barbarei, zice Holly.

— Este o fată tare bună. O fată loială, pe care te poți baza oricând.

A început și Tanya să plângă.

— Vrea să rămână acolo tot restul săptămânii și în weekend, deși se poate să nu dureze atât de mult. Mi-a spus că doamna Kingsbury le-a pus să-i promită că nu o s-o ducă din nou la spital dacă reîncep fibrilațiile.

— Înțeleg.

Holly se gândește la mama ei care a murit în spital. Singură.

— Transmite-i Barbarei toată dragostea mea! Și spune-i că o felicit din inimă pentru că a ajuns în finala pentru Premiul Penley.

— O să-i spun, Holly, dar nu cred că acum o mai interesează asta. M-am oferit să vin și eu să le ajut cumva, dar Barbara mi-a zis că nu este nevoie. Cred că vor amândouă, ea și cu Marie – așa o cheamă pe asistentă –, să stea singure cu doamna Kingsbury. Am impresia că nu mai are pe nimeni. A trăit mult mai mult decât toate rudele ei.

4

Din convorbirea cu Tanya, Holly înțelege că nu ar mai trebui să încerce să ia legătura cu Barbara cât timp va sta la căpătâiul prietenei și îndrumătoarei sale pe căile misterioase ale poeziei, în ultimele clipe ale vieții acesteia. Însă, după ce își cumpără două pachete de țigări și se întoarce în cameră,

Holly tot o sună pe Barbara. Intră imediat mesageria vocală. Îi spune că a pus-o Tanya la curent cu tot ce se întâmplă și că neapărat să o sune în caz că ar avea nevoie de ceva. Și că îi pare nespus de rău că veștile proaste au venit atât de repede după cele bune.

— Te iubesc, încheie Holly mesajul.

Se dezbracă, se spală pe dinți cu degetul și cu puțin săpun (*câââh!)* și se duce la culcare. Stă întinsă pe spate și cu ochii deschiși în întuneric.

Mintea ei nu vrea să se deconecteze de la realitate și se teme să nu aibă parte de o noapte albă. Își aduce aminte că are niște pastiluțe de melatonină pe fundul genții și înghite una cu o gură de apă. Apoi se uită dacă a primit vreun SMS.

Și a primit. Unul singur. De la Barbara. Doar patru cuvinte. Holly stă în fund pe pat și le citește iar și iar și iar. Din nou o ia cu fiori calzi pe șira spinării. Pentru că mesajul pe care i l-a trimis Barbarei, împreună cu poza lui Cary Dressler alături de echipa Generația de Aur, a fost: Îl mai ții minte pe tipul ăsta?

Iar răspunsul Barbarei este: *Pe care dintre ei?*

5 IULIE 2021

1

— Cred că ai să poți să mă ajuți în seara asta, spune Roddy după ce intră în dormitor.

Emily schițează un zâmbet îndurerat. Buzele subțiri îi dezvelesc dinții. Hamburgerul pe care i l-a adus mai devreme – suculent și mai în sânge, așa cum îi place ei – este și acum pe noptieră. Nu a mușcat decât o singură dată din el.

— Cred că n-o să fiu în stare nici măcar să mă dau jos din pat, cu atât mai puțin să te ajut. Trebuie să te descurci singur. Durerea asta este... dincolo de orice închipuire.

Roddy ține în mâini o tavă, peste care a pus un șervet. Îl dă la o parte și îi arată o cupă plină cu o substanță albă, asemănătoare cu untura și brăzdată cu filamente roșii. Alături de ea este o lingură.

— Am păstrat-o pentru tine.

Minciună. Adevărul este că a uitat de ea. A descoperit-o în congelator înainte de prânz, când căuta una dintre gustările de la Stouffer, care îi plac atât de mult. A încălzit budinca de osânză la foc foarte mic, în cuptorul aragazului. Nu l-a folosit pe celălalt pentru că microundele ucid majoritatea nutrienților – este un fapt demonstrat și cunoscut de toată lumea. Nu-i deloc de mirare că

foarte mulți americani au o stare de sănătate extrem de proastă; cuptoarele cu microunde ar trebui interzise prin lege.

Se aprinde lăcomia în ochii lui Emily – ochi duși în fundul capului. Întinde mâna.

— Dă-mi-o! Ieri ar fi trebuit să mi-o dai, om nemilos ce ești!

— Ieri n-am avut nevoie de ajutorul tău. Azi am. Jumătate pentru înăuntru și jumătate pentru exterior, Em. Știi ce trebuie să faci. Juma-juma.

Îi dă cupa și lingura. Peter Steinman nu a fost un copil prea grăsuț, dar, după ce au topit ce s-a putut topi din el, le-a oferit o adevărată comoară comestibilă. Soția lui Roddy începe să mănânce cu poftă – *să înfulece* de-a dreptul. Pe bărbie i se prelinge o dâră de grăsime amestecată cu fibre subțiri de tendon bogat în colagen. Cu multă îndemânare, probabil câștigată în timp, Roddy ia grăsimea aia de acolo și i-o bagă înapoi în gură. Emily îi suge degetul – gest care, odată ca niciodată, i-ar fi transformat fideluța din pantaloni într-o șină de cale ferată. Însă asta a fost pe vremuri și nu mai poate face nimic ca să revină la starea de atunci. Nu că atât Viagra cât și toate celelalte medicamente împotriva disfuncției erectile fac rău creierului, dar și accelerează cu mult deteriorarea cromozomilor. Pierzi câte șase luni de viață la fiecare raport sexual realizat cu ajutorul unei pastile de Viagra. Este un fapt demonstrat, în ciuda negărilor vehemente ale companiilor farmaceutice.

Îi ia cupa din față înainte să o termine. Cât pe ce s-o scape din mână – și ce mare tragedie ar fi fost! Dar reușește să o prindă.

— Întoarce-te! Pe burtă. O să-ți ridic eu cămașa de noapte.

— Pot s-o fac și singură.

Chiar poate. Își dezgolește coapsele zbârcite și fesele sfrijite. El începe să întindă resturile de grăsime și colagen pe partea stângă a fundului și pe partea interioară a coapsei, unde ajunge durerea provocată de nervul ăla enervant. Emily scoate un geamăt înăbușit.

— Mai bine?

— Cred că... da, e mai bine. Dumnezeule, chiar e mai bine!

Roddy adună tot ce a mai rămas în cupă și continuă să o ungă și să o maseze. Foarte curând, grăsimea este absorbită de pielea ei, reușind să potolească nervul furibund și să-l adoarmă.

Nu, nu doarme, își spune el, *doar moțăie un pic. Adevărata alinare i-o va aduce ficatul fetei. Și supele nutritive, și tocănițele, și fileurile, și antricoatele.*

I-a intrat niște grăsime sub unghii. Își vâră pe rând degetele în gură, o linge și o înghite. Apoi trage la loc cămașa de noapte a lui Emily.

— Odihnește-te acum. Încearcă să dormi. Pregătește-te pentru diseară.

Îi sărută tâmpla transpirată.

2

În aceeași noapte, cu doar câteva minute înainte de ora unsprezece, Bonnie Dahl se trezește și își dă seama că este complet goală, întinsă pe o masă, într-o încăpere puternic luminată. Are gleznele și încheieturile mâinilor prinse cu cleme. Rodney și Emily Harris se uită la ea. Amândoi poartă șorțuri lungi, cauciucate, și mănuși lungi, până la cot.

— Cucu-bau! spune Roddy. Te văd!

Bonnie încă este amețită. Ar vrea să creadă că totul nu este decât un vis, cel mai îngrozitor coșmar pe care l-a avut vreodată. Dar știe că nu este așa. Încearcă să-și ridice capul. Și-l simte greu ca o lespede de mormânt. Dar reușește. Vede că au făcut niște semne pe ea cu markerul. Un fel de hartă ciudată.

— Vreți să mă violați?

Are gura uscată. Vocea îngroșată și răgușită.

— Nu, drăguță, spune Emily.

Părul îi atârnă în lațe încâlcite pe fața palidă și descărnată ca a doamnei cu coasa. Îi sclipesc ochii. Buzele zbârcite i s-au strâns într-un rictus de durere.

— Vrem să te mâncăm.

Bonnie începe să urle.

28 IULIE 2021

1

În neagra oră de dinainte de ivirea zorilor, Emily Harris stă la fereastra dormitorului și se uită la strada pustie, luminată de lună. Rodney doarme cu gura deschisă și sforăie tare. Pe Emily o cam enervează zgomotul pe care-l face, dar își invidiază soțul că reușește să se odihnească. Ea s-a trezit la trei și un sfert și știe că nu va mai dormi deloc în noaptea asta. Pentru că acum a înțeles ce anume o frământa.

Ar fi trebuit să-și dea seama chiar din clipa când a sunat Gibney, cu povestea aia inventată despre cum Dressler ar fi fost suspectat de furturi de mașini. O minciună atât de evidentă! Și atunci, de ce nu și-a dat seama? La început, s-a întrebat dacă nu cumva își pierde și ea mințile, așa, ca Rodney. (Și, da, la acest ceas de noapte, își poate permite să admită că acesta este adevărul.) Dar știe că nu este cazul în ceea ce o privește pe ea. Este la fel de ascuțită la minte cum a fost întreaga viață. Numai că unele lucruri sunt atât de mari, atât de *evidente,* că le ignori pur și simplu. Sunt ca o mobilă urâtă și masivă, cu care te-ai obișnuit deja și pe care acum o ocolești instinctiv. Până când se întâmplă să te lovești de ea și să-ți spargi capul.

Sau până se întâmplă să ai un vis în care să-ți apară o anumită putoare vegană și încăpățânată.

Și am știut, își spune acum Emily. *Precis am știut. I-am zis că ar fi o coincidență prea mare să existe două cazuri diferite în care să fie implicate două dintre persoanele pe care le-am răpit noi. Dar Roddy nu și-a făcut probleme. Mi-a spus că se întâmplă și asemenea coincidențe și eu am fost de acord.*

Am fost de acord! *Dumnezeule, ce prostie!*

Nici măcar nu și-a adus aminte – cel puțin, nu atunci – că, folosindu-se de identitatea „LaurenBacallFan", Gibney a chestionat toate persoanele de pe Twitter care poartă numele Craslow. Emily poate accepta ca legătura dintre Dahl și Dressler să fie o coincidență. Dar și Dahl, și Dressler, și Craslow?

Nu, nici vorbă.

Pleacă de lângă fereastră și se duce încet la baie, ținându-și o mână apăsată pe șale. Se ridică pe vârfuri (cât de tare doare!), întinde mâna până deasupra dulăpiorului cu medicamente și ia de acolo un flacon maroniu, prăfuit și fără etichetă. În el mai sunt două pastile verzi. Sunt ultimul ei colac de salvare, în caz de nevoie. Emily încă speră că nu va fi cazul să le ia. Se întoarce în dormitor și se uită la soțul ei, care sforăie în continuare. Și își spune: *Arată îngrozitor de bătrân.*

Se întinde pe pat și ascunde flaconul maroniu sub pernă. De dimineață, îi va spune ce știe acum și ar fi trebuit să fi știut mai devreme. Deocamdată, îl va lăsa să doarmă pe moșulețul ei drag.

Stă pe spate, cu ochii larg deschiși în beznă.

2

Melatonina și-a făcut efectul. Holly se trezește și constată că se simte ca nouă. Face duș și se îmbracă, după care își verifică telefonul. L-a închis aseară, iar acum vede că are un apel din partea lui

Pete Huntley – la unu și un sfert dimineața! – și un mesaj vocal. Dar mesajul nu e de la Pete, deși este trimis de la numărul lui. Este de la fiica lui.

„Bună, Holly, sunt Shauna. Tata e în spital. A recidivat boala. Al naibii să fie Covidul ăsta, că tot nu se lasă!"

Zicea că se simte din zi în zi tot mai puternic, își amintește Holly. *Ca tipul din cântecul trupei Chicago.*

„A vrut să ducă gunoiul la ghenă. A leșinat pe hol. L-a găsit o vecină, doamna Lothrop, și a sunat la Urgențe. Am stat toată noaptea lângă el. N-a făcut niciun infarct și nici nu e conectat la aparate ca să respire. Slavă Domnului! Pare că se simte mai bine în dimineața asta, dar mi-e teamă să nu fie și el unul dintre ăia care rămân cu sechele grave. O să-i facă niște analize și apoi îl externează. Că au nevoie de paturi. Porcăria asta o să ne termine pe toți. Ai mare grijă de ti..."

Aici se termină mesajul.

Lui Holly îi vine să dea cu telefonul de toți pereții.

Așa cum ar spune și Shauna Huntley, ăsta-i un început al naibii de prost pentru o zi al naibii de proastă. Își aduce aminte de Althea Haverty, de la sala de bowling.

Și despre cum susținea ea sus și tare că toată treaba asta cu Covidul nu-i decât o minciună.

Și cum s-a uitat la ea cu milă amestecată cu dispreț atunci când i-a întins cotul în semn de salut. Și zicându-i: *Domniță, nu te supăra pe mine, dar eu nu fac chestia asta.*

Holly nu-i dorește să ajungă pe un pat de spital cu masca de oxigen pe mutra aia umflată și cretină, care neagă din răsputeri existența Covidului, dar...

Dar, de fapt, exact asta îi dorește.

3

Holly se duce cu mașina la Burger King pentru micul-dejun. A ținut minte să-și ia o pereche nouă de mănuși cu care să plătească la un ghișeu și să-și ridice comanda la celălalt. Mănâncă în cameră, pleacă de la motel și pornește spre Căminul de Bătrâni Rolling Hills. Dar tot ajunge înainte de începerea programului de vizite, așa că își parchează Priusul, deschide portiera și fumează o țigară. Îi scrie un mesaj Barbarei, în care o întreabă ce anume a vrut să spună prin *Pe care dintre ei.* Nu primește niciun răspuns. De fapt, nici nu se aștepta să primească, pentru că nu are nevoie. Probabil că Barb i-a recunoscut și pe Rodney Harris, și pe Cary Dressler. Holly moare de curiozitate să afle în ce împrejurări a făcut cunoștință cu profesorul Harris. Iar simplul gând că Barbara s-a aflat la un moment dat față în față cu Harris o îngrijorează foarte tare.

Îl caută pe profesorul Harris pe Google și primește tot felul de informații, printre care și mai multe fotografii ale acestuia din tinerețe, când avea părul complet negru și doar câteva riduri. O caută și pe profesoara Emily Harris și obține alt torent de rezultate, confirmând spusele Keishei. Bonnie a cunoscut-o pe Emily Harris. De fapt, chiar *a lucrat* pentru Emily Harris.

Rodney l-a cunoscut pe Cary Dressler. N-a fumat marijuana cu el, dar au jucat împreună atunci când Cary înlocuia pe câte cineva din echipa Generația de Aur.

Posibil ca Rodney s-o fi cunoscut și pe Ellen Craslow. Poate chiar a schimbat câteva cuvinte cu ea; în fond, lucrau în aceeași clădire, iar Keisha Stone spune că femeia aceea stătea de vorbă cu toată lumea.

Îi scrie un alt SMS Barbarei, având acum grijă să se exprime mai clar: *Pe Rodney Harris l-ai recunoscut? Îl cunoști? Știu că ești ocupată, dar răspunde-mi când vei avea o clipă liberă.*

Se uită la ceas și vede că s-a făcut ora nouă. A început programul de vizită. Nu se așteaptă să afle ceva nou de la Victor Anderson (presupunând că va afla ceva) și știe foarte bine că nici unchiul Henry nu va avea nimic să-i spună. Dar tot a venit până aici, așa că de ce să nu facă ce și-a propus. Va termina până la zece, după care îl va suna pe Pete să afle cum se mai simte și va porni înapoi spre oraș. Se va opri ca să vorbească și cu Ernie Coggins? Poate că da, deși nu prea crede.

Toate indiciile conduc la soții Harris.

4

Holly se duce la recepție, spune cine este și pe cine dorește să viziteze. Recepționera – doamna Norman – se uită pe computer și dă un telefon. Apoi o anunță pe Holly că domnul Henry Sirois este acum la baie, unde va fi spălat și tuns. Victor Anderson este pe verandă și, cu toate că pare lucid, este extrem de greu să înțelegi ce vrea să spună. Ar fi foarte bine dacă doamna Gibney ar putea să mai aștepte puțin, ca să apară și soția domnului – că pe la ora asta vine să-l vadă, iar dânsa înțelege perfect ce spune domnul Anderson.

— Doamna Evelyn este o adevărată comoară, spune recepționera.

Holly este de acord să o aștepte pe soția lui Anderson, pentru că tocmai ce i-a venit o idee. Probabil una proastă, dar e singura pe care o are. Partenerul ei este în spital, Jerome este la New York, iar Barbara stă la căpătâiul prietenei sale muribunde. Și chiar dacă nu ar fi ocupată, Holly tot nu i-ar cere ajutorul. Mai cu seamă după toate cele întâmplate cu Chet Ondowsky.

Își deschide iPadul și se uită la fotografiile cu casa de la numărul 93, Ridge Road – atât pe site-ul de imobiliare Zillow (unde valoarea estimată este de un milion șapte sute de mii de dolari), cât și pe

Google Street View. A văzut casa, dar acum vrea să se uite la garaj. Mare dezamăgire! Aleea coboară și nu se vede decât acoperișul. Mărește poza, dar degeaba. Păcat.

În hol intră o femeie suplă – pantaloni albi, tenișI albi, păr alb tuns foarte scurt, după ultima modă – și se apropie de doamna Norman. Vorbesc puțin, după care doamna Norman i-o arată pe Holly. Aceasta se ridică de pe scaun, se prezintă, ridică puțin cotul în semn de salut. Doamna Anderson – Evelyn – i-l atinge cu al ei și o întreabă cu ce îi poate fi de folos.

— Aș vrea să-i pun câteva întrebări soțului dumneavoastră. Sunt foarte puține, sper să nu-l obosesc. Investighez dispariția unei persoane care a lucrat la sala „Dă cu bila". Cary Dressler se numește persoana aceasta. Înțeleg că domnul Anderson a jucat câteodată împreună cu el. Iar doamna Norman mi-a spus că ați putea să... să...

— Să vă traduc ce spune soțul meu? zâmbește doamna Anderson. Sigur că da. Nu l-am cunoscut pe domnul Dressler, dar am auzit multe despre el. Vic zicea că este un jucător excepțional de bowling și un tip foarte simpatic.

Și adaugă în șoaptă:

— Cred că se duceau câteodată în spate ca să fumeze iarbă.

— Așa am auzit și eu, zice Holly.

— Credeți că...

I se taie respirația. Dar încă se observă că mai zâmbește în spatele măștii.

— ...că *l-a omorât cineva*?

Holly, care exact asta crede, spune că încearcă să afle unde a plecat.

— Păi, veniți cu mine! o invită Evelyn Anderson pe un ton vesel. Mă cam îndoiesc că v-ar putea spune ceva de folos, dar are mintea la fel de limpede ca înainte și sunt convinsă că i-ar face bine să vadă și pe altcineva în afară de mine.

5

Pe verandă sunt câțiva bătrâni care iau micul-dejun. Unii mănâncă singuri, alții sunt ajutați de infirmiere. La televizorul cu ecran foarte mare se dă un episod din vechiul serial *Mayberry R.F.D.*, iar râsetele înregistrate pe bandă sunt cam singurele sunete din încăperea aceea mare și luminoasă. Victor Anderson stă într-un scaun cu rotile, întors cu spatele la televizor, ca să se poată uita la peluză, unde un bărbat tunde iarba. Holly își spune că Anderson pare a fi construit din doi oameni: de la umeri și până la mijloc arată ca un docher – umerii lați și trunchiul zdravăn. Însă are picioarele foarte slabe, este desculț și i se văd petele roșiatice ale eczemei. Anderson are o mască N95, dar acum o poartă în jurul gâtului, nu la gură.

Evelyn îi spune:

— Bună dimineața, drăgălașule! Ți-a fost dor de mine?

Bărbatul se uită în jur, iar acum Holly vede că jumătate din fața lui este sluțită de o grimasă oribilă, care îi dezvelește dantura din partea stângă. Încearcă să zâmbească cu jumătatea dreaptă a feței. Și spune:

— Bu... oaso.

Evelyn îi ciufulește părul cărunt și îl sărută pe obraz.

— Ți-am adus un musafir. Doamna aceasta se numește Holly Gibney. Vrea să-ți pună câteva întrebări despre cariera ta de mare jucător de bowling. Bine?

Face un gest din cap, ceea ce probabil înseamnă că este de acord, și scoate câteva sunete pe un ton interogativ.

— Vrea să știe despre ce este vorba.

— Mă interesează Cary Dressler, aproape că strigă Holly. Îl mai țineți minte?

Anderson mai zice ceva și face un gest din mâna dreaptă, cu degete noduroase. Cea stângă zace pe brațul scaunului, cu palma în sus.

— Spune că vă aude, nu-i surd.

Holly se face roșie la față – din cauza măștii, nu se vede cât de tare.

— Scuze.

— Nu face nimic. I-aș pune masca la gură, dar atunci nici eu nu l-aș mai înțelege. Să știți că a fost vaccinat. Toți cei de aici au fost vaccinați.

Acum coboară tonul:

— Două asistente și unul dintre terapeuți au refuzat și au fost concediați.

Holly se bate ușor pe partea superioară a brațului.

— Și eu m-am vaccinat.

— Ți-l amintești pe domnul Dressler, Vic, așa-i? Ziceai că e un tip de treabă, un *mensch*[1].

— *Mehh*, aprobă Anderson, zâmbind din nou doar cu jumătate de față.

Holly crede că a fost o vreme, dar nu prea de demult, când probabil arăta exact ca Lee J. Cobb, în rolul din *Pe chei*, sau în cel din *12 oameni furioși*[2]. Chipeș și puternic.

— Scuzați-mă o clipă, le spune Evelyn și se îndepărtează.

La televizor, mătușa Bea tocmai a zis ceva amuzant și iarăși izbucnesc hohotele acelea înregistrate.

Holly își trage un scaun și se așază lângă bătrân.

— Deci, vi-l mai amintiți pe Cary, domnule Anderson?

— Dî.

— Și vi-l amintiți și pe Rodney Harris, da?

— Oddy! Il-ic! Iur!

---

[1] „Persoană cumsecade, corectă" – în limba idiș, în original (n. tr.).

[2] Lee J. Cobb (1911–1976) – actor american de teatru și film; *On the Waterfront*, film din 1954, în regia lui Elia Kazan; *12 Angry Men*, film din 1957, în regia lui Sidney Lumet (n. tr.).

Tocmai acum se întoarce Evelyn, cu o sticluță cu loțiune Cetaphil.

— Zice că sigur. Dar nu știu ce înseamnă „il-ic".

— Știu eu, spune Holly. Înseamnă „Bilă Mică", da?

Anderson zvâcnește iar din cap, în semn de aprobare.

— Il-ic, dî!

Soția lui îl sărută din nou, de această dată pe tâmplă. Apoi se așază în genunchi și începe să-l frece cu Cetaphil pe picioarele acoperite cu cruste. Atitudinea și gesturile ei, atât de experimentate, atât de firești, o emoționează pe Holly, căreia mai că-i vine să plângă.

— Acum, răspunde la ce te întreabă doamna Gibney, Vic, și după aia o să stăm și noi puțin de vorbă. Ai vrea niște iaurt?

— Iuur!

— Tot ce mă interesează pe mine, domnule Anderson, este să știu dacă relația dintre profesorul Harris și Cary era una strânsă. Presupun că nu prea, nu?

Anderson își mișcă partea încă vie a feței, de parcă ar vrea să și-o trezească pe cealaltă. După care începe să vorbească. Holly reușește să priceapă doar câteva cuvinte disparate, dar Evelyn înțelege tot.

— Spune că Roddy și Cary erau amici foarte buni.

— Aa-amăă! o aprobă Anderson (Holly deduce că ar fi zis „la cataramă") și continuă să vorbească.

Evelyn îl ascultă cu atenție, continuând și ea să-l frece pe picioare cu loțiunea. Zâmbește de vreo două ori și o dată râde cu poftă – hohotele ei i se par lui Holly mult mai naturale decât înregistrarea aia de la televizor.

— Profesorul nu ieșea cu ei să fumeze iarbă, dar îi mai făcea cinste cu bere lui Cary după câte o partidă. Vic spune că profesorul l-a încurajat pe Cary să vorbească despre el, despre viața lui, pentru că...

— Nu o făcuse nimeni niciodată, spune Holly.

Asta știe deja. Se întoarce spre Vic și îi zice:

— Să vedem dacă am înțeles și apoi o să vă las să vă savurați iaurtul. Spuneți că erau prieteni buni?

Capul lui Andesron zvâcnește din nou:

— Dîî.

— Și beau împreună bere la barul de la sala de bowling? Parcă Bowlaroo se cheamă?

— Îgă cof.

— Lângă coafor, traduce Evelyn și închide flaconul. Mai vreți să aflați și altceva, doamnă Gibney? Oboseşte foarte repede în ultima vreme.

— Spuneți-mi Holly.

O femeie care se așază în genunchi ca să-și ungă soțul pe picioare îi poate spune pe numele mic.

— Vă rog. Și nu, asta a fost tot.

— Dar de ce vă interesează profesorul Harris? o întreabă Evelyn.

Și strâmbă puțin din nas. Aproape nici nu se vede, dar Holly are un simț al observației extrem de dezvoltat.

— L-ați cunoscut?

— Nu prea bine, dar, la sfârșitul fiecărui campionat, obișnuiam să ne întâlnim acasă la câte unul dintre jucători. Să sărbătorim – dacă aveam ce –, să mâncăm, să bem puțin. Adevărul e că n-am avut prea multe ocazii să sărbătorim.

Anderson scoate un gâjâit aspru, semn că râde. Și iar zvâcnește din cap.

— Când ne-a venit nouă rândul să-i invităm pe toți la un grătar... voiam să-l facem în curtea din spate..., profesorul m-a dat literalmente la o parte și a preluat el controlul. A zis... chiar a *zis*... că eu nu făceam bine burgerii. Că făceam o mare greșeală... că îi frigeam atât de tare, că scoteam toți nutrienții din ei... sau nu știu ce alte chestii. M-am purtat politicos, l-am lăsat pe el să facă

mâncarea, dar mi s-a părut că a fost extrem de mitocan. Ca să nu mai spun că...

— *Ud!* intervine Anderson, cu un zâmbet deopotrivă dezgustător și fermecător. *Pemă-ud!*

— Ai dreptate, îi spune Evelyn. Burgerii făcuți de el au fost pe jumătate cruzi. Eu n-am putut să-l mănânc pe al meu. Deci, *de ce* vă interesează profesorul Harris atât de mult? Mi s-a părut că investigați dispariția lui Cary.

Holly își pune masca de om nedumerit.

— Așa și este, dar mă gândesc că, dacă am să vorbesc cu mai mulți membri din echipa de bowling, am să găsesc o pistă pe care s-o urmez. Am discutat deja cu domnii Welch și Clippard.

— Uuie! exclamă Anderson. Agu Uuie-Ele Uc!

— Dragul de Hughie-Marele Eunuc, traduce Evelyn pe un ton absent.

— Da, am înțeles asta. Domnule Anderson, știți cumva dacă profesorul Higgins avea o dubiță?

În timp ce încearcă să-și aducă aminte, Anderson frământă iarăși din partea stângă a feței, de parcă ar mesteca atunci ceva. Apoi spune:

— Ba-u.

— N-am înțeles, scumpule, îi zice Evelyn.

Dar a înțeles Holly.

— Spune că avea un Subaru.

6

Holly se întoarce la recepție și o anunță pe doamna Norman că va reveni într-un minut să-și viziteze unchiul, însă a uitat ceva în mașină.

Asta e o minciună. Vrea neapărat să fumeze o țigară. Și vrea neapărat să se gândească puțin.

Fumează în poziția obișnuită – cu portiera deschisă, capul în jos, picioarele pe asfalt, îndopându-se cu nicotină și pregătindu-se de întâlnirea cu unchiul Henry, care a scăpat până acum de Covid și continuă să existe în această lume care lui precis i se pare străină și derutantă. Sau poate nu chiar atât de derutantă ca înainte. Pentru că, deși mai are momente de luciditate, acestea sunt din ce în ce mai rare. Creierul lui, pe vremuri adevărat expert în a reține nume și numere și adrese – fără să mai punem la socoteală că l-a ajutat și să ascundă o sumă mare de bani de nepoata sa –, a ajuns acum un fel de căruță rablagită, cu o singură roată.

Holly se bucură că s-a hotărât să vină la Vic Anderson. Pe de-o parte, pentru că i s-a umplut inima de bucurie văzând dragostea care încă poate exista într-o căsnicie atât de îndelungată; dar, mai ales, pentru că a aflat niște lucruri absolut fascinante despre Rodney Harris. Are un Subaru, nu o dubiță pentru persoane cu dizabilități locomotorii –, deloc de mirare, din moment ce domnul profesor nu are o asemenea dizabilitate. Dar lui Holly i se pare că omul acesta ar putea să acopere fărădelegile Prădătorului de pe Red Bank. Sau să fie chiar complicele lui.

Profesorul Harris i-a spus că el și Cary Dressler erau simple cunoștințe. Vic Anderson i-a spus că uneori cei doi beau bere împreună în barul de lângă sala de bowling – de unde reiese că hameiul și malțul nu pângăreau ideea de nutriție a lui Harris la fel cum o făcea marijuana. Anderson a mai spus și că profesorul l-a încurajat pe Cary să vorbească despre el, pentru că „nu o mai făcuse nimeni niciodată".

Să fi fost doar un profesor bătrân și foarte cumsecade care să fi încercat să-l facă să se deschidă pe un tânăr singuratic? Posibil. Dar, dacă așa au stat lucrurile, de ce a mințit-o Harris? Lui Holly îi trece prin minte că poate bătrânul profesor nutrea anumite dorințe imorale față

de Dressler – așa cum crede Keisha că și soția lui ar fi avut oarece gânduri desfrânate în privința lui Bonnie. Însă alungă gândul acesta. I se pare mult mai probabil ca Harris să fi încercat să afle cât mai multe informații despre tânăr. Nu, Harris nu omoară oameni, nu la vârsta pe care o are; iar ideea că l-ar ajuta soția este de-a dreptul ridicolă. Deci, dacă Holly nu se înșală, înseamnă că *precis* cei doi acoperă pe cineva. Neapărat va verifica dacă au copii, însă acum trebuie să strângă din dinți și să se ducă la leguma aceea care încă arată ca unchiul ei.

Dă să iasă din mașină, dar îi mai vine o idee. Lui Holly nu-i place Facebookul și intră pe el foarte rar folosindu-și propriul nume, doar ca să nu i se șteargă contul; în schimb, intră deseori pe contul făcut cu numele LaurenBacallFan. O face și acum și se uită la pagina lui Penny Dahl. Ar fi trebuit să o facă mai din timp și nu se miră prea tare să-și vadă numele acolo. Este descrisă ca „renumita detectivă locală Holly Gibney". Nu poate să sufere termenul *detectiv,* pentru că ea este *investigator.* Și ar fi trebuit să-i dea prin minte să o roage pe Penny să nu-i menționeze numele în postările ei, dar uite că nu i-a dat.

Se întreabă dacă profesorul Harris știe că ea investighează și dispariția lui Bonnie Dahl. Dacă nu cumva a fost cu un pas înaintea ei.

— Dacă a fost, tocmai ce l-am prins din urmă, murmură Holly și intră înapoi în căminul de bătrâni ca să-și viziteze unchiul.

7

Oproaspătă milionară intră într-un apartament dintr-un cămin de bătrâni, își zice Holly după ce bate simbolic la ușa deja întredeschisă. În Căminul Rolling Hills există câteva camere single, dar majoritatea sunt duble, pentru ca asistentele, infirmierii și medicii de gardă să nu fie obligați să meargă prea mult de la un locatar la altul. (Plus că, așa, pot găzdui mai mulți bătrâni, prin urmare profitul este

mai mare.) De asemenea, aici sunt și patru apartamente de câte două camere, iar unchiul Henry locuiește într-unul dintre acestea. Dacă Holly s-ar fi întrebat vreodată (deși nu-și amintește s-o fi făcut) cum de își permite Henry Sirois, contabil la pensie, o asemenea locuință scumpă, probabil și-ar fi răspuns că unchiul ei a fost un om econom, care a strâns bani tocmai pentru că s-a gândit că ar fi posibil să ajungă la bătrânețe într-un asemenea loc.

Dar acum știe adevărul.

Henry stă pe canapeaua din living. Este îmbrăcat cu o cămașă în carouri și o pereche de blugi prea largi pentru trupul lui numai piele și os, dar atât de dolofan pe vremuri. Este proaspăt tuns și obrajii bărbieriți de dimineață îi lucesc frumos. O rază de soare i se răsfrânge pe bărbia udă de salivă. Pe măsuța de alături se află un pahar cu un pai – cine știe ce băutură proteică o fi în el. Holly s-a întâlnit pe coridor cu un infirmier, care a întrebat-o dacă ar dori ea să-l ajute să bea sucul ăla, iar Holly i-a răspuns că sigur că da. Televizorul este deschis pe un canal unde se difuzează o emisiune-concurs prezentată de Allen Ludden[1], plecat de multă vreme în lumea celor drepți.

Când privește în jur, la puținele, dar foarte frumoasele piese de mobilier – în dormitor vede un pat foarte mare, cu apărătoare laterale, ca la spital –, pe Holly o apucă o furie mocnită și disperată, așa cum nu a mai simțit niciodată. În adolescență, ea a trecut prin stări de depresie profundă pe care încă le are câteodată și este în stare să se înfurie și să se revolte. Dar își pierde ea vreodată speranța? Nu, nici vorbă. Nu-i stă în fire. Mai bine spus, nu-i stă în fire *în mod obișnuit.* Însă astăzi, în camera aceasta, este vorba despre o cu totul altă situație.

În Biblie se spune că Esau și-a vândut viitorul pentru niște *mâncare de linte,* își amintește ea. *Dar eu nu mi l-am vândut pe al meu.*

---

[1] Allen Ludden (1917–1981) – renumit om de televiziune din SUA (n. tr.).

Mi l-au furat... sau au încercat să mi-l fure. Din cauza asta sunt atât de supărată. Iar acum nu mai am cum să ajung la făptași și nu le mai pot reproșa asta, cu toate că acum stau în fața unuia dintre ei. Probabil că ăsta-i motivul pentru care mă simt atât de neputincioasă.

— Cum te simți, unchiule Henry? îl întreabă ea, trăgându-și un scaun mai aproape de el.

La televizor, concurenții încearcă să ghicească verbul *a înjosi*, dar fără prea mult succes. Păcat că Holly nu are cum să-i ajute.

Henry întoarce capul și se uită la ea. Holly aude cum îi trosnește gâtul ca un lemn uscat.

— Bună, Janey! spune el și se uită din nou la televizor.

— Sunt Holly, nu Janey.

— Lasă cățelușa să intre în casă. O aud că latră.

— Bea puțin din asta!

Holly ridică paharul cu suc proteic – este un pahar din plastic și are capac, ca să nu se spargă sau să se verse dacă se răstoarnă pe jos. Fără să-și ia ochii de la ecranul televizorului, Henry prinde paiul între buzele zbârcite și începe să bea. Holly s-a documentat despre afecțiunea Alzheimer și știe că aceasta nu șterge absolut tot din mintea bolnavului. Există mulți bărbați și femei care nu-și mai aduc aminte cum îi cheamă, dar care încă știu cum să meargă cu bicicleta. Mulți bărbați și femei care nu mai știu cum să ajungă acasă, dar care își amintesc multe dintre cântecele din spectacolele văzute pe Broadway. Mulți bărbați și femei care au învățat cum să bea cu paiul în copilărie învață din nou să o facă și la vârsta senectuții. Mai rămân în mintea bolnavului și anumite informații.

— Unchiule Henry, mai știi cine a fost al cincilea președinte al Statelor Unite?

— James Monroe, răspunde Henry fără strop de șovăială și fără să-și ia ochii de la televizor.

— Și cine este acum?

— Nixon. Nixulică.

Chicotește. I se prelinge pe bărbie sucul cu proteine. Holly îl șterge repede, ca să nu-i păteze cămașa.

— De ce ați făcut-o, unchiule Henry?

Însă nu este întrebarea corectă și, de fapt, este o întrebare retorică, pentru că nu se așteaptă să primească vreun răspuns.

— Stai să reformulez. De ce i-ai permis *ei* să o facă?

— De ce nu tace odată câinele ăla?

Holly nu poate face câinele să tacă – dacă a existat vreodată un câine în viața unchiului ei, asta a fost cu mult timp în urmă –, dar poate să amuțească televizorul. Și apasă butonul din telecomandă.

— N-a vrut să reușesc în viață, nu? N-a vrut să plec de lângă ea și să am propria viață.

Unchiul Henry cască gura la ea.

— Janey?

— Și tu ai *lăsat-o*!

Henry ridică mâna și se șterge la gură.

— *Pe cine* am lăsat? *Ce* să facă? De ce țipi, Janey?

— *Pe mama mea!* zbiară Holly.

Uneori îl poți face să înțeleagă ce spui dacă strigi la el, iar acum exact asta își dorește Holly. Exact de asta are nevoie: să țipe la el.

— *Blestemata aia de Charlotte Gibney!*

— Charlie?

Ce sens are? Niciunul. *O proaspătă milionară intră într-un bar și își dă seama că nu are niciun sens.* Holly se șterge la ochi cu mâneca bluzei.

Se deschide ușa și apare chiar infirmierul care a rugat-o să-l ajute pe Henry să-și bea sucul cu proteine. Acum se uită cu reproș la ea.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, totul este în regulă, răspunde Holly. Am ridicat puțin vocea ca să mă audă. Știți că este cam surd.

Infirmierul închide ușa. Unchiul Henry se uită lung la Holly. Nu, nu se uită lung la ea. *Se holbează la ea cu gura căscată.* Pare extrem de derutat.

Este un moșneag fără minte, care stă într-un apartament de două camere, unde va bea sucuri proteice și se va uita la emisiuni foarte vechi până la sfârșitul vieții lui. Și ea va veni să-l viziteze deoarece asta este datoria ei, iar el îi va spune „Janey" – pentru că Janey era nepoata lui preferată – până la sfârșitul vieții lui.

— Nici măcar un bilet nu mi-a lăsat, spune Holly.

Însă acum nu mai vorbește cu unchiul Henry, care este pierdut în lumea lui.

— Nici măcar n-a simțit nevoia să se explice, darămite să-și ceară scuze. Așa era ea. Așa a fost ea întotdeauna.

— James Monroe, spune unchiul Henry, a fost președinte din 1817 până în 1825. A murit în 1831. Pe 4Iulie. Unde-i afurisita aia de zeamă? E tare scârboasă, da' am gâtlejul mai uscat decât un bălegar la soare.

Holly ridică paharul și unchiul Henry trage cu sete din pai până când termină sucul. Holly pune paharul înapoi pe masă. Paiul a rămas între buzele unchiului, care arată acum ca un clovn de la bâlci. I-l trage din gură și îi spune că trebuie să plece. Îi este rușine de răbufnirea aia fără noimă. Ia telecomanda, ca să redea sonorul emisiunii de la televizor, dar el o oprește, punându-și mâna noduroasă și acoperită cu pete maronii peste mâna ei.

— Holly! spune el.

— Da! exclamă ea, surprinsă.

Îl privește drept în ochi. Ochi foarte limpezi în momentul acesta. În fine, cât de limpezi mai pot ei fi acum.

— Lui Charlie nu i se putea împotrivi nimeni. Totul trebuia să iasă mereu așa cum voia ea.

Nu și cu mine, își zice Holly. *Eu am scăpat. Am scăpat ca prin urechile acului și numai datorită lui Bill, dar am scăpat.*

— Te-ai luminat la minte doar ca să-mi spui *asta*?

Niciun răspuns. Din nou privirea aceea goală. Holly îl sărută pe obraz și îi spune din nou că trebuie să plece.

— Cheamă pe cineva, Janey, zice unchiul Henry. Indiferent cine. Spune-i că am nevoie de ajutor. Mi se pare că am făcut pe mine.

8

Barbara stă în livingul Oliviei și răspunde la mesajul primit de la Holly. Aude că o strigă Marie din capul scării.

— Cred că ar fi bine să urci, draga mea. Vrea să ne vadă pe amândouă. Cred că... cred că i s-a împlinit sorocul.

Barbara trimite SMS-ul neterminat și dă fuga la etaj. Olivia Kingsbury – absolventă a Bryn Mawr College; poetă a cărei operă se întinde pe aproape opt decenii; nominalizată o dată la Premiul Național pentru Literatură și, se pare, de două ori la Premiul Nobel; a cărei fotografie a apărut pe prima pagină a ziarului *New York Times,* pe când se afla în fruntea unui marș pentru pace (și ținea deasupra capului un banner pe care scria SUA AFARĂ DIN VIETNAM!); de foarte mulți ani profesoară la Bell; îndrumătoare în ale poeziei pentru Barbara Robinson – chiar se află în ultimele clipe ale vieții.

Marie stă de o parte a patului, Barbara, de cealaltă. Amândouă o țin de câte o mână pe bătrâna poetă, care nu le mai poate spune nimic. Se uită la Marie. Se uită la Barbara.

Zâmbește. Moare. Un univers întreg de cuvinte se stinge odată cu ea.

9

Pe drumul înapoi spre oraș, Holly oprește la o benzinărie Wawa ca să-și umple rezervorul. După aceea, merge cu Priusul până în capătul parcării, unde fumează o țigară în obișnuita ei poziție „nu vreau să-mi poluez mașina" – portieră deschisă, coate sprijinite pe genunchi, picioare pe asfalt. Își verifică telefonul și vede că a primit un SMS de la Barbara. La întrebarea anterioară a tinerei: *Pe care dintre ei?* Holly i-a scris: *Ce vrei să spui?* Și a continuat, de data asta exprimându-se mai clar: *Pe Rodney Harris l-ai recunoscut? Îl cunoști? Știu că ești ocupată, dar răspunde-mi când vei avea o clipă liberă.*

Iar răspunsul este acesta: *Am fost la Emily Harris pentru o recomandare, că nu am avut curaj să mă duc de capul meu la Olivia. Prof. Harris își spăla mașina. Ne-am salutat și atâta tot. Vezi că l-am pus și pe Jorge Castro pe harta lui J. Probabil nu-i atât de impor...*

Aici se încheie mesajul. Holly își imaginează că Barbara l-a expediat din greșeală fără să-l termine, după care s-a luat cu alte treburi. Și ea a pățit la fel, chiar de mai multe ori. Își amintește că Jerome i-a spus că a marcat disparițiile pe o hartă printată de pe Google. În regulă, dar cine este Jorge Castro?

O sună pe Barbara ca s-o întrebe. De pe măsuța din livingul Oliviei Kingsbury, iPhone-ul fetei zbârnâie o singură dată, după care amuțește. Holly începe să-i scrie un mesaj, apoi se răzgândește. Își încuie mașina și intră în așa-zisul restaurant de la Wawa (în realitate, doar un snack-bar mai fițos), unde există WiFi. Își cumpără un hamburger, deja ofilit în folia din plastic, plus o cola, apoi se așază la o masă cu iPadul în mână. Tastează numele „Jorge Castro" și Google îi oferă o avalanșă de rezultate, printre care și unele despre un jucător de baseball și despre un tip care a făcut milioane din vânzarea de piese auto. Holly crede că acel Jorge Castro pe care îl caută ea ar trebui să fie romancierul, din toate rezultatele obținute.

Și, da, acesta are legătură cu colegiul de pe culmea dealului. În Wikipedia, există și un articol din *BellRinger,* ziarul respectivei instituții de învățământ. Accesează linkul acela, în timp ce mușcă din burger, fără să-i simtă gustul – nu că ar avea ce mare gust să simtă. WiFi-ul de aici este cam lent, dar până la urmă se deschide pagina cu articolul. Titlul este scris cu litere foarte mari și îngroșate, de unde Holly presupune că a fost publicat pe prima pagină a ediției de pe 29 octombrie 2012.

BRUSCA DISPARIȚIE A UNUI CELEBRU ROMANCIER

de Kirk Ellway

Jorge Castro, scriitor laureat și autor al mai multor romane, printre care *Catalepsie* și *Orașul uitat,* a renunțat pe neașteptate la funcția de profesor asociat din cadrul renumitului atelier de creație literară de la Bell College. Începuse de doar două luni al patrulea semestru de când lucra la Bell și era iubit de toți studenții.

„Nu știu ce o să mă fac fără el", ne-a declarat Brittany Angleton, care a încheiat de curând un contract cu editura Crofter's Press pentru publicarea primului său roman fantasy (cu vârcolaci). Și a adăugat că Jorge Castro îi promisese să-i citească și să-i redacteze prima variantă a cărții. Jeremy Brock ne-a spus: „A fost cel mai bun profesor de creație literară pe care l-am avut eu vreodată." Și alți studenți ne-au împărtășit multe lucruri despre bunătatea și simțul umorului care îl caracterizau pe Jorge Castro. Un membru al programului – care a dorit să-și păstreze anonimatul – a fost de acord cu toate aceste păreri, dar a adăugat: „Dacă lucrarea ta era chiar proastă, ți-o desființa fără nicio remușcare."

Fred Martin, care locuia împreună cu Castro, ne-a declarat că, în ultima vreme, avuseseră câteva discuții despre viitorul lor împreună, dar a completat spunând: „Nu au fost certuri. Nu le-aș numi astfel. L-am iubit și l-am respectat prea mult pe Jorge – și el pe mine – ca să ajungem vreodată la certuri adevărate. Au fost doar niște simple discuții despre viitor, un schimb de păreri absolut sincer. Eu voiam să plec din oraș la sfârșitul sesiunii din toamnă. Jorge voia să mai rămână până la sfârșitul anului universitar; am impresia că se gândea chiar să se angajeze permanent la Bell."

Chiar dacă domnul Martin nu dorește s-o recunoască, discuțiile dintre ei par mai degrabă certuri decât conversații politicoase. O sursă din cadrul poliției ne-a spus că Jorge Castro a lăsat un bilet în care a scris: „Mi-a ajuns." Când l-am întrebat pe domnul Martin ce părere are despre acest bilet, el ne-a răspuns: „Ridicol! Dacă așa simțea, de ce ar mai fi vrut să rămână aici? Și unde a plecat? Nu mi-a dat nicio veste. Eu eram cel care voia să plece. Eu mă săturasem de toată homofobia asta provincială și retrogradă."

În semestrul de primăvară, Castro s-a implicat în demersul de menținere a atelierului de poezie, demers soldat cu un eșec. Un membru al Catedrei de engleză, care dorește să-și păstreze anonimatul, ne-a declarat: „Jorge a fost foarte elocvent, dar a acceptat cu eleganță decizia finală. Dacă ar fi rămas și s-ar fi angajat la catedra noastră, cred că ar fi readus în dezbatere această chestiune. Zicea că o are de partea lui pe celebra poetă (și fostă profesoară la facultatea noastră), Olivia Kingsbury, și aceasta ar fi de acord să vorbească în cadrul ședinței de catedră, în caz că subiectul ar fi fost din nou discutat."

Întrebat când anume a plecat Jorge Castro, domnul Martin a recunoscut că nu știe, deoarece el deja se mutase de acasă.

Articolul continuă și conține o fotografie a lui Jorge Castro discutând cu studenții din atelierul de creație, plus una care pare a fi supracoperta uneia dintre cărțile sale. Lui Holly i se pare destul de drăguț tipul. Nu la fel de chipeș ca Antonio Banderas (preferatul ei), dar cam în același gen.

Nu crede că articolul pe care tocmai l-a citit ar fi publicat în vreun cotidian dintr-un oraș mare, cu toată situația jalnică în care se află acum presa scrisă; are vagi conotații de natură sexuală, făcând-o să se gândească la tabloidul *Inside View*[1] sau la rubricile de scandal din *New York Post*. Însă conține multe informații. O, da, foarte multe. Și iar simte fiori calzi pe șira spinării. I se pare normal ca Barbara să-l adauge și pe Castro pe harta lui Jerome.

Probabil că Olivia Kingsbury i-a povestit despre el. Și totul se potrivește. Chiar și biletele lăsate seamănă între ele. Al lui Castro: „Mi-a ajuns.". Al lui Bonnie Dahl: „M-am săturat." Dacă n-ar fi trecut nouă ani între cele două dispariții...

Da, și dacă poliția n-ar duce lipsă de personal din cauza Covidului; și dacă polițiștii rămași nu s-ar teme ca nu cumva unul dintre protestele actuale organizate de Black Lives Matter să escaladeze și să se ajungă la violențe; dacă s-ar fi găsit măcar *un cadavru*, sau altceva în afară de o motoretă, o bicicletă și un skateboard...

— Și dacă porcii ar zbura, ne-ar ploua cu răhățel, mormăie Holly.

Jorge Castro, în 2012, Cary Dressler, în 2015, Elen Craslow și Peter Steinman, în 2018, Bonnie Dahl, în 2021. Cu excepția lui Ellen

---

[1] *Inside View* – tabloid din universul romanelor lui Stephen King (n. tr.).

și a lui Peter, toți au dispărut la aproximativ câte trei ani distanță. Poate unul dintre cei doi chiar a plecat din oraș (sau „a fugit de acasă" – așa ar fi mai corect de spus în cazul lui Peter). Dar n-ar fi posibil să nu fi fost ceva în regulă cu unul dintre ei? N-ar fi posibil ca unul dintre ei să nu fi avut ce-și dorea Prădătorul de la el? Dar *ce anume* își dorea? Criminalii în serie motivați de impulsuri sexuale ucid fie doar bărbați (vezi cazurile Gacy, Dahmer), fie doar femei (Bundy, Rader și mulți alții). Victimele Prădătorului de pe Red Bank aparțin ambelor sexe... și printre ele se află și un băiețel.

De ce?

Holly presupune că există cineva care i-ar putea oferi răspunsul: profesorul Rodney Harris, zis și Bilă Mică și Domnul-cu-carnea. A doua poreclă o duce din nou cu gândul la Jeffrey Dahmer[1], dar, nu... comparația asta este mult prea ridicolă.

Holly aruncă la gunoi burgerul aproape întreg, își ia sucul și pleacă.

10

Ideea îi aparține Barbarei, iar Marie este imediat de acord. Sigur, cu condiția să o poată convinge și pe Rosalyn Burkhart, șefa Catedrei de engleză.

Acum stau amândouă în curtea din spatele casei, beau suc și așteaptă să apară mașina de la firma de Pompe Funebre Crossman, care să ridice rămășițele pământești ale bătrânei poete. Toate pregătirile au fost deja făcute, deoarece Olivia i-a lăsat lui Marie indicații

[1] Jeffrey Dahmer (1960–1994) – criminal în serie, care a comis șaptesprezece asasinate; crimele lui au implicat elemente de viol, necrofilie și canibalism (n. tr.).

clare după ultimul episod de fibrilații atriale pe care le-a avut. A specificat până și cântecele pe care își dorea să le asculte pe ultimul ei drum (la început, „If I Ever Leave This World Alive" al trupei Flogging Molly; și „Spirit in the Sky", al lui Norman Greenbaum – la sfârșit). N-a specificat însă că și-ar fi dorit să ia cuvântul cineva din partea colegiului. Iar exact asta a propus Barbara.

Rosalyn Burkhart izbucnește în hohote de plâns când aude că Olivia s-a stins. Telefonul lui Marie este pus pe speaker, așa că aud amândouă reacția ei și amândouă încep să plângă la rândul lor. Când se mai liniștesc, Barbara îi împărtășește ideea ei doamnei profesor Burkhard, iar șefa Catedrei de engleză se declară imediat de acord.

— Sigur că da, însă doar cu condiția să ne vedem afară, în aer liber, spune ea. Și am putea chiar să le spunem participanților că nu sunt obligați să poarte mască dacă stau la câte doi metri distanță unul de celălalt. Vom citi câteva dintre poeziile ei, despre asta este vorba, da?

— Da, răspunde Marie. Are o mulțime de exemplare din cărțile ei. O să le aduc și le vom dărui participanților.

— Acum, că-i vară, soarele apune cam pe la nouă fără un sfert, zice Rosalyn. Ce-ar fi să ne întâlnim undeva pe la... opt?

Barbara și Marie se uită una la cealaltă și spun „da" în același timp.

— O să încep să dau telefoane, promite Rosalyn. Doamnă Duchamp, sunteți amabilă și să anunțați și dumneavoastră câteva persoane?

— Sigur că da. Posibil să sunăm amândouă la aceiași oameni, dar nu cred că se vor supăra.

Acum intervine Barbara:

— Eu am să mă duc la firma de pompe funebre împreună cu Olivia. Vreau să stau puțin în capela de acolo și să mă gândesc.

Acum îi vine o altă idee.

— Poate să fac rost și de niște lumânări? Să le aprindem când îi vom citi poeziile?

— Minunată idee! exclamă Rosalyn. Tu ești tânăra și talentata poetă despre care vorbea Olivia? Da, tu ești.

— Cred că da, murmură Barbara, dar acum nu mă pot gândi decât la ea. Am iubit-o atât de mult!

— Toți am iubit-o, spune Rosalyn, cu un surâs amar. Probabil cu excepția lui Emily Harris. Vino când ai să poți, Barbara. Biroul meu este în Terrell Hall. Presupun că sunteți amândouă vaccinate, da?

Barbara merge în urma mașinii mortuare. Intră în capelă, se așază în strană și se gândește la Olivia. Își aduce aminte de versul *așa tivesc păsările cerul la asfințit* și începe din nou să plângă. Îl întreabă pe domnul Greer, directorul firmei de pompe funebre, dacă îi poate da câteva lumânări. Primește două cutii. Îi spune că vor face o chetă la comemorarea Oliviei ca să le plătească. Domnul Greer îi zice că nu costă nimic. Se urcă în mașină și se duce la campusul Bell, în biroul lui Rosalyn, unde este și Marie. Mai vin și alții. Se duc afară, unde s-au strâns mai multe persoane, care plâng și care râd și care deapănă amintiri. Vorbesc despre poeziile preferate. Se mai dau niște telefoane și apar și alți oameni. Apar și câteva sticle cu vin. Se țin toasturi în amintirea bătrânei poete. Barbara este cuprinsă de un sentiment aproape de nedescris de alinare, sentiment pe care rareori îl simți în viață, doar atunci când te afli printre oameni care gândesc la fel ca tine; și își dorește din tot sufletul să ajungă și ea unul dintre cei care cred cu tărie că romanele și povestirile și poeziile sunt la fel de importante ca banii și acțiunile la Bursă. Dar își zice imediat: *Nu mai trebuie să ajung la fel ca ei, deja sunt așa. Mulțumesc Domnului că te-a adus în viața mea, Olivia.*

Se lasă seara. Telefonul Barbarei stă și acum uitat pe măsuța din livingul Oliviei Kingsbury.

11

La ora trei, în aceeași după-amiază, Holly este la birou și se uită la fotografia înrămată a lui Bill Hodges. Cât de rău îi pare că nu este alături de ea! Pentru că acum, când nu are pe nimeni s-o ajute – doar dacă nu vrea s-o sune pe Izzy Jaynes și în niciun caz *NU* vrea să facă asta –, Holly este pe cont propriu.

Se duce la fereastră și se uită în jos, la Frederick Street. Știe că o ajută să gândească cu voce tare și exact asta face și acum.

— Nu mă mir că poliția nu și-a dat seama ce se întâmplă. Tipul ăsta este extrem de inteligent și așa a reușit să scape atâta timp.

Și de ce, mă rog, n-ar fi?

— Și de ce, mă rog, n-ar fi? Dacă am dreptate, beneficiază de ajutorul unui extrem de inteligent profesor de biologie, care îi dă toate informațiile necesare la început și, la sfârșit, plantează tot felul de dovezi contrafăcute – cel puțin, așa a făcut în unele cazuri – care să-i conducă pe eventualii anchetatori pe piste false. Probabil că îl ajută și soția – de asemenea, o persoană extrem de inteligentă. Nu există cadavre, probabil că le-au distrus cumva; iar victimele nu au absolut nimic în comun. N-am nici cea mai vagă idee care ar putea fi motivul care stă la baza acțiunilor Prădătorului și nu știu nici de ce complicii lui sunt tocmai soții Harris. Dar simplul fapt că...

Se întrerupe, se încruntă, își alege cu grijă cuvintele (*uneori, a gândi este echivalent cu a înțelege,* obișnuia să spună Bill). Apoi continuă să vorbească cu fereastra. Să vorbească cu sine însăși.

— Simplul fapt că victimele sunt atât de diferite scoate în evidență *metoda.* Pentru că, în fiecare caz... mai puțin în cel cu

puștiul Steinman, pe care îl consider din ce în ce mai mult o victimă a împrejurărilor..., în fiecare caz apar în plan secund și soții Harris. Rodney a jucat bowling cu Dressler. Craslow a lucrat în clădirea unde precis că este sau a fost biroul lui Rodney. Bonnie a fost unul dintre spiridușii lor de Crăciun. Iar acum a apărut și Jorge Castro. Emily Harris i-a fost colegă la Catedra de engleză de la Bell. Cred că soții Harris sunt vârâți până peste cap în afacerea asta. Folosesc oare o dubiță pentru persoanele cu dizabilități locomotorii? Oare unul dintre ei se preface că este infirm?

Din păcate, nu are cum să dovedească nimic, absolut nimic. Dar crede că *poate* totuși să facă ceva. Ceva asemănător cu prezentarea unui șir de șase fotografii în fața unui potențial martor, care să îl identifice pe făptaș.

Deschide iPadul, găsește ce vrea, apoi caută numărul de telefon al lui Imani McGuire și o sună. După ce se prezintă și spune din nou cu ce se ocupă, Holly o întreabă dacă are internet pe telefon.

— Bineînțeles că am, răspunde amuzată Immi. Nu are toată lumea?

— Bine, vă rog să intrați pe site-ul Bell College. Credeți că puteți?

— Stai puțin... tre' să te pun pe difuzor... gata, am intrat.

— Selectați *ANUL*. Îl găsiți în meniu.

— Aha. Ce an caut? Că sunt de la 1965 încoace.

Holly a ales deja unul și se și uită la el pe tabletă.

— 2010.

— În regulă, spune Immi, mai curioasă acum decât la început. Și după aia ce fac?

— Intrați pe Catedra de engleză. Ar trebui să vedeți niște fotografii, bărbați și femei deopotrivă.

— Da, bine, am intrat.

Holly își mușcă buzele. Acu-i acu'.

— O vedeți acolo pe femeia care a golit rulota în care a locuit Ellen?

Imani n-o ține în suspans.

— Ei, drăcia dracului! Ea e! Mai tânără, dar sunt aproape sigură că ea e.

Un avocat al apărării i-ar distruge mărturia la tribunal tocmai din cauza cuvântului *aproape*; numai că ele nu se află acum la niciun tribunal.

— Scrie aici că o cheamă Emily Harris.

— Așa este, spune Holly, apucându-se să facă câțiva pași de dans în spatele ferestrei care dă spre Frederick Street. Vă mulțumesc!

— Ce naiba căuta o profesoară universitară în rulota lui Ellen?

— Bună întrebare!

12

Holly scrie un raport preliminar, în care expune tot ce a aflat până acum – în mare parte, prin propriile investigații, dar și datorită universului care s-a îndurat de ea și i-a aruncat câteva paie. Ar vrea să creadă (dar nu-i complet convinsă de asta) că providența este în stare să discearnă între bine și rău. Ar vrea să creadă că există o divinitate oarbă, dar puternică, reprezentată prin statuia Zeiței Justiției, care ține balanța într-o mână și sabia în cealaltă. Că există o forță care îi susține pe oamenii aflați de partea celor slabi și inocenți și îi ajută să lupte împotriva răului. Poate că este prea târziu pentru Bonnie și ceilalți, dar tot ar fi un câștig dacă n-ar mai exista pe viitor și alte victime.

Lui Holly îi place să creadă despre ea că ar fi un om bun. Sigur, lăsând la o parte treaba cu fumatul.

Redactarea merge încet, pentru că raportul ei este plin de supoziții, așa că se face aproape seară când îl termină. Se gândește cui să îl trimită. În niciun caz lui Penny; ei trebuie neapărat să-i spună tot atunci când vor sta față în față, nu s-o oblige să citească un e-mail cu multe vești proaste – îngrozitoare, de fapt – și împopoțonat cu expresii de genul: *Detectiva Gibney a constatat că...* și În conformitate cu spusele vânzătorului Herrera, de la Jet Mart. În mod normal, ar trimite o copie partenerului său, însă Pete este internat în spital și nu vrea să-l deranjeze cu problemele acestui caz... caz pe care el a sfătuit-o din capul locului să nu îl accepte.

Aiurea. Toate astea sunt doar niște pretexte. Niște vrăjeli.

Pentru că *nu vrea* să trimită raportul nici lui Pete, nici altcuiva. Cel puțin, nu încă. Holly a parcurs un drum foarte lung ca să ajungă până aici: nu mai este introvertita sălbatică pe care a cunoscut-o Bill Hodges cu mulți ani în urmă în fața unei firme de pompe funebre. Însă persoana aceea încă trăiește înlăuntrul ei și nu va dispărea niciodată. Acelei femei care a fost ea pe vremuri îi este groază la gândul că s-ar putea înșela, deși, chiar și acum, tot mai crede că se înșală în aceeași măsură în care crede că are dreptate. Dar oricum este un progres enorm de la femeia aceea care credea că se înșală întotdeauna; însă nesiguranța nu a dispărut. La șaizeci de ani, la șaptezeci – ba chiar și la optzeci, dacă o să apuce vârsta asta, deși este cam discutabil, dacă va fuma în același ritm – încă se va da jos din pat de trei sau patru ori pe săptămână ca să verifice dacă a închis focul la aragaz și a încuiat ușa de la intrare, cu toate că știe prea bine că le-a făcut pe toate. Bill spunea că un caz este aidoma unui ou, dar și ea este la fel. Este un ou cu coaja extrem de subțire. Încă îi este teamă că oamenii ar putea să-și bată joc de ea. Încă îi este teamă ca nu cumva să fie strigată Bâlbeta. Aceasta este povara pe care o poartă și o va purta cu ea întreaga viață.

Trebuie neapărat să văd dacă este acolo dubița. Abia atunci *o să fiu sigură.*

Da. Existența dubiței plus faptul că Immi McGuire a identificat-o pe Emily Harris ca fiind femeia care a luat din rulotă obiectele personale ale lui Ellen Craslow ar convinge-o. Și diseară la nouă ar putea să-i spună absolut tot mamei lui Bonnie.

Îi va da de ales: ori îi permite să continue investigația, ori se vor duce amândouă la poliție și vor discuta cu Isabelle Jaynes. Holly va recomanda a doua variantă, deoarece Izzy îi poate aduce la interogatoriu pe soții Harris. În articolele de pe Wikipedia, scrie că nu ar avea copii, dar nu trebuie să crezi tot ce citești pe Wiki. Holly crede – ba nu, Holly este *convinsă* – că soții Harris acoperă pe *cineva.*

Nici măcar nu mai încearcă să se amăgească spunându-și că Rodney și Emily Harris ar fi inofensivi pentru că au peste optzeci de ani; aproape orice om sau animal, indiferent cât de bătrân ar fi, opune rezistență când este încolțit. Însă Rodney Harris nu mai joacă bowling pentru că nu-l mai țin șoldurile; iar Imani spune că soția lui are sciatică. Holly crede că le va face față. Cu condiția să fie foarte atentă. Bineînțeles că o vor reclama la poliție dacă ar prinde-o dând târcoale garajului... dar, dacă acolo se află dubița cu pricina – o posibilă comoară de probe ADN – oare chiar ar face una ca asta?

Holly își dă seama acum că stă de patruzeci și cinci de minute în fața raportului preliminar, analizându-și iar și iar opțiunile ca un șoricel pe o roată de alergare. Bill i-ar spune că a venit momentul să se decidă: ori ia taurul de coarne, ori se lasă păgubașă. Dacă va păți ceva, dacă va dispărea și ea – puțin probabil, dar nu imposibil – va afla Pete despre asta. Sau Jerome, când se va întoarce din marea aventură a vieții lui.

Deschide seiful din perete și scoate de acolo revolverul Smith & Wesson, de calibrul .38, model Victory. A fost al lui Bill, care l-a moștenit de la tatăl său. Acum îi aparține lui Holly. Când Bill încă lucra în poliție, arma lui de serviciu era un Glock automat, dar a preferat întotdeauna acest S&W. Pentru că, spunea el, un revolver nu se blochează niciodată. În seif este și o cutie cu cartușe. Holly încarcă arma, având grijă să lase goală camera de sub cuiul percutor, așa cum a învățat-o Bill, după care îl închide și îl blochează. Pune revolverul în geanta de umăr.

În seif mai este și altceva de la Bill, un obiect pe care a învățat singură cum să-l folosească (cu puțin ajutor din partea lui Pete). Scoate o casetă plată, îmbrăcată în piele de aligator, de douăzeci și trei de centimetri pe șapte, cu suprafața netedă.

O pune și pe aceasta în geantă, lângă revolver, cele câteva produse cosmetice, tubul cu strugurel de buze, pachetele cu batiste din hârtie, lanterna mică, sprayul cu piper, bricheta Bic și un pachet neîncepput de țigări.

O întreabă pe asistenta virtuală Siri la ce oră apune soarele, iar Siri – la fel de amabilă și informată ca întotdeauna, știe chiar și bancuri – îi răspunde că la ora 8:48 p.m. Nu poate să aștepte până atunci, dacă vrea să facă o poză clară cu dubița pe care speră să o găsească acolo, dar înserarea i se pare o perioadă numai bună pentru treaba ilegală de care trebuie să se ocupe. Probabil că soții Harris vor fi în living la ora aceea, uitându-se fie la un film, fie la Jocurile Olimpice de la Tokyo. Lui Holly nu-i place deloc să aștepte, dar, pentru că acum nu are încotro, se hotărăște să se ducă acasă și să-și ocupe cu ceva timpul rămas.

Se pregătește să plece și atunci își aduce aminte de o reclamă de la televizor. Câțiva adolescenți fug de un individ care seamănă

cu Leatherface[1]. Unul dintre băieți le propune celorlalți să se ascundă în pod. Altul vine cu ideea să se ascundă în pivniță. Al treilea (o fată) zice: „Ce-ar fi să ne urcăm în mașina aia cu motorul pornit?" și le-o arată. Al patrulea (prietenul ei) exclamă: „Ești nebună? Hai să ne ascundem după drujbele alea." Și așa fac. Crainicul comentează: „Numai decizii proaste se iau în filmele de groază." Dar Holly nu este acum într-un film de groază și își spune că decizia ei nu este proastă. Are la ea sprayul și are și arma lui Bill, în caz de nevoie.

În adâncul sufletului, știe că nu-i chiar adevărat... dar mai știe și că trebuie neapărat să se *convingă*.

13

Odată ajunsă acasă, Holly își face ceva de mâncare și nu poate să mănânce. Îl sună pe Jerome, care îi răspunde imediat și exclamă pe un ton exaltat:

— Ia ghici unde sunt acum!

— Cocoțat pe Empire State Building.

— Nu.

— În Times Square.

— Nu.

— Pe feribotul care te duce la Staten Island?

Jerome scoate sunetul bâzâit care se aude la emisiunile-concurs atunci când cineva dă un răspuns greșit.

— Mă dau bătută, Jerome.

— În Central Park! E superb! Aș putea să mă plimb prin el toată ziua și tot aș vedea ceva nou la fiecare pas. Are chiar și o zonă

[1] Leatherface – criminal din seria de filme *Masacrul din Texas* (n. tr.).

neîngrijită, la fel cum e Hățișul din Parcul Deerfield, numai că asta de aici se cheamă „Promenada"!

— Ai grijă să nu-ți fure cineva banii și actele.

— Stai liniștită, probabil o să mă fure când mă întorc acasă, spune el râzând.

— Pari foarte vesel.

— Păi, așa și sunt. E o zi extraordinar de bună. Mă bucur pentru mine, mă bucur pentru Barbara, iar mama și tata se bucură pentru noi amândoi.

— Evident că se bucură, zice Holly.

N-are de gând să îl anunțe despre moartea prietenei și îndrumătoarei Barbarei; nu-i treaba ei să-i dea vestea asta și, în fond, de ce să-l întristeze?

— Și eu mă bucur pentru tine, Jerome. Te rog doar să nu te apuci să-mi zici Hollyberry, că ai să strici tot momentul ăsta frumos.

— Nici nu mă gândesc. Cum mai merge treaba cu cazul?

Acum Holly își dă brusc seama de ceva: *Asta-i șansa mea să mă urc în mașina cu motorul pornit în loc să mă ascund în spatele drujbelor.* Însă partea aceea a minții ei, acea parte care insistă să verifice dacă a închis focul la aragaz, acea parte care va ține întotdeauna minte că a uitat în autobuz cartea *Ziua în care nu moare niciun porc,* partea aceea îi șoptește la ureche: *Nu acum, nu încă.*

— Posibil ca Barbara să fi descoperit altă dispariție, îi spune ea.

Îi povestește tot ce știe despre Jorge Castro. Apoi încep să vorbească despre cartea lui Jerome și despre așteptările lui. După un timp, Holly încheie conversația, pentru ca tânărul ei prieten să-și poată continua plimbarea prin locurile vrăjite din Central Park. Și își dă seama că nu i-a spus nimic despre bogăția care a picat pe capul ei. De fapt, nu a spus nimănui despre ea. Este cam la fel ca ideea cu dubița. În ambele situații, există mult prea multe semne de întrebare. Deocamdată, cel puțin.

14

Barbara și Marie au adus exemplare din toate cele douăsprezece cărți de poezii publicate de Olivia, printre care și câteva volume foarte groase cu *Opere complete,* dar află acum că nu era nevoie. Majoritatea celor veniți la ceremonie, la umbra emblematicei Clopotnițe, și le-au adus pe ale lor. Multe dintre cărți sunt vechi, răsfoite foarte des și au pagini cu colțurile îndoite. Una dintre ele este legată cu elastice. Unii participanți au adus fotografii cu Olivia în diferite perioade ale vieții (cea mai frecventă fiind aceea în care apare alături de Humphrey Bogart, în fața Fântânii Trevi din Roma). Mulți aduc flori. Unul poartă un tricou – evident făcut special pentru această ocazie – pe care scrie doar atât: OK TRĂIEȘTE.

Apare și rulota de la fast-foodul lui Frankie, iar angajații împart repede sucuri și sendvișuri imense. Barbara nu știe dacă asta a fost ideea lui Rosalyn sau dacă Frankie a venit de capul lui. Foarte posibil ca Frankie să fie un mare fan al Oliviei. N-ar fi surprinsă să afle că așa este. În seara asta, chiar nimic n-ar mai putea să o surprindă. Niciodată nu s-a mai simțit în același timp atât de tristă și de fericită și de mândră.

Până la șase și jumătate se strâng în curte peste o sută de oameni. Și tot mai vin. Nimeni nu are răbdare să aprindă lumânarea abia la apus; un tânăr tuns cu creastă de indian Mohawk se urcă pe un scăunel și începe să citească la megafon poezia „Mânzul în sălbăticie". Oamenii se duc lângă el ca să îl asculte. Iar în tot acest timp participanții mănâncă hotdogi, beau suc, mănâncă inele de ceapă și cartofi prăjiți, beau bere și vin.

Marie o ia de după umeri pe Barbara.

— Nu-i minunat? Nu crezi că i-ar fi plăcut la nebunie?

Barbara își amintește de ziua când a cunoscut-o pe bătrâna poetă, când Olivia și-a mângâiat haina enormă de blană și a spus: *Faux, faux, blană faux.* Începe să plângă și o strânge pe Marie în brațe.

— I-ar fi plăcut atât de mult!

Puștiului cu tunsoarea Mohawk îi ia locul o fată cu un șarpe tatuat pe braț. Pune megafonul la gură și începe să citească „Și cât de înaltă eram în tinerețe".

Barbara o ascultă. A băut un strop de vin, dar parcă niciodată n-a mai avut mintea atât de limpede ca acum. *Nu mai trebuie să bei,* își spune ea. *Nu care cumva să uiți. Trebuie să ții minte toată viața ta că nu-i bine să bei.* Fata cu tatuajul termină și cedează locul de pe scăunel unui tip slab și cu ochelari, care pare a fi un proaspăt absolvent de facultate. Abia acum își amintește Barbara că și-a uitat telefonul acasă la Olivia. În mod normal, nici la baie nu se duce fără el. Dar uite că în seara asta nu-i trebuie. Îi trebuie doar un hotdog cu mult muștar. Și multe poezii. Vrea să simtă că dă pe din afară de atâta poezie.

15

Pe când Barbara și Marie împart exemplare din cărțile Oliviei puținelor persoane care nu le au deja, Roddy Harris se plimbă prin Parcul Deerfield, așa cum face de obicei în ultimele ceasuri ale după-amiezii sau în primele ale serii. Plimbarea îi mai alină durerea din șoldurile care acum îl necăjesc mult mai tare decât ar fi normal, mai ales după atâtea săptămâni în care s-a înfruptat din mâncarea proaspătă oferită de spiridușa Crăciunului. Însă mai are un motiv pentru care face asta. Nu ar vrea să recunoască, însă îi este din ce în ce mai greu să înțeleagă ce se petrece în jurul lui. Îi este din ce în ce

mai greu să nu piardă firul acțiunii, cum se zice. Iar mersul pe jos îl ajută. Îi ventilează creierul.

În ultima săptămână, Roddy a mâncat la desert vreo șase sorbeturi făcute din înghețată, afine și creier de spiriduș, însă tot nu și-a recăpătat agerimea minții. Iar asta îl consternează și îl înfurie. Toate cercetările lui dovedesc că o dietă bogată în țesut cerebral are efecte pozitive și imediate asupra consumatorului. Când cimpanzeii masculi răpesc și omoară puii lăsați nepăziți de mame, creierul este primul pe care îl mănâncă. Poate nu cunosc motivul pentru care instinctul îi împinge să facă asta, dar cercetătorii îl știu foarte bine; creierul primatelor conține acizi grași, esențiali pentru dezvoltarea și sănătatea neurologică. Acizii grași (iar creierul omului este format din grăsimi în proporție de 60%) nu sunt produși de organism, prin urmare, dacă se distrug – așa cum i se întâmplă lui – trebuie neapărat să fie înlocuiți. Este simplu ca „bună ziua" și tratamentul lui a funcționat în ultimii nouă ani. În termeni rudimentari, pe care niciodată nu ar îndrăzni să-i folosească într-un articol științific sau într-o prelegere, consumul de țesut cerebral sănătos, mai ales dacă acesta provine de la o persoană tânără, vindecă boala Alzheimer.

Așa crede el... dar dacă se înșală?

Nu, nu, *nu!*

Refuză să-și închipuie că s-a strecurat vreo greșeală în cercetările lui întinse pe durata atât de multor ani. Dar dacă el elimină grăsimile vechi din creier mai repede decât le poate asimila pe cele noi? Dacă își elimină creierul la propriu? Evident că-i o idee absurdă, însă nu-și mai poate aminti codul poștal al adresei lui. I se pare că poartă mărimea 44 la pantofi, dar nu este sigur; poate poartă 42. Va trebui să se uită pe talpă ca să se convingă. Alaltăieri chiar s-a chinuit să-și aducă aminte care-i al doilea prenume al lui!

De cele mai multe ori, a fost în stare să ascundă această eroziune. Desigur că Emily a observat-o, dar nici măcar ea nu își dă

seama de amploarea ei. Slavă Domnului că nu mai ține cursuri universitare și slavă Domnului că o are pe Emily care să-i corecteze și să-i stilizeze scrisorile pe care le trimite diferitelor reviste științifice la care este abonat.

Mare parte a timpului este la fel de ager și la subiect ca înainte. Uneori își imaginează că este într-un avion care zboară la altitudine joasă peste un peisaj pe care-l vede foarte clar. Dar apoi avionul intră în nori și totul în jur se face cenușiu. Ce faci într-o asemenea situație? Te ții bine de brațele scaunului și aștepți să se termine turbulențele. Când ți se pune vreo întrebare, zâmbești și iei o expresie inteligentă în loc să răspunzi. După aceea, avionul iese din nori, peisajul este din nou foarte clar, iar toate răspunsurile îți sunt la îndemână!

Plimbările prin parc îi aduc alinare pentru că nu mai trebuie să-și facă griji despre ce spune sau ce întreabă – i s-a întâmplat (și nu o singură dată) să întrebe care este numele unei persoane pe care o cunoaște de peste treizeci de ani. În parc nu mai trebuie să fie permanent în stare de alertă. Poate înceta să se străduiască atât de tare. Câteodată face plimbări foarte lungi, ronțăind din chifteluțele făcute din carne de om pe care le ține în buzunar, savurând gustul ca de porc și crusta prăjită (bine că măcar dinții i-au rămas întregi și este foarte mândru de asta).

O potecă duce la alta, apoi la a treia și la a patra. Uneori se așază pe câte o bancă și se uită la păsările ale căror denumiri nu și le mai amintește... dar, când este singur, nici nu mai *trebuie* să și le amintească. Pentru că, la urma urmei, pasărea tot pasăre este, indiferent cum i-ai spune. Shakespeare a avut dreptate în privința asta[1]. Câteodată închiriază una dintre bărcuțele acelea viu colorate și

[1] Aluzie la replica din *Romeo și Julieta,* de William Shakespeare, trad. de Dan Duțescu – „Un nume ce-i? Un trandafir oricum îi spui îți dă același scump parfum." (n. tr.).

traversează cu ea lacul Deerfield, bucurându-se de apa limpede și de liniștea sufletească pe care i-o aduce gândul că acum nu-i mai pasă dacă este în nori sau a ieșit din ei.

Firește că s-a întâmplat odată să nu-și mai aducă aminte drumul înapoi și nici numărul casei sale. Dar și-a *amintit* numele străzii, a rugat un îngrijitor din parc să aibă amabilitatea de a-i spune cum să ajungă pe Ridge Road, iar omul l-a îndrumat într-acolo, de parcă ar fi fost ceva absolut normal. Probabil chiar era. Deerfield este un parc mare, iar oamenii se rătăcesc tot timpul prin el.

Emily se confruntă cu propriile suferințe. N-o mai deranjează chiar atât de rău sciatica, de când a avut parte de toată bogăția de țesut adipos furnizat de spiridușa Crăciunului, însă durerile nu i-au trecut chiar de tot. A fost o perioadă – după Castro, după Dressler – când dansa tangou prin living, cu brațele înlănțuite în jurul unui partener invizibil. Ba au făcut și sex, mai ales după Castro. Însă nu mai fac. N-au mai făcut sex de... trei ani? De patru? În *ce an* a fost Castro?

Nu trebuie să o mai doară, nu trebuie s-o mai doară deloc. Carnea de om conține mai mulți macro- și micronutrienți decât oricare alt tip de carne. Doar cea a mamiferelor din subordinul suinelor se mai apropie cât de cât de ea – carnea mistreților, a porcilor domestici. Mușchiul și măduva de om vindecă artrita și sciatica; medicul spaniol Arnaldus de Villanova[1] a descoperit acest fapt încă din secolul al XIII-lea. Papa Inocențiu al VIII-lea a mâncat pudră de creier provenit de la băieței și le-a băut sângele. În Anglia Evului Mediu, carnea deținuților spânzurați era considerată o delicatesă.

Dar Em se stinge. O cunoaște la fel de bine cum îl cunoaște și ea pe el. Și îi este clar că așa se întâmplă.

---

[1] Arnaldus de Villanova (1235–1311) – alchimist, medic și teolog spaniol, una dintre cele mai erudite personalități ale secolului al XIII-lea (n. tr.).

Poate că există telepatie, pentru că abia ce s-a gândit la ea și aude sunetul telefonului. Este melodia ei preferată: „Copacabana".

Adună-ți mințile! se îndeamnă el. *Concentrează-te și fii deștept! Fii prezent!*

— Bună, iubire, ce faci?

— Am o veste bună și una proastă, îi răspunde Emily. Pe care vrei s-o afli mai întâi?

— Normal că pe aia bună. Știi că-mi place să mănânc desert înainte de legume.

— Vestea bună este că în sfârșit a dat în primire baba aia afurisită care mi-a furat protejata.

Lui Rodney i s-au reconectat circuitele, așa că nu are nevoie decât de o singură secundă ca să reacționeze.

— Despre Olivia Kingsbury vorbești?

— De nimeni alta, zice Emily, cu un hohot acru de râs. Îți dai seama cât de tare trebuie să-i fie carnea? Ca pemmicanul[1] ăla mâncat de indieni!

— Bineînțeles că te exprimi metaforic, spune Roddy.

Măcar de data asta a reușit să gândească mai repede decât ea și să-și dea seama că vorbesc la telefoanele mobile, care pot fi interceptate.

— Da, da, bineînțeles, zice Emily. Ideea e că scârba aia a murit. Tu unde ești, iubitule? În parc?

— Da.

Rodney se așază pe o bancă. Aude râsete și strigăte de copii de la locul de joacă situat la ceva distanță de el. Nu i se pare că ar fi prea mulți; oricum, mai e puțin și se face seară.

— Când ajungi acasă?

---

[1] Preparat din carne foarte uscată, de obicei de bizon, căprioară sau elan, consumat de populația nativă din America de Nord (n. tr.).

— Păi... repede. Parcă ziceai ceva și de o veste proastă, nu?

— Din păcate. O mai ții minte pe femeia aia care a venit să ne ia la întrebări despre Dressler?

— Da.

Însă își amintește foarte puțin și ca printr-o ceață groasă.

— Cred că a intrat la bănuieli și se gândește că noi am fost cumva implicați în... știi tu despre ce vorbesc.

— Sigur că știu.

Habar nu are la ce anume se referă. Pentru că avionul intră în alți nori grei și cenușii.

— Mi se pare ceva destul de serios și cred că ar trebui să stăm de vorbă despre asta. Vino acasă înainte să se întunece, da? O să fac niște sendvișuri de spiriduși. Și cu foarte mult muștar, așa cum îți place ție.

— Grozav!

Da, i se pare grozav, însă doar din punct de vedere științific; până nu demult, ar fi salivat de poftă la gândul unui sendviș cu felioare subțiri de carne de om (atât de fragedă!).

— O să mă mai plimb puțin, nu mult. Ca să-mi fac poftă de mâncare.

— Bine, scumpule. Numai să nu uiți.

Roddy își pune telefonul înapoi în buzunar și privește în jur. Unde se află? Dar dă cu ochii de statuia lui Thomas Edison cu becul în mână și își dă seama că a ajuns în apropierea lacului. Bravo! Întotdeauna i-a plăcut să se uite la apa lui.

Femeia aia care a venit să ne ia la întrebări despre Dressler.

Da, acum își amintește. O șoricică atât de speriată de bombe, că nici nu și-a dat masca jos. Și a vrut să-l salute prin atingerea coatelor. De ce naiba să le fie teamă de una ca ea?

Datorită dopurilor de urechi, căptușite cu grăsime de om – pe care le poartă mai ales seara – auzul îi este la fel de bun ca dantura,

iar acum aude (sigur, destul de vag) pe cineva care zbiară printr-un megafon undeva departe, probabil în campusul universitar. Nu știe ce se poate petrece acolo, din moment ce este vacanță de vară și colegiul este închis, ca să nu mai spună că, oricum, așa ar fi fost din cauza panicii ridicole provocate de Noua Gripă (că așa îi zice Emily – uite, asta mai ține minte). Dar poate are legătură cu puștiul ăla Negru ucis când s-a împotrivit arestării. Nu contează ce este, oricum nu are nicio legătură cu el.

Așa că domnul Roddy Harris, doctor în biologie și renumit nutriționist, zis și Domnul-cu-carnea, își continuă nepăsător drumul.

16

Unchiul Henry obișnuia să spună că Holly ajunge prea devreme la orice întâlnire și mare dreptate avea. Acum, abia dacă are răbdare să se uite la jumătate din programul de știri de la postul ABC, unde David Muir vorbește despre Covid și apoi iar despre Covid, după care mai spune ceva tot despre Covid. Nu mai suportă așteptarea. Pleacă de acasă, se urcă în mașină și traversează orașul în lumina blândă, dar încă puternică a apusului, care-i bate în parbriz și o face să-și mijească ochii, deși și-a coborât parasolarul. Când trece prin campus, aude ceva din curtea interioară – nu deslușește cuvintele, dar îi este clar că vorbește cineva la un microfon sau printr-un megafon. Presupune că este vorba despre un miting Black Lives Matter.

Merge pe strada șerpuită dintre vilele victoriene și parc. Respectă limita de viteză de 40 km/h și are grijă să nu încetinească și mai mult când trece prin fața casei unde locuiesc soții Harris. Dar reușește să se uite bine la ea. I se pare că n-ar fi nimeni acolo, însă asta nu înseamnă nimic. *Poate* iau masa în oraș,

însă, având în vedere situația actuală – Covid, iar Covid, și deasupra alt Covid –, Holly se cam îndoiește că așa ar sta lucrurile. Probabil se uită la televizor sau mănâncă ceva, poate și una, și alta. Din cauza aleii în pantă, nu își dă seama dacă garajul este unul dublu sau nu, dar reușește să-i vadă acoperișul care i se pare destul de mare.

Se uită bine și la casa de alături, care are în față un anunț cu DE VÂNZARE și a cărei peluză va muri curând de sete. *Ar trebui să se ocupe de ea agentul imobiliar, s-o ude, să nu se usuce de tot,* își spune Holly și se întreabă dacă nu cumva agentul respectiv este chiar George Rafferty. Pe anunț nu este trecut niciun nume. Și oricum pe ea nu o interesează nici agentul și nici peluza. O interesează gardul viu care se întinde pe toată latura proprietății nelocuite, până dincolo de garajul familiei Harris.

Holly coboară panta și oprește lângă trotuar, puțin mai sus de terenul de joacă. Acolo este o parcare (chiar aceea din care a fost răpit Jorge Castro) și sunt multe locuri libere, dar vrea să fumeze cât timp așteaptă și nu-și dorește să o vadă copiii cum se lasă pradă acestui obicei nesănătos. Deschide portiera și, cu picioarele pe asfalt, își aprinde țigara.

Șapte și douăzeci. Își ia telefonul din buzunar, se gândește dacă n-ar fi bine s-o sune pe Isabelle Jaynes, vără telefonul la loc. Trebuie mai întâi să vadă dacă dubița este în garajul soților Harris. Dacă nu o găsește acolo, îi va spune lui Penny că nu o sfătuiește să se adreseze poliției – pentru că nu au nicio dovadă clară, ci doar câteva probe indirecte, ușor de respins ca neîntemeiate de cei doi Harris (sau de avocatul lor), care ar putea pretinde că sunt doar niște simple coincidențe. Dar, dacă există cea mai mică șansă ca Bonnie să mai fie în viață, cu siguranță că Penny va apela la ajutorul poliției. Iar asta le va da de știre soților Harris că au fost descoperiți, iar ei

vor avertiza persoana pe care o protejează. Și atunci, este foarte probabil ca respectiva persoană, *prădătorul,* să dispară.

Dubița. Va fi totul bine dacă dubița e acolo.

Locul de joacă este aproape gol acum. Majoritatea copiilor au plecat la casele lor. Trei adolescenți, doi băieți și o fată, se prostesc la carusel – băieții îl împing cu putere și fata se dă în el, cu brațele ridicate deasupra capului și cu părul fluturând. Holly presupune că vor veni curând și alți tineri. Pentru că sunt multe pușlamale – și băieți, și fete – pe care nu le interesează acțiunea organizată la colegiul de pe culmea dealului.

Se uită din nou la ceas. 7:30. Nu trebuie să mai aștepte prea mult dacă vrea să facă o poză clară cu dubița – sigur, presupunând că există vreo dubiță pe care s-o fotografieze. Dar încă este prea multă lumină. Se decide să aștepte până la opt fără un sfert. Să se mai lungească puțin umbrele. Însă îi este greu. Nu știe să aștepte. Răbdarea n-a fost niciodată punctul ei forte. Precis că, dacă va fi foarte prudentă, ar putea...

Ba nu. Așteaptă. Asta e vocea lui Bill.

Mai apar câțiva adolescenți pe lângă cei de la carusel și o pornesc toți la plimbare prin parc. Probabil se duc spre zona care se cheamă Hățișul. Sau spre Bolovanul cu Filme. Holly își aprinde altă țigară și o fumează cu portiera deschisă și cu picioarele pe asfalt. Fumează încet, cât de încet poate. Zadarnic. O termină la opt fără douăzeci. Își spune că nu mai poate aștepta. Stinge țigara în scrumiera ei portabilă (plină vârf cu chiștoace – zău așa, chiar trebuie să se lase... sau măcar să le mai reducă) și o pune între scaunele din față. Scoate o șapcă cu logoul echipei de baseball Columbus Clippers și și-o îndeasă pe cap. Încuie mașina și pornește pe trotuar către casa goală, învecinată cu locuința soților Harris.

17

Mintea i se mai limpezește puțin – deși starea aceasta nu va dura prea mult –, iar Roddy se întreabă îngândurat: *Dar dacă femeia aia care a speriat-o pe Em a aflat de dispariția fetei Negre?* Nu-și mai amintește cum o chema pe fata cea Neagră – poate Evelyn –, dar știe că era vegană și obraznică. A pomenit oare Emily ceva despre Twitter? A zis că cineva punea întrebări pe Twitter despre fata Neagră?

Pleacă de lângă lac și merge încet pe o potecă largă și pietruită care ajunge lângă locul de joacă. Se așază pe o bancă pentru că vrea să-și odihnească puțin șoldurile înainte de a urca panta până acasă, dar și pentru că nu vrea să treacă printre adolescenții care se joacă pe un carusel destinat doar copiilor mici.

Pe partea cealaltă a străzii, cam la vreo treizeci și cinci de metri distanță de locul de joacă, (nu-i prea departe ca să vadă bine ce vede?) o femeie stă într-o mașină cu portiera deschisă. Femeia fumează o țigară. Cu toate că i se pare vag cunoscută, nu-i nimic vag în țiuitul sirenei de alarmă care i s-a declanșat în cap. Ceva nu-i în regulă cu femeia aia. Nu-i deloc în regulă.

Încă poate să-și limpezească mintea atunci când este neapărată nevoie și acum se forțează să o facă. Femeia stă cu coatele sprijinite pe genunchi, cu capul lăsat în jos, ridicând doar mâna din când în când ca să mai tragă un fum din porcăria aia cancerigenă. Când termină, o stinge în ceva – poate o cutiuță de tablă în care au fost bomboane de tuse – și se ridică. Roddy crede că a știut de dinainte cine este, pentru că este îmbrăcată cu aceiași pantaloni cu buzunare multe și mari pe care-i purta când a venit la ei acasă (sau o pereche identică. Îi vede chipul și nu mai are nicio îndoială. Este șoricica aia care se interesa de Cary Dressler, aia care saluta cu cotul. Femeia care investighează și dispariția lui Bonnie Dahl, deși nu i-a mărturisit asta.

A intrat la bănuieli, a spus Emily.

Mi se pare ceva destul de serios, a spus Emily.

Roddy își zice acum că soția lui are dreptate.

Își scoate telefonul din buzunar și sună acasă. Vizavi de el, femeia își pune o șapcă, își trage cozorocul pe ochi, ca să nu o deranjeze ultimele raze ale soarelui (ori ca să-și ascundă cât mai mult fața). Încuie mașina. Farurile sclipesc o dată. Se îndepărtează. Roddy stă cu telefonul în mână și îl ascultă cum sună o dată... de două ori... de trei ori.

— Haide! șoptește el. Haide, *răspunde*!

Aude vocea lui Emily.

— Dacă mă suni ca să mă anunți că *acum* ți s-a făcut foame...

— Nu mi s-a făcut nicio foame.

Șoricica indiscretă care salută cu cotul urcă strada.

— Vine femeia aia. *Molly Givens* sau cum naiba o cheamă. Și nu cred că vine ca să ne mai întrebe ceva, pentru că și-a lăsat mașina la capătul străzii. Cred că vrea să-și vâre nas...

Dar Emily nu-l mai aude.

Roddy își pune telefonul înapoi în buzunarul stâng din față și îl pipăie pe cel din dreapta, sperând că are acolo ce-i trebuie. De obicei îl are la el atunci când merge singur la plimbare, pentru că, prin parc, mai sunt și oameni răi. Da, e acolo. Se ridică de pe bancă și traversează. Femeia merge repede (cam prea repede pentru o fumătoare), iar pe el nu-l mai țin șoldurile. O urmărește de la distanță, sperând să nu se uite în urmă și să-l vadă. Dacă nu o face, totul va fi bine. Poate.

Oare cât de multe știe? se întreabă el. *A aflat și de fata aia vegană – Evelyn sau Eleanor sau cum o chema?*

Dacă a aflat de dispariția ei, așa cum a aflat și de a lui Cary și a lui Bonnie înseamnă... înseamnă...

— Înseamnă că o să strice totul, își șoptește el.

18

Emily se grăbește să ajungă în biroul de la parterul casei. Bineînțeles că o doare mijlocul când merge prea repede, dar asta n-o oprește acum și se mulțumește doar să scoată niște scâncete stinse și să-și apese degetele de la ambele mâini în regiunea lombară, de parcă i-ar fi teamă să nu i se dezintegreze. I-au dispărut cele mai intense dureri imediat după ce au mâncat ficatul lui Bonnie Dahl – Roddy a fost cavaler și i-a oferit ei partea cea mai mare, iar ea a hăpăit-o de îndată, chiar dacă era pe jumătate crudă –, dar durerile nu i-au trecut complet, așa cum s-a întâmplat și după Castro, și după Dressler. Este de-a dreptul îngrozită când se gândește că durerea s-ar putea întoarce cu și mai multă intensitate, însă acum trebuie să se ocupe de scârba aia indiscretă, pe care o cheamă Holly Gibney, nu *Molly Givens*, cum a zis Roddy.

Oare cât de multe știe?

În fond, nici nu-i pasă. Știe deja prea multe, din moment ce pune întrebări și despre Ellen Craslow. Chiar dacă Roddy nu și-a mai amintit cu exactitate numele ei, are mare dreptate într-o privință: nu-ți lași mașina la patru sute de metri mai încolo, dacă tot ce vrei este să bați la ușa omului și să-i mai pui câteva întrebări. Îți lași mașina la mama dracului doar dacă intenția ta este să-ți vâri nasul în treburile altora.

Și-au pus un sistem de alarmă de ultimă generație, care acoperă întregul perimetru al casei și al terenului din jur. Alertează poliția doar dacă nu este închis în timp de șaizeci de minute după ce s-a declanșat prima dată. Nu hoții au fost grija lor cea mai importantă când l-au instalat, deși nu au declarat asta niciodată. Acum Emily pornește alarma, o reglează pe comanda CASĂ, apoi pornește toate cele zece camere de supraveghere, puse chiar de Roddy într-o perioadă mult mai fericită, când te puteai bizui

pe el să facă asemenea treburi. Camerele acoperă bucătăria, livingul, subsolul (evident!), partea din față a casei, părțile laterale, partea din spate și garajul.

Emily se așază pe scaun și se uită la monitor. Își spune că au ajuns prea departe ca să mai poată da înapoi acum.

19

Holly se apropie de casa goală de la numărul 91, Ridge Road. Se uită repede în față și la capătul străzii. Nu vede pe nimeni și, fără pic de ezitare (pentru că cel care ezită de obicei pierde cursa), schimbă brusc direcția și intră pe iarba uscată, după care înaintează pe latura stângă a casei, care o ascunde de eventualii privitori de la numărul 93.

Ajunge în spate și traversează o curticică pavată până la gardul viu care o separă de curtea soților Harris. Merge repede, fără nicio oprire. Este în pericol, așa că o variantă mult mai calmă și mai rațională a ei preia hățurile. Aceeași variantă care a aruncat toate bibelourile alea detestabile în căminul din casa mamei sale. Se îndreaptă tiptil spre gardul viu. Observă câteva locuri unde vegetația este mai săracă din cauza verii caniculare și fără ploi și a lipsei de îngrijire din ultima vreme, de când casa a fost eliberată de foștii proprietari. Cel mai bun loc se află vizavi de ceea ce ea crede că ar fi bucătăria soților Harris. Însă Holly nu pe acela îl alege. După cum era de așteptat, cel mai prost se află vizavi de garaj, iar ea tocmai pe acesta vrea să-l folosească. Bine măcar că și-a pus pantalonii și o bluză cu mâneci lungi.

Se apleacă și se uită la garaj prin gardul viu. Îl vede dintr-o parte, dar *tot* nu-și poate da seama dacă este un garaj pentru o singură mașină sau pentru două. Însă observă ceva interesant. Nu are decât un singur geam. Un geam complet opac. Poate că are un oblon, dar Holly crede că a fost vopsită sticla pe dinăuntru.

— De ce să faci *așa ceva*? murmură ea, cu toate că răspunsul este evident: cineva din casă are ceva de ascuns.

Holly se întoarce cu spatele, își strânge geanta la piept și trece prin gardul viu. Nu se lasă cu vătămări – doar câteva zgârieturi mici pe ceafă. Se uită în jur. Sub streașina garajului sunt două pubele din plastic pentru gunoiul menajer și un container pentru deșeurile reciclabile. În dreapta este aleea care duce la stradă. De unde se află ea acum, Holly nu vede decât acoperișul unei mașini care trece pe acolo.

Se apropie de geamul garajului și, da, nu s-a înșelat: a fost acoperit cu vopsea neagră și mată. Ocolește construcția și dă cu ochii de ce spera să găsească acolo: ușa din spate. Se așteaptă să fie încuiată și chiar așa este. Scoate din geantă caseta îmbrăcată în piele de aligator și o deschide. În ea, aliniate ca instrumentele chirurgicale într-o sală de operații, se află șperaclele lui Bill Hodges. Se uită cu atenție la broască. Este Yale, așa că scoate din trusă instrumentul potrivit și îl introduce în partea de sus a cilindrului, dar foarte, foarte ușor, ca să nu miște niciun bolț de blocare. Vârâ dedesubt al doilea șperaclu. Îl rotește spre dreapta până când se conectează. Abia acum poate să decupleze bolțul de sus cu primul șperaclu... îl aude cum se retrage.... și acum al doilea bolț... și...

O mai fi și al treilea? Dacă da, nu este cuplat. Broasca este veche, așa că se poate să nu mai existe și un al treilea. Mușcându-și aproape până la sânge buza de jos, rotește foarte încet primul șperaclu și împinge. Aude un pocnet mic și se teme ca nu cumva să fi scăpat un bolț și să fie nevoită s-o ia de la început. Dar ușa se întredeschide puțin.

Holly răsuflă ușurată (nici nu și-a dat seama că și-a ținut respirația în tot acest timp) și pune șperaclele înapoi în trusă. Pune trusa înapoi în geanta care acum îi atârnă în jurul gâtului. Se ridică și își scoate telefonul din buzunar.

Fii aici, dubițo! se roagă ea. *Te rog, fii aici!*

20

Emily nu poate să-l mai aştepte pe Roddy; foarte posibil ca mintea lui instabilă să-l fi dus într-o cu totul altă direcţie. Deschide uşa dinspre curte a bucătăriei şi se aşază pe ultima dintre cele trei trepte. După care se întinde pe ea. O doare rău spatele de la muchia din beton, dar nu trebuie să se gândească acum la asta. Îşi ridică un picior într-o parte şi îşi duce un braţ la spate, sperând că lasă impresia unei poziţii ciudate şi incomode. Şi chiar că-i este al naibii de incomod să stea aşa. Oare arată ca o bătrână care tocmai ce a căzut rău de tot? O bătrână care are mare nevoie de ajutor?

Bine ar fi să o păcălesc, îşi spune ea. *Tare bine ar fi.*

21

Dubiţa este acolo, iar Holly nici măcar nu trebuie să verifice dacă a fost dotată cu vreo rampă, pentru că, pe plăcuţa de înmatriculare din spate, alături de prescurtarea statului Wisconsin, se află şi desenul scaunului cu rotile – simbol recunoscut oficial pentru vehiculele care transportă persoane cu dizabilităţii locomotorii. Nu mai este prea puternică lumina care pătrunde prin uşa din spate, dar încă-i destul de bună. Holly face trei fotografii cu telefonul. Crede că doar dovada cu plăcuţa asta este suficientă pentru demararea unei anchete a poliţiei.

Ştie că a venit momentul să plece de aici. De fapt, momentul ăla a venit şi *a trecut* deja. Numai că vrea să afle mai multe. Se uită repede spre uşă – nu-i nimeni acolo – şi se apropie de spatele dubiţei. Şi geamurile ei au fost vopsite în negru, dar îşi lipeşte fruntea de unul, cu mâinile pavăză la ochi. Aşa poate să vadă ce este înăuntru.

Și înăuntru este un scaun cu rotile.

Deci așa reușesc, jubilează ea. *Așa reușesc să-și oprească victima. Și după ce o opresc, tipul ăla cu care lucrează – adevăratul criminal din toată povestea asta – iese din dubiță și face restul.*

Chiar că nu mai trebuie să-și mai forțeze norocul. Mai face trei poze cu scaunul cu rotile, iese din garaj și închide ușa. Se întoarce spre gardul viu, ca să plece pe același drum pe care a venit. Și chiar atunci aude țipetele stinse:

— Ajutor! E cineva aici? Am căzut și mă doare!

Numai că strigătele acestea de ajutor nu o conving pe Holly. Nu, nici pe departe. În primul rând, pentru că prea le-a auzit la momentul potrivit; dar mai ales pentru că propria ei mamă obișnuia să joace aceeași scenetă cu *vai, cât de tare mă doare*, ori de câte ori voia ca Holly să rămână lângă ea... sau, dacă o vedea că se încăpățânează să plece, măcar să se simtă atât de vinovată că a lăsat-o singură și suferindă, încât să se întoarcă foarte repede acasă. Și stratagema asta a ei a funcționat multă vreme. *Iar atunci când n-a mai funcționat,* își spune Holly acum, *l-a convins pe unchiul Henry să se alieze cu ea și să mă fraierească amândoi.*

— Ajutor! Mă aude cineva? Ajutor!

Primul impuls al lui Holly este să iasă prin gardul viu și s-o lase pe femeia aceea – Emily Harris, că n-are cine altcineva să fie – să-și joace mai departe rolul de bătrână neajutorată într-un teatru gol. Însă se răzgândește. Se duce până la colțul garajului și se uită spre locul de unde vin văicărelile. Femeia zace pe trepte, cu un picior îndoit într-un unghi ciudat și cu o mână dusă la spate. Capotul i s-a ridicat peste genunchi. Este slabă și palidă și plăpândă și chiar lasă impresia că ar avea dureri mari. *O să fim exact ca Bette Davis și Joan Crawford* în Ce s-a întâmplat cu Baby Jane[1]. *Iar dacă o să iasă și soțul ei din casă, o să fie și mai bine.*

---

[1] *What Ever Happened to Baby Jane* – thriller psihologic din 1962, în regia lui Robert Aldrich (n. tr.).

— Dumnezeule mare! exclamă ea, apropiindu-se de femeia căzută. Ce s-a întâmplat?

— Am alunecat, răspunde femeia.

Mda, vocea îi tremură exact așa cum cere rolul, dar Holly crede că suspinul care urmează este mult prea teatral.

— Ajută-mă, te rog. Poți să-mi îndrepți piciorul? Nu cred că l-am rupt, dar...

— Poate ați avea nevoie de un scaun cu rotile, spune Holly pe un ton plin de compasiune. Aveți unul în dubiță, nu-i așa?

O scânteie de ură se aprinde în ochii doamnei Harris. Apoi scoate un geamăt prelung. Holly își dă seama că geamătul nu este complet prefăcut. Da, femeia aceasta are dureri, însă nu-i mai puțin adevărat că este și disperată.

Holly se apleacă spre ea. Ține mâna în geantă, doar cât să atingă țeava scurtă a revolverului lui Bill.

— Câți oameni ați răpit, doamnă profesoară Harris? De patru am aflat eu și cred că mai este unul, un scriitor. Și *pentru* cine i-ați răpit? Asta vreau eu să....

Emily își scoate mâna pe care o ținea la spate. În ea ține un pistol cu electroșocuri Vipertek VTS-989, cunoscut în familia Harris drept Numărul Unu. Este extrem de puternic, dar Holly nu-i dă timp să-l folosească. Chiar din clipa când a văzut-o pe Emily Harris trântită pe trepte într-o poziție atât de artificială și afectată, și-a dat seama că ține mâna aia la spate cu un scop anume. Scoate din geantă revolverul lui Bill și, cu o mișcare fulgerătoare, o lovește peste încheietură cu el. Numărul Unu se rostogolește cu zgomot pe dalele curții. Emily n-a mai apucat să-l folosească.

— *Au!* zbiară ea.

Iar zbieretul acesta este în totalitate autentic.

— *Mi-ai rupt mâna, cretino!*

— Pistoalele cu electroșocuri sunt ilegale în statul nostru, spune Holly, aplecându-se să-l ridice de pe jos, dar cred că nu în privința asta ar trebui să-ți faci griji acum, când...

Observă că femeia se uită în altă parte și vrea să se întoarcă. Însă este prea târziu. Electrozii pistoalelor Vipertek pot pătrunde prin trei straturi de haine, chiar dacă primul dintre ele ar fi un palton de iarnă, iar Holly poartă acum doar o bluză din bumbac. Așa că electrozii de la Numărul Doi trec fără probleme prin ea și prin breteaua de la sutien. Holly se înalță pe vârfurile picioarelor, ridică mâinile deasupra capului ca un fotbalist fericit că a dat un gol, după care se prăbușește pe dale.

— Slavă Domnului că m-a salvat cavaleria, oftează Emily. Ajută-mă să mă ridic! Scârba asta ordinară mi-a rupt mâna.

Roddy o ajută. Emily aruncă o privire la Holly și o apucă râsul. De fapt, scoate un chicotit slab, dar tot se cheamă că râde.

— Adevărul e că m-a făcut să uit o clipă de durerea de spate. Aș vrea să-mi pui o cataplasmă și să-mi dai o infuzie din aia specială de-a ta. E moartă? Te rog, spune-mi că nu. Trebuie neapărat să aflăm cât de multe știe și dacă a spus cuiva.

Roddy se apleacă și își lipește degetele de gâtul lui Holly.

— Pulsul e foarte slab. O să-și revină într-o oră sau două.

— Ba n-o să-și revină deloc, spune Emily, pentru că ai să-i faci o injecție. Dar nu cu valium. Cu ketamină.

Își duce mâna teafără la spate și se întinde.

— Zău că mi se pare că mi-e mai bine. Poate ar fi fost bine să încerc mai demult terapia cu trepte din ciment. Mai întâi o să aflăm ce vrem să știm, după aia o s-o ucidem.

— S-ar putea ca ăsta să fie sfârșitul, murmură Roddy.

Îi tremură buzele și i s-au umezit ochii.

— Slavă Domnului că avem pastilele...

Da. Le au. Emily le-a adus la parter. Pentru orice eventualitate.

— Poate da sau poate nu. Nu-ți pierde speranța, iubire, nu-ți pierde speranța. În orice caz, un lucru e cert: scârba asta n-o să ne mai deranjeze niciodată.

Și îi trage un șut lui Holly în coaste.

— Asta capeți dacă-ți vâri nasul unde nu-ți fierbe oala, scârbă!

Apoi se uită la Roddy.

— Adu o pătură! Trebuie s-o târâm. N-o să fie nicio problemă dacă-și rupe un picior când o tragem pe scară până la subsol, că n-o să sufere prea multă vreme din cauza asta.

22

În aceeași seară, la ora nouă, Penny Dahl stă pe terasa căsuței sale cochete din Upriver, cam la douăzeci de kilometri spre nord de centrul orașului. A fost o altă zi caniculară, dar acum s-a mai răcorit și este plăcut să stai afară. Câțiva licurici – însă mult mai puțini decât în copilăria lui Penny – fac desene ciudate deasupra gazonului. Penny ține telefonul în poală. Se așteaptă să-l audă sunând dintr-o clipă în alta, pentru că așa i-a promis detectiva pe care a angajat-o.

Se face nouă și un sfert, detectiva nu a sunat încă, iar Penny este iritată. Se face nouă și jumătate, detectiva tot nu a sunat, iar Penny începe să fiarbă. O *plătește* pe femeia asta și o plătește mai mult decât își poate permite. Herbert, fostul ei soț, a acceptat să contribuie și el la onorariu, ceea ce-i mai ușurează puțin situația; dar, chiar și așa, banul e ban, iar promisiunea e promisiune.

La zece fără douăzeci o sună ea pe Holly și îi răspunde mesageria vocală. Textul înregistrat este scurt și la obiect: „Ați sunat la Holly Gibney. Nu pot să răspund la telefon. Vă rog lăsați un mesaj concis și un număr la care vă pot găsi."

— Sunt Penny. Trebuia să-mi spui la ora nouă ce ai mai aflat. Sună-mă *imediat*!

Închide telefonul. Se uită la dansul licuricilor. A fost întotdeauna iute la mânie – atât Herbert, cât și Bonnie Dahl ar putea să confirme asta –, iar la ora zece deja clocotește de furie.

O sună din nou pe Holly, aude semnalul pentru mesaj, după care spune:

— Mai aștept până la zece și jumătate, apoi mă duc la culcare și tu poți să consideri că am anulat contractul nostru.

Însă expresia este prea moale și nu i se pare că îi redă supărarea așa cum trebuie. Așa că adaugă:

— Te poți considera *concediată*!

Închide telefonul apăsând foarte tare tasta, de parcă *pe ea* ar vrea să-și verse toată furia.

Se face zece și jumătate. Apoi se face unsprezece fără un sfert. Penny își dă seama că s-a lăsat roua. Mai sună o dată și dă din nou de mesageria vocală.

— La telefon este Penny, angajatoarea ta. *Fosta* angajatoare. Ești concediată!

Vrea să închidă, dar îi mai vine o idee. O idee foarte bună.

— Și vreau să-mi înapoiezi toți banii! Nu ești bună de nimic!

Intră în casă cu pași apăsați, aruncă telefonul pe canapeaua din living și se duce la baie ca să se spele pe dinți. Se vede în oglindă – este prea slabă, prea palidă, pare cu vreo zece ani mai bătrână decât în realitate. Ba nu, nu cu zece. Cu cincisprezece. I-a dispărut fiica, poate e moartă pe undeva, iar tâmpita aia de detectivă probabil că stă la băute în vreun bar.

Plânge deja când se dezbracă și se bagă în pat. Ba nu, nu stă la nicio băută în niciun bar.

Evident că sunt mulți oameni care fac asta, dar nu și tipa aia cu aspect de șoricică și cu masca mereu pe mutră și cu stilul ăla afectat

de salut cu cotul. Cel mai probabil că stă acasă și se uită la televizor și și-a închis telefonul.

— Și a uitat cu totul de mine, șoptește Penny în întuneric.

Parcă niciodată în viață nu s-a simțit atât de singură. Atât de părăsită.

— Idioata dracului!

Închide ochii.

29 IULIE 2021

1

La un moment dat, în aceeași noapte, Holly are un vis ciudat. Se află într-o cușcă cu gratii încrucișate, care formează o mulțime de pătrate. Un bărbat în vârstă stă pe un scaun și se uită la ea. Nu-l deslușește prea bine, din cauză că vede dublu, dar i se pare că ar fi acoperit cu mașinuțe de pompieri.

— Știai că ficatul de om conține 2.600 de calorii? Unele sunt doar grăsimi, dar majoritatea, aproape toate, sunt proteină pură. Acest organ excepțional...

Bătrânul cu Mașinuțe-de-Pompieri își continuă prelegerea – acum spune ceva despre carnea de la pulpă –, dar ea nu mai vrea să-l asculte. Este un vis îngrozitor, un coșmar, mult mai înspăimântător decât cele despre mama ei. Plus că o doare capul mai rău decât a durut-o vreodată.

Holly închide ochii și se retrage în neant.

2

Penny este mult prea nervoasă și nu o mai ia somnul. Nu face decât să se zvârcolească în pat. Dar, pe la trei dimineața, toată supărarea ei

pe Holly se transformă într-un soi de neliniște care nu-i dă pace. I-a dispărut fiica, de parcă ar fi intrat printr-una din numeroasele trape ascunse ale universului și s-a făcut nevăzută. Nu mai știe nimeni de ea. Dacă la fel a pățit și Holly?

Când era în plină criză de furie, i-a zis lui Holly că nu e bună de nimic, însă totuși *nu crede* că acesta ar fi adevărul. Dimpotrivă chiar, i se păruse foarte pricepută la ce face, iar toate realizările ei anterioare – trebuie consemnat faptul că Penny și-a făcut temele dinainte – demonstrează asta. Deși chiar și cei mai competenți oameni o mai dau uneori cu bâta în baltă. Calcă într-una dintre trapele alea ascunse și – buf! – se duc la fund.

Penny se dă jos din pat, își ia telefonul și o sună iarăși pe Holly. Din nou îi răspunde mesageria vocală. Retrăiește momentele acelea oribile când încerca să dea de Bonnie și mesageria *ei* îi răspundea. Poate să-și spună mult și bine că nu este același lucru, că acum trebuie să existe o explicație rezonabilă, că nu au trecut decât șase ore de când ar fi trebuit să discute; numai că, la trei dimineața, mintea ți se umple cu tot soiul de arătări hidoase, cu colți ascuțiți. Îi pare rău că pe site-ul agenției nu a găsit și numărul telefonului personal al partenerului lui Holly. Mare ghinion, nu? Și, chiar dacă ar fi avut numărul lui, ce om normal își lasă telefonul deschis la ora asta din noapte?

Mulți oameni fac asta, se contrazice singură. *Părinții de adolescenți... cei care lucrează în schimbul de noapte... poate chiar și detectivii particulari.*

Îi vine o idee și intră pe pagina de web a agenției „Ce-am găsit al meu să fie". Sunt trecute acolo atât numele partenerului lui Holly, cât și numărul telefonului său de serviciu. De asemenea, este și o listă cu tipurile de asistență pe care le oferă agenția, precum și orele între care este deschisă: de la 9 a.m. la 4 p.m., exact ca banca lui Penny. În partea de jos a paginii mai scrie: În afara orelor de program, sunați la 225 521 6283, iar dedesubt,

cu litere roșii: *Dacă vi se pare că sunteți în pericol iminent, SUNAȚI IMEDIAT LA POLIȚIE!*

Dar Penny nu are de gând să sune la poliție; s-ar face de râs. Sigur, presupunând că i-ar răspunde cineva. Însă numărul de telefon scris acolo trebuie să aparțină unei centrale telefonice unde poate lăsa un mesaj. Așa că sună. Îi răspunde o femeie care pare pe jumătate adormită și care tușește din când în când destul de urât. Penny își spune că femeia lucrează de acasă, chiar dacă este bolnavă.

— Centrala telefonică Braden, cu care client doriți să luați legătura?

— Cu agenția „Ce-am găsit al meu să fie". Numele meu este Penelope Dahl. Trebuie neapărat să vorbesc cu unul dintre parteneri. Numele lui este Peter Huntley. Ar putea să fie vorba despre o urgență.

Dar își dă seama că nu este destul de convingătoare.

— Vreau să spun că este. Este o urgență.

— Doamnă, nu ne este permis să divulgăm numerele personale de...

— Dar dumneavoastră le aveți, da? Pentru urgențe?

Centralista nu-i răspunde. Pentru că un acces de tuse nu poate fi considerat răspuns, nu?

— Eu am sunat-o pe Holly Gibney, partenera domnului Huntley. Am sunat-o de multe ori. Nu răspunde. Numărul ei *personal* este 440 771 8218. Puteți să verificați. Dar *nu* știu numărul personal al domnului Huntley. Așa că am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Vă rog.

Centralista tușește în continuare. Însă Penny mai aude și un foșnet de hârtii, așa că își zice: *Se uită în regulament.* Apoi femeia îi spune:

— Îi voi da eu domnului Huntley numărul dumneavoastră. Sau mai bine lăsați-l chiar dumneavoastră în mesageria vocală a telefonului său de serviciu. Știți că e trei jumate dimineața, da?

— Da, știu. Rugați-l s-o sune pe Penelope Dahl. Penny. Numărul meu este...

— Îl am afișat pe ecran.

Și femeia începe din nou să tușească.

— Vă mulțumesc mult de tot! Aveți grijă de dumneavoastră, doamnă!

Trec douăzeci de minute și Huntley nu o sună (nu că s-ar fi așteptat la asta). Penny se întinde din nou în pat, cu telefonul alături, pe noptieră. Ațipește. Visează că fiica ei se întoarce acasă. O îmbrățișează și îi promite că nu se va mai amesteca niciodată în viața ei. Telefonul rămâne mut.

3

Holly își recapătă treptat cunoștința și se trezește într-o lume a durerii. O singură dată a suferit de mahmureală în întreaga ei viață – și asta, din cauza unei petreceri de Revelion de care nu vrea să-și aducă aminte – dar nici nu se poate compara cu ce simte acum. Creierul parcă-i este un burete îmbibat cu sânge, închis într-o carcasă din oase. Îi zvâcnește tot corpul. Parcă o mulțime de viespi, din specia „viespi asasine", și-au implântat acele otrăvite în spatele și în ceafa ei. Atât de tare o dor coastele din partea dreaptă, că-i este greu și să respire. Fără să deschidă ochii, duce mâna acolo și se apasă ușor. O doare și mai rău, dar are impresia că nu-i nimic rupt.

Acum deschide ochii ca să se uite în jur și imediat parcă îi trece un fulger prin cap, cu toate că subsolul soților Harris este slab luminat. Își ridică partea din dreapta a cămășii. Gestul ăsta intensifică și

mai mult durerea înțepăturilor de viespe și alt fulger îi străpunge capul. Dar măcar reușește să vadă – chiar mai bine decât și-ar dori – vânătaia uriașă și urâtă de acolo.

M-a lovit cu piciorul. Nemernica aia m-a lovit cu piciorul după ce am leșinat.

Și imediat: *Care nemernică?*

Emily Harris. Aia *e nemernica.*

Se află într-o cușcă. Gratiile verticale și orizontale formează pătrate. Dincolo de ele, este podeaua din ciment a subsolului. În capătul lui, se vede o ladă mare din metal. Acolo pare a fi un fel de atelier. Deasupra cuștii, este o cameră de supraveghere îndreptată în jos. În fața cuștii, este un scaun, ceea ce înseamnă că nu l-a visat pe Bătrânul cu Mașinuțe-de-Pompieri. Pentru că exact acolo stătea.

Holly observă că este întinsă pe o salteluță de yoga. Într-un colț este o toaletă din plastic albastru. Apucându-se bine cu mâna stângă de gratii, reușește să se ridice în picioare (încet, foarte încet). Încearcă să se țină și cu cea dreaptă, dar o dor mult prea tare coastele din partea aia. Efortul făcut îi amplifică durerea de cap, dar poziția verticală înlătură o parte din apăsarea pe care o simțea în zona învinețită. Își dă seama că-i este cumplit de sete. Are senzația că ar fi capabilă să bea patru litri de apă dintr-o singură suflare.

Merge cu pași mici și șovăielnici de copilaș până la toaleta din plastic, îi saltă capacul, se uită, dar nu vede nimic înăuntru – nici măcar apă combinată cu dezinfectantul ăla albastru care seamănă cu antigelul sau cu soluția pentru curățat parbrize. Toaleta este la fel de uscată ca gura și gâtul ei.

Ar fi o exagerare să spună că își amintește ca prin ceață ce s-a petrecut, dar trebuie neapărat să-și aducă aminte absolut tot. Trebuie neapărat să-și recapete *prezența de spirit.* Holly crede că este posibil să moară în cușca asta în care au mai murit și alții înaintea ei, probabil de mâna Prădătorului de pe Red Bank.

Și este convinsă că așa se va întâmpla dacă nu-și limpezește mintea. Nu mai are geanta. Nu mai are telefonul. Nu mai are revolverul lui Bill. Nu știe nimeni că este aici. Mintea este tot ce i-a mai rămas.

4

În papuci și cu halat peste pijamaua bleu cu mașinuțe roșii de pompieri, Roddy Harris stă pe terasa îngustă din fața casei. Pijamaua a primit-o de la Emily, în dar de ziua lui, în urmă cu mulți ani. Ea a vrut să facă o glumă, dar lui îi place foarte mult. Îi amintește de copilărie, când era înnebunit după mașinile de pompieri.

Stă acolo încă de la răsăritul soarelui, bea cafea dintr-un termos și așteaptă poliția. Este joi dimineața, s-a făcut deja ora nouă și jumătate, dar pe stradă nu se vede decât traficul obișnuit într-o zi de lucru. Sigur, asta nu-i garantează că nu știe nimeni unde voia să se ducă femeia aia, dar tot i se pare că ar fi un semn bun. Roddy își spune că, dacă poliția nu-și va face apariția până după prânz, ar putea să presupună că nu interesează pe nimeni ce s-a întâmplat cu Duduia cea Băgăreață. Cel puțin, nu încă.

Pe carnetul de conducere era trecută adresa: un bloc din zona de est a orașului. Pentru că pe sărmana Emily o durea prea tare spatele, a coborât Roddy panta până unde își lăsase mașina Duduia cea Băgăreață. Era deja întuneric când a ajuns acolo. A adus-o acasă, iar Em s-a urcat la volan. Roddy a mers cu Subaruul lor în spate până la clădirea unde locuia Duduia cea Băgăreață. Cu o singură apăsare a butonului de pe parasolar, Em a deschis ușa de la garajul subteran. A lăsat acolo mașina (că este mijlocul verii și erau multe locuri libere), după care a urcat șchiopătând rampa până la Subaru. A insistat să conducă ea până acasă, deși nu se putea folosi cum trebuie

decât de o singură mână. Probabil că a vrut neapărat să facă asta pentru că îi era teamă ca nu cumva Roddy să nu-și mai amintească drumul înapoi – ceea ce era absolut ridicol. El a mâncat puțină cărniță de spiriduș după ce au dus-o la subsol pe Duduia cea Băgăreață și au băgat-o în cușcă – a ciugulit și Em un pic –, iar apoi a avut mintea limpede, foarte limpede. În dimineața asta, parcă nu o mai are chiar la fel, dar tot este destul de clară. La fel ca Holly, și el a înțeles că nu-i tocmai momentul potrivit să-și piardă uzul rațiunii.

Iese și Emily pe terasă. Are un bandaj elastic în jurul încheieturii de la mână. I s-a umflat și o doare ca naiba. O fi vrut madam Gibney aia să i-o rupă, dar n-a prea reușit.

— S-a trezit. Trebuie să stăm de vorbă cu ea.

— Amândoi?

— Așa ar fi cel mai bine.

— Sigur, draga mea.

Intră amândoi în casă. Pe blatul de la bucătărie, este o farfurioară albă cu două pastile verzi de cianură, adică otrava cu care Joseph și Magda Goebbels și-au omorât toți cei șase copii în buncărul lui Hitler. Roddy le ia și le bagă în buzunar. Nu are deloc intenția să lase ultima lor șansă de scăpare în bucătărie cât timp ei vor fi la subsol.

Emily scoate din frigider o sticlă de apă. Nu le trebuie carnea și ficatul crud din hoitul contaminat cu tutun al Duduii Băgărețe. Nici măcar n-au avut nevoie să discute despre asta.

Emily schițează un surâs stins.

— Haide să vedem ce are de spus în apărarea ei!

— Atenție la scară, iubito! zice Roddy. Ai grijă de spatele tău.

Em îi răspunde că o să fie bine, dar îi dă sticla cu apă, ca să se poată ține de balustradă cu mâna teafără. Coboară foarte încet, treaptă cu treaptă. *Ca o babă,* jelește Roddy în sinea lui. *Dacă vom reuși*

să scăpăm cumva de problema asta, trebuie neapărat să facem cât mai curând rost de nutrienți de la un alt organism tânăr.

Nu contează riscurile la care s-ar expune, pentru că realmente nu poate s-o vadă suferind atât de tare.

5

Holly îi vede coborând scara. Amândoi se mișcă cu atât de multă grijă, de parcă s-ar teme nu cumva să se spargă. Și nu înțelege cum de au prins-o și au închis-o aici. Îi vine în minte reclama aia veche. Ar fi trebuit să se ducă la mașina cu motorul pornit, nu să se ascundă în spatele drujbelor.

— Nu ar fi cazul să ai prea multe motive de amuzament în situația în care te afli, doamnă Gibney, dar se pare că mă înșel.

Emily se ține cu ambele mâini de șale.

— Ai vrea să ne spui și nouă de ce ești atât de binedispusă?

Să nu răspunzi niciodată la întrebările puse de un suspect, obișnuia să zică Bill. *El trebuie să răspundă la ale tale.*

— Bună ziua încă o dată, domnule profesor Harris! spune ea, privind pe lângă Emily... care se cam strâmbă, dovedind astfel că nu-i place deloc să nu fie băgată în seamă. Ai venit din spate, nu-i așa? Cu pistolul cu electroșocuri.

— Da, confirmă Roddy, pe un ton destul de îngâmfat.

— Ai fost aici azi-noapte? Parcă-mi aduc aminte de pijamaua asta.

— Am fost.

Emily face ochii mari și Holly înțelege: *N-ai știut de chestia asta, nu?*

Emily ia sticla cu apă de la soțul ei.

— Suficient, drăguță. Acum o să-ți pun eu câteva întrebări.

Bănuiala lui Holly este că nu va fi decât o singură întrebare, după care se va termina totul. Și își dorește să amâne cât mai mult acel moment. Și-a mai amintit ceva din noaptea trecută și se potrivește de minune cu porecla pe care i-au dat-o studenții acestui profesor. Perfect se potrivește. Dacă n-ar fi în cușcă și ar discuta în aer liber cu prietenii despre asta, precis că până și ei i s-ar părea absurditatea absurdităților. Dar, aici, în acest subsol, când îi este cumplit de sete și o doare rău tot corpul, i se pare a fi cea mai logică explicație.

— Îi mănâncă? Soțul tău îi mănâncă? Din cauza asta îi răpiți?

Cei doi schimbă o privire stupefiată, care este sută la sută reală. După care Emily izbucnește în hohote de râs ascuțite, ca de tinerică. Imediat i se alătură și Roddy. Cât timp se sufocă de atâta râs, se uită unul la celălalt, comunicând între ei fără cuvinte, așa cum o pot face doar oamenii care sunt împreună de multe decenii. Roddy dă ușor din cap – adică: *hai să-i zicem, de ce nu?* – și Emily se întoarce spre Holly.

— Nu doar el, drăguță. *Amândoi* îi mâncăm.

6

Cât timp Holly încearcă să se obișnuiască cu ideea că a fost închisă într-o cușcă de o pereche de canibali bătrâni, Penny Dahl este la duș cu părul plin de șampon. Îi sună telefonul. Iese din cadă și îl ia din coșul de rufe. Apa i se prelinge pe gât și pe spate. Se uită la număr. Holly să fie? Nu, nu e ea.

— Alo?

Aude o voce de femeie, care nu pierde vremea cu niciun salut.

— De ce ne-ați sunat în toiul nopții? Care-i marea urgență?

— Cine-i la telefon? Am cerut să fiu sunată de Peter Hun...

— Sunt fata lui. Tata e în spital. Cu Covid. Eu vorbesc de la telefonul lui. Ce doriți?

— Tocmai făceam duș. Îmi permiteți să mă șterg? Vă sun eu imediat.

Femeia de la capătul firului scoate un oftat prelung și resemnat.

— Da, bine.

— Mie pe ecran îmi scrie „număr necunoscut". Vreți să...

Femeia îi dă numărul, pe care Penny îl scrie pe oglinda aburită din baie, repetându-și-l la nesfârșit în minte, nu cumva să dispară în timp ce își limpezește ea părul. Nu o face prea bine. Nu-i nimic, o să continue mai târziu. Se înfășoară într-un prosop mare și o sună pe femeia aceea.

— Numele meu este Shauna. Care-i problema, doamnă Dahl?

Penny îi spune că Holly investiga dispariția fiicei sale și că ar fi trebuit să o sune cu o seară înainte, la ora nouă, ca să îi comunice ce anume a mai aflat. Dar nu a sunat-o și lui Penny nu-i răspunde decât mesageria vocală. A încercat și în dimineața asta și la fel a pățit.

— Nu știu ce aș putea să fac eu pentru...

Este întreruptă de o voce de bărbat.

— Dă-mi telefonul.

— *Nu,* tată! A zis doctorul că..

— Dă-mi naibii odată telefonul ăla!

Shauna îi spune lui Penny:

— Dacă îl agitați prea tare...

Nu o mai aude. Acum Penny aude o tuse de bărbat, tuse care-i duce aminte de centralista căreia i-a dat numărul de telefon.

— Pete la telefon. Scuze pentru fiica mea. A intrat în faza aia în care simte că trebuie să-și protejeze babacul.

Din spate, se aude slab:

— *Pe bune*? Ce zici tu acolo?

— Vă rog să-mi spuneți din nou care-i problema.

Și Penny îi spune. Acum încheie cu:

— Poate îmi fac griji degeaba, dar, din moment ce și fata mea a dispărut, mă cam sperii când nu dau de cineva.

— Poate aveți dreptate și poate chiar s-a întâmplat ceva, spune Pete. Nu cunosc persoană mai punctuală decât Holly. E obsedată de chestia asta...

Se întrerupe ca să tușească – tuse seacă, hârâită.

— Vreau să vă dau numărul de telefon al lui Jerome Robinson. Colaborăm uneori. Este la New York acum. Încercați să vorbiți cu el, dar cred că Barbara... asta-i sora lui... ar fi cea mai bună soluție. Mi se pare că amândoi au cheile de la apartamentul lui Holly, Am și eu una, dar sunt...

Alt acces de tuse. La fel de seacă și hârâită.

— Sunt în spital. Doctorii îmi spun că mai trebuie să rămân încă o zi și după aia să stau în carantină acasă. La fel și Shauna. Dar cred că aș putea să rog o asistentă să vă dea cheia, dacă veniți până aici. La Kiner Memorial sunt.

Acum Penny este în bucătărie și udă pardoseala, pentru că nu s-a șters cum trebuie. Ia un pix și o foaie de hârtie de pe blat.

— Sper să nu fie nevoie. Dați-mi numerele de telefon, vă rog.

Pete i le dă. Penny le notează repede. Apoi aude vocea Shaunei, cu un „La revedere" deloc politicos. Și gata. Penny rămâne din nou singură.

Sună la ambele numere. Mai întâi la cel al Barbarei, pentru că i s-a spus că este în oraș. Însă îi răspunde mesageria vocală de ambele dăți. Lasă mesaje, după care se întoarce la baie ca să-și termine dușul. Pentru a doua oară în luna aceasta are sentimentul că s-a petrecut ceva rău, iar prima oară nu s-a înșelat.

Nu cunosc persoană mai punctuală decât Holly. E obsedată de chestia asta.

7

— Amândoi îi *mâncați*... repetă Holly.

Deci, *nu există* niciun Prădător de pe Red Bank. Imposibil, dar iată că acesta este adevărul. Nu există decât doi bătrâni, foști profesori, care locuiesc într-o casă frumoasă, în stil victorian, în apropierea unei instituții de învățământ prestigioase.

Roddy face câțiva pași înainte, ajungând la o distanță nu tocmai sigură pentru el. Strâmbându-se de durere, Emily îl apucă de halat și îl trage înapoi. Roddy nici nu observă.

— Toate mamiferele sunt canibale, spune el, dar numai *Homo sapiens* și-a creat un tabu prostesc în privința asta. Nu-i decât o idioțenie, care nesocotește toate realitățile medicale.

— Roddy...

Parcă nici n-o aude. Își dorește nespus de mult să expună toate acele principii. Să le explice. N-a făcut-o niciodată în fața altei victime, însă asta de acum nu-i o vită de carne, prin urmare nu trebuie să-și facă griji că i s-ar umple corpul cu adrenalină înainte s-o sacrifice.

— Acest tabu datează de mai puțin de trei sute de ani, dar, chiar și acum, multe triburi – triburi *longevive* – se bucură de beneficiile oferite de carnea de om.

— Roddy, nu-i momentul să...

— Știi dumneata câte calorii există în trupul unui om adult de greutate medie? *O sută douăzeci și șase de mii!*

Ridică vocea până ajunge să vorbească pe tonul acela strident și neplăcut, foarte cunoscut studenților lui de la cursurile de biologie și nutriție din vremurile când încă era la catedră.

— Carnea și sângele de om sănătos vindecă *epilepsia,* vindecă *scleroza laterală amiotrofică,* vindecă *sciatica*! Grăsimea de om sănătos vindecă *otoscleroza,* principala cauză a *pierderii auzului*; și

picăturile calde de grăsime de om puse în ochi vindecă imediat *edemul macular...*

— Încetează, Roddy!

Roddy se uită urât la ea.

— Carnea de om îți garantează *longevitatea.* Uită-te la noi doi, dacă nu mă crezi. Avem aproape nouăzeci de ani, dar tot suntem sănătoși și voinici!

Holly începe să se întrebe dacă bătrânul nu cumva suferă de un soi de delir provocat de boala Alzheimer, sau dacă deja a înnebunit complet. Poate și una, și alta. Pentru că tocmai ce i-a văzut pe amândoi cum au coborât scara: încet-încetișor, treaptă cu treaptă. Ca niște bibelouri vechi din porțelan.

— Haide să revenim la subiect! spune Emily. Cui i-ai mai spus? Cine mai știe că ești aici?

Holly nu îi răspunde.

Emily strâmbă din buze.

— Scuze. M-am exprimat eu greșit. Nu știe *nimeni* că ești aici, cel puțin acum, când vorbim. Altfel, ar fi venit să te caute.

— Poliția, completează Roddy. Gaborii. Caraliii.

Și, din senin, se apucă să-și rotească un deget strâmb și noduros deasupra capului și să chiuie *nino-nino-nino.*

— Scuză-l pe soțul meu, spune Emily. Devine foarte guraliv când e supărat. Și eu sunt supărată, numai că eu devin curioasă, în astfel de situații. Cine ar *putea* să-și dea seama că ești aici?

Holly nu îi răspunde.

Emily îi arată sticla cu apă.

— Probabil că ți-e sete.

Holly nu îi răspunde.

— Spune-mi cui i-ai zis... dacă ai zis cuiva. Poate n-ai făcut-o. Asta-i impresia mea, din moment ce nu te caută nimeni.

Holly nu îi răspunde.

— Hai să mergem! îl îndeamnă Emily pe Roddy. E o jigodie căpoasă.

— Nu înțelegi, îi spune Roddy lui Holly. Nimeni nu vrea să înțeleagă.

— S-o mai lăsăm câteva ore să se gândească, dragul meu, poate o să-i vină mintea la cap?

— Da, zice Roddy.

I s-au limpezit puțin ochii, nu se mai uită în gol ca înainte.

— Poate o să apară cineva. Atunci n-o să mai avem nevoie de mărturia ei, nu?

— Nu, spune Emily. În cazul acela n-o să mai avem nevoie.

— Oricum voi muri, indiferent ce vă spun sau nu vă spun, zice Holly. Nu-i așa?

— Nu neapărat, răspunde Emily. Pentru că eu cred că nu ai nicio dovadă. Cred că ai venit aici ca *să faci rost* de dovezi. Ai fotografiat cu telefonul dubița noastră, însă nu mai ai telefonul. Și, fără dovada asta, cred că am putea să-ți dăm drumul.

Mda, și eu nici nu sunt închisă într-o cușcă, comentează Holly în gând.

— Pe de altă parte...

Emily ridică mâna, arătându-i bandajul elastic din jurul încheieturii.

— ...m-ai rănit.

Lui Holly îi trece prin cap să-și ridice și ea bluza ca să-i arate vânătaia. Și să-i spună: *Mi se pare că suntem chit.* Dar nu o face. În schimb, îi zice:

— Poate îți pui ceva acolo.

— I-am pus deja, intervine Roddy, pe neașteptate. O cataplasmă cu grăsime.

Cu grăsime de la Bonnie Dahl, își spune Holly. Acesta este momentul când înțelege tot adevărul și face un pas în spate, ca năucită de forța unei lovituri.

Emily îi arată din nou apa.

— Spune-mi ce vreau să știu și am să-ți dau asta.

Holly nu spune nimic.

— Foarte bine, zice Emily, cu o tristețe deloc convingătoare în ton. Este aproape sigur că ai să mori. Dar vrei să mori uscată de sete?

Holly – căreia nu-i vine să creadă că nu a murit încă – nu-i răspunde.

— Haide, Roddy! zice Emily, conducându-l spre scară.

Roddy se supune.

— Trebuie să se gândească la ce i-am spus.

— Da. Dar nu prea mult.

— Nu, nu prea mult. Probabil că-i este îngrozitor de sete.

Urcă treptele cu la fel de mare atenție ca la coborâre. *Cădeți!* îi îndeamnă Holly. *Cădeți odată! Împiedicați-vă și cădeți și rupeți-vă gâturile alea afurisite!*

Însă nu cade niciunul dintre ei. Se aude închizându-se ușa dintre lumea de sus și temnița aceasta de la subsol. Holly rămâne singură cu durerea de cap, cu celelalte dureri și cu setea cumplită.

8

La ora nouă dimineața, traficul este aglomerat atât pe Ridge Road, cât și pe alte străzi. Tot la ora nouă dimineața, Emily îl ia pe Roddy la subsol ca să discute cu Holly. La aceeași oră, Penny Dahl vorbește cu Shauna și cu Pete Huntley, după care lasă mesaje pe telefonul lui Jerome și pe cel al Barbarei Robinson.

Tot la ora nouă dimineața, Barbara coboară la parter din camera de oaspeți a Oliviei, unde și-a petrecut noaptea. E îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurți și un tricou împrumutate de la Marie Duchamp. Nu poartă chiar aceeași măsură, dar pe aproape. Barbara nu mai ține minte de cât timp nu s-a mai trezit atât de târziu. Nu este mahmură, poate pentru că Marie a sfătuit-o să ia două pastile de Tylenol înainte de culcare – dacă nu te-ai întrecut prea tare cu băutura, ăsta e cel mai bun remediu, i-a zis ea –, dar și poate pentru că a trecut pe apă minerală când a ajuns la Barul Green Door, cu Marie, Rosalyn Burkhart, șefa Catedrei de engleză, și alți câțiva profesori. Rosalyn a ales barul acela, pentru că fusese preferatul Oliviei înainte să se lase complet de băut pe când avea șaptezeci și ceva de ani, chiar după primul episod de fibrilații atriale.

Ca majoritatea adolescenților, primul lucru pe care îl face Barbara este să se ducă glonț la telefon. Vede că este trei sferturi descărcat, iar încărcătorul l-a lăsat acasă. Mai vede și că are un apel nepreluat și un mesaj primit probabil în timp ce se îmbrăca. Își închipuie că trebuie să fie un robot din ăla de la cine știe ce firmă care o anunță că își poate prelungi garanția de la mașină (de parcă ar avea una). Dar nu. Mesajul este de la Penny Dahl, clienta lui Holly.

Barbara îl ascultă cu o îngrijorare crescândă. În primul moment, se gândește la un accident. Prietena ei locuiește singură și poate a alunecat la duș sau a căzut pe scară. Poate a adormit cu țigara aprinsă (Barbara știe de ceva vreme că Holly s-a reapucat de fumat). Sau poate a fost atacată în garajul subteran al blocului. Și, în cel mai fericit caz, i s-au luat doar banii; iar în cel mai rău, a fost bătută și violată.

În timp ce coboară și Marie la parter – dar mult mai încet, pentru că ea *nu* a trecut pe apă minerală cu o seară în urmă –, Barbara

o sună pe Holly. Aude un mesaj înregistrat care o anunță că mesageria vocală este plină.

Nu-i place asta.

— Trebuie să mă duc să văd ce face o prietenă, o anunță ea pe Marie.

Aceasta o întreabă dacă n-ar vrea să bea mai întâi o cafea. Marie încă poartă hainele de aseară și are tot părul zburlit

— Poate mai încolo, îi spune Barbara.

Nu-i place deloc ce se întâmplă. Pentru că acum nu se mai gândește doar la accidente, ci și la cazul de care se ocupă Holly. Își ia repede geanta, își aruncă telefonul înăuntru, se urcă în mașina mamei sale și pleacă.

9

Roddy a ieșit din nou pe terasa îngustă. Iese și Emily. El stă cu ochii spre stradă, dar se uită în gol. *Vine și pleacă,* își spune Emily. Într-o zi, *o să plece și n-o să se mai întoarcă niciodată.*

Nu are nicio îndoială că Gibney aia o să le spună până la urmă ce vor – ce *trebuie* – să afle, dar nu crede că-și mai pot permite acum luxul de a aștepta. Ceea ce înseamnă că, acum, trebuie să gândească pentru amândoi. Nu vrea să ia pastila de cianură, deși o va face dacă nu va mai avea încotro; mai bine să se sinucidă decât să îndure rușinea de a vedea numele amândurora terfelite în toate ziarele și la posturile de știri – și nu numai în America, ci în întreaga lume. Îi va fi distrusă reputația, clădită cu trudă de-a lungul atâtor ani. La fel și reputația lui Roddy. *Profii-canibali,* își zice ea. *Așa ne vor spune.*

Mai bine cianura decât o asemenea batjocură. Indiscutabil. Însă, dacă există o șansă cât de mică, vrea să profite de ea. Și chiar

dacă ar trebui să nu mai facă ce fac, oare asta ar fi ceva atât de grav? Din ce în ce mai des se întreabă dacă nu cumva s-au amăgit singuri în tot acest timp. A citit și ea despre nutriție și despre tratamente miraculoase și știe prea bine ce fac ei. Și-a dat seama și femeia învinețită și însetată din subsolul lor.

Dar timpul trece și poate – doar poate – nu va fi nevoie să aștepte până când Gibney se va decide să vorbească.

— Roddy.

— Mmm?

Dar tot cu privirea la stradă.

— Uită-te la mine, Roddy! spune Emily, pocnind din degete în fața ochilor lui. Fii atent!

Roddy se întoarce spre ea.

— Ce-ți mai face spatele, iubita mea?

— Mai bine. Un pic mai bine.

Este adevărat. I-ar da un șase pe scara durerii.

— Am ceva de făcut. Tu să stai aici, dar *nu cumva să cobori la subsol.* Dacă apar polițiștii fără mandat de percheziție, nu le permite să intre și sună-mă imediat. Ai înțeles ce ți-am spus până acum?

— Da.

Și chiar pare să fi înțeles, dar ea nu-l crede.

— Repetă!

Iar el repetă. Cuvânt cu cuvânt.

— Dacă au mandat, lasă-i să intre. După aia, sună-mă și ia o pastilă. Mai ții minte unde le-ai pus?

— Firește, zice el, aruncându-i o privire iritată. Le am în buzunar.

— Bravo! Acum dă-mi una.

Din cauza expresiei lui alarmate (dragul de el!), se vede nevoită să adauge:

— Pentru orice eventualitate.

El zâmbește și începe să fredoneze:

— Unde te duci tu, micuța mea, micuța mea[1]?

— Nu contează. Nu-ți bate capul cu asta. Mă întorc până la prânz.

— Bine. Uite pastila. Ai grijă de ea.

Emily îl sărută în colțul gurii și îl strânge în brațe. Îl iubește foarte mult și își dă seama că, în realitate, tot necazul ăsta *ea* l-a provocat. Dacă ea n-ar fi avut probleme de sănătate, Roddy s-ar fi mulțumit doar să tune și să fulgere împotriva „oamenilor proști" și să-și petreacă anii de pensie scriind răspunsuri pentru revistele de știință (reviste pe care și acum le azvârle dezgustat de pe birou). Dar cu siguranță că nu ar fi publicat nimic despre beneficiile consumului de carne de om; era suficient de deștept *(pe vremea aceea)* ca să-și dea seama cum i-ar afecta reputația asemenea idei. „M-ar boteza Harris-Propunere-Umilă"[2], a bombănit el odată (La insistențele lui Emily, citise până la urmă eseul lui Jonathan Swift, „O propunere umilă".). Ea l-a convins *(atunci)* să treacă de la teorie la practică și i-a oferit cel mai potrivit caz pentru asta: hispanicul ăla care cutezase să o înfrunte în discuția despre atelierul de poezie. Și foarte mare plăcere i-a făcut să mănânce din creierul acelui *queer* așa-zis talentat.

Și chiar m-a ajutat, își spune ea. *Realmente m-a ajutat. Ne-a ajutat pe amândoi.*

Geanta lui Holly este pe măsuța din living, alături de alte lucruri ale ei. Emily își îndeasă șapca pe cap și cotrobăie prin geantă, dând la o parte toată debandada de aiureli pe care detectiva ținea

---

[1] Vers din cântecul „Turn Around", compus în 1963 de Malvina Reynolds, Alan Greene și Harry Belafonte (n. tr.).

[2] „A Modest Proposal" – eseu satiric scris de Jonathan Swift și publicat prima oară în 1729, în care irlandezii săraci sunt sfătuiți să-și vândă copiii drept hrană oamenilor bogați (n. tr.).

morțiș să le aibă la ea (printre care mai multe măști și un pachet cu țigări, iar lui Emily nu-i scapă ironia acestei alăturări ridicole) și scoate de acolo ceva ce seamănă cu o cartelă de acces. O bagă în buzunar. Revolverul femeii, cel cu care a lovit-o peste mână, se află pe polița căminului.

Bateria din telefonul lui Gibney a murit deja de mult timp, dar Emily îl verifică bine înainte de a-i scoate cartela SIM, după care îl aruncă în cuptorul cu microunde, doar ca să fie sigură că nu-l mai poate recupera nimeni. I-a fost ușor să intre pe el: cât timp femeia era leșinată, Emily n-a trebuit decât să-i lipească degetul de ecran, ca să i se recunoască amprenta. Așa a descoperit că ultimele două locuri unde fusese Gibney înainte să vină la ei au fost biroul și apartamentul ei. Emily n-are curaj să se ducă în plină zi acasă la detectivă, dar crede că ar avea mai multe șanse la birou, pentru că femeia aia imposibilă își petrecea foarte mult timp acolo.

Gibney are (foarte curând se va folosi *timpul trecut)* un partener pe nume Peter Huntley. Emily îl caută pe acest Huntley pe Facebook și descoperă ceva neașteptat și minunat în același timp. Nu că tipul ar posta prea multe, dar toate comentariile de acolo îi spun lui Emily tot ce trebuie să știe: partenerul lui Gibney are Covid. A fost acasă, dar acum e internat în spital. Ultimul comentariu, postat în urmă cu doar o oră, este din partea unei persoane pe care o cheamă Isabelle Jaynes, care scrie: *Mâine ai să te întorci acasă și ai să te pui pe picioare într-o săptămână sau două! Fă-te bine, Moș Morocănos ce ești...* și urmează un emoticon care înfățișează un urs mare și supărat.

Dacă Gibney este angajată de mama spiridușei, înseamnă că a trebuit să-i prezinte un fel de raport scris, sau cam așa ceva. Dacă da, înseamnă că raportul ăsta este unica dovadă rămasă...

Sigur, în afară de mărturia lui Gibney, dar ea va ajunge curând într-un sac de gunoi, sub formă de cocoloașe de materie organică.

Iar dacă Emily ar putea pune mâna pe copia acelui raport... sau dacă l-ar putea șterge complet din computerul detectivei...

Slabe speranțe, dar tot crede că merită să-și încerce norocul. Până când termină, prizonierei lor i se va face mult mai multă sete și va fi mai dispusă să vorbească. *Poate i se va face și poftă de o țigară,* își zice Emily zâmbind. Sigur, este într-o situație disperată, însă niciodată nu s-a mai simțit atât de plină de energie. Măcar așa, nu se mai gândește la durerea de spate. Vrea să plece, dar îi mai vine o idee. Scoate din frigider o cupă cu sorbet de spiriduș – cenușiu, cu nervuri roșii – și îl înfulecă repede.

Delicios!

A descoperit că te apuci să mănânci carne de om mai mult din curiozitate. Apoi începe să-ți placă. După care ajunge să-ți placă la nebunie. Și, într-o zi, îți dai seama că nu te mai saturi de ea.

Nu iese prin bucătărie ca să ajungă la garaj, ci ocolește casa, pentru că vrea să vorbească din nou cu Roddy.

— Repetă tot ce ți-am spus!

El repetă. Și tot cuvânt cu cuvânt.

— Nu care cumva să cobori la subsol, Roddy. Ăsta-i lucrul cel mai important. Să nu te duci acolo până nu mă întorc eu.

— Suntem o echipă, zice el.

— Corect, asta suntem.

Și Emily traversează curtea ca să ajungă la Subaruul lor.

10

În afară de sete, de durerea fioroasă de cap și de multe alte dureri la care nici nu vrea să se gândească, Holly mai are o problemă: îi este frică. A fost și în alte împrejurări aproape de moarte, dar niciodată atât de aproape ca acum. Înțelege că o vor omorî indiferent dacă

le-ar spune ce vor să știe sau nu. Și asta se va întâmpla curând. Pentru că *știe prea multe* – cum se spune în vechile filme polițiste care-i plac ei.

Nu-i tocmai sigură ce ar putea să fie lada aceea mare din metal aflată la capătul celălalt al subsolului, dar bănuiește că ar fi un tocător de lemne. Tubul care iese din el trece prin perete și ajunge în locul acela de dincolo de zona atelierului. *Așa scapă de victime,* își zice ea. *Așa scapă de ce le mai rămâne din victime.* Nu își poate imagina cum cei doi bătrâni, care abia se mai mișcă, au fost în stare să aducă scula aia mare până la subsol.

Se uită la panoul de pe peretele din capătul acela al atelierului și vede două obiecte care nu au ce căuta acolo, pentru că nu sunt unelte. O cască de biciclist. Și un rucsac. Lui Holly i se înmoaie genunchii și se așază pe salteluța de yoga, gemând puțin când o străpunge durerea din coaste. Salteaua se deranjează un pic. Se uită în jos și vede că iese ceva de sub ea. O ridică și se uită mai bine.

11

Sigur, Barbara are cheia de la apartamentul lui Holly, dar nu are și cardul de acces care deschide parcarea. Așa că lasă mașina pe stradă, coboară rampa, trece pe sub barieră. Și imediat vede ceva ce nu-i place. Mașina lui Holly este acolo, dar prea aproape de rampă, iar locurile de parcare deținute de Holly – unul pentru ea, personal, celălalt pentru musafiri – se află mult mai încolo. Și încă ceva: roata stângă din față calcă linia galbenă și intră puțin pe locul de alături. Holly nu ar parca niciodată așa. Holly s-ar uita cum și-a parcat mașina, după care s-ar urca înapoi la volan și ar pune-o cum trebuie.

Poate se grăbea.

Poate, dar locurile ei de parcare sunt mai aproape de ascensor și de scară. Barbara o ia pe scară, pentru că, la lift, îi trebuie un alt card de acces și nu îl are nici pe ăsta. Urcă etajele în fugă, simțindu-se din ce în ce mai îngrijorată. Ajunge la ușa de la apartamentul lui Holly, o deschide și bagă capul înăuntru.

— Holly? Ești acasă?

Niciun răspuns. Barbara se uită repede peste tot, aproape alergând dintr-o cameră în alta. Toate lucrurile sunt la locul lor, totul strălucește de curățenie – patul este făcut, nu se văd nicio pată și nicio firimitură pe blaturile din bucătărie, baia este imaculată. Singurul lucru care-i atrage atenția Barbarei este mirosul de fum de țigară – cam vag, dar încă persistent. Sunt lumânări parfumate în fiecare cameră, iar singura scrumieră este spălată și pusă la uscat. Totul arată bine. Foarte bine.

Dar mașina nu e unde ar trebui să fie.

Treaba cu mașina o îngrijorează. Este pusă în alt loc și este parcată neglijent.

Îi sună telefonul. E Jerome.

— Ai dat de ea?

— Nu. Acum sunt la ea acasă. Nu-mi place, J.

Îi povestește despre mașină, deși își imaginează că fratele ei îi va zice că nu-i ceva prea important. Numai că nu-i spune așa ceva. Nici lui Jerome nu-i place situația.

— Of! Uită-te în coșulețul de lângă ușa de la intrare. Întotdeauna își lasă cheile acolo când vine acasă. Am văzut-o eu de o mie de ori.

Barbara se uită. În coșuleț se află cheia de rezervă de la Prius, dar nu și brelocul cu toate celelalte chei. Și nici cardul de acces în ascensor.

— Or fi toate în geanta aia mare de umăr la care nu renunță.

— Poate. Dar de ce mașina e aici și ea nu?

— O fi luat autobuzul?

Nici Barbara nu crede ce spune.

— Autobuzele nu mai respectă orarul din cauza Covidului. Am aflat-o pe pielea mea când am vrut să ajung la aeroport. A trebuit să iau un Uber.

— Hai, că acum încep să-ți plâng de milă, exclamă tânăra, dar nu-i iese deloc tonul băşcălios cu care obişnuieşte să i se adreseze fratelui ei.

— Am un presentiment nasol, Barbara. O să vin acasă.

— Ba nu, Jerome!

— Ba da. O să văd ce zbor pot să prind. Dar neapărat să mă suni sau să-mi dai SMS dacă apare înainte să mă urc în avion.

— Păi, şi cum rămâne cu weekendul ăla fabulos din Montauk? Poate ai ocazia să-l cunoşti pe Spielberg!

— Nicio chestie, că oricum nu mi-au plăcut ultimele două filme pe care le-a făcut. Sincer îți spun, mie Holly mi s-a părut în regulă ieri, când am vorbit cu ea, dar...

Se opreşte puţin să se gândească, apoi continuă repede:

— ...dar poate este vorba despre caz. Şi eu am primit un mesaj de la doamna Dahl. Şi mi s-a părut speriată pe bune. Poate că Hols a dat peste un criminal când ancheta dispariția lui Bonnie. A lui Bonnie şi a altora. Acum am mai aflat şi de Castro ăsta, dispărut acum nouă sau zece ani.

— Poate ai dreptate, nu ştiu.

Tot ce ştie Barbara este că Holly nu şi-ar fi lăsat niciodată maşina parcată atât de neglijent, iar Holly numai neglijentă nu este.

— Ai încercat să suni la agenție?

— Da. Pe drumul încoace. Mi-a răspuns mesageria vocală.

— Poate ar fi bine să te duci. Să vezi dacă nu cumva e acolo şi că nu e... nu ştiu.

Dar ştie Barbara. *Să vezi dacă nu cumva e moartă.*

— Probabil facem din țânțar armăsar, J. Posibil să existe o explicație foarte rezonabilă pentru toată povestea asta, iar tu o să te întorci degeaba acasă.

— Du-te la birou și vezi ce-i acolo! Dar nu uita să mă anunți dacă o găsești înainte să mă urc în avion.

Barbara pleacă din apartamentul lui Holly și coboară scara în fugă.

12

În timp ce Barbara se află în apartamentul gol al lui Holly și vorbește la telefon cu fratele său, Rodney Harris stă pe terasă, gândindu-se la scrisoarea pe care o va scrie revistei *Gut*, importantă publicație de gastroenterologie și hepatologie. În ultimul număr, respectiva revistă a publicat un articol de-a dreptul absurd al lui George Hawkins, despre legătura pe care acesta pretinde s-o fi descoperit între pilor și boala Crohn. Hawkins – care, culmea, are doctoratul! – a interpretat complet greșit lucrările științifice ale lui Myron DeLong și... și ale celuilalt tip, al cărui nume Roddy nu și-l poate aminti acum. Prin urmare, concluziile la care a ajuns Hawkins sunt cu desăvârșire eronate.

Roddy ronțăie puțin din rezerva lui de chifteluțe de spiriduș, cu crustă crocantă și delicioasă. *O să-l distrugă răspunsul meu,* își spune el satisfăcut.

Acum își aduce aminte că au o persoană închisă la subsol. Nu mai ține minte cum o cheamă, dar își amintește foarte bine expresia îngrozită de pe chipul ei când a auzit de la Em cum au reușit să țină departe de ei cele mai grave ravagii pe care le poate face bătrânețea organismului omenesc. Gândul de a-i demola pe rând toate prejudecățile prostești îl bucură la fel de tare ca scrisoarea pentru

publicația *Gut,* care va dărâma într-o clipită șubredul castel de cărți al lui George Hawkins. A uitat cu totul că Emily i-a cerut insistent să nu coboare la subsol. Dar, chiar și dacă și-ar fi amintit, și-ar fi spus că soția lui își face griji degeaba și oricum nu ar fi ascultat-o. Doar femeia aia de jos e încuiată într-o *cușcă,* ce naiba!

Se ridică, intră în casă, mestecând cu poftă o altă chifteluță din spiriduș. Nu doar că-i foarte bună mâncarea asta, dar îi și limpezește mintea.

13

Gemând, Holly se ridică în picioare când îl vede pe Harris coborând scara. Se întreabă dacă nu cumva atât i-a fost, dacă acesta va fi sfârșitul. Bătrânul ajunge jos și stă câteva secunde lângă ultima treaptă. Pierdut în propriul lui univers. Poartă tot pijamaua și halatul. Scoate din buzunar ceva rotund și maro și îl bagă în gură. Holly n-ar vrea să creadă că este o bucățică din fiica lui Penny Dahl, dar bănuiește că asta trebuie să fie. Încleștează și descleștează pumnul stâng, în ritm cu pulsațiile durerii din cap. Atât de tare și-l strânge, că îi intră unghiile în palmă.

— Chestia aia e ce cred eu că e?

Harris îi zâmbește complice, dar nu răspunde.

— Ajută la durere? Că mă dor toate.

— Da, au efect analgezic, spune el și mai mănâncă una. Absolut surprinzător. Chiar și câțiva papi au știut de aceste efecte benefice. Vaticanul nu suflă nicio vorbă în privința asta, dar *există documente*!

— Aș putea... îmi dai și mie una?

Îi vine să vomite numai la gândul că ar putea să mănânce o bucățică din fiica lui Penny Dahl, dar își dă silința să pară cât mai miloagă și disperată.

Harris zâmbește din nou, scoate o chifteluță din buzunarul halatului și pornește spre cușcă. Se oprește brusc după câțiva pași și îi face un semn dojenitor cu degetul, ca un părinte indulgent care și-a prins copilașul de trei ani mâzgălind tapetul cu cariocile.

— Ne-ne-ne! exclamă el. Nu prea cred, duduie... cum ziceai că te cheamă?

— Holly. Holly Gibney.

Roddy aruncă o privire spre mătura cu care împinge mâncarea și apa prin fanta de la cușcă, apoi clatină din cap. Vrea să pună chifteluța înapoi în buzunar, dar se răzgândește și și-o vâră în gură.

— Dacă nu vrei să mă ajuți, de ce ai mai coborât până aici, domnule Harris?

— Domnule *profesor* Harris.

— Scuze. Domnule profesor. Aveai chef de conversație?

Roddy rămâne pe loc, privind în gol. Cât de mult și-ar dori Holly să-i sucească gâtul ăla sfrijit, însă bătrânul tot lângă scară stă, la vreo șase sau șapte metri de cușcă. Păcat că n-are brațele atât de lungi.

Harris dă să plece, își amintește motivul pentru care a coborât și se întoarce din nou cu fața la ea.

— Să discutăm despre ficat. Despre ficatul de om care a fost *stimulat*. De acord?

— De acord.

Nu știe cum l-ar putea ademeni să vină mai aproape, dar, atâta vreme cât nu urcă înapoi în casă – sau nu coboară soția lui, care pare într-o stare mai bună de funcționare –, poate o să-i vină o idee.

— Cum stimulezi un ficat, domnule profesor?

— Mâncând *un alt* ficat, firește.

Și îi aruncă o privire de parcă ar vrea s-o întrebe cum de poate fi atât de proastă.

— Ficatul de viţel este cel mai bun, dar cred că nici cel de porc nu este prea rău. Nu l-am încercat niciodată. Din cauza prionilor. Şi, vorba aceea, n-are rost să repari ceva...

— Ce merge bine, completează Holly.

O doare atât de tare capul, încât are senzaţia că o să-i sară ochii din orbite şi îi este cumplit de sete; dar se chinuie să schiţeze un surâs cât mai convingător posibil: *Vreau să învăţ.* Iar pumnul şi-l încleştează şi îl descleştează, şi-l încleştează şi îl descleştează.

— Corect! Absolut corect! Ce nu-i stricat nu trebuie reparat! Este o axiomă! Presupun că ficatul de *om* ar fi cel mai bun dintre toate. Dar, dacă te-ai apuca să hrăneşti un om cu ficat proaspăt de la *alt* om, asta ar fi... evident... ar fi...

Se încruntă, privind în gol.

— Pentru aşa ceva ai avea nevoie de *doi* ostatici, spune Holly.

— Da! *Da!* Evident! Axiomatic! Dar ficatul... ce ziceam?

— Cum îl stimulezi, spune Holly. Asta înseamnă... cum îl pregăteşti?

— Exact! Ficatul este Graalul. Sfântul Graal cel adevărat. Este o împărtăşanie. Ştiai că ficatul de om conţine toţi cei nouă aminoacizi esenţiali vieţii? Că este deosebit de bogat în lizină[1]?

— Care are rolul de a preveni apariţia herpesurilor, spune Holly, care este predispusă la aşa ceva.

— Asta-i *cea mai insignifiantă* calitate a lui! ţipă Harris.

În curând, va ajunge să vorbească pe tonul acela emfatic şi strident care i-a deranjat atât de tare pe mulţi studenţi, încât au preferat să renunţe la cursul lui.

— Lizina vindecă *anxietatea*! Lizina vindecă *rănile*! Ficatul este un *tezaur* de lizină! De asemenea, revigorează timusul, care produce limfocitele-T! Iar Covidul? *Covidul?*

---

[1] Aminoacid cu înalte calităţi nutritive (n. tr.).

Începe să râdă, dar până și hohotele astea sarcastice seamănă cu niște zbierete.

— Cei care au avut norocul să mănânce din ficatul de om, mai ales din ficatul *stimulat* al unui om, *râd* de Covid, la fel ca mine și soția mea! Aaaa, și fierul! Ficatul de om conține un nivel mai ridicat de fier decât ficatul de vițel... de oaie... de porc... de căprioară... de oricare alt mamifer. În ficatul de om există mai mult fier decât în ficatul unei balene-albastre și o balenă-albastră cântărește în medie *o sută șaizeci și cinci de TONE*! Fierul alungă oboseala și îmbunătățește circulația, *mai cu seamă circulația din CREEEIER!*

Roddy se lovește ușor cu degetul în tâmplă, unde îi pulsează o venă.

Holly își spune: *Stau de vorbă cu un adevărat savant nebun.* Numai că ea nu vorbește; ea ascultă. Și nici Rodney Harris nu mai ține o prelegere. Pentru că acum răcnește într-un amfiteatru invizibil, plin cu oameni de știință pe care trebuie neapărat să-i convingă de adevărul spuselor lui.

— *Grame, doar CÂTEVA GRAME din ficatul omului conțin șapte sute la sută din ABSOLUT TOATE VITAMINELE necesare pentru producerea globulelor roșii și pentru METABOLISMUL CELULAR! Uită-te la pielea mea, spiridușă dragă, doar uită-te la ea!*

Roddy se apucă de unul dintre obrajii scofâlciți și și-l palpează exact ca un dentist care se pregătește să injecteze novocaină în gingia unui pacient.

— *Netedă! La fel de netedă ca POPONEȚUL DE BEBELUȘ! Și asta, doar datorită FICATULUI!*

Se întrerupe o clipă ca să-și tragă sufletul. Apoi:

— Cât despre consumul de țesut cerebral...

— Prostii! zice Holly.

Cuvântul i-a ieșit pur și simplu din gură. Tot nu știe ce să facă în continuare, n-are niciun plan, nicio strategie. Numai că s-a săturat

până peste cap de aiurelile debitate de moșul ăsta. Pe apa sâmbetei s-a dus toată dorința ei de a-i cânta în strună nebunului.

Harris holbează ochii la ea. Înainte, se adresa acelor așa-ziși savanți din mintea lui, încercând să-i *influențeze* în mod pozitiv, să le schimbe părerile stupide și retrograde. Și uite că, acum, o studentă mucoasă, care abia dacă are câteva noțiuni foarte vagi de biologie, îndrăznește să-l înfrunte.

— Ce? *Ce zici?*

— Zic că spui numai prostii, îi răspunde Holly.

Se ține cu mâna dreaptă de gratii. Pumnul stâng l-a ridicat la piept. Și-a lipit fața de cușcă și se uită lung la el. Grija de a nu folosi cuvinte urâte, deprinsă încă din fragedă pruncie, s-a dus și ea pe apa sâmbetei.

— Astea-s doar leacuri băbești de tot rahatul și fără niciun efect, la fel ca purtarea brățărilor din cupru și terapia prin cristale. Piele netedă, zici? Te-ai mai uitat în ultima vreme în oglindă, domnule profesor? Ai mutra la fel de șifonată ca așternutul de pat după un somn agitat.

— Tacă-ți gura!

Lui Harris i-au apărut pete roșiatice pe obrajii zbârciți. Vena din tâmplă îi pulsează din ce în ce mai tare.

— Tacă-ți gura... *tâmpito* ce ești!

O să mă omoare, știu asta. Dar, cât sunt încă în viață, vreau să-i spun nebunului ăstuia câteva adevăruri fundamentale.

— Cât despre îmbunătățirea activității cerebrale... dumneata suferi de alzheimer, domnule profesor, și nu de azi, de ieri. Nu-ți mai aduci aminte cum mă cheamă; și, peste doar câteva luni, dacă nu cumva peste câteva săptămâni, nu o să-ți mai amintești nici propriul nume.

— *Gura! Gura! Ești o proastă și o ignorantă!*

Face un pas spre ea. Exact ce spera Holly să facă atunci când l-a rugat să-i dea una dintre chifteluțele alea din carne de om, însă acum nici nu bagă de seamă. Ba și de sete a uitat, în toată furia care a cuprins-o – pe el, pe nevastă-sa, pe propria-i situație disperată.

— *Crezi* că te simți mai bine. Soția ta *crede* că se simte mai bine. Poate chiar așa v-ați *simțit*, dar pentru o foarte scurtă perioadă. Se mai întâmplă. Nu doar dumneata citești reviste de știință. Se cheamă...

— Încetează! E o minciună! O MINCIUNĂ ORDINARĂ!

Roddy Harris nu vrea să o audă spunând ceea ce până și el știe că s-ar putea să fie adevărat. Dar Holly nu se lasă. O să tacă mai mult decât suficient după ce moare, însă nu a murit încă.

14

În timp ce Holly îi aduce la cunoștință lui Rodney Harris că nu este singurul care citește revistele de știință, Emily intră în Blocul Frederick. I se pare ridicolă la culme ideea cu purtatul măștii, dar acum se bucură că își poate pune una; și-a tras bine pe frunte șapca lui Holly, așa că ochii îi sunt umbriți de cozoroc. Se uită la lista cu locatarii, afișată pe un panou. Agenția „Ce-am găsit al meu să fie" se află la etajul patru, alături de birourile unei companii de import mobilier și al unei firme de familie care se ocupă cu contabilitatea criminalistică.

Emily se urcă în ascensor și apasă butonul pentru etajul al patrulea. Când iese, se uită în toate direcțiile ca să se asigure că holul este pustiu și se duce șchiopătând la ușa pe care scrie AGENȚIA DE DETECTIVI CE-AM GĂSIT AL MEU SĂ FIE. O încearcă și îi pare bine că este încuiată. Asta înseamnă că nu este nimeni la birou. Dacă ar fi găsit ușa deschisă, ar fi făcut pe bătrâna

sclerozată și ar fi spus că a greșit etajul, vai, vă rog să mă scuzați. Începe să verifice cheile lui Holly, încercându-le pe cele care crede că s-ar potrivi, rugându-se încontinuu să nu iasă nimeni de la vreuna din celelalte două firme ca să se ducă la toaleta din capătul culoarului.

A treia cheie încercată este cea bună. Intră într-o sălița de așteptare. Se aude fâșâitul stins al aparatelor de aer condiționat. Controlează calculatorul de pe biroul de la recepție, sperând să fie în standby, dar n-are norocul ăsta. Deschide ușa din dreapta și aruncă o privire în biroul de acolo – probabil că este al bărbatului cu care este parteneră Gibney, că prea sunt multe ziare sportive înrămate și atârnate pe pereți. Celălalt birou este al lui Gibney. Emily se repede la computer și apasă o tastă la întâmplare, sperând să-l poată deschide dacă este în standby. Acum are noroc, însă computerul îi cere parola, fără de care nu are acces la comorile ascunse înăuntru. Emily încearcă mai multe variante: HollyGibney, hollygibney, ceamgăsitalmeusăfie, LaurenBacallFan și altele. Nu merge cu niciuna. Se uită la masa de lucru – curată, ordonată și goală. Un singur lucru este pe ea: un carnețel. Pe prima pagină sunt tot felul de desene cu floricele și câteva notițe scrise în grabă, printre care și un nume: *Imani.* Numele acesta nu înseamnă nimic pentru Emily. Dar știe foarte bine ce înseamnă *parcul de rulote Elm Grove,* pentru că s-a dus acolo ca să ia toate lucrurile scârbei de Craslow, ca să dea impresia că nesimțita aia ar fi plecat definitiv din oraș. Lui Emily nu-i place deloc ce vede, dar și mai puțin îi place ce scrie dedesubt: *BellRinger* și *2012* și *J. Castro.*

Cum naiba de a aflat japița asta atât de *multe*?

Emily rupe foaia din carnețel și, prevăzătoare, o rupe și pe următoarea. Le face ghemotoc pe amândouă și le vâră în buzunar. Verifică toate sertarele biroului, sperând să dea peste vreun raport scris. Nu găsește așa ceva și se vede nevoită să recunoască pentru

sine că, și dacă ar fi găsit, tot nu s-ar fi liniștit decât dacă raportul ar fi fost scris de mână, deci nu ar mai fi existat nicăieri nicio altă copie. Nu găsește nici măcar un bilețel cu parola de la calculator. Și o apucă un soi de disperare amestecată cu furie.

Ar fi trebuit să ne facem încă un plan de rezervă în afară de ăla cu cianura, își spune ea. *De ce nu ne-am* gândit la asta?

Răspunsul pare evident: pentru că sunt bătrâni, iar oamenii bătrâni nu sunt în stare să alerge nici foarte repede și nici pe distanțe foarte lungi.

Dar poate nu există niciun raport. Poate cretina asta n-a avut deloc încredere în concluziile la care a ajuns, așa că s-a temut să scrie vreunul sau să vorbească cu cineva despre ce a aflat.

Emily ajunge la concluzia că asta este singura lor speranță. Acum o să se ducă acasă. Roddy o s-o împuște pe scârba de Gibney, la fel cum a împușcat-o și pe scârba de Craslow. O s-o toace în mașina de mărunțit lemne, măcinându-i oasele și lichefiind tot restul, inclusiv ficatul ăla otrăvit de nicotină. După care se vor urca în *Marie Cather,* iahtul lor, vor merge pe lac, se vor opri unde-i apa mai adâncă și vor arunca acolo sacul din plastic cu rămășițele lui Holly Gibney. Apoi își vor vedea de viața lor de până acum, sperând că totul va fi bine. În fond, ce altceva le-a mai rămas? Să se sinucidă, firește. Însă Emily tot trage nădejde că nu se va ajunge până acolo.

Descoperă seiful din perete, ascuns în spatele unui tablou cu un peisaj montan. Încearcă într-o doară mânerul. Normal că nu se deschide – la ce s-o fi așteptat? Dar tot se enervează, rotește la întâmplare discul cu cifrul, pune la loc tabloul și închide computerul. Observă că nu a pus carnețelul chiar pe locul unde l-a găsit și îl aranjează acum mai bine. Apoi pleacă, având grijă să-și șteargă amprentele de pe absolut toate lucrurile pe care le-a atins, începând cu tastatura computerului. Termină de șters și clanța ușii, își pune iar

masca și se uită pe vizor ca să se asigure că nu-i nimeni pe hol. Nu ajunge până la ascensor, pentru că-și aduce aminte că a uitat să încuie ușa. Se întoarce, o încuie, își șterge din nou amprentele.

Intră în lift, își trage din nou cozorocul pe ochi. În holul de la parter nu trece decât pe lângă o singură persoană; dar, pentru că ține capul în jos, nu vede decât două picioare îmbrăcate în jeanși și încălțate cu tenișii. Persoana respectivă este chiar Barbara Robinson care se îndreaptă spre lift. Pentru Emily, a venit momentul să se ducă acasă și să-și spună că a rezolvat una dintre probleme.

Chiar când împinge ușa de la intrarea în bloc ca să iasă din el, o săgetează o durere infernală în șale. Cu fața schimonosită de durere, se oprește pe trotuar, așteptând să îi treacă. Și îi trece – un pic –, iar ea îi mulțumește lui Dumnezeu (care bineînțeles că nu există) pentru sorbetul ăla de spiriduș pe care l-a mâncat înainte de a pleca de acasă. Șchiopătând mai rău ca oricând, traversează Frederick Street până la mașină.

În clipele acelea îi vin în minte exact aceleași cuvinte pe care le zbiară Holly la soțul ei.

15

— SE CHEAMĂ EFECT PLACEBO, idiotule fără minte-n ca...

Roddy Harris se repede la cușcă, urlând la Holly să înceteze, să tacă, efectul placebo nu există, nu-i decât o denaturare a adevărului făcută de niște pretinși oameni de știință...

Ajunge aproape de ea și Holly îl înșfacă. Nici acum nu se gândește, nici acum nu are niciun plan de acțiune; pur și simplu întinde fulgerător mâna dreaptă printre gratii și îl apucă de gât. O dor

coastele rănite, dar acum funcționează doar pe bază de adrenalină, așa că nici nu bagă de seamă.

El încearcă să se smulgă din încleștare și aproape reușește. Holly îl strânge și mai tare, îl trage cu toată puterea și-l lipește de gratii. Nebunului bătrân i s-a desfăcut halatul și acum i se vede pijamaua aia caraghioasă cu mașinuțe de pompieri.

— Dă-mi drumu'!

Se sufocă, abia dacă mai e în stare să articuleze cuvintele.

— *Lasă-mă!*

Holly își amintește ce ține în mâna stângă. Ce strânge în pumn. Este un cercel în formă de triunghi, perechea celui pe care l-a găsit în tufe, lângă atelierul auto abandonat. Își trece și mâna asta printre gratii și, ținând bine cercelul între degetul mare și arătător, zgârie cu el gâtul sfrijit al lui Harris de la o falcă la cealaltă. Nu are nicio speranță, doar simte nevoia s-o facă. Colțul cercelului abia dacă zdrelește pielea de pe cea mai mare parte a gâtului; mai mult sânge ar curge de la o simplă tăietură în marginea unei foi de hârtie. Dar apoi se oprește într-un tendon proeminent și intră mai adânc. Roddy dă și el o mână de ajutor, smucindu-și capul într-o parte ca să scape de obiectul ăla care-i face rău. Acum colțul cercelului îi taie vena jugulară și pe Holly o împroașcă în față primul jet de sânge, apoi un altul. I-a intrat în ochi și o ustură.

Roddy se zbate și reușește să se smulgă din strânsoare. Se împleticește către scară. Își duce mâna la gât. Sângele îi curge printre degete. Se împiedică de mătura proptită acolo. Se lovește cu capul de balustradă și cade în genunchi. Sângele continuă să curgă, dar nu cu atâta forță ca la început. Se ține de balustradă ca să se ridice și se întoarce cu fața la Holly. Are ochii bulbucați. Întinde mâna și scoate niște sunete guturale care ar putea să însemne orice. Holly crede că este numele soției. Halatul îi alunecă pe pardoseală. Parcă ar fi un șarpe care își schimbă pielea, își zice Holly. Dând din mâini,

Roddy face doi pași spre ea, apoi se prăbușește pe burtă. Se izbește cu fruntea de ciment. Îi zvâcnesc degetele. Încearcă să-și ridice capul, dar nu poate. Sângele curge pe podea.

Șocată și consternată, Holly a încremenit cu brațele scoase printre gratii. Încă ține cercelul în mâna stângă, udă toată de sânge. Primul gând care-i trece prin minte este întrebarea lui Lady Macbeth: „Cine-ar fi crezut că bătrânul are atâta sânge în el?".

Apoi alt gând, mult mai pragmatic: *Unde-i nevasta lui?*

Face un pas în spate, apoi încă unul, apoi i se împleticesc picioarele și cade în fund pe salteluța de yoga. Țipă din cauza durerii care o săgetează în coastele vătămate. Cercelul i se rostogolește din mână.

O așteaptă pe Emily.

16

Barbara abia dacă o bagă în seamă pe femeia care trece pe lângă ea în holul de la intrarea Blocului Frederick. Se gândește la *Joaca de-a detectivii,* o serie de cărți polițiste pentru copii, pe care le-a citit Jerome în copilăria lui, iar apoi și ea. Nu știe dacă fascinația pe care o simt ei amândoi (dar mai ales Jerome) față de ocupația lui Holly își are originea în acele cărți, dar nu este deloc exclus.

În fiecare cărticică din seria aceea erau câte treizeci sau patruzeci de povestioare, fiecare de câte două sau trei pagini. Personajul principal era un detectiv cunoscut sub numele de Binoclul-Olandez. Și tipul ăsta apărea la locul infracțiunii, îl examina, discuta cu câteva persoane, după care rezolva cazul (de obicei jafuri, uneori câte o incendiere premeditată sau câte o lovitură puternică în cap – niciodată crimă). Olandezul încheia mereu cu aceleași cuvinte: „Toate indiciile sunt aici! Soluția îți este la îndemână! Deci care este concluzia?" Jerome a reușit să rezolve mai multe cazuri,

Barbara, aproape niciunul... cu toate că, după ce citea descrierea cazului de pe spatele cărții, răspunsul îi sărea imediat în ochi.

În timp ce urcă cu liftul, își spune că toate dispariţiile pe care le investighează Holly seamănă cu misterele alea pe care încerca ea să le rezolve la nouă sau zece ani. Sigur, cazul de acum al prietenei ei este mai complicat, mai periculos, mai sinistru, dar, în esenţă, la fel. *Toate indiciile sunt acolo, soluţia îţi este la îndemână.* Barbara este aproape convinsă de asta. Păcat că acum nu se mai poate uita pe spatele cărții ca să descopere soluţia, pentru că *nu există* nicio carte. Iar Holly a dispărut şi ea.

Traversează culoarul, scoate cheia şi descuie uşa de la agenţia de detectivi.

— Holly?

Niciun răspuns, însă Barbara are sentimentul straniu că ori este cineva aici, ori a fost cu foarte puţin timp în urmă. Şi nu-i vorba despre vreun miros, ci doar de senzaţia că aerul închis dinăuntru a fost învolburat recent de trecerea cuiva.

— E cineva aici?

Nimic. Aruncă repede o privire în biroul lui Pete. Ba se uită chiar şi în dulap. Apoi se duce spre biroul lui Holly. Pune mâna pe clanţă, dar ezită o clipă, pentru că se teme nu cumva să-şi găsească prietena moartă în scaun, privind în tavan cu ochi căscaţi şi sticloşi. Îşi ia inima în dinţi şi deschide uşa, spunându-şi că nu o s-o vadă pe Holly, dar şi că în niciun caz nu trebuie să ţipe dacă o vede.

Nu, Holly nu-i înăuntru, dar Barbara tot nu scapă de senzaţia că ar fi trecut cineva pe acolo de curând. Se uită la masa de lucru şi nu vede pe ea decât un carneţel cu foi goale – carneţelul acela în care Holly mâzgăleşte tot felul de desene atunci când se gândeşte la un caz sau îşi notează câte ceva important, sau şi una, şi alta. Este pus chiar în mijloc, aşa cum face ea întotdeauna. Barbara apasă o tastă de la computer şi se încruntă când vede că acesta nu se deschide. Pentru că

Holly nu şi-l închide niciodată de tot, ci doar îl lasă în standby. Spune că o enervează să-l aştepte cât timp se încarcă şi porneşte.

Barbara îl deschide şi se uită în agenda din telefon ca să găsească parola care permite accesul în toate calculatoarele din agenţie: Qxtt4#%ck. O introduce. Pe ecran apare anunţul că sistemul a respins-o. Mai încearcă o dată, crezând că nu a scris-o corect. Acelaşi rezultat. Se încruntă, după care pricepe ce se întâmplă şi scoate un hohot exasperat de râs. Din motive de siguranţă, parola se modifică automat la fiecare şase luni – adică Qxtt4#%ck a expirat pe întâi iulie. Iar Holly a uitat să i-o dea pe cea nouă, în timp ce Barbara, ocupată cu propriile probleme, a uitat să i-o ceară. Poate o are Jerome, deşi nu prea crede. Şi el a fost ocupat cu ale lui.

Joaca de-a detectivii – deci care este concluzia?

Barbara nu ştie. Se ridică de pe scaun, vrea să plece, apoi (dintr-un impuls pe care nu ştie cum să şi-l explice), dă jos de pe perete copia peisajului pictat de William Turner. Seiful agenţiei este în spate. Şi, cu toate că este încuiat, Barbara vede ceva ce o neliniştește şi mai tare. Ori de câte ori umblă la seif, Holly răsuceşte rotiţa cu cifre la zero. Este una dintre fixaţiile ei. Normal că Pete n-ar fi făcut asta dacă el ar fi deschis seiful ultimul, numai că Pete n-a mai venit la agenţie de aproape o lună.

Barbara încearcă mânerul. E blocat. Nu ştie cifrul, deci nu are cum să vadă dacă a dispărut ceva dinăuntru. Tot ce poate face acum este să învârtă discul cu cifrul până la zero, să agaţe la loc tabloul şi să-şi sune fratele.

17

Emily intră pe aleea casei şi coboară din Subaru puţin cam prea repede. Prin urmare, o străpunge o altă durere cumplită în şale. Îi

este din ce în ce mai greu să creadă că țin departe de ei invazia senectuții, plan care li s-a părut perfect realizabil după ce s-au ospătat cu Jorge Castro.

Dar nu era un plan absurd, insistă ea să-și spună chiar și în momentele astea. *Este știință. Despre știință este vorba. Iar eu acum sufăr doar din cauza spasmelor musculare provocate de mișcare. O să-mi treacă la un moment dat și, după aceea, voi continua să mă refac.*

Cu palmele apăsate pe zona lombară, urcă treptele până la ușa din față. Roddy nu mai este pe terasă; acolo nu mai sunt decât carnețelul lui și o cană încă pe jumătate plină cu cafea. Emily se uită la carnețel și se îngrijorează când vede că scrisul lui – atât de frumos și clar odinioară – este acum din ce în ce mai lăbărțat și șovăielnic. Nici măcar n-a mai ținut seama de dungile albastre de pe pagină. Propozițiile lui urcă și coboară, de parcă le-ar fi scris pe iahtul lor în plină furtună.

Se așteaptă să-l găsească în living sau în biroul de la parter. Numai că nu este nicăieri. Când intră în bucătărie și vede că ușa de la subsol este deschisă, Emily simte că i se urcă stomacul în gât. Se repede la ușă.

— Roddy?

Însă îi răspunde femeia din cușcă. Scârba aia băgăcioasă și nenorocită.

— Este aici, doamnă profesor. Cred că tocmai ce și-a ținut ultima prelegere.

18

Jerome o anunță pe Barbara că nu mai poate veni acum acasă. Era o cursă programată la 12:40 p.m., dar, când a sunat să-și rezerve un loc în avion, i s-a spus că zborul a fost anulat din cauza Covidului. Pilotul și alți trei membri ai echipajului au ieșit pozitivi la teste.

— O să văd dacă pot să închiriez o mașină. Că doar nu-s decât opt sute de kilometri. Aș putea să ajung mâine, înainte de miezul nopții. Ba chiar mai devreme, dacă nu-i prea aglomerat pe autostrăzi.

— Crezi că ai vârsta legală ca să închiriezi o mașină?

Nu știe, dar speră din tot sufletul să fie așa. Vrea să-l aibă alături, tare mult își dorește asta.

— Acum două luni am împlinit vârsta legală. Ba pot chiar să-mi încasez singur drepturile de autor. Ce părere ai?

— Vrei să știi ce părere am? Am impresia că a fost cineva în biroul lui Holly. Sunt aici și asta-i părerea mea.

Îi spune în continuare cum a trebuit să deschidă computerul care *nu* se afla în starea de repaus și cum discul de la seif era oprit la 7 în loc de 0.

— Tu ai parola? Aia care a intrat în vigoare de la începutul lunii?

— Măăăi, nu o am. Nici n-am mai trecut pe acolo. Știi și tu că am avut treabă cu cartea.

Evident că Barbara știe.

— Poate s-a decis să-și închidă computerul de tot. Că i-am zis de multe ori cât curent electric consumă când e doar în standby. N-am nicio problemă cu asta. Dar chiar să nu pună la zero discul de la seif? Știi și tu cum e Holly...

— Dar ce să caute cineva acolo? spune Jerome.

După care își răspunde singur:

— Poate cineva vrea să știe ce a mai aflat în legătură cu cazul. Vrea să vadă dacă nu cumva există vreun raport scris sau înregistrarea vreunei discuții cu clienta ei. Neapărat s-o suni pe doamna Dahl. S-o avertizezi.

— Dar nu-i știu numă...

Acum își amintește de mesajul primit de la Penny. Numărul de telefon este deja în agenda ei.

— Ba da, îl știu. Dar îmi fac mult mai multe griji pentru Holly decât pentru mama lui Bonnie Dahl.

— Te înțeleg, surioară. Și eu simt la fel. Ce-ar fi să suni la poliție? S-o suni pe Isabelle Jaynes?

— Și ce să-i spun? Că Holly și-a parcat mașina aiurea și că a uitat să pună discul de la seif la zero? Și că avem nevoie să ne vină în ajutor Garda Națională?

— Mda, mda, pricep ce zici. Dar Izzy e o prietenă... mă rog, un fel de... Vrei s-o sun eu?

— Nu, mă descurc. Dar, înainte să o sun, spune-mi absolut tot ce știi despre cazul ăsta.

— Păi, ți-am..

— Da, da, mi-ai zis, dar eu eram cu capul la problemele mele, așa că spune-mi încă o dată. Te rog să faci asta pentru că am impresia că știu ce se întâmplă. E doar o impresie... și nu pot... și sunt atât de supărată... Te rog, mai spune-mi o dată. Te rog mult de tot.

Și el îi spune.

19

Emily coboară până la jumătatea scării și se oprește brusc când își vede soțul zăcând cu fața în jos, într-o baltă de sânge.

— Ce s-a întâmplat? răcnește ea. *Ce a pățit?*

— I-am tăiat gâtul, îi răspunde Holly.

Stă în capătul cuștii, lângă toaleta portabilă, lipită de peretele de ciment. Se simte incredibil de calmă.

— Vrei să-ți zic ce banc am inventat?

Emily coboară în goană ultimele șapte sau opt trepte. Mare greșeală. Se împiedică de ultima și își pierde echilibrul. Întinde mâinile ca să-și amortizeze căderea, iar Holly aude un pocnet sec când

lui Emily i se fracturează un os din brațul stâng – os bătrân și friabil. De această dată, nu mai răcnește, ci zbiară. Și nu de spaimă zbiară ea, ci de durere. Se târăște până la Roddy și îi întoarce capul spre ea. Sângele din tăietura de la gât a început să se coaguleze și se aude un pleoscăit când îi desprinde obrazul de podea.

— O proaspătă milionară intră într-un bar și își comandă un Mai Tai...

— *Ce-ai făcut? CE I-AI FĂCUT LUI RODDY AL MEU?*

— N-ai auzit? I-am tăiat gâtul ăla mizerabil, îi răspunde Holly, aplecându-se și luând cercelul aurit de pe jos. Cu ăsta. I-a aparținut lui Bonnie. Aș spune că este o răzbunare venită de dincolo de mormânt.

Emily se ridică în picioare... dar o face prea repede. Nu mai răcnește acum și nici nu mai zbiară, ci scoate un urlet asurzitor când îi explodează durerea atroce în spate. Brațul stâng îi atârnă într-o poziție nefirească.

De la cot și l-a rupt, își dă seama Holly. *Foarte bine!*

— *Dumnezeule! Dumnezeule mare! CE DURERE!*

— Ce rău îmi pare că nu ți-ai spart capul ăla nebun și malefic, îi spune Holly.

Ridică cercelul, care sclipește stins în lumina tuburilor de neon.

— Vino încoace, doamnă profesoară. Permite-mi să pun capăt suferințelor tale. Poate nu-i încă prea târziu să-ți prinzi soțul din urmă pe drumul spre iad.

Emily stă îndoită de mijloc, ca o cotoroanță din poveștile pentru copii. Părul, pieptănat și strâns de dimineață într-un coc simplu, dar elegant, a început să se desprindă din agrafe și-i atârnă pe obraji. Lui Holly i se pare că amănuntul acesta îi accentuează aspectul de vrăjitoare rea. Se întreabă dacă nu cumva și-a pierdut mințile, din moment ce se simte atât de calmă. Dar nu crede, pentru că un lucru îi este foarte clar: va muri cu siguranță dacă Emily Harris va reuși să urce înapoi în casă – și să coboare după aceea din nou la ea.

Bine măcar că de unul am scăpat, își zice ea – și, complet aiurea într-un asemenea moment, îi trece prin minte replica lui Bogart din *Casablanca*: „Ne rămâne Parisul."

Cu pași târșâiți și șovăielnici, Emily pornește spre scară. Se prinde de balustradă. Se uită în spate o singură dată, dar nu la Holly, ci la soțul ei, care zace mort pe podea. Apoi – încet, foarte încet, cu multe opinteli – începe să urce. Gâfâie tare și hârâit.

Holly strigă după ea:

— O proaspătă milionară intră într-un bar și își comandă un Mai Tai. Cazi și rupe-ți gâtul, ticăloaso, *cazi odată!*

Dar Emily nu cade.

20

Barbara crede că, totuși, există pe spatele cărții o explicație pentru dispariția lui Holly. Cu condiția să consideri că Penny Dahl este spatele cărții. Pe stâlpul unui felinar din apropiere de parcarea Blocului Frederick este pus un anunț cu TÂNĂRĂ DISPĂRUTĂ. Hârtia este decolorată de soarele arzător din ultimele trei săptămâni și o bucată din ea s-a dezlipit și acum flutură ușor în adierea caldă a dimineții, dar Barbara încă poate desluși chipul surâzător al fetei.

E moartă, își spune ea. *Fata asta este moartă. Te implor, Doamne, ajută-ne să nu fi murit și Holly.*

Sună la numărul lui Penny Dahl. Până când i se răspunde, se uită din nou la fotografia cu tânăra blondă și zâmbitoare de pe stâlp. Nu pare mult mai mare decât ea.

Te rog, doamnă Dahl. Răspunde naibii odată la telefon!

Penny îi răspunde chiar acum și Barbarei i se pare că respiră puțin cam greu.

— Alo?

— Sunt Barbara Robinson, doamnă Dahl.

— Ai primit mesajul meu? Ai găsit-o? E bine?

Barbara nu înțelege dacă femeia vorbește despre Bonnie sau despre Holly. Însă, în ambele cazuri, răspunsul este același.

— Nu am găsit-o încă. Știu că trebuia să vorbiți cu Holly aseară. V-a trimis cumva un raport scris? V-ați verificat e-mailul?

— Da. N-am primit nimic.

— Vreți, vă rog, să vă mai uitați o dată?

Penny Dahl îi spune să aștepte. Barbara rămâne cu ochii la fiica dispărută a acestei femei. Tipul clasic de majoretă: blondă, frumoasă, visul oricărui tânăr alb. Barbara așteaptă în continuare. A început să transpire – tare cald mai e și azi! Se tot gândește la discul de la seif. *Scuze, ați greșit numărul,* își zice ea.

Penny se întoarce la telefon.

— Nu. Tot nimic.

Deci dacă există un raport înseamnă că ar trebui să fie în computerele de la agenție. Barbara îi mulțumește lui Penny și îl sună pe Pete Huntley. Răspunde chiar el, pentru că, sătulă până peste cap de atâtea cicăleli, fiica sa i-a dat înapoi telefonul.

— Barbara la telefon, Pete. Nu mă întreba nimic, că îți zic eu: tot n-a apărut.

Și îi povestește cum a găsit Priusul, în alt loc și într-o poziție în care Holly nu l-ar fi parcat niciodată; și îi mai spune și despre ciudățenia de la discul seifului. Apoi îi pune ea cea mai importantă întrebare: are cumva parola de la computerele agenției, parolă modificată automat la întâi iulie?

Trebuie să aștepte ca să-i treacă lui accesul de tuse. Apoi Pete îi răspunde:

— Nu. Holly se ocupă de chestiile astea.

— Și ești *convins* că nu ți-a dat-o și ție?

— Da. Aș fi notat-o undeva. Să știi că nici combinația de la seif n-o am. Pe aia mi-a dat-o acum câteva luni și mi-am notat-o, dar am pierdut hârtia. Oricum nu folosesc niciodată seiful. Îmi pare rău, draga mea.

Barbara este dezamăgită, dar deloc surprinsă. Îi mulțumește, închide telefonul și rămâne cu ochii la blonda surâzătoare de pe anunțul cu persoană dispărută. Căldura i-a învins deodorantul și acum i se prelinge transpirația de la subsuori. Oricum nu crede că ar exista în seif o copie printată a raportului. Holly ține morțiș să le păstreze pe toate în „cutie" – așa îi zice ea computerului – până este rezolvat cazul. Nu suportă să printeze din nou după ce face niște schimbări sau după ce mai adaugă câte ceva – asta-i altă manie a ei. Dar, dacă a scris un raport și l-a stocat în cloud, acolo va și rămâne până va veni un IT-ist – și nu unul oarecare, ci foarte priceput – care să fie capabil să intre în computerele de la „Ce-am găsit...", iar atunci s-ar putea să fie prea târziu. *Aproape sigur* va fi prea târziu.

Jerome i-a spus că ar trebui să o sune pe Isabelle Jaynes, iar ea i-a zis că o s-o facă. Dar, la ce bun? N-au trecut nici douăzeci și patru de ore de la dispariția lui Holly. Nu există nicio pată de sânge și niciun semn de luptă nici acasă la ea și nici la birou. Nu îi poate cere lui Izzy să îi dea Priusul în urmărire, pentru că el se află în garajul subteran al blocului. Singura problemă este că a fost parcat aiurea și în alt loc, dar oamenii fac mereu asta.

Nu și Holly. Ea nu ar face niciodată așa ceva.

Barbara se hotărăște să se ducă acasă. Bine că părinții sunt la serviciu, pentru că nu vrea să-i necăjească. Nu vrea decât să se întoarcă mai repede Jerome. Și îl sună. Primește un mesaj care o anunță că fratele ei nu poate răspunde la telefon deoarece conduce mașina. Barbara își spune că asta-i o veste bună, dar nu i se prea pare că ar fi. Nimic nu i se mai pare în regulă.

21

Poate o să cadă în casă, își zice Holly. Și-a rupt deja un braț... *posibil să aibă ghinion în continuare.* Dar nu prea crede că așa va fi.

Începe să aștepte și, chiar când îi înmugurește din nou speranța în suflet, vede un pantof pe treapta cea mai de sus. Apoi al doilea pantof. Apoi tivul fustei nebunei. Aceasta coboară încet, treaptă cu treaptă, gâfâind și ținându-se strâns de balustradă cu mâna dreaptă – mâna cea teafără. Mâna stângă îi atârnă moale. Atât de palid îi este chipul, încât ai zice că e un cadavru ambulant. Are o armă îndesată în cureaua de la fustă. Holly nu-i vede decât patul, dar ar recunoaște oriunde revolverul ăla. Emily vrea să o omoare cu arma preferată a lui Bill Hodges.

— Jigodie ordinară! scrâșnește Emily, când ajunge la piciorul scării. A trebuit să-ți bagi tu nasul în treburile noastre și să strici totul!

— Era deja stricat cu mult înainte să apar eu.

Holly se retrage încet-încet, până ajunge în capătul cuștii și nu mai are unde să se retragă. Ridică și mâinile, de parcă așa ar reuși să se protejeze.

— A fost efectul placebo încă de la bun început, Emily. Speranța ajută la refacerea metabolismului. Știu chestia asta pentru că eu însămi sunt nițeluș cam ipohondră. Și am văzut statisticile. De ani buni, oamenii de știință discută despre efectul placebo. Sunt sigură că și soțul tău știa de el, numai că nu ți-a spus.

Ei bine, de o mare dezamăgire ar avea parte Holly dacă speră să-i provoace femeii același fel de furie care l-a împins pe bărbatul ei să acționeze atât de necugetat. Și la fel de dezamăgită ar fi și dacă nădăjduiește cumva ca Emily să-și tragă un glonț în burtă când scoate revolverul Smith & Wesson de la brâu. În realitate, nu simte absolut nimic, dar are toate simțurile la pândă – într-un mod aproape supranatural. Vede absolut tot ce se petrece în jur, aude absolut

tot – chiar și hârâiala aia vagă pe care o scoate Emily Harris de fiecare dată când respiră. Holly se întreabă dacă toți oamenii, sau măcar cei care se află în pragul morții, au parte de această experiență de o claritate aproape divină, ca și cum ar fi o ultimă încercare a creierului lor de a cuprinde toată lumea din jur, înainte ca această lume să se stingă pentru totdeauna.

Emily se uită la soțul ei întins pe podea.

— Vai, sărmane Roddy! murmură ea. Cât de bine l-am cunoscut...

— Ascultă la tine ce spui, zice Holly, cu spatele la perete și cu mâinile lipite de betonul rece. O canibală care citează din Shakespeare[1]. Meriți un loc în *Cartea Recorduri*...

— Taci! *Taci!*

Dar Holly nu are de gând să tacă. Prea a fost un șoricel supus toată viața ei. Mama îi zicea: *Tu să vorbești numai atunci când ești întrebată.* Unchiul Henry: *Copiii trebuie văzuți, nu auziți.* Ei, la naiba cu toate astea! Ba nu, la *dracu'* cu ele! În doar câteva secunde, femeia asta o s-o amuțească pentru totdeauna. Numai că nu vrea să se lase așa de ușor. Cu Roddy, a avut ultimul cuvânt, de ce nu l-ar avea și acum?

— Voiam să-ți spun bancul ăla inventat de mine. O proaspătă milionară intră într-un bar și...

— *Taci!*

Emily scoate revolverul și trage. Deși o armă de calibru relativ mic, face un zgomot asurzitor în subsolul acesta. O scânteie sare dintr-una din gratiile sudate personal de Roddy (descoperise el un filmuleț pe YouTube care te învață cum să le faci). Holly observă că, din peretele de beton din spatele toaletei albastre se desprinde o

[1] Aluzie la replica lui Hamlet, din piesa cu același nume de William Shakespeare – „Alas, poor Yorick. I knew him, Horatio." (n. tr.).

aşchie care o ia în sus. Şi îşi spune: *Nici măcar să mă feresc n-am avut timp.*

— ...şi îşi comandă un Mai....

— *Taci!*

Holly face repede câţiva paşi la stânga, tocmai când Emily trage din nou. Acum nu mai sare nicio scânteie; glonţul trece printre gratii şi face în perete o gaură de dimensiunea unei monede, chiar în locul unde a stat Holly cu o secundă înainte. Arma tremură în mâna lui Emily, iar Holly înţelege: *E stângace şi tocmai mâna aia şi-a rupt-o. Trage cu mâna cu care nu e obişnuită.*

— Şi îşi comandă un Mai Tai. Ai fost atentă până aici? *Mie* mi se pare că-i un banc destul de bun. Barmanul începe să i-l prepare şi femeia aude pe cineva spunându-i: „Felicitări, Holly! Meriţi..."

Emily vrea să ajungă mai aproape, ca să-i fie mai uşor s-o nimerească. Dar se împiedică în halatul lui Roddy şi cade iarăşi, cu un genunchi pe fundul răposatului profesor şi cu celălalt pe podeaua de ciment. Când aterizează, parcă se frânge din talie. Urlă de durere şi revolverul se descarcă. Glonţul intră în ceafa lui Roddy. Nu că l-ar mai deranja acum.

Rămâi acolo, o îndeamnă Holly în gând. Rămâi acolo, nu te ridica. NU TE RIDICA!

Însă Emily se ridică, deşi încă ţipă de durere şi nu reuşeşte să stea perfect dreaptă. Acum, lui Holly nu i se mai pare că ar semăna cu o vrăjitoare, ci mai degrabă cu Cocoşatul de la Notre-Dame. Ochii ei mai au puţin şi o să-i cadă din orbite, atât de bulbucaţi sunt. E murdară la gură, dar Holly refuză să-şi imagineze ce o fi mâncat femeia asta, nutrind speranţa deşartă că o să prindă ceva puteri înainte să coboare şi s-o ucidă pe Holly cu arma mentorului ei.

— Haide! o îndeamnă Holly. Arată-mi de ce eşti în stare!

Mai face câţiva paşi în stânga, pe lângă perete, având grijă să stea cu capul mai în jos şi simţindu-se la fel de fragilă ca unul dintre

bibelourile mamei sale. Numai că, de această dată, reacția ei puțin mai lentă, iar Emily este puțin mai norocoasă. Holly simte o arsură pe brațul drept, chiar deasupra cotului. Pentru că și ea l-a citit pe Shakespeare, se gândește tot la o replică din *Hamlet*: „O lovitură, a fost într-adevăr o lovitură." Dar una ușoară. Nu o doare prea rău. Nu încă.

— Așa..., și ea aude pe cineva care-i spune: „Felicitări, Holly! Meriți până și ultimul bănuț din averea aia." Se uită în jur și nu vede pe nimeni. Apoi aude o voce din *cealaltă parte*, zicându-i...

— *Taci, taci, TACI!*

Holly se lasă în genunchi exact în fracțiunea de secundă când Emily trage încă o dată. Aude bâzâitul glonțului care-i trece pe deasupra capului, atât de aproape, că-i poate face o cărare în păr. *Probabil* chiar i-a făcut.

— Scuze, doamnă profesoară, spune ea, ridicându-se în picioare. Pistoalele sunt utile doar când tragi cu ele de la distanță mică.

Își simte mâneca îmbibată cu sânge. Este cald, și asta e de bine. Sângele cald înseamnă viață.

— Plus că tragi cu dreapta, iar tu ești stângace. Hai să terminăm odată! O să te ajut eu. Lasă-mă doar să-mi spun bancul până la capăt.

Se duce până în fața cuștii și își lipește capul de gratii. Gratiile sunt reci.

— Deci, *cealaltă* voce îi spune: „Arăți foarte bine în seara asta, Holly!" Dar, când se uită în direcția aia, tot nu vede pe nimeni! Barmanul se întoarce cu băutura și...

Emily se repede spre cușcă – se clatină, se împleticește, dar reușește să se țină pe picioare. Lipește de fruntea lui Holly țeava scurtă a revolverului lui Bill și apasă pe trăgaci. Se aude un pocnet sec când cuiul percutor lovește camera lăsată goală de Holly, așa cum a învățat-o Bill... pentru că revolverele astea, spre deosebire de arma lui de serviciu (care era un Glock), nu sunt prevăzute cu siguranțe.

Emily nici măcar nu are timp să înțeleagă ce s-a întâmplat, că Holly își scoate mâinile printre gratii, o apucă de cap și i-l răsucește cu toată puterea spre stânga. Atunci când baba asta nebună și-a rupt mâna, s-a auzit un pocnet. Însă acum aude un *pârâit* înfundat. Lui Emily i se înmoaie genunchii. Se prăbușește. Capul îi alunecă din strânsoare și Holly rămâne în mâna stângă doar cu câteva fire de păr alb. I se par scârboase, ca niște pânze de păianjen, și își șterge repede palma de bluză. Își aude propria respirație: anevoioasă, șuierătoare. Iar lumea din jur parcă se întunecă. Dar nu trebuie să se întâmple așa ceva, nu, în niciun caz! Așa că începe să-și dea palme peste față. Sângele îi țâșnește din mâna rănită și stropește gratiile cuștii.

Emily parcă stă pe vine, cu picioarele sub ea, dar răsucite în direcție opusă de la genunchi în jos. Capul și-l ține lipit de cușcă. Nasul i s-a proptit de una dintre gratii și acum seamănă cu un rât de porc. La fel ca picioarele, și ochii ei par a se holba în direcții opuse. Holly se lasă în genunchi, deschide fanta de la baza cuștii și își recuperează revolverul. Sigur, nu mai are gloanțe, dar tot s-ar putea să-i fie de folos. Dacă Emily mai este în viață (deși Holly nu crede asta), dacă face vreo mișcare cât de mică, Holly are de gând să-i crape capul ăla dement.

Nicio mișcare. Holly numără până la șaizeci cu glas tare. Fără să se ridice, întinde mâna printr-un pătrat de la baza cuștii și atinge gâtul lui Emily cu degetele. Femeii îi cade capul pe umăr, iar asta îi spune lui Holly tot ce trebuie să știe (ce deja știe); însă continuă să-și țină degetele apăsate pe gâtul babei nebune și numără încă o dată până la șaizeci. Nu simte nimic. Nici măcar câteva ultime bătăi răzlețe ale unei inimi muribunde.

Continuând să respire greu și șuierat, Holly vrea să se ridice, însă nu o țin picioarele. Cade în fund pe salteluța de yoga. Trăiește. Nu-i vine să creadă. Ba crede. O convinge durerea din coaste.

O convinge usturimea din braț. O convinge și setea. Are impresia că ar putea să bea acum toată apa din Marile Lacuri, până la ultima picătură.

Au murit amândoi. Bărbatului i-a tăiat gâtul, femeii i l-a sucit. Dar tot închisă în cușcă a rămas și tot nu știe nimeni unde este. Sigur, până la urmă, o să vină cineva și o s-o găsească. Dar peste cât timp? Și cât poate să reziste un om fără apă? Nu știe. Nici nu-și mai aduce aminte când a băut ultima dată.

Își ridică mâneca de la bluză, gemând de durere când materialul se dezlipește de rană. Vede acum că nu-i doar o simplă zgârietură. Îi este găurită pielea la vreo cinci centimetri deasupra cotului și își vede carnea de dedesubt. Dar nu și osul. Ceea ce probabil că e de bine. Numai că îi curge mult sânge de acolo. Și știe că pierderea de sânge îți face și mai multă sete, iar ei acum îi este o sete cumplită și, curând, îi va fi și mai... și mai cum? Cum se zice când ceva e mai mare decât cumplit? Nu mai știe care-i cuvântul ăla, așa cum nu mai știe nici câte zile poate să trăiască un om fără să bea apă.

Pe amândoi i-am omorât din cușcă. Ei, chestia asta *ar trebui să intre în Cartea Recordurilor!*

Se apucă să-și scoată bluza. Este un proces lent și dureros, dar reușește în cele din urmă. Și-o înfășoară în jurul rănii – alt proces lent - și și-o înnodă cu dinții. Apoi se sprijină cu spatele de peretele de ciment și începe să aștepte.

— O proaspătă milionară intră într-un bar, hârâie ea, și își comandă un Mai Tai. Barmanul începe să i-l prepare și ea aude pe cineva spunând: „Meriți toată averea aia, Holly. Până la ultimul bănuț." Se uită în direcția de unde a auzit vocea, dar nu vede pe nimeni. Apoi aude o voce din *cealaltă* parte: „I-ai omorât pe amândoi, deși erai închisă în cușcă, ai intrat în Cartea Recordurilor. Bravo, ești o vedetă!"

Oare s-a mișcat Emily? Precis că nu. Precis că-i doar imaginația ei care-i joacă feste. Holly știe foarte bine că n-ar mai trebui să vorbească, pentru că o să i se facă și mai sete. Dar simte că trebuie neapărat să spună până la capăt afurisitul ăla de banc, chiar dacă publicul ei este format doar din doi bătrâni morți.

— Barmanul se întoarce și ea îi zice: „Aud tot felul de voci, care-mi spun lucruri foarte frumoase. De unde vin?" Iar barmanul îi răspunde... îi răspunde...

Holly își pierde cunoștința.

22

Când Holly leșină (fără să spună bancul până la capăt), Barbara intră în camera care este acum biroul lui Jerome. Se uită la harta scoasă la imprimantă, pe care sunt făcute punctele roșii care marchează locul fiecărei dispariții, inclusiv semnul făcut de ea pentru Jorge Castro, despre care nu mai știe nimeni nimic din toamna lui 2012. Barbara a făcut punctul acela pe Ridge Road, vizavi de casa Oliviei. Ți-am spus că l-am văzut chiar înainte să dispară? așa i-a zis Olivia. *Alerga. Numai seara târziu alerga, făcea drumul până în parc și înapoi. Chiar și pe ploaie, iar atunci ploua destul de tare.* Și i-a mai zis ceva: *Nu l-am mai văzut de atunci.*

Acum Barbara schițează un traseu pe Ridge Road, din campusul Bell și până în parc. Până la locul de joacă din parc. Dacă acolo s-a întâmplat ce s-a întâmplat? Pentru că este o parcare, unde putea să staționeze o dubiță, la fel ca aceea din înregistrările video de la magazinul unde a fost Bonnie...

O frământă ceva. Ceva despre dubiță? Despre Ridge Road? Despre amândouă? Nu știe, dar este convinsă că Binoclul-Olandez și-ar fi dat seama din prima.

Îi sună telefonul. Jerome. O roagă să-l pună la curent cu ce a mai aflat. Ea îi spune cui i-a dat telefon și cui nu: lui Izzy Jaynes. El o liniștește, zicându-i că a avut dreptate să nu o sune. Îi mai spune că merge destul de bine, că a ajuns deja în New Jersey, dar că nu vrea să depășească limita de viteză. Barbara nu are nevoie să-l întrebe de ce nu o face, pentru că știe foarte bine motivul: fratele ei este Negru. Tocmai din cauza asta nu vrea să riște nici să vorbească la telefon în timp ce conduce. A intrat într-un popas de pe marginea autostrăzii ca să o poată suna. Iar acum vrea să pornească din nou la drum.

Chiar la finalul discuției, Barbara nu se mai poate stăpâni și îi mărturisește teama cea mare:

— Dacă a murit, J?

El nu-i răspunde imediat. Fata aude doar vuietul traficului de pe autostradă. Apoi Jerome spune:

— N-a murit. Aș simți dacă așa ar fi. Tre' s-o iau din loc, surioară. Ajung diseară, înainte de miezul nopții.

— Eu o să mă întind puțin, zice Barbara. Poate-mi vine vreo idee. Am impresia că știu mai multe decât mi se pare că aș ști. Ți s-a întâmplat și ție vreodată?

— Destul de des.

Barbara se duce în camera ei și se întinde pe pat. Nu se așteaptă să adoarmă, dar speră să-și poată limpezi mintea. Închide ochii. Se gândește la Olivia și la poveștile ei. Își amintește că a întrebat-o pe bătrâna poetă cum a ajuns să facă fotografia aceea cu Bogart în fața Fântânii Trevi. Voia mai ales să afle de ce se holba și avea zâmbetul acela uimit. Iar Olivia i-a răspuns: *Par uimită pentru că era cu mâna pe fundul meu.*

Și Barbara adoarme.

23

Holly se află în solariul de la Căminul de Bătrâni Rolling Hills. Acolo nu sunt decât mama și unchiul ei. Nimeni altcineva. Stau la una dintre mese, beau ceai rece din pahare înalte și se uită la o partidă de bowling difuzată la televizorul cu ecran uriaș.

— Îmi dați și mie puțin ceai? hârâie Holly, rămasă aproape fără voce. Mi-e sete.

Se uită la ea amândoi. Ridică paharele, de parcă ar toasta în sănătatea ei, și beau. În buza fiecărui pahar este înfiptă câte o felie de lămâie. Precis că este foarte rece ceaiul, pentru că pereții paharelor sunt acoperiți cu stropi de condens. Tare mult își dorește Holly să poată linge stropii ăia. Pe toți i-ar linge, ar suge feliile de lămâie, apoi ar bea tot ceaiul.

— N-ai fi fost în stare să gestionezi atât de mulți bani, spune unchiul Henry și soarbe din pahar. Am făcut-o spre binele tău.

— Ești foarte fragilă, spune Charlotte și soarbe și ea puțin ceai.

Cât de delicat este gestul ei! Cum de nu dă paharul peste cap? Așa ar face Holly, dacă i l-ar oferi. Și pe al ei, și pe al unchiului Henry.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Charlotte i-l întinde.

— Bea-l tu!

I-l întinde și unchiul Henry.

— Și pe al meu.

Și încep amândoi să scandeze:

— Însă doar când ai să te hotărăști să termini cu toată nebunia asta și să te întorci acasă.

Holly reușește să se târască afară din visul acesta. Realitatea ei de acum este cușca din subsolul soților Harris. Încă o dor coastele și parcă i-a turnat cineva gaz pe brat și după aceea i-a dat foc. Însă durerile acestea sunt mai puțin importante decât setea din ce în ce

mai crâncenă care o mistuie. Bine măcar că nu-i mai sângerează rana făcută de glonț, pentru că pata de pe bandajul improvizat este maro, nu roșie. Își spune că o va durea înfiorător de tare când își va desprinde bluza de pe rană, dar nu o va face acum.

Se ridică în picioare și se apropie de gratii. Cadavrul lui Rodney Harris este în apropierea scării. Emily zace pe o parte. Probabil că a lăsat deschisă ușa dinspre bucătărie, pentru că au intrat muștele, care savurează sângele scurs din rana lui Roddy. Și e sânge din belșug acolo.

Mi-aș vinde și sufletul pentru un pahar cu bere... își zice Holly. Și nici măcar nu-mi place berea.

Își amintește cum s-a terminat visul, cu scandările mamei și unchiului Henry: *Doar când ai să te hotărăști să termini cu toată nebunia asta și te întorci acasă.*

Își repetă că tot o să vină cineva până la urmă. *Trebuie* să vină cineva. Întrebarea este în ce stare o va găsi. Sau dacă va mai fi în viață. Totuși, chiar și acum, când o doare tot corpul, când stă încuiată într-o cușcă de la subsol, când se află în compania a două cadavre, când moare de sete...

— Nu regret nimic, cârâie ea. *Absolut nimic.*

Mă rog, ceva-ceva tot regretă. Mare greșeală a fost să se ascundă în spatele drujbei.

Și își spune: *Trebuie să învăț să am mai multă încredere în intuiția mea. Va trebui să lucrez la asta.*

24

Și Barbara visează. În visul acesta al ei, se vede năvălind în casa Oliviei Kingsbury de pe Ridge Road și o găsește pe bătrâna poetă în scaunul ei din living, citind o carte de poezii – *Driving*

into the Wreck de Adrienne Rich[1] – și mâncând un sendviș. Pe măsuța de alături, este o cană în care aburește ceaiul.

— Am crezut că ai murit! strigă Barbara. Mi-au zis că ai murit!

— Aiurea, spune Olivia, lăsând cartea din mână. Am de gând să trăiesc până la o sută de ani. Ți-am povestit despre ședința aia de catedră în care Jorge Castro s-a opus desființării atelierului de poezie? Lui Emily nu i s-a șters nicio secundă de pe buze zâmbetul, dar se uita la el...

Tocmai acum sună telefonul Barbarei, iar visul se destramă. Oricum, a fost minunat, pentru că Olivia era vie în el. Din nefericire, a fost doar un vis. Ia telefonul și vede pe ecran chipul surâzător al mamei ei. Vede și cât este ceasul: 4:03 p.m. Înseamnă că Jerome a ajuns deja în Pennsylvania.

— Bună! începe ea, dar trebuie să se întrerupă ca să-și dreagă glasul. Bună, mami!

— Trăgeai un pui de somn?

— Am vrut doar să stau un pic întinsă, dar cred că am adormit. Am visat că Olivia trăiește.

— Of, scumpa mea, îmi pare atât de rău! Și eu am avut vise din astea după ce s-a prăpădit bunica Annie. Și mereu îmi părea rău când mă trezeam.

— Da, cam așa.

Barbara își trece mâna prin păr și încearcă să-și aducă aminte ce îi spunea „Olivia-din-vis" când a sunat telefonul și a trezit-o. I se pare ceva la fel de important ca presimțirea aceea pe care a avut-o despre dubița din imaginile de la Jet Mart. *Precis că Olandezul ar fi știut,* își zice ea. *Olandezul și-ar fi dat imediat seama despre ce e vorba.*

---

[1] Adrienne Cecile Rich (1929–2012) – poetă și eseistă, susținătoare fervent a mișcării feministe (n. tr.).

— ...Holly?

— Ce?

— Te-am întrebat dacă ai dat de urma lui Holly. Sau dacă a luat legătura cu tine.

— Nu, nu încă.

Tot nu vrea să-i mărturisească Tanyei temerile ei. Poate o va face după ce va ajunge Jerome acasă, dar nu înainte.

— Probabil a plecat din oraș ca să rezolve toate problemele rămase după moartea mamei ei, spune Tanya, după care își coboară puțin vocea. Nu i-aș spune-o niciodată lui Holly, dar eu cred că Charlotte Gibney de prostie a murit, nu de Covid.

Barbara zâmbește.

— Cred că Holly și-a dat seama de asta, mami.

— Te-am sunat să te anunț că iau cina cu tatăl tău la un restaurant de fițe.

— Bravo! exclamă Barbara. La care dintre ele?

Tanya îi spune, dar tânăra nici n-o mai aude. Parcă a trăsnit-o ceva în cap.

Care dintre ele?

— ...la data respectivă.

— Aha, bine.

Tanya începe să râdă.

— Măcar ai auzit vreun cuvânt din ce-am spus? Am zis că ne sărbătorim mai devreme anii de căsnicie, pentru că el o să fie plecat la data respectivă. Dacă vrei să-ți comanzi ceva de mâncare, să știi că sunt niște bani în sertarul de la bucătă...

— Petrecere frumoasă, mami! Trebuie să închid. Te iubesc.

— Și eu te iu...

Dar Barbara a închis deja și acum se uită la toate schimburile de mesaje cu Holly. Uite-l: *Pe care dintre ei?*

Barbara i-a pus întrebarea asta pentru că știa *doi* dintre bărbații din fotografia primită de la Holly. Unul era Cary Dressler, tipul ăla mișto, după care erau topite toate fetele din clasa ei. Celălalt era profesorul Harris. L-a cunoscut în ziua când s-a dus în vizită la soția lui, cu speranța că o va recomanda Oliviei Kingsbury. Iar domnul Harris își spăla mașina. Dar, pentru că era cald în ziua aia de iarnă, erau deschise ambele uși ale garajului și așa a observat ea o dubiță înăuntru. Oare el a văzut-o când s-a uitat și din cauza asta s-a grăbit să închidă ușa? Ca să ascundă dubița?

Rahat! Tu singură inventezi toate aiurelile astea.

Posibil, dar acum știe ce voia Olivia să-i spună în visul întrerupt de apelul mamei sale. Și știe asta pentru că, de fapt, Olivia chiar i-a spus-o la un moment dat: *Lui Emily nu i s-a șters zâmbetul de pe buze..., dar se uita la el de parcă ar fi vrut să-l omoare.*

Pe Jorge Castro. Pe primul dintre dispăruți.

— Ești nebună la cap, își zice Barbara în șoaptă. Doar pentru că *profesorul* îl cunoștea pe Cary Dressler... iar *soția lui* îl cunoștea pe Castro... și nu-l avea deloc la inimă...

Ți-am spus că l-am văzut chiar înainte să dispară?

— Ești rău de tot cu capul, se gratulează din nou Barbara. Oamenii ăștia sunt *bătrâni.*

Dar... Bonnie Dahl. *Ultima* dispariție. Să fie ea...

Se repede în biroul lui Jerome, deschide calculatorul și caută pe Google. După care o sună pe Marie Duchamp.

— Mai ții minte când ne-a povestit Olivia despre petrecerea de Crăciun a soților Harris? Că au trimis tineri costumați în Moș Crăciun la toți invitații, cu aperitive și cu bere?

— O, da, râde Marie. Dar ar fi trebuit să fie costumați doar în *spiriduși.* Olivia zicea că-i tipic pentru Emily Harris, că voia cu tot dinadinsul să țină petrecerea aia. Pentru ea, nu conta deloc că eram în plină pandemie de Covid. Așa că i-am mâncat aperitivele și i-am

băut berea – Livvie, chiar două cutii, deși eu m-am împotrivit cât am putut. Numai că am decis să nu intrăm pe Zoom.

— Zicea că o tânără blondă v-a adus gustările și berea. O spiridușă blondă și drăguță.

— Parcă da...

Din păcate, tonul lui Marie nu este prea sigur.

— Ai recunoaște-o dacă ți-aș trimite o poză?

— Ei, Barbara, era costumată și mascată...

— Of! se dezumflă Barbara. La naiba! În fine, asta e, mulțu...

— Nu, nu, nu! Stai puțin! Fetei care a venit la noi îi era frig pentru că mersese cu bicicleta, așa că Olivia i-a dat să bea o guriță de tărie. Mi-aduc aminte, pentru că Olivia i-a zis: „Îți dau niște whisky, dacă-ți scoți mustățile." Și așa a și făcut. Era așa de drăguță! Părea să se distreze de minune. Cred că aș putea s-o recunosc.

— Îți trimit chiar acum poza. Să nu închizi.

Datorită mamei sale, conturile de Facebook și de Instagram ale lui Bonnie încă sunt active, așa că Barbara poate să-i trimită lui Marie fotografia cu Bonnie pe bicicletă, îmbrăcată într-un tricou cu bretele și un șort alb.

— Ai primit-o?

Imposibil să fie ea. Nu se poate. Nu se poate.

— Da. Ea este. Ea a fost spiridușa care a venit la noi de Crăciun. Dar de ce vrei să știi?

— Mulțumesc, Marie.

Barbara închide telefonul. A luat-o cu amețeală. Poate că nu înseamnă nimic faptul că profesorul Harris îl cunoștea pe Cary Dressler. Și poate că nu are nicio importanță faptul că Emily Harris nu putea să-l sufere pe Jorge Castro. Însă chiar și coincidența asta cu Bonnie? Și, dacă mai pui la socoteală și dubița...

Îi vine să-l sune pe Jerome, dar nu o face. Dacă îl întârzie acum din drum, va trebui apoi să accelereze și s-ar putea să fie tras pe

dreapta de poliție. La fel ca toate persoanele de culoare din oraș, Barbara știe ce s-a întâmplat cu Maleek Dutton, după ce a fost tras și el pe dreapta.

Ce să facă?

Răspunsul pare evident – să se ducă la casa cu numărul 93 de pe Ridge Road și să vadă dacă nu cumva Holly este acolo. Dacă nu este, să afle unde ar putea să fie. Poate că soții Harris nu au absolut nicio legătură cu toate disparițiile astea. Barbara nu pricepe de ce ar avea, că doar oamenii în vârstă nu ajung să fie asasini în serie. De un singur lucru este sigură: și Holly știa ce știe ea acum și *precis* acolo s-ar fi dus mai întâi.

Barbara nu se teme de Roddy și de Emily, dar ar mai putea să fie și altă persoană implicată în povestea asta. Ceea ce înseamnă că trebuie să-și ia niște măsuri de precauție. Deschide dulapul, se ridică pe vârfuri și îi dă la o parte de pe raftul de sus pe Oingo și Boingo, ursuleții din pluș cu care dormea în copilărie, ca s-o păzească de baubau. Normal că acum nu mai are nevoie să fie păzită, dar nu se îndură să renunțe la ei, pentru că sunt niște amintiri foarte prețioase.

În spatele lor este o cutie în care a fost o pereche de adidași Nike. O ia și o deschide. După întâmplarea cu Chet Ondowsky, n-a mai putut să-i ceară o armă lui Holly, pentru că precis ar fi refuzat-o și i-ar fi sugerat să facă psihoterapie. Așa că i-a cerut lui Pete, după ce l-a pus să-i promită că nu va spune nimănui. Fără să-i pună nicio întrebare, el i-a dat un pistol mic, de calibrul .22; iar atunci când ea a vrut să i-l plătească, Pete a clătinat din cap și i-a spus doar atât: „Ai grijă doar să nu te împuști singură cu el, drăgălașo, și nici pe altcineva." S-a gândit puțin și a adăugat: „Decât dacă o merită."

Evident că Barbara nu se așteaptă să tragă azi cu pistolul, dar poate trebuie să amenințe pe cineva. Trebuie neapărat să afle unde

este Holly. Și, dacă soții Harris vor susține sus și tare că habar n-au și dacă ei i se va părea că o mint, atunci... da, posibil să-i amenințe cu pistolul. Chiar dacă o vor reclama la poliție după aceea.

În fond, n-aș fi prima poetă care ajunge la închisoare, își spune Barbara.

Înainte să iasă din casă, ia o șapcă din cuierul de lângă ușă, și-o pune și încremenește. Se gândește la computerul lui Holly – închis de tot, nu în standby, cum ar fi trebuit să fie. Se gândește la discul seifului, care nu era la zero. Și apoi își aduce aminte de femeia pe lângă care a trecut în holul de la intrarea Blocului Frederick – femeia aceea ieșea, iar ea intra. Ține bine minte că femeia șchiopăta. Și purta o șapcă asemănătoare cu cea pe care tocmai și-a pus-o ea. Și femeia ținea capul în jos, așa că Barbara a văzut ce scria pe ea: „Columbus Clippers".

Nu are de unde să știe dacă femeia aceea era Emily Harris, dar știe foarte bine că și Holly are o șapcă cu logoul ăla. În oraș sunt foarte mulți oameni care poartă șepci de la diverse echipe de baseball, de la Indians, de la Cardinals, ba chiar și de la Royals. Dar, de la Clippers? Nu prea mulți.

Oare femeia aceea – poate Emily Harris, poate nu – a fost la etajul patru?

Oare îi luase lui Holly și cheile, nu doar șapca? Oare ea a închis computerul după ce și-a dat seama că nu are acces la documentele din el?

Oare ea a rotit discul de la seif? Puțin probabil, dar...

Dar...

Întrebările astea o macină destul de tare pe Barbara, așa că ajunge la concluzia că nu trebuie să fie văzută de niciunul dintre soții Harris decât în momentul când le va suna la ușă și le va striga în față: *Unde e? Unde-i Holly?*

25

Barbara merge cu bicicleta până la Ridge Road și o leagă cu lanțul în rastelul din parcarea de lângă locul de joacă. Se uită la ceas și vede că s-a făcut deja cinci și zece. O ia în sus pe deal, trecând pe lângă casa Oliviei. Îi plac la nebunie pantalonii ăia ai lui Holly, simpli și practici, cu multe buzunare mari, așa că și-a comandat și ea o pereche, pe care o poartă acum. Într-un buzunar, a pus pistolul, în celălalt, are telefonul.

Își spune că ar fi bine să verifice mai întâi zona. Își trage cozorocul pe frunte, lasă capul în jos și trece agale pe lângă casa soților Harris, de parcă s-ar îndrepta spre colegiul de pe colină. Aruncă o privire rapidă spre stânga și vede ceva ciudat: ușa din față este întredeschisă. Nu-i nimeni pe terasă, dar pe măsuță este un termos mare.

Se duce mai departe pe stradă până ajunge la numărul 109, după care se întoarce. Acum, când lasă din nou capul în jos, observă în rigolă un lucru pe care îl cunoaște foarte bine. O mănușă din nitril, decorată cu diferite emoticoane. *Normal* că știe mănușa asta, doar ea i-a dăruit în glumă lui Holly o cutie cu mai multe perechi.

Barbara îl sună pe Pete Huntley, rugându-se la Dumnezeu să-i răspundă. Și îi răspunde.

— Ce faci, drăgălașo? Ai dat de urma...

— Ascultă-mă, Pete, da? Probabil că asta nu înseamnă nimic și probabil am să te sun din nou peste cinci minute ca să te liniștesc. Dar, dacă nu te sun, dă-i tu un telefon lui Isabelle Jaynes și spune-i să trimită poliția pe Ridge Road, la numărul 93. Să vină neapărat și ea. Ai înțeles?

— De ce? Ce s-a întâmplat? Are legătură cu Holly?

— Repetă adresa pe care ți-am zis-o.

— Ridge Road, numărul 93. Nu te apuca să faci vreo prosti...

— Cinci minute. Dacă nu te sun, trimite-o aici pe doamna Jaynes cu poliția.

Își pune telefonul înapoi în buzunarul stâng din față și scoate pistolul din celălalt buzunar. Oare este încărcat? Nu l-a verificat niciodată, dar își amintește că Pete i-a zis că arma neîncărcată nu te ajută la nimic dacă te trezești în miez de noapte și dai peste un hoț în casă. Plus că i se pare destul de greu, deci trebuie să fie încărcat.

Urcă treptele casei, duce la spate mâna cu pistolul și sună la sonerie. Prin ușa întredeschisă aude cum răsună soneria în toată casa, dar nu apare nimeni. Sună din nou.

— Bună ziua! E cineva acasă? Domnule profesor Harris? Emily?

Aude ceva, dar foarte vag și de departe. Ar putea să fie o voce, ar putea să fie un aparat de radio din vecini, pus în fața unei ferestre deschise. Acum Barbara bate cu putere în ușă și ușa se deschide. În fața ei este holul cu lambriuri. Întunecos și sinistru. Oare la fel i s-a părut și data trecută când a fost aici? Nu mai ține minte. Dar își amintește că avea un miros greu, înecăcios. Iar ceaiul a fost oribil.

— Alo? E cineva acasă?

Și atunci aude din nou ceva. O voce, da, o voce este. Dar foarte stinsă. Nici vorbă să înțeleagă ce spune, sau ce strigă. Barbara este încă pe terasă și ezită să intre. Își aduce aminte un vers dintr-o poezie a lui Mary Howitt: *Poftește în salonul meu, o invită păianjenul pe muscă.*

Barbara se uită în spatele ușii. Nu-i nimeni acolo. Mușcându-și buzele, fără să simtă că îi curge transpirația pe ceafă și ținând țeapănă în jos mâna cu pistolul, dar fără să atingă cu degetul piedica de la trăgaci – pentru că așa a învățat-o Pete –, tânăra îndrăznește să intre în hol și să se ducă spre living.

— Alo? *Alo?*

Acum parcă aude mai bine vocea aia. Tot înăbușită, tot stinsă și răgușită, dar i se pare că ar fi Holly. Poate se înșală, dar acum înțelege foarte bine ce spune:

— *Ajutor! Ajutor!*

Barbara se repede în bucătărie și vede o ușă deschisă dincolo de frigider. De ivăr, atârnă un lacăt. Vede o scară care duce la subsol și mai vede ceva la baza scării. Își spune că i se pare, că n-are cum să vadă așa ceva, dar știe deja despre ce este vorba.

— Holly? *Holly?*

— Aici, jos!

Vocea bunei sale prietene seamănă cu un croncănit.

— *Jos!*

Barbara începe să coboare scara și se oprește brusc la jumătate. Da, nu a greșit: la baza ei este un cadavru. Profesorul Harris zace într-o baltă de sânge aproape uscat. Soția lui e prăbușită lângă ceva ce seamănă cu o cușcă. Iar în cușca aia, este chiar Holly Gibney. Are o bluză plină de sânge înfășurată în jurul brațului. I s-a lipit părul de frunte și de obraji. Are stropi de sânge pe față. Pentru că și-a scos bluza ca să-și facă bandaj din ea, i se vede vânătaia neagră și îngrozitor de mare de pe coaste.

Holly o recunoaște și începe să plângă.

— Barbara! îngaimă ea, cu aceeași voce spartă și hârâită. Slavă Domnului, Barbara! Nici nu-mi vine să cred că m-ai găsit!

Barbara se uită speriată în jur.

— Unde e, Holly? Unde-i tipul care i-a omorât? Mai e în casă?

— Nu există nimeni altcineva, cârâie Holly. Nu există niciun Prădător de pe Red Bank. *Eu* i-am omorât. Adu-mi niște apă. Te implor. Nu mai...

Își duce mâinile la gât și scoate iarăși croncănitul ăla hârâit:

— *Te implor.*

— Sigur că da, imediat.

Telefonul Barbarei a început să sune și nu se mai oprește. Trebuie să fie Pete. Sau poate Isabelle Jaynes.

— Dacă mă asiguri tu că n-o să mă atace nimeni.

— Nu mai e nimeni, spune Holly. Ei au făcut totul.

Și acum, face un gest care o șochează la culme pe Barbara: simulează că scuipă pe cadavrul lui Emily Harris. Poate că nici n-ar fi fost nevoie să simuleze dacă ar mai fi avut vreun rest de salivă în gură.

Barbara vrea să urce înapoi ca să-i aducă apa. Asta-i prioritatea priorităților acum; nu are de ce să răspundă la telefon, pentru că știe că Pete va trimite poliția, iar poliția trebuie neapărat să vină aici. Și cât mai repede cu putință!

— *Barbara!*

Strigătul ăsta îi perforează timpanul. Ori Holly și-a pierdut mințile, ori nici mult nu mai are.

— *De la chiuvetă să iei apa! Să nu deschizi frigiderul! SĂ NU DESCHIZI FRIGIDERUL!*

Barbara urcă în fugă scara și intră în bucătărie. Habar n-are ce s-o fi întâmplat aici. Mintea i-a rămas fixată pe un singur gând: apă. Într-o parte și cealaltă a chiuvetei sunt mai multe dulapuri. Barbara își pune pistolul pe blat și deschide unul. Doar farfurii. Deschide altul și vede pahare. Umple unul cu apă de la chiuvetă, vrea să coboare la subsol, se gândește mai bine și umple încă unul. Cu câte un pahar plin în fiecare mână, coboară scara. Ocolește cu grijă balta de sânge din jurul profesorului Harris.

Se oprește lângă cadavrul lui Emily și întinde mâna cât poate ea de tare ca să-i dea lui Holly paharul printre gratii. Holly se repede la el, îl înșfacă, varsă puțină apă și bea restul cu lăcomie. Aruncă paharul gol în spate, pe salteluță, și întinde mâna printre gratii.

— Mai vreau.

Acum vocea îi sună mai bine.

Barbara i-l dă și pe celălalt. Holly bea jumătate.

— Ce bună e! zice ea. Nemaipomenită!

— I-am spus lui Pete să trimită poliția dacă nu-l sun imediat înapoi. Și pe doamna detectiv. Cum să te scot de-aici, Holly?

Ea îi arată tastatura mică, dar clatină din cap. Nu știu cifrul, Barbara...

Se întrerupe și se pocnește peste frunte.

— Dar cum m-ai găsit... lasă, vorbim mai încolo. Acum du-te sus! Așteaptă poliția!

— Bine. O să-l sun pe Pete și o să-i zic...

— Am văzut cumva un pistol? Ai un pistol la tine?

— Da. Pete mi-a dat...

— Să nu-l mai ai când vine poliția. Nu uita ce a pățit băiatul ăla, Dutton.

— Dar ce...

— Vorbim mai încolo, Barbara. Îți mulțumesc! Îți mulțumesc din tot sufletul meu!

Barbara se duce la scară, având din nou grijă să ocolească balta de sânge din jurul lui Rodney Harris. Se uită în spate și vede că Holly bea și restul de apă din al doilea pahar. Se ține cu o mână de gratii, de parcă s-ar teme să nu leșine.

Ce s-a întâmplat aici? Ce puii mei *s-a întâmplat?*

Aude deja sirenele când ajunge în bucătărie. Însă par destul de departe. Vede pistolul pe blat și își aduce aminte ce i-a spus Holly: *Să nu-l mai ai când vine poliția. Nu uita ce a pățit băiatul ăla, Dutton.* Îl ia și îl ascunde în cutia de pâine, peste un pachet cu brioșe.

Însă nu rezistă tentației și, înainte să iasă din bucătărie, se hotărăște să deschidă frigiderul ca să arunce o privire înăuntru. S-a pregătit sufletește pentru tot ce e mai rău, însă nu vede nimic care să justifice interdicția dată de Holly. Vede doar lapte degresat, niște ouă, un pachet de unt, iaurt, legume, o cutie cu capac în care pare a

fi nişte jeleu de coacăze şi câteva bucăţi de carne înfăşurate în folie de plastic. Probabil nişte antricoate. Mai sunt acolo şi vreo opt cupe de desert pline cu ceva ce seamănă cu budinca de vanilie cu bucăţele de căpşune. Mmm, arată apetisant!

Închide frigiderul şi iese din casă.

26

În faţă, opreşte o maşină de poliţie cu sirena pornită. Acum amuţeşte. În spatele ei vine un sedan fără însemne, dar atât de aproape vine, că este cât pe ce să-i lovească bara din spate. Ţinând cont de ce i-a spus Holly despre pielea ei cea Neagră, Barbara stă pe treapta de sus a terasei, cu mâinile ridicate, dovedind astfel că nu are nicio armă.

Doi poliţişti în uniforme se apropie pe alee. Cel din frunte continuă să-şi ţină mâna pe patul armei de serviciu.

— Ce se petrece aici? o întreabă el. Care-i urgenţa?

Celălalt – un tip mai în vârstă – vrea să ştie:

— Ai luat droguri, fetiţo?

Barbara nu apucă să-i răspundă – abia mai târziu îşi va da seama că întrebarea nu a fost cu desăvârşire idioată sau rasistă, căci se vedea cu ochiul liber că era în stare de şoc –, pentru că se trânteşte portiera maşinii fără însemne şi Isabelle Jaynes vine în fugă. E îmbrăcată cu blugi şi un tricou alb. Şi-a atârnat de gât insigna de poliţist şi are Glockul la şold.

— Înapoi! le ordonă ea celor doi poliţişti. O cunosc pe tânăra asta. Barbara te cheamă, da? Eşti sora lui Jerome.

— Da, spune Barbara. Holly e la subsol. Închisă într-o cuşcă. Profesorii care locuiesc aici sunt morţi amândoi şi... şi...

Începe să plângă.

— Uşurel! şopteşte Izzy, strângând-o în braţe ca să o liniştească. Sunt morţi, bine, am înţeles asta. Şi mai ce?

— Şi Holly zice că ea i-a omorât.

27

Holly aude paşi şi voci. Apoi vede picioare. Îşi aminteşte cum a coborât Emily cu revolverul lui Bill, hotărâtă să o ucidă, şi se cutremură. De acum înainte, o să-i apară în toate visele pantofii ăia de babă. Numai că ăştia nu sunt pantofi, sunt ghete din piele. Şi deasupra lor se vede o pereche de blugi, nu tivul unei fuste. Ghetele se opresc pe o treaptă când persoana în blugi observă cadavrele. Cu arma în mână, Isabelle coboară încet restul scării. O vede pe Holly în spatele gratiilor, îi vede obrajii mânjiţi de sânge, îi vede bluza însângerată legată în jurul braţului. Îi vede şi petele de sânge uscat de pe piept, chiar deasupra sutienului.

— Ce mama dracului s-a petrecut aici, Holly? Eşti rănită? Cât de grav?

— E şi sângele meu, dar mai mult al lui, răspunde ea, întinzând un deget tremurător spre bărbatul mort, îmbrăcat în pijama cu maşinuţe de pompieri. O să-ţi spun totul după ce mă scoţi de aici, dar *ei* cum am să-i pot spune?

Şi îşi lipeşte fruntea de gratii.

Izzy se apropie şi o ia de mână. Ce rece e! Au apărut pe scară încă doi poliţişti, care au rămas cu gurile căscate la cadavre. Barbara stă sus, în pragul uşii. Se aud sirenele altor maşini de poliţie.

— Cui să-i spui, Holly? Şi ce anume să-i spui?

— Lui Penny Dahl, şopteşte Holly, începând să plângă mai tare decât a plâns ea vreodată. Cum am să-i pot spune ce s-a întâmplat cu fiica ei? Cum am să le spun şi *celorlalţi?*

28

Nici nu s-a făcut încă ora șase, și Ridge Road este înțesat cu mașini de poliție, două autospeciale de la criminalistică, mașina legistului și o ambulanță cu ușile din spate deschise și cu doi paramedici pregătiți să intervină. Mai este pe stradă și o camionetă roșie pe latura căreia scrie cu litere galbene: Departamentul de Pompieri – Upsala. Au ieșit din case aproape toți oamenii care locuiesc în zonă și acum stau cu ochii căscați ca la circ. Barbara Robinson a fost rugată să iasă din casă, dar i s-a permis să rămână în curte. I s-a ordonat, mai bine zis. I-a sunat pe Jerome și pe Pete, le-a spus că Holly este rănită, dar că ea crede – speră – că nu-i nimic prea grav. Lucrul cel mai important este că trăiește și e în siguranță. Nu le spune însă că Holly este în continuare închisă în cușca de la subsolul soților Harris, pentru că informația asta ar declanșa un torent de întrebări la care ea nu cunoaște răspunsurile. Nu încă. I-a trecut prin cap să-și sune și părinții, dar nu a făcut-o. O să vorbească cu ei mai încolo – acum îi lasă să se bucure în tihnă de aniversarea lor.

Se aud exclamații îngrozite din mulțimea de vizavi când sunt scoase din casă cele două tărgi pe care se află cadavrele vârâte în saci. Pe Rodge Road, vine încet o altă autospecială, care oprește în mijlocul străzii. În ea sunt urcate cadavrele.

Barbara aude că-i sună telefonul. Este Jerome. Se așază pe iarbă și îi răspunde. Acum poate să plângă. Jerome o înțelege.

29

La vreo douăzeci de minute după ce Jerome o sună pe Barbara, Holly se ghemuiește în colțul cel mai îndepărtat al cuștii, vizavi de toaleta portabilă. Strânge genunchii la piept și își ascunde fața

în mâini. Un bărbat cu mască de sudor începe să taie gratiile, iar tot subsolul se umple de scântei și de fum. Izzy Jaynes este în celălalt capăt, unde examinează tocătorul de lemne, apoi strigă după unul dintre criminaliști, căruia îi arată casca și rucsacul lui Bonnie și îi cere să le pună pe amândouă în pungile speciale pentru colectarea probelor.

Se aude un zgomot puternic atunci când una dintre gratii se rostogolește pe podeaua de ciment. Apoi încă unul. Cu mâna ridicată în dreptul ochilor ca să și-i protejeze de scântei, Izzy se apropie de tipul de la pompieri care taie gratiile.

— Cât mai durează?

— Cred că o s-o scoatem de-aici în vreo zece minute. Poate douăzeci. Sunt al naibii de bine sudate.

Izzy se întoarce în partea unde se află atelierul și încearcă ușa. Încuiată. Face semn unuia dintre polițiștii mai zdraveni – deja sunt acolo vreo șase care cască gura aiurea și nu fac nimic.

— Sparge-o! îi cere ea. Mi se pare că aud pe cineva înăuntru.

Zdrahonul zâmbește larg.

— Imediat, șefa!

Își ia elan, izbește ușa cu umărul, o deschide imediat și intră. Izzy intră după el și găsește un comutator pe peretele de lângă ușă. Se aprind toate tuburile de neon din tavan și sunt foarte multe. Încremenesc șocați atât polițistul, cât și Izzy.

— Ce pana mea e *asta*? exclamă zdrahonul.

Izzy știe, dar tot îi este greu să-și creadă ochilor.

— Mi se pare că este o masă de operații.

— Și sacul ăla?

Polițistul arată spre sacul mare și verde care atârnă de capătul tubului ejector. Ce se află înăuntrul lui i-a dat o formă de lacrimă. Dar Izzy nu vrea nici să vadă și nici să se gândească la ce ar putea fi acolo. S-o facă altcineva.

— O să se ocupe legistul, spune ea, aducându-și aminte de cuvintele lui Holly: *Cum am să-i pot spune ce s-a întâmplat cu fiica ei?*

30

Patruzeci de minute mai târziu, Holly iese pe terasa soților Harris, ajutată de Izzy Jaynes și de un paramedic. Însă nu se sprijină prea mult pe ei, pentru că este în stare să meargă destul de bine și singură. Barbara sare în picioare, traversează în fugă peluza, o îmbrățișează și se întoarce să-i spună lui Izzy:

— Vreau să merg cu ea la spital.

Izzy nu o refuză, ba chiar o asigură că vor merge amândouă.

Holly vrea să meargă pe picioarele ei până la ambulanța care o așteaptă, dar paramedicul insistă să o întindă pe o targă. Acum au apărut și alte mașini, dar sunt oprite în spatele benzii galbene cu care a împrejmuit poliția perimetrul. Deasupra străzii, se rotește un elicopter.

Holly este urcată în ambulanță. Un paramedic îi face o injecție cu ceva. Ea protestează, dar el îi spune că îi va mai atenua durerile. Izzy s-a așezat de o parte a targii fixate bine la locul ei. Barbara stă de partea cealaltă.

— Ștergeți-mă pe față, vă rog! spune Holly. Se usucă sângele și îmi strânge pielea.

Izzy clatină din cap.

— Știi că nu se poate. Mai întâi trebuie să-ți facem poze și să luăm probe.

Ambulanța pornește cu sirena zbierând asurzitor. Barbara trebuie să se țină bine când cotește la poalele colinei.

— Am văzut un tocător de lemne la subsol, spune Izzy. Avea și tata unul la căbănuța lui de la munte, dar ăla era mult mai mic.

— Da, l-am văzut și eu. Ceva de băut îmi dați? Vă rog?

— E acolo o geantă frigorifică cu niște sticle cu băutură energizantă, strigă unul dintre paramedici de pe locul din față.

— O, da, Doamne, mulțumesc! șoptește Holly.

Barbara găsește geanta, deschide o sticlă și o pune în mâna întinsă a lui Holly. Aceasta începe să bea, uitându-se la cele două prietene ale ei.

Din cauza sângelui uscat de pe obraji, parcă ar fi un luptător indian, își spune Barbara. *Mi se pare că așa și trebuie, pentru că tocmai ce a trecut printr-un adevărat război.*

— Conținutul tocătorului se varsă într-un sac din...

Izzy se întrerupe, pentru că tocmai voia să spună *sala de operații.* Însă nu-i deloc corect.

— ...din camera aia de tortură. Este ce cred eu? Pentru că mi-roase foarte urât.

Holly dă din cap.

— Probabil că, de data asta, n-au mai apucat să scape de... de resturi. Nu știu ce au făcut cu rămășițele celorlalte victime, dar cred că le-au aruncat în lac. O să afli tu.

— Și celelalte părți?

— Vezi în frigider.

Barbara își aduce aminte de bucățile de carne în folie din plastic. Își aduce aminte de cupele cu desert. Și îi vine să urle.

— Vreau să vă spun ceva, le zice Holly.

Injecția începe să-și facă efectul. Nu i-au dispărut de tot durerile din brat și din coaste, dar parcă s-au mai diminuat. Se gândește la psihoterapeuta la care se ducea în copilărie.

— Trebuie să vă *destăinui* ceva.

Izzy o strânge ușurel de mână.

— Cruță-ți puterile. Sigur că vreau să aflu absolut tot, dar acum este mai important să stai tu liniștită și să-ți revii.

— Nu are legătură cu cazul. Am inventat un banc și n-am apucat să-l spun nimănui. Am încercat să-l spun femeii... lui Emily... înainte să tragă în mine, dar... s-a cam complicat situația.

— Haide! o îndeamnă Barbara, luând-o de cealaltă mână. Spune-l acum!

— O proaspătă milionară... de fapt, eu sunt milionara asta... e o poveste lungă... intră într-un bar și își comandă un Mai Tai. În timp ce barmanul i-l prepară, aude o voce care-i zice: „Meriți toată averea aia, Holly. Până la ultimul bănuț." Se uită în jur, dar nu vede pe nimeni. Ea este singurul client din bar. Apoi aude încă o voce, dar din cealaltă parte. Și vocea asta îi spune: „Arăți foarte bine în seara asta, Holly!" Barmanul se întoarce cu băutura comandată și ea îi zice: „Aud tot felul de voci care-mi spun lucruri foarte frumoase, dar, când mă uit, nu văd pe nimeni. Și barmanul îi spune...

Paramedicul care i-a făcut injecția se uită la ea zâmbind cu gura până la urechi:

— Îi spune: „Băutura trebuie să o plătiți, dar gogoșile sunt din partea casei."

Holly rămâne cu gura căscată.

— Dumneavoastră știți bancul ăsta?

— O, da, spune paramedicul. E vechi. Probabil că l-ați auzit cândva și l-ați uitat.

Holly începe să râdă în hohote.

31

La secția de urgențe a spitalului Kiner, lui Holly i se prelevă probe de ADN și este fotografiată. Apoi Barbara o șterge ușor pe față. Medicul rezident din camera de gardă îi examinează rana și o declară „practic, superficială". Spune că ar fi fost o cu totul altă

problemă dacă ar fi intrat mai adânc glonțul și i-ar fi atins osul. Izzy îi face semn lui Holly că totul este în regulă.

Doctorul îi desface bluza folosită pe post de bandaj și locul începe să sângereze din nou. Îi curăță rana, caută așchii din metal (nu găsește nimic), după care o bandajează. Spune că nu este nevoie să i-o coasă (mare ușurare!) și i-o bandajează bine. O avertizează că va avea nevoie să i se imobilizeze brațul și să-l țină atârnat într-o fașă elastică, dar că o asistentă se va ocupa de asta. De asemenea, mai trebuie să facă și un tratament cu antibiotice. Tot de la asistentă va afla ce și cum, pentru că el trebuie să se ocupe acum de numeroșii pacienți cu Covid (majoritatea nevaccinați) din secția de terapie intensivă.

— Ți-am făcut rost de o rezervă, îi spune Izzy zâmbind. Nu, e o minciună. Nu eu ți-am făcut rost, ci domnul comisar-șef.

— Dar sunt alții care au mai multă nevoie de ea.

Senzația aceea de amețeală plăcută provocată de injecția din ambulanță a început să-i cam treacă atunci când doctorul i-a smuls bluza de pe sângele coagulat din jurul rănii – *pâââârrr!* – și i-a dispărut complet până când el a terminat să o dezinfecteze și să o bandajeze.

— Ba acolo ai să stai, îi spune Izzy pe un ton categoric, care nu admite nicio replică. În orașul ăsta, este obligatorie monitorizarea rănilor provocate de glonț. Douăzeci și patru de ore. Mai bine ai zice mersi că nu te înghesuie pe hol sau la cantină. Că acolo sunt o groază de oameni care mai au puțin și-și scuipă plămânii de la atâta tuse. O să vină o asistentă care să-ți mai dea niște analgezice. Sau, dacă ai noroc, poate nu o să fie o asistentă bătrână, ci un stagiar mișto. Vezi să dormi bine la noapte. O să discutăm mâine despre toată nebunia asta. Și o să vorbești foarte mult, așa că trebuie să fii odihnită.

Holly se uită la Barbara.

— Dă-mi telefonul tău! Trebuie s-o sun pe Penny.

Barbara vâră mâna în buzunar, dar Izzy o oprește.

— În niciun caz. Nici măcar nu știi sigur că Bonnie Dahl e moartă.

— Ba știu, spune Holly. Și tu știi. I-ai văzut casca.

— Da, am văzut-o și i-am văzut și numele pe buzunarul de la rucsac.

— Mai era și un cercel, zice Holly. Trebuie să fie în cușca aia unde m-au închis.

— Îl vom găsi noi, nu-ți face griji. Probabil că l-au și găsit deja colegii mei. În subsolul ăla sunt la lucru chiar acum șase criminaliști și trebuie să ajungă și o echipă de la FBI dintr-un moment în altul. După ce termină cu subsolul, vor verifica întreaga casă. Crede-mă, nimic nu le va scăpa.

— E un triunghi aurit, spune Holly. Cu vârfuri ascuțite. I-am găsit perechea lângă fostul atelier auto, unde au și răpit-o pe fată. Ăla din celulă era sub salteluța de yoga. Probabil că Bonnie l-a pus acolo. Cu el i-am tăiat gâtul profesorului Harris.

Și închide ochii.

30 IULIE 2021

1

La ora zece dimineața, Holly este dusă în sala de ședințe de la etajul opt al spitalului Kiner Memorial. Stă într-un scaun cu rotile. Nu are nevoie de el, dar astea sunt regulile de aici. Mai trebuie să îndure încă opt ore în care i se vor lua tensiunea și temperatura și abia după aceea va fi externată. În sală o așteaptă Izzy, partenerul lui Izzy – George Washburn –, procurorul cu obraji bucălați și un bărbat elegant, cam de cincizeci de ani, care i se prezintă politicos spunându-i că este Herbert Beale, de la FBI. Holly presupune că a venit și el din cauză că este și un caz de răpire, cu toate că nu la nivel național. I-a spus ei odată Bill Hodges că tipilor de la FBI le place să-și bage nasul în cazuri foarte mediatizate, mai cu seamă în momentul în care sunt aproape soluționate. *Le place la nebunie publicitatea, vor să apară mereu la televizor*, așa zicea el. Barbara, Jerome și Pete Huntley iau parte la discuție online, prin Zoom. Așa a cerut Holly. A insistat, chiar.

Procurorul cu obraji bucălați se ridică de pe scaun și se apropie de Holly cu mâna întinsă.

— Albert Tantleff, procuror al comitatului Upsala.

Holly întinde spre el cotul de la mâna teafără. Cu un surâs îngăduitor, de parcă ar avea de-a face cu un copil răzgâiat, procurorul îi atinge cotul cu al lui.

— Cred că putem renunța la măști, din moment ce suntem cu toții vaccinați și aerul de aici este ventilat.

— Prefer să mi-o las pe a mea la locul ei, îi răspunde Holly.

Se află într-un spital, pentru numele lui Dumnezeu! Iar spitalele sunt pline cu oameni bolnavi.

— Cum doriți.

Îi mai aruncă un zâmbet îngăduitor și se duce înapoi la locul lui.

— Doamnă detectiv Jaynes, aveți cuvântul.

Izzy – care nici ea nu și-a dat jos masca, probabil în semn de respect față de invitata lor – își deschide iPadul și îi arată lui Holly o poză cu un cercel pătat de sânge și pus într-o punguță sterilă pentru probe.

— Îmi poți confirma că acesta este cercelul cu care i-ai tăiat gâtul lui Rodney Harris?

Agentul FBI se apleacă peste mâinile sale împreunate pe masă. Ochii lui albaștri sunt la fel de reci ca niște cuburi de gheață, dar buzele i s-au încrețit într-un zâmbet. Poate unul de admirație.

— Da, răspunde Holly.

Mulțumită sfaturilor primite de la Pete, știe și cum trebuie să continue.

— A fost un gest de legitimă apărare, pentru că mă temeam pentru viața mea.

Și comentează în gând: *Ca să nu mai spun că nici nu puteam să-l sufăr pe moșul ăla dement.*

— S-a stabilit asta, spune procurorul Tantleff.

— Mai aveți celălalt cercel? o întreabă Izzy.

— Îl am. În primul sertar al biroului meu de la agenție. V-aș fi putut arăta și o poză cu el, însă soții Harris mi-au luat telefonul

după ce m-au lăsat fără cunoștință. Însă are Penny Dahl poza, i-am trimis-o eu prin e-mail. A vorbit cineva cu ea?

— Am sunat-o eu, intervine Barbara. Și i-am spus.

Tantleff se răsucește fulgerător ca să se uite la ecranul din capătul mesei. I s-a șters de pe buze zâmbetul ăla indulgent.

— Nu v-a autorizat nimeni să o faceți, domnișoară Robinson.

— Nu, dar eu tot am făcut-o, ripostează Barbara.

Lui Holly îi vine să o aplaude.

— Era extrem de îngrijorată din cauza lui Holly. Așa că am anunțat-o că este bine. Nu i-am spus nimic altceva.

— Ce ați aflat despre frigider? vrea să știe Holly. Erau în el...

Dar nu mai continuă, fie pentru că nu știe cum, fie pentru că nu vrea să rostească acele cuvinte.

— Atât în frigider, cât și în congelator s-au descoperit multe bucăți de carne, spune Izzy. Nu există nicio îndoială că este carne de om. Pe unele bucăți încă mai sunt resturi de piele.

— Dumnezeule mare!

Exclamația îi aparține lui Jerome, care stă cu Barbara în biroul său.

— Doamne, Dumnezeule! *Pe bune?!*

— Pe foarte bune, îi răspunde Izzy. Chiar acum li se face testul ADN. Aceasta este prioritatea noastră. Mai erau acolo și șapte cupe pentru desert, în care legistul presupune că ar conține țesut cerebral de om, *dura mater*[1] și bucăți mici de tendon.

Se întrerupe puțin, după care adaugă:

— Plus ceva ce lui i se pare că ar fi frișcă.

Tăcere. *Foarte bine, să aibă timp să înțeleagă despre ce e vorba,* își spune Holly, ducându-și repede mâna la gură pe deasupra măștii, nu cumva să izbucnească în hohote isterice de râs.

---

[1] Membrana exterioară a meningelui (n. tr.).

— Vă simțiți bine, doamnă Gibney? o întreabă partenerul lui Izzy.

— Excelent!

Izzy continuă:

— Am descoperit acolo și niște cârnăciori subțiri, care ar putea sau nu să fie făcuți din carne de om, plus o caserolă cu chiftele micuțe. Posibil ca o parte din carnea asta – poate chiar toată – să fie a lui Bonnie Rae Dahl. Vom afla după ce vor fi gata testele ADN. Soții Harris mai aveau o ladă frigorifică în cămară. Și în ea era multă carne. Majoritatea bucăților par cotlete, antricoate, pulpe de pui – alimente normale. Însă sub ele...

Și acum le arată celorlalți o altă fotografie de pe ecranul iPadului. Pare a fi o bucată mare de friptură congelată.

— Nu știm deocamdată ce fel de carne este, de unde provine, dar este clar că nu-i o pulpă de miel.

— Isuse! geme Tantleff. Și nici măcar nu mai am pe cine să urmăresc în justiție.

Îi aruncă lui Holly o privire aproape acuzatoare:

— Pentru că i-ați omorât pe amândoi.

Intervine Pete Huntley. Holly îl vede pe ecranul mare și i se pare că arată mai bine, dar și că a slăbit foarte mult. Poate vreo cincisprezece kilograme.

Își spune că ar trebui să nu se mai îndoape cu mâncare de acum înainte, dar crede că nu se va întâmpla așa, deoarece asta-i natura omenească.

— Ce naiba ai, Tant? Erau canibali! Probabil nu ar fi avut timp s-o și mănânce, dar cu siguranță că ar fi ucis-o!

— Dar n-am vrut...

Sună telefonul lui Izzy, și acum, privirea acuzatoare a lui Tantleff spre ea se îndreaptă.

— Parcă ne-am înțeles să ne închidem telefoanele cât timp...

— Scuze, dar trebuie neapărat să răspund. E de la laboratorul de expertiză criminalistică. Eu i-am rugat să mă sune dacă descoperă ceva mai... Alo? Da, ce-ați aflat?

Ascultă și se schimbă la față. Parcă i-ar veni să vomite. Exact așa cum s-a simțit și Holly în miez de noapte, când a fost nevoită să cheme o asistentă, deși știa cât de ocupat era tot personalul din spital. Asistenta a reușit să o liniștească, întrucât făcuse un atac de panică înfiorător de puternic, după care i-a dat o pastilă de valium din rezerva ei personală.

Izzy închide telefonul.

— Criminaliștii au descoperit mai mult de zece borcane fără etichete în baia soților Harris. Ei cred...

Își drege glasul, ca să poată continua.

— N-am cum s-o spun altfel. Ei cred că soții Harris foloseau grăsime de om pe post de unguent. Probabil sperau că așa își vor alina diferitele dureri.

— Erau convinși că metoda asta funcționează, zice Holly.

Din câte mi-am dat eu seama, poate chiar așa a fost. Cel puțin o vreme. Asta-i natura omenească.

— Spune-ne tot, Holly, îi cere Izzy. De la început la sfârșit.

Și Holly le spune, pornind de la primul telefon de la Penny. Durează mai mult de o oră. Și nu o ia cu fiori decât o singură dată – atunci când vorbește despre cum se simțea ca un bibelou când Emily trăgea în ea. În momentul acela trebuie să se oprească și să-și recapete autocontrolul. Washburn, partenerul lui Izzy, o întreabă dacă vrea să facă o pauză. Holly îi răspunde că nu, tot ce vrea ea este să termine de spus tot, până la capăt. Și așa face.

— Știam că revolverul nu are decât cinci gloanțe. M-a învățat Bill să nu încarc niciodată camera de sub cocoș. Mi-a lipit țeava de frunte. Și nu m-am ferit, pentru că voiam să văd ce față face când apasă pe trăgaci și nu se întâmplă nimic. Sincer, chiar

m-am simțit extrem de satisfăcută atunci. Mi-am vârât imediat mâinile printre gratii, am apucat-o bine de cap și i-am sucit gâtul ăla blestemat.

Din nou tăcere. Acum Pete este cel care intervine, cu un singur cuvânt:

— *Bravo!*

Tantleff își drege vocea.

— Dumneavoastră spuneți că au fost cel puțin patru victime. Cinci, dacă îl socotim și pe Ortega.

— *Castro,* îl corectează Barbara pe un ton indignat. Jorge Castro. Am găsit pagina de Facebook a lui Freddy Martin – partenerul lui Castro. El era convins că...

— Nu aveți nicio competență în acest caz, domnișoară, îi spune Tantleff, așa că vă rog respectuos să nu vă băgați.

— Ba *dumneavoastră* să nu vă băgați! intervine Holly. Lăsați-o să vorbească!

Tantleff pufnește agasat, dar nu protestează. Barbara continuă:

— Domnul Martin a fost mereu convins că domnul Castro a fost asasinat. Spune că Jorge Castro avea rude în Dayton, în Nogales, El Paso și în Mexico City. Și că nu a luat deloc legătura cu ele. Iar Martin spune că normal ar fi fost să o facă.

— El a fost prima victimă, zice Holly. Sunt sigură. Dar, pentru că tot vorbim despre asta, cum rămâne cu rudele celorlalți?

Crede că rudelor din Georgia ale lui Ellen Craslow nu le pasă ce s-a ales de ea, dar precis că Imani, doamna din parcul de rulote, ar dori să știe ce s-a întâmplat. La fel și tatăl lui Bonnie, nu numai mama ei. Însă ea se gândește cel mai mult și mai mult la Vera Steiman, care acum va avea toate scuzele să bea și să se îndoape cu pastile.

— Nu am informat pe nimeni deocamdată, spune George Washburn, dând din cap spre Tantleff. Este cazul dumnealui și al domnului comisar-șef.

Tantleff scoate un oftat lung, de om tolerant și răbdător.

— Le vom oferi echipelor de cercetare cât timp vom putea, însă nu va fi posibil să ascundem povestea asta de opinia publică prea multă vreme. Până la urmă, cineva tot va vorbi. Mă așteaptă în curând o conferință de presă, care nu-mi face absolut nicio plăcere.

— Dar le veți spune acum rudelor apropiate, zice Holly.

Mai degrabă insistă.

Izzy se grăbește să-i răspundă înaintea lui Tantleff.

— Sigur că da. Începând cu Penny Dahl.

Jerome cere voie să vorbească, iar Holly crede că vrea să se refere la mama lui Peter Steinman.

— Dar măcar se poate să nu pomeniți nimic despre canibalism?

Izzy Jaynes își duce mâinile la tâmple, de parcă ar fi luat-o brusc o durere fioroasă de cap.

— Nu se poate. Oricum se va afla, chiar dacă procesul nu va fi unul public. Este mult prea costisitor să fie ținut secret. Iar rudele trebuie neapărat să afle înainte de a citi toate detaliile în foaia aia de scandal, *Inside View*.

Ședința se termină imediat după aceasta. Holly este epuizată. Se întoarce în rezerva ei – și este ceva absolut ieșit din comun, în zilele astea, să ai parte de o rezervă într-un spital –, închide ușa, se întinde pe pat și adoarme plângând. O visează pe Emily Harris care-i lipește de frunte țeava revolverului lui Bill și îi spune: „Să știi că am încărcat și ultima cameră, jigodie băgăcioasă ce ești! Ei? Cine-i fraiera acum?"

2

O asistentă – dar nu aceea care i-a dat pastila de valium – o trezește la două și un sfert după-amiaza și îi spune:

— Doamna detectiv Jaynes ne-a sunat și ne-a spus că vrea să discute cu dumneavoastră.

Și îi întinde un telefon și un șervețel dezinfectant.

— Sunt în capela spitalului, îi spune Izzy. Poți să cobori până aici?

Holly se duce la ascensor în scaunul cu rotile. Ajunge la etajul întâi și merge în direcția indicată de săgețile de pe pereți până la capela pentru toate confesiunile a spitalului Kiner. Doar Izzy se află acolo și stă în primul rând de scaune. De degetele de la o mână îi atârnă un șirag de mătănii.

Holly se duce la ea.

— I-ai spus lui Penny?

— I-am spus.

Ochii lui Izzy sunt înroșiți și umflați de plâns.

— Să înțeleg că n-a mers prea bine?

Izzy se întoarce și îi aruncă o privire atât de nefericită, încât Holly simte că nu poate să se uite la ea. Dar o face. Trebuie s-o facă, deoarece Izzy s-a ocupat de treaba cea mai grea, treabă de care era datoria lui Holly să se ocupe.

— Cum dracu' îți *imaginezi* că ar fi putut să meargă altfel?

Holly nu mai are ce să adauge și, după câteva secunde, simte cum Izzy o apucă de mână.

— Cazul ăsta mi-a fost învățătură de minte, Gibney. Tocmai când crezi că ai văzut tot ce e mai rău în om, apare altceva care-ți demonstrează cât de mult te-ai înșelat. Răul nu cunoaște limite. Am luat-o cu mine pe Stella Randolph, pishoterapeuta de la secția noastră. Știam că o să am nevoie de ajutor. Stella se ocupă de polițiștii care au tras în oameni și suferă de stres posttraumatic. Și de altele se mai ocupă.

— Deci i-ai spus lui Penny că Bonnie e moartă și...?

— Și după aia i-am zis *din ce cauză* a murit. Ce i-au făcut. Am încercat să folosesc cât mai multe eufemisme cu putință... parcă așa

se zice... dar și-a dat seama despre ce vorbesc. Mai degrabă, despre ce încercam să *nu* vorbesc. A stat puțin acolo, pe scaun, cu mâinile încleștate pe genunchi, și s-a uitat la mine. Cu multă curiozitate. Parcă asculta o prelegere interesantă. După care a început să zbiere. Stella a încercat s-o strângă în brațe, dar Penny Dahl i-a dat un brânci atât de puternic, încât Stella s-a împiedicat de o pernuță și a căzut. Și Penny Dahl s-a apucat să-și zgârie obrajii. Nu și-a dat sângele – poate că nu are unghiile destul de lungi și ascuțite –, dar și-a lăsat niște urme mari și roșii. Am reușit s-o imobilizez, ca să nu-și mai facă rău. Dar a continuat să urle. Până la urmă, s-a mai calmat un pic, sau poate că era prea istovită. Să știi, Holly, n-o să uit zbieretele alea câte zile-oi mai avea. Una e să anunți pe cineva de moartea unei persoane apropiate... probabil că am făcut asta de zeci de ori... dar restul... Auzi, Holly? Tu crezi că erau conștienți când i-au omorât?

— Nu știu.

Și nici nu vreau să știu.

— A spus ceva despre... despre mine?

— Da. Că nu vrea să te mai vadă niciodată în viața ei.

3

Sunt două rânduri de case care par părăsite în soarele fierbinte al după-amiezii. Nici picior de om pe trotuarele crăpate. Jerome își spune că Strada Platanilor (unde evident că nu crește niciun platan) seamănă mai degrabă cu un platou de filmare înainte de a fi dezasamblat. Bătrânul Chevrolet al Verei Steinman este în același loc în care era când a fost el aici ultima dată – tot cu autocolantul CE-AR FACE SCOOBY ACUM? pe bara din spate. Lui Jerome îi pare nespus de rău că *nici el* nu știe ce să facă sau ce să spună.

Poate, speră el, *poate nu-i acasă.* Sigur, mașina ar sugera că este; numai că, din câte știe el, mașina nu mai merge și foarte posibil ca mama alcoolică a lui Peter Steinman să nu mai aibă permis de conducere.

Ar trebui să fac stânga-mprejur și să plec de-aici, își zice el. *Cât încă mai am o șansă.*

Dar se duce și bate la ușă. De un lucru este sigur: dacă femeia o să-i deschidă, trebuie să o privească în ochi și să-i spună cea mai bună, cea mai sinceră minciună pe care a spus-o vreodată.

Ușa se deschide. Vera nu este îmbrăcată elegant, pentru că nu se aștepta la musafiri, dar nu arată deloc rău în pantaloni albi și în tricoul fără mâneci. Nici nu pare să fi băut ceva... dar așa a crezut Jerome și la prima lui vizită și s-a dovedit că se înșelase.

— A! Tu ești! Parcă Jerome te cheamă, da?

— Da. Jerome Robinson.

— Să știi că nu-mi amintesc prea multe de data trecută, nu mai știu decât că doctorul mi-a zis: „Tânărul ăla ți-a salvat viața."

Jerome îi întinde mâna, nu cotul. Femeia i-o strânge cu recunoștință.

— Ți se citește pe chip că n-ai venit la mine cu vești bune, Jerome.

— Nu, doamnă, nu am vești bune. Am venit eu pentru că n-am vrut să le aflați de la altcineva.

— Pentru că s-a creat o legătură între noi, da?

Pare foarte calmă, dar este galbenă precum ceara la față.

— Asta-i realitatea, fie că-ți place sau nu.

— Da, doamnă, aveți dreptate.

— Nu mai sta în prag, intră. Și nu mă mai domni atâta, te rog. Spune-mi Vera și tutuiește-mă.

Jerome intră. Ea închide ușa. Aerul condiționat nu și-a dat încă duhul, dar nici mult nu mai are. Livingul este la fel de sărăcăcios, dar curat și ordonat.

— În caz că te interesează, să știi că nu mai beau. Habar n-am cât o să mă țină, dar am început din nou să mă duc la întrunirile de la Alcoolicii Anonimi. Am fost deja la trei. Și m-am dus și să mă milogesc de cucoana care îmi este sponsor, să o implor să nu mă abandoneze. S-a dovedit că nu era nevoie de nicio milogeală. E mort? Peter e mort?

— Da. Îmi pare foarte, foarte rău, Vera.

— L-a violat cineva? Un pedofil nebun?

— Nu.

— Cine l-a omorât?

— Doi bătrâni. Rodney și Emily Harris. Știm deocamdată că au mai existat încă patru victime. O să te anunțe și poliția. Să spui că am fost aici. Că am vrut să fiu eu primul care-ți dă vestea asta, pentru că...

— Pentru că mi-ai salvat viața. Pentru că s-a creat o legătură între noi.

Vorbește la fel de calm, dar i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Da. Da. Da.

Întinde o mână în spate, dă de brațul fotoliului din fața televizorului și se așază. Mai bine zis, se prăbușește pe el.

Jerome se pune în genunchi în fața ei, de parcă ar vrea s-o ceară în căsătorie. O apucă de mâinile reci ca gheața. Nu s-a gândit dinainte ce va face după ce îi va spune și acum se lasă dus de val. N-a zis ea că s-a format o legătură între ei? Foarte adevărat. Știe că așa este. Simte că așa este. Slavă Domnului că măcar nu-i tremură vocea.

— Soții Harris erau nebuni. Se va afla ce au făcut, lucruri îngrozitoare. Dar tu un lucru trebuie să știi.

A venit momentul să spună minciuna, deși s-ar putea nici să *nu fie* o minciună, pentru că nu știe cum anume s-au petrecut lucrurile.

— Nu a suferit deloc. Ce s-a întâmplat cu trupul lui... ce i-au făcut cei doi... a fost după aceea. Când era deja dus de pe lumea asta.

— Când plecase spre tărâmul ăla unde plecăm toți la un moment dat.

— Da. Acolo.

— Și spui că nu a suferit?

— Nu. Deloc.

Vera îi strânge mâinile.

— Juri?

— Jur.

— Să moară mama ta și să ajungă în iad dacă mă minți?

— Da.

— De unde știi?

— Din raportul medicului patolog.

Femeia îi dă drumul la mâini.

— Simt nevoia să beau ceva.

— Sunt convins, dar nu o face. Din respect față de fiul tău.

Vera scoate un hohot trist de râs.

— Din respect față de fiul meu? Te auzi ce spui?

— Da. Mă aud.

— Trebuie să-mi sun sponsorul. Vrei să stai cu mine până vine?

— Da, spune Jerome.

Și rămâne alături de Vera.

4 AUGUST 2021

Holly este acasă și se uită la o comedie pe Netflix fără prea mare interes. Vrea doar să-i treacă timpul mai repede până va putea să ia un alt analgezic (sau poate două). Tocmai acum îi sună telefonul. Este un apel video de la Isabelle Jaynes, care este împreună cu Herbert Beale și cu alt agent de la FBI, pe nume Curtis Rogan. Acesta din urmă, profiler care se ocupă de criminalii în serie, a venit în oraș împreună cu restul echipei.

Izzy o întreabă pe Holly dacă a văzut ziarul de azi. Holly a citit pe iPad doar titlul mare de pe prima pagină – **CHIAR ERAU CANIBALI?** – și i-a fost suficient.

— Cred că procurorul o să țină acum conferința aia de presă.

— E programată azi, la prânz. Participă el și comisarul-șef Murphy. Va fi transmisă în direct în toată țara, nu doar pe plan local. Probabil că Murphy îi mulțumește stelei lui norocoase că încă lucra în Minneapolis când au fost răpite toate victimele de dinainte de Bonnie Dahl. Te-am sunat acum să te informez că echipa de la FBI și criminaliștii noștri au descoperit ceva în șifonierul din dormitorul soților Harris.

— Ce anume?

Întrebându-se în gând: *ce s-a mai întâmplat?*

— Jurnale, răspunde Herbert Beale. Ale ei. A început să le țină în octombrie 2012, cu puțin timp înainte de asasinarea lui Jorge Luis Castro. Agentul Rogan a început deja să le studieze.

— Mai am mult de lucru, intervine Rogan. Sunt peste o mie de pagini.

Este un om cu păr scurt și rar, cu ochelari fără rame și cu o voce blândă.

— Un material absolut fascinant.

— Un material absolut *sinistru*, spune Izzy. Am citit suficient cât să ajung la concluzia că ea era cea dusă cu pluta. Rău de tot.

— Cred că o examinare mai aprofundată a acestor jurnale va confirma părerea ta, Izzy, zice Rogan. Cred că Rodney Harris n-ar fi făcut mai multe decât... cum se spune? Să spumege de furie? Să spumege de furie față de cât de înguști la minte erau colegii lui și față de cât de absurd i se părea tabuul care-ți interzice să mănânci carne de om.

— Ea l-a convins de la bun început, nu-i așa? întreabă Holly. L-a convins să se folosească de Castro ca să treacă de la teorie la practică. De la idee, la execuție. Pentru că îl antipatiza pe Castro.

— Îl *antipatiza*? râde Izzy. Of, Holly, habar n-ai! Îl *detesta* din tot sufletul ei otrăvit. Și nu doar pe el – multă ură clocotea în femeia asta. Sub suprafața aceea de doamnă elegantă și oarecum autoritară, Emily Harris era o nebună în toată regula. Hai să-ți dau un exemplu, ca să vezi ce fel de Hyde se ascundea în spatele acestei profesoare Jekyll.

Întoarce iPadul cu ecranul spre Holly. Se vede fotografia unei pagini de jurnal. Pagină pe care se repetă iar și iar aceleași cuvinte, scrise cu majuscule: *NU POT SĂ-L SUFĂR PE HISPANICUL ĂLA NU POT SĂ-L SUFĂR PE HISPANICUL ĂLA NERUȘINAT*

NU POT SĂ-L SUFĂR PE HISPANICUL ĂLA POPONAR NU POT SĂ-L SUFĂR PE *HISPANICUL ĂLA FUTENCURIST...* și așa mai departe.

— Mai sunt încă patru pagini la fel ca asta, îi spune Izzy.

Acum intervine Rogan:

— În jurnalele acestea, apare o Emily Harris complet necunoscută colegilor ei de catedră. Și sunt abia la început.

— Uite încă una! zice Izzy, arătându-i altă poză.

Pe pagina aceasta, Emily Harris a scris de foarte multe ori și numai cu majuscule cuvântul acela peiorativ care începe cu „N". Mai sunt și ale cuvinte urâte aici.

— Ne gândim că nici măcar soțul ei nu știa de jurnalele astea pline de ură, spune Herbert Beale. Că le-a ascuns chiar și de el. Însă nu putem să știm cu certitudine, până nu vedem scris aici.

— Chestia asta e aur pur, spune Rogan.

— Eu n-aș folosi acest cuvânt, îl contrazice Holly.

— Nu, nu, nu. Din punct de vedere psihologic, la asta mă refer. Un lucru pare cert. A luat parte la... *ingerarea* domnului Castro ca să îi facă plăcere soțului ei. Pentru că el a insistat. Dar apoi vorbește despre asta ca și cum ar fi fost un tratament miraculos și pentru sciatica ei, și pentru artrita soțului. Vorbește, de asemenea, și despre alte beneficii extraordinare, printre care și îmbunătățirea capacității intelectuale. Unele dintre însemnările ei seamănă cu niște reclame din iad. Însă, până la urmă, efectele au început să se diminueze.

— Așa că au făcut-o din nou, spune Holly, pe un ton sec. Și încă o dată. Și încă o dată.

— Ar fi trebuit să fie prinși imediat după Castro, spune Izzy. Dacă nu după el, măcar după Dressler. Stratagema aia cu scaunul cu rotile a fost destul de ingenioasă, plus că își făcuseră bine temele, dar au fost cam neglijenți când și-au șters urmele.

— Pentru că erau bătrâni, spune Holly. Și nimeni nu se așteaptă ca oamenii de vârsta lor să fie asasini în serie. Cu atât mai puțin canibali.

— Dacă n-ai fi fost tu, Holly, zice Izzy, probabil că încă ar trăi bine mersi în casa lor și s-ar îndopa cu mâncărurile lor satanice. Pentru că oamenii ar zice: „Ei, aș! O fi el nițeluș cam țăcănit și o fi ea mai arțăgoasă, dar, în fond, nu fac rău nimănui."

— Barbara și-a dat seama înaintea mea că ei au fost.

— Adevărat, nu zic nu. Dar greul pe tine a căzut.

— De mare ajutor a fost și prietena ei, spune Holly. Olivia Kingsbury. Bătrâna poetă. Cred că datorită poveștilor ei a reușit Barbara să facă legătura între dispariții și soții Harris.

Beale dă din cap către Rogan. Se ridică amândoi de pe scaune.

— O să vă asalteze presa, doamnă Gibney.

— N-ar fi pentru prima dată.

Și apoi, fără să stea să se gândească prea mult la ce vrea să spună, adaugă:

— Gogoșile sunt din partea casei.

Beale și Rogan cască nedumeriți ochii, dar Izzy începe să râdă. Râde și Holly. Cât de bine este să râzi! Nemaipomenit de bine.

18 AUGUST 2021

Apartamentul lui Holly are un balcon suficient de larg pentru două scaune și o măsuță. La ora unsprezece, în această dimineață de miercuri, Holly își bea cafeaua acolo. I-ar plăcea să fumeze și o țigară, dar pofta nu mai este atât de puternică acum. Au trecut deja trei săptămâni de la ultima țigară fumată și, cu voia lui Dumnezeu, nici că va mai pune gura pe alta. Este o dimineață caldă, dar nu caniculară; s-a mai îndepărtat valul de căldură care a sufocat orașul în luna iulie și în primele două săptămâni din august.

În mod normal, Holly ar trebui să fie la birou la ora asta, îmbrăcată în unul dintre numeroasele ei costume cu pantaloni și fardată foarte discret. Însă, în această dimineață – la fel ca în majoritatea celorlalte trecute de la internarea de douăzeci și patru de ore de la Kiner –, este încă în pijama și papuci. Atât mesageria vocală a agenției, cât și website-ul îi anunță pe toți cei interesați că birourile sunt închise pe perioada concediului și că se vor redeschide pe 6 septembrie. Însă adevărul este că Holly nu prea crede că va mai redeschide vreodată „Ce-am găsit al meu să fie".

Pete, complet vindecat acum, a plecat la Saginaw ca să-și viziteze fiul și nora. Se va întoarce la sfârșitul lunii, dar deja a început să vorbească despre retragerea din agenție. Primește oricum o pensie bunicică în urma celor douăzeci și cinci de ani lucrați în poliție. Dacă va lua hotărârea asta, Holly va fi bucuroasă să-i ofere și ea câteva salarii compensatorii. Iar dacă ea se va decide să vândă afacerea (lucru pe care l-ar putea face cu ușurință și la preț foarte bun), compensațiile pentru Pete vor fi chiar foarte mari.

În ceea ce o privește pe ea... păi, acum este o proaspătă milionară, care-și permite să bea un Mai Tai în oricare dintre cele mai scumpe restaurante din oraș. De fapt, și-ar putea permite chiar să și *cumpere* un asemenea restaurant, dacă asta și-ar dori. Dar nu-și dorește. În săptămânile care au trecut de când a fost închisă în cușca din subsolul soților Harris, s-a gândit de mai multe ori că poate ar fi bine să renunțe la agenție și să trăiască din banii pe care mama și unchiul ei i-au ascuns de ea.

Își spune că este prea tânără ca să iasă la pensie și poate că-i adevărat. Își spune că n-ar ști ce să facă cu viața ei, cu ce să-și ocupe timpul – și poate că asta e la fel de adevărat. Dar nu-i iese din minte ce i-a spus Izzy Jaynes atunci, în capela spitalului, după ce o anunțase pe Penny Dahl (sigur, folosind multe eufemisme) că fiica ei nu fusese doar ucisă, ci și mâncată în mare parte. Ce a mai rămas din sărmana fată a fost transformat într-o pastă roșie amestecată cu fragmente mici de os și a ajuns într-un sac din plastic de la capătul unui tub ejector montat la un tocător de lemne.

Tocmai când crezi că ai văzut tot ce e mai rău în om, apare altceva care-ți demonstrează cât de mult te-ai înșelat, i-a zis Izzy. După care a tras cea mai îngrozitoare concluzie posibilă: *Răul nu cunoaște limite.*

Holly deja știa asta, chiar mai bine decât Izzy. O aflase pe pielea ei, cum se spune. Străinul care se dădea drept Terry Maitland[1] era răul întruchipat. La fel era și cel care se ascundea sub înfățișarea lui Chet Ondowsky. Același lucru a fost valabil și pentru Brady Hartsfield, care a descoperit o metodă prin care să-i nenorocească pe alții chiar și după ce ar fi trebuit să fie inofensiv, pentru că ajunsese o legumă țintuită la pat. Și a ajuns o legumă datorită lui Holly înseși.

Însă Roddy și Emily Harris au fost și mai răi.

De ce? Pentru că n-aveau nimic supranatural. Pentru că nu mai puteai să spui că răul venea din afara lor și să te consolezi la gândul că probabil există și forțe ale binelui în lumea exterioară, nu numai ale răului. Răul dinlăuntrul soților Harris era deopotrivă prozaic și bizar, la fel ca acela existent într-o mamă dusă cu capul, care-și bagă în cuptorul cu microunde bebelușul care plânge încontinuu, sau ca acela existent într-un puști de doisprezece ani care, într-un acces de furie, se apucă să-și împuște cu gloanțe adevărate colegii de școală.

Holly nu prea crede că ar dori să intre din nou într-o lume în care există oameni ca Rodney. Sau ca Emily, care era și mai rea decât soțul ei: mai calculată, dar și mult mai nebună.

Multe întrebări și-au găsit acum răspunsul, în parte și ca urmare a celor descoperite în jurnalele lui Emily. Acum au reușit să înțeleagă de ce între Ellen Craslow și puștiul Steinman a trecut atât de puțin timp. Ellen era vegană și a refuzat categoric să mănânce ficatul crud (denumit în jurnale „SG" – adică Sfântul Graal). A tot refuzat să-l mănânce, chiar dacă murea de sete. Ceilalți nu au rezistat. Nici Holly nu a crezut că o să reziste. Dar Ellen a reușit, Dumnezeu s-o aibă în paza lui. Și atunci a împușcat-o Rodney, așa cum împuști un tăuraș sălbăticit.

---

[1] Vezi romanul *Străinul* (n. tr.).

După moartea lui Ellen, Emily a umplut pagini întregi de jurnal cu injurii pline de o furie fără margini, cea mai blândă dintre fiind: *pizdă jegoasă și neagră și lesbiană.*

Acum au aflat și numele fals sub care s-a dus ea în parcul de rulote: Emily Dickinson, așa cum o chema pe celebra poetă.

Holly a simțit nevoia să-și tot repete că femeia care a scris toate acele lucruri mizerabile fusese o respectată profesoară universitară, câștigătoare a mai multor premii, protectoare a Bibliotecii Reynolds și membră influentă a Catedrei de engleză chiar și după retragerea din activitatea didactică. În 2004, a primit o plachetă prin care era desemnată Femeia Anului. Cu această ocazie, a fost organizat un banchet, în cadrul căruia Emily a ținut un discurs despre emanciparea femeilor.

Izzy i-a spus încă ceva: arma cu care a împușcat-o Rodney Harris pe Ellen Craslow era un pistol Ruger Security-9, cu un încărcător de cincisprezece cartușe. Dacă pe acela l-ar fi luat Emily, în loc de revolverul lui Bill, ar fi avut încă zece ocazii să o ucidă pe Holly... care n-ar fi putut să se ferească atât de mult timp în cușca aia.

— Numai că arma lor era la etaj, a spus Izzy. Iar Emily avea mâna ruptă și abia dacă se mai putea mișca din cauza durerii de spate. Mare noroc ai avut!

Da, mare noroc. Norocoasa Holly Gibney nu doar că a supraviețuit acestui coșmar, dar acum era și milionară. Ar putea să-și lichideze afacerea și să înceapă o nouă etapă a vieții. Una în care oameni ca soții Harris n-ar apărea decât în subiectele de scandal de la televizor – când tu poți trece pe alt post ca să te uiți la o comedie romantică.

Aude că îi sună telefonul – cel personal, nu telefonul de serviciu. Acela a sunat de foarte multe ori după ce Holly și-a câștigat – sau recâștigat – celebritatea, dar bine că acum apelurile acelea au început să se reducă. Cu cana de cafea în mână, se ridică de pe scaun

și intră în camera de lucru. Pe ecranul telefonului a apărut fotografia Barbarei Robinson.

— Bună, Barbara! Ce mai faci?

Tânăra nu-i răspunde, dar ea o aude gâfâind și se sperie.

— Barb? S-a întâmplat ceva?

— Nu... nu. Sunt doar năucită. Mama și tata nu-s acasă, iar Jerome...

— E la New York, știu.

— Așa că te-am sunat pe tine. Trebuia neapărat să vorbesc cu cineva.

— Ce s-a întâmplat?

— Am câștigat.

— Ce?

— Concursul. Premiul Penley. Și editura Random House o să-mi publice *Tivul cerului la asfințit.*

Acum, că s-a descărcat și i-a dat lui Holly fenomenala veste, Barbara începe să plângă.

— O să i-o dedic Oliviei. Cât de mult îmi doresc să fie încă în viață și să se bucure alături de mine.

— Extraordinar, Barbara! Există și un premiu în bani, da?

— Douăzeci și cinci de mii de dolari. Ăsta-i doar un avans pentru drepturile de autor, așa mi-au zis în e-mail, dar cărțile de poezie nu se vând prea bine.

— Ai grijă să nu te-audă Amanda Gorman[1], spune Holly.

Barbara începe să râdă printre sughițuri de plâns.

— Nu-i același lucru. Poeziile ei sunt optimiste... uite, cum e cea pe care a citit-o la ceremonia de învestitură a președintelui Biden. Ale mele sunt mai...

---

[1] Tânără poetă și activistă americană în ale cărei poezii se regăsesc teme precum marginalizarea, rasismul și feminismul (n. tr.).

— Mai diferite, o ajută Holly.

Barbara i-a dat să citească mai multe dintre ele și Holly a înțeles despre ce este vorba, ce anume o îndeamnă pe tânără să scrie. Sufletul bun și generos al Barbarei încearcă din răsputeri să găsească o cale prin care să se împace cu grozăviile trăite în urmă cu un an, în ascensorul din Blocul Frederick. Cu repulsia și spaima pe care i le-a provocat Chet Ondowsky. Și cu groaza pe care a simțit-o atunci când și-a găsit prietena într-o cușcă, cu obrajii mânjiți de sânge și cu două cadavre în apropiere.

Holly a văzut mai multe, a trecut prin mai multe experiențe înspăimântătoare – la urma urmei, *ea* a fost închisă în cușca aia. Din păcate însă, poezia nu este pentru ea o supapă de siguranță; cele mai bune versuri pe care a crezut ea că le-ar fi scris au fost (de ce să n-o recunoască) foarte proaste. Însă acum a *reînceput* să se uite cu plăcere la filmele horror, iar asta ar putea să fie un prim pas spre vindecare. Își dă seama că unii oameni ar spune că este masochistă, din moment ce și-a ales tocmai acest hobby. Dar nu-i deloc așa.

— Trebuie neapărat să-l suni pe Jerome, îi spune ea Barbarei. Mai întâi pe Jerome, după aia pe ai tăi.

— Da, imediat. Dar mă bucur că am vorbit mai întâi cu tine.

— Eu mă bucur și mai mult.

E chiar fericită.

— Ai mai aflat ceva? Despre... treaba aia?

Așa a început să-i spună Barbara: *treaba aia.*

— Nu. Și dacă te referi la... cum să-i zic... la *desertul* din frigider... este posibil să nu aflăm niciodată chiar tot ce era în cupele de acolo. Mare lucru că am reușit să-i oprim...

— *Tu,* spune Barbara. *Tu singură* i-ai oprit.

Holly știe foarte bine că au fost implicați mulți oameni, începând cu Keisha Stone și cu Emilio Herrera, de la Jet Mart. Însă nu se apucă să o contrazică.

— La urma urmei, probabil că este ceva destul de banal, zice ea. Au depășit limita la un moment dat, atâta tot. Și le-a fost mai ușor să o facă data următoare. Plus că un rol important l-a jucat și efectul placebo. El începea să-și piardă mințile și, într-o oarecare măsură, nici ea nu mai gândea prea limpede. Ar fi fost prinși în cele din urmă, dar probabil nu înainte să o mai facă o dată. Poate chiar de mai multe ori. Asasinii în serie au tendința să se grăbească de la un moment dat încolo. Și exact așa au pățit și soții Harris. Hai să spunem acum că totul e bine când se termină cu bine... mă rog, într-o oarecare măsură.

Ce frumos ar fi dacă eu chiar aș gândi așa! își zice ea.

— Aș prefera să vorbim despre premiul tău. Ești cea mai tânără poetă care l-a câștigat vreodată?

— Da! Sunt cu șase ani mai mică decât cel mai tânăr câștigător de până acum! Mi-au scris că eseul meu li s-a părut ca o gură de aer proaspăt. Poți să crezi așa ceva?

— Da, Barb. Pot să cred. Și sunt nespus de fericită pentru tine. Haide, du-te acum și sună-i pe ceilalți!

— Așa o să fac. Te iubesc, Holly.

— Și eu te iubesc. Mult de tot.

Își pune telefonul la loc în încărcător și se duce la bucătărie ca să-și mai ia o cafea. Dar nu apucă să ajungă acolo, pentru că acum sună telefonul de serviciu. Nu a mai răspuns la el de la sfârșitul lui iulie – a lăsat toate mesajele în grija robotului. Majoritatea apelurilor erau de la diverși reporteri care voiau să-i ia interviuri, câțiva dintre ei de la tabloide cu tiraje extrem de mari și care ar fi plătit sume frumoase doar ca să-i apară numele în paginile lor. A ascultat mesajele, dar nu a răspuns la niciunul dintre ele. Nu are nevoie de banii lor.

Acum stă și se uită la telefonul de serviciu. După cinci țârâituri va intra robotul. Și a țârâit deja de trei ori.

Tocmai când crezi că ai văzut tot ce e mai rău în om... își repetă Holly. *Răul nu cunoaște limite.*

Ăsta este, își zice ea. Ăsta-i apelul pe care-l așteptam.

Poate să răspundă, dar asta înseamnă că își va continua munca de detectiv. Adică va continua să se confrunte cu răul, cu răul care nu cunoaște limite. Sau poate lăsa mesageria vocală să răspundă. Iar dacă va face asta înseamnă că nu doar cochetează cu ideea retragerii din activitate; înseamnă că realmente vrea să renunțe la agenție și să trăiască din averea moștenită.

Telefonul zbârnâie a patra oară.

Se întreabă ce ar face Bill Hodges în situația asta. Ba nu. Pentru că este o întrebare și mai importantă – ce ar vrea Bill să facă *ea*?

Cu o fracțiune de secundă înainte să intre mesageria vocală, Holly apasă butonul și răspunde.

— Alo? Sunt Holly Gibney. Cu ce vă pot ajuta?

14 august 2021–2 iunie 2022

NOTA AUTORULUI

Cu toate că acțiunea romanului *Holly* se petrece la foarte scurt timp după întâmplările din povestirea „Un strop de sânge", din volumul cu același titlu, atât Cititorii mei Devotați, cât și toți cei atenți la evenimentele actuale ar putea să observe cel puțin o neconcordanță temporală. Deși Covidul joacă un rol important în *Holly* – de fapt, câteva elemente ale romanului au legătură cu el – în „Un strop de sânge" nu există nicio referire la această pandemie, chiar dacă luna decembrie a anului 2020, când are loc acțiunea povestirii, a fost o perioadă îngrozitoare în America din cauza acestei boli, cu cel puțin 65.000 de decese raportate.

Motivul este unul simplu: în 2019, când am scris „Un strop de sânge", Covidul nu apăruse încă. Nu-mi place absolut deloc când evenimentele din viața reală îmi dau peste cap lucrul, dar nu am ce face, se mai întâmplă câteodată. Dacă aș putea, aș schimba acum „Un strop de sânge", numai că asta ar însemna să rescriu întreaga povestire și, așa cum spuneam în facultate, când jucam cărți cu prietenii noaptea întreagă, „cartea odată etalată nu mai poate fi schimbată". Am dorit doar să știți că sunt conștient de inadvertența apărută.

O mare parte din cetățenii Americii – dar mă bucur să spun că nu majoritatea – sunt antivacciniști. Iar acești oameni pot crede că tema Covidului din *Holly* este una moralizatoare. Dar nu este cazul. Eu sunt de părere că literatura este mult mai credibilă atunci

când coexistă cu evenimente din lumea reală, cu personalități din lumea reală, chiar și cu diverse mărci de produse. Mama lui Holly a murit de Covid, iar Holly este puțin cam ipohondră din fire. Mi s-a părut perfect normal să aibă păreri extrem de ferme în privința acestei pandemii și să își ia toate măsurile de precauție (cu excepția fumatului). Este foarte adevărat că și eu gândesc la fel ca ea, dar îmi place să cred că, dacă aș fi ales un antivaccinist drept personaj principal sau chiar secundar, dar important în economia cărții, aș fi făcut tot posibilul ca să îi expun opiniile în cel mai corect mod.

Ceea ce mă aduce la Rodney Harris. Acesta este un exemplu foarte bun de personaj ale cărui păreri nu rezonează absolut deloc cu ale mele. Din nefericire, sunt adevărate toate faptele despre canibalism despre care vorbește el. Însă concluziile la care ajunge sunt eronate. De pildă, este o tâmpenie fără margini ideea că te-ai putea vindeca de alzheimer dacă mănânci ficat de om. Dar nu îl putem învinovăți pe Rodney pentru că alege doar acele exemple care îi demonstrează ipoteza, ignorându-le complet pe celelalte – ce vreți, doar tipul este nebun de legat.

Ca de obicei, minunata Robin Furth m-a ajutat la documentare. Mi-a oferit un adevărat curs despre canibalism, însă acesta a fost doar începutul contribuției sale. A recurs la trilogia *Mr. Mercedes* și i-a făcut o biografie completă lui Holly Gibney. Sigur, asta m-a obligat să fac mai multe modificări, dar m-a și scăpat de multe greșeli. Cred că mi-a ieșit totul destul de bine, cu o singură excepție: se pare că unchiul Henry a avut și el copii, despre care nu se spune nimic în romanul acesta. V-o spun cu toată sinceritatea – pentru mine, Robin este Zeița Documentării. Vă rog să-i recunoașteți meritele pentru toate părțile corecte din carte. Îmi asum eu responsabilitatea pentru cele incorecte.

Pentru limba latină (că eu nu mai țin minte nimic din anii de liceu), trebuie neapărat să le mulțumesc lui Tim Ingram și lui Peter

Jones, de la Classics for All, fundație din Marea Britanie care sprijină predarea în școli a multor materii clasice. Îi puteți găsi pe Facebook sau îi puteți căuta pe Google.

Prietenul și agentul meu literar de o viață, Charles „Chuck" Verrill, s-a stins la începutul anului 2022. Durerea pe care am simțit-o mi-a fost oarecum alinată de promptitudinea cu care vechea lui asociată, Liz Darhansoff, s-a ocupat de carte și de celelalte probleme conexe, pentru ca eu să pot continua să fac ce știu mai bine: adică să născocesc povești. În ciuda propriei suferințe profunde, Liz n-a făcut nicio greșeală. Nu știu ce m-aș face fără ea sau fără excepționalii ei parteneri din agenție – Michele Mortimer și Eric Amling. Vă mulțumesc din tot sufletul meu.

Chris Lotts este agentul literar care se ocupă de publicarea cărților mele în străinătate și, datorită lui, îmi sunt scrierile atât de cunoscute peste hotare. Plus că este un tip extraordinar.

Extraordinar este și Rand Holston, care răspunde cererilor de ecranizare a cărților mele. Îl cunosc de peste patruzeci de ani și îl consider nu doar un partener de afaceri, ci și un foarte bun prieten.

Cartea aceasta mi-a fost redactată de Nan Graham. Iar schimbările propuse de ea au fost aproape întotdeauna unele foarte bune, iar sugestiile ei de eliminare a unor pasaje – oricât de dureroase au fost pentru mine – au reușit să învioreze povestea ori de câte ori începea să treneze sau o lua pe miriște. Se spune că detaliile sunt cele mai importante, iar Nan a fost mereu îngerul meu păzitor în privința asta. Sunt foarte fericit că am în echipă o profesionistă de calibrul ei.

Îi mulțumesc și cățelușei mele, Molly, zisă și Răul Întruchipat, pentru că are grijă să mă binedispună mereu atunci când se întâmplă să mă mai ofilesc.

Cele mai multe mulțumiri sunt pentru soția mea, romancierа Tabitha King, care mă rabdă așa cum sunt. Nici n-aș visa

o parteneră de viață mai bună decât ea. Tabby m-a sfătuit cum să scriu o parte foarte scurtă din carte, dar care mie mi s-a părut extrem de dificilă – ultima discuție a lui Jerome cu Vera Steinman. Te iubesc, fata mea.

Încă ceva, după care vă las în pace. A trebuit să scriu o anume scenă, pe care am văzut-o foarte clar cu ochii minții: participarea lui Holly prin Zoom la înmormântarea mamei sale. Din păcate, nu știam ce poveste să creez în jurul acestei scene, dar am încercat să nu insist prea mult asupra ei, pentru că am iubit-o pe Holly din primul moment și am vrut să mă mai bucur de ceva timp în compania ei. Și, după aceea, am citit un articol într-un ziar despre o crimă comisă de membrii unei familii în numele onoarei. N-am vrut ca asta să fie povestea mea, dar mi-a plăcut titlul articolului, care suna cam așa: TOATĂ LUMEA A CREZUT CĂ ERAU UN CUPLU DE BĂTRÂNEI DRĂGUȚI ȘI CUMSECADE PÂNĂ CÂND S-AU DESCOPERIT CADAVRELE ÎNGROPATE ÎN SPATELE CASEI.

Criminali bătrâni, mi-am spus eu atunci. *Asta-i povestea mea.* Am scris-o, iar acum voi ați citit-o. Sper că v-a plăcut. Și, la fel ca întotdeauna, vă mulțumesc că m-ați însoțit într-un alt loc întunecat al acestei lumi.

Stephen King

CUPRINS

17 octombrie 2012 9
22 iulie 2021 31
10 septembrie 2015 52
23 iulie 2021 57
22-25 noiembrie 2018 77
23 iulie 2021 90
27 noiembrie 2018 106
23 iulie 2021 111
2-14 decembrie 2018 126
23 iulie 2021 134
4-19 decembrie 2020 147
23 iulie 2021 155
6 ianuarie 2021 167
23 iulie 2021 175
8 februarie 2021 186
24 iulie 2021 191
8 februarie 2021 216
24 iulie 2021 228
12 februarie 2021 252
25 iulie 2021 265
15 februarie 2021–27 martie 2021 284
26 iulie 2021 292

27 martie 2021 309
26 iulie 2021 318
19 mai 2021 339
27 iulie 2021 344
19 mai 2021 360
27 iulie 2021 367
1 iulie 2021 384
27 iulie 2021 393
2 iulie 2021 400
27 iulie 2021 408
3 iulie 2021 420
27 iulie 2021 429
4 iulie 2021 441
27 iulie 2021 447
5 iulie 2021 456
28 iulie 2021 460
29 iulie 2021 515
30 iulie 2021 590
4 august 2021 602
18 august 2021 606

Nota autorului 615

STEPHEN KING

UN BASM

Traducere din limba engleză de Ruxandra Toma

La începutul pandemiei, legendarul povestitor Stephen King s-a întrebat: „Ce ai putea scrie care să te facă fericit?"

„Ca și cum imaginația mea abia aștepta să-i fie pusă întrebarea, mi s-a arătat un oraș mare și părăsit – dar cu o viață proprie. Am văzut străzile pustii, clădirile bântuite, un cap de gargui care zăcea răsturnat pe stradă. Am văzut statui sfărâmate (nu știam ce reprezintă, dar am aflat în cele din urmă). Am văzut un palat uriaș, impunător, cu turnuri din sticlă atât de înalte, încât vârfurile lor străpungeau norii. Aceste imagini au declanșat povestea pe care voiam să o spun."

STEPHEN KING

Stephen King sondează cel mai adânc puț al imaginației sale în acest roman fermecător despre un adolescent care moștenește cheia către o lume paralelă, în care binele și răul poartă o luptă acerbă. Charlie Reade arată ca un licean obișnuit, priceput la baseball și la fotbal, un elev modest și sârguincios. Când el avea doar zece ani, mama lui a murit într-un accident, iar suferința l-a făcut pe tatăl său să se cufunde în alcool. Maturizat precoce, Charlie a învățat cum să aibă grijă de el însuși, dar și de propriul tată. La vârsta de șaptesprezece ani, adolescentul întâlnește o cățelușă adorabilă pe nume Radar și pe stăpânul ei, Howard Bowditch, un bătrânel singuratic, care trăiește într-o casă mare, situată pe culmea unui deal, având în curtea din spate un șopron ținut sub lacăt.

„Stephen King știe cu exactitate de unde izvorăsc poveștile și cum se înrâuresc apoi în fluxul creativ universal ca într-un fluviu nesfârșit și învolburat. Iar cartea aceasta este luată chiar de acolo, din gura izvorului, de unde curg cele mai strălucitoare povești. De acolo de unde au fost luate poveștile lui Peter Pan din Neverland sau cea a lui Atreiu din Fantazia. Cu mențiunea că în textura *Unui basm* se simte tușa întunecată a unui maestru horror."

MARIAN COMAN, redactor-șef ARMADA

STEPHEN KING

UN STROP DE SÂNGE

Traducere din limba engleză de Ruxandra Toma

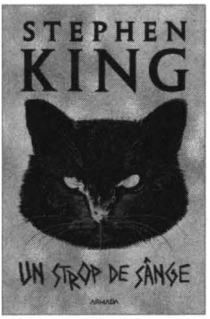

„O nouă lovitură de maestru!"

Kirkus Reviews

„King își iubește personajele, iar grija cu care le dezvoltă îl face părtaș pe cititor la experiențele lor profund tulburătoare. O colecție excelentă și măiestria pe care o așteaptă cititorii de la King."

Publishers Weekly

O nouă culegere de povestiri extraordinare de la inegalabilul maestru povestitor

„Un strop de sânge crește audiența" e deviza reporterilor TV. Iar o bombă plasată într-o școală devine, firește, o știre de top. Pe care Holly Gibney (cu care cititorii au făcut cunoștință în seria BILL HODGES și în romanul *Străinul*)o urmărește exact când investighează primul ei caz: dispariția unui câine.Iar tânăra cu ambiții profesionale mai mărețe de-atât descoperă că totuși ceva nu e în regulă cu reporterul care a ajuns primul la locul exploziei.

În **Telefonul domnului Harrigan** destinele a doi bărbați se leagă improbabil printr-un bilet de loterie și un telefon mobil. O serie întreagă de accidente formează o legătură inexplicabilă, de-a dreptul tulburătoare.

Viața lui Chuck începe cu sfârșitul și, într-o cronologie inversă, ne face martorii unor momente tandre, intime din viața omului care moare în primele pagini.

Iar în **Șobolanul**, un scriitor în căutarea inspirației face un pact cu diavolul, sacrificând ce are mai drag pe lume pentru ambiție.

„O nouă lovitură de maestru!"

Kirkus Reviews

DESCOPERĂ PLĂCEREA LECTURII ȘI ONLINE!
Urmărește-ne și pe canalele noastre de social media, ca să fii la curent cu noutățile editoriale și cu știri despre scriitorii și cărțile **NEMIRA**

Website

facebook

Instagram

BLOG NEMIRA

Audiobooks

E-books

Postează ce mai citești și intră în comunitatea noastră:

#EdituraNemira
#PlăcereaLecturii

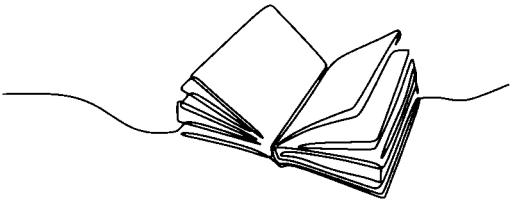

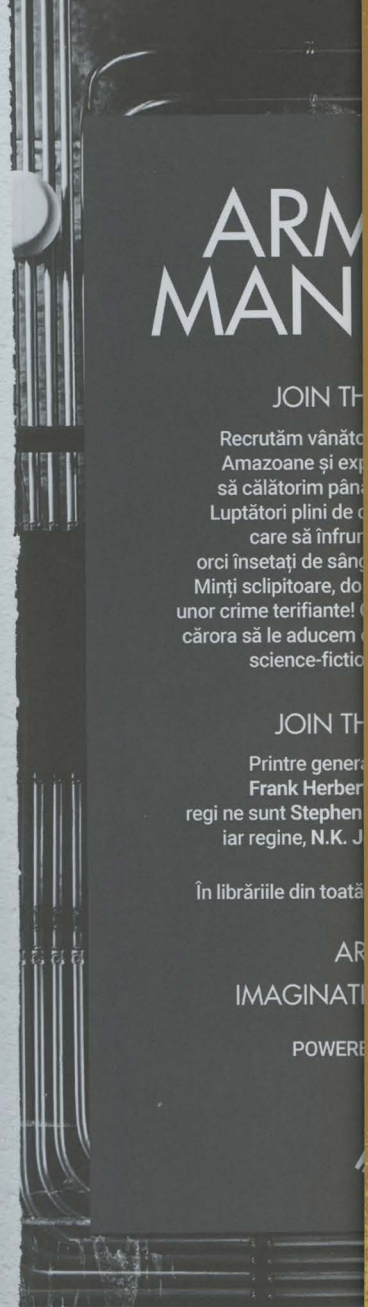

STEPHEN KING

este autorul-fenomen a peste 60 de cărți, devenite bestsellere internaționale. Printre cele mai recente titluri ale sale se numără *Fairy Tale* (*Un basm*, Armada 2022), *If It Bleeds* (*Un strop de sânge*, Armada, 2022), *Billy Summers* (Armada, 2021), *Later* (*Mai târziu*, Armada, 2021), *The Institute* (*Institutul*, Armada, 2020), *The Outsider* (*Străinul*, Armada, 2019), *Sleeping Beauties*, scrisă împreună cu fiul său, Owen King (*Frumoasele adormite*, Armada, 2018), și seria BILL HODGES: *Mr. Mercedes* (Nemira, 2015) – premiat cu Edgar Award for Best Novel), *Finders Keepers* (*Ce-am găsit al meu să fie*, Nemira, 2017) și *End of Watch* (*Mort la datorie*, Nemira, 2018). Romanul său *11/22/63* (*J.F.K. 22.11.63*, Armada, 2020) a fost inclus în top 10 cele mai importante cărți ale anului 2011 de publicația *The New York Times Book Review* și a câștigat *Los Angeles Times* Book Prize. Cărțile sale cult – seria THE DARK TOWER (TURNUL ÎNTUNECAT, Nemira, 2019), romanele *It* (Nemira, 2018), *Pet Sematary* (*Cimitirul animalelor*, Armada, 2019) și *Doctor Sleep* (Armada, 2019) – au stat la baza unor ecranizări celebre, iar *It* este astăzi filmul horror cu cel mai mare succes de casă din toate timpurile. Stephen King a primit PEN America Literary Service Award (2018), National Medal of Arts (2014) și National Book Foundation Medal for Distinguished Contribution to American Letters (2003). Trăiește în Bangor, Maine, împreună cu soția lui, scriitoarea Tabitha King.

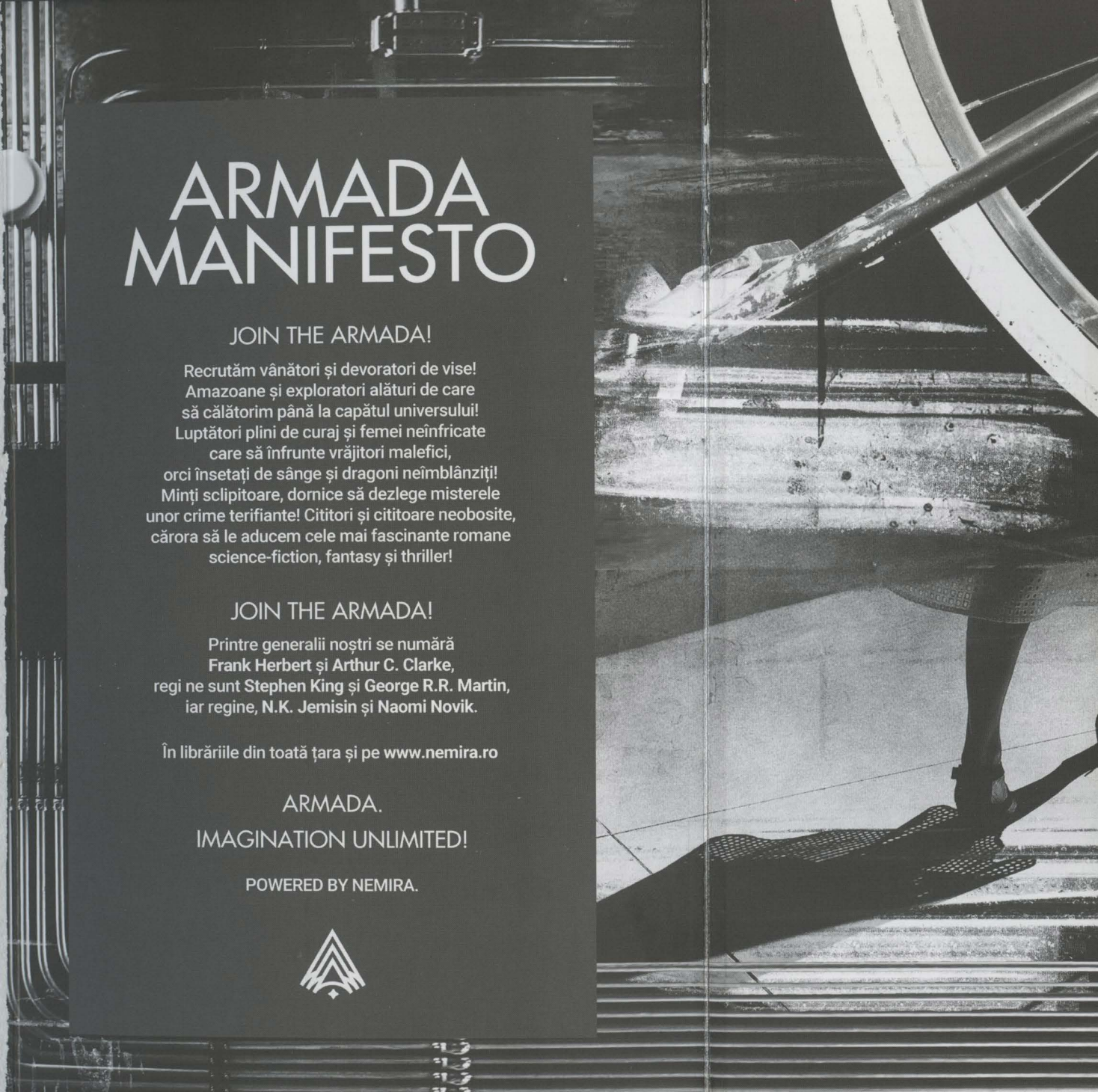
ARMADA
MANIFESTO
JOIN THE ARMADA!
Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care
să călătorim până la capătul universului!
Luptători plini de curaj și femei neînfricate
care să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîmblânziți!
Minți sclipitoare, dornice să dezlege misterele
unor crime terifiante! Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante romane
science-fiction, fantasy și thriller!
JOIN THE ARMADA!
Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și Arthur C. Clarke,
regi ne sunt Stephen King și George R.R. Martin,
iar regine, N.K. Jemisin și Naomi Novik.
În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro
ARMADA.
IMAGINATION UNLIMITED!
POWERED BY NEMIRA.

„Nu am fost în stare să renunț la Holly Gibney. Ea trebuia să fie doar un personaj secundar în *Mr. Mercedes*, dar, pur și simplu, a reușit să-mi fure inima și să acapareze toată lumina reflectoarelor."

STEPHEN KING

Holly Gibney, unul dintre cele mai captivante personaje create de Stephen King, se reîntoarce în acest thriller ca să rezolve misterul înfiorător al mai multor dispariții dintr-un orășel american.

Prezentată cititorilor în *Mr. Mercedes*, Holly Gibney, partenera lui Bill Hodges din *Ce-am găsit al meu să fie*, a cucerit inimile tuturor celor care i-au urmărit cariera, căci în *Străinul* devenise deja detectiv particular. În *Holly*, ea trebuie să se lupte singură cu unul dintre cei mai redutabili adversari pe care i-a întâlnit vreodată.

Când Penny Dahl o sună pentru a-i cere s-o ajute să-și găsească fiica dispărută, Holly nu se grăbește deloc să-i preia cazul. Partenerul ei, Pete, e bolnav de Covid, iar mama sa, cu care a avut o relație complicată, tocmai a murit. Iar Holly ar trebui să fie în concediu. Numai că disperarea pe care o deslușește în vocea lui Penny o convinge să accepte.

Bonnie Dahl a dispărut la doar câteva străzi distanță de locuința profesorilor universitari Rodney și Emily Harris, doi octogenari foarte respectabili. În curând, Holly va descoperi că eleganta locuință plină de cărți a bătrânilor ascunde unul dintre cele mai îngrozitoare secrete imaginabile, unul care s-ar putea să aibă legătură cu dispariția fiicei lui Penny. Holly va fi silită să își folosească talentul formidabil pentru a le face față celor doi universitari malefici.

amc
ARMADA powered by NEMIRA
CITIT DE RADIO GUERRILLA
e-Book audio tribe
ISBN 978-606-43-1671-4
9 786064 316714